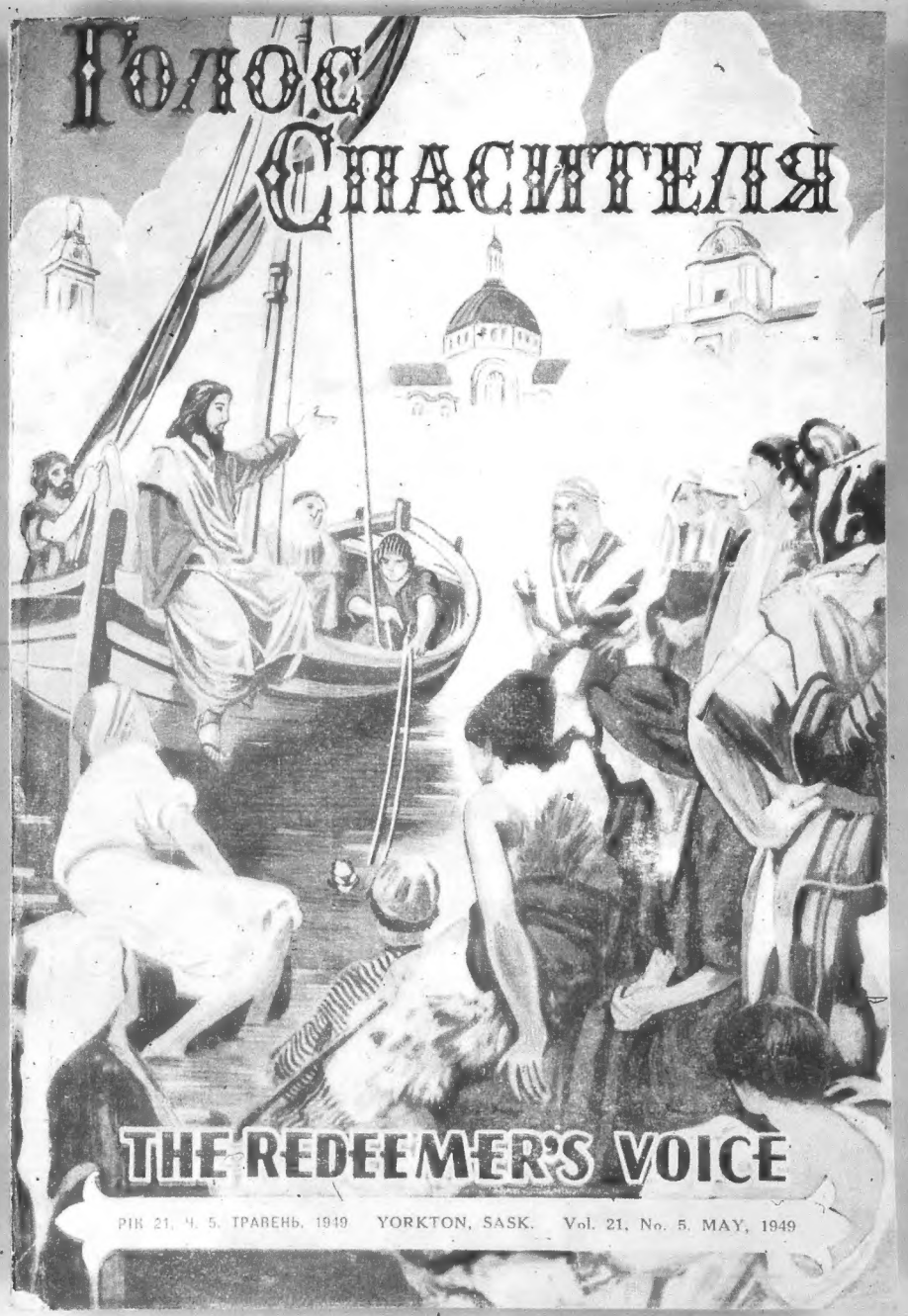

РІК 21, Ч. 5, ТРАВЕНЬ, 1949 YORKTON, SASK. Vol. 21, No. 5, MAY, 1949

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чини Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одне число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single copy 15c.

Редактор — **Editor**

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ. — Rev. M. Schudlo, CSSR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор — **Manager**

Пр. о. І. Сирота, ЧНІ. — Rev. J. Syrota, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Subscription for 1 year to England: 10 Shillings
Передплата на рік до Англії: 10 Шілінгів

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

— ЗМІСТ —

ПРО НОВУ ЦЕРКВУ В ЙОРКТОНІ ..... о. Г. Шишкович, ЧНІ. 1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ 2
БРАТСТВО МАТЕРІ БОЖОЇ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ . о. Г. Шишкович, ЧНІ. 3
ЮВІЛЕЙ МАРІЙСЬКОЇ ДРУЖИНИ В ЙОРКТОНІ 9
ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ТРАВЕНЬ 1949 12
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ 14
ЦАРИЦЯ МИРА ..... б. Др. Іван Чинченко 17
МАГНІФІКАТ ..... Б. І. Антонич 19
СЛУЖБА БОЖА ..... о Мих. Шудло ЧНІ. 20
СВ. АЛЬФОНС ЛІГОРІЙ ..... о. С. А. 24
ВІДПОВІДЬ БРАТАМ В РОЗ'ЄДНАННІ СУЩИМ ..... Федір Чабаненко 26
ПРИГОТОВАННЯ ДО СМЕРТИ ..... о. Мих. Шудло, ЧНІ. 30
УЧАСТЬ УКРАЇНЦІВ В ПРОЩІ ДО ЛЮРДУ ..... Др. Вол. Муровин 34
УКРАЇНСЬКИЙ СТИГМАТИК ..... Бр. Фільотей 36
ЧИН НАЙСВЯТІШОГО ІЗБАВИТЕЛЯ ..... Бр. Мих. Гринчишин ЧНІ. 39
УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ ХРИСТОВІ ..... о.. І. Ліщинський 41
ГОРЕ ЗНЕВАЖНИКАМ ПРЕЧ. ДІВИ МАРІЇ! ..... Павло Шилька 44
СЕКТАНТИ ..... Ігор Щипавка 46

THE CASE AGAINST THE COMICS ..... Gabriel Lynn 49
VOCATIONS TO THE PRIESTHOOD .. Rev. L. A. Fenn, SS.,DD. 54
TALKS ON DRESS ..... Norma DePrez 56
SEVENTEEN EASTERN CATHOLIC RITES Rev. L. Sembratovich 59
QUALITIES OF A GOOD MEMBER OF UCY .... Br. Methodius 62
A CALL FOR YOU 64

ПРО НОВУ ЦЕРКВУ В ЙОРКТОНІ

В однім з попередних чисел Голосу Спасителя, ми познакомили високоповажаних читачів цего місячника з фактом, що місто Йорктон потребує ще одної церкви. Монастирська церква досить віддалена від центра міста так, що деяким людям трудно приходити на богослуження. Також, в наслідок прибуття нових парохіян особливо по послідній війні, теперішня церква сталася рішучо за малою. Українська католицька місія в Йорктоні ніяк не в силі побороти всі кошта будови нової церкви, тому ми звернулися до українського католицького загалу в Канаді й в Америці з покірною просьбою, щоб люди доброї волі помогли нам в будові нового дому Божого.

Тут пдаємо імена тих щирих осіб, що вже прислали свої жертви.

Василь Шабиць, Амстердам, Саск.	$ 2.00
Доня Дорошенко, Паркервю, Саск.	5.00
Пані І. Хамулко, Голден, Альберта	5.00
Д. Татарин	1.00
В. Млинарович, Винипег, Ман.	5.00
Ю. Михальчук, Ярослав, Саск.	1.00
Павло К. Лабай, Висла, Ман.	5.00
Петро Новак, Мондер, Альберта	25.00
Марія Чароборик, Монтреал, Квебек	5.00
ГРИГОРІЙ ІВАСЮК, Ст. Мартин, Ман.	100.00
Василь Івасенько, Вест Бенд, Саск.	10.00
Невідома особа, Винипег, Ман.	10.00
Невідома особа, Винипег, Ман.	5.00

Сердечна подяка всім тим чесним людям за їх щире серце, а вжеж особливша подяка належиться пану Г. Івасюкови за його княжий дар. Якщо пан Івасюк знайде богато наслідувателів, то новий Храм Господній в Йорктоні скоро побачить світло денне.

Ми взиваємо до наслідування пана Івасюка вірних по всіх тих місцевостях в Канаді й Америці, по котрих ми, Отці Найсвятішого Ізбавителя, проповідали святі місії. В особливший спосіб ми апелюємо до сердець ревних українців греко-католиків в йорктонськім, айтунськім і роблінськім окрузі. Це ж наші парохіяни, ми їм даємо духовну обслугу—тож хто як хто, а таки наші парохіяни передовсім повинні дбати про те, щоб їх духовний центр був міцний.

Най добрий Ісус благословить кожде тут надруковане слово, щоб воно впало на добрий ґрунт, і видало стократні плоди.

о. Г. Шишкович, ЧНІ.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

Цікавіші уривки із листів наших Читачів та Приятелів
Дописи — Подяки з Вислухані Молитви, — Жертви

СВ. МІСІЯ ДЛЯ МОЛОДІ В ВИНИПЕГУ

Відколи існує місто Виннипег, то ще не було в нім такого гарного торжества, як цього року. А тим торжеством то була св. Місія для молоді, про котру постарались для них Їх Ексцеленція Кир Андрей.

Ця місія відбулась в церкві св. Володимира й Ольги, почавши в неділю вечер, 20 березня і тривала через цілий тиждень до 27 березня. Місійні науки і конференції голосив один з наших улюблених місіонарів, ВПр. о. Гр. Шишкович, ЧНІ., з Йорктону. Молодь з кожної парохії Виннипегу і довколичних околиць гарно учащала що дня і начисляла поверх чотири сотки. Мило було глядіти і слухати як вони гарно співали підчас Молебня що вечора і як уважно вислуховували кожної конференції.

І скажемо тепер, чому Їх Ексцеленція подбали про сей духовний корм для них? Якраз тому, бо молодь є наша будучність. І нашому Духовному Батькови то дуже стоїть на серцці щоб та, їм так дорога молодь, навчилася правд віри, жила після них добрим прикладом взглядом Бога і народу. З них мають вийти ті одиниці на котрих буде залежати добро українського народу в будучності, і воно має бути збудоване не лише на матеріяльних підставах але і на духовних, Божих.

Про кінці місії вся молодь гарно приступила до св. сповіди а в неділю рано, підчас тихої Сл. Божої, о годині 9-ій мали сильне св. Причастя. Відтак о. Місонар виголосили послідну проповідь і уділили всім учасникам Апостольського Благословення.

На кінець всі удалися до церковної галі, де для них Пані приготовили смачний спільний сніданок, після якого ще слідували промови. На сам перед, пан предсідатель попросив до слова о. Місіонаря, котрий перше всього подякував молоді, що так всі численно прибули. Далі сказав, щоб так як в них тепер засіялось то добре зерно Божої науки, щоб його добре пєкати добрим і гідним життям, а опісля щоб принесло гарні овочі добрих дїл.

Потім промовляв о. др. Кушнір, взиваючи молодь до гарного, в єдності, життя; бо в єдності й сила.

За ним взяв слова п. Симеон Крук, голова УКЮ Манітоби, розяснюючи присутним конечну потребу вписуватись в ряди УКЮ.

А на сам кінець, п. предсідатель попросив до слова Їх Ексцеленцію Кир Андрея. Тішилися Їх Ексцеленція, що мають таку гарну молодь, котра їх послухала і так гарно учащала на св. Місію. Тепер вони мають надію, що з такої молоді вдасться збудувати сильну підставу будучности. Бажають згуртувати всю молодь в одну велику і сильну організацію, котра з Божим духом, великих дїл доконає і певно не заведе надій і мрій нашого народу і краю. І видно молодь щиро була вдячна, бо гучним оплескам не було кінця.

І так закінчили всьо молитвою, а молодь з радісним серцем поволи розійшлась до дому. Легко їй тепер на серці, готові до праці і певно мрії дорогих проповідників не підуть на дармо.

— Ольга Библів.

*

ТОРОЛД САВТ, ОНТ.—Посмертна згадка бл. п. Михаїла Скочила.

Дня 20 грудня 1948 р. упокоївся у шпиталі в Ст. Кетеринс, Онт., бл. п. Михаїл Скочила, прийнявши Св. Тайни з

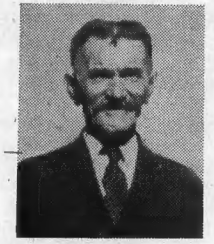

Бл. п. Михаїл Скочила

рук Всеч. о. Філевича. Покійний родився 1-го листопада 1882 року в селі Вертелка, повіт Броди, Зах. Україна. В році 1909 одружився з Оленою Цісарською, а 1912 р. приїхав до Канади з осідком у Монтреалі. 1913 р. спровадив свою жену з маленькою донечкою Марією, де перебували довший час. В році 1919 перебрались до Торолд, де працював до кінця свого життя у фабриці папірні.

БРАТСТВО МАТЕРІ БОЖОЇ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

Я звертаюся до всіх вірних українців католиків, до всіх любителів і почитателів Матері Божої, щоб вони по своїх парохіях згуртувалися в Браства Матері Божої Неустанної Помочі, й щоб поодинокі Братства злучилися з Архибратством в Йорктоні, щоб осягнути ріжні відпусти, якими Апостольська Столиця наділила згадане Архибратство. В цій преважній справі най вірні порозуміються із своїми отцями парохами, а кождий парох певно з найбільшою ревностю займеться цим так святим і конечним ділом. Ми всі немічні, й до зла склонні. Ми живемо в зіпсутім світі, бачимо ріжне зло, буваємо в ріжних покусах. Як то отже легко впасти в гріх, як легко заблудити з доброї дороги. Також кождого з нас жде страшна хвиля смерти, від котрої залежить ціла наша вічність: Щаслива смерть—щаслива вічність, нещаслива смерть—нещаслива вічність. Треба нам отже оборони перед гріхом, треба помочі в хвилі смерти. Якраз цю оборону, цю поміч знайдемо під могутнім покровом Матері Божої Неустанної Помочі. Члени Братства Матері Божої Неустанної Помочі почитають Матінку Божу під титулом "Неустанної Помочі," щоб за її заступництвом випрохати для себе від Господа Бога ласку чесного життя і щасливої смерти. Хто отже бажає провадити гідне-праведне життя, кому лежить на серці спасення своєї власної душі, най чимскорше стане членом Братства Матері Божої Неустанної Помочі.

Воно дуже вказане, щоби кождий член, кожда членкиня згаданого Братства мали підручник Братства. В тому підручникові міститься історія образа Матері Божої Неустанної Помочі, дальше статути Братства й прекрасні молитви. Кождий підручник коштує по 25 центів. Коли в якій місцевості завязалося Братство, тоді на замовлення генеральний провідник вишле до даної місцевости відповідне число примірників. Підчас торжественного приняття членів до братства, кождий член дістане медалик і членську картку. Задля однообразности ті медалики треба замовляти в генерального провідника. Для інформації подається тут до відома, що ті медалики вже виробляються в Виннипегу.

Давби Бог, щоби Братство Матері Божої Неустанної Помочі обхопило скоро цілий український католицький світ.

о. ГРИГОРІЙ ШИШКОВИЧ, ЧНІ.,
Генеральний Провідник.

Покійний прожив 66 років і лишив в смутку свою жену Олену, одну дочку Марію і Сина Івана, двоє внуків і стареньку маму. Покійний Михаїл був вірним членом католицької Церкви. Серед цих трудів він на заповіть своїх батьків та своєї батьківщини ціле своє життя присвятив як добрий батько для своєї рідні, щоб дати їм кращу будуччину. Не забував ніколи і про свою Церкву до кінця свого життя і був добрим її членом. Похорону довершили дня 22 грудня 1948 Всеч. о. Й. Бала, Всеч. о. А. Цимбаліст ий і Всеч. о. М. Ганнас. Тлінні його останки спочили на католицькому цвинтарі у Торолд. Хай канадійська земля буде йому пером. Вічна Йому Память!

З тієї нагоди його жена офірує на католицьку пресу 5.00, а П. Жуковський 2.00. Розділено по половині на Голос Спасителя та на УВісти.

—Учасник Похорону.

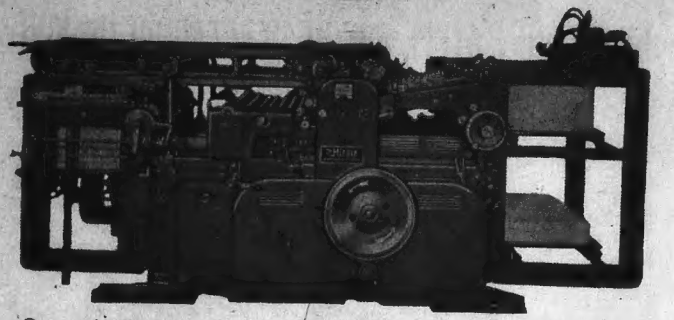

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всіляжі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брощурок, оголошень, та особливо придатна щоб дружувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у'кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

25-ЛІТНИЙ ЮВИЛЕЙ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Нехай Бог Милосердний благословить всіх тих наших Дорогих і Щирих Приятелів та Прихильників Доброї Преси, що далі присилають свої датки на нову машину, якої нам конечно потрібно. Честь їм за це, бо вони добре розуміють потребу доброї та сильної католицької преси, яка моглаб працювати для добра нашого дорогого українського народу деб він не жив. Тут подаємо дальшу листу чесних жертводавців:

Ж

Пані О. Пяста, Мелфорт	1.25
Дубик Іван, Прудгом, Саск.	.50
Голик В., Дейсленд, Алта.	1.00
Гулька П., Пассіек, Н.Дж.	5.00
Васильєнко Софія, Філядельфія ...	.75
Кузик М. А., Ванкувер	.50
Котович Филип, Кукс Крік	2.00
Мазурський Н., Форт Вліям	.50
Дзедл Ф.П., Мозарт	1.50
Москаль Іван, Гілберт Плейнс	1.00

Хто слідуючий піде за прикладом цих щирих Приятелів доброї Преси?

ПЕТЛЮРА, МАН.—Парастас в Панства Стефана Лесюка.

Петлюра це українська околиця, яка знаходиться яких 25 миль на полудневий схід від Роблин, Ман. Гарна церковця Вознесення ГНІХ. стоїть посеред густо заселеної околиці. Дня 21 грудня 1948 Панство Стефан Лесюк справили величний парастас за своїх померших. По відправі всі вібрались до хати Господаря. Пр. о. Денищук ЧНІ., торжественно посвятили новозбудовану обитель. Много людей взяло участь.

При цій нагоді добрі парохіяни склали свої жертви на добру пресу Голосу Спасителя: По 1.00: О. Юрій; С. Лесюк; І. Смалюк; В. Юрій; Д. Куць; Г. Юрій; І. Лещишин; В. Скрипник; В. Макар; В. Новосад; Д. Вівчар; о. Парох; В. Сторожук; К. Лесюк; Юстина Шимінська; В. Слонь; пані О. Лесюк; пані В. Макар; пані М. Кукурудз; пані А. Лещишин; П. Новосад. По 50ц.: М. Комаранський; пані П. Вівчар; пані М. Вівчар; пані О. Куць. По 30ц.: В. Комаранський. Разом $23.80.

Щиренька подяка всім за їх участь і жертву.

—Учасник.

"ВЕЛИКИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ"

З'ЇЗД УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО ЮНАЦТВА В РОБЛИНІ, МАН.

В ЧЕТВЕР—НА ВОЗНЕСЕННЯ ГНІХ.,— 2-го ЧЕРВНЯ 1949

ПОРЯДОК ДНЯ

Від 7.00 рано: Слухання сповідей.

7.—8.00: Читані Служби Божі.

9.00: Утреня.

10.00: Торжественна Служба Божа з дияконами. Окружний Хор. Проповідь до Молоді, спільне св. Причастя.

12.00: Спільний Обід.

1.30: Пікнік УКЮ.

6.00: Спільна Вечера.

8.30: Вечер Аматорів (Amateur Night) в міській арені. (20 округів візьме участь).

10.30: Коронація Королеви Карнавалу.

— ЦІЛЬ —

Розбудова Відпустового місця Пресвятого Відкупителя в Роблині, Ман.

ПОМОЖІМ нашій Молоді працювати для Христа!!

Ж

На будову церкви і Відпустового місця в Роблині зложили: По $1.00: Одна Особа; А. Магура; Н. Ленка; Н. Кудельський; Пані І. Калин; М. Малюга; А. Клемецька; М. Симбалюк. —По $2.00: Всеч. о. Теплий, Д. Михалюк; п. Чорнобай. —По $3.00: Ів. Гуска. —По $5.00: Всеч. о. Філевич; Ів. Денесюк, Д. Михалюк, п. Вавринюк. —По $10.00: Ф. Т. Свечишин; Одна Особа; Т. Коновальська.—По $20.00: Єв. Побігущий; Ан. Струтинський. —По $25.00: Мих. Баранюк; Ів. Гринчишин. —По $50.00: Одна Особа. — По $100.00: Одна Особа.

ВОЛВЕРІН, САСК.—Збірка на Сиротинець в Айтуні.

На похороні бл. п. Івана Сенька, Волверін, Саск., присутні зложили як слідує: По 1.00: Н. Сенько, Ів. Турчиняк: М.Н. Сенько; І. Сенько; Ф. Ткачук; С. Бей; Ірина Білоус; П. Білоус; Н. Бен; М. Гриньків; Ф. Сиротюк; Андрій Сенько; О. Сенько; П. Бей, С. Добко. По 50ц: В. Ткачук; І. Сенько; В. А. Сенько; Марія Турчиняк, Анастазія Гриньків. Разом $17.50. Жертву прислав Всеч. о. Петро Криворучка.

Заряд Сиротинця складає прилюдну подяку Всеч. о. Криворучці й усім жертводавцям за їх щедрі жертви. Нехай Всевишний сторицею надгородить усіх, а бл. п. Іванові дасть вічний упокій.

Сестри Служ. П.Н.Д.М.

Ж

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВ. МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Надзвичайно гарна книжка, 96 сторін друку з 40 великими, зворушаючими символічними образками та науками. Принесе вона Вам велику духовну користь.

ЦІНА З ПЕРЕСИЛКОЮ тільки 50с

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

МОЗАРТ, САСК.—Посмертна згадка бл. п. Ірини Поващук

Дня 16-го лютого 1949 упокоїлася в Бозі бл. п. Ірина Поващук. Прожила 9

бл. п. Ірина Поващук

років і 6 місяців свого молоденького життя. Слабувала на недугу нирок два роки і два місяці. Родичі возили її по лікарях, але нічо не помагало. Родилася вона 26 липня 1939 у парохії Вішарт. Була веселої вдачі, щира і побожна.

ВПреп. Отець Гр. Шишкович ЧНІ., відправили панахиду в хаті на 18-го лютого цр. при великій участи родини, кревних, парохіян і приятелів, хотяй було зимно. ВПреп. Отець Григорій відправили Службу Божу за упокій душі бл. п. Іриночки, і виголосили пращальну проповідь, так що кожного зворушило аж до сліз. Відтак відбувся похорон на цвинтарі коло церкви у Вішарт.

По похороні ВПреп. Отець Шишкович запросили всіх присутних до дому родичів Іринки на обід. Підчас обіду зібрано маленьку збірку для Голосу Спасителя і на Сл. Божу за душу Іринки.

Жертвували: І. Бздель 50ц; К. Василенка 25ц; І. Костик 30ц; С. Бздель 45ц; В. Петришин 50ц; Н. Василенка 50ц; С. Костик 1.00; К. Поващук 1.50; Т. Бздель С.Н. 1.00; Т. Василенка 1.00; Г. Поващук 3.00; пані Марія Поващук 2.00; Й. Поващук 1.00; Г. Поващук 1.00; С.Г. Поващук 1.00; Разом $15.00.

Подяка від родичів Іриночки:

Щиро сердечно дякуємо Вам, ВПреп. Отче Г. Шишкович за відправи, котрі Ви відправляли в хаті і за читання Євангелії, як ми спроваджали тіло нашої донечки Іринки, і дякуємо за всі відправи, пращальну проповідь і похорон. Нехай Всемогучий Господь надгородить Вас кріпким здоровлям. Дякуємо всім тим, котрі так щиро причинилися і помагали нам в нашому смутку, і жертви зложили. Нехай Всемогучий Бог Вам надгородить стократно, а бл. п. Ірині Вічная Память!

— Присутний.

СЕНДІ ЛЕЙК, МАН.—З поминків збірка на добрі цілі.

Вірні парохії Сенді і околиці, памятаючи на свойого доброго й улюбленого вголітного пароха бл. п. о. Михаїла Григорійчука постарялися щоб за спокій його душі відправилися співані Сл. Божі з пярастасами в Сенді Лейк, Озерній і Рекгем. По відправленні Сл. Божої у вище паазаних місцевостях, присутні були запрошені до галі на спільний обід, підчас

ДАЙТЕ СВОЇМ ДІТЯМ ДО РУК

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

найкращий одинокий місячний журнал для українських дітей в Канаді й Америці. МІЙ ПРИЯТЕЛЬ береже Ваш найдорощий скарб: Ваші Діти! Не жаліте зараз післати $1.00 на річну передплату до —

MY FRIEND
49 Kennedy Street, WINNIPEG, MAN., Canada

якого зібрано на католицьку пресу і скитальців слідуючі суми: Сенді Лейк $18.65; Озерна $17.05; Рекгем $13.75. Разом $49.45. На бажання жертводавців одержану суму поділено слдуюче: БН.: $19.70; на скитальців передано Централі Українців Католиків $10.00; "Мій Приятель" $10.00; УВ.: 5.00; Г.С.: 4.75.

До збірки заохотив і збірку в готівці передав Всеч. о. О. Пасічняк, заступаючий в тому часі обовязки пароха в Сенді Лейк. Жертводавцям належиться сердечне признання за жертви на добрі цілі а усім парохіянам округу Сенді Лейк за так гарну память про свого покійного о. пароха, що для них так богато доброго зробив.

—Оден з парохіян.

ВЕЛИКОДНИЙ ДАР ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

Сердечна подяка ласкавим жертводавцям за присланння своїх жертв на розбудову друкарні Голосі Спасителя. Ось імена наших щирих приятелів:

Буртник В., Сліквила, Па.	.50
Тихоліз Ю., Торонто	1.50
Доплка А., Филипсбург	.25
Андрушко Д., Сенків, Ман.	.50
Захода Марія, Пено, Алта.	2.00
Ковальчук Юлія, Ф. Вілліям	.75
Колішнук Іван, Вішарт	1.00
Шігінський Ф., Голден	.50
Хруник Конст., Модел Фарм	5.00
Мичка Петро, Абітібі	.50

Складаємо найщиршу подяку Матері Божій Неустанної Помочі за вислухані молитви і за одну велику ласку отриману. На ту ціль жертвуємо $1.00.

Сестри-Служебниці.

МІСІЯ В СИРАКУЗ, Н.Й.—20-27-III.49

Наша сиракузька греко-католицька, українська парафія мала святу місію від 20-27 березня 1949. Проповідав її молодий місьонер редемпторист, о. Мих. Щудло, що два роки тому прибув в Італії, де кінчив свої богословські студії. Численно зібрані слухачі уважно прислухувались до коротких наук про вічні правди та Божі заповіді, що кожного вечора отець місьонер виголошував по українськи та по-англійськи. Ядерні науки, практичні вказівки, вияснення християнських обовязків і чудової нашої української Служби Божої, численні сповіді, тисячя св. Причастій, загальна обнова сердець наявно доказують, що свята місія гарно вдалася в нашій парафії, де Впр. о Парох, Мих. Чузів до своїм асистентом Пр. о. Лазарем трудиться для слави Божої та для спасення душ нашого народу.

Парафіянин.

МІСІЯ В ЕЛМАЙРІ

В неділю ввечері 27 березня 1949 зачалася свята місія в нашій українській католицькій парафії. Тривала вона 7 днів. Проповідав її по-англійськи та по-українськи о. Мих. Щудло ЧНІ., з Нюарку, Н.Дж. Наш нарід так увечір, як і вранo брав численну участь у місійних науках, що більше нагадували духовні вправи-реколекції ніж справжню місію, бо за старанням ревного о. Пароха В. Довговича ми щороку маємо місію.

Шкільні діти мали щодня свої особливі катехитичні науки по-англійськи. Пр. о. місьонер наставав на потребу плекати священичі та монаші покликання між нашою дітворою, говорив про обовязок любити свою рідну Церкву й обряд, бо Господь сотворив нас українцями греко-католиками. Покидати свій обряд, не ходити на Службу Божу до власної церкви—це зрада Христа і тяжкий гріх.

—Парафіянин.

ПОДЯКА для Панства А. Н. Волощук

Щиро дякую Панству А. Н. Волощук, 89 Мічел Ене., Торонто, за висланий мені пакунок харчевий. Нехай їм Пречиста Діва Марія винагородить стократно, чого

АЙТУНА, САСК. —

Пошукує **ЛІКАРЯ і НОРСІВ** українців (католиків) для новопобудованого шпиталю. Буде отворений в червні того року. Має 20 ліжок. — Айтуна, це досить велике місто між Мелвил і Ватрос, Саск. Великий осередок українців католиків. Є гарна церква, монастир, сиротинець, банок і театр. Лежить на головній залізничій лінії CNR. і перехрестю чотирох гайвеїв. Є комунікація басом. По інформації, аплікації та угоду прошу писати до:

1) Ukrainian Catholic Mission, Ituna, Sask.

або:

2) Mr. Joe Hryciw, Jasmin, Sask.

або:

3) Ituna Union Hospital Board, Ituna, Sask.

собі в Неї будуть просили. — Прошу за нас і надалі не забувати.

—Леськів Марія, Австрія.

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

Складаємо найщирішу подяку всім тим, що так щиро присилали й далі присилають жертви на прес фонд Голосу Спасителя. Дав би Бог, щоб всі наші Передплатники пішли за приміром цих щирих та ревних Приятелів друкарні Голосу Спасителя!

Манович Ф., Гомфідд	.50
Василевський В., Овквбурн	1.00
Василенка Т., Мозарт	3.00
Шордій, Ебенізер	3.40
Гук І. Г., Реджайна	3.00
Киба М., Дніпер	1.00
Коцаба о. Т., Салем, Масс.	1.00
Централя Укр. Катол., Вінніпег	4.75
Яцишак М., Ню Йорк	2.00
Парощий Іван, Велленд	1.00
Хміляр Павло, Едмонтон	1.00
Чуй Й., Монтмартр	2.00
Хруник Конт., Модел Фарм	3.00
Яцула Іван, Варнік	.50
Воробець Юстин, Саскатун	.50

Хто слідуючий?— Сердечно дякуємо за надіслані жертви.

БИРМІНГГЕМ, САСК.—Похорон бл. п. Петра Комаречки.

Дня 2 березня 1949 припадково тяжко прострілив себе бл. п. Петро Комаречка. Слідуючого дня він помер в лічниці в Мелвил, Саск. Небіщик родився в Бирмінгем, Саск., 1912 р. Родичі повмирали ще в молодечім його віці. Сиротами заопікувався Андрей Тимків.

Похорон відбувся дня 8. березня, в церкві св. Параскевії в Бирмінгем, Саск. Крім братів, сестер та кревних, було присутних богато сусідів та знакомих. По похороні запрошено присутних до хати Михаіла Комаречки на спільний обід. Тут отець парох зложив родині щире співчуття, а опісля короткою промовою заохотив до помочі для скитальців в Европі. В тій цілі зібрано $26.60.

Жертвували: По 1.00: Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.; М. Комаречка; В. Комаречка; А. Тимків; І. Комаречка; Д. Думка; Ф. Кіндракевич; А. Савчин; І. Штілмахович; С. Богай; В. Терлецький; М. Савчин; Д. Богай; Д. Стадник; Й. Цюрко; М. Пристай; І. Пилипів; С. Турчак; А. Богай; Д. Штільмахович; М. Галик; Г. Паньківський; А. Турчак; Н. Грандус; І. Богай; Л. Сава.— 50ц: І. Комаречка. - 10ц: Дж. Турчак.

Усім жертводавцям щире спасибіг, а бл. п. Петрові Вічная Память!

—Присутний.

БЕКЕНГЕМ, САСК.—Похорон бл. п.. Пилипа Турчина.

Дня 7. березня 1949 упокоївся в Бозі Пилип Турчин. Родився він 1875 року

бл. п. Пилип Турчин

в Кобильниці Волоській, в Західній Україні. До Канади приїхав 1909 року і замешкав на півночі від Айтуни в Бекенгем, Саск. Слабував майже 15 останніх літ на сухоти та помер у Форт Сен Санаторії. Похорон відбувся дня 9 березня, в церкві Преображення Христового в Бекенгем, Саск. Крім жени, дітей та свояків було поважне число сусідів і співпарохіян.

Похоронні богослужения відправив Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ. з Айтуни, Саск.

Опісля запрошено присутних на спільний обід. Тут священик зложив родині щире співчуття, а короткою промовою заохотив присутних до збірки на католицьку пресу.

Зложили по 1.00: о. С. І. Шавель ЧНІ.; пані Турчин; М. Вінгерак; Н. Бочуляк; М. Лесько; Т. Кокоцький; І. Кокоцький; О. Родич. — По 50ц.: Д. Сеньковська; С. Паценяк; Н. Кобак.

Всім жертводавцям Господь Бог нехай многократно винагородить, а бл. п. Пилипові вічная память.

—Присутний.

РІДЖАЙНА, САСК.—Посмертна згадка бл. п. Маланії Трифяк.

Дня 23 березня померла пані Маланія Трифяк, прожившн 71 рік. В мустку лишила мужа Івана, 4 сини, 4 дочки, 25 внуків і 8 правнуків. Панство Трифяк походять з Городенського повіту, село Чортковець. До Канади приїхали 50 літ тому. Фармували в Фиш Крік і Ростерн,

ЮВІЛЕЙ МАРІЙСЬКОЇ ДРУЖИНИ

ЙОРКТОН, САСК.

Марійська Дружина, в Йорктоні, святкує цього року Срібний Ювілей свойого існования.

Для звеличення Пренепорочної Богородиці й духовного добра членкинь і вірних, Заряд Марійської Дружини, в порозумінню з Отцем Парохом, рішив зазначити цей Ювілей особлившим торжеством, в днях 7 і 8 мая.

ПРОГРАМА ЮВІЛЕЙНОГО СВЯТА:

Субота, 7 мая— Год. 7 вечером: Торжественний Молебень до Матери Божої. Проповідь, Процесія, Благословення.

Год. 9, вечером: Велике представлення в пяти діях: "Смерть Міріям," в Мійській Галі.

Неділя, 8 мая— Год. 8 рано: Читана Служба Божа, Проповідь.

Год. 9 рано: Читана Служба Божа для Дітей Марії, Спільне Св. Причастя, Конференція, Віднова Посвяти, Спільне Снідання Дітей Марії в Народнім Домі.

Год. 10.30 рано: Співана Служба Божа і Проповідь.

Год. 12: Парафіяльний Обід в Народнім Домі.

Год. 2 пополудні: Святочна Академія в Мійській Галі.

Концерт—Хор Академії Пресв. Серцяц, Орхестра Колегії св. Йосифа.

Реферати: Між визначними Бесідниками запрошений Впр. о. І. Бала ЧНІ., Ігумен в Ватерфорд, Онт.—Основник Марійської Дружини в Йорктоні,— та Впр. о. Др. М. Гермарнюк ЧНІ., Протоігумен ОО. Редемптористів, що недавно приїхав з Европи.

На це рідке Торжество запрошується обовязково усіх Членкинь Марійської Дружини, що мають зможність приїхати, і других вірних.

відтак в Гефорд, Саск. На старі літа купили хату в Ріджайні і мешкали при дітях. Пару літ тому як стареньке бабця мусіла покластися в ліжко і діти її доглядали. Тому, що до церкви немогла ходити, то священик приходив до хати з св. Тайнами. Заосмотрена св. Тайнами відійшла до вічности.

Дня 26 березня відбувся похорон. Похоронні Богослуження відправили Всеч. о. А. Фик і Всеч. о. Н. Сидорак. По похороні вся родина і знакомі зійшлися на обід до хати пана П. Фурбі (зятя). По обіді п. Ю Гук промовив про любов родини і вгадав про католицьку пресу і попросив о збірку на фонд католицької преси. п. І. Свірський перевів збірку, котра принесла $10.30; з того 3.00 на Голос Спасителя.—Присутний.

Ж

ЗАСТАНОВІТЬСЯ РОДИЧІ!,

Тисячі молоді українського походження в Канаді ледве розуміють по українськи, а ще більше число майже нічого не знають про свій нарід і про здобутки своїх батьків. Не одного батька й не одної матері серце болить, що їх сини й дочки не цікавляться своєрідними справами. Але ситуація ще не безвихідна.

Роджена молодь у Канаді вихована в загально канадійському окруженні й тому вона не цікавиться українськими справами. Вона знає по англійськи, а малощо по українськи. Вона може знати більше, якщо читала б про свій нарід в англійській мові. Коли б вона пізнала славну історію українську, наші досягнення на літературному полі й наші великі стремління, вона здобула б пошану до свойого народу й своїх родичів.

Журнал ОПІНІОН, що видає Союз Українських Канадійських Ветеранів, виходить в англійській мові і пише про важні справи українського народу. Кожна молода людина й також старші повинні мати цей місячних, до якого пишуть авторитети по своїх знаннях. РОДИЧІ! Поможіть своїм дітям і передплатіть їм цей корисний журнал—$2.00 за 12 чисел.

У квітневім числі є статті про гарні великодні звичаї, про вклад українців у розбудову Манітоби, про українську літературу у Канаді, і на інші теми. Не вдкладайте, а зараз вишліть передплату, уживаючи понижчу форму.

OPINION, 515 B McIntyre Blk., Winnipeg, Man., Canada

Enclosed is $2.00 for a year's subscription —

NAME .....

ADDRESS .....

Leading Ukrainian Canadian Journal in the English Language.

ДВІСТІ ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ

Дня 25-го лютого ц.р. минуло 200 літ від того часу, як вселенський Архиєрей, Папа Венедикт XIV., своєю Апостольською повагою потвердив Інститут і Правила Чина Найсвятішого Спасителя. З нагоди цієї памятної хвилі в пятницю 25-го лютого в Семинарії оо. Редемптористів у Ватерфорд, Онтеріо, Впр. о. Ігумен, Іван Бала, разом із Пр. оо. Й. Корбою й С. Ширим рано відспівали Соборну Службу Божу подяки, а вечером Молебень до Пресвятого Серця Христового й Суплікацію.

По вечірнім Богослуженні питомці Семинаря влаштували ювілейну академію з наступною програмою:

1. Вислухай, Боже, благання—хор питомців.
2. Апостольська Столиця потверджує Інститут і Правила ЧНІ., —Пр. бр. Н. Годований.
3. Зарваниця, деклямація,—Пр. бр. Я. Дибка.
4. Боже на землю нашу споглянь—Хор питомців.
5. Чин Найсвятішого Ізбавителя,—Пр. бр. М. Гринчишин.
6. Чернець, деклямація,—Пр. бр. М. Дзюрман.
7. Боже великий, Творче всесильний,— Хор питомців.
8. Чин Найсвятішого Ізбавителя на рідних землях України,— впр. о. Іван Бала.
9. Моя Мати...

Хором проводив Пр. о. С. Ширий, що недавно приїхав із скитальщини.

ЙОРКТОН, САСК.—Посмертна згадка бл. п. Николая Шордія.

Хоч у четвер 3-го лютого ц.р. був гарний і погідний день то крізь ясні проміння сонця смуток наляг серед рідні і приятелів. Того дня відбувся похорон бл. п. Николая Шордія, 72-літнього піонірa з йорктонського округа. По короткій недузі заосмотрений Св. Тайнами у повній свідомості до кінця приймив свою смерть 1-го лютого. Похоронні обряди відправив о. В. Глют, ЧНІ., сестрінець покійного, при численній участи родини і приятелів.

В день 17-го березня о. В. Глют відправив поминальне Богослужения де також зійшлися численно рідня і приятелі, щоб помолитися разом за упокій душі бл. п. Николая. В слід за Богослуженням відбувся обід в домі жалоби, де о. В. Глют сказав коротку але річеву промову до зібраних в хаті, і попросив збірку для опущених сиріток, котрі тільки уповають на поміч Божу і добро сердечних людий. Чесні гості були на се послушні і зложили на руки Впр. о. Місіонаря $23.40. З сего призначено 3.40 на виробления кліші а $20.00 вислано сиротам в Анкастер, Онт. Слідуючі особи жертвували: по 2.00: Д. Шордій, О. Шикула. По 1.00: М. Рогатинський, Ст. Н. Шордій, Ст. М. Шордій, С. Корженовський, В. Симанщів, С. Гоменюк, Н. Явний, Ю. Бортовий, С. Лукаш, пані Ст. Н. Шордій, О. Черевик, Пані М. Деренівська, О. Глют, І. Киба, А. Жибчин, П. Гирман; Н. Волощук. По 50ц.: Н. Рогатинський, пані М. Коріжовська, О. Черевик, С. Филипович, пані Денищук 40ц.

Бл. п. Николай уродився 14-го травня 1876 року в селі Бурдаківцях, Борщівського повіту. В 24-ім році свого життя одружився з Анастазією Круковською, 1902 року приїхав до Канади маючи в посіданні всего $10.00, але на те много сили і енергії в тілі та сильну віру в душі. В протягу 46 років праці на сім континенті, першими 10.00-ми і своєю енергією придбав 7 квадрів землі, що ще за життя поділив своїм дітям. Своєю сильною вірою в душі захоронив себе, свої діти і свої внуки від навалу сектантів і недовірків.

Тіло похоронено на гр. католицькім цвинтарі 5 миль на схід від Ебенізер, Саск.

Подав Стефан М. Шордій.

Ж

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ТРАВЕНЬ, 1949

СТАРИЙ СТИЛЬ—

1. Нед. Томина: Вел. Веч. з Всеночним. Сл. Б.: Антиф. 2 Пасхи, 3-ий звич. з прип. Пасхи, так аж до Від. Пасхи на кожній Літургії. Троп. Празн. Сл. Конд. Празн. Ін. Конд. Пасхи. Трисвяте. Все Празн. Ап. 14, Єв. Ів. 65. Задост. Пасхи. Ангел вопіяше. Прич. Пасхи: По Отпусті з хрестом розділяється Артос. Від нині похорон звичайний—лише перед Трисвятим і на місце Вічная память—Христос воскресесе 3 р.

8. Нед. Мироносиць і Великич. Георгія: Гл. 2, Єв. утр. 3. Всеночне. Сл. Б.: Троп. воскр. і Геор. Сл. Конд. Геор. Ін. Мирон. Прок. алл. і Прич. нед. і Геор. Ап. 16 і 29, Єв. Мар. 69 і Ів. 52.

15. Нед. Розслабленого: Гл. 3, Єв. утр. 4. Сл. Б.: Ап. 23, Єв. Ів. 14.

18. Переполовення Пятдесятниці: С. Б.: Все Переполовення. Ап. 34. Єв. Ів. 26. Отпуст Пасхи з хрестом.

21. Ап. і Єванг. Івана Богослова: Сл. його береться завтра, 22-го в нед. Самарянки, а служба Перенесення Мощей св. Отця Николая береться нині по уставу Полиелея у день в Попразденстві, як 6. травня. Сл. Б.: Троп. воскр. і Николая Сл. Конд. Ник., Ін. Перепол. Прок. Алл. і Прич. Перепол. і Николая. Ап. 335, Єв. Лук. 24.

22. Нед. Самарянки й Івана Богослова: Гл. 4, Єв. утр. 7. Служба Переполовення опускається. Устав той сам, що й на 8 травня. Сл. Б.: Ап. 28 і 68. Єв. Ів. 16 і 61.

25. Віддання Переполовення.

29. Нед. Сліпородженого: Гл. 5, Єв. утр. 8. Сл. Б.: Троп. воскр., Сл. Конд. Сліпородж., Ін. Конд. Пасхи. Ап. 38, Єв. Ів. 34.

*

НОВИЙ СТИЛЬ—

1. Неділя 2, Мироносиць: Гл. 2. Єв. утр. воскр. 3. Сл. Б.: Троп. воскр., Благообразний і Мироносиць. Сл. Конд. Мирон. Ін. Пасхи. Ап. 16, Єв. Мар. 69.

8. Нед. 3. Розслабл. Св. Ів. Богослова: Гл. 3, Єв. утр. воскр. 4. Сл. Б.: Троп. воскр., Богосл. Сх. Конд. Богосл. Ін. Тр. Ап. 23 і 68, Єв. Ів. 14 і 61.

15. Нед. 4. Самарянки: Гл. 4. Єв. утр. воскр. 7. Сл. Б.: Троп. воскр. і Препол. Слава Конд. Тр. Ін. Препол. Ап. 28. Єв. Ів. 12.

22. Нед. 5, Сліпородж.: Гл. 5. Єв. утр. воскр. 8. На Сл. Б.: Ап. 38, Єв. Ів. 34.

25. Середа: Віддання Пасхи і † З Найд. Голови Ів. Хр.: На Сл. Б.: троп. воскр. і Свят., Сл. Конд. Свят. Ін. Пасхи. Проче Пасхи і Свят. Ап. Єв. дня і Св. Ап. 41. і 176. Єв. Ів. 43, Мат. 40. Отпуст з хрестом. Сьогодні здіймається плащаницю.

26. Четвер: Вознесення ГНІХ: Сл. Б.: Антифони і все Празн. Ап. 1. Єв. Лук. 114.

29. Неділя 6 св. Отців першого Всел. Соб.: Гл. 6, Єв. утр. воскр. 10. На Сл. Б.: Троп. воскр. Созн. Отц. Сл. Конд. Отц. Ін. Вознес. Проче Отц. Задост. Празн. Ап. 44, Єв. Ів. 56.

ПРИГАДКА

Чи Шановні Читачі та Читачки вже прислали свій дар на закуп Машини, що конечно потрібна Редакції Голосу Спасителя, щоб могти продовжати працю для добра нашого народу в Канада та в Америці? Якщо ще не вислали 5 долярів, так зробіть це негайно. Господь надгородить Вас за великодушний дарунок!— Багато Шановних Читачок і Читачів уже прислали свій подарунок. Чи Ви мали б лишитися позаду? Чи тільки Ви мали б пожалувати 5 долярів Редакції Голосу Спасителя, що в день і ночі трудиться для Вашого добра, поширюючи скрізь Христову науку, що едина годна запевнити світові правдивий мир, щастя на землі та спасення душі по смерті?— Ми певні, що Ви зараз виповните наше прохання, яктільки прочитаете оці рядки!— Дякуємо.

Редакція Голосу Спасителя.

МАРІЙСЬКІ ПРОПОВІДІ-РОЗВАЖАННЯ

"МАРІЯ НАША МАТИ"

Короткі (5-8 мінутові) модерні проповіді з примірами із життя, писані цікавою та живою мовою. Виготовив Всеч. о. П. Романишин. Ціна за комлєт 31 проповідей **$1.00.** Замовлення разом з грішми шліть на адресу:

UKRAINIAN CATHOLIC COUNCIL
49 Kennedy Street, Winnipeg, Man., Canada

ПОДЯКА ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

...Хай милостивий Бог Вам стократно винагородить й благословить до дальшої праці, бо справді Ваша праця то святе діло й много душ завдяки Вашій науці верне до Христового стада; бо ж й для мене цей дар Ваш Голосу Спасителя, дорогий як рівнож й для моїх на скитальщині. Коли таке нужденне життя таборове то хоч прийде душевна потіха, а саме дорогий гість Голос Спасителя, і розжене всякі сумніви й настане у їх серцях спокій неначе на рідній землі. Ці книжечки хоч невеликого формату, є більше вартісні ніж великі томи світових мудрощів. В цих книжечках я знайшов душевну потіху як рівнож силу терпеливо зносити всі прикрощі сего тузємного життя. —Федір Долішний, недавно прибулий до Канади.

*

ПРОСЬБА О ПОМІЧ ДЛЯ ХВОРОЇ НА СКИТАЛЬЩИНІ—

...Я, Василина Форманюк, українка скиталька, літ 24, хвора на легені вже рік у лікарни. Тут на скитальщині брак харчів, а головно лікарств до лікування. Хто має за морем своїх свояків, чи знакомих то їм помагають матеріяльно, головно присилають їм нове лікарство т.зв. "Стрептомайсин" та за кілька місяців приходять до нормального здоровля і виїзджають у світ. Я на жаль таких свояків не маю. Тому щиренько прошу вас, дорогі браття і сестри, хто має щире серце, щоб мені молодій з родиною уратував життя. Щоб для мене там купив нове лікарство проти туберкульози зване "Стрептомайсин." Як не в стані на цілу курацію, то хоч частинно мені вислати через "Ер Мейл". Нехай Вас Господь Бог винагородить Своїми ласками.

Моя адреса:
Formaniuk Wasylyna,
D. P. Hospital—Seebach,
P. Seebaden,— B. Spit. Dr.
Kornten, Austria, Br. Zone.

"ПРАЗНИЧНІ НАУКИ"

НАПИСАВ ВПРЕП. О. ПЕТРО ОЛЕКСІВ

Ці науки, горячо поручені ВПреосв. Кир Константином, подумані як помічник Отцям Парохам та як коротка духова лектура на всі важні празники в році для всіх читачів-вірних.

35 НАУК — 144 СТОРИНИ

Ціна за книжку — $1.50

Замовлення можна слати на поницу адресу. Проситься долучити 10с на почтову пересилку.

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1. Поважаний Пане Максиме, дуже тішуся, що Вам так сильно подобається Голос Спасителя та що так завзято читаєте кожне число й ще другим передаєте його до читання. Ми мусимо поширити свою пресу між нашим народом так у Канаді, як і в Америці. Від преси залежить наше національне та релігійне чи пак обрядове існування.

Ви питаєтеся, чому наше молоде покоління не любить читати та не цікавиться українською пресою?—Це дуже сумне явище.— Але я спитаюся Вас, чим взагалі цікавиться молоде покоління в Канаді та в Америці?— Спорт, кіна, танці, телевижен, гара, фонні пейпир... Багато молодих хлопців узагалі не люблять читати нічого поважного не тільки по українськи, але й по-англійськи.— Отак, їдучи колись потягом, пригляньтеся, що читають люди?— Або дрімають, або читають газетні оголошення чи фонні пейпирс... Чи зобачите когось у потягу, щоб читав якусь поважну книжку? —Я вже з десять разів проїхав Америку та Канаду в великій частині, проводячи на трені дні та ночі, але не бачив ніколи, щоб хтось любувався читанням поважних книжок!

Щож треба робити, щоб привчити нашу молодь до поважної преси?— Треба дати їй зрозуміти та навчити її дивитися на життя не як на якусь забаву, але як обовязок, що треба сумлінно виповнити під загрозою вічного прокляття! —Життя не жарт, але дуже поважна справа, від якої залежить наша щаслива чи нещаслива вічність по смерті! —Жити по-людськи та по-християнськи не навчимося з фоні пейперів, але з поважної преси!

II.—Шановний Пане Петре, направду співчуваю Вам. Трапилося Вам велике нещастя, але й Ви самі собі винні. Пощо було женитися з айришкою?— Чи не було в Вашім містечку чесних і добрих українських дівчат?—Таж свої дівчата, бувши дочками того самого народу, краще розуміють наших хлопців, знають нашу вдачу, традиції, історію, звичаї... Тому й легше з ними жити та погодитися.. Крім цього щей спільний обряд і українська греко- католицька Церква лучить нас ув одну велику родину, а в родині краще погодитися ніж з чужими...— Тепер для Вас уже запізно, бо Ви звязали собі життя з айришкою. Беріть хрест і несіть! Самі його Ви хотіли! Але памятайте, що Ви пан і і бос у родині та не сміете дозволити їй хрестити дітей у латинській Церкві, як вона цього домагається! Закон католицької Церкви виразно каже, що в подружжях, у яких одна сторона є латинського, друга греко-католицького обряду, діти мають бути хрещені та виховані в обряді батька. Тут не треба числитися з почуваннями та нерозумними домаганнями матері. Ніякий латинський священик не може охрестити ваших дітей, бо воно заборонене канонічним правом Католицької Церкви (Канон 756, 11) А хоча б якийсь несумлінний священик охрестив вашу дитину в латинськім обряді на домагання Вашої впертої айришки, всетаки дитина є греко-католицька та має бути вихована в греко-католицькій Церкві, бо хрещення латинським священиком поза випадком конечности в небезпеці смерти дитини, як нема нашого священика, є підступне, тому й не робить з Вашої дитини латинника чи латиннички!

III.—Шановна Пані, он значення слів: **Я прийшов порізнити чоловіка із батьком його**... (Мат. 10, 35). Наука Ісуса внесе незгоду в родини між приятелів і сусідів, не тому, що Христос бажає незгоди, бож Він Цар мира, але тому, що злобні люди не схочуть прийняти Його науки. Отже Христос каже, що Його Божественна Євангелія стане нагодою для злих і Божих ворогів переслідувати Христових визнавців.— Християнська мартирологія передає факти, як паганські батьки чи мужі катували та розпинали своїх синів і жінок за те, що були повірили в Христа та Його науку.

IV.—Шановна Читачко Голосу Спасителя, тішимося, що Вам подобається Голос Спасителя.—Змінятн обряд, переходити з українського на латинський це тяжкий гріх, як подає рішення Конгрегації про поширення Віри. За те нема ніякого гріха змінити календар і прийнятий новий стиль, бо новий стиль не є латинським. Та ж навіть православні греки прийняли новий стиль у 1923, але через те не сталися латинниками. Стиль і календар не має нічого спільного з вірою й обрядом. Колись латинники держалися нашого старого стилю аж до 1582 року.

Старий календар неточний, бо спізняється, не йде з соняшним часом.— Прошу прочитати собі статтю в Календарі Голосу 1949: Поговорім про Календар, 129 стор.

V.—Шановна Пані Наталино, це правда, що Ной прокляв свого сина Хама (Бут. 9, 25), але це неправда, що через те прокляття Хам стався батьком чорної раси.— Чорна раса це витвір гарячого підсоння та різних кліматів. От наприклад, французькі колоністи, що переїхали з Франції до Африки, зчасом стають чорні, а чорні мурини, приїхавши до Европи чи Америки, зчасом біліють під впливом тамтейшого підсоння.

VI.—Долина Йосафата є недалеко Єрусалиму в Палестині. **Я зберу всі народи та заведу їх на долину Йосафата та розсуджуся з ними за свій нарід, який вони розігнали поміж народи та поділилися моїм краєм.** (Йоїл: 3, 2).

VII.—Святе Письмо не говорить про Україну, бо тоді наш край називався Сарматією та Скитією. Назва **Україна** повстала пізніше десь у 12-у стол. по Христі, коли то теперішня територія нашої батьківщини стала зватися Русь-Україна.— Святе Письмо не говорить про Польщу ані про Росію.— Згодом наш край став зватися попросто Україною, щоб відрізнитися від Московщини та Білорусі.— Св. Володимир був Русичем-Українцем, бо панував у Киеві, не в Москві.

VIII.—Заказаний час це дні покути за власні гріхи та за гріхи світу. В заказанім часі не вільно справляти весіль, танців, їсти мяса. Але то церковний закон. Як Церква установила, так і може звільнити від нього.—Танець і забава в неділю не зневажають святого дня, хоч було б ліпше посвятити цей день на молитву або читання побожних книжок. Церква ніколи не позволяє на піятику. Випити при забаві шклянку чи дві вина- пива, чи який келішок горілки це не гріх, бо ж вино сотворив Бог. Сам Христос учинив чудо, перетворив воду у вино, щоб гості могли веселитися на весіллі. —Не всі можуть цілий день молитися та розважати.

НАША РЕЛІГІЯ

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Це книжка уложена Всеч. о. А. Луговим в українській і англійських мові, трете поправлене видання. Дуже популярна і приступна. Надається для шкіл і катехитичних курсів, для дітей і старших. Саме імя Всеч. Автора вже говорить само про себе. Замовляйте для кожної Вашої дитини й для шкіл.

Ціна 25c — з пересилкою 30c.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

— ПОШУКУВАННЯ —

Михайло Ільчишин пошукує СОФІЮ САВКА із села Любінь Великий, повіт Городок Ягойлонський. Зголошення слати на адресу:

Mychajlo Ilczyszyn,
St. Franciskushopital,
Hausden, Limburg, Belgium.

Розалія Комісар пошукує ВАСИЛЯ і МАРІЮ ПУШКОР та ВАСИЛЯ і ІВАНА КРАВЦІВ, всіх із села Коростенки, повіт Добромиль. Моя адреса:

Rosalia Komisar-Telka,
156 Cite Lindeman,
Zolder, Limburg, Belgium.

Никола Новак:

Nykola Nowak,
Rue du Cure, N. 10,
Cheratte, Liege, Belgium.

пошукує: АНДРЕЯ КИРИЛЮКА зі села Курничі, почта Жавинка, повіт Берест Литовск, Зах. Україна. Жие в Канаді від 1928 року.

Пані:

M. Blok-Papuha,
Rembrandt, Str. 15,
Zaandam, Holland,

пошукує стрічного брата СТЕФАНА ПАПУГа зі Слободи Золотої, повіт Бережани. Жие в Канаді.

По інформації можна написати до:

Wasyl Olenych,
Box 18, Ituna, Sask., Canada.

...Довідуюся з минувшого числа Г.С. що кампанія на закуп нової машини для видавництва Голосу Спасителя продовжається далі. З тієї нагоди засилаю Вам $5.00 на закуп нової машини. Бажаю щоб кампанія в біжучому році увінчалася гарним успіхом. Також бажаю, щоб многі читачі Г. С. пішли сею дорогою! З щирим привітом і глибокою пошаною до Вас—Кость Рудик.

Голос Спасителя *Р. 21, ч. 5. Травень 1949*

Цариця Мира

о. Др. Іван Чинченко

ВІДРАХОВАНО колись, скільки то часу в діях світу зайняли криваві війни. Установлено, що є вони (війни) невіддільним явищам у житті людства, тяжать на цім тяготою рішних нещасть, і крім того, що далі, все війни набувають щораз брутальніших форм. Кождий здобутий спокій здається повинен бути тільки втіхою, але ця потіха не є сталою; не встигла закінчитися одна війна, ніби осягнено спокій, як зараз же по скінченні одної війни наростає друга, наростають нові противенства, нові суперечки, і рік з роком наближається до нового вибуху. Війни провадяться для взискання покою, але покій осягається для ліпшого приготування нової війни. І вже собі дехто говорить, що на підставі таких спостережень, що такий стан є нормальним станом людности.

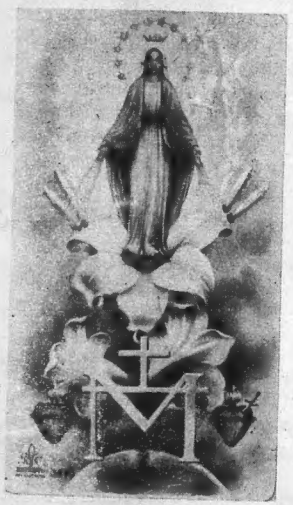

Але одначе не може з тим погодитись моральне почуття чоловіка. До тривалого миру інстинктовно змагає чоловік зокрема і людська суспільність вцілому. Часто чуємо запевнення державних мужів, що їх намагання підтвердити гасло: "Ніколи більше війни"!, то хоч слово "ніколи" не впутає нам віри, бо те слово "ніколи" залишається лише словом.

Як же погодити дійсність з прагненим? Світ, як бачимо,

мира дати не може, не вміє його дати, а спокою хочемо, і здобути його собі маємо за обовязок, за мету. Але не говоримо лише про спокій, що його кождий має здобути для себе, у власнім своїм внутрішнім житті. Не лише про нього говоримо, хоч то є річ перша і засаднича, а говоримо про спокій суспільний, міжнародній. Якщо цей другий спокій залежить від першого, а залежить очевидно, бо доки дух спокою не взяв у своє розпорядження серця й думки, не зазнає його суспільне життя, то стає нам ясне, що коли другого зовнішнього світ дати нам не може, то тому, що безрадними є у творенні першого, внутрішнього спокою.

Так, хто дає нам правдивий мир, не такий, який світ дає, спокій, спокій на силі, на страсі, спокій істотний, правдивий. Відомо, хто в силі дати його, як говорив до Апостолів: "Спокій мій даю Вам, не як світ дає, Я вам даю (Ів. 14, 27). Спокій, що є овочем справедливости та любови.

Цариця того спокою є Непорочна Марія. Найперше тому, що в Ній самій він утворився в спосіб досконалости, бо Вона була повна ласк і повна чеснот. Прислуговує Їй слушно імя Цариці сотворінь, Цариці людства. Як людська істота, обдарована властивостями Цариці, Марія ніби є покликана Богом бути репрезентанткою всього людства. Є Вона представителькою всього людського роду, гідною посередництва поміж людьми і Богом. Гідна того була і є, бо через Неї прийшов Христос, сам Давець спокою, гідна була вкоронуванні в царстві хвали: понад Неї є лише Бог, у Її стіп є все, що не є Богом. Цариця землі була Марія в народженні Господа всесвіту— Цариця небес є в блаженстві разом із Сином по смерті.

Через Неї прийшов Христос на світ, треба, щоб через Неї світ прийшов до Христа. То Її материнська втіха, то наша синівська надія, А завданням матері і посланництвом є та, в якій Її перевищити не може.

О спокій в душі кожного, що полягає на правдивім, упорядкованім відносно Божих прав в житті, в спокою, який триває мимо найбільшої зовнішньої завірюхи, бо є збудований на фундаменті, якого жадні нищівні засоби збурити не можуть, бо то фундамент Христовий.

Дійсний спокій можемо одержати лише у Господа. Коли людство, через свою велику грішність, не може приступати з благанням безпосередньо до Господа, то маємо Посередницю Марію. Тому то Марію багато народів вибирають на Царицю свого краю. Тому то і наш український нарід обрав Марію на Царицю України. Але мало обрати, треба і шанувати. Треба

щоб до Марії прибігали не окремі одиниці, а вся українська суспільність. Коли б Її волю були люди вірними, спокій Христа яснів би в ділах справедливості і любови. Коли б нарешті люди просили о спокій в Марії, не як о дар, в якім не дають своє співпраці, але у Неї випрошували собі підмогу для творення спокою, Цариця спокою Марія, своєю силою могла б задовольнити спрагнене людство, що так бажає спокою.

"З волі Божої—писав Лев XIII— щонебудь отримуємо з прибагатого скарбу всілякі ласки, що запевнені нам Христа Господа, одержуємо їх ласки) лише через Марію." Оскільки справи християнського життя залежать від ласки Божої, оскільки спокій в житті чоловіка і людської суспільности залежить від тієї ж ласки, то будьмо вдячні Непорочній Посередниці ласк. І це є остання рація того правдивого спокою, якого світ дати не може, а який Їй є з турботою всерівно як в нашому особистому житті, як і в житті суспільности світу. Тому і наші надії на мир нехай будуть нерозлучними з Її іменем, тому під прапором Непорочної будемо його осягати, коли у власнім житті будемо наслідувати досконалість, справедливість і любов з життя Марії.

Б. І. Антонич

MAGNIFICAT

Співай душе моя похвальну псальму Богу,
словами—зорями, словами—перлами, лунай і мерехти,
співай, душе, ясного сонця перемогу,
словами—рожами, словами—іскрами горить вогонь святий.

Співай, душе моя, могутню пісню Богу,
злети на мене, Голуб-Дух, і крилами закрий
надхнений зміст налий у мене в форму вбогу,
нехай горить в очах захоплення вогонь святий.

Співай, душе моя, пречисту пісню Богу.
О, радуйся, о веселися вся!
Вкажи захопленим очам Твою дорогу
хай арфою Твоєю стану я.

О, серце, заспівай Йому похвальну псальму,
Він єдиний Бог Величний.
Наднхнення вітер гне душі моєї пальму.
Він в усім акорд музичний.

СЛУЖБА БОЖА

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ЛІТУРГІЯ *Оглашенних* нагадує нам прилюдне життя Спасителя, коли то Божественний Спаситель оточений своїми учнями ходив по Палестині, проповідуючи свою Євангелію, чудовий Кодекс Божого обявлення.— Ця частина триває від: *Благословенно Царство...* аж до *Єлици Оглашенній ізидите!*

Літургія Оглашенних ділиться на чотири частини, що зображають чотири важніші події з молодечого й апостольського життя Спасителя.— І. Від *Благословенно Царство* до *Єдинородний Сине*—це укрите життя Ісуса в Назареті.— ІІ. Вхід із Євангелією це поява Спасителя над рікою Йорданом. — ІІІ. *Святий Боже* це Хрещення Ісуса, коли то зявилася вся Пресвята Тройця.— ІV. Читання Євангелії це трилітнє проповідування Спасителя по Палестині.

Євангелія

Покінчивши Проскомидію, Священик переходить до Головного Престола, цілує його на знак пошани для Бога, що гейби в небі пробуває на престолі, де приносимо Новозавітню Жертву з Тіла та Крови Спасителя.

Побожний Яків кликав повен подиву, як зобачив Господа Бога на тому місці, де прийшлося йому спочивати: *Яке страшне це місце! Не що інше воно, як Божий храм і небесна брама!* (Бут. 28, 17).— Куди святіший кожен престіл, де Христос відтворює свою Хресну Жертву!— Тому Священик цілує престіл, наблизившись до нього.—Опісля бере Євангелію, робить над престолом знак святого хреста, бо Служба Божа це відбитка та відтворення Хресної драми.

Христос приніс свою Хресну Жертву, щоб прославити Пресвяту Тройцю. Священик зазначує це, зачинаючи Службу Божу: *Благословенно Царство Отца і Сина і Святого Духа...*

Царство ж Боже настане, якщо люди проживатимуть у спокою, як будуть намагатися спасти свою душу, як запанує мир поміж народами, як усі приступлять до Христової Церкви.

ЕКТЕНІЯ МИРНА. Ектенія це щира, сердешна молитва. За всі повище згадані добра вірні моляться в мирній ектенії. Зветься вона ще *ектенією мирною,* бо Священик починає її закликом до вірних: *Миром Господу помолімся!* Помолімся Господеві в спокою, відкинувши всі земські думки, журби та клопоти, щоб могти гідно участвувати в Службі Божій.

На цей заклик вірний народ відповідає: *Господи помилуй!*— Господи, змилосердися над нами, твором своїх рук, дай нам спокійно, скупчено молитися.— Цею покірною молитвою єрихонський сліпець, десять прокаженних, хананейка виднали чудо в Спасителя.— Ця молитовка мов стріла ранить Боже Серце Спасителя, що єдино прагне розділяти добродійства своїм сотворінням.—Яка ж молитовка може бути краща та відповідніша для Адамових синів, що скитаються по цій долині сліз посеред небезпек, спокус, нужди, гріхів, клопотів?—Потрібно нам Божої помочі та милосердя. От тому так часто звертаємося до Бога на Службі Божій з покірним благанням: *Господи помилуй!*

В Мирній Ектенії Священик, що посередничить між Богом і людьми, збирає потреби, благання, бажання людей, своїх вірних і представляє їх Богові.—Нарід тимчасом долучує свою молитву до благання Священика, кличучи: *Господи помилуй!* —Так, Господи, подай на те, чого для нас благає в Тебе Священик, наш представник перед Тобою!

О свишнім мирі, о спасенії душ наших Господу помолімся!— Боже, подай нашим серцям той небесний мир, надземський спокій, що ущасливлює людей уже на землі. Цей спокій стане повний, як дістанемося до неба, спасаючи свою душу.

О мирі всего міра... —Боже, дай *світові правдивий мир,* що є запорукою загального добробуту та щастя народів. Війна це найбільше нещастя, що потягає за собою незлічимі горя, каліцтва, море сліз для нещасного людства.

В цій самій просьбі Священик поручає Богові святу Церкву, що для людей є ковчегом спасіння. Нехай вона поширяться

по світі, бо, пригортаючи до себе народи, рятує їх від заглади та поширює Боже царство на землі.

Боже, *зедини розєднані свої діти,* приведи до Католицької Церкви єретиків, схизматиків, поган, щоб усі були Твоїми дітьми, і на світі настала щаслива хвилина зединаного любовю. Людства в одній отарі під проводом одного Пастиря, Христового Заступника на землі.

О святім храмі сем... —Боже, благослови цей храм і вірних парафіян, що сходяться до Божого дому спільно молитися одні за одних. Бог скоріше вислухає спільну молитву ніж приватні благання.

О Святійшім Вселенськім Архиєреї, Папі Римськім... — Боже, благослови та помагай католицькій єрархії: Папі, Єпископам і Священикам успішно працювати над поширенням Божого царства поміж людьми.— Якщо Священики будуть святі, то й святі будуть душі, над якими вони трудяться.

О благовірнім народі нашем... —Боже, опікуйся побожним нашим народом, помагай його воякам побороти ворогів, що загрожують нашій дорогій батьківщині.

О граді сем... —Боже, захищай вірних християн нашого міста та всіх інших міст і сіл.— Так увесь нарід молиться за всіх своїх співгромадян.

О благоростворенії воздухов...— Боже, дай гарну погоду. захищай засіви, благословляй труди наших селян, посилаючи їм обильні жнива.

О плавающих, путешествующих... —Боже, захоронюй від катастроф і нещасть усіх, що подорожують морем або сушею, приверни здоровя хворим, благослови працю всіх робітників, верни з полону полонених вояків, що мучаться по далеких краях.

О вже ізбавитися нам от всякія скорби... —Боже, визволи нас від усякої журби, нужди, що мучать нас на цій землі.

Заступи, спаси... —Боже, чувай своєю ласкою над нашим тілом і душею, захищаючи нас від гріха та від нещасть.

Пресвятую, Пречистую... —Віддаймося Ісусові Христові, нашому люблячому Спасителеві, що ласкво прийме нас, якщо ввізмемо Преч. Діву і Святих Божих Угодників, бо їхні могутні молитви та заступництво виєднують нам ласкаве прийняття.

Яко подобаєт Тобі всякая слава... —Ця Ектенія кінчиться возгласом, закликом, яким прославляємо Пресвяту Тройцю. —Боже, прославляємо Тебе, в Тройці єдиного, бо Твоя велич. доброта, люблячість заслуговують на всяку похвалу сотворінь. яких Ти бдарив численними добродійствами.

Яка чудова, яка божеська ця Ектенія!— Прославляємо Бога, величаємо Пресвяту Тройцю, але й не забуваємо себе самих і своїх щоденних потреб! Не забуваємо наших ближніх, що обнимаємо любовю, та благаємо Господа за них на Безкровній Жертві Служби Божої, бо Христос пожертвувався за всіх людей і за всі, так духовні, як і дочасні їхні потреби.

Взиваємо Преч. Діву, Божу та нашу любу Матір, бо вона своїми молитвами виєднює те, чого ми самі негодні випросити своїми скромними благаннями. Накінець мов діти віддаємося з повним довірям в руки люблячого Спасителя, бувши певні, що нам не станеться ніщо лихе, якщо проживатимемо під Його ласкавою опікою!— Кінчаючи свої покірні благання, вірні виявляють свою певність, що Христос споглядає на них, і немов кличуть зо святим Павлом: *Я знаю, в кого я ввірував!* (2 Тим. 1, 12).

Щасливий той, хто постійно має перед очима годину своєї смерти, та й щодня приготовляється на смерть. Якщо ти бачив коли вмираючу людину, то погадай, що й тобі треба буде піти тією самою дорогою. Коли ранок настане, подумай собі, що може вже вечора не побачиш; а ввечері не смій обіцювати собі, що доживеш до ранку. Будь отже постійно готов, і жий так, щоб смерть тебе неприготованим ніколи не застала. (Наслід. Ісуса Христа, 1, 23).

Життя кожного християнина повинно прямувати до того, щоб Ісус Христос був щораз більше знаний, щораз більше люблений, щораз більш прославлений.

Св. Альфонс Ліґорій

о. С. А.

СТУДЕНТ

БИСТРИЙ і здібний Альфонс скоро покінчив нормальну школу. В дванадцятому році почав університетські студії, вибравши цивільне та канонічне право, бо адвокатська карієра на думку Дон Йосипа видавалася найбільше поплатною та вела до найвищих урядів у Неаполітанському королівстві.

Альфонс студіював при тім малярство, архитектуру та музику, що доповняли вишкіл тодішніх шляхтичів.

В пізнішому житті Альфонс використав набуте замолоду знання. Ще досіль переховується в Чарані в монастирі ОО. Редемптористів артистично жахливий малюнок померлого Олександра Великого, македонського завойовника Азії, виявляючи нестійність і марноту земської слави та величі.

Крім згаданої картини Альфонс намалював чудовий образ Дитяти Ісуса, Преч. Діви, а передовсім Розпятого Спасителя, що до сліз зворушує глядача.

Придалася йому й музика. Альфонс уложив багато релігійних гимнів і пісень, що італійський нарід співає по сьогоднішній день. Цінує їх артизм і ніжна любов до Спасителя та Преч. Діви.

Перлина його гимнів це *Дует:* Розмова Христа з душею.— Цей артистичний твір разом із музикою переховується в Британськім Музею в Лондоні.

Др. Еакс Діту, проф. віденського університету, пише про Альфонсів дует: "Цей твір виявляє надзвичайну оригінальність автора!"— Едґар Тінел, французький музик, каже: "Дует був написаний талановитим музиком. Першорядна артистична краса пробивається з нього!"— Анґлієць, Іван Пилип, додає: "Славна *Стабат Матер* відомого артиста Перґолея негодна рівнятися подивугідному творові Святого Альфонса!"

Альфонс не тільки був святим, як інші Святі Христової Церкви, але й ґенієм музики, бо тільки ґенії годні створити подібні до славного *Дуету* перлини.

Не занедбав Альфонс і философії, відчуваючи особливішу любов до писань святого Томи з Аквіну, бо своїм бистрим розумом зрозумів віковічну вартість голошених Великим Доктором засад, хоч у тодішньому світі панувала философія Дескарта, поширяючи фальшиві погляди на світ і матерію.

В 1708 році Альфонс уписався до Королівського Університету в Неаполі, беручись поважно до науки права. Трудний, правничий курс забирав Альфонсові сливе ввесь час. Не було коли бавитися. Увесь його відпочинок зводився до одної години, коли то Альфонс любив час до часу заграти в карти з університетськими товаришами. Дон Йосип скрива споглядав на цю забаву, побоюючись, що Альфонс підупаде в науці.

Раз Альфонс трохи задержався з приятелями. Вернувшись додому, немало здивувався. Дон Йосип усунув з Альфонсового бюрка всі книжки та порозкладав карти.—При тім ввійшов до кімнати обурений батько та докірливо відозвався до замішаного сина: "Оці карти ґе твої улюблені книжки! Ти завжди находиш час, щоб читати їх!"

Батьківський докір і упімнення попхнули Альфонса до ще пильніших студій. Альфонс більше ніколи не перетягав годинного відпочинку.

Полювання теж подобалося Альфонсові, бо це був улюблений спорт тодішніх шляхтичів. Проте сам він признав, що він не був ніколи добрим ловцем, бо мав слабий зір. "Я, каже Альфонс, змінив своє ремесло. Замість полювати на птахи, я стався ловцем душ," бо був великим місьонарем і основником місьонерського Чина ОО. Редемптористів, що продовжають по цілому світі діло святого Основника, проповідаючи тисячі місій у Христовій Церкві.

Пролинули чотири роки і Альфонс покінчив університетський курс права в січні 1713 року, мавши заледве скінчених шіснадцять літ. Студії покінчені, але годі було дістати докторський дипльом, бо університетське право вимагало 20 років віку...

Альфонс уложив подання про дизпензу від віку. Дістав. 21 січня 1713 Альфонс світло здав іспити й осягнув ступінь Доктора Канонічного та Цивільного права.

Чудова карієра стелилася перед молодим, надзвичайно талановитим адвокатом. Учений і багатий клас оплескував його славу. Дон Йосип гордувався сином, певний, що він прославить у неаполітанськім королівстві імя Ліґорих... Йому на гадку не приходило, що Альфонс унедовзі покине світову велич, погордить людською пишністю та віддасться Христові, щоб усе життя трудитися для спасіння душ...

ВІДПОВІДЬ БРАТАМ В РОЗ'ЄДНАННІ СУЩИМ

Федір Чабаненко

ЗДАВАЛОСЬ, що доля, яка викинула нас на чужину, повинна була зєднати. Нажаль виходить навпаки, між нами виникало стілько ріжних суперечностей, які заставляють майже ворогувати. Суперечности партійно-політичні, а особливо релігійної нетерпимости. Велике вороже ставлення до тих, що в теперішні тяжкі часи прийшли до церковної єдности. Сиплять на їх голови обвинувачення: зрадники, запроданці і т.д. Ті люди, що обвинувачують належать до ріжних категорій і часто не знаходять достатніх доводів, щоб доказати нашу провину, та, немаючи мужности вислухати правду, доводять себе до злоби і ненависти до своїх братів земляків. Звісно, не кожен усвідомляє собі, що в цей тяжкий час наша людність потребує як найбільш національної, й особливо релігійної єдности. Кожен із нас зараз має свої національні релігійні скарби лише в своєму серці, що лишилися після як ворог відняв: нашу батьківщину, наше майно, нашу дорогу землю, де лежать кістки наших дорогих батьків і рідних. В нашому серці лишились дорогі спогади, наші традиції, що є для нас святощами. Ворог, користаючи наших національних і релігійних почувань, хоче нас розєднати, щоб лишити нас без захисту. Він знає, що в єдности сила, і діє так,

Папа Пій XII

щоб ми нищили самі себе, нібито захищаючи свої духові скарби. Ворог знає, що при повній християнській єдності, він буде безсилий, а дорогі наші скарби не вдасться знищити. Вони повернуться до нас. Що ворожа сила з найновішою технікою неспроможна буде боротись з єдиною Христовою Церквою. Ворожа сила протягом віків після посіву Божественним Спасителем зерна християнської любови сіяла кукіль церковних роздорів і політичних змагань. Вже сьогодні ми відчуваєм як кукіль душить добрі сходи. Ось чому нам потрібно виконувати настанови Церкви про єдність, щоб з допомогою Церкви зполоти кукіль і дати ріст Божественному зерну загальної любови, християнського рабства та приходу Божого царства на землі незалежно ні національного походження, ні форми християнського обряду. Слід нагадати давне оповідання про батька та синів: Батько приніс до синів вязанку прутів і заставив ламати, та вони не могли вязанки переламати; а коли батько розвязав, то по одному сині всі їх переламали. Ми бачимо, як ворог зламав прут православної Церкви як самітню одиницю. Ми не хочемо тут нікого обвинувачувати, лише відкинути обвинувачення, що його нам закидають і то лише з переконання, а не на підставі історії яка занотовує факти уже пережитого, і завжди ворог ними бє одними по других. Не будем зачіпати канонічних догм, то справа духівництва і за неправду хай гріх на їх. Кожен може пізнати добре дерево по його плодах, на підставі Христової науки зо Святого Письма:

1) Відповідаючи на закид, чи ми змінили віру: Доводимо, що віри у Христа ми не змінили, ні на жидівську, ні на буддійську, ні на музулманську, ні ніяку іншу. В чім же справа? Обряду свого грецького таксамо не перемінили на латинський або вірменський. Виходить, що все лишилось, як і було одне те, що зєдналися з християнами інших обрядів, цим виконали заповідь Христа: *"Хай буде одне стадо і один пастир!"* Бо Христос оснував свою Церкву не національну для жидів, але для всього світу, бо всі християни є сини Божі і між собою браття. Отже Церква не може бути національна, тоді коли обряд для кращого зрозуміння і хвалення Бога кожен нарід має в своїй мові національній культурі. Дух Божий, сходячи на апостолів, дав їм змогу говорити ріжними мовами. Церква Христова є лише одна і вона зєднує всіх християн незалежно від національного походження на основі заповіді Христа про любов. Чи є ми християни, коли занедбуємо заповідь Христа про любов і не тільки не лучимось з християнами інших обрядів, а навпаки ненавидимо їх? Хіба Христос є не для всіх

християн? Хіба Його найвища заповідь любови не для нас? На закид про зрадництво треба сказати, що зрадили ми не нашу страдальну батьківщину, а лише ворога Христа і людства. Кожен зєднаний християнин ніколи не може зрадити своєї батьківщини, бо його вчить Церква любити свою батьківщину. На закид, що ми запроданці Папи, не слід відповідати, а навпаки треба сказати, що ворог Вселенської Церкви, який мучить нашу батьківщину, платить величезні гроші (ограбовані з наших братів) агітаторам (своїм запродавцям), щоб роєднувати та винищувати християн, а разом і нашу багатолітню культуру і нарід. Час зрозуміти все те, що це ворогові на користь, а нам на загибіль. В даний мент церковне роєднання та ворожнеча на користь ворогові нам і нашій батьківщині на загибіль. А зєднання всіх християн довкола Петрової скелі це наше спасіння і нашої батьківщини. Скільки Вселенська Церква врятувала нещасних людей від лиха і смерти в Европі підчас німецької капітуляції? Скільки нещасних людей, що втратили надію на життя, старанням вселенської Церкви опинились за океаном. Та деякі, згубивши в своєму серці християнську любов, відповідають за добро злом, помагають ворогам Церкви роєднувати християн. І не бачуть, що творють лихе собі і своїй батьківщині, за яку нібито вони борються. Говорять, що вони дійсні християни, а не хотять визнати Христових заповідей, і замість християнської любови, сіють ворожнечу,допомагаючи ворогам руйнувати Христом основану Церкву. Дорогі брати! Коли занедбуємо Христові заповіді, то не можемо зватися християнами. Апостол Павло каже: *"Недавидящий брата свого є чоловікоубивця"* це говорить не про братів, що родились від одної матері, а про братів, що створені Отцем Небесним і викуплені Ісусом Христом незалежно від нації. Цікаво, чи довго будемо християнами без Христа в душі, без Його правди. Тікаємо від Бога і несемо себе в жертву сатані. Коли побачимо свою загибіль, то незнаємо, що ми її створили самі собі, відкинувши Божу любов і ласку, шукаємо ряткунку у ріжних політичних партіях. Тобто відкидаючи закони Божі шукаємо людських. Чому не хочемо зрозуміти, що єдиний рятунок—Христос, який кличе нас через Свою Церкву: *"Прийдіть до Мене всі страждущі і обтяжені, і Я упокою вас."* І попереджає: *"Не шукайте рятунку у князів і синів чоловічих, в них нема спасіння."* Та хіба ми сліпі і глухі та не бачимо як раз по раз зявляються ріжні політичні провідники, що несуть свої програми на обдурювання світу? Потім самі гинуть, недавши полегшення народові. Так було і так

буде, бо рятунок може дати лише Той, Хто створив світ, нас і закон для нас. Отже, хто хоче бути християнином не по назві, а любить Христа, той виконає Його заповіді і Його бажання: *"Та буде єдине стадо і єдин пастир."* Хто не хоче кровопролиття, хоче миру, йде до єдиної Церкви Христової. Хто любить свою батьківщину і бажає їй щастя, йде до єдиної Церкви Христової. А вона навчить його жити по християнськи, навчить заповідей Христових і Вселенської любови, і знайде він все потрібне для своєї змученої душі. Тоді він перестане бути глухим і сліпим. Тоді він вчує слова Христа: *"Прийдіть всі струджені і обременені, і Я упокою вас."* І ти збільшиш Боже стадо і менших орди ворогів Христа, людства і своєї батьківщини. Тоді наука і заповіді Христа стануть твоєю програмою життя. Бо тільки Христова наука Його св. Хрест зможуть принести змученому людові спокій, мир і любов. А не людська політична обмана, що веде людство до безправя, поневіряння та цілковитої загибелі. Ще треба сказати тим, які діють проти Вселенського архиєрея. В церкві не може бути революції, бо вона Христова. Він же вічний. Він сотворив небо і землю і все на них. Христос створив одну Церкву для всеї вселенної, і заповів: *І врата ада не одоліють її.* Хто ж вірує у Христа, то мусить вірити і в Його слова: *"Небо і земля перейдуть, слова ж мої не перейдуть"*— сказав Христос.

Дорогі земляки! Цей грізний час від нас вимагає братньої єдности, без якої ми мусим загинути. Не слід бути сліпим орудям у нашого ворога; настав час зрозуміти, що мир і благоволення на землі лише у Христі під проводом Його Церкви.. Потрібно, будучи патріотами своєї батьківщини, бути єдиними в статі всіх християн правдивої Христової Церкви, звідкіля тече джерело всесвітньої Христової любови, яка усуває геть братоубийство, ненависть, злобу, неправду, пригноблення та поневіряння людини, як Божого сотворіння. Кожний, хто приходить до Божого стада, збагачує його; а кожен хто відходить, збагачує стан ворога. Отже перед нами стало два шляхи: шлях Христа Спасителя і шлях ворога людства гнобителя. Нарід, що стілько перетерпів на своїй життєвій практиці, неможе припустити, що б ворог, зволодівши нашим духовним скарбом, привів нас до самознищення. Ми відомо не будемо блукати по чужому ворожому шляху.

Всі під християнський прапор! Всі до єдности Церковної і національної! Хай живе Христос Цар і Його Церква!

Хай живе соборна самостійна Українська Держава!

ПРИГОТОВАННЯ ДО СМЕРТИ

ЦЕБТО РОЗВАЖАННЯ ПРО ВІЧНІ ПРАВДИ
СВ. АЛЬФОНС ЛІГУОРІЙ
З італійського переклав о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ТЕПЕРІШНЄ ЖИТТЯ ЦЕ ПОДОРОЖ ДО ВІЧНОСТИ

Чоловік піде до дому своєї вічности. (Сир. 18, 5)

НАВІТЬ самі пагани, як дивилися, що стільки лихих проживають у щасті, а численні добрі терплять, були пізнали вже й природним розумом оту правду, що, як існує Бог правдивий, так мусить бути друге життя, де лихі будуть покарані а добрі надгороджені. Ми християни визнаємо вірою, що пагани висловили світлом розуму: *Не маємо тут постійного міста, а пошукуємо майбутнього.* (Євр. 13, 14). — Ця земля не наша батьківщина. Вона для нас переходовим місцем, звідкіля незабаром переберемося до дому вічности: *Чоловік піде до дому своєї вічности.*—Мій читачу, не хата тобі той будинок, де мешкаєш, це гостиниця, яку мусітимеш незабаром покинути, і то як найменше сподіваєшся! Знай, твої найдорощі перші проженуть тебе, як надійде час смерти. Де ж твоя дійсна хата? Гріб буде хатою для тіла до страшного Суду, а душа мусітиме вступити до хати вічности, до неба чи до пекла. Тимто й святий Августин остерігав тебе: *Ти гість, проходиш і бачиш!* Божевільний був би прохожий, що, проходячи якимось краєм, зужив би всю свою спадщину, купуючи віллю чи дім, що мав би полишити по декількох днях.—Думай, каже Святий, ти переходово пробуваєш на світі. Не привязуйся до усього, що бачиш. Поглянь і пройди! Здобудь гарний дім, де мусітимеш вічно пробувати!

Блажен ти, як спасешся! Що за гарний дім є рай! Найбагатші царські палати видаються стайнями супроти райського міста, що єдине може зватися *Містом досконалої краси.*)Плачі: 2, 15). Не матимеш чого більше там бажати. Проживатимеш у товаристві Святих, Божої Матері, Ісуса Христа. Не лякатимешся ніякого лиха. Коротко, пробуватимеш у мо-

рю вдоволення та в невинній радості. *Вічна радість над їх головами.* (Іс. 35, 10). Така велика буде ця радість, що всю вічність здаватиметься завжди новою. І навпаки, нещасний ти, якщо занапастиш себе! Пошлють тебе в море вогню, будеш у розпуці, всіма опущений, без Бога. Поки?—Може по сто, по тисячі років закінчиться твоя мука? Де там! Проминуть сто і тисяча мільйонів років і століть, а твоє пекло ледве пічнеться. Що таке тисяча літ супроти вічности? *Бо в очах Твоїх, Боже, тисяча літ—немов той учорашній день, що проминув.* (Пс. 89, 4). Бажаєш пізнати, який дім припаде тобі в вічності?— Такий, який учинками собі вислужиш і вибереш!

II.— *Чи дерево впаде на полудне чи на північ, кидибудь упаде, там і залишиться.* (Сир. 11, 3). Полишишся навіки, куди впаде дерево твоєї душі. Нема між чим вибирати. Будеш завжди царем у небі, або рабом у пеклі. Завжди блаженний у морю роскошів або завжди безнадійний у безодні мук. Святий Іван Золотоустий кличе, як приглядається до багача, що вважано в світі за щасливого, бо був багатий, опісля ж струнено його до пекла. Приглядається й до Лазаря. Вважали його нужденним, бо був убогий, опісля ж він щасливий у небі: *Нещаслива щасливосте, ти звела багача в вічну недолю. Щаслива недоле, що запровадила вбогого до вічного щастя!*

Пощо гризтися, як дехто чинить говорячи: Хто зна, чи я передбачений і призначений? Куди паде дерево, як підтинаємо його? Куди схиляється!— Мій брате, куди ти похиляєшся? Яке твоє життя? Хилися завжди на полудне, зберігайся в Божій ласці, уникай гріх. Отак спасешся та будеш призначений. Продумай невинно про вічність.— Святий Августин зве її *великою думкою*—щоб вистерігатися гріха. Ця думка спонукала багатьох юнаків покинути світ і усунутися в пустиню, щоб єдино займатися душею. Отак запевнили їй спасіння. Тепер вони спасенні та напевно вдоволені і будуть всю вічність вдоволені.

Отець Авіля навернув оцими словами певну даму, яка проживала далеко від Бога: Пані, призадумайтеся над цими двома словами: *Завжди—ніколи!*— Гадка про вічність так вразила отця Сенері, що декілька днів не міг спати. Отоді почав строгіше життя.— Дреселій оповідає, що якийсь єпископ свято проживав, повторяючи в душі: *Кожної хвилини стою при дверях вічности.*—Отець Авіля казав: Треба б замкнути в божевільні того, хто вірить у вічність, а не стає святим!

III.—*Чоловік піде до дому своєї вічности.*— Пророк каже. *Піде,* щоб зазначити, що кожен вступить до того дому, до якого захоче. Не понесуть, сам добровільно іде туди. Певне, Бог хоче всіх спасти, але не силоміць. *Життя та смерть перед людиною.*— Бог поклав перед нами життя і смерть. Подасть те, що виберемо: *Подасться, що вподобається їй!* (Сир. 5, 18) Єремія теж каже, що Господь подав нам дві дорозі. Одна веде до неба, друга до пекла. *Я дам їм дорогу життя та смерти.* (Єр. 21, 8). Нам припадає вибирати: Як дійде до неба, хто хоче ступати по дорозі, що провадить до пекла?— Дивне! Всі грішники бажають спастися, а тимчасом самі себе засуджують на пекло, говорячи: Хочу спастися!— Хто ж такий дурний, каже святий Августин, що б зажив отруї, сподіючись вилічитися? *Ніхто не бажає хворувати в надії, що виздоровіє!* — А стільки християн, стільки божевільних убивають себе гріхом, говорячи: Опісля подумаю про заради.— Що за обман! Скількох струнув ти до пекла!

Не будьмо такі божевільні. Подумаймо, що іде тут про вічність. Як люди трудяться, щоб вибудувати собі вигідну, гарну хату з добрим повітрям, думаючи замешкувати все життя? Длячого ж опісля такі недбалі, коли йде про хату, де прийдеться вічно пробувати? *Справа, за яку змагаємось це вічність, каже святий Евхерій.* Не йде тут про якубудь вигідну чи гарну хату. Справа тут про пробування в повному роскошів місці поміж Божими приятелями або в безодні всіляких мук посеред ганебної зграї численних злочинців, єретиків, ідолопоклонників. А як довго? Не двадцять або сорок років, а всю вічність. Важливе. Немаловажна, а преважлива це справа. Жінка Томи Мора спокушувала свого мужа згодитися на волю царя, як Генрих VIII засудив був Тому на смерть. Тома відказав їй: Бач, Люїзо, я вже старий. Скільки років зміг би я ще прожити?— Жінка відповіла: Якиж двадцять. . . .—Нерозумна перекупко, сказав Тома, бажаєш, щоб я стратив щасливу вічність і засуджував себе на вічні муки, за яких двадцять років життя на землі?

Боже, вділи нам світла! Ми мусіли б намагатися добре жити, хоча б справа вічности була б сумнівним питанням чи правдоподібною опінією. Ба ні! Не сумнівна, а певна це справа, не опінія, а правда віри. *Чоловік піде до дому своєї вічности.* Ах, брак віри, каже свята Тереса, це причина численних гріхів і загибелі багатьох християн. То ж завжди оживляймо свою віру, говорячи: *Вірю в вічне життя.*— Вірю, що по цьому є інше життя, яке не скінчиться ніколи. Продумуючи завжди про це, берімся за засоби, щоб запевнити собі вічне спасіння. Вчащаймо до святих Тайн, відбуваймо щоденне розважання, продумуймо про вічне життя, бережімся небезпечних нагод. Киньмо світ, якщо треба покинути його, бо не має завеликої певности, коли йде про вічне спасіння: *Нема надмірної певности,* каже святий Вернард, *як вічність у небезпеці!*

ПОЧУВАННЯ ТА МОЛИТВА

Мій Боже, нема між чим вибирати. Буду завжди щасливий або нещасливий, в морю вдовіль або в морю мук, завжди в раю з Тобою або в пеклі далеко від Тебе. Я певний, що нераз заслужив я на пекло, але й певний, що пробачуєш тому, хто кається, і визволяєш з пекла того, хто надіється на Тебе. Впевняєш мене: *Врятую його та прославлю його!* (Пс. 90, 15).— Господи, нуже негайно пробач і визволь мене від пекла. Найвище Добро, каюся, над усяке лихо, що образив Тебе. Зверни мені негайно свою ласку та подай святолюбов. Я не міг би більш любити Тебе, коли б був у пеклі, а завжди мусів би ненавидіти. Мій Боже, що лихе вчинив мені, щоб ненавидіти Тебе? Ти полюбив мене аж до смерти. Ти гідний безконечної любови. Господи, не дозволь більше розлучитися з Тобою. Люблю та завжди хочу любити Тебе. *Хто відлучить мене від любови Христа?*— Ах, мій Ісусе, один гріх годен нас розлучити. Ах, через пролляту за мене кров не допусти до цього; радніше смерть пошли мені! *Не дозволь розлучитися з Тобою!*

Царице моя, Маріє, помагай молитвами, виєднай смерть, виєднай тисячі смертей аніж мав би я відлучитися від любови Твого Сина!

"Мої браття, як ви хочете зробити великі поступи, вглядайте в себе, нічо перед собою не закриваючи і в нічім собі не підплещуючи"—каже св. Августин. Справді, хто совісно вглядає в себе, сей пізнає ясно, кільки в чім провинився, чого йому ще бракує, а це пізнання спонукає його не тільки не затримуватися, але рішучо всіми силами змагатися до скорого поступу вперід.

Участь Українців в Прощі до Люрду 28-30. 7. 1948

Др. Вол. Муровичъ

(Продовження)

По одногодинній контролі на кордоні прибули ми в полудне до Штрассбургу. Французькі священники вийшли зустрічати німецьких паломників. Хоч стрінулися на землі, за яку стільки німці і французи пролили крови, мимо цього вітались сердечно. Перший раз по війні їхали німці у Францію, тому були дещо здержані і поводилися себе поважно, а французи відплачувались їм питоменною своєю живістю, сердешністю. Одержавши на стації харчі на дорогу, ми подались у глиб Франції. Перед нами Альзація зо своїми каналами і ріками. Раз у раз переїзджали ми мости. На полях щойно жнива почались. Ми проїхали гори Воґези довженним тунелем і знайшлися на французькій рівнині, де пливуть води Марни і Секвани. Поїзд зложений з 30 возів минав скоро міста і оселі. Щораз нові краєвиди трохи інші як німецькі. Села з партеровими домиками як у нас, криті дахівкою, опустілі. Не бачимо в селі ні людей, ні дітей. Питаю других про причини, на що одержую відповідь, що французькі селяни виїхали в місто і там проживають. Зрештою це неділя, може виїхали на ловлю риби. Дійсно по дорозі вздовж потоків рік, каналів стояли чоловіки і жінки з вудками і любувалися тим спортом. Явище у нас невидне. Поля вже не так справлені як в Німеччині, нагадували нам менше більше господарку в нашому краю з вербами, вільхами, осиками в полі, на зазначення меж поодиноких ґрунтів. За те більші міста, де ми зупинялись представлялися чепурно. Доми будовані в іншому стилі з постійними віконницями. На стації рух подорожніх. Елеґантно одягнена публіка, буфет повний усього; аби тільки мати франки, можна набути солодощі, овочі і проче. Під вечір їхали ми попри Париж. Ілюміноване здалека місто робило надзвичайне враження. Над ранком були ми вже в Бордо. Залізний двірець нагадував нам Львів. Під великим кльошем вміщувались усі поїзди, що прибували з різних сторін. Через меґафон урядники сповіщали приїзд і виїзд поїздів. Мило звучала французька мова і незвичайно приємно вражала ухо. Своєю мельодійністю нагадувала українську мову. Часами здавалось, що по українськи говорять, але це був лише звуковий обман. Снідаємо. Пємо добру зернисту каву. Ту іншої не пють і нам дещо дивним видається, що ми в сторонах, де панують нормальні, передвоєнні відносини, ніде не видно знищення. По одногодинній перерві їхали ми дальше. Поїзд гнав 140 км. на годину так, що треба було час від часу відчіплювати вози, бо загоріли. Здовж тягнулися дубові ліси хоч сильно винищені... Дальше чатинні, але дуже молоді, подекуди вигорілі. Зрештою луки і поля засаджені картоплею і кукурудзою. А лани кукурудзи щораз частійше появляються, нагадують нам українське багате Поділля. Не стрічали ми ніде великих ґуртів птаства, як у нас, заледво по парі тут і там ворон і сорок. Часами бачили бузьків на луках вздовж рік. Врешті вїзджали ми поміж узгірря. Тут і там ниви з виноградниками. Вкінці опинились ми в долині ріки Ґави і немов долиною Пруту їдемо поміж гори. Вздовж тягнеться асфальтова дорога. Небаром зарисувалися перед нами Піренеї, високі гори, у стіп яких місто Люрд—ціль нашої дороги.

Усіх подорожніх очі звернулись туди, звідкіля можна було побачити здалека чудову ікону Божої Матері. На сам вид забились живіще наші серця. Ось вже видно вежу базиліки, що маєстатично домінує над містом. Переїзджаємо скоро. На раз перед нами свята гора, а в ній статуя Матері Божої в тому місці, де обявилась. Тисячі прочан заінтоновали пісню до Пречистої. За кілька хвилин ми були на двірці.

На нас ждали висланники готелів, які мали забрати прочан. Їдемо асфальтовими вулицями, де панує надзвичайний рух. Переїзджають авта, автобуси з паломниками, а також туристи з наплечниками. Колись мале містечко, сьогодні 100-тисячне місто з поверховими домами. Нас приміщують в готелі "Санкт Люіс Шаліс.' Французи радо нас вітають. Година 5-та з полудня. Час на хвилевий відпочинок. Відтак спішимося до ґроти, щоб узяти участь в процесії свічок. Здовж вулиць крамниці з ріжним крамом, найбільше памяток звязаних з обявленням Матері Божої, з життям Бернадетти. Дальше ресторани, кавярні, склепи з овочами, винами. Продавці продають на зовні, бо підсоння тут гаряче і в середині було б задушно.

(Далі буде).

Малі діти дають своїм батькам радість, а коли виростуть, дуже часто не хочуть дати їм шматка хліба.

УКРАЇНСЬКИЙ СТИГМАТИК

Бр. Фільотей

СТЕПАН Навроцький уродився в селі Залуква біля Галича в Західній Україні. Молодече та хлопяче життя провів як звичайний сільський хлопчина в рідному селі. Як прийшли до Галичини большевики 1939 р., Степан був примушений вступити до колгоспу, де був шофером.

Якось задержався він довше ніж звичайно на консомольських сходинах. Вертаючись біля 10 години ввечері додому, Степан проходив біля старинної, замкненої каплички, де стрінув незнайомого старця. —Добрий вечір, дідусю!—поздоровив його раз і другий, але старець не відповів на привіт. Тоді змішаний хлопець подумав і закликав: Дідусю, *Слава Ісусу Христу!*— Старець поглянув на хлопця та відповів: *Слава на віки!,* взяв його за руку та попровадив до каплички. Двері каплички самі відчинилися, воскові свічки перед Розпятим Спасителем засвітилися.

Якже ж увійшли до каплички, сивоволосий старець поважно споглянув на хлопця та промовив: "Я Святий Петро, Апостол Ісуса Христа. Клякай, помолимся за долю України, що мучиться під большевицьким конитом!— В молитві старець звелів Степанові приректи вірність Господу Богу.— По молитві продовжав: "Слухай сину, відтепер не будеш служити безбожним большевикам, не ходитимеш до колгоспу на працю. Мусиш проповідати всім, що ти бачив Св. Петра. Голоси всім, що большевики не говорять правди, навчаючи, що нема Бога. Бог є й Він управляє світом!— Розповідай людям все, що почуєш від мене!— В пятницю будеш мати видіння, попадеш у захоплення та дістанеш *стиґми,* цебто 5 ран Ісуса Христа!— Не зобачиш мене більше на землі, але я буду завжди біля тебе, піддаватиму тобі все, що маєш людям говорити, бо сила народу буде відвідувати тебе.— В суботу большевики заарештують тебе та перевезуть до Станиславівської тюрми. Там будуть тебе бити і катувати. Не лякайся! Я буду з тобою. Ти задеревієш в часі тортур і не відчуватимеш мук."

СТЕПАН НАВРОЦЬКИЙ

Так і сталося. В суботу енкавудисти увязнили Степана. Били, знущалися над ним, пхали гострі голки за нігті, змушували сказати, котрий священик намовив його покинути працю в колгоспі, хоч за це грозила кара вивозу на Сибір.

Степан не подавався на тортури. Большевики завважили, що хлопець не реаґує на муки, бо й навіть кров не виходила з пальців, у які вбивали гострі колючки.

На другий день віддали хлопця до шпиталю, щоб розслідити, чому кров не виходить із ран . Досліди нічого не виказали.

Один енкавудист вхопив меча та промовив: "З тебе тяжко добути кров! Ану попробуємо!"—і всадив меч у ногу.— Степан настрашився! Большевик вийняв ніж з ноги, але кров не вийшла...

Большевики далі знущалися над нещасною жертвою, лаяли за непослух совітській владі, намовляли не слухати священиків, грозили тюрмою...

Всетаки Степанові вдалося вирватися з большевицьких кігтів і зобачитися в 1940 році з покійним Митр. Андреєм, якому оповів свої видіння та передав деякі предсказання...

Он їх короткі уривки, бо точніше будемо писати про це пізніше...

"Америка виграє війну з Німцями!"— Америка тоді ще й не була в війні...— Це предсказання справдилося.

При кінці війни появиться нова зброя в Америці! Цілий світ буде боятися цієї зброї!— Дійсно, цілий світ дрижить перед американською атомною бомбою.

Страшний катаклізм спаде на Америку. Вона пропаде.— Це вповні погоджується з заповідженням кар, що Божа Мати предсказала в Римі 1945 р.

По недалекій війні з большевицькою Росією Україна стане самостійною державою, але різні партії страх будуть жертися між собою!— Дивлячись на теперішні гризні різних партійних кандидатів до булави України, можемо догадуватися і без пророцтва, що й так воно буде в вільній Україні...

За 50 років вибухне нова війна й то вже послідна на землі. По цій жахливій війні прийде кінець світу...

Отак ми подали Шановним Читачам і Читачкам Голосу Спасителя цікаві новинки про українського стиґматика, Степана Навроцького, якого польсько-большевицькі партизани замордували в 1943 році між Золочевом і Тернополем.

Знимка взята підчас захоплень, коли жива кров спливала з рук і чола стиґматика.

Слава доброї людини—це засвідчення чистого сумління її. Старайся мати постійно сумління чисте, то завжди будеш веселий і спокійний. Лихі люди ніколи не мають правдивої радости, й ніколи справжнього спокою в серці не відчувають, бо "нема спокою для безбожників," каже Господь. (Ісая 57, 21),

---

Чин Найсвятішого Ізбавителя

Бр. Мих. Гринчишин ЧНІ.

НА завжди памятний останеться рік 1949 в історії Чину Найсвятішого Ізбавителя, бо саме тепер минає двісті років, як папа Венедикт XIV потвердив наш Чин і правила. Але ми Редемптористи східнього обряду маємо ще одну не менш важну причину радіти, бо цього року справляємо золотий ювілей нашої східньої вітки.

Коли 25-го лютого 1749 св. Отець потвердив наш Чин було тоді лиш кількадесять Редемптористів, а сьогодні число наше перевищає 6,000. Тоді наш Чин був іще в своїй колисці—Неаполі;— сьогодні він у всіх частях світу, продовжуючи місіонарську діяльність, започатковану св. Альфонсом. Правда, коли порівняти його з іншими Чинами, то розвій його досить повільний, але це якраз був предсказав св. наш Основатель, бо могутний дуб не росте скоро. Сто років по заложенні пересаджено його на американську землю, а сто і пів сотні літ по затвердженні правил, о. Ахіль Делярій, що мав бути першим Редемптористом східнього обряду, приїхав до Канади. Діявол передбачуючи, яке добро Редемптористи мали зробити серед нашого народу, та яку шкоду мали нанести його погубним плянам, всіма силами намагався перешкодити започаткованню цієї східньої вітки Редемптористів. Корабель, що ним їхав о. Делярій, розбився недалеко канадійських берегів. Отець Делярій був між тими, що вирятувались, і можна без сумніву це приписати особливішій опіці Божої Матері над наїм Чином, бо корабель той розбився саме в закінчення одного з великих свят Пресвятої Богородиці, а саме її Різдва.

Діялось це 50 років тому, а сьогодні діло, розпочате о. Делярієм, вже віце-провінція, що начисляє 6 домів і 48 членів; а на рідних землях України маємо другу, Львівську віце-провінцію, що аж начисляла 6 домів, що тепер знищені большевиками. Згідно з останньою статистикою страждають там ще

58 наших співбратів. Слід згадати, що один із них, Зенон Ковалик, помер геройською мученичою смертю, а кільки інши, між ними Преосв. Н. Чарнецький, засуджені на довгі літа каторжної праці серед далеких степів Сибіру.

В Карпатській Україні гарно розивається третя віце-провінція оо. Редемптористів східнього обряду.

Дивна річ, що східню вітку нашого Чину започатковано на землях Канади, а щойно кілька років опісля перещеплено її на землі України.

Але погляньмо уважно на духовні плоди, що їх зародило велике дерево, засаджене св. Альфонсом. Бо саме ці плоди є дійсним критерієм вартости монашого Чину.

З тої пори, як папа Венедикт XIV потвердив наш Чин і Правило, він видав багато святих: три вже канонізовані, девять проголошені преподобними, а десять вже одержали урядовий титул "Божих Слуг." Беручи під увагу, що наш Чин існує лиш 200 років, а також не велике число членів, здається, це дуже гарний відсоток.

Кардинал Альойзій Мазелля, префект Конґреґації, що занимається справою проголошення святих, сказав: "З усіх монаших Чинів, а їх є велике число, жаден не видав стільки модерних святих, як Чин св. Альфонса. А сам св. Альфонс сказав це про кожного Редемптористa, що витриває в своїм покликанні: "Я певний, що Ісус Христос приготовив прегарне місце в небі для тих, що помруть у Чині. На цім світі будемо бідні, погорджені, і на нас будуть дивитись як на юродових та нерозважних, за те на тому світі наша доля буде відмінна... Ісус вибрав нас, щоб ми були великими на Його царському дворі!"

Цей короткий перегляд був би далеко неповний, якби бодай кількома словами не згадати про бл. п. о. Ахіля Делярія, тим більш, що саме тепер минає десять років від того часу, як він відійшов на вічній спочинок. Бажаючи рятувати душі українського народу, покинув був замолоду свій рідний край, лишив спокійне життя в великих манастирях у Бельгії, лишив свій рідний обряд, що в ньому виріс, і прийняв наш східній.

Дивлячись на те все мусимо сказати: "Дивні дороги Твої, Господи," бо якби св. Альфонс не був програв важного процесу в суді, не було б сьогодні тих 6,000 місіонарів, не було б стільки гарних манастирів і церков, та таке велике число врятованих душ.

Українська Молодь Христові

о. І. Ліщинський

ДНЯ 6-го мая м.р. минає 16 літ, коли то 1933 р. українська молодь гідно заманіфестувала у Львові свою "вірність Христові та св. Церкві." Під протекторатом нашого Митрополита і всіх тодішніх Владик та видніших громадян Львова та провінцій, повстав у Львові комітет "Українська Молодь Христові" (УМХ), який солідно приготовив те найбільше "Українське Свято"— в неділю по Великодні та заразом в храмове Свято престольного Храму св. Юрія. По містах і місточках Галичини повстали також провінціональні комітети з відділами по селах, які під проводом оо. парохів та світських громадян і молоді занялись підготованням найчисленнійшої участи своїх громадян в Святі. Зо усіх повітових центрів звезли заповнені спеціяльні потяги з возами, 5-го мая, до Львова нашу молодь і старших на це Велике Свято. У Львові на головнім двірці очікували приїздших відпоручники УМХ від рана 5 мая до рана 6 мая та приділювали учасникам замовлені кватири по домах громадян і наших установах. По всіх українських церквах у Львові цілу ніч відправлялися Богослужби і молебні та сповідались старші і молодь. Саме Свято почалося раненько на великій площі "Сокола батька," де від рана сходились і ґрупувались відділи молоді і старших. Ціла площа 'Сокола батька" прибрана папськими та національними прапорами серед заінстальованих меґафонів. Посередині величний престіл, де від рана відправлялись Служби Божі та вірні приступали до св. Причастя. Не забуто і за санітарну обслугу і за обильні буфети. О год. 10-ій зачалась Архиєрейська Служба Божа, яку відправляв Ексцеленція Кир Іван Бучко в асисті Кир Никити та святоюрських крилошан. Наша молодь уґрупована в своїх юнацьких товариствах, як "Січи," "Соколи", "Луги," з своїми численними програмами зайняла спеціяльні місця—процесії, церковні хори, орхестри— все те вка-

зувало, що у Львові, рідке, "Українське Свято." Всюди панував взірцевий порядок, видко, що комітет про все наперед подумав, і якнайкраще перевів своє завдання. В серцях всіх панувала невисказана радість, а кульмінаційною точкою радости була хвиля, коли наш сивоволосий св. юрський князь— Митрополит, заїхав автом на площу. І радість і плач з сльозами в очах повстали в серцях зібраних, коли побачили, що наш митрополит при ході мусів уживати палиць. Підчас Богослуження Митрополит був присутній, а потім відїхав до св. Юра, щоби відобрати дефіляду величавого походу. По Службі Божій, проповіді, по уділенні архиерейського благословенства та проведенні присяги "на вірність Христові," уформувався маніфестаційний похід, який йшов улицями міста від площі "Сокола батька" в сторону св. Юра. На площі св. Юра, на спеціяльнім підвищенні стояв наш "Духовний Батько," Ексцеленція Митрополит Андрей, в окруженні крилошан і наших національних провідників-послів і очікував нашу молодь. Спеціяльні відділи та товариства з кожної місцевости, під проводом своїх провідників-парохів і світських з своїм прапором, бадьоро йшли чвірками улицями Львова. Можна собі представити скільки такої молоді і старших було в поході, якщо початок походу був вже на площі св. Юра, і дефіновав перед Митрополитом, а кінець на далекій площі "Сокола батька." Головний комендант походу приступив перед Митрополита та такими словами коротко промовив: "Ексцеленціе! Подивись, наш Любий Князю, скільки то молоді і народа зїхалось до престольного города, щоб тут виявити свою вірність Христові, св. Церкві. українському народові і Тобі, найдорощий наш Батьку. Будь гордий своїм вірним духовним стадом й овочами Твоєї довголітньої праці для св. Церкви і народа, та благослови." Уціловавши руку Митрополита і хрест, попровадив похід дальше. Учасники походу святочно вбрані в свої національні та релігійні строї, численні прапори з таблицями ріжних місцевостей. хори, орхестри,—все те збуджувало велику пошану громадян Львова— своїх і чужих. По бальконах, вікнах та улицях. якими переходив похід, стояли тисячі глядачів і подивляли цю величну маніфестацію української молоді. Знавці обчисляли. що в поході, який тривав понад 2. години, взяло участь около 80 тисяч народа. До величности Свята причинилась також і чудова погода. Декотрі учасники старші були такі помучені, що попросту падали з ніг, але всі держались до самого кінця, свідомі сего, що принесли жертву для Христа, св. Церкви та віруючого українського народу. Велика радість панувала того дня в серцях всіх учасників, а ще більше задоволяв комітетських, що Свято випало велично й уповні вдалося. Вечером того ж дня відбулась в великім театрі "Святочна Академія," на якій при битком виповненім театрі виведено як найкраще всі точки, так хорально-музикальні, як і деклямації. Відспіванням католицького і національного гимнів, закінчилось це найбільше українське Свято.

А тепер до Тебе, Дорога українська молодіже на скитальщині і за морем: Велике це Торжество УМХ має для Тебе бути прикладом, щоб Ти ступала слідами молоді ювілейного 1933 року. Чи Ви тут на чужині, чи будете далеко за морем в прибраній вітчині, памятайте, що Ви маєте заповнити ряди молоді. проріджені жорстокою світовою війною. Ви "квіт і надія" нашого українського страдального народу. Ви маєте дати добрий приклад тим, серед яких будете працювати. Покажіть гідно, що Ви вірні діти Христа, св. Церкви та нашого народу. Дай Боже, щоб Воскресний Спаситель допоміг вернутись на Рідну Землю та знову урядити Величне Свято в честь Христа, св. Церкви і нашого народу.

Любов до Бога, то такий великий скарб, що в собі містить усякі інші скарби; але не забуваймо, що направду любити Бога не є ніщо інше, як покірно сповняти святу волю Його.

Горе Зневажникам Преч. Діви Марії!

Павло Шпилька

ГОСПОДЬ Бог більше любить Пречисту Діву ніж усіх Святих і Анголів, бо вона Мати Його єдинородного Сина Ісуса, другої Особи Пресвятої Трійці.

Пречиста Діва це теж Мати людей, бо через свого Сина Ісуса, відродила їх до життя ласки, привернула Боже дитинство, зняла з них прокляття первородного гріха та примирила з Богом.

Ставши нашою Матірю, не перестає чувати над нами, захищати від диявольських спокус, рятувати в небезпеках, уподібнювати нас до себе християнськими чеснотами, бо дитина повинна бути духово цебто вдачею, характером, поведінкою подібна до своєї матері, як звичайно буває подібна до неї тілесна тобто рисами обличчя.

Свята покора, низьке поняття про себе, скупчення, згадка про Божу всюдиприсутність, молитва, умертвлення пристрастей, послух Божому Законові, терпеливість, підчинення Божій волі посеред терпінь і нещасть, ревність про добро ближнього, братолюбність, палка любов до Ісуса—он чесноти, що вподібнюють нас до нашої Небесної Неньки, Марії, яку ласкавий Господь учинив нашою заступницею, посередницею та захищницею перед Божим троном.

Христос сильно любить свою Непорочну Матір і гаряче бажає, щоб інші палко любили її, бо хто любить Преч. Діву, той згодом покохає її Божественного Сина, Ісуса...

Як Бог благословляє тих, що люблять Пречисту Діву, так страшно карає тих, що зневажають Її, бо зневага Матері буває зневагою Ісуса, її Сина...

Робітник Роман у французькому містечку Гюсон забавлявся з товаришами. Була це річниця проголошення французької республіки. Посеред забави та жартів диявольська думка встрілила Романові до голови. Зірвався зза стола, побіг до

каплички, вхопив статую Пречистої Діви, приніс до коршми та поставив на стіл посеред сатанічного реготу пяних вуличників. Підбадьорений першим успіхом, наповнив чарку горілки та, підносячи до статуї, промовив, реготячись: *Товаришко, пий за здоровля французької республіки та товариства!*—

Чарка несподівано випала йому з руки, бо наглий параліж перемінив у кусень сухої кости святокрадську руку Романа.—

Перестрашені товариші опустили коршму, лякаючись подібної кари.

Август, син французького революціонера, проходячи біля церкви, схопив каменюку та жбурнув на статую Преч. Діви, що стояла над входовими дверми. Статуя повалилася на землю. Август став немилосердно товкти її, звучи пересудом почитання Божої Матері. На другий день попровадив коні до водоповою над бистру річку. Спокійна завжди конька стала чомусь дуба та скинула Августа в річку. Бистрі хвилі понесли його на крутіж під млинське колесо, що поламало всі кості, перетворюючи зневажника Преч. Діви в купу облятого кровю мяса. Помер унедовзі, стаючи на суд Того, чию Матір зневажив.

Ловець Жак привязав псові на шию вервицю, говорячи, що там її місце, бо вервиця це нісенітниця. Йдучи на полювання брав пса з вервицею (коронкою) на шиї, щоб висміяти побожний звичай християн, що, йдучи спати, кладуть собі коронку на груди... Кара не минула його. Внедовзі шия безвірка потворно напухла. Лікар не знав, що це за хвороба. Жак не міг віддихати. По трьох днях помер удушений дивною пухлинною шиї.

Барон Пилип, гнівливий і безбожний дідич, посварившись із жінкою, кинув ножем в образ Пречистої Діви з окликом: *Ти не Божа Мати! Якщо ж ти дійсно Божа Мати, забери мені руку!*— Кинувши Богові цей зухвалий визов, повалився на землю. Пів години лежав непритомний. Опамятавшись, почув, що святокрадська рука була спараліжована. Страшний біль почувся в цілім тілі. Згодом спараліжоване рамя стало гнити. Прийшло закаження крови, що по трьох днях загнало безбожника до гробу.

Европейська скарга.—Ми теж час від часу читаємо українські газети, видавані в США, але теж не знаємо, з яких областей України походять слова: тікети, рекорди, бизнес, іт.д. Найкраще пошукайте в англійсько-українському словнику.

СЕКТАНТИ

Ігор Щипавка

МОНТАНІЗМ

МОНТАН, малоазійський неофит заложив свою секту около 150 року по Христі, заявляючи себе органом, слугою Святого Духа, пророком Божого Духа, що користувався ним, щоб вияснити людям значення та суть християнської релігії.

Внедовзі приєналися до нього дві шляхетні дами, Максимилля та Прискилла, що були покинули своїх мужів, уроїли собі, що ніби й вони теж пророчиці обдаровані видіннями, пророцтвами, хоч їхнє життя зовсім не відповідало ідеалам чистих і Божих пророків.

1) Мрія Монтаністів це віднова світу та золотий вік Церкви. Оттому Монтан голосив близький прихід Христа.

2) Люди мали приготовлятися святим життям на прихід Спасителя.— Святий Дух, що "мешкав в Монтані" та його двох "пророчицях," читання Святого Письма, різні умертвлення мали вдосконалювати життя християн.

3) Строгий і дивачний Монтан заборонив своїх учням удруги женитися, як помре перша подруга, бо це було б на думку малоазійського мрійника незаконне та неважне подружжя.— Монтан накладав строгі пости на своїх сторонників, дозволяючи хіба хліб, воду та сухе мясо. Все інше це обжирство заборонене Божим законом!

4) Забороняв тікати від смерти посеред гонень, ба й велів пошукувати смерти, мучеництва, бо це Богом бажане геройство.

5) Як усі єретики, так і Монтан безмилосердно виключав зо своєї секти тих, що допустилися тяжкого гріха чи нечистоти. Раз прогнані не могли бути допущені вдруги до секти.

6) Тільки монтаністи, твердив Пророк Монтан і його пророчиці, Максимилла та Прискилла, були вповні християнами. Всі інші це раби тіла.

Папи й єпископи осудили фанатичних монтаністів. Сектанти в своїй впертості проголосили себе духовною невидимою громадою, що не підлягає ніякій владі, а тільки самому Ісусові Христові, забуваючи, що Христос виразно приказав християнам повинуватися Церкві: *Коли ж він не послухає й Церкви, хай буде тобі, як поганин і митник!* (Мт. 18, 17).

ЗБИТТЯ ЄРЕСІ.— 1. Ніхто не знає, коли Христос прийде вдруге на цей світ, щоб судити людство.— Учні питалися при вознесенні: *Господи, чи не тепер відбудуєш царство Ізраїлеві? —А Він їм відказав: То не ваше знати час і добу, що Отець положив був у своїй владі!* (Дії: 6, 5-6).— Деінде Христос заявив своїм учням: *А про день той і годину не знає ніхто, ані анголи небесні, ані Син, тільки сам Отець.* (Мт. 24, 36).

II. І сьогодні всякі байбелники, от хоча б Свідки Єгови, голосять близький прихід Христа, настання тисячолітнього царства та панування з Христом для Свідків.— Все те чисті нісенітниці та видумки їхнього основника пастора Рассела, що теж був проголосив себе Божим пророком і збаламутив багато мрійників і неграмотних християн.— Царство Христове не в роскошах тілесних і земських, як мріяли монтаністи та мріють сьогоднішні спадкоємці Рассела, а в сумлінним збереженні Христового закону, послусі святій Церкві, ушляхетненні людського серця, в поширенні братолюбности поміж людьми та народами.

III.—Всяка єресь визначається пересадою, бо буває занадто строга або занадто поблажлива для людини та її потреб. Правда ж посередині. Господь Бог сотворив людину, тому й знає, що її треба для розвитку фізичних і духових здатностей. —Строгі єретицькі пости, покути знеохочували людей, що огірчені все покидали, бо Божий закон виглядав їм затяжкий.— Це диявольська штучка. Байдуже дияволові, чи то строгістю чи поблажливістю здобуде людську душу, аби тільки здобув її! —Піст не має знеохочувати людей служити Богові, а помагати! Колиж піст і покути переходять людські сили та вичерпують їх, так вони віддаляють душі від Бога замість наближати їх до Нього, бо непомітно витворюється в знеохоченій душі фальшиве переконання чи краще почуття, що служити Богові це трудна, тяжка, нудна річ. Отже звичайно перетяжені зовнішніми покутами душі кидають усе та живуть за пристрастями, яких не зуміли вповні викоренити, як це сподівалися зробити строгими покутами!— Поміркованість це прикмета правди! Всяка пересада походить від сатани чи від людських пристрастей.

IV. Ніхто не сміє самовільно наражатися на смерть або на мучеництво хіба за особливішим Божим надхненням, як це вчинили деякі Святі, що самі віддалися в руки катів.

Нема нічого злого, коли хтось усунеться катам сперед очей

підчас гонень. Сам Христос промовив до учнів, заповідаючи їм майбутні переслідування: *Коли будуть переслідувати вас в одним місті, утікайте до другого!* (Мт. 10, 23).

V.— Монтан виключав упалих сектантів, бо не знав про Христові слова: *Петро приступав та запитався Його (Ісуса) —Господи, скільки разів брат мій може провинитися проти мене, а я маю простити йому? Чи до семи раз?—Ісус промовляє до нього: Не кажу тобі до семи раз, але аж до семидесяти разів по семи!* (Мт. 18, 21-22).

VI.—Всякі сектанти хваляться, що вони одні зрозуміли Божу правду та мають патент на Боже обявлення. Всі ж інші це слуги Сатани чи раби тіла.—Таке голосили та завжди голоситимуть всілякі сектанти, що проживають собі з людського незнання...

В історії святої Церкви не бракувало спекулянтів на Боже слово. Вже святий Павло пише про них, остерігаючи вірних перед їх затіями: *Дивуюся, що ви так скоро відхиляєтеся від того, що покликав вас Христовою ласкою, на іншу Євангелію, що не інша вона, але деякі є, що вас непокоять і хочуть перевернути Христову Євангелію. Але якби й ми або Ангол із неба зачав вам благовістити не те, що ми вам благовістили, нехай буде проклятий!* (Гал. 1, 6-8).

СМІХОВИНКИ

Ловля риб.—Чуприк і Цюприк пішли ловити рибу вудкою. Замість хробака Цюприк почепив на гачок яблуко.

—Цюприк, ти що?! Та де ж так ловлять!—каже Чуприк.—На гачок треба почепити хробака, а не яблуко!

—Але ж хробак є в яблуці—спокійно каже Цюприк.

Легко позичені гроші дуже тяжко потім віддавати, тому найкраще не віддавати їм зовсім.

Жінка до жебрака: Ви ще недавно були глухонімим, а тепер вдаєте сліпого?

—Ласкава пані! Та ж і публіка любить різноманітність!

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

MAY, 1949

THE CASE AGAINST THE COMICS

By Gabriel Lynn

CHILDREN, in increasing numbers, are arrested by police and juvenile authorities for the theft of merchandise from markets and other retail establishments. These unhappy youngsters have not lacked expert schooling in the methods used in such circumstances. The technique is depicted regularly in the comic-strip adventures of master chiselers, swindlers, and ne'er-do-wells.

Concerned observers are increasingly distressed by the problem of scantily attired girls of high-school age. Perhaps they have been reading and studying a comic saga adequately summed up in the words of the gray-haired mistress of a band of sharpers: 'Bring on the suckers!' The title page describes this charmer with the legend: "She's rough, tough and nasty!" In the 31 panels of the particular episode studied there is supplied a detailed description of the measures employed in swindling victims. This character poses with abandoned seductiveness to lure susceptible males with the brazen invitation of her exaggeratedly feminine body. She employs "spiritualism" to hoodwink deluded women. Only an attempted holdup by gansters brings the police and lands her in a cell. Good has triumphed—but not too definitely. The concluding panel hastens to assure the reader that next month will bring more "thrilling adventures" with this so-called "heroine."

In spite of the ultimate victory over evil which is the standard formula employed in nearly all of the comic books, this conquest by good almost invariably is deferred until the final action. The preceding portions, making up most of the whole, are devoted to the depiction of horror, assault, thinly veiled seduction, mayhem, sadism, murder, and extra-legal activities going counter to every basic principle of American liberty.

The standards of thought and behavior encountered in those portions in which the plot is unfolded are almost without exception bad. Violence is glorified. In the 92 comic books included in this study, deeds of minor or major violence were found illustrated in no fewer than 91 per cent! It must be emphasized that the one element which receives wholly disproportionate treatment in the comics is violence. Again and again scenes of physical assault, savage brutality, sadistic tortures are shown.

Parents of young children have frequently been obliged to withhold comic books of this nature from youngsters whose previous excitement was so great as to prevent sleep. In an effort to abate the alarm of parents, an argument is

offered by one group of apologists for the comics who declare: "Phychologists point out that it is not the comics which create fear or distress, but rather the child's own neurotic fantasy which fastens upon the pictured people and creatures to objectify his fears. A child who lies awake nights because of frightening stories, whether in comics or classics, presents special problems which call for careful consideration not in relation to his reading alone, but to more fundamental emotional needs."

This statement receives little support from majority opinion. These unnamed phychologists claim the problem is traceable to more "fundamental emotional needs"—not say ing just what these needs are, and leaving undeveloped the fact that every growing child presents an emotional problem.

Consider the case of seven-year-old Helen whose mother hastened to her bed when she heard the child weeping hysterically and in a panic of fear. Helen had been poring over a horror comic book early in the evening, one in which a monstrosity had suddenly "grown" several heads and arms and hands and had proceeded, unaided, to capture a band of evil-doers after first subjecting these criminals to savage physical assaults. When she quite naturally cried out and became fearful in the darkened room, she presented no "special problem." Her "fundamental emotional need" was only for parents wise enough to do what her parents did do: shut off the supply of comic books.

It must further be recognized that the comic books in far too many instances are a ménace to chastity, a fact equally applicable to many newspaper strips. There is a tendency to present female characters scantily attired and with her sexual characteristics emphasized to the extent of exaggeration. Male heroes are often clad in garments which stress their masculinity. Episodes abound in which relations between the sexes are given lewdly provocative treatment and there is often a furtively latent rather than overt suggestiveness which is extremely likely to stimulate unwholesome sexual curiosity in the young.

There is an additional sexual menace in the frequency with which physically abnormal characters are presented. Such monstrosities and the unnatural situations in which they are depicted tend toward the development of an unhealthy mental state which is recognized as favorable to the growth of serious sexual disturbances. The behavior of these abnormal persons—in the episodes in which are enacted the evil eventually to be overcome by good—tends to pervert moral character, thus providing fertile soil for the growth of sadistic and masochistic traits. Schrenck-Notzing coined the term "algolagnia" to describe the connection between sexual excitement and pain. Dr. John Rathbone Oliver, associate in medicine on the faculty of John Hopkins University, records his observation of the excited lustfully gloating intentness with which victims of algolagniacal urges watch any type of action, real or portrayed, in which pain is inflicted by one person upon another. While such discussions are properly to be reserved for clinical circles, it is manifest that children should not be permitted to form reading habits which may with the passing of time develop into tragically serious conditions.

A large number of the comic books depict the heroic adventures of one or more characters whose philosophy may only be described as un-American and in a few instances, anarchistic. The vigilante spirit is rife in the comics: the gestapo method is glorified. A plot-pattern is used by many script-writers with a self-imposed mission to correct injustices, to eradicate evil and its practitioners. Throughout subsequent episodes he will be shown ferreting out criminals, determining their guilt, pronouncing judgment, inflicting punishment — usually capital—upon them, all this without reference to due processes of law. Always, in these sequences, the offenses committed by the malefactors are portrayed in such details as to constitute a veritable handbook of criminal techniques for impressionable young readers.

An important part of what we proudly esteem as "The American Way" has to do with our lawfully established methods of dealing with lawbreakers. We set up and maintain police organizations, prosecuting attorneys, grand juries, judges and trial juries, and have created an elaborate series of safe-guards to assure that no man, however grave his offense, shall be tried, convicted, and punished except by due process of law. Any limitation placed upon these safeguards constitutes a threat to the perpetuation of American liberties and represents a step toward the type of oppression of which Adolf Hitler stands as a current symbol.

Of late, there has been a tendency on the part of comics to glorfy characters who are engaged in crusading activities which infringe upon these liberties. Even harmless appearing child "commandos" act in the comics, as investigating police officers, as grand juries, as trial judges and juries, and, in certain instances, as jailers and even as executioners. The individuals upon whom all of these illegal attentions are visited are, of course, shown to be lawbreakers—but where in all the body of our aws is to be found provision for such action by volunteer vigilante groups working outside the regularly constituted agencies of law and order?

Manifestly the ultimate result of a steady diet of such fare must be to condition the child mind for a philosophy akin to that fostered by the dictators. Certainly all of it is in conflict with the standards and principles of the United States and of our democratic form of government. It is one of the noble and insipiring tenets of our national creed that it is better that a hundred guilty persons should escape than that one innocent individual should unjustly suffer—and to this principle the whole spirit of vigilante procedure is in opposition. The vigilante spirit is the mob spirit, the Ku-Klux spirit, the unleashing of wild, unreasoning passions to deal with situations which call for the calm deliberation and impartial judgments which are provided by our laws.

It is a serious count in the indictment of the comic books and strips that they do violence to this American principle. The sensational exploits of individuals or groups engaged in executing masked and hooded justice have proved profitable for the purveyors of comic books, but this fact remains unshakens No matter how despicable the villains against whom this "justice" is aimed, no matter how triumphant the final defeat of vice by virtue, it is neither Christian nor American to permit the young to be taught in this way the pernicious totalitarian doctrine that the end justifies the means. This is, in a majority of all the instances studied in this survey, the principle upon which the creators of the comic-book characters operate, and it is a wicked fallacy toward whose exposure every generation of Americans from

the time of George Washington has contributed, many with their lives.

Another serious objection to many of the comics is that they depict characters and situations which bear no practical relation to real life and real persons.

The immature mind, rapidly following these fantastic adventures, becomes ill prepared for the realities of existence. The world of the comics is, in the main, an incredible world of make-believe, with heroes utterly heroic and villains unbelievedly villainous. In his respect the comics recognize but two tones: a spotless white and an inky black. There are no grays. The effect of this upon the child moving toward maturity must be damaging.

One need not go beyond the news paper comics to obtain corroboration of this. In real life, the 'hero' of one particular strip would rarely if ever be outside of jail. His activities, between amorous interludes with waitresses and chorus girls, consist almost entirely of swindling operations of one variety or another. A feminine character in the same strip is regularly shown engaging in escapades suggestive of adultery. A recent chapter dealt with the reappearance of one of her former suitors who was promptly taken into her home as a "boarder," and the ensuing episodes could scarcely fail to suggest even to youthful readers that her relations with her returned admirer exceeded in intimacy the conventional landlady-boarder connection. The youthful brother of the "hero" in real life, would assuredly be a regular ward of the authorities dealing with juvenile relinquents, so lawless and antisocial are his exploits.

No attempt is made by the artist or writer of this "comic" plot to suggest that this misbehaviour is anything but "smart," or that retribution awaits the wrongdoer. It appears daily and Sunday in a large number of newspapers and also in comic-book format—evil consistenly "outsmarts" good.

There is the further sexual danger in such comic books that they condition the youthful reader for the openly salacious literature which has become so grave a menace to American youth. The youthful comic-book addict soon finds that he craves ever stronger and more vicious fare for his thrill-jaded appetite. Like the drug addict, he begins with the comparatively light dose afforded by certain of the comics and then, after a conditioning interval, seeks more extreme material. He then becomes a ready "prospect" for the peddlers of the indescribably vile pornographic literature concerning the widespread sale of which Courtney Ryley Cooper has convincingly written in his invaluable book, *Designs in Scarlet*. Such vulgar books and pamphlets depict the men and women made popular in the regular comic books and strips an engaging in unspeakably obscene behavior. Mr. Cooper, an observer and investigator thoroughly hardened and "seasoned"—or so he believed himself to be at the outset of his investigations into this evil which covered a period of more than a year— found himself sickened by the widespread prevalence of this highly organized corruption of American youth. In roadhouses and other resorts where mere children nightly gathered to engage in forbidden drinking, improper dancing, and general dissipation, the peddlers of obscene literature were almost invariably present and active.

Children do not walk until they have learned to crawl. Neither do adolescents plunge abruptly into the slime of such depraved pornography without having first undergone a term of conditioning in which they have been led, step by step, to the extremes which Mr. Cooper discovered.

It must not be assumed that there is any intention here to hold the creators of the standard comic book and comic strip characters in any degree responsible for the vile productions of those who publish and distribute the pornographic material herein described. But the unpleasant fact must be faced that in catering to the sensation-craving tastes of youthful readers as they do in all too many instances in their books and strips, they contribute measurably toward conditioning a market for the filth-peddlers.

(To be continued).

✖ ✖ ✖

THE GREAT LESSON

A father once sat in his garden with his three children, and in the course of their conversation asked them this question:

"Suppose by a mere wish you could have anything your heart desired. What would you choose?"

"Oh, I should wish to be beautiful," said his daughter, "for everybody enjoys beauty and everybody would like me."

"How foolish you are," said her brother, John. "Do you remember how beautiful was your friend, Catherine, before her features were disfigured by smallpox? No, indeed; beauty is too transient a thing. My wish would be to become rich. Money rules the world, and with it I could purchase anything my heart wanted."

The other brother, Henry, then gave his opinion.

"I think you are as foolish as our sister. Riches are as easily lost as beauty. As for me, my wish would be for wisdom. No one can deprive you of that."

The father, who had been listening silently, now stooped and with a stick described a number of zeros in the sand. The children watched him, and finally one of them said: "Tell us, father, which of us has made the best choice?"

In reply, the father pointed to the zeros he had traced.

"All the things you have mentioned—beauty, riches and learning—are as nothing to a truly wise man. They are like so many zeros. But put a number before the zeros, and you turn them into a great treasure. The only thing that really matters is virtue, for virtue alone makes a man beautiful, rich and learned."

✖ ✖ ✖

PREFERENCE

The busy social-worker was gathering data on the misery of large families, and with a pad and pencil in hand, she proceeded to ask questions of a mother of thirteen children.

"Which of your children do you love most?"

Whereupon the mother gave the following beautiful answer:

"The one who is sick until he gets well. The one who is away until he gets home."

✖ ✖ ✖

VOCATIONS TO THE PRIESTHOOD

By Very Rev. L. A. Fenn, S.S.,D.D.

WHAT is a vocation? This is a question which seems to demand an answer at the outset of any discussion on the ways and means of fostering vocations. We must know precisely what we are to look for before we can begin the search. Yet there are so many factors entering into the problem that the word "vocation", so often used, day leave but confusion in the mind.

We are sure of this much: we know that Christ Himself called His first priests; their vocation was divine. We are equaly sure that Christ has been calling boys and young men to the priesthood ever since Apostolic times. The call to the priesthood always was, always will be divine. There are certain minor differences, to be sure, between the vocation of the Apostles and that of the modern boy, but the central Figure in every true call is the Person of our High Priest, beckoning, inviting, drawing to Himself those "whom He would."

Here therefore, is something certain to start with, and something we may usefully carry all the way though the discussion. For the purpose, then, of obtaining a clearer notion as to the nature of a vocation, we shall consider:

I. Christ's call of the Apostles, as it is told in the pages of the Gospel;

II. Christ's call of the youth of today;

III. The definition of a vocation;

IV. The implications contained in the above for those who search for vocations.

I. Christ's Call of the Apostles.

A. THE GOSPEL STORY.

John the Baptist was preaching at the ford of the River Jordan. With him were a few followers, who had gathered round the Baptist and had begun to receive from him a special training. They had often heard him tell the wondrous story of the Promised One. They had listened reverently to his lessons on prayer and on necessity of the practice of penance. As the Baptist spoke, there appeared a Figure coming toward him on the opposite bank of the river. There seemed nothing extraordinary about the Man. He was dressed in the working clothes of a Galilean. He now walked down the river bank, as He had often walked in the lanes of Nazareth, where not a neighbor had detected in Him anything of note. He walked on, head bowed in meditation. So ordinary did He seem that those about John would not have heeded Him, save perhaps to remark that there passed a fellow countryman, for John's followers were also Galileans.

But John recognized Him. He recalled a meeting on another day, when this same Young Man had presented Himself for baptism. The heavens had opened and a voice from heaven had said: "This is My beloved Son in whom I am well pleased." John now recognized

Him, and could not let Him pass by, for he was there to bear witness to Him. The time had come to declare Him. "Behold the Lamb of God." On the day previous the same Figure had passed, and John had pointed Him out with the same quiet, simple words. This time, however, the "Ecce" struck a note of curiosity in the hearts of two of the disciples. They crossed at the ford to the other bank to discover for themselves what it was that made John single out the passing Stranger.

Timidly they followed the steps of the "Lamb of God" in silence and at a little distance, until at last He turned to query: "What seek you?" For the first time they looked upon the face of Jesus. His eyes met their; they were the glad eyes of a friend meeting a friend. There was in His manner that which commanded respect; yet there was a friendliness which invited companionship. They were caught by Christ's loveliness. Spontaneously they hailed Him with the title "Rabbi," a name reserved to teachers in Israel and to those held in high esteem. "Rabbi, where dwellest Thou?" Then our Blessed Savior answered in a way that gladdened their hearts. "Come and see." "They came and saw where He abode and stayed with Him that day."

Such is the story of the meeting of the first Apostles with our Lord. In the weeks that followed He searched out others, now by the shores of the Lake of Galilee, now while passing a man sitting in the customhouse. To each He issued a compelling call: "Follow Me," and when He had gathered twelve men about Him, He impressed upon them in a most solemn manner, and after a night spent in prayer, the fact that the call to the apostolate went out from Him and from Him alone. Our Lord reminded them of this again in that touching hour after the Last Supper, when He was bidding them farewell. "You have not chosen Me; but I have chosen you; and have appointed you, that you should go, and should bring forth fruit; and your fruit should remain."

Christ—the Twelve—John the Baptist—these are the persons with whom we are concerned in the vocation of the Apostles. A closer examination of the gospels will reveal the part played by each.

(To be continued).

✖ ✖ ✖

GREETING FOR GOD

A certain good old lady had the custom all through her life of saying "Praised be Jesus Christ" in moments of great joy or sorrow, or whenever she met any of her friends.

When she lay dying, a strange worry came into her mind.

"There is only one thing that troubles me," she told the priest who was assisting her, "and that is what I will find to say when I stand before the throne of God."

"There is only one thing you need remember to say," said the priest. "Just cry out 'praised be Jesus Christ!', and the whole court of heaven will answer you: 'Forever and ever, Amen.'"

✖ ✖ ✖

TALKS ON DRESS

By Norma DePrez

ALL aboard! You're on the right track for the Teentimer Special Excursion. It's only a train of thought but you can't afford to miss it. In case you neglected to notice our destination, there's a sign on Engine No. 49 that reads "Modern Dress Limited." Why hesitate? Let's tease our tympanic membranes with some chatter on this matter.

First Stop

First, stop and let's make with some solid facts on clothes. We will agree that they are essential but perhaps we differ a little in our reasoning. Correct Collette proclaims that one of the primary reasons for wearing togs is to protect us from the elements. She's got something there, don't you agree? When Old Man December blows a bit of his icy breath our way, a long skirt and stockings feel toasty; or when July brings things to the boiling, a crisp cotton dress shields us from some ultra violet heat rays.

What what's this? Susie Smoothie doesn't share the same opinion. Sue stubbornly contends that the protection issue is passed. It seems this modern Miss thinks clothes serve best to attract attention. Sue is off the beam and there are too many like her. Teensters, here's our chance to introduce the countless smoothie Susies to the correct Collettes and get modern dress back on the beam.

Indecency—There We Come!

The latest thing in women's clothing—or should we say practically out of women's clothing is teenagers. Did I hear you mutter those nasty words, "old-fashioned, narrow minded?" Well, if you haven't been suffering from a severe case of astigmatism for the past few years, you'll have to admit you noticed the increased daring, or to be candid, the downright indecency that has crept into feminine fashions. They are designed for a double S.A. — Sales appeal and sex appeal. If you think styles aren't running a downward course, then ponder over this. Did Grannie or even Mom wear strapless gowns, bare midriffs or plunging necklines?

Comfort and Style

If you're a typical teenager you've got it. (Abandon the perplexity—it's not contagious.) I'll wager you too have that ever-present desire to be comfortable yet find some twentieth century togs that won't permit. Why not desire to be different. Why not dare to be different? You may be one of those gals who can't do justice to a swan dive in a two-piece bathing suit or you may find it difficult to anchor a short skirt at a respectable length when pivoting to a solid-sending T.D. disc. If you have any spunk (and what teen-ager hasn't), you'll go back to the comfort of the conventional one-piece swim suit or

lengthen your skirt a bit. Comfort romes, and becomes you in the ability to act at your own sweet self.

Note to You

Teensters—Here's a secret to style sensation! Wear fashions that flatter the figure. If you're one of the more generously proportioned set, two-piece bathing suits, halters, and bare midriffs are taboo for you. You must admit that your "Spare Tire" miraculously disappears when you establish your beachhead in the graceful lines of a one-piece bathing suit. If you replace those tight sweaters, and pleated skirts with a trimly-cut tailored frock, you'll be amazed at the results. Lengthen your skirts to give you height and choose a formal with a new smooth sleeveline. You'll be banishing bulges, and, what is more important, giving decency a push in its rightful direction. With this revised edition of your wardrobe, there's a guarantee that you'll be a Miss who's a hit.

Here are some hints to be heeded by the gals who come in the long economy size. If you believe you resemble the Eiffel Tower with arms and legs, let's give camouflage a try. If formals have you in a quandry, shed your worries. Your height enables you to successfully saunter across the ballroom in a dutsy pink dream dress with a gathered neckline and the latest push up sleeves;—too, its full skirt will do away with that "skeleton look."

If you've been wistfully viewing those strapless numbers, abandon all such desires. You know yourself you'd resemble an octupus (all arms' and there wouldn't be any soft lines to hide the bony shoulders you've been complaining about. Your common sense and the mirror's reflections would agree that that sort of dress resembled something you outgrew. Mix modesty with modernity for your fashion forecast and you'll enjoy a reign of popularity with the stag line.

D.D.T.

You may not look like the devil but you could be doubling fir him. Latch on to this as reason number one. Some of today's fashions can be placed in the colorful category "Occasion of sin." The boys may call that slinky jersey frock with the steep neckline "whistle bait"—but there's a better word for it — temptation. Be it a beach party, Junior Prom or an informal gathering, make modesty your motto.

Let's go to work on your wardrobe for the elimination of temptation. First, let's do away with that "eye catching—devil's delight." It's the black dress with the low-cut neckline. (Remember plunging necklines belong only to third-rate dives.) Confess now, that frock with its skimpy skirt and tenacious lines was always downright uncomfortable, wasn't it? Bid farewell to that skin-tight sweater. It may earn you a title as a "Curvacious Cutie" but a good reputation will be much more satisfactory. If you're debating with yourself whether or not to toss away that bathing suit, hesitate not another minute. There really in't enough subject matter for discussion. Those two flimsy pieces held together with two buttons and a prayer aren't for you, the all-Christian, all-American girl. You bought it in haste, wore it in shame, and now donate it with delight to Mom for a dust rag.

Here's something new! We present a unique variety of D.D.T. that was discovered by good Christian living. This type kills those

pesty, little temptations on immediate contact. If the femmes and fellows are off to a picnic, beach party, or jive jamboree, make this D.D.T. part of each gal's equipment—DON DECENT TOGS!

Sophistication

Grab your trim brim because the Teentimer Special Excursion is scheduled for a stop. According to our timetable, we're pulling into the station dubbed Sophistication. Let's not linger; this is a track for facts.

Sophistication is comparable to a contagious disease. Every gal gets a touch of it at least once in a life time, yet when one recovers (and some don't), one is immune to it. The epidemic deals its toughest blow to teenagers, and its only proven medication is naturalness, and an active interest in others.

Take care! Here are the symptoms. After seeing the latest movie, or gathering a glimpse at an up-to-the-minute fashion magazine, a jivester has a head filled with exotic frocks with daring necklines, evening dresses that are backless and practically frontless, upswept and windswept hair 'do's and heavy make-up. If, after hours of effort, teentimers achieve that "Hollywood look," they consider themselves the essence of sophistication. Beware of becoming a Sophia Sophisticated because the results prove harmful. Life will become so filled with artificiality that you won't notice the zest and vitality of your youth slipping away. You'll be enraged when you discover the barrels of laughter, boogie woogie, football games and soda shop socials you missed while your sole concentration was on sophistication. Now is the time to wear bright colors, attractive plaid sport suits, flattering frills and full skirts. Your collegiate clothes will jive perfectly with your current Casanova, whether he be the school's cheer leader, football or basketball star.

Dress your age, act your age and you'll enjoy your age.

(To be continued)

✖ ✖ ✖

Ardent Swain: "Your hair is like spun gold. Your eyes, like two pools. Your lips—gee, what a mess you must make on the rim of a coffee cup."

✖ ✖ ✖

"Well, Bill, asked a neighbor, "I hear the boss has a fever. How's his temperature today?"

The hired man scratched his head and decided not to commit himself. "'Tain't fer me to say," he replied. "The boss died last night."

✖ ✖ ✖

Judge—"You say the unwritten law would have justified you in killing Mr. Cohen, and you had pulled a gun on him. Yet you did not fire. Why?"

Mr. Goldstein—"Vell, Judge, when I pointed my pistol at him he says, 'How much you vant for that gun?' I esk you, Judge, how could I kill a man vhen he vas talking business?"

✖ ✖ ✖

THE SEVENTEEN EASTERN CATHOLIC RITES

By Rev. Leo I. Sembratovich

THE seventeen Eastern Rites are practically those units formed by groups of Catholics whose ancestors separated at one time or another from the various dissident churches of the East. When they returned to the fold of the Catholic Church, they continued to practice the rite to which they had always belonged. Because of this return to union with Rome, these Catholics of the Eastern rites are sometimes called Uniates. This name is not always welcomed by them.

A brief review of these rites is in order.

THE ALEXANDRINE

The Copts

The Catholic Copts are a small group of Egyptian Christians. They have their own patriarch, who is known as the Patriarch of Alexandria of the Copts. Their hierarchy consists of a patriarch and two suffragan bishops. The faithful number about 25,000, but are rapidly increasing, chiefly through conversions. The Egyptian Minister to Washington, Sidarouss Pasha, a renowned scholar and author, is a Catholic of this rite.

The Ethiopians

The Ethiopian Catholics are a very small body. Their rite is derived from the Coptic, which has retained many Judiac forms. The liturgical language is Geez. They have at their head a native bishop in the person of Monsignor Chidane-Maryam Cass, consecrated in Rome in 1930. They number about 25,000, including a colony in Jerusalem. In 1919 an Ethiopian College was established in the Vatican City.

THE ANTIOCHENE

The Malankarese

Malabar is situated on the southwest coast of India. It includes the native states of Mangalore and Cape Comorine. The two states are inhabited by Christians of the Roman, Chaldean and Syrian rites. These latter call themselves Malankarese to distinguish themselves from the other two Catholic bodies. In 1930 two Jacobite Bishops, Mar Ivanois and Mar Theophiles, returned to Catholic unity with many thousands of former Jacobite Christians. This reunion is a thoroughly religious movement, without any political or temporal significance or aim. It is gaining tremendous headway.

Maronites

The Maronites form the sole Eastern Catholic body which, they claim, never seceded from the Catholic Church. They claim that their name is derived from Saint Maron, a monk of the fourth century. Their patriarch takes his title from Antioch, but resides at Bherki in the Lebanon Mountains. He has

under him seven archbishops and two bishops. The Maronites reside chiefly in Lebanon and on the Syrian Coast. Many of them are in Egypt, Cyprus and in Palestine. The Maronite Country is now included in the Republic of Great Lebanon, which is autonomous under the mandate of France. A large emigration of Maronites to America occurred before the Great War. In the United States they number 40,000. They have here thirty-one churches with thirty priests. In New York City they publish a monthly magazine and a daily paper, both in Arabic. The Maronites number about a half a million. They are also to be found in Canada, Mexico, Argentina, South Africa and Australia.

"Pure" Syrians

The Syrian Catholics number about 70,000. They have their own patriarch with the title of Antioch, six archbishops and four bishops. They inhabit Mesopotamia and Syria.

Their present patriarch, His Beatitude, Ignatius Gabriel Tappuni, was created a cardinal at the last consistory, December, 1935.

The Armenians

The Armenian Catholic were reunited with Rome in the twelfth century. The head of the Catholic Armenians is known as the Patriarch of Cilicia and resides in Beyruth. In addition to the patriarch they have four archbishops and fourteen bishops. Their liturgical language is ancient Armenian, which differs slightly from their spoken language. The Armenians who live in Syria do not speak Armenian, but Arabic. The Armenians number over 100,000. In the sixteenth and seventeenth centuries, many Armenians emigrated to the present Galicia and Bukovina, where they formed flourishing colonies of merchants. An archbishop has been appointed to look after them. He resides in Lemberg, Galicia. They are very much Latinized, or rather "Polonized." Though their language is ancient Armenian, it is spoken by the older generation only. The younger folk converse in Polish, Roumanian or Ukrainian. The Armenians are very clannish and seldom inter-marry with other nationalities.

BYZANTINE or GREEK CATHOLICS

Catholics of the Byzantine or Greek rite, comprise the largest body of the Eastern liturgy.

There are ten different groups (of as many different nationalities) who adhere to the Byzantine or Greek Rite. All these groups call themselves Greek Catholics. This appellation signifies: Greek or Byzantin in rite and Catholic in religion.

The Bulgarians

Had it not been for the action of the Imperial Russian Government in 1860, the whole Bulgarian nation would now be Catholic. At that time the Bulgarians decided to separate from the Greek Orthodox Patriarch of Constantinople, and appealed to the Pope to be received into the Catholic Communion. Their request was granted, and preliminaries were arranged. Archimandrite Sokoloski was consecrated as Archbishop by Pope Pius IX himself. Russia put a stop to this movement. They kidnapped Sokoloski and shut him up in a monastery in Kiev where he died after a few years.

At the present time, the small group of Bulgarian Catholics of Greek Rite, numbering about 30,000 is governed by two Vicars Apostolic. At the end of the Great War, the Catholic reunion movement in Bulgaria was revived, and a petition to this end was circulated. Among the signatures of over 100,000 Bulgarians, appeared the names of ministers, generals and statesmen. This petition was sent to Rome.

The tragic conclusion of the Great War put an untimely end to this movement. Still the Bulgarians cherish the hope of a speedy reunion with the See of Peter. They remember their saintly queen, Maria Louisa of Parma, wife of King Ferdinand.

Georgians

The Georgians are a small group. They were nearly exterminated by the Russian persecutions. Most of the Georgian Catholics now observe the Latin or the Armenian Rite.

Italo-Greeks

From the earliest ages, Byzantine Catholic Greeks have resided in Southern Italy and Sicily. When all the other Byzantines fell away in the eleventh century, they alone remained faithful. Formerly they were numerous, but they have declined rapidly. They would have disappeared had not their numbers been augmented by large bodies of Albanians freeing before the advancing tide of Islam. Now Italians by nationality and customs, the descendants of these refugees call themselves Albanians. In their homes they still converse in the language of the land of their fathers, which they left five centuries ago.

In the United States there are 20,000 Italo-Greeks. They have several priests and churches here, mostly in the South. In Italy and Sicily there are about 100,000. Their liturgical language is Greek. In 1735 three bishops were appointed for them, though without episcopal jurisdiction. In 1919 a regular episcopal see with full episcopal jurisdiction was established for them at Lungro, in Calabria. Elsewhere they are subject to the Latin bishops.

Jugoslavs

In 1611 a small number of Serbs in Bosnia and Croatia, became Catholics. They have a bishop who is a suffragan of the Latin Archbishop of Zagreb. The people number about 50,000. Their liturgical language is Church-Slavonic.

Melchites

The Melchites are those who remained faith to the Catholic cause when Monophysitism was condemned at the Council of Chalcedon. They reside in Syria and Egypt and number about 200,000. Melchite means in Syriac, Royalist or Imperialist. In the eleventh century, the Melchites joined the Schism. However, in 1724, when a Catholic prelate was elected their patriarch of Antioch, he brought almost all of his people back into the church.

Their patriarch possesses the imposing title of Melchite Patriarch of Antioch, Alexandria and Jerusalem and of all the East. Subject to him are five Metropolitans and seven bishops. In the United States there are about 25,000 Melchites with about twenty-five priests. The clerical students of this rite are educated by the French Jesuits at Beyruth and by the White Fathers at St. Anne's Seminary, Jerusalem. Their liturgical language is classical Arabic interspersed with a few Greek expressions. Arabic is their spoken language. Their church music is totally different and very oriental in rhythm.

(To be continued).

Qualities of a Good Member of the Ukrainian Catholic Youth

By Brother S. Methodius, F.S.C.

A UKRAINIAN Catholic Youth should train himself in leadership, citizenship, responsibility and discipline, which are basic elements of a strong, balanced character.

To be, a good member of the "Ukrainian Catholic Youth Organization," one must be disciplined, obedient and a leader. Good discipline results from a proper attitude of mind. Respectful obedience is the only true basis on which sound discipline can be founded. A leader must inspire respect for his judgment and ability, and possess moral and physical courage. He must take a genuine interest in his work and be ready to subjugate his personal likes and comforts for the general good.

The purpose of the U.C.Y. Clubs is the development of wholesome personality in its members. Personality is the sum total of the individual's characteristic habits, attitudes, and persistent tendencies. It is a way of reacting to situations.

Besides our physiological needs, we have phychological needs: affection, belonging, independence, achievement, social-approval, self-esteem.

Individual, who satisfies all these needs to a reasonable degree by moral means, is a well-adjusted person with a wholesome and rich personality.

a) *Intellectual Maturity*

1. A mature person can come to a decision without having it bolstered by friends, traditions, relatives or authority.
2. He can observe himself, without being overwhelmed by prejudice.
3. He prefers making a compromise for the common good in things that do not involve a principle or morality.
4. He does not make hp his mind in advance of the evidence.
5. He accepts the indifference of the universe to his fate.

b) *Emotional Maturity*

1. Ability of bear tension.
2. Indifference to the kind of stimuli that effect him.
3. An outgrowing of adolescent moodiness and sentimentality.

c) *Social Maturity*

1. Independence from home.
2. Security in the friendship of agemates "Act their age."
3. Adjustment to accepted good customs and conventions.
4. Finds work that interests him, and pursues it. "The distant pastures are always green," is not maturity.

d) *Moral Maturity*

1. Treats other individoals on a basis of merit, without respect to social status, race or occupation.
2. Has achieved a philosophy of life, which may be used as a guide to conduct, which is according to his moral and religious principles.
3. Identifies himself with a cause or purpose greater them himself.

Yes, the Ukrainian Catholic Youth must be men and women of courage, of faith, of vision, and of hope!

Canada is a land of freedom, but a land not free from the blight of racial prejudice and religious discrimination. Canada is a land vibrant with the buoyant enthusiasm and unbounded confidence of youth, but with the impatience and intolerance that is the handicap of the immature and the inexperienced. Canada is a land rich in the promise of wealth, but tempting us to sacrifice all that is real in a frantic striving for the illusions of prosperity. Canada is a land with arms opened wide to receive us, but whose hearts reserve a welcome until we have proved our worth.

The task of the Ukrainian Catholic Youth Organization is to preserve the loyalty of its members to the teachings of our religion; to warn us against the folly of gaining a world at the loss of a soul.

We must not pay too high a price for the gifts we seek; we must preserve our religion, our culture, our language, our traditions. We must be generous, devoted, warm-hearted. We must be convinced that our loyalty to our Faith serves but to strengthen our devotion to our country.

It is a strange world in which we live. Never before has man had such knowledge, but never before has he had so little truth. Never has there been such a prayer for GOOD WILL TO MEN, but never have there been so few men of GOOD WILL. Things which promised life and freedom are heavy with the threat of slavery—and death.

Into the ranks of those now preparing for the decisive effort that can alone save our civilization, must march all loyal sons and daughters of the Ukrainian Catholic Youth Organization, if they are to remain loyal to their heritage, faithful to their trust.

Deny, as our world has denied—in its secular educational system, its economic and social life—the soul of man, and "The Rights of Man" becomes a meaningless phrase; "Freedom," an empty idea for which only fools will die; "Equality of all Races and all Nations," sheer stupid propaganda and wishful thinking; "The Brotherhood of Men," an unattainable dream. Reject man's immortal destiny, and life becomes an empty, futile gesture.

You must never cease to stress the great Eternal Truths of Life. You must never falter in your God-given task of living for Eternity. The struggle of our day is for man's soul. It is a struggle in which you must never lose heart, a battleground from which you must never retreat. The eyes of the past are upon you; the hope of the future is with you.

If you play well your role in life; if you falter not before the sneer of the atheist, nor weaken in your devotion to God and loyalty to your Country, then, please God, you will possess the QUALITIES of a GOOD MEMBER of the Ukrainian Catholic Youth Organization!

A CALL FOR YOU

★

"IS someone calling me"?

Yes, there is a call that for centuries has been summoning you and all people,— "Come, Follow Me." To some this call brings happiness; to others misery. Happy are the ones, who progress in virtue and grace; miserable are those, who turn down the call and become slaves of vice.

"Has this anything to do with me?", you ask.

Yes, for you and every other person on earth has to follow the call of Christ to be happy. It is the call for you to save your soul and also to save other souls. How will you save your soul? How will you save other souls? This question is to be answered by young and old, educated and ignorant, experienced and inexperienced. The answer is that we need trained men specialized in this matter of salvation. Where will we find such men? Christ gives us the answer when He gives us priests today as He did when He instituted the One, True, Apostolic and Catholic Church. Christ's promise to be with His Church to the end of time will guarantee a continual active priesthood in His Church till the end of time. But why is the number of priests so few, when the need is so great? This question must be answered by our young boys, who should pray and consider the priesthood. Do not back away from a vocation to the priesthood. Do not turn down the call of Christ. Is it something that you are afraid to face? It is something that will take away your happiness and make your life miserable? No, on the contrary, you will assure your happiness by following the call of our Lord to a higher degree. The person that does not follow the call of Christ is unhappy. He is constantly worried because he is not doing the right thing. He is uncertain as to his success because he turned down the call that he could have taken and made good. Your future is promising inasmuch as you co-operate with your vocation. You must co-operate with the call of Christ to save your soul. Well, why not follow Christ to such an extent as to be also the leader of thousands of other souls to Eternal Happiness? Look upon the thousands of souls that are in need of spiritual aid. Look upon those thousands of souls that even ignore God. Who will come to their rescue if it be not one of our young boys in becoming a priest of Christ. Are you not the boy? Remember that you will carry God's grace to the souls of people rendering them happy and assuring their salvation. You will bring peace, justice, charity and prosperity to community centers as well as to families by bringing God back into the home and society. And at the end of your noble career, you will be greeted with the glad tidings:— "Come, ye blessed of my Father, possess you the kingdom prepared for you from the foundation of the world."

Boys, that have a desire to the priesthood, can receive all the information necessary concerning the Redemptorist Fathers by writing to

Reverend Father Director,
Redemptorist Fathers' College,
Box 355, Roblin, Man., Canada.

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.: 387, Office 1785
Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

HARDWARE

We carry a well assorted stock of
SHELF AND HEAVY HARDWARE
PAINTS. KITCHEN WARE. BICYCLES.
RADIOS AND RADIO BATTERIES.
Try us for your next Order.

HURLEY & MACMILLAN HARDWARE

15 Third Avenue Phone 813 Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК, ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50
ЄВАНГЕЛІЯ,—велике на престія, неоправлене $10.00
ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street, Yorkton, Sask.

CANADIAN INDUSTRIES C-I-L LIMITED

PAINTS

FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S

PAINT SHOP

PHONE 836
YORKTON – SASK.

SPRING SPOTLIGHTS THE HOME

—and EATON'S spotlights Your Paint-up, Fresh-up Requirements—

SPRING CLEANING, SPRING REPAIRS AND RE-DECORATING— YOUR EATON CATALOGUE CONSIDERS THEM ALL. CHECK YOUR NEEDS AGAINST OFFERINGS SUCH AS:

- Paints and Enamels
- Roofing Materials
- Wallpaper
- Rugs and Linoleums
- Drapery Fabrics
- Curtains

You can sail into Summer with the whole house in tip-top shape; and do it economically at EATON'S thrifty prices!

THE T. EATON Co. SASKATCHEWAN LIMITED

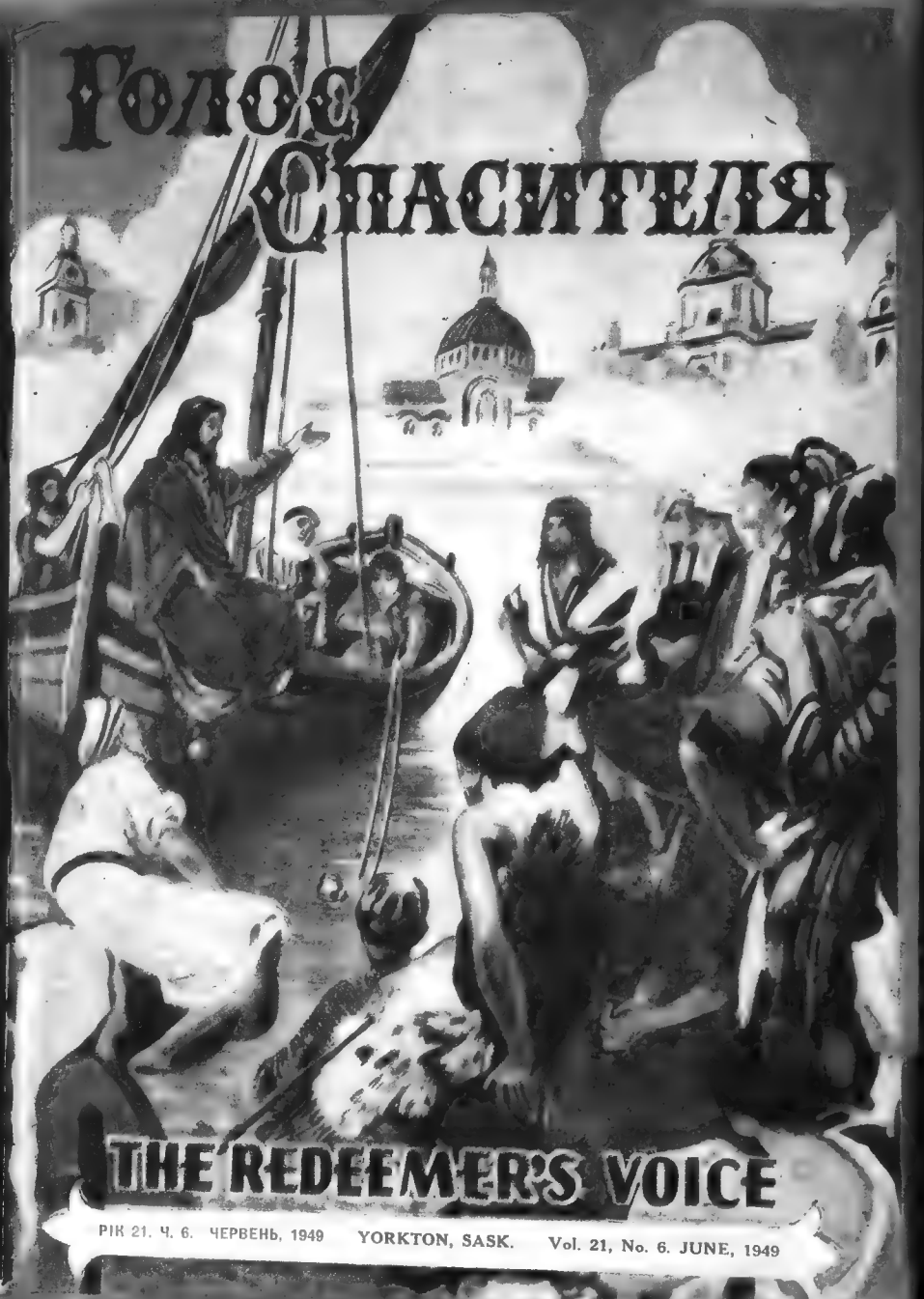

РІК 21. Ч. 6. ЧЕРВЕНЬ, 1949 YORKTON, SASK. Vol. 21, No. 6. JUNE, 1949

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одно число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single copy 15c.

Редактор

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

Editor

Rev. M. Schudlo, CSSR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор

Пр. о. І. Сирота, ЧНІ.

Manager

Rev. J. Syrota, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Subscription for 1 year to England: 10 Shillings
Передплата на рік до Англії: 10 Шилінгів

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

— ЗМІСТ —

УКРАЇНЦІ САСКАЧЕВАНУ І ПРОЧИХ ПРОВІНЦІЙ		1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ		2
ВЕЛИКОПОСТНІ МІСІЇ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ		3
ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ЧЕРВЕНЬ		13
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДИ		14
ХРИСТОВЕ СЕРЦЕ	о. Петро Олексів	17
УКРАЇНСЬКІ РЕДЕМПТОРИСТИ	о. Богдан Курилас, ЧНІ.	20
ВЕНІ, САНКТЕ СПІРІТУС	Б. І. Антонич	23
СЛУЖБА БОЖА	о. Мих. Щудло ЧНІ.	24
ТВОРЕННЯ ФІЛЬМОВОЇ ЛЮДИНИ	Микола Мох	27
ПРЕСВЯТА ЕВХАРИСТІЯ—ВОГНИЩЕ ЛЮБОВИ	о. Р. Хомяк, ЧНІ.	31
ДУХ СВЯТИЙ—І СВ. КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА	о. др. Іван Чинченко	34
ЩО З НАМИ БУДЕ?	Я. Гличчук	36
ГОРЕ ЗНЕВАЖНИКАМ СВ. СПОВІДІ	Павло Шпилька	38
ЦАРСЬКИЙ ЖЕНИХ	Петро Коваль	40
СЕКТАНТИ	о. С. Х., ЧНІ.	42
АСЦЕНЗІО	Б. І. Антонич	45
УЧАСТЬ УКРАЇНЦІВ В ПРОЩІ ДО ЛЮРДУ	Др. Вол. Мурович	46
ПРИПОВІДКИ ТА СМІХОВИНКИ		48
CHURCH LAW CONCERNING BAPTISM	Gr. Catholic Sower	49
EASTERN CATHOLIC CHURCH RITES	Rev. L. Sembratovich	51
TALKS ON DRESS	Norma DePrez	54
ADDRESS TO THE GRADUANDS	Br. S. Methodius, FSC.	58
ENROLL NOW!		62

УКРАЇНЦІ САСКАЧЕВАНУ І ПРОЧИХ ПРОВІНЦІЙ!

Ділимося з Вами радісною вісткою відносно будови нового Інституту у Саскатуні. У минулому місяці відбулись у Саскатуні наради Їх Ексцеленції Кир Андрея зі Всеч. Отцями, на яких порішено за всяку ціну приступити з весною цього року до будови нового Інституту у Саскатуні.

В тій ціли вибрано Будівельний Комітет в складі:

Їх Ексцеленція Кир Андрей — Голова
Всеч. о. Мих. Пелех — відповідальний загально за будову
Всеч .о. П. Криворучка — відповідальний за працю на місці
Всеч. о. Мих. Курило — секретар і пресовий референт
Др. Стефан Воробець — і —
п. Василь Харко — — — члени.

Рішено також, щоби всі ті Отці, котрі минулого року ще не відбули такого карнавалу на будову Інституту, відбули його цього року. В тій ціли повідомлено вже всіх заінтересованих Отців.

Слава Богу проломано вже перші леди, які так довго сковували задушевні бажання і пляни Українців Католиків не лиш Саскачевану, але і прочих провінцій. Бо хтож, як не ми українці, пізнали краще цю правду, про яку вже давно співав наш найбільший поет Шевченко: "В своїй хаті своя правда і воля святая..."

Тому нераз боліло наше серце, коли гляділи ми на нашу молодь... Повна енергії і замилування до науки, шукала за нею, як той соняшник за сонцем, але часто мусіла опинитись у чужих научних середовищах, звідки вертала зі скривленою душею, релігійно і національно. Чому? Бо за мало мали ми своїх рідних виховних шкіл-Інститутів, тих кузень, в яких молодь кувалаби сильний характер, глибоку віру і гарячу любов до своєї Церкви й Народа.

Українці Католики!—Тепер власне надходить час іспиту... Покажім, що ми вже зрозуміли значіння наших рідних шкіл і дорогою, є для нас, наша молодь—будучність нашого Народа! Спільно з нашими дорогими Пастирями з Винипегу, які в цю справу вкладають ціле своє єство, берімся до цего великого і важкого, але приємного діла, щоби на славу Божу і користь Українців Католиків Канади вже в найблищих днях кинути перші цегли під будову нашого нового Інституту у Саскатуні.

Будівельний Комітет.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

Цікавіші уривки із листів наших Читачів та Приятелів
Дописи — Подяки з Вислухані Молитви, — Жертви

ПРОТЕСТАЦІЙНІ МАНІФЕСТАЦІЇ УКРАЇНЦІВ В БЕЛЬГІЇ

Українські робітники-скитальці в Бельгії в числі понад 10,000 зібрані на протестаційних вічах в Гассельті, Ліежі, Шарлеруа і Монсі, в дні 3 квітня 1949 р., при участі представників народів, поневолених або загрожених безбожним совєтським імперіялізмом, перед лицем усього культурного християнського світу.

Протестують проти нелюдських злочинних дій безбожної червоної імперіялістичної Москви, яка найжорстокішими способами поневолює і винищує цілі народи, задавлюючи їхні змагання до самостійного державного життя і до всіх свобід, що прислуговують людині і народам.

2) Зокрема протестують, проти диявольського імперіялізму свободи совісти і віри та проти жорстокого переслідування Христової Церкви і її найкращих представників.

3) Протестують проти злочинів безбожної Москви проти Христової Церкви, а зокрема супроти української Церкви, як греко-католицької так і автокефальної православної. В цей день всесвітніх молитов, українські скитальці клонять в найглибшій пошані свої голови перед мільйоновими кровавими жертвами, що їх понесла і далі поносить українська Церква і український нарід у безупинній боротьбі з демоном всього християнського світу —безбожною Москвою, в обороні Христового Царства. Тільки за останні воєнні і повоєнні роки— девять українських греко-католицьких Архипастирів, м.н. Митрополити Шептицький і Сліпий, Єпископи Хомишин. Ромжа, Коциловський і ін., кілька тисяч священиків та кілька мільйонів вірних покрилися багряницею великих мучеників за Христа, Україну і за кращу майбутність всього людства. А коли до цього числа жертв із Західньої України додати ще біля 30 Архипастирів української автокефальної православної Церкви (УАПЦ) в Східній Україні з Митрополитом Василем Липківським на чолі, кілька тисяч її духовенства та понад 10 мільйонів вірних—православних українців які в 1921-1948 рр. карялися й умирали за Христа й Україну в тундрах холодного Сибіру, в тайгах проклятої Колими чи в казематах ГПУ-НКВД-МВД, або ще й сьогодні борються і страждають у новітніх катакомбах на широких просторах СССР чи на далеких засланнях—то щойно тоді Голгофта української нації повинна стати перед глухим і байдужим світом в цілій повноті.

4) В цей день загальної солідарности і духової єдности всього християнського світу, українські скитальці апелюють до совісти і чести західніх народів, щоб вони з більшою, як досі, увагою і врозумінням поставились до того, що від десяток років діється за ославленою "залізною заслоною." Зокрема закликають ще вільні народи західнього світу бодай морально підтримати героїчну Українську Повстанську Армію (УПА), яка без ніякої помочі взовні веде вже повних 7 років одчайдушну боротьбу за життя і волю українського народу та за Українську Церкву і боротьбу всіх інших народів, обєднаних ідейно в одиному антибольшевицькому блоку народів (АБН), визначи їхні підпольні армії воюючими арміями свободолюбивої частини людства.

5) Українські скитальці домагаються створення Міжнароднього Трибуналу для розслідування, осудження і покарання всіх страшних злочинів червоної Москви, домагаються створення Міжнародньої Комісії для перевірки безконечного числа найжахливіших концтаборів-катівень СССР, де караються і гинуть мільйони ні в чому невинних громадян, та вимагають звільнення цих новітніх рабів безбожних большевицьких фараонів.

Українські скитальці висловлюють свою глибоку і непохитну віру в Божу справедливість та в остаточну перемогу Правди над Неправдою і Добра над злом. Вони вірять, що кровава Голгофта яку нині переходить Українська Нація і Церква, це тільки неминучий етап на шляху до світлого Воскресення України, прославленої в Бозі.

Україна була, є і буде непохитним бастіоном християнства та свободи на сході Европи!

ВЕЛИКОПОСТНІ МІСІЇ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ, 1949

Українські ОО. Редемптористи, яких завданням давати святі місії для українського народу, дали слідуючі місії за час Великого посту 1949 року:

Впр. о. В. Краєвський голосив Боже слово по тижневі в оцих парафіях:

1. Ньютон Фолс, Огайо, де невтомно трудиться Впр о. Сильвестер Гладкий.
2. Воррен, Огайо, де теж трудиться згаданий отець.
3. Йонґставн: Церква Преч. Діви, де є парохом Впр. о. Й. Яцканич.
4. Йонґставн: Церква св. Николая, де є парохом Впр. о. І. Романик.
5. Олифант, де трудиться Впр. о. К. Бердер і його сотрудник о. Б. Волошин.
6. Гейзелтон, де є парохом Впр. о. А. Улицький.

Нарід узяв численну участь в усіх цих місіях. Особливо ж гарно вдалася місія в Олифанті, хоч місцеві труднощі там не малі. Бог поблагословив добру волю тамтешнього о. Пароха та його парафіян.

Впр. о. Г. Шишкович проповідав оці місії:

1. Двотижнева місія в катедрі в Вінніпегу.—Нарід узяв численну участь у святій місії. Палкі слова ревного місьонаря щовечора зворушували авдиторію.
2. Нюарк: Тиждень духового підйому серед нашого населення.
3. Шамокин ,де є парохом Впр. о. М. Кузьмак.

Аскетичний місьонар нераз викликав сльози розкаяння в численно зібраних слухачах.

Впр. о. С. Бахталовський проповідав тижневі місії:

1. Вест-Істен, де є парохом Впр. о. М. Колтуцький.
2. Темтремк, де трудиться Впр. о. Й. Шмандюк.

Впр. о. С. Бахталовський це один із перших українських ремдемптористів, що вже понад 20 років трудиться в Канаді та в Америці для добра наших еміґрантів.

Пр. о. М. Щудло дав оці місії в англійській і українській мові:

1. Сиракузи, де трудиться Впр. о. М. Кузів при помочі ревного сотрудника о. Лазаря.
2. Елмайра, де є парохом Впр. о. Довгович.
3. Терривил, де є парохом Впр. о. Ігор Пеленський.
4. Лендора, де працює ревний о. П. Олексів.

Всі ці місії гарно вдалися. Прегарна ж була всюди участь народу. Приходили навіть і чужі на проповіді по-англійськи.

Пр. о. Сузанський:

1. Проповідав по-англійськи на обидвох місіях Впр. о. Краєвського в Йонґставн.
2. Дав тижневі реколекції молоді в Ансонії, де є парохом Впр. о. Лар.

Це перші місійні експедиції молодого американського Редемпториста, що увінчалися прегарним успіхом, бо молодий місьонар вийшов до праці добре підготований, як цього вимагають Правила Чина Н. Ізбавителя.

НАША РЕЛІҐІЯ

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Це книжка уложена Всеч. о. А. Луговим в українській і англійських мові, трете поправлене видання. Дуже популярна і приступна. Надається для шкіл і катехитичних курсів, для дітей і старших. Саме імя Всеч. Автора вже говорить само про себе. —Замовляйте для кожної Вашої дитини й для шкіл.

Ціна 25с — з пересилкою 30с.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Пр. о. Д. Лаптута проповідав тридневні реколекції по-англійськи в Пассаік, де є нарохом Впр. о. декан Яцкович.

оо. Редемптористи складають щиру подяку Всеч. оо. Парохам, в яких парафіях вони трудилися. Дякують таксамо всім побожним людям, що взяли участь у святих місіях. Дякують всім тим, що чимнебудь допомогли святому ділу, яке так чудно ширить Боже царство на землі, бо нищить гріх у душах і помирює людей з Богом, розбуджуючи в них спасенний страх і любов до Христа та Його Непорочної Матері.

МІСІЯ В ТЕРРЕВИЛ, КОН., 4-10-4, 49.

Ревний наш парох, Впр. о. Ігор Пеленський, що недавно прибув до нас, забажав розпочати свою пастирську діяльність святою місією, запрошуючи Пр. о. Мих. Щудла ЧНІ., проповідати нам Боже Слово.

о. Місьонар цілий тиждень проповідав у нас святу місію по-англійськи та по-українськи. Крім вічних правд обяснив теж людям красу нашого обряду, велич української Служби Божої.

Побожний нарід уважно слухав переконливих слів о. місьонаря. Численні Сповіді, ще численніші св. Причастя, особливіше Святе Причастя Дітей наявно доказують, що Бог поблагословив заходи нашого Впр. о. Пароха та о. Місьонаря.

Нехай Всевишній надалі благословляє їх!

Парафіяни.

НЮАРК, Н. Дж.—Українська католицька громада спомянула Кобзаря України.—

В неділю, дня 27 березня с.р. вечером в салі Української Централі в Нюарку, Н. Дж., тутешня українська католицька громада уладила Свято-Концерт в честь Тараса Шевченка з нагоди 88-літної річниці його смерти й 75-літного ювілею Наукового Товариства ім. Шевченка.

Треба зачати від хорів. Старий (а все новий хор "Боян" під батутою проф. Каськова, як і діточий хор школи Сестер Василіянок вивязалися прекрасно. А таксамо знаменити були декляматори та селісти.

З виступів хору "Боян" треба піднести дуже вдячне виконання композицій Гайворонського "Живи Україно" і "Коваль" та "Заповіт" (Вербицького на 8 голосів) з басовим сольом п. Сокалюка. Рідко котрий хор в Америці береться вивести на естраду ту величаву композицію, що у формі кантати так вірно інтерпретує Шевченковий "Заповіт."

Знимка із Місії в Терревил, Кон.

ГАРНА НОВА КНИЖЕЧКА:

ЖИТТЯ СВЯТОЇ КАТЕРИНИ ЛЯБУРЕ

ЖАК КРІСТОФ

Перекладено з французької мови.

Книжечка середнього формату, 40 сторін друку на добрім папері, має багато гарних знимок. Подає гарні духовні науки.

ЦІНА 25 центів.

Замовлення з грішми слати до:

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street,
YORKTON, SASK., CANADA

Треба окремо додати, що "Боян" хор дівчат відспівав "Садок вишневий" (Гайворонського) так гарно, що оплескам не було кінця.

Незвичайно миле враження віднесли слухачі в виступу дітей школи, веденої С.С. Василіянками. Діти співали хором то знов сольово чи дуетом, деклямували відповідні вірші одинцем чи гуртом, а у всім тім слідно було чимало труду і праці Сестер-учительок над дикцією й інтонацією деклямацій чи над віспіванням дточого хору. Діти, видко, добре розуміли та відчували, що і пощо деклямують чи співають.

Прегарне вийшли сольові точки програми. Пані Зенонія Воробець відспівала чудово два сопранові соля до слів Шевченка ,а саме Волошина "Ой, гляну я, подивлюся" та Заремби "На вулиці невесело" а п. Петро Ординський чарував своїм баритоном слухачів, як звичайно. За це й збирав бурю оплесків. П. Ординський довголітний улюбленець нюарської української громади, як взагалі українців-любителів рідної музики з митрополитальної округи.

На окрему згадку при музичних продукціях рішучо заслуговує фортепіяновий супровід до соль та хору (особливо у "Завіщанні!") пані Марії Шумейко.

Знаменито деклямувала "Сон" Шевченка панна Анна Салабун, виголошуючи твір Кобзаря гарною українською мовою.

Святочних промов було три. Впр. о. Копаківський ЧНІ., впровадив слухачів у святочний настрій красномовним вступним словом, а старий знакомець Нюарчан, др. Л. Цегельський сказав головну святочну промову, начеркуючи основні ідеї Шевченкової творчости: Бог—Правда — Україна. Англійською мовою дуже гарну промову сказала панна Ольга Лисак, яку нагороджено найщирійшими оплесками.

Слухач.

ЛЕНҐ, САСК.——срібний ювилей пайства Воронів.—

Дня 8 мая Пайство Василь і Анна Ворона обходили свій срібний ювилей—25-літного подружжя. Тому що пайство Ворони є добрими членами церкви св. Василія Великого в Ріджайні то приятелі з Ріджайни і Ленґ зробили їм гарну несподіванку. Пополудні всі зіхались до пайства Воронів на фарму де Впр. о. А. В. Фик відправили Молебен до Пречистої Діви Марії в намірянню ювилят, і дали благословенство 25-літній шлюб і многоліття.

Пайство Ворони були приприхтовані—зі смачною вечерею. По вечері Впр. о. А. В. Фик висказав заслуги пайов. ювилятів і зложив щирі побажання. Також пе-

Участь дітей на Місії в Линдора, Па.

редав побажання від Впр. Сестер Н.З.П. Д.М. з Ріджайни артистично вироблений альбум з нагоди 25 літнього супружжя. п. Ю. Гук прочитав желання і благословенство від Впр. о. Івана Ворони з Годсон Бей, братанка п. В. Ворони, котрий прислав на його руки. Пані Варвара Собчук передала гарний дарунок, срібне чайне начення від всіх гостей. Промовляли та складали желання Ю. Гук, Петро Гелена і Лука діти, пані Марія Маланська. Петро Ворона (вуйко) і Н. Кавуза.

п. Ю. Гук згадав про католицьку пресу і попросив о жертви на пресовий фонд. Збірку яка принесла $18.00 зайнявся п. Кавуза. Гроші поділено на ВНації, Голос Спасителя і Укр. Вісти по $6.00.

Жертводавцям щира подяка. Ювелятам дочекати золотого ювилею.

Гість.

МІСІЯ В ЛИНДОРА, Па.— 10-17-4, 49.

В квітну неділю скінчилася в нас свята Місія. Впр. наш о. Парох, Петро Олексів, запросили Пр. о. Мих. Щудла ЧНІ, голосити нам Боже Слово. Численно зібраний щовечора нарід побожно слухав слів Отця Місьонаря, що проповідав по-українськи та по-англійськи, зворушуючи нарід гарно та живопредставленими вічними правдами.

Сотки сповідей і святих Причастій вказують, що Свята Місія гарно вдалася та що Бог поблагословив працю місьонаря та добру волю наших українських людей.

Святе Причастя дітей і спільна знимка залишила в душах дітей незабутнє враження.

Нехай ласкавий Господь і Його Пресвята Матір чувають надалі над нашою линдерською громадою та благословляють ревну працю нашого Впр. о. Пароха, Петра Олексіва, що недавно прибув до нас.

Парафіянин.

"ПРАЗНИЧНІ НАУКИ"

НАПИСАВ ВПРЕП. О. ПЕТРО ОЛЕКСІВ

Ці науки, горячо поручені ВПреосв. Кир Константином, подумані як помічник Отцям Парохам та як коротка духова лектура на всі важні празники в році для всіх читачів-вірних.

35 НАУК — 144 СТОРИНИ

Ціна за книжку — $1.50

Замовлення можна слати на поницу адресу. Проситься долучити 10с на почтову пересилку.

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

ГАРНА НОВА КНИЖЕЧКА:

МАРГАРИТА д'ЕСКОЛЯ

НЕЗАБУДЬКА З ФРАНЦІЇ

або

СВЯТА ЖЕРМЕНА — ПАСТУШКА З ПІБРАКУ

Перекладено з французької мови.

40 сторін друку, багато знимок в кольорах, середнього формату. Має пісню до Матері Божої з Люрд з нотами.

ЦІНА 25ц.

Замовлення з грішми слати до:

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street,
YORKTON, SASK., CANADA

ПОДЯКА ПАНА П. КОНОВАЛЬЧУКА.

Цею дорогою хочу щиро подякувати Впр. о. й. Пулякові за сповідь і св. Причастя та за відвідини мене з п. Лехман. Рівнож дякую Впр о. Пулякові за дар 5.00.

Складаю подяку п. Біликові за присланя мені $5.00 з Мондер. Нехай Господь Бог нагородить їм стократно за їх щирі жертви.

Також хочу подякувати тим всім, що де мене пишуть, тому що я не є в змозі відписати всім. Прошу вибачити.

Рівнож прошу добрих людей, що помогли внеднати в Господа і Найсв. Серця Ісуса в своїх молитвах щоб навернув мені здоровля при помочі операторів.

ЙОРКТОН, ССАК.— Посмертна згадка бл. п. Демка Благого.

Дня 10 мая 1049 року упокоївся в Бозі бл. п. Демко Благий в 73 році життя, полишивши в смутку жену Марію, трьох синів, одну дочку, та шість внуків. Покійний приїхав до Канади в 1910 р. з села Григорів, пов. Бучач, осів в Йорктоні, де працював ціле своє життя. В 1911 спровадив свою жену і двоє дітей до Канади та продовжав своє родинне життя. Ціле своє життя тяжко напрацювався, щоб дати одержання родині.

Але покійний своєю неутомною працею і витривалістю поборює всі життєві трудности та Бог допоміг йому збудувати свій притулок де скінчив своє життя.

В день 11 мая Впр. о. Гілот ЧНІ, відправив парастас в домі померщого при участі багато людей. 12 мая рано Впр. о. Гілот відправив поминальне Богослужения де зійшлися численно родина, сусіди та знакомі, щоб спільно помолитися за упокій душі бл. п. покійного Демка. Впр. о. Ігумен Шишкович сказав прощальну проповідь. Після Служби Божої тіло померщого відпровадили на цвинтар в Йорктоні. Нехай канадійська земля буде йому легкою.

Після похорону родина запросила присутних на обід, де п. Олексевич сказав пару слів та подякував родині за їх так щире принятя. Опісля п. Войко завіз-

ДАЙТЕ СВОЇМ ДІТЯМ ДО РУК

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

найкращий одинокий місячний журнал для українських дітей в Канаді й Америці.
МІЙ ПРИЯТЕЛЬ береже Ваш найдорощий скарб: Ваші Діти! Не жалійте зараз ті-слати $1.00 на річну передплату до —

MY FRIEND

49 Kennedy Street, WINNIPEG, MAN., Canada

вав присутних до збірки на добрі цілі. Збіркою занявся п. Крамар котра принесла $25.75. З неї суми призначено на по 8.50 на Укр. Вісти та Голос Спасителя.

Жертводанці: п. Крамар 5.00; п. Олексевич 2.00; В. Стахів 2.00; По 1.00: С. Крамар; Д. Благий; Н. Благий; І. Благий; С. Благий; В. Благий; В. Крамар; Г. Назар; Вл. Благий; С. Брамар; М. Бойко; пані Бойко. По 50ц.: І. Слоґоцький; пані Слоґоцький; пані Благий; пані Олексевич; пані Благий; пані Стахів; пані Благий; пані Благий. пані Крамар; пані Назар 25ц.

Всім жертводавцям щира подяка а покійному сотвори Господи вічную память.

Присутний.

ПОДЯКА

Ввід себе і в імені дітей складаю з глибини серця сердечну подяку усім учасникам котрі так численно явилися на похорон та які зложили вінці на домовині нашого батька. З особна дякую Впр. о. Ґютові за похоронні відправи та Впр. о. Шишковичеві за прощальну проповідь. Нехай Всевишній нагородить Вас всіх стократно.

Жена Марія і Діти.

— ПОШУКУВАННЯ —

Розшукує: МАТІС АРІЯ, дочка Матіса Михаїла з села Малий Чонилів повіт Теребовля:

Розшукую Вуйків Слупських. Гринька та Івана, з с. Карапинці, Тернопільщина.

Цьотечну сестру Росяк Анну з с. Цмисла, повіт Копиченці.

Моя адреса:

Lewyckyj Mykola,
rue du Paturages,
150 St. Felix cantina guaregnon.
les Mons, Belgique.

ПРИГАДКА

Чи Шановні Читачі та Читачки вже прислали свій дар на закуп Машини, що конечно потрібна Редакції Голосу Спасителя, щоб могти продовжати працю для добра нашого народу в Канаді та в Амариці? Якщо ще не вислали 5 долярів, так зробіть це негайно. Господь нагородить Вас за великодушний дарунок!— Багато Шановних Читачок і Читачів уже прислали свій подарунок. Чи Ви мали б лишитися позаду? Чи тільки Ви мали б пожалувати 5 долярів Редакції Голосу Спасителя, що в день і ночі трудиться для Вашого добра, поширюючи скрізь Христову науку, що єдина годна запевнити світові правдивий мир, щастя на землі та спасення душі по смерті?— Ми певні, що Ви зараз виповните наше прохання, як тільки прочитаєте ці рядки!— Дякуємо.

Редакція Голосу Спасителя.

бл. п. Марія Федорук

МАЛАНТОН, МАН.—Посмертна згадка Марії, доньки Федорук.

Дня 9 червня 1948 р. упокоїлася в Бозі Марія, донька Інні та Ґрини Федорук в Малантон, Ман. Покійна полишила в смутку мужа, родичів, три брати і сестру. Прожила 40 літ і 6 місяців.

Перед смертю Впр. о. С. І. Кондратюк заосмотрив покійну Найсв. Тайнами та Митропомазанням. Після Служби Божої покійну похоронено на греко-католицькім цвинтарі.

Нехай канадійська земля буде їй легкою.

Присутний.

ВІШАРТ, САСК.—Посмертна згадка бл. п. Григорія Панчука

Дня 24-го лютого відбувся похорон бл. п. Григорія Панчука в церкві св. Михаїла Архістратига, Вішарт, Саск.

Тому, що погода була дуже гарна, то на тім похороні було дуже багато людей з близька й далека.

На цій парафії люди мають дуже гарний звичай, що замість видавати велику скількість грошей на квіти та інші непотрібні річи, складають свої жертви на

ЄДИНИЙ НА АМЕРИКАНСЬКОМУ КОНТИНЕНТІ
український журнал
ГУМОРУ І САТИРИ

„МІТЛА“

Кожне число багато ілюстроване!
Жадайте оказових чисел.

Ціна поодинокого числа 10 ам. центів —

Річна передплата 1 ам. доляр.

Замовлення і грошеві посилки вплачувати лише на адресу адміністратора:

SR. ISIDORO RYBAK,
Casilla de Correo 7, Sucursal 7,
BUENOS AIRES, REP. ARGENTINA

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВ. МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Надзвичайно гарна книжка, 96 сторін друку з 40 великими, зворушаючими ємними образками та малюнками. Принесе вона Вам велику духовну користь.

ЦІНА З ПЕРЕСИЛКОЮ тільки 50с

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

Бл. п. Григорій Панчук,

Служби Божі, що опісля правляться за душу померщого.

Так й цим разом, на заклик проповідника вірні даної парафії зложили поважну суму на Сл. Божі, що будуть через довший час правитися за покійника.

Після похорону більша частина вірних зібралася на тризну в хаті вдовиці пані Панчука, що тепер полишена в смутку з 5-ма діточками. Підчас цієї гостини ревні парохіяни з Вішарт не забули й про добру пресу. На заклик духовника, про важність доброї преси, переведно збірку яка принесла $12.50 Цею збіркою занявся п. Андрей Припутніцький.

З тої збірки призначено: На Голос Спасителя 6.50; на Укр. Вісти 6.00.

Жертводавці: По 1.00: А. Припутніцький; В. Панчук; П. Земляк; Д. Ясінський; Г. Лисик; І. Колісник; Й. Скольник; М. Панчук; Ів. Баранюк; К. Максимець.. Й. Галіцький 25п; М. Колісник 50п; В. Левандовський 50п; Г. Контуцький 30ц; М. Бачевич 50п.

ПОДЯКА

Жена й діти складають щиру подяку всім тим, що так численно зібралися й віддали останню прислугу покійному.

Жертводавцям щира подяка та покійному Григорієві—Вічная Память!

Присутний.

МАРІЙСЬКІ ПРОПОВІДІ-РОЗВАЖАННЯ

"МАРІЯ НАША МАТИ"

Короткі (5-8 мінутові) модерні проповіді з примірами із життя, писані цікавою та живою мовою. Виготовив Всеч. о. П. Романишин. Ціна за комлет 31 проповідей **$1.00.** Замовлення разом з грішми шліть на адресу:

UKRAINIAN CATHOLIC COUNCIL
49 Kennedy Street, Winnipeg, Man., Canada

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брошурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

25-ЛІТНИЙ ЮВИЛЕЙ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Нехай Бог Милосердний благословить всіх тих наших Дорогих і Щирих Приятелів та Прихильників Доброї Преси, що далі присилають свої датки на нову машину, якої нам конечно потрібно. Честь їм за це, бо вони добре розуміють потребу доброї та сильної католицької преси, яка моглаб працювати для добра нашого дорогого українського народу деб він не жив. Тут подаємо дальшу листу чесних жертводавців:

Крещук Дора, Атлянтик Сіті..... 3.00
о. Кнаф Степан, Ню Кенсінґтон... 1.50
Ців Дмитро, Дейсленд 1.00
Плет Кароліна, Валей Ривер 1.00

Щира подяка за гарні жертви. Хто слідуючий?

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

Складаємо найщирішу подяку всім тим, що так щиро присилали й далі присилають жертви на прес фонд Голосу Спасителя. Дав би Бог, щоб всі наші Передплатники пішли за приміром цих щирих та ревних Приятелів друкарні Голосу Спасителя!

Хруник Конст., Модел Фарм 3.00
Яцула Іван, Варвік ..... .50
Воробець Юстин, Саскатун ..... .50
Стернік Анна, Джонсон Сіті 1.25
Гринів Гелен, Васкатенав ..... .50
Сестри Служ., Віллінґдон 1.00
Конопальська Татіяна, Гемтремк ..10.00
Калброн Йосиф, Ню Йирк ..... .40
Захарчук М., Рилей ..... .50
о. Пасічняк, Рама 5.00
((збріка на похор. А. Волошина)
Мандрук Алекс., Дітройт 3.00
Стахів Вас., Едмонтон 8.50
Гук І., Ріджайна 6.00
(Збірка на сріб. ювил. М. Ворони)
Єнорок Гр., Нортамберленд 1.50
Федорук А., Малантон 2.50

Хто слідуючий?—Сердечно дякуємо за надіслані жертви.

ДАР ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Сердечна подяка ласкавим жертводавцям за прислання своїх жертв на розбудову друкарні Голосу Спасителя. Ось імена наших щирих приятелів:

Пігінський Фред, Голден	.50
Хруник Конст., Модел Фарм	5.00
Мичка Петро, Абітібі	.50
Татарин Гр., Міледеса	.50
Хомин Петро, Виннипеґ	.50
Ґілевич І., Янов	1.00
Канон Стефан, Янов	1.00
Гук Г., Ріджайна	.50
Масийчук Анаст., Гемтремк	5.00
Харабарук Марія, Монтреал	1.75
Коженовська В., Ваг	1.00
Деренюк Максим, Люцерне	2.00
Обач Марія, Малантон	1.00
Якімець Н., Едмонтон	.50

ВЕЛИКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ

ВИДАННЯ ІВАНА ТИКТОРА

1,000 сторін друку великого формату і около 600 ілюстрацій, появляється місячними книжками по 64 сторін. Ціна одної книжки 85 центів. Приймаємо передплату найменше на 3 книжки (192 сторін), себто на три місяці, що виносить $2.50. На 6 місяців, на 6 книжок (384 сторін) $5.00. Передплата на цілість Великої Історії України, 15 книжок, до 1,000 сторін, всього $10.00. До цілости буде додана безплатно оригінальна, тривка обкладинка. Хто платить за цілість згори, отримає від Видавництва ще гарний і цінний подарунок. Просимо виповнити замовлення і надіслати передплату, а Велика Історія України прийде до Вашого дому. Просимо рівнож наклонити Вашого знайомого до передплати.

ЗАМОВЛЕННЯ
До В-ва І. Тиктора,
Винипеґ, Ман., Канада.

I. TYKTOR, PUBLISHER
P.O. Box 3597,
Winnipeg, Man., Canada.

Висилаю передплату на Велику Історію України, на цілість, на 6, на 3 книжок*) $..... і прошу висилати її на адресу:

Імя й прізвище: .....

Докладна адреса: .....

.....
(Адресу просимо писати по-анґлійськи)

Незаможні можуть платити місячу передплату 85 центів.

*) Непотрібне скреслити.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ЧЕРВЕНЬ, 1949

СТАРИЙ СТИЛЬ—

1. **Віддання Пасхи.**— Сл. Б. Антиф. нед. Троп. воскр. Гл. 5. Сл. Конд. Сліпородж. Ін. Пасхи. Ап. 41, Єв. Ів. 43. Отпуст Пасхи з хрестом. Нині здіймається з престола Плащаницю й ховається в захристії.

2. **Вознесення Господнє:** Сл. Б.: Антиф. осібні. Ап. 1, Єв. Лук. 114. Місто достойно Ірмос Празн.

5. **Нед. Святих Отців Вселен. Собору:** Гл. 6, Єв. утр. 10. Сл. Б.: Троп. воскр. Возн. і Отців, Сл. Конд. Отців, Ін. Конд. Вознес. Прок. і Прич. Отців. Ап. 44, Єв. 56.

11. **Субота Задушна:** Служба за Усопших.

12. **Сошествіє Святого Духа:** На кожнім богослуженні через цілий тиждень співається "Царю небесний" з колінопреклоненням. Сл. Б.: Но Благосл. Царство співається Царю Небесний з колінопреклоненням. Антифони осібні. Ап. 3, Єв. Ів. 27. Загальниця через цілий тиждень.

13. **Пресвятої Тройці:** Сл. Б.: Антиф. 2 перші вчерашні, 3-ій звич. з прип. Спаси ни Утішителю благий. Ап. 229 і 197. Єв. Мат. 75 і 116.

19. **Нед. Всіх Святих:** Гл. 8, Єв. утр. 1. Сл Б.: Ап. 330, Єв. Мат. 35.

20. **Початок Петрівки, що триває до 11 липня включно.**

23. **Пресвятої Евхаристії:** Служба ця береться в слідуючу нед. Попразденсдво зачинається від нині.

26. **Нед. 2 по Сош. і Празник Пресв. Евхаристії:** Недільна служба опускається, а береться лиш служба Пресв. Евхаристії. Сл. Б.: Антиф. всі три Празн. Троп. Сл. Ін. Конд. Празн. Місто Достойно Ірмос Празн.. Ап. 149, Єв. Ів. 23. По заамвонній молитві торжественний Обхід з Найсв. Тайнами.

НОВИЙ СТИЛЬ—

4. Субота задушна.

5. **Неділя Пятдесятниці. Зіслання Св. Духа:** Сл. Б. Золот.: :Єлици. Ап. 31, Єв. Ів. 27.

6. **Понеділо кв. Духа. Празник Пр. Тройці:** На Сл. Б. Тропарі Тройці і Сош. Сл. Конд. Тройці, Ін. Сош. Проче Тройці і понед. Ап. 229 і 197. Єв. Мат. 75 і 116.

12. **Нед. 1 по Сош. Всіх Святих:** Гл. 8, утр. воск. 1. Сл. Б.: Тропар воскр. і Святих. Сл. Ін. Конд. Святих. Ап. 330, Єв. Мат. 36.

13. Понеділок 2 по Сош. Зачинається Петрівка.

16. **Четвер: Пресв. Евхаристії.** Поправен 8 днів. Сам Празник на неділю.

19. **Нед. по Сош. Празн. Пресвятої Евхаристії:** (†Юди ап. переноситься на 18 або 20. 6.), Єв. утр. Ів. 24. Воскресна служба опускається. На Літ. Ап. 149, Єв. Ів. 25.— По Сл. Божій похід з Найсв. Тайнами до 4 престолів.

24. **Пятниця (10 по Пасці) Різдво св. Івана Хр.:** Празник Пр. Серця Ісусового на нед., а Состраданіє на суботу 25. На Сл. Б.: Ап. 112, Єв. Лук. 1 з перест. Задостойник.

25. Суб. Соскраданіє Пр. Богор (фіолетні ризи). На Сл. Б.: замість Ап.: Книги Юдит гл.. 13, Єв. Ів. 61. Задост.

26. **Неділя 3 по Сош. Празник Серця Ісусового** (Гл. 2, Єв. воскр. утр. 3). Служба воскр. опускається. Утр. Єв. Ів. 36. На Сл. Б.: Ап. 306, Єв. Ів. 9 і 10.

29. **Середа 9 по С. Верховних Ап. Петра і Павла:** На утр. Єв. Ів. 67. На Сл. Б.: Ап. 193, Єв. Мат. 67. Задост.

ПОДЯКА

Складаю сердечну подяку Серцям Ісуса і Марії та всім Святим за всі отримані ласки.

Катерина Свистун.

ВІДНОВІТЬ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ!

ПОДИВІТЬСЯ на дату Вашої передплати при адресі на коверті, коли кінчиться передплата. Якщо там зазначено, напр. 10 48,— Ваша передплата кінчиться в жовтні 1948, 11 48: листопад, 1948.

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1. Мені 27 літ, і вже чотири роки ходжу з тим самим юнаком. Він іще ніколи серіозно не говорив про те чи будемо дружитися, хоч дуже гнівається, коли бажаю ходити з ким іншим ніж він. Розстаючись зо мною, робить враження, що колись буде говорити про наше подружжя, одначе той день не прийде так скоро... Поважно я не противилась його поступованню, всетаки хочу знати, чи маю ждати на нього доки він буде готовий говорити про подружжя, чи маю його запитати? Прошу поради.

Відповідь: Панно Галино, отся проблема дуже часто лучається в наших днях, навіть між католиками. Прошу позволити мені щиро сказати вам про одну справу, що часто криється в такій проблемі, хоч я не буду впевняти, що вона знаходиться в вашім случаю.

Дуже часто досвід стверджує, що юнак відкладає подружжя тому, що йому вдалося допровадити дівчину менше більше до постійного налогу гріха, з тим вислідом, що він сам живе, неначе б був одружений, всетаки остається незалежний і свобідний від відповідальности. Чим далі тим більше привязується до того й так взоволяється гріхом, що зовсім поважно не думає про подружжя. Безсумніву то вже сам вершок самолюбства й неморальности, одначе кожний гріх є самолюбством і самолюбство неімовірно скоро зростає через гріхи часто виконувані.

Одначе без огляду на такий случай, що завсіди ставить як перше й основне услівя до розвязки проблеми повне залишення гріха зо сторони дівчини, можуть бути труднощі до подружжя зо сторони юнака, що мусить їх побороти. Він може думає, що в нього не має досить грошей, або що він зобовязаний ще довгий час залишитись коло своїх батьків. Дівчина, що ходить з юнаком навіть менше ніж чотири роки, має право отверто видвигнути питання про подружжя й свобідно обговорити їх. Це добрий знак для дівчини, коли вона завважить, що юнак не бажає, щоб вона з ким іншим ходила й вона повинна використати ту заздрість при нагоді намайбутнє. Коли юнак ясно відмовиться виявити свої пляни на будуче, правдоподібно є, що він навіть не хоче з нею дружитись. В такім случаю дівчина повинна його залишити.

2. Два дні перед шлюбом, моя жінка, протестантка, довідалась, що має приобіцяти, що всі діти, якими Господь Бог нас обдарить, має виховувати по католицьки. Вона підписала заяву, однак коли перша дитина народилась, сказала мені, що вона зовсім не пристає на те, а приобіцяла тому, що вже все було готове до шлюбу й вона не хотіла справляти жадних клопотів. Тепер вона настає, щоб виховувати дитину по-протестантськи. Чи вільно мені далі принимати святі Тайни в католицькій Церкві?

Відповідь: Пане Максиме, це факт, що ваша жінка почула про заяву, що її мала підписати, лиш два дні перед шлюбом, був вашою провиною. Від самого початку, коли ви тільки задумали дружитись із тою дівчиною, ви повинні були спитатись, чи вона годиться заховати закон католицької Церкви й шанувати вашу совість щодо виховання дітей; і від самго початку, коли ви зачали говорити з нею про подружжя, ви повинні були обговорити з нею всі условини, що їх вона мала підписати та узалежнити свою згоду на шлюб від прийняття тих условин. Ви тепер покутуєте за своє занедбання таких важних обовязків совісти й подаєте новий, але сумний приклад небезпеки мішаних подруж. Жадна сторона ні католицька, ні некатолицька неповинна заключати подружжя без попередної серіозної роздуми всіх обовязків, що злучені з тим станом; а в случаю мішаного подружжя, проблеми повинні бути отверто представлені, добре обговорені та ясно вирішені перед заручанами.

Тепер лиш ваш отець парох може рішити, чи ви сповняєте все зо своєї сторони, щоб переконати свою жену, щоб вона виконала вчинену обіцянку та чи ви чинете все в своїй можности, щоб заховати свою дитину для святої віри, що її ви обовязані старатись передати дитині. Ви є теж обовязані запобігти згіршенню других католиків, що здають собі справу з ваших обовязків і безсумніву заприміть, коли ви їх не сповняєте. Раджу вам покірно явитись перед своїм отцем парохом представити йому всю справу, прийняти його пораду та позволити йому вирішити чи ви можете далі приступати до св. Тайн. Тимчасом, розуміється, ви повинні багато молитись кожного дня й старатись жити життям праведника, щоб випросити Божу поміч для ваших зусиль, щоб добре розвязати таку тяжку проблему.

3. Шановна Пані Анно, дуже нам прикро чути, що Ваша дочка не хочете ходити до своєї рідної Церкви, а йде до латинської під фальшивим позором, що то все одно, бо та й ця Церква однаково католицькі!— Крім віри ми маємо осібний український обряд, в якому ми народилися, стали Божими дітьми. Бог хоч, щоб ми почитали Його в цім обряді, а не в латинськім або мелхітськім, бо йначе Господь був би так зарядив, що ми були б прийшли на світ у згаданих обрядах.

Греко-католик може йти до латинської церкви на Службу Божу тільки тоді, як він не може дістатися до своєї української церкви, тому що там, де він мешкає, нема нашої церкви або неможливо дістатися до неї, бо вона далеко, от хочаб декілька миль, а при тім він не має гари, щоб туди поїхати!— Хто ж має гару, той мусить їхати до своєї рідної церкви, хоча б вона була трохи й віддалена від його дому.

4. Шановна Добродійко Юліе, питаєтеся, чи можна в часі Служби Божої ходити по церкві, бо в Вас дуже ходять? —Ні, Службу Божу треба слухати побожно. Не вільно плентатися по церкві без потреби, бо це брак пошани до Безкровної Жертви, що священик приносить на престолі за на-

ше спасення.— Християни повинні так поводитись на Службі Божій, як Преч. Діва, святий Іван і побожні жінки поводилися під хрестом, на якім Христос умирав за спасіння світу.—Ми повинні слухати Службу Божу побожно, скупчено цебто не бути розтріпані, не розглядатися, не ходити по церкві, але молитися та уважно слідувати за тим, що діється на престолі.

5. Поважаний Пане Н., хоч ви не підписалися в свому листі, що повен гіркости проти нашого Голосу та української Церкви і похвал на адресу Свідків Єгови, всетаки ми відповідаємо на деякі Ваші питання.— Кажете, що Христос не полишив по Собі ніякого наслідника чи заступника на землі.— Возьміть но з ласки своєї Євангелію від Матея: **Ти Петро, і на цій скелі збудую Я Церкву Свою, і сили пекельні не переможуть Її.— І дам тобі ключі від небесного Царства, і що звяжеш на землі, те буде звязане на небі, а що ти розвяжеш на землі, те буде розвязане на небі!** (Мат. 16, 18-19).— Погляньте теж і до святого Івана: **Паси вівці мої, паси ягнята мої!** (Ів. 21, 15).— (Поглянь: Гол. Спасителя: 23 стр., Січень 49).

6. Пане Н., дивує вас, що одиниця, цебто звичайна собі бабця чи якийсь біблійник не сміють толкувати Святого Письма?— Погляньте, що каже святий Петро: **Бо ви знаєте, що пророцтво в Письмі не належить до власного вияснення** (2 Петр. 1, 20)— А святий Павло кидає прокляття на тих, що немов сьогоднішні Свідки Єгови перекручували Боже слово: **Якби й ангол з неба благовістив вам не те, що ми вам благовістили, нехай буде проклятий!** (Гал. 1, 8).

Зрештою погляньте до попередніх чисел Голосу з січня та лютого, де справа сектанська обширно обговорена.

Приєднайте хоч ОДНОГО НОВОГО Передплатника для Голосу Спасителя

Would You Like a New 1949 PONTIAC DE LUXE SEDAN For $1.00?

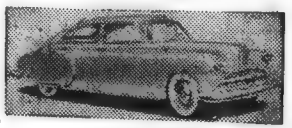

MAIL $1.00 DONATION TO —

St. Joseph's College Building Fund, Yorkton, Sask. — Your Donation RECEIPT MAY WIN THIS CAR; or 66-pc. Set English Dinnerware; or Mantel Model Radio. HURRY!

— ANNOUNCEMENT OF WINNERS — OCTOBER 31st, 1949 —

Голос Спасителя *Р. 21, ч. 6. Червень, 1949*

ХРИСТОВЕ СЕРЦЕ

о. Петро Олексів

Серце Христове, границь любови
Для гріхів наших в Тебе нема;
Ти нам цілющим, Ти нам живучим
Джерелом щастя, волі, життя.

ПОВИЩИЙ наголовок звертає нашу думку на любов Христа до людей. Що ж однак сказати про цю любов, щоб виповісти все? Ще найкраще опишемо її, якщо щиро визнамо, що такого докладного образу і опису любови Христа до людей, до якого вже не потрібно було б додавати нічого, ніколи не будемо мати. Любов Христа до нас на завжди позістане недоступною. Ми знаємо лиш кілька її сторінок, але не цілу. Не знаємо цих доказів любови, якими зараз обдаровує нас Серце Христове. Хтонебудь з нас спогляне на наше минуле, то напевно знайде численні сліди Божої любови для себе, але знаймо, що ми бачимо лиш маленьку частинку цього, що Ісус в дійсності вчинив для нас. Не знаємо рівнож всіх обставин любови, яку Христос показав людям за свойого побуту на землі. Євангелисти вправді оповіли нам неодин обяв любови Христа до людей, але скільки поминули інших случаїв, ограничуючись лиш до коротких споминів, що уздоровляв хворих, воскрешав по-

мерших, потішав засмучених, всюди ішов, роблячи добро. Як багато любови Спасителя мусить скриватися перед нашими очима в цих спомінах! А скільки Серця Христос без сумніву показав людям в таких обставинах, що про які ніхто ніколи не довідається. Тому ніколи не пізнамо якслід любови Христа; вона на завше остане для нас великою тайною. Пригадаймо собі однак лиш важніші обяви любови Серця Христового, де ця любов виступає не лиш як велике привязання до людей, але як найбільший жар вогня.

Найкращим обявом цеї любови Христа—це страсті і Його хрестна смерть. Ісус Христос признавав свою смерть за вершок своєї любови до людей, обявляв це часто апостолам. Ця думка вщерть виповнювала Його Серце й Він виразно зазначує це словами: *"Син Чоловічий не прийшов, щоб служити йому, але щоб послужити й дати душу свою як викуп за багатьох."* (Мар. 10-45). Хто з людей так глядів на своє життя як Ісус, що уважав його за службу для людського добра, яку мав закінчити смертю за людей? Дійсно, людство не мало й не буде мати такого друга, яким був Христос. За мало було для Нього служити людям ціле земське життя, трудитися для них днем і ніччю. Він хоче пролляти за них кров лиш тому, бо *"більшої від тієї любови ніхто не має, як хто душу свою кладе за своїх друзів"* (Ів. 15-13). А Ісус бажав показати нам таку любов, в якій вже дальше не можна посунутися, отже постановив зложити для нас в жертві свою смерть. До цеї самої думки вертається Ісус іншим разом. Представляє себе як вірного пастиря, що з нараженням свойого життя не лишає свойого стада перед вовками, але боронить його до загину: *"Я Пастир добрий. Пастир добрий душу свою кладе за вівці."* Ці слова не потребують пояснення.

І не завів Христос людей, посвятив своє життя за них, як приобіцяв. Поніс смерть і то смерть таку жорстоку, що подібної не знайдеш в історії цілого світу. Коли зважимо всі обставини смерти Христа: фізичні болі, висмівання, внішний біль, який в душі Христа родив думку, що не всім Його смерть принесе спасення, то страшнішої смерти годі найти. В інших речах позволив наш Спаситель перевищити себе, але не в терпіннях, не в смерті. Так прим. предсказав, що ті, що повірять в Нього, будуть робити ті самі чуда, що Він, (Ів. 14-12), але найкрашнішу смерть застергів собі, бо не хотів, щоб хтось перевищив його в любові. Ту любов зображує нам лиш Його Серце й такої любови ніхто, ніде, ніколи не знайде.

Але вернімся ще до послідніх днів життя Христа на землі

й придивімся Його любові до людського роду. Хвиля розлуки зближається, але й Його Серце зачало живійше битися до тих, яких треба було полишити. Мав відійти від них, але лиш в тій цілі, щоб знову злучитися з ними: *"Йду приготовити місце вам... й заберу вас до себе, щоб де я, і ви там були"* (Ів. 14-2, 3). Іде до Отця, але прирікає їм, що не відкине жадної їхньої просьби перед Ним: *"Я йду до Отця. І чого б не просили ви в Отця в імя моє, то сотворю... Коли чого проситимете в імя моє, я зроблю"* (Ів. 14-13. 14). Відходить від них, але не лишить їх сиротами, бо пішле свойого заступника св. Духа: *"І я проситиму Отця і дасть вам іншого Утішителя, щоб пробував з вами повік."* Не так думає навіть мати про діти в часі своєї довшої розлуки з ними, як Христос думав про своїх. Певно дуже привязався до них, що так щиро пращається з ними. Вкінці прийшов послідній день, коли апостоли мали почути послідній вислів Його любови до них. Підніс свої очі до неба й почав молитися за них до свойого Отця: *"Я за них молю... твої бо вони. І я вже не на світі, а вони на світі; і я іду до тебе. Отче святий, збережи їх у твоє імя... щоб вони були одно,—як і ми. Коли я був з ними, я зберігав їх у твоє імя; тих, що дав ти мені, я зберіг, і ніхто з них не загинув, (ільки син погибелі* (Юда)*... Тепер же до тебе я іду, й говорю це в світі, щоб мали в собі радість мою повну... Не молю, щоб ти узяв їх зо світу, але щоб зберіг їх від лукавого... Та не тільки за тих прошу* (апостолами), *але й за тих, що ввірують в мене... Отче, хочу, щоб ті, що ти дав їх мені, там зо мною були, де я, щоб виділи славу мою"* (Ів. 17-9, 24). Оце молитва Христа за людей. Хто так молиться за чоловіка, той мусить дуже любити його.

Однак не досить було для Христового Серця стільки обітниць і приречень, які Він зробив людям. Він, відходячи, бажав на все полишитися з людьми. Установляє Пресв. Евхаристій, щоб в Тілі й Крові міг перебувати між людьми, щоб ця св. Тайна стала надприродним кормом для них. Чи це не вершок Його безмежної любови? Це незглибима тайна, якої не може поняти людський розум. Направду Серце Христове, це кущ горіючого, ніколи не згасаючого вогня любови до нас людей. Тому не лишається нам ніщо інше, як впасти на коліна й позістатися при ній на віки!

Загине той нарід, що не зберігає та не плекає в своїх дітях своїх звичаїв, мови, культури, а нерозумно захоплюється чужим, погорджуючи рідними звичаями.

УКРАЇНСЬКІ РЕДЕМПТОРИСТИ

о. Богдан Курилас ЧНІ.

ЗАВДАННЯМ Згромадження Найсвятішого Відкупителя є продовжати діло відкуплення та спасіння, першзавсе серед найбільш опущених душ. *"Многов у него ізбавленіє"* (багатий у його викуп), це гасло Інституту.

Головні засоби редемптористичного апостольства—це святі місії серед вірних, як теж серед невірних, єретиків і незединених; духовні вправи; катехизування; апостольство преси; духовні братства тощо.

о. Й. Схрейверс, ЧНІ.

Внутрішнє формування редемпториста змагає до досконалої подібности з Божественним Відкупителем, так щоб могти сказати з Апостолом: *Живу вже не я, а живе в мені Христос"* (Гал. 2, 20). До цієї мети праводять правила й устави Інституту.

Оця подвійна мета—зовнішня й внутрішня—це теж завдання східньої вітки оо. Редемптористів і для їхнього апостольства.

1. ОО. Редемптористи в Галичині давали кожного року пересічно пятьдесять місій і віднов місій із більш-менш 2,500 св. Причастями на кожній місії. В році 1932 дано 59 місій і 21 триднівок. Число сповідей досягнуло 138,000.

В Карпатській Україні в роках 1922-1946 влаштували наші Отці 651 місій і 140 триднівок. Число св. сповідей обличують на 503,350 (більш, як пів міліона), а число св. Причастей на 711,400. У тому самому часі в наших церквах роздано 708,902 св. Причастей.

Галицькі Отці Редемптористи послугувались теж у великому маштабі духовними вправами (реколекціями) як засобом

апостольства. Вже до 1924 року дали наші Отці 72 циклі реколекцій. Опісля, в одному 1932 році було аж 70 реколекцій, з того. 9 прилюдних для народу з 4,750 учасниками. На Закарпатті зате, з різних причин, діло духовних реколекцій не розвинулося доволі. По 1935 рік дано 27 реколекцій, в більшості для священиків, семінаристів, черниць. В році 1946 їхнє число підноситься до 80.

Апостольством преси визначались українські Отці Редемптористи в Канаді, що в тій цілі диспонують власною друкарнею в Йорктоні. 1923 року зачали там видавати місячник *"Голос Ізбавителя,"* що в 1933 році по перерві пятьох літ 1928-1933 зачав знову виходити під назвою *"Голос Спасителя."* В році 1935 видрукували вперше *"Календар Голосу Спасителя,"* що вже в перших роках начисляв 4,000 абонентів. Окрім того видають наші Отці ще й велику кількість брошурок на актуальні, релігійні й культурні теми.

В Галичині 1923 року появився солідний молитовник *"Памятка св. Місій,"* що за декілька літ, 1930, вийшов новим накладом. Тираж перевершив 10,000 примірників. Крім цього зачали наші Отці (в першу чергу Пр. о. Ігумен Породко ЧНІ.) видавати публікації про різні релігійні теми. До 1935 року вийшло 15 книг і книжечок.

У листопаді 1945 року появились в Інсбруку в Австрії *"Недільні Вісті"*, тижневик, призначений для тамошньої української еміграції, що осягнув 1500 передплатників і виходив майже три роки. У вересні 1946 появився в Бельгії, в Левені, в друкарні оо. Редемптористів місячник *"Голос Христа Чоловіколюбця,"* що виходить посьогодні для духовного добра українських скитальців.

Тут конче треба назвати українські духовні твори блаж. п. о. Йосипа Схрейверса: *"Ісусе, люблю Тебе,"* 1923 і *"Моя небесна Ненька"* 1925.

Наші Закарпатські Отці у 1925 році видрукували молитовника: *"Спаси свою душу"* в подвійному українському накладі: один українськими літерами, а другі латинкою, кожний наклад у 5000 примірників. За пять літ треба було зробити нові видання, кожне у вдвоє збільшеному тиражі. 1947 року вийшло велике видання цієї книжки на словацькій мові. А словацьке видання в зменшеному обемі начисляє аж чотири тиражі.

1927 року видали наші Отці: *"Молитовник св. Вервиці,"* що був прийнятий з великою симпатією громадянством і дочекався аж 6 видань (1948). Це досить удачна спроба перещепити набожність св. Вервиці на ниву східнього обряду. В

першій частині молитовника доказано аргументами з життя східніх святців та самою істотою св. Вервиці, що та молитва не противна й не чужа східньому обрядові. У другій частині поданий спосіб, як молитися на вервиці.

Крім того, 1932 року зачали наші Отці в Закарпатській Україні друкувати серію книжечок на релігійні теми під заголовком: *"Ближче до Христа"*. Досі надруковано 20 тисяч брошурок. 1947 р. вийшла у Пряшеві гарна книжечка, написана о. Володимиром Арвай ЧНІ.: *"Велике Чудо Фатіми."* Поміж орґанізаціями й релігійними товариствами треба назвати Архибратство Божої Матері Неустанної Помочі, що прекрасно розвивається в Галичині, обединуючи аж 150,000 вписаних членів.

Рескриптом Святого Собору для Східньої Церкви, з дня 1-го серпня 1948 року, привілеї цього Архибратства, що їх має на основі рішення Апостольського Престолу Настоятель Дому ОО. Редемптористів у Станиславові, переходять теж в руки Впр. о. Протоігумена в Йорктоні в Канаді. А Апостольський Візитатор українців у Західній Европі, Преосв. Кир Іван Бучко, письмом з дня 14 жовтня 1948, число 3201/ДХ заіменував Високопреподобного Отця Ахілля Бульса ЧНІ., душпастирем для українців католиків у Намюр, Бельґія,— головним Провідником Братств М.Б.Н.П. на Західню Европу з обовязком провадити реєстр усіх наших Братств, а також переводити прилучення їх до Архибратства того самого імені в порозумінні з Йорктонським Протоігуменом, о. Др. М. Германюком ЧНІ.,

На Закарпатті основується в Стропкові Братство св. Вервиці, що охопило 6000 членів. Братчики, крім обовязку раз у тиждень проказати усю молитву св. Вервиці (разом 15 десяток), взяли на себе постанову не пити горілки, що було тоді дуже поширене та є справжньою руїною верховинців-гуцулів.

Архибратство св. Вервиці, заложене 1932 року в Михайлівцях, начисляє сьогодні 17,000 членів. У 1947 році доручили нашим Отцям ще й Братство Найсв. Серця Ісусового, заложене у Пряшеві вже 1918 року. Начисляє воно сьогодні 12,750 членів.

Але найбільшого значення набуло Товариство св. Йосипа, засноване 9 листопада 1941 року, що обединує 20,000 членів, а радніш цілих сімей. Для них друкується від 1942 року місячник *"Місіонар"* якого наклад здобув рекордове число 23,000 передплатників.

Діяльність наших Отців в Галичині серед духовенства та дівочих черничих Згромаджень заслугувала б на окрему прегарну розвідку. Порівняймо, от хоча б для прикладу, що пише Преосв. Митрополит Шептицький про заслуги ВПреп. о. Схрейверса ЧНІ. дня 5 серпня 1942 в листі до Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії з нагоди 50-ніх Роковин їхнього Згромадження.

(Далі буде).

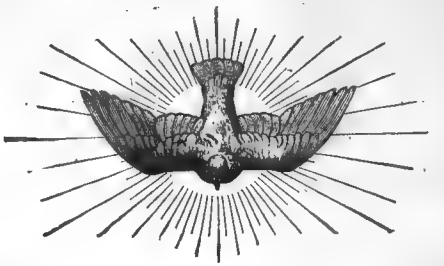

Б. І. Антонич

VENI, SANCTE SPIRITUS

Прийди, прийди до мене, Голубе Святий,
ясними крилами заграй понад моїм столом,
наповни серце щастям янгольської повноти
та хорони мене перед безсилля злом.

Угору голову похилену в утомі
з-над жовтих фоліянтів, з-над паперів піднесу.
У серці, наче у пергаменовім томі,
раптово відчитаю вогняну Твою красу.

Безмежжя відчуттям налий дощерть, докраю
мою приземну душу вкриту пилом, мов дорога.
Та не бажаю передсіння раю, бо я знаю:
страшна, страшна це річ живим упасти в руки Бога.

Великий Женче Душ, Ти серпом золотим
із мого серця сумнівів бурян та хопту витни,
щоб перед оком вічности стояв, мов непохитний тин,
я гордий та твердий, мов криця, лицар Твій блакитний.

СЛУЖБА БОЖА

о. Мих. Щудло ЧНІ.

МАЛИЙ ВХІД

Скінчивши *Мирну Ектенію,* Священик щераз потихо благає Господа подати світові ласки та добродійства, яких зібраний у церкві нарід прохав у Мирній Ектенії.

Вірні ж тимчасом співають Антифони.

Що таке АНТИФОНИ?—Це спів на переміну цебто церковна пісня зложена з псаломних стихів із припівами на честь Ісуса Христа, Пречистої Діви та Святих. Два крилоси співають цю пісню наперемін, тимто й зветься вона антифоном.— Сам Христос і Апостоли користувалися псальмами. Святі Отці вложили до Служби Божої витягів з псальмів, щоб показати, що Старий і Новий Завіт не противляться, але чудово доповняються.

Малий Вхід

Антифони бувають щоденні, недільні й особливіші на визначніші свята.— Малі Ектенії розділяють антифони.—Всіх антифонів є три.

Чому ж ці Ектенії звуться *малими?*—Бо в них є тільки чотири заклики.

Паки, паки миром Господу помолімся!— Щераз і щераз помолімся в мирі Господеві!—Це подвійне *паки* (щераз) має побудити присутніх ревніше й уважніше молитися.

Заступи, спаси...— Боже, захищай і спасай нас своєю ласкавістю, бо самі собою не маємо права на Твою особливішу поміч і опіку.

Пресвятую, Пречистую...—Новий заклик звертатися до Бога за посередництвом Преч. Діви і Святих, що своїми чеснотами та молитвами виєднують нам те, чого б ми не отримали власними заслугами.

Яко Твоя держава...—Боже, Ти один вічний, славутній, в Тройці єдиний Володар світу, якого сотворіння повинні повік прославляти та величати.

ЄДИНОРОДНИЙ СИНЕ... Це коротке та ядерне зясування життя Божого Сина в часі та в вічності, це чудова пісня на честь Спасителя, що, ставшись чоловіком, віддав життя за спасення людства.—*Єдинородний* нагадує приявним на Службі Божій, що Ісус, Боголюдина, зволив народитися м Преч. Діви Марії, що стала Божою Матірю цебто Богородицею, бо дійсно породила Христа Бога. Цей Христос Бог відкупив нас від вічного прокляття хресною смертю, за що й належиться Йому вічня похвала враз з Отцем і Духом, бо всі три Божі Особи це один Бог у Пресвятій Тройці.

Хто уложив цю чудову пісню, перлину нашої Служби Божої? —Цісар Юстиніян склав її проти єретика Несторія, що поважився відобрати Преч. Діві Боже материнство, звучи її звичайною женщиною, що дала нам Христа чоловіка, а не Христа-Бога.

Малий Вхід.—Ця церемонія пригадує нам появу Ісуса Христа над рікою Йорданом. По тридцятьох роках укритого життя в Назареті Спаситель обявляється світові над Йорданом, річкою в Палестині, бо по хрещенні мав зачати публичне, апостольське життя, проповідуючи світові щасливу новину відкуплення людського роду.

Наука Спасителя вміщається в Святій Євангелії. Оттому Священик бере Євангелію й обносить довкола престола. Перед Священиком ідуть два хлопчики. Один несе свічку, другий кадило... Обійшовши престіл, Священик дає вірним цілувати Євангелію. Підносячи ж Святу Книгу догори, врочисто та голосно кличе: *Премудрость прости!*

Що означають ці обряди Малого Входу?—Священик представляє Ісуса Христа.—Євангелія вміщає Христову науку.— Хлопчик зо свічкою нагадує святого Івана Хрестителя, що проповідуванням приготовляв нарід на прихід Месії. Свічка це світло Божої науки, що прояснює шлях нашої мандрівки до вічности.— Кадило нагадує Божу ласку, що Спаситель приніс на землю людям доброї волі.—Вірні цілують Святу Євангелію на знак пошани та любови до Христа та Його науки, що становить скарб християн.

Премудрость прости—це заклик Священика: Люди, дивіться, де правдива мудрість, що веде до вічного щастя в небі. Будьте простодушні та незлобні, йначе не зрозумієте Христової науки, як негодні були зрозуміти та прийняти горді фарисеї

й паганські философи, називаючи її *згіршенням, нерозумом* цебто нісенітницями.

Христова наука не подобається мудрагелям цього світу, не до смаку вона роскішникам, бо голосить покору, чистоту, братолюбність, умертвлення пристрастей, відвязання від земських дібр, за якими ганяється загал людей.

На заклик Священика бути простодушними, покірними, люди відповідають: *Прийдіте, поклонімся...*—Ми приймаємо науку Христа, бо вона веде до неба та запевнює спасіння душі. Ми покланяємося Спасителеві, що приніс із неба цю науку, яка запевняє нам Боже благословення на землі та вічне щастя в небі. Іншим божкам, от як змисловості, гордощам, земським добрам, не будемо кланятися, бо вони ведуть душі до пекла на вічну загибель.

ЛЮДСЬКИЙ СУД

Святий Парох Віянней з Арс одержав раз листа, в якому хтось безлично назвав його обманцем, фарисеєм, крутієм та дураком. Святий спокійно прочитав листа, на всю ту лайку відповів тільки лагідним усміхом, і був спокійним, наче б зовсім нічого прикрого не завважив. Кілька годин пізніше одержав він другого листа, але там уже інший якийсь чоловік прославляв його як святого праведника, чоловіка Божого, чудотворця, та поручав себе його молитвам. Святий Парох усміхнувся й звернувся до тих, що коло нього були, сказав: "Бачите, як то мало можна покладатися на людські суди! Сьогодні рано принесла мені почта цілу купу найгірших лайок, а тепер ось ті самі тільки похвали й величання. Одначе ані той ранішній лист не зробив мене гіршим, ані цей ліпшим. О, який немічний є людський суд! Сьогодні рано був я такий самий, як і тепер, а тепер я ані не ліпший, ані не гірший, як уранці був!

Творення Фільмової Людини

Микола Мох

В СВОЇЙ повісті п.н. "Володар світа," написаний тому сорок літ, славний анґлійський романіст, Роберт Бенсен, оповідає про психіку людей, яка пануватиме в добі володіння Антихриста. Бенсен каже, що тоді змислові враження будуть такі часті та сильні, що людина перестане наче бути собою і просто годі буде їй вірити чи зосередитися на чімось довше: всяку розвагу й особовість розбиватимуть у неї саме оті безнастанні переходи змислових вражень. Те, про що писав Бенсен, сповнюється на наших очах: у світі щораз то менше стає дійсних людей-індивідуальностей і щораз більше масових роботів, назвім їх *"фільмовими людьми."* Змислові враження сучасного світу так їх засипали й обняли в посідання, що такі люди для внутрішних сприймань не находять уже ні часу ні змислу. Помимо всіх модерних засобів лучби людина має сьогодні менше часу, як колись. Пливе перед нею безперервна лента зорових і слухових вражень. Часописи, т.зв. ілюстровані, повні оглуплюючих вісток, розсіваючих, несуттєвих сензацій, подаваних до того під нерічевими наголовками,—все те нинішню людину розсіває та відводить її від власної критичної думки, відводить від суттєвого в виїмкове. Сучасний робот шукає розваги не в дійсному мистецтві, не в філософії чи белігії, яких він панічно боїться,—а в кіні, ревії, та—в найкращім випадку, в спорті. Колись сердечна-музика сталася тепер чисто танковою, сикопою; приходить до тих усіх розваг іще радіо, яке безнастанно рипить. Політика ліліпутів, нац—чи парт—пропаґанда і сотня різних інших розсівальних занять викликують у людині безнастанний вир і не дають їй ані на хвилину прийти до себе, застановитися розумово над собою, статися індивідуальністю. Є держави, які свідомо женуть своїх громадян до такого роботизму, до такої людини маси, яка вже навіть боїться себе самої, втікає перед собою са-

мим: вже давно спостеріг таку людину й описав її ґеніяльний Е. А. По, як "Людину товпи." Людина товпи, робот, фільмова чи там масова людина вважає за життя все те, що безнастанно рухається, що не дає їй прийти до свого "я", до своєї душі. Така людина навіть боїться бути сама з собою, щоб не прийшло тоді до слова її сумління. Вона не хоче свободи, тільки руху, бо в русі забуття про те, що буде завтра! Саме таку людину виховує потвора Сходу, потвора комунізму, общини. Росте нова потвора "обмежених", які не знають і не хочуть знати, кудою йдуть і чого хочуть,"—пише про них Бернанос. Найбільш інтеліґентні з них, як нпр. комуністичний письменник, Роман Ролян, признається виразно до того: "Течії часу женуть мене до далеких берегів, що про них я нічого не знав, і дивуючись, відкрив я, що мій човен, моє "я", моя думка і має заховане фатум мають зовсім інший порт призначення, ніж той, до якого стремів я сам." Несвідомість постійної мети, послух та брак відповідальности—це мрії отих нових роботів нашої доби. І в цьому саме криється небезпека нової матеріялістичної диктатури над світом, яка не конче мусить вийти зі Сходу, бо так же добре може вийти і з капіталістичного Заходу...

Назва фільмової людини для таких роботів—бездушників длятого така підхожа, бо саме телевізійна кінофільма є сьогодні чи не найбільшим "виховником" таких нещасних антропоїдів. У кінах ідуть сьогодні добре тільки деякі спеціяльні фільми, які німці назвали "райсер." Фільмова людина мусить для забуття свого я мати постійно якісь новості, бо непокосні і постійно дразнені змисли її домагаються все свіжих і свіжих токсин. (Ширше писав я про те в своїй брошурі п.н. "На фронті української книжки," Львів 1938). Отже фільмові продуценти (некунія нон олет) свідомо вигадують усякі нові райсери, щоб тільки бизнес ішов. Спершу дразнили простіше: криміналом. та порнографією; тепер залізли вже навіть у фройдизм та інші збочення модної психози радше психопатольогії. Отже до війни—крім звичайних кримінальних та еротичних фільмів — повстав т.зв. несамовитий фільм, де вже до ряду "нормальних" гріхів долучився ще був гріх забобону. По війні новістю стали фільми про духів та позагробове життя, представлене, очевидно, в насмішливім дусі. Тут уже не тільки звільнюється людину від усякої відповідальности на цьому світі, (бо ж існує така "добра" підсвідомість, позасвідомі стани і тд.) але навіть і від усякої відповідальности на тому навіть світі... І ще до одного виховується людина на таких фільмах: до т.зв. "абстрактної жорстокости", речі, на які до війни хворіли тільки дуже виїмкові письменники, нпр. Достоєвський. Вихованці того нового таланту бачили ми за Гітлера чимало на наших землях. Потрібний такий талант також дуже в країні, де часто буває нагода сказати за Хвильовим: "Тільки через убивство можна прийти до цілковитого соціяльного очищення." ("Вальдшнепи," стор. 16).

Психіка таких людців маси, фільмових людей, є наскрізь неґативна, бо наставлення їх душі саме не неґативне: не те, що гарне, не те, що добре, не те, що розумне, що загально,—а те, що бридке, що зле, що божевільне, що виїмкове. Таке наставлення душі нераз просто диявольське, як у того, що з Христом "не має нічого спільного" (Ів. 14, 30).

Чому так багато людей віддаються злощасній силі злого фільму? Притягальна сила фільму має в собі щось зі сили інтензивно пережитого сну: перші відкривники фільми здавали собі мабуть справу з того, бо тоді часта була для кіна назва "Дрімленд" (країна сну). І справді, коли по представленні в кіні засяють світла на залі, видці наче пробуджуються зо сну: вони ще кілька добрих хвилин неприємно вражені дійсністю реального життя, відчувають її як щось пусте, руйнуюче. (Переведена в 1920 роках проф. Л. Скочилясом анкета на цю тему серед шкільної молоді, потверджує саме такий погляд). Подібно як сон, так і фільма робить людину безвільною. Надмірна очевидність, скора переміна і наслідство образів та звуків приближені на фільмі обличчя, постійна зміна ситуацій: усе те навіть для уже критично наставленого ума діє так суґестивно, що навіть і такому критичному умові тяжко обективно поставитися до фільми: звідти і явище, що так мало маємо направду критичних фільмових рецензентів. А вже некритично наставлений ум пересічної людини принимає без розбору все, що йому полотні покажуть, майже без усякої особистої моральної оцінки. Від фільми вимагає такий робот тільки одного: щоб вона давала йому повну ілюзію.

Суґестивна сила фільми така сильна, що приневолює видця ототожнюватися зо сповидними особами фільми. Ця суґестія впадає в око майже кожному, хто підчас фільми придивляється видцям у кіні. Глядач чи глядачка ототожнюються з зоріями (старсами), всеодно чи той зорій бандит чи священик, Сестра Милосердя чи новія в тих зоріях-героях сіра людина підносить себе до "ідеалу" пристрасного життя чи виднішої індивідуальности, якою він у своїм житті не хоче чи не має сили бути. Але судові процеси молодечих проступників часто дають

зізнання, що злочин зроблено саме підо впливом баченої в кіні фільми зо злочинцем. Нпр., останньо в Австрії сповнено три душогубства при допомозі світильного ґазу і в спосіб, як його грали в одному з кримінальних фільмів!

Часто і радо переживана ілюзія, а з нею часто а то й усе повторювана покуса стотожнювати себе з іншою особою, не можуть залишитися в некритичній і сірій людині без поважних психічних наслідків: вони закаламучують ясність самосвідомости людини й ослаблюють її критичний змисл морального сумління та самокритики. Рівночасно з тим, через співучасть ув "абстрактній жорстокості", вироблюється в людині незвичайний холод почувань (поляки мали на те добру назву: зімни драньо), яка каже замерзати всяким моральним і естетичним почуванням та надає кінохворій масі маску, лемурів. (Порівняйте лемурівський вигляд усяких советських людей, навіть із високим державним стажем!)

Театр, література, навіть поважніша преса (не невтральна, бо "невтральна преса"—це рідна посестра оглуплюючого кіна) говорять до людей, які ще мають чималу дозу критицизму в собі. Натомість кіно звертається до мас, яких критичний змисл майже ніякий. Отже, коли за фільмою стоять злі люди, то вони можуть—тримаючись розумно деяких правил у своїй діявольській грі—потягнути оті некритичні маси туди, куди захочуть: навіть у боротьбу проти рідної матері, проти батьківщини, моралі, релігії, Бога! Коли таким фільмовим творцям-злочинцям захочеться створити нову релігію чи кинути їх у бій проти існуючого суспільного ладу, то в фільмових людях знайдуть такі злочинці завжди матеріял готовий піти на їх злочини за хвилеву ілюзію, за хвилину забуття про свою душу, образ і подобу Божу.

Виховники й суспільні та духовні діячі повинні звертати більше уваги на вище подані справи. Ширше обговорені в 2-му журналу "Життя і Слово", де є на ту й подібні теми цілий ряд статтей. Журнал цей можна замовляти по адресі:

Rev. J. Korba, CSSR., Box 105, Waterford, Ont., Canada

Хто шукає свого щастя в сотвореннях, ніколи не знайде його; цілий світ із усіма несчисленними сотвореннями не зможе заспокоїти того голоду, що його відчуваю серце людини. Наше серце сотворене для Господа Бога, й тільки Господь Бог, безконечне добро, зможе цілковито задовольнити його.

Пресвята Евхаристія — Вогнище Любови —

о. Р. Хомяк, ЧНІ.

СВЯТА Марія Магдалина Паззійська зобачила Ісуса Христа в Пресв. Евхаристії під видом огненної кулі, й здивувалася, чому серця всіх людей не палають тим Божим вогнем? Ісус Христос розпалює своєю любовю серця всіх, що зближаються до нього: *"Чи не горіло наше серце, як він розмовляв з нами в дорозі,"* казали обидва учні з Емаус (Лк. 24, 32). А скільки більше ще обдаряє Ісус Христос цим полумям тих, що лучаться з Ним у св. Причасті? Таж це Його найгарячіше бажання. *"Я прийшов,* каже Ісус, *вогонь кинути на землю; і чого хочу?—тільки, щоб запалав уже"* (Лк. 12, 49). *"Я прийшов,* каже ще Ісус, *щоб ви мали життя, і подостатком мали"* (Іван 10, 10) Чи ж це не любов, що дає нам правдиве життя, Боже життя? А коли Ісус стає кормом наших душ, чи ж це передовсім не на те, щоб піддержати в них Боже життя? Коли душа вповні отвирається Йому та віддається Його любові, Бог заявляє, що знаходить у ній правдиву радість: *"Моя радість—це перебувати між синами людськими"* (Притч. 8, 31). Так Пресвята Евхаристія є дійсним вогнищем любови.

Життя святих потверджує це.

Чому Святі так радо перебували перед Найсвятішими Тайнами? Чи не тому, що там знаходили задоволення своєї любови? А чому по довгих годинах пристування з Ісусом Христом не

могли вони відірватись від Найсвятіших Тайн? Чи не тому, що через приставання з Ісусом Евхаристійним їх серце постійно ще сильніше лучилося з Божественним Учителем?

Та тайна любови зворушувала їх; серце їх сильно билось; вони часто взносились вгору, попадали в захоплення; а вогонь любови, розпалений в їх душах, був так великий, що навіть їх обличчя ясніло. Лице св. Рози з Ліми ясніло по св. Причастю, а з неї виходила горяч, замітна для присутних. То з особистого досвіду, що говорив св. Іван Золотоустий, Учитель Пресв. Евхаристії, коли казав, що відходячи від св. Трапези, виходить із нашого серця стільки полумя любови, що стаємо пострахом для злих духів. Там святі знаходили ту непобідиму силу, при помочі якої вони побіджали найбільші досвіди, переслідування, пристрасті, світ і пекло; діставали силу, що їх піднімала на вершок усіх чеснот; там вони знаходили любов, що є сильніша від самої смерти та заключає всі чесноти. Св. Альфонс каже, що то перед Найсвятішими Тайнами він дістав незрівняну ласку покликання до священства й до монашого життя; там розпалений любовю, ріщився всеціло віддатися Господу Богу і хто знає, каже він, заохочуючи свого читача до почитання Пресв. Евхаристії, чи й ти не знайдеш тої самої благодати?

А чому так багато св. Причастій остає без овочів?

Це факт, на жаль, що много душ, що причащаються, остають у великій остиглості й обоятності до Бога та Його справ. Без сумніву є вони в стані приязні Божої й не хотіли б утратити Божої ласки, одначе, здебільша, Бог неначе чужий для їх ума й серця. А скільки душ, навіть посвячених Богові, що причащаються щодня, цілими місяцями й роками провадять нужденне життя й навіть не чинять одного кроку вперед на дорозі чесноти й совершенства! Вони часто принимають до себе Бога любови, а всетаки не люблять Бога чистоти, що вчинив св. Агнету, св. Кекилію, св. Тересу й так много інших невинних дів, але вони не є чисті; Бога сили, що видав мучеників і всіх християнських героїв, та вони слабі; Бога чеснот, та вони без чеснот. Як вияснити те явище?

Много приступає до св. Трапези з серцем зле приготованим.

Многі приступають до св. Трапези з серцем більше або менше привязаним до гріха, а з тим серцем Ісус не може інтимно злучитися. Без сумніву до св. Трапези не приступає душа з тяжкими гріхами; але приступає там з душею повною самолюбства, марноти, злости, обжирства; приступає з душею повною неправди, слів або почувань противних любові, надто природних почувань, сприяння й удержання різних примх; душа любується в них, не хоче з того поправитися й не хоче з них вчинити жертви любові Божій; засмучений Ісус віддаляється із такої душі, бо не може віддатися їй з обильністю своїх дарів, хоч як дуже бажав би це вчинити. "Всі ті повседневні провини, каже св. Августин, це неначе проказа, що позбавляє душу благодатей божественного Спасителя." До св. Причастя ще приступає душа без живої віри та без гарячих бажань; і вона остає неначе бездушна дарохранительниця, що ніяк не користає з приявности Ісуса, тому що не любить і не знає безконечного скарбу, що його замикає.

Коби ви знали дар Божий!

Каже до нас Спаситель, як колись казав до Самаританки. Коли б ми знали свій скарб, з яким запалом ми часто відвідували б Ісуса Христа, утаєного в Пресв. Тайні Евхаристії; з якою великою ревністю ми приготовлялися б до св. Причастя, з якою готовістю ми кидалися б у те горнило любови, щоб воно нас огорнуло своїм полумям!

Господи Боже, в імя Ісуса Христа зволь дати, щоб наші українські юнаки й юначки, щоб увесь наш український нарід якнайчастіше гідно принимали до свого серця Пресвяте Тіло й Кров Ісуса Христа, а через те, щоб на них самих, на наші родини, молодь, дітвору, на нашу закривавлену Україну зійшло Боже благословення! О, віро свята, просвіти нас!

"Чим більше пізнається людей, тим менше їх любиться. З Богом навпаки: чим більше Його пізнається, тим більше любиться. Чоловік сотворений з любови, тому склонний є до любови, а серце його таке велике, що ніщо не землі не всилі його наситити, і щойно тоді заспокоїться, як вернеться до Бога. ...Вийми рибу з води, а жити не може: так само й чоловік без Бога."— св. Віяней, парох з Арс.

Дух Святий—і св. Католицька Церква

о. Др. Іван Чинченко

У ВЕЛИКИЙ Четвер Ісус Христос відбув зо своїми учнями Тайну Вечерю. Після Вечері мали наступити Страсті Христові, потім смерть, Воскресіння і Вознесіння до неба, де нарешті Син Чоловічий засів по правиці Бога Отця.

Але Ісус Христос не хотів залишити нас сиротами, тому обіцяв Апостолам зіслати Святого Духа, який би чував над справою Христовою і впроваджував її в рух, в чин: *"Буду просити Отця Небесного і іншого Утішителя дасть Вам, щоб замешкав з Вами на віки, Духа Правди... Коли прийде Дух Правди, навчить вас всякої правди."*

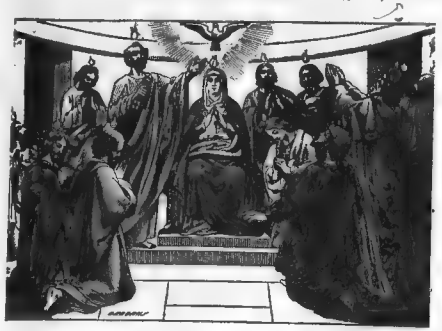

Христова обітниця сповнилась в день Зелених Свят. Апостоли після Вознесіння Господнього перебували в домі Івана Богослова і довгою та щирою молитвою готувались до прийняття того Утішителя. Там перебувала і Матінка Божа, та побожні жінки й учні Господні, разом 120 осіб. Коли наступив день Зелених Свят, знов зібрались до Матінки Божої всі Апостоли. Нагло з неба повстав шум, ніби вихор і шум цей наповнив дім, де перебувала Матінка Божа разом із Апостолами. І побачили вогненні язики, що були над головою апостолів і Матінки Божої. Всі стали наповнені Св. Духом і почали розмовляти ріжними мовами, як їх Св. Дух надхнув.

Обявлення Св. Духа. Св. Дух обявився по охрещенні Ісусовім в Йордані під видом голуба: голубка означає невинність, яку Св. Дух скріплює в людських душах. В день Зелених Свят зійшов Св. Дух на Апостолів немов вихор під видом вогнистих

язиків. Як огонь освітлює, палить і гріє, так і Св. Дух освячує помисли, палить злі змислості, запалює вогонь любови Божої.

Вплив Св. Духа. Під впливом Св. Духа змінилися душі Апостолів. Перше були боязькі, залишили Ісуса Христа в Оливнім Саду, замикалися в домі Івана Богослова з боязні перед жидами; відрікалися Христа прилюдно; зараз мужньо визнають віру в Христа, голосять Його Науку світові, ідуть на мученичу смерть за Свого Вчителя. Спершу були порожні, часто не розуміли замірів Христа; під впливом Св. Духа душі апостолів сталися прегарні та святі.

Багато атеїстів твердять, що релігія потрібна слабим і малосвідомим людям, що чесноти християнські, покора, послух, милосердя і скромність, призначені скоріше для жінок і дітей, як для діяльного мужчини. Тимчасом справа мається навпаки. Існують дві силі, сила тілесна і сила духовна, що може перемагати спокуси, пробачати кривди, зносити болі і мучиничу смерть. Таку силу може здобути тільки лицар, подібно як лицарем є жовнір, що послушно трива є і без скарги гине на призначенім становищі.

Деякі недовірки твердять, що гріх гарний, чеснота ? нудна та бліда. Велика це помилка. Нема краси: краса змислів і тіла, що скоро вяне і проминає, також і краса душі, що своїм блиском перевищує найкращі обличчя.

Християнська чеснота і побожність не є зарозумілі, понурі чи смутні; навпаки, правдива чеснота і правдива побожність покірна та вирозуміла для других, побожна і весела за взірцем Пресвятої Діви, що молилася в святім піднесенні: *"Возрадувався дух мій о Бозі, Спасі моїм..."* Міцна і діяльна, не підлягла лінивості чи настроям, але вірно вірно виконує свої обовязки супроти Бога та людей.

В день Зелених Свят зійшов Св. Дух на Апостолів і освятив їх; зійшов на Церкву Христову, щоб її стерегти, огрівати та оживляти. Той самий Св. Дух діє і в наших душах і в Католицькій Церкві.

Шанування Св. Духа. Молімся до Св. Духа через науку, щоб освятив наш розум. Взиваймо Його, приготовляючись до Св. Тайн, щоб гідно та корисно могли прийняти їх. Перед св. Тайною подружжя взиваймо, щоб Св. Дух був новоженцям провідником життя. Взагалі, віддаймо честь Св. Духові підчас Зелених Свят, до яких за прикладом Апостолів, приготовляймось молитвою та добрими вчинками.

Що З Нами Буде?

Я. Глинчук

БУЛО нас іще недавно багато більше. Але розїздимося по всіх країнах світу і може вже недалекий час, що з української великої еміґрації в Европі всього кількадесять тисяч. Найближча війна, в ж усякі познаки для того, зменте тих кількадесять тисяч мабуть із лиця землі. З великих мілїонів українців, що тепер іще в межах СССР, теж небагацько залишиться, а ті, що остануться, якщо режім залишиться там такий самий, до двох поколінь пропадуть у русскому морю. Чейже ще в 1940 році стрічав я советських старшин-українців, які навіть не знали про Петлюру бодай такого, що це "був жовтоблакитний бандит." 1947 року зо Львова тільки на одну партію вивезли 15 тисяч українців, отже чотири такі партії—і дійсних українців у Львові не буде. З еміґрантів же, нпр. в Аргентині, теж не велика буде і довго користь для української нації; хоч батьки готові порізатися за те, чи сине зверха, чи жовте, то проте вже діти цвенькають чужою мовою й ані їм у голові яканебудь уже, навіть важніша українська проблема! Отже виглядає просто на фініс України—кінець України.

Щож можемо зробити ми, українці-християни, щоб запобігти такому сумному й ганебному кінцеві? Чи в силі нашій змінити злу волю сучасних володарів світу, панів, які з чудовими гуманітарними гаслами на устах продадуть для бизнесу й рідного батька?

А проте ми можемо, багато можемо. Бо лежить у нашій силі постаратися про зміну і нашої долі і долі всього світу, постаратися про її зміну в Того, хто є володарем світу нена сто літ, але на вічність: у Христа-Бога. Того, що Його св. Письмо називає *"ветхий деньми"*— "старий днями," а який назвав себе нам *"Я є Той, що є."* Він одинокий має в собі буття і всяке існування від Нього залежить: *"Дух відіймеш від них і щезнуть, і відновляєш Ти лице землі."* Коли ми справді християни, то чому рветься серце наше, чому не віримо направду і життям не стверджуємо нашої віри? Чому не живемо як християни, чому не молимося за себе і за Україну? Каже Христос: *"Чогонебудь будете просити в Отця Мого в Моє імя, то*

дасть вам." Яка ж слаба наша віра в єдину силу нашу: Бога, а яке за те порожне старання наше про те, що минає і не має в собі нічого з дійсного реального Буття: Бога!

Але бо й каже Христос на іншому знов місці: *"Не той, хто говорить: Господи, Господи", ввійде в царство небесне, а той, хто творить волю пославшого Мене Вітця."* І каже дальше Св. Дух у евангелії св. Івана: *"А тим, що увірували в Ісуса, дав силу синами Божими зватися, наслідникам царства Його."* З того виходить, що ті, які вірують у Христа й виповняють Його волю, можуть—як сини й наслідники Божого царства—випросити в Бога все, що не буде противне їх спасенню, коли просять в імя Ісуса. І такі—брати та сестри Ісуса Христа, бо наслідники Його царства—можуть, як діти, матері, віддатись із повним довірям у руки *"старого днями"* Батька.

Недавно був я на одній національній нараді. Говорили елейно, навіть про "святого" Отця (у нас треба казати "Святіший"—"святий" це з польського), від якого сподівалися дарів. Але я, хоч і католик теж хіба, волів би був почути щось більше про дари від Бога. Але якось ніхто з тим не вийшов... І були ще на тих зборах люди, що живуть на віру з чужими жінками, люди, які навіть і на Великдень не підуть до церкви, люди, які і своїх національних обовязків не сповняють. Але всі якось горлали з великим запалом про жертви для нації, про геройство. А я собі думав: коли б ви і тисячі таких, як ви, сповнили свій обовязок супроти Бога, тоді не треба було б вам критися за параваном нації: бо праця для Бога, як найвищого Добра, це була б рівночасно дійсна і найбільша користь для нації. І пізнав я добре тих братів своїх та пізнав, як дуже вони обдурзють і самих себе і націю нашу. То й не можу не думати про завтрішній день і не можу не боятися Божої кари. Длятого прошу всіх, що грішать, увійти в себе, передумати, куди йдете і куди тягнете братів своїх: у безодню страшної Божої справедливости! Згадайте про страшну долю жидів і не думайте, що ми щось ніби дуже ліпше від них! Що ніби чомуть тільки нас має поминути Божий гнів! Уже низько десниця Його над нами і тільки освячення наше може відвернути її від нас і народу нашого! Мир Божий мають тільки люди доброї волі, але не можуть його мати легкодушні чи закаменілі грішники.

Отже "що буде з нами"?— те лежить у наших руках. І не так у руках праведників, як радше в останках доброї волі і саме грішників.

Горе Зневажникам св. Сповіді

Павло Шпилька

ХРИСТОС зійшов з неба на землю, щоб людей відкупити від гріха, привернути їм Божу ласку, надприродне дитинство, відчинити замкнене первородним гріхом небо, зачинити пекло, визволяти з неволі Сатани нещасних дітей Адамових.

Кривавою смертю на хресті Спаситель доконав наше відкуплення. Святе хрещення робить нас учасниками дібр відкуплення, коли то освятна ласка входить до душі, привертаючи їй затрачені Адамом добра.

Нажаль не всі християни зберігають несплямлену ризу св. хрещення. Неодин тяжко грішить, переступаючи Божий Закон, бо добровільно наражається на грішні нагоди чи не взиває Бога на поміч у спокусах. Зведений дияволом або власними пристрастями паде в гріх. Тратить Божу ласку, заслуги добрих діл, право до неба. Пекельна алхемія гріха перетворює Божу дитину, земського Ангола, в огидного диявола!

Чи така грішна душа вже пропаща?— Ні! Христос зарадив її нещастю. Установив святу Сповідь, як по воскресінні зявився своїм улюбленим Апостолам. Он так святий Іван описує установлення Тайни покути:

Того ж дня—першого в тижні,—коли настав вечір, а двері де учні були зібралися, були замкнені, Ісус зявився, став посередині та промовив: Спокій вам! Як Отець послав Мене, так і Я посилаю Вас.— Сказавши оце, Він дихнув і промовив до них: Прийміть Святого Духа, особливішу власть і силу до великого діла. *Кому простите гріхи, то простяться їм, а кому задержите, то задержаться!* (Ів. 20, 19-23).

Христос сам мав владу прощати гріхи, бо був Богом. Відходячи з цього світу, полишив її апостолам, бо вона конечна немічному людству. Священик мусить знати, що прощає грішникові. От тому грішник має виявити гріхи Священикові, як Христовому Намісникові, а не звичайній якійсь людині...

Тайна покути цебто Сповідь це превелике *чудо Божого ми-*

лосердя, бо Господь прощає розкаяному грішникові навіть найжахливіші беззаконня, хоч беззаконник не має жадного права до прощення. Хто звертає пиякові пропитий і прогуляний маєток?

Сповідь—чудо Божої всемогучости, бо перетворити грішника у Божу дитину це те саме, що змінити гидкого диявола в блискучого ангола, бо ж між грішником і дияволом нема різниці: обидва гидкі, обидва засуджені на пекло, обидва Божі вороги...

Сповідь—чудо Божої любови, що приймає надолуження свого Сина Ісуса, щоб спасти грішника, який негоден надолужити Божій величі за зневагу гріха.

Хто згрішив, мусить іти до сповіді та виявити Священикові свій гріх. Або сповідь або вічне прокляття!

Якщо ж чоловік погордить сповідю, Бог тяжко карає його, бо він зухвало нехтує кровю Ісуса, що має очистити його душу з гріха!

Я ненавиджу сповідників!— промовив один безбожник. Волію здохнути мов пес, а не схилюся перед священиком!— відповідав на заохоту приступити до великодної сповіді та перепросити Бога за грішне життя.

Нещасний покінчив життя, як собі бажав. Подекількох днях несподівана смерть завітала до нього, як порався на подвірі.— Покликали священика. Прибіг слуга Божий і зобачив, як пси облизували закостенілі руки зухвалого безвірка!

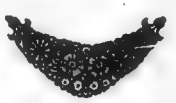

Звичайно кажуть, що в боротьбі побіду відносять ті, що найбільше відважні й неустрашимі. Одначе в боротьбі зо змисловістю й нечистотою є зовсім інакше: в тій боротьбі побіда є по стороні тих, що бояться всякої нагоди до гріха й здалека обминають її.

Коли хтось міняє часто свої погляди, це свідчить про його хитість характеру; коли ж невільничо держиться раз прийнятих поглядів,—це свідчить про його безумність.

Царський Жених

Петро Коваль

В ЧАСАХ славного еспанського короля, Пилипа II-го, проживала в Еспанії гарна, багата панянка, Катерина. Одиначка, багатих батьків виросла Катерина в вигодах і роскошах. Батьки любувалися донечкою, пестили її, задовольняли всі дитячі примхи, хвалили красу... Катруся зростала в літах, стаючи ідолом своєї родини...

З роками зростали та закріплялися в ній примхи, от як впертість, нетерпимість, гордість, самовподобання...

Світ полонив серце гордої панянки і вона погрузилася в ньому, ганяючись за щастям. Забави, танці, підхлібства альотників виповняли її дні...— Коротко, Катерина служила світові серцем і душею...

Неодин юнак намагався здобути серце та руку зарозумілої панянки... Марні зусилля! Катерина погорджувала претендентами: "Я бажаю царського жениха!"—відповідала на всякі виводи та переконування!— Не вийду заміж хіба за царя!"

Раз на забаві обурилася на якогось нового панича... Вийшла в сад, щоб успокоїти свій гнів... Проходжувалася алеєю, мріючи про царського обручника—жениха...

Посеред чарівних мрій про світлу майбутність опинилася біля хреста... Христос мов живий висів на хресті, пробитий цвяхами... Терновий вінець коронував його пресвяту скронь...

Розмріяна Катерина споглянула на розпятого Спасителя... Здавалося, що Христос прошив очима її палке серце жадне земського щастя та пестощів.

Задрижала. Це була хвилина Божої ласки й опамятання Катерини...— Христос любляче заговорив з хреста: Бідна дитино, про що мрієш?— Про царського обручника!—відказала крізь сльози зворушена панянка.—Я Цар!—продовжав Христос! Я Цар неба та землі! Цар Анголів і людей! Я Цар часу та вічности!— Катерина підвела похилену голову. Дійсно! Над хрестом виднілася блискуча напись: *Ісус Назорянин—Цар Юдейський!*

Господи, Господи! шептало розніжнене та заплакане дівча...

Не знало бо що сказати люблячому Спасителеві, що прошивав її зболіле серце та палив душу жаром надземської любови...

"Катерино, дитя моє любе, ти прагнеш царського обручника... Чи є де могутніший, ліпший, кращий Цар аніж твій Спаситель?"— "Ні, Господи Ісусе!" —відповіло зворушене дівча.

"Катерино, чи бажаєш Мене за обручника?"— Припала на вколішки та промовила посеред слів радости: "Так, Господи; будь моїм Обручником! Хочу любити Тебе одного, бо душа моя чує, що Ти один годен уповні задовольнити моє палке серце!"

По кількох місяцях Катерина вступила до манастиря... Еспанська шляхта похитувала тільки головою, не знаючи, як вияснити наглу переміну гордої та примхуватої панянки...

Катерина провела довгі роки в манастирі... Подибала спокій серця, за яким марно ганялася в світі...

Одного разу свята Мехтильда запитала Пречисту Діву, який є найлегший спосіб забезпечити собі ласку доброї смерти. На те Пречиста Діва відповіла їй ось як: "Доню моя, коли хочеш одержати ту велику ласку, то кожного вечора, перед спанням кажи побожно три "Богородице Діво," щоб Тройці Божій подякувати за всі добродійства, що їх в житті одержала, та й щоб за моїм заступництвом, виблагати собі накінець добродійство найбільше з усіх добродійств, а саме: добру, щасливу смерть."

Станеш людиною, як пізнаєш, що Бог сотворив тебе для неба.

СЕКТАНТИ

о. С. Х., ЧНІ.

ХТО ТАКІ СВІДКИ ЄГОВИ?

СВІДКИ Єгови це дивна секта, що своєю влізливістю, вперті-стю й одчайдушним голошенням переворотних засад ви-кликала тривогу навіть у керманичах світських держав. Всі засоби пропаґанди дозволені "Свідкам," не виключаючи застрашування легковірних людей жахливими карами Божи-ми, що спадуть на світ, якщо народи не стануть Свідками Єго-ви та не повірять у мрії та нові обявлення пастора Рассела.

Хто оснував Свідків Єгови?— Пастор Карло Рассел. Уро-дився він у Пітсбурґ у Америці 1852 року. Зразу належав до пресвитеріянської церкви, потім став адвентистом, зайшовши на адвентиське зібрання. Отак покинув Рассел батьківську крамницю, де працював, і став студіювати Біблію, де *викрив*, що Христос зійшов невидимо вдруге на світ 1874 року.

Рассел став голосити світові цю велику правду про другий прихід Христа. Уважав себе за сьомого з Божих Анголів, що Господь зіслав із неба просвічувати людей. Його ? попередни-ки це відомі світові єретики-фанатики: Арій, Вальдо, Виклиф, Лютер.

Рассел проголосив себе предтечею тисячалітнього Христово-го царства на землі, що має тривати від 1914-2914 року, бо 1914 року покінчився Старий Завіт цебто неперерване царство Сатани. Коли ж це царство чомусь не приходило, так Рассел заповів його прихід на 1916, а потім 1918 рік... Сам Рассел номер 1916 року, не дочекавшись заповідженого царства.

Рассел дійсно надавався на Божого пророка! 1897 року розвівся зо своєю жінкою, яку зраджував і над якою страшно знущався, що й суддя розводу проголосив: "Рассел учинив життя своєї жінки неможливим тягарем!"

Трохи пізніше Рассел пошахрував темних фармарів, прода-ючи бушель "чудотворної пшениці" по 60 долярів. Селяни заскаржили Рассела за шахрайство. Суд звелів звернути гроші обманеним.

По смерті Рассела суддя Рутерфорд обняв провід секти. Ні-

хто проте не знає, де, коли та яким суддею був Рутерфорд.

Рутерфорд надав імя СВІДКИ ЄГОВИ сторонникам Рассела, бо вони дотіль звалися "дослідниками, расселітами, тисячаліт-нім народом."

1942 року помер Рутерфорд, не дочекавшись заповідженого на 1920, 1924 і 1928 рік Божого царства.— Натан Нар став президентом і диктатором Свідків.

В ЩО ВІРЯТЬ СВІДКИ ЄГОВИ?—1934 року Рутерфорд за-явив через радіо: "Ми не маємо сформулованого Віру, як це буває по інших орґанізаціях. Ми віримо в Біблію, і це наше Віру!"

Всетаки офіційний журнал Свідків: *Вартова Башта:* подає деякі правди, в які мусить вірити кожний Свідок. Он вони: Біблія виразно навчає:

Що Єгова є єдиний правдивий Бог, од віків до віків, Творець неба й землі й Датель життя своїм сотворінням; що Слово або Льогос був початком Його творива і активним чинником в тво-ренні всіх інших річей; і що сотворіння Люцифер збунтувавсь проти Єгови й зробив визов Його всесвітній суверенності;

Що Бог сотворив землю для чоловіка, і сотворив звершеного чоловіка для землі й помістив його на ній; що чоловік піддався невірному Люциферові або Сатані й добровільно поламав Бо-жий закон і був засуджений на смерть; що через Адамів злочин всі люди народилися грішниками і без права до життя;

Що Льогос стався чоловіком, і чоловік Ісус перетерпів смерть, щоби набути викуп або ціну викупу за послушних людей; що Бог воскресив Ісуса Христа божественним і вивищив Його в небесах понад усі інші сотворіння й одягнув його у всяку силу й власть, як голову Божої нової столичної орґанізації;

Що Божа Престольна Орґанізація є Теократична і названа Сіоном, і що Ісус Христос є Головним Урядником її й є правиль-ним Царем нового світа; що вірні помазані послідовники Ісуса Христа є дітьми Сіону, членами орґанізації Єгови, і є Його свід-ками, яких завдання й привилей свідкувати про всевишність Єгови й проголошувати Його заміри взглядом людства, як про це сказано в Біблії;

Що Старий Світ або неперерване правління Сатани, скінчив-ся в 1914 р., і що Єгова посадив Ісуса Христа на престолі, ски-нув Сатану з неба і тепер оправдує Своє імя і установляє "нову землю";

Що поміч і благословенства для людей можуть прийти тільки через Царство Єгови під Христом, яке вже зачалось; що Його друге велике діло є знищити орґанізацію Сатани і установити повну справедливість на землі; що під тим Царством люди доб-рої волі, що переживуть Армаґедон, будуть сповняти Божий мандат, щоб "сповнити землю" праведним родом, і що померші люди в гробах будуть пробуджені до нагоди життя на землі.

Свідки Єгови вірять у Біблію на свій спосіб цебто в таку Біблію, яку тільки Рассел і Рутерфорд зрозуміли та потрапили вияснити людям.

До чого ж зводиться віра Свідків?

І.—"Нема Пресвятої Трійці, бо є тільки один вічний Бог, творець усього. Христос і Святий Дух не є Богом.—Бог Свідків має свій трон на якихось сімох зорях."

Святе ж Письмо виразно навчає, що є Три Особи в Бозі: Отець, Син і Святий Дух, однаково вічні, однаково могутні, досконалі, мудрі.

При воплоченні Спасителя були три Божі Особи: Отець послав Ангола до Преч. Діви, Син стався чоловіком, Святий Дух доконав чуда воплочення. (Мт. 1, 20).

Те саме було й при хрещенні Ісуса: Син хреститься, Дух у виді голубки зявляється над Ним, а Отець кличе з неба: *Це Син Мій Улюблений...* (Лк. 3, 21).

ІІ.—"Ісус Христос не є Богом, а тільки Божим Сином. Він є першим сотворінням, що вийшло з Божих рук, яке опісля почало зватися Архангелом Михаїлом.—По народженні з Преч. Діви Христос був звичайним собі чоловіком, бо аж при хрещенні Бог наділив його якоюсь ніби божеською природою."

Святе ж Письмо наперекір мріям Свідків виразно зазначує, що Христос є правдивим Богом, таким самим як і Отець, бо Він рівний Йому.— *В початку було Слово, і Слово те в Бога було, і Богом було теє Слово* (Ів. 1, 1). — Святий Павло додає: *Бувши в Божій природі, не зважав за грабунок бути рівним Богові!* (Фил. 2, 6). Якже ж Христос міг би рівнятися Богові, якщо б не був правдивим Богом?— Святий Іван деінде кличе: *Він* (Христос) *правдивий Бог і вічне життя!* (І Ів. 5, 20).

Христос ніколи не був Архангелом Михаїлом, бо святий апостол Іван виразно свідчить: *Так Бог полюбив світ, що дав свого однородженого Сина, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне!* (Ів. 3, 16).— Отець послав на смерть за нас Сина, а не святого Михаїла!

ІІІ.—"Христос не установив ніякої видимої Церкви, Священства, Єрархії!— Сатана за посередництвом Константина Великого оснував Церкву на загубу людства!"

Свята ж Євангелія виразно навчає, що Христос установив видиму, єрархічну Церкву, яку треба слухати та до якої треба належати під загрозою вічного спасіння!— *Блажен ти, Симоне сине Йони... Я кажу тобі, що ти скеля, і на цій скелі Я побудую свою Церкву, й сили пекельні не переможуть її!* (Мат. 16, 17-18).— *Паси вівці мої!* (Ів. 21, 17).— *Ідіте по всьому світу та всьому створінню проповідуйте Євангелію!* —Христос приказав своїм 11 апостолам по воскресенні, а не всім своїм сторонникам. І ще й додав: *Хто увірує й охреститься, буде спасенний, а хто не увірує, той буде осуджений!* (Мар. 16, 15-16).

Далі Христос накладає на всіх обовязок слухати та коритися церковній єрархії: *Коли ж їх не послухає, скажи Церкві. Коли ж він не послухає й Церкви,* цебто законної її влади, *хай він буде тобі, як поганин і митник!* (Мт. 18, 17). —Як же можна б когось скаржити перед Церквою, як що б її взагалі не було чи була б вона невидима?

Христос, як бачимо, установив Церкву.— Константин Великий надав тільки свободу Христовій Церкві 313 року, розгромивши свого противника Максентія, що переслідував Христову Церкву, йдучи слідами кровожадних римських імператорів...

(Докінчення в слідуючім числі)

Б. І. Антонич

ASCENSIO

Замкнулись неба двері,
замкнулись неба срібні брами.
Ти відійшов в етері,
німа журба лишилась з нами.

О, ти зневіри терне,
що раниш нашу душу голу!
Коли, коли нам верне
з галузкою надії Голуб?

Читаємо письмо,
слова розсипані на труш,
вознесення ждемо
приземних, бідних наших душ.

Мов море в час прибою
із берега тікає круга.
щоденно за Тобою
летить до неба людська туга.

Участь Українців в Прощі до Люрду 28-30. 7. 1948

Др. Вол. Мурович

ПЛОЩА, що становить з ґротою і базилікою цілість називається *еспланадою.*" Травники прикрашують її. На вступі велика статуя Архангела Михаїла. Відтак статуя Христа, що обявився св. Магдалині, врешті велика статуя Людської Матері Божої. Еліпсою тягнеться алея, що веде до ґроти і до костела базиліки, яка то алея рівночасно призначена на процесії прочан. Заки ввійшли ми в середину, сторожа здержує тих пань, що без хусток або без капелюхів на голові. Тут не вільно паням з відкритою головою ввійти до ґроти. Спішимо правою стороною, минаємо шпиталь для приїжджих хворих і попід аркани дістаємося до ґроти. Тут містяться також бюра бадань лікарських. Перед ґротою, в якій міститься вівтар, площа для прочан, а оподалік пливе ріка Ґава. Перед нашими очима статуя Матері Божої з біло-сніжного мармору. Вона зявилася 15-літній пастушці Бернадетті. Біля статуї завішені вота на скелі і палиці в тисячах, як знак чудотворного уздоровлення. Все те робить незвичайне, незатерте враження. Родяться почування радісні і жалісні. Сльози виступають в очах майже кожнього. Усі клячать і відмовляють перші молитви. Перед вівтарем горіючі свічі, які приносять в жертву прочане. Німці привезли збірну величезну свічку, яку по благословенні увтавили в ґроті. З печері йдуть водопроводи води з джерела, що саме в часі обявлення Матері Божої витриснуло. Без огляду на опади атмосферичні джерело дає 85-літер води на міну, а 5 тисяч на годину. Є ще друге джерело, яке било перед появою Матері Божої. Воно дає 5 до 8 літер води на годину, залежно від погоди. В продовженні є уладжені лазнички для прочан. Характеристичне, що вода з чудесного джерела не заключає жадних хемічних складників. На скалі над ґротою костел-базилика, твір мистецької штуки одного мистця з Дійону. В середині безліч хоругов і прапорів, що жертвували прочане з Европи і Америки. Головний вівтар з білого мармору прикрашений плоско-різьбами, що відносяться до життя Матері Божої і до обявлень в Люрді. В табернакулюм

статуя Матері Божої, а понад вівтарем павуки і лямпи. З боку Пастирський Хрест Папи Пія IX. По боках каплиці з вітражами, що представляють сцени з історії паломництв або сцени з життя святих, яким є призначені. По боках базиліки дві вежі пізнійше побудовані, дар мешканців Марсилії. Базиліка, статуя Матері Божої, як також старинний замок оподалік, є ілюміновані в часі процесій і в часі свят. Перед нами тераса, звідки розлягається гарний вид на місто. З гори сходимо двома півколистими ромпами на площу, де находиться костел вервиці, що становить крипту, в якій є списані уздоровлення і подяки. Тут відбуваються доповіди епископів на теми, про значіння *"Пакс Хрісті" і Католицької Акції.* Костел вервиці є збудований в візантійському стилі з копулою. Сходячи сходами по правій стороні від базиліки, а по лівій стороні від міста на долі є каплиця святої Бернадетти. По дальше монумент-каплиця побудована памяті полеглих в р. 1914-1918. В горі понад базилікою веде хрестна дорога. Фіґури, що представляють особи в часі засудження Христа, є з бронзу і в натуральній височині. Бачимо Христа, що стоїть перед Пилатом, що двигає хрест, св. Вероніку, Матір Божу, Пилата і військо, а також вовчицю, яку ссе два хлопчики, після передання Ромулюс і Ренус. Раз на все лишається в памяти так зображена хрестна дорога і викликує живе спочування. Прочане мовчки йдуть від стації до стації. З нами о. Прокопів, що пояснює кожну сцену. Перед кожною стацією молимось і співаємо відповідні пісні. Остання стація це вершок гори, звідкіля в погідну днину видно гори Піринеї, побережа біскайського заливу. Відтак сходимо до другої штучно викутої в скалі ґроти, де представлено Воскресення Христа. Тут уміщений є також вівтар. Південною стороною виходимо на місто. Тут знов безліч місць гідні завваги, музеї, вистави, панорами. Переходимо через ріку Ґаву і дістаємося на замок, де заходимо до каплиці. Замок дуже старинний, походить з часів XI ст. Обведений мурами і баштами, мав бути місцем оборонним в часі воєн Наполеонських. Врешті виходимо на дорогу, звідки можна дістатитх автобусом до вузько-торової залізниці, що веде в гори Піринеї "Пік де шер." Тут також находиться млин куплений для родини св. Бернадетти, млин званий "Лякаде." враз з домом Бернадетти, де можна оглядати давне уладження кімнатне, можна оглянути ліжко Бернадетти, хустку на голову, в якій ходила вона, коли йшла до ґроти Масабільської. Йдучи дальше побачимо шпиталь, в якому проживала Бернадетта від р. 1858-1864.

(Докінченя буде).

ПРИПОВІДКИ ТА СМІХОВИНКИ

Не той мудрий, хто багато говорить, а той, хто багато робить.

Людина так довго щось вартує, як довго боїться та почитає Бога.

Язик виявляє всі слабості серця та духа.

—Це гарно, Ірцю, що ти вже помагаєш мамі накривати до столу!

—О, не лише тепер. І опісля, як гості вийдуть, я помагаю збирати і рахую ложечки!

—Пане докторе, мій чоловік говорить крізь сон...

—Ну, то ми запишемо йому лік і він престане говорити.

—Ні, я прошу записати йому щось, щоб він виразніше говорив!

З деякими людьми треба прожити довгі роки, щоб вкінці ствердити, що наше перше враження про них було правильне.

Брехня буває часто дуже успішним лікарством. Але коли надуживати і найкращого лікарства—воно стає отруєю.

Чуприк і Цюприк пішли в гостину до знайомих. Підчас розмови господиня каже:

—Знаєте, панове,—ми завжди йдемо спати разом з курми! А ви?

—Ми,—каже Цюприк—ні.— Ми не маємо курей!

—Добре поінформовані повідомляють, що американські відвідини в Мадріді мали на меті не що інше, тільки підготовити майбутньої "зустрічі" великодержав.

Ця зустріч вимагає дбайливої підготовки, бо вона відбудеться, одночасно на суші, на морю і у повітрю.

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

JUNE, 1949

CHURCH LAW CONCERNING BAPTISM

From "THE GREEK CATHOLIC SOWER"

EVERY society and organization is governed by certain rules if it is to attain the purpose for which it was founded. For example, every nation has its own constitution and laws for the maintenance of order and the promotion of whatever it may term the "common good." So, too, the Church of Christ is a society and has its laws. However, the Church embraces all nations and, because different people have certain characteristic traits, customs and traditions which make up their way of life, the Church, as a good and wise mother, makes allowances for these differences. Her primary aim—the eternal salvation of mankind—is the essence of her laws.

While our faith cannot undergo any changes, our worship of God, as far as its external expression is concerned, may vary according to the people and the times. And this difference, in the external expression of the worship of God, explains why there are so many different rites in the Catholic Church. For a rite is nothing more than a systematic collection of Christian services for the wotship of God and the sanctification of man.

Catholicism Not One Rite

The largest rite in the Catholic Church, except the Latin in the West, is the Byzantine-Slavonic Rite. If the great Eastern Schism had not taken place, there would still be an Eastern Rite in the Catholic Church. For, indeed, if one understands the mentality of the Eastern people, introverts by nature, their intuitive vision of the world, and their dislike for legalistic formalities, one must realize and admit the validity of the above mentioned statement. It is for this reason that it is an empty desire to wish that all people within the Church be united under one rite. This, itself, in contrary to the mind and spirit of the Church, who through various decrees and enactments has continually stressed that we must be one in Faith but not one in Rite.

Rite Determines Baptism

The Church, in her Canon Law (the official law of the Church), explicitly points out that "a person belongs to the rite in which he was baptized" (Can. 98. 1). Moreover, "a child should be baptized in the rite of its parents, or, if the parents belong to different rites, the child shoud be baptized in the rite of the father" (Can. 756. 1). Therefore, if a Ukrainian boy (Eastern Rite) marries a Latin-rite girl, all their children must follow the Eastern Rite, because the father belongs to the Eastern Rite.

Baptism Received In Another Rite?

But what happens if the child, either at the request of its parents, or fraudulently, or in the case of grave necessity, that is, when the child was near death, or was born in a place where, at the time, there was no priest of the proper rite, was baptized by a priest of another rite? To what rite shall the child belong? This question was answered by the Holy See—the child belongs not to the rite in which it was actually baptized but to that rite in which it *should have been baptized,* i.e., to the rite of the father. In other words, the principle still holds that all the children of both sexes *must absolutely follow the rite of their father.*

Canon Law Ignored

This decree of the Codex has often been, and is still, ignored or forgotten by some Catholic priests. We often find that in some families, where the father is of an Eastern Rite and the mother of the Latin Rite, that some of the children follow the Eastern Rite and some the Latin Rite, depending on the rite in which the Sacrament of Baptism was received. And some parents are very stubborn about this matter, placing their own personal likes or dislikes above the law of the Church. All this is an abuse of the above stated Canons. It is all the more discouraging when one considers that these Canons have been in effect for some 20 years. The present Codex was promulgated in 1917 and was given full binding force in 1918. The first requirement for being a good Catholic is to obey the laws of the Catholic Church.

✖ ✖ ✖

ADVICE TO YOUTH

1. Success comes a lot quicker pushed by hard work than pulled by hope.
2. The fellow with a clear conscience and a light heart has no need of shoulder braces.
3. Be sure you're right, then go ahead; don't turn around to see if the neighbors are looking.
4. "Say it with flowers," but don't throw the bouquet at yourself.
5. Success is attained not by lying awake at night, but by keeping awake in the daytime.
6. A temper is a fine thing to have. It denotes strength of character; but is too valuable an asset to lose. Keep it.
7. The only objection we have to folks who borrow trouble is that they insist on returning it, with interest.
8. Put 60% of your time tending to your own business and 40% letting others people's business alone, and you'll get into very little trouble.

—M. Tarb

✖ ✖ ✖

A young woman just home from college was very enthusiastic about the wonderful benefits of physical culture. She said to her father:

Just watch this exercise. To develop the arms, I grasp the rod by one end and move it slowly from right to left."

"Well, well!" exclaimed her father. "What won't science discover next? It that rod had straw at the other end, you'd be sweeping!"

✖ ✖ ✖

EASTERN CATHOLIC CHURCH RITES

By Rev. L. I. Sembratovich

(Continued)

Roumanians

THE Roumanian Catholics number about one and a half million people. Next to the Ukrainians, the Catholic Roumanians of the Greek Rite are the largest body of Eastern Catholics. Their rite is almost pure Byzantine, but the liturgical language is vernacular Roumanian, and the church music is quite different. They reside chiefly in Transylvania. Formerly they belonged to the Kingdom of Hungary. By the Treaty of Versailles they have become subjects of the Kingdom of Roumania. Their hierarchy consists of a metropolitan and four bishops. A great number of Catholic Roumanians have immigrated to the United States where they have churches of their rite.

Pure Greeks or Hellenes

Those who follow the Pure Greek Rite comprise the Byzantine Catholics of Greek or Hellenic nationality. It is to be noted that the overwhelming majority of persons of Greek nationality belongs, of course to the Orthodox Church. However, some 3,000 are Catholics. They are governed by a bishop of their own rite: Monsinor Kalavassy, who resides at Athens, Greece.

The Russians

Prior to 1905 the Russian law forbade any subject of the Czar to give up his membership in the State Church. Moreover, everyone who followed the Byzantine Rite was considered a member of the Orthodox Church. No one could claim to be a Catholic of Byzantine Rite. A slight relaxation of the law in 1905 resulted in many conversions. But in 1917, when these laws were abrogated, there came a new era for the Catholics of Byzantine Rite in Russia. Monsignor Leonid Feodoroff was appointed Exarch, whose spiritual duty it was to govern the Russian Byzantine Catholics. He died as a confessor of the faith in 1935.

In 1923, under the Bolshevistic persecution, the Exarch and all the priests were banished to the Solovetske Islands, and the Catholic Churches of Byzantine Rite in Russia were closed. A special bishop was appointed by the Holy See for Russian Catholics residing outside of Russia and Poland, in the person of the Most Reverend Peter Bucys of the Congregation of the Marianite Fathers. Another eccelsiastical superior, the Very Reverend Father Fabian Abruntovich, with ordinary jurisdiction of a bishop for the Catholic Russians of Byzantine Rite, resides in Harbin, Manchuria.

Carpatho-Ruthenians and Magyars

Since the fifteenth century people from the Ukraine have been settling in the northwestern part of the former kingdom of Hungary. Having lost, under the influence of the

Magyar schools and the Hungarian government, their national sentiment (mostly the "intelligentsia"), they call themselves Carpatho-Ruthenians or sometimes Carpatho-Russians, though they speak an Ukrainian dialect. In Europe they number over half a million. After the treaty of Trianon the Carpatho-Ruthenians were parcelled between Czecho-Slovakia and Roumania. In the former they have two bishops (Uzhorod and Priasew), in the latter, one in Marmosa. In the United States and Canada (through the immigration) they number a quarter of a million with more than a hundred priests and churches. The Holy See has appointed for them a bishop of their own extraction with ordinary jurisdiction; he resides in Homestead, Pa. Their liturgical language is Church Slavonic, the same as that of the Ukrainians of Galicia. Their church chant is quite different though very harmonious.

The Magyarized Slavs of Greek rite residing in Hungary have been organized into a separate diocese of Hajdudorogh. They number about 50,000. Their liturgical language is Magyar; only the words of consecration at Mass are said in Church-Slavonic or sometimes in Greek.

The Ukrainians

The Ukrainians are the largest group of the nine Catholic bodies of the Byzantine Rite. They number approximately six million. The majority live in Galicia, or Western Ukraine, formerly a part of Austria and now annexed to Poland. There are also large groups of Ukrainians in Czechoslovakia, Hungary, Roumania, the United States, Canada, Brazil and Argentina. Those living in Galicia and those who have emigrated from that province prefer to be called Ukrainians. The term "Ruthenian" is applied only to their religious rites. They were not only robbed of their and by their greedy neighbors, but even their good name, Ukrainian, was taken from them. In Russia they were called "Little Russian," a name they abhor. In Hungary they were called "Rusnacks"; in Austria, "Ruthenians." These three terms denote one and the same national group of Ukrainians.

The Catholic faith came to the Ukrainians in the ninth century when Princess Olga of Kiev was converted to Christianity and was baptized in Constantinople. The Church of Constantinople was still in union with the See of Rome. Princess Olga wrote to the Western Emperor, Otto I, asking him to send missionaries to convert her people. Otto assented to her wishes and sent Bishop Libituis to Kiev. He died on the way. A second Bishop, Adalbertus, was sent. After a year of missionary labor, he was compelled to leave the city on account of the intrigues and persecution of the Greek clergy. All these pioneer missionaries were Latins. In 988 Grand Duke Vladimir of Kiev was converted to Christianity and baptized in Khersson. Afterwards he married Anna, the sister of the Greek Emperor. Through him, Christianity was spread all over the southern part of the former Russian Empire. A Greek hierarchy, dependent upon the Patriarch of Contantinople, was established. At that time Constantinople and Rome were at peace. However, the Ukrainian Church never entered into the quarrels of the two patriarchs.

A native hierarchy was established in 1056 by Grand Duke Yaroslav, with the Metropolitan Hilarion at its head. Notwithstanding the great schism of 1054, when Constantinople fell away the Ukrainians remained Catholic for another hundred years, but began to dissent about the middle of the twelfth century.

The Metropolitan Isior of Kiev, played a very prominent role at the Council of Florence in 1439. He was one of the firm advocates of reunion. Again the Ukrainians became Catholics and remained so for a generation. But the tie that bound them to Rome was soon broken. It was not until 1595 that they returned to the old faith under the leadership of the Metropolitan of Kiev. Three men were responsible for the reunion of 1595: the Metropolitan Pochiey, called the "Father of the Union"; his successor, its "Great Organizer"; and Josaphat, its "Saint and Martyr." Saint Josaphat was slain in 1623 by the dissidents. It was with sorrow that one recalls that those Ukrainians who were later subjugated by Russia, were forced to join the Orthodox Russian Church. However, those residing in Galicia and in Hungary remained Catholic.

A glorious page of martyrs' testimony to the Faith is afforded by the so-called "conversions" (in the early sixties of the century) of the Uniates, as the Catholics of Byzantine Rite were called in Russia. These unfortunate Catholics were deported to Siberia. They were flogged and brutally treated by the soldiery of the Czar. Thousands were slain. Nothing could eradicate their Catholic faith from their hearts. After the collapse of tzarist Russia, they returned to the Church in such large numbers that the Apostolic See had to appoint a special Vicar Apostolic for them in the person of the Most Reverend Anthony Charnetsky,, giving them priests of their own rite and nationality, and founding a seminary for the formation of a new clergy.

The Ukrainians are of much greater interest than any of the other people of Eastern Catholic Rites. They form by far the largest Eastern Catholic Body. A Metropolitan, the venerable Archbishop Szeptycky, internationally known scholar and "modern martyr," resided in Lemberg.

Almost a quarter of a million of Catholic Ukrainians of Greek Rite has settled in the United States and almost as many in Canada.

Through their many associations with Western Catholics, several western institutions have been adopted by the Ukrainians, as for instance, the Cathedral Chapter of Canons, institutions otherwise unknown in the East. The liturgical language is Church-Slavonic.

The Chaldeans

The Chaldeans are the descendants of the Nestorians, who returned to Catholic Unity in the sixteenth century. They have their own patriarch, who lives in Mosul. He is known as the Patriarch of Babylon and has under him four archbishops and eight bishops. The Chaldeans live chiefly in Mesopotamia and Persia. They number over 100,000. Their liturgical language is Aramic, a dead language. In recent years many Nestorian Chaldeans, including three bishops, have become converts.

Malabar Christians

The Catholic Christians of Malabar form a group of the Malabar Rite. They number 332,000. Tradition has it that the faith was preached to them by Saint Thomas, the Apostle. The liturgical language of the Malabar Catholics is Syraic, though they speak Malayan. Their priests are required to learn English and Latin.

TALKS ON DRESS

By NORMA DEPREZ

(Continued)

Into the Swim of Things

ADVERTISERS may call them bathing suits but those reconverted dust cloths could be more aptly described as invitations to temptations. Cone on, teensters, let's sit on the sands of reality and get a bathing suit "Briefing."

When you dash down to the shore for a dip in the drink, your suit should be quite within the limits of good Christian fashion. No, that doesn't mean it must come below the knees or be fashioned with puffed sleeves and worn with black stockings; it merely infers that your suit must adequately cover you, allowing enough yardage for modesty and comfort. Parisienne stylists who boast of making a swim suit out of one yard of material are turning a wonderful work of God into an occasion of sin.

Follow these few frank facts when there are boys in the beach gathering. Two-piece, strapless, or other such revealing suit styles are out. What? Do I hear a grusome gremlin yelling "old-fashioned" and "narrow-minded" again? Just tuck this away in your medulla obongata. Occasion of sin is as up to date as the beach fashions. Stay within the safety zones in an adequately styled one-piece bathing suit and you won't have the boys between the devil and the deep blue sea.

If you still don't agree, let's look at modern bathing suits with only an eye for their beauty and practically. Do you truly see anything lovely in a gal's bare abdomen? Did you ever attempt to swim a race in a strapless suit?

If you think you've heard a little too much about the immodesty of today's bathing suits, remember there's much too little to them.

Strictly Feminine

Are you off to a bike hike or sleigh ride or is it the homely task of window washing that will keep you occupied? Well, those slacks or dungarees you are wearing are very appropos. But, hesitate a split second; let's not over do it. Remember, you're still a femme fatale and can't afford to lose any of that girlish graciousness. It isn't the faded blue knees of dungarees or a sloppy joe sweat shirt but rather the swish of a taffeta skirt or the flattering color and lines of a dress that causes your Beau Brummel's heart an extra flutter. When girls step out in brother's clothes, too often they tend to take on a masculine manner. Beware gals: that's where the danger lurks. If we dress too frequently as the fellows, we acquire their habits (and not the good ones). Zippo, before we can say Ishca Bibble, we're stepping off our pedestals and down to equal footing with the men. Boys treat us as their equals; they lose their respect for us women, and after that their interest.

Take it from Joes, Toms, Bills and Bobs, they still prefer dating the strictly feminine type. Give brother back his clothes and give your femininity a chance.

Going Formal?

The night is made for music and here you are dancing to a swoony tune with that broad-shouldered (hubba-hubba) adonis. It's the Senior Ball and you're dressed to perfection. That shade of blue becomes you and that soft ruffle that covers your shoulders and frames your face makes you appear as a vision from cloud light (and don't think your escort hasn't noticed it).

Let's stroll around the ballroom and view some of the fashions. Pull your eyeballs back in; your elastic sockets are showing. Yes, I saw that girl waltz by in (or half out of) that dress. Perhaps that strapless gown is all the rage but, judging from her unnatural stiffness and the look on her countenance, her chief worry is its "up-keep." If you'll notice, she's sitting out all the fast numbers—that dress wasn't designed for action, just reaction.

Mmm, did you notice that creation? It looks like the moths got it. I hate to be cynical, but that dress is sin-a-cal. The bare midriff has that "pardon me but your stomach is showing" look. It has an equally unsound effect on the boys that doesn't incite innocent ideas.

Let's put the spotlight on you and the girls dressed in similar fashions. That "covered look" is so becoming and so like the every ideal of Christianity. You're lovely to look at, delightful to be with. When you're choosing your next formal, make sure all the material isn't in the skirt.

People Are Looking At You

Don't look now, teenager, but people are noticing you. It's because you're wearing a school uniform, a frat or a club jacket or a frosh hat. You're only one of a larger organization but you're bearing its distinguishing mark that requires delicate care.

Ah—ah—Resist that cigarette in the sweet shoppe after school because each drag will be dragging down the reputation of your "Seat of Learning." Hey, keep your conversation down to a college yell on the bus or subway. Your energetic vocal chords and frosh cap may lead people to believe you are from a reform school instead of a real school.

Be proud to wear your school or club colors, but be an eager beaver about behavior when sporting them. Your school club is depending upon you to defend its good name. Don't let it down.

Take Care

Hang it up—shake it out—give it the brush—hit the H^2O—please the pleats with a press. Latest jive tune? Tobacco auctioneer? Broken record? No—it's merely your Mom's echo on the painful subject of clothes care.

Let's make with a minute's meditation on the matter. It's sort of "doing what comes naturally" to discard that sweater and skirt on a chair or toss your jacket, blouse, sox and cap on the bed if tonight's dream man is calling for you in twenty minutes. There will be time when you get home you say, as you fling your curlers, shoes and stockings about. But oh—when you drag your weary bones home at the wee hours after the school dance, who wants to dig into domesticity to give your room a workout. Your bed is a bedlam, your chair is missing in action and you are stranded without your beauty aids. Well, Star Eyes, love may have taken you

by storm but it appears as though a hurricane hit your room. Pile your wardrobe on the chair and, sweet dreams! It's the following morning you see the nightmare. It's happened to all of us and the solution is as simple as an elementary Algebra equation. As you shed your costume for the day, introduce it to a hanger and your closet. Give the dark blues and blacks the brush off and, presto—change-o, everything is tip-top instead of topsy-turvy. Break it to mother gently so she won't think you've gone completely off your rocker. Amongst the Sinatra pictures, pennant and dance bids, you might try tacking up a large sign that reads, "Cleanliness is next to Godliness."

Skirt Alert

Gals, when skirts are shorter, they make the men look longer, and that's definitely taboo for you, my good Christian friends. A seemingly small item as a short skirt or low cut dress can put us behind the proverbial eight-ball in Christianity and chalk up a high score for paganism. Overly exposed arms, shoulders, legs and abdomen do not incite in ourselves or others wholesome, decent thoughts.

Now is the time to share our views on the long and short of skirts. According to the latest fashion magazines, a wosderful thing has happened to skirts; they're longer and more graceful. Girls, give a cheer because whether your limbs are stout or slender, they are safe now in the fullness and graceful folds of longer skirts.

Let's give a little glance to stockings. Whether you realize it or not, they spell flattery in summer and warmth for your winters.

Easily Influenced?

Heads up! It's all around you. What? The influence of movies and advertising upon your lives. This process of twisting our ideals and causing a slump in our morals is gradual; sometimes so gradual we fail to notice the change. For example, you might be among the million who contended that strapless or bare midriff gowns were the height of indecency. The first time a star of the silver screen appeared in such a costume, you made with a muffled moan of disgust at such immodesty. The second or third time you gazed upon such a creation on the screen, in a magazine or a store window, your disgust turned to tolerance. The next step found you stepping out to the Christmas Dance or Spring Hop in similar attire. The constant repitition of designed and designing dresses makes them an integral part of our lives. We no longer look upon such revealing fashions with disgust but now merely as part of twentieth century living.

Don't be swept away by the tide of influence from cheap advertising and movies, but put to use your priceless Christian stamina.

Fad Mad

Maybe you've succumbed to at least one of the numerous fads of past years. It might have been dirty saddle shoes, little boys' caps, plaid skirts, dungarees, friendship rings or straight hair. Fads, when kept within rational limits, are Roger. Only when they advocate indecency are they harmful. Here's a tip for all hepcats who have daring and a desire for decency in dress. Start your own fad — it might be longer skirts, stockings, curly hair, rayon blouses in place of sweaters or sweat shirts, or such like. Commence by discussing your idea at lunch table, or club meeting. Carry it out in school, on dates or at parties. Your satisfaction will come when you see decency digging in.

Beauty Aids

Is your particular causing you anxiety? Here are some first aids for beauty to soothe your mind.

With your peaches and cream complexion, heavy pancake or base creams are out. Don't cover that vibrant young skin with additional layers of powder or creams. It hides your naturalness and converts your sweet sixteen face into a crack proof mask. Take care that your lipstick is a youthful shade and does not border on the sinister black reds.

Here's an eye-que to beauty. There is only one aid to eye loveliness that is guaranteed fool-proof. It's not mascara or eyebrow pencil —just eight or more hours of sleep nightly.

When choosing a "hair-do" remember these "hair-don'ts." Soft curls around the face avoid that cocker spaniel look. High pompadours, upsweeps and stiff rolls cannot replace the youthful elegance of a feather cut or trim long bob. Let your make-up, dress, and hairstyle jive with your age and innocence.

Male Department

Calling all girls! Here's a special delivery from the male department. According to this communique we gather these helpful facts. Nice boys prefer the girl with the sweet sixteen look in preference to severe sophistication. We also learn that the men in our lives abhor bandanas and sloppy loafers but enjoy dating the gal who completes her costume with hat and gloves. In large print, the Beau Brummels of today announced that strapless or midriff gowns and bathings suits create an uncomfortable and unwholesome atmosphere. They much prefer the "comfortable covered look" for their girls' formal wear.

And that's straight from the boys' big broad shoulders. It's useful *info* for decency and date-bait.

Could You?

It won't require any geometry to find the right place to draw the line between the right and wrong clothes. Here's how. Everytime you don your togs, just ask yourself this question, "Could I walk in the Company of Christ or His Mother dressed like this?"

We've reached the end of the line for the Teen-timer Special Excursion, so now it's 'all-out' for deceny in dress for you.

✖ ✖ ✖

WHERE ATHEISM STANDS

What is it that gives substance to the violence of atheists if it be not the reality of the object which is attacked? Could men espouse prohibition unless there was something to prohibit? How could there be atheists unless there were something to "atheate"? All atheists would be fools fighting against imaginary windmills if God did not exist. They are capable of denouncing sacred ideals, of blaspheming and deriding the truth they have worshipped, only because fundamentally they believe in God. Men cannot be so violent against myths. Only the reality of the Christ whom they hate saves them from being fools fighting a figment of the imagination.—*Msgr. F. Sheen.*

✖ ✖ ✖

ADDRESS TO THE GRADUANDS – 1949

SACRED HEART ACADEMY AND ST. JOSEPH'S COLLEGE YORKTON, SASKATCHEWAN

By Brother S. Methodius, F.S.C.

Reverend Father Chairman,
Honored Guests,
Ladies and Gentlemen:

IN my youthful years as a teacher, when I was more zealous than prudent, as most young teachers are, I was greatly distressed over some students, who were not industrious, who did not absorb every word of "wisdom" propounded from the tearcher's rostrum. In my perplexity, I was fortunate enough to ask advice of an old, experienced Brother. After hearing my story, the kind Brother said:

"Don't be discouraged over the dumb ones. Remember, we get our *satisfaction* out of the bright students; we get our bread and butter from he mediocre ones, and we save our souls through the dumb ones."

You, Graduands of Sacred Heart Academy and St. Joseph's College, beong to the category that did give and still gives *satisfaction* to us teachers.

Four years ago I looked into the youthful faces at the Sacred Heart Academy and St. Joseph's College still aglow with the wonderment of a new world opened up to them; they had started their High School career. This afternoon, among this fine body of Graduands, I see faces that I saw then—changed, of course,—blossomed into young womanhood and young manhood. But, at this time, they are again entering a new world. Such a circumstance justifies me in being honored to have been invited to speak to them on this transitional day of their career.

Perhaps there is no advice so flippantly given and more frequently forgotten than words addressed at the Commencement Exercises. No doubt you have already heard words of greater wisdom than any I could address to you. My only plea is that of my intense interest in education, particularly that of the Christian Education of youth. Probably at this time my mind is more intensely stimulated on the topic owing to the fact that I am celebrating my Jubilee Year in a religious life, a life dedicated wholly and entirely to the Christian Education of youth.

I have been in St. Joseph's College for nearly twenty five years, and always closely associated with the Sacred Heart Academy, but this is my first Commencement. The first thought that naturally arises in my mind is of the wonderful development that has taken place in these schools during all that time. They have transformed from an elementary, or at most, intermediate schools into a fullfledged and prosperous High Schools, one of the best in the province, taking second place to none.

The first words I would say are to the parents of the Graduands. I wish to congratulate them upon their self-sacrifice and their vision,

which enabled them to reject some present material advantages for the more remote benefits of a good Catholic education. Higher education is today not a luxury but a necessity. Congratulations then to parents who are farsighted enough to realize this truth.

To the teaching body, with whose self-sacrificing labors I am perhaps more familiar, I extend my very sincere congratulations. They tell of Augustus Ceasar, who did so much for the beautifying of ancient Rome, that he boasted: "If you wish to behold my monument, look about you." I suppose the teachers who were charged with the education of these young ladies and young gentlemen might similarly say: "If you wish to behold our monuments, look upon these Graduands." How well St. John Chrysostom expresses it: "I hold with certainty that no painter, no sculptor nor any other artist does such excellent work as he who molds the minds of youth."

And finally, to you, young ladies and young gentlemen, who have arrived at both a beginning and an end, I would say a very heartfelt congratulation and appreciation. This afternoon is the crowning of your years of High School work.

Since I am supposed to tender you some advice, that thought suggests this: Have a definite goal, an objective, an ideal, if you wish, towards which you will constantly strive. It is true that, if you select the right ideal, you will never attain it. The poets express this thought beautifully. Longfellow tells us:

"Not enjoyment and not sorrow
Is our destined end or way;
But to act that each to-morrow
Find us further than today."

And Browning echoes the same thought in Andrea Del Sarto, when he says: "Man's reach must exceed his grasp, or what's heaven for."

And now, my real message to you, dear Graduands of Sacred Heart Academy and St. Joseph's College, I want to leave with you two thoughts.

Firstly, majority of you are Canadians of Ukrainian origin. Talent, industry and ambition have brought the Ukrainians up gradually in Canada, and the same quality are bound to make them hold a dominent place in Canadian history, in Canadian culture. Along the social, economic and educational lines, the Ukrainians have made tremendous progress. The Ukrainian youth is ambitious to be a leader; and he possesses the talent, the perseverance, and the diligence that will place him there.

When I consider the phenominal development of the Ukrainians in Canada and what a continuation of this will naturally mean within the next few generations, I am inclined to compare their future importance in Canada to the advance and influence of the Northmen in France. I believe the Ukrainians in Canada are destined to play as an important a role as the Northmen did in Western France.

When the King of France, Charles the Simple, granted Rollo and his Scandinavian followers a section in the north of Gaul, he little dreamed of the wonderful influence this strange people was going to exert on the subsequent history of France. This Norse factor was destined to be one of the most important of all those racial elements, which on the soil of the old Gaul, blended to create the richly-dowered French nation. For the most of the romantic phases of her history, France is indebted to the adventurous spirit of the descendents of these wild rovers of the sea.

The Knights of Normandy lent an added splendor to French Knighthood, and helped greatly to make France the hearth of chivalry and the centre of the Crusading movement of the 11th and 12th centuries.

Can we expect the future effect of Ukrainans in Canada to be any less than these lasting results of the Northmen on French history?

The Ukrainian entrance into Canada and their carving out homes in the wildest parts of the wooly West, under almost insurmountable difficulties, demonstrates the possession of the same indomitable spirit.

You, Graduands of the Ukrainian origin, have a mission of destiny in Canada. You, the descendents of those sturdy pioneers, are to see that the best in the Ukrainian culture is not lost, but that it is handed down as a birthright to the posterity of this land.

Secondly, this afternoon I want to review to all of you, in terse and straightforward language, the only philosophy of life that recognizes God's place in the life of individual men and women, and of society. This system of thought and action is the only one which guarantees interior peace and joy to individuals, and mutual, fraternal respect to nations.

To His Apostles, in the Sermon on the Mount, Our Divine Lord said: "You are the salt of the earth. But if the salt lose its savour, wherewith shall it be salted? It is good nor nothing any more but to be cast out and to be trodden on by men."

I charge you, ladies of the Sacred Heart Academy and gentlemen of St. Joseph's College, to accept the social responsibility you have to share with others the philosophy of life you learned at these educational institutions. It is the philosophy that guided the first Missionaries of this great country of ours, Canada, who braved dangers, privations and death to proclaim to the word the moral cause for which they labored, suffered and died—the defence of natural rights which were given to man by his Creator. It is the philosophy of the men who framed our Canadian Constitution, the Christian philosophy.

At Sacred Heart Academy and St. Joseph's College you learned that man was created by an all-wise, all-good, all-powerful God and that in all relations between man and man, God the Creator must have His share. Marriage is a relationship, not simply between a man and a woman, but between a man and a woman and God. Business is a relationship, not simply between buyer and seller, but between buyer and seller and God. Government is a relationship, not merely between ruler and citizen, but between ruler and citizen and God.

Take God out of this picture, and the whole scale of values is changed. The cheap rewards of this life, be they honor, glory, power, possessions, pleasures — take on tremendous importance. The battle is to the strong, to the crue, perhaps to the barbarous. The machine guns and the atomic bombs are of infinite importance to the man whose sole hope lies in the few years he has this side of the grave. Ambition can be intense and vice can be furious when its hour is short. Take away all hope of eternity and you unleash the full savagery of selffishness.

The world suffers today from philosophies that leave out God. When God has no place in the family, the basic unity of society crumbles. When God is ruled out of business, justice and charity between men suffer, and our economic structure is undermined. When God is ignored in government, the Omnipotence of God is transferred to the State.

Young ladies of Sacred Heart Academy and young gentlemen of St. Joseph's College see this clearly. Recognze your duty to society! Do your part, everyone of you, to restore God His place in the home, His place in society. You, and those who, like you, have been trained in early years in the basic philosophy of life can save society. If you fail— "If the salt lose its savour... it is good for nothing any more but to be cast out and to be trodden on by men."

I wish you success. More than that, I wish you a successful life. Acquire and develop. But, I exhort you with all my force, in the process do not lose what I know you possess.

POPE PIUS XI AND THE PRESS

"Anything which you do for the good press, I will consider as having been done for me personally. The Catholic Press is very close to my heart, and I expect much, very much of it," said Pope Pius XI.

Now comes the test. If you love the memory of this magnificent pope, you will do everything in a positive and a negative way to help the Catholic Press. In a positive way, by subscribing and materially supporting it; by spreading it and circulating it among your acquaintances and friends. In a negative way, by absolutely refusing to support or read or circulate bad press, indecent literature, smut magazines.

The Catholic Press in Canada and the United States launched a campaign to the death—against the smut-publishers. This drive for decent literature is going to succeed. It shall not relent. It shall not spare. It shall call a spade a spade, and a smut-publisher a moron-maker.

All decent thinking Canadians and Americans' Catholics or not, lovers of love and haters of lust, are going to town against these vicious, sex-exploiting magazines, these popular "picture" books that vilify everything sublime in the human frame.

Yes, get it! Sex is sublime. Without it, you would'nt be. Not because of it, but because of the abuse of it, other people—the smut-publishers, also happen to be. But, if slitting their pocket-books as well as chasing their vileness off the face of Canada and America means anything, they're not going to be much longer.

✖ ✖ ✖

A delegation of American workers who were visiting Soviet automobile factories asked the comrades, "Who owns these factories?" — "The workers," was the reply. "And who rides in these cars?" — "Hm, hm, Comrade Stalin, all the members of the Politburo, our glorious army, and the most illustrious Soviet patriots."

Some time later a Soviet delegation visited auto factories in America. "Who owns these factories?" they asked. "Mr. X." "And who rides in all these cars?" "The American workers."

✖ ✖ ✖

It is perfectly monstrous the way people go about nowadays sayings things against one behind one's back that are absolutely and entirely true. —Oscar Wilde.

✖ ✖ ✖

ENROLL NOW!

BOYS, WHO WISH TO ENTER THE REDEMPTORIST FATHERS' COLLEGE IN SEPTEMBER, SHOULD PUT IN THEIR APPLICATION NOW!

THE Redemptorist Fathers are priests that live a religious life and give missions, retreats, renewals, novenas, as well as other apostolic works. The Ukrainian Redemptorists have also the care of parishes, one seminary of philosophical and theological studies, and one College at Roblin, Man. The Redemptorist Fathers have as their ideal to imitate Our Lord in all virtues and to make people virtuous, holy and happy.

What is a Redemptorist Vocation?

A vocation is simply doing the thing that God is calling you to do. Doing the thing that God wants you to do is simply making yourself happy. Your parents have a vocation to the married state. They have to put all their efforts to prepare you for the future. Your parish priest has a vocation to the priesthood. He has to care for all the souls in his parish. A Redemptorist vocation means that God is calling a boy to enter the Congregation of the Most Holy Redeemer to spend his life as a prist in a religious order devoted to preaching the word of God to the most abandoned souls.

How Do I Know If I Have A Vocation?

Do you expect Our Lord to appear and say: "Come, follow Me." This happens very, very rarely. Ordinarily a boy may be said to have a vocation if he has the right intention and the necessary qualities.

A boy has the right intention if he desires to be a priest to save his soul or to save the souls of others or to consecrate himself to God in the religious life. To wish to be a priest only to please one's parents or to gain some worldly advantages are only human reasons and very unworthy of so noble a vocation.

When God wishes a boy to be a priest. He gives him normal good health. The boy is free from all such sicknesses as tuberculosis, epilepsy, insanity, etc.

Along with a healthy body, the boy, who wishes to be a priest must have a good average intelligence and sound common sense. He must be able to grasp the difficult studies of the seminary.

By all means, the boy must have the beginnings, at least, of the priestly virtues of humility, obedience, purity, generosity and self sacrifice.

What is The Redemptorist Fathers' College?

The Redemptorist Fathers' College is a preparatory College for boys who wish to become Redemptorist priests. It is at the College that they receive the best possible education for their vocation.

The Redemptorist Fathers' College is situated a half mile north of the town of Roblin. The curriculum followed is the Manitoba Department of Education to-gether with the special courses of a minor seminary. For admission to the College, a boy must have completed successfully at least Grade VII. The professors are Redemptorists especially devoted to this instruction.

The boys lead a modified life of the Redemptorist rule. Prayer, study and wholesome recreation make up their life. Sports are encouraged because a missionary priest needs good health and strong body. For this reason, the College is situated out of town where Mother Nature attributes to strengthen the boy in his ideal. A beautiful playground has been made near the College. The fields with their green cloaks and the woods with their animals and bird inhabitants make it quite distracting for the tired student and refreshes him in his recess. Moreover a nice little pond with a boat always greets the boy as well as wild water fowl. 'Tis really a place where one can study.

Because of the sublime vocation of the boys, special stress is laid on religious and character training. They are to advance "in wisdom and grace before God and men" as the boy Christ. They are trained to meet the needs of the Ukrainian people. The Fathers take an individual interest in all the boys. They help him in every way possible to imitate the Divine Redeemer.

The College years are interesting, happy and of lasting influence. A boy strengthens his vocation, developes his character and progresses in all virtues. His love for God and the Blessed Virgin Mary prepares him well for his apostolate in later years. The friendships formed with the other boys makes them work to-gether in later years with success and happiness.

What Are The Signs Of A Religious Vocation

To help judge if a boy has a vocation to a religious life, it is not necessary to have all the following marks but if none of them are had, the person may say that he has no vocation.

When a boy feels calm and happy after Holy Communion or time of a retreat because God is with him and wishes to be always so with God, it is a sign of a vocation. A vocation can also be recognized by a distrust and dislike of the world and the insufficiency to satisfy his soul. This feeling is generally had in the midst of worldly amusements. The fear of sin or zeal for saving souls or the attraction for the state of virginity are also signs of a vocation. If a boy thinks of the happiness that the religious life with its spiritual help, merits and peace, it is a sign of a vocation in him. Finally, a sign of vocation is had when a person fears that God may call him especially when he does not pray and can not get rid of the thought of becoming a missionary priest. If the vocation is sound, it will show up soon enough for "One need not have natural inclination for religious life; on the contrary, divine vocation is compatible with a natural repugnance for the state.'

Is God Calling Me?

Look down into your soul and ask yourself: — "Is God calling me?" Is God inviting me to enter the brave and devoted company of men who follow Christ and give their lives for the redemption of the world?

God can give a Ukrainian Catholic boy no greater grace than to invite him to be another Redeemer. And a boy can have no greater ambition than to imitate Jesus Christ. As a missionary priest, he will spend his life fighting the glorious battle of right against wrong, of truth against error, of Christ against Satan, with immortal souls as the priceless stakes.

If God is calling you, ask Him for courage to prompty and generously accept His invitation.

If you are not sure, pray for light, speak to your confessor, and write for information to Rev. Father Director, Redemptorist Fathers' College, Box 355, Roblin, Man.

DIMINISHING RETURNS

A Moslem legend relates that a poor peasant one day visited a certain rich man of his village and presented him with a fine fat hare. The humble donor was treated with great kindness, and a soup was made of the rabbit, of which he was invited to partake.

A few days later the peasant called again at the home of the rich man. Again he was well received.

Some time afterwards several people came to the rich man's house and demanded hospitality.

"Who are you?" the rich man asked.

"We are neighbors of the man who gave you the hare."

"Oh, yes; you are welcome," and they also were kindly received and entertained.

Not long afterwards a large number of people suddenly appeared at the house, and introduced themselves as neighbors of the neighbors of the man who gave away the hare.

The rich man with a smile led them into his house, seated them at his table, and set before each of them a cup of clear water. "The man has lost his mind," they whispered to one another. But their host overheard the whispering, and replied: "This water, my friends, is the sauce of the sauce of the hare."

■ ✖ ✖

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.: 387, Office 1785
Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

HARDWARE

We carry a well assorted stock of
SHELF AND HEAVY HARDWARE
PAINTS. KITCHEN WARE. BICYCLES.
RADIOS AND RADIO BATTERIES.
Try us for your next Order.

HURLEY & MACMILLAN HARDWARE

15 Third Avenue Phone 813 Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК, ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, трете видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50
ЄВАНГЕЛІЯ,—велике на престіл, неоправлене $10.00
ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street, Yorkton, Sask.

C-I-L

PAINTS
FOR BEAUTY
AND PROTECTION

MACKAY'S
PAINT SHOP

PHONE 836
YORKTON — SASK.

WHEN PLANNING YOUR PURCHASES WATCH FOR THE *Eatonia* LABEL

—a reliable guide to sensible buying. All merchandise bearing this label must conform to strict standards of quality established by EATON'S, maintained through constant vigilance of EATON'S Research Bureau.

Look for *Eatonia* in your mail order catalogue, and be assured of top value at the price quoted. Remember—

Eatonia

THE T. EATON Co. SASKATCHEWAN LIMITED

РІК 21, ч. 7-8: ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ YORKTON, SASK., Vol. 21, No. 7-8, July-August

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одно число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Власти.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single copy 15c.

Редактор

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

Editor

Rev. M. Schudlo, CSSR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор

Пр. о. І. Сирота, ЧНІ.

Manager

Rev. J. Syrota, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Subscription for 1 year to England: 10 Shillings
Передплата на рік до Англії: 10 Шілінгів

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

— ЗМІСТ —

ПРОПАҐАНДА	1
ВЕЛИЧАВИЙ КАРНАВАЛ УКЮ СХІДНОГО САСКАЧЕВАНУ	4
ЮВІЛЕЙ МАРІЙСЬКОЇ ДРУЖИНИ В ЙОРКТОНІ	6
КАРНАВАЛ УКЮ В РОБЛИНІ, МАН.	8
З ЦЕРКВИ ТА СВІТУ	11
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ	13
ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ЛИПЕНЬ І СЕРПЕНЬ	16
ХРИСТОС ПРЕОБРАЗИВСЯ — о. Мих. Щудло, ЧНІ.	17
ПОЧАТКИ ХРИСТИЯНСТВА В УКРАЇНІ — Др. Юрій Федорів	20
СЛУЖБА БОЖА — о. Мих. Щудло, ЧНІ.	24
МАТУСИНЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ — Христя Денисиха	27
ПАРИ ДО КІТЛІВ! — о. М. М.	31
ПРЕЧИСТА МАТИ — о. І. Г. Сендецький	33
СЕКТАНТИ — о С. Х., ЧНІ.	34
ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКИЙ ОБРЯД — Хр. Гр.	38
УКРАЇНСЬКІ РЕДЕМПТОРИСТИ — о. Богдан Курилас, ЧНІ.	41
УЧАСТЬ УКРАЇНЦІВ В ПРОЩІ ДО ЛЮРДУ — Др. Вол. Муровичі	45
СМІХОВИНКИ	48
UKRAINE, THE HOME OF YOUR FOREFATHERS	49
ACCOUNT OF THE APPARITIONS — Rev. M. Rumph	52
CHARACTERISTICS OF THE BYZANTINE OR GREEK RITE	58
INTERESTED IN MISSIONS?	61
ABOUT DATES AND ROMANCE	62
HOW ABOUT IT?	64

ПРОПАҐАНДА

СЬОГОДНІ ПОВНО НА СВІТІ Пропагандистів. Хто сьогодні не пропаґує?— Всі щось пропаґують! Без пропаґанди неможливо жити!

Батьки пропаґують дітям жити по-давньому та слухати родичів, як це колись бувало за добрих часів.

Діти пропаґують батькам покинути перестарілі погляди про життя та почати жити по новому стилю, де нема ніякої пошани дітей до батьків.

Чоловік пропаґує жінці ощадність, а жінка намовляє чоловіка не волочитися по коршмах і більше держатися дому.

Крамар пропаґує своїм покупцям гнилий товар, пофальшовані міри та всяку іншу мішанину, від якої люди скоро сходять до гробу.

Фармер пропаґує послів до парляменту, а вибрані посли пропаґують бідному фармареві такі корисні закони цін і визиску, що нещасному фармареві часто не остається на штани.

Учитель пропаґує краще виховання молоді, бо з сьогоднішньою молодю годі витримати.

Комуністи пропаґують все, що червоне, концентраційні табори смерти, вивози на Сибір, знищення релігії та загладу християнства і пятилітні голодівки.

Радія пропаґують найбільш неймовірні нісенітниці, від яких неодному крутиться в голові.

Модисти пропаґують безстидні моди, яких самі давні пагани були б стидалися.

Поляки пропаґують Польщу з українських земель, бо своїх пісків їм замало.

Українці пропаґують Україну без чужих зайдів, грабіжників, каріеристів і домашніх політикантів, які тільки й но мріють, як набити гаманці державним добрим.

Редактор ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ не пропаґує нічого нового, хіба збільшення передплат посеред українського народу, бо Голос Спасителя це одинокий магазин, що обговорює всі актуальні справи нашого народу та нашої греко-католицької Церкви, що є єдиним заборолом для українців перед зникненням у чужім морю.

Так що ж! Українці люблять діставати щомісяця Голос Спасителя, дехто й гаряче розчитується в ньому, дехто час до часу випише гарненького листа Редакторові Голосу Спаситель, але мало хто любить платити на час і прислати свій щедрий даток на закуп нової машини, що конечно потрібна до дальшої праці та розвою нашого видавництва.

Дехто навіть відважився сказати Редакторові: "Отче, махніть рукою, бо з українцями не доробитеся та не дійдете до ладу!" Нащастя Редактор Голосу Спасителя не був і ніколи не є песимістом.— Він вірить, що український нарід любить свою історію, свою Церкву, себе самого та бажає жити почесним життям поміж іншими народами світу.

Оттому Редактор Голосу Спасителя щераз і щераз пропагує своїм Шановним Читачам і Читачкам поширяти Голос Спасителя поміж своїми знайомими,сусідами та приятелями, збираючи щонайбільше нових передплат.

Крім того Редактор Голосу Спасителя пропагує всім відновляти начас свою передплату, бо ж робітники, що займаються видаванням, не хочуть чекати на платню, ба й фірми не хочуть давати наборг паперу ні чорнила, ані пошта задармо не розсилає передплатникам наш місячник.

Не забуваймо про це: "Де порядок, там успіх!"

Редактор Голосу Спасителя.

НОВА ПАРТИТУРА ДО СЛУЖБИ БОЖОЇ

Зібрав Впр. о. Сапрун.

ЦІНА 1 КОМПЛЄТУ З ТЕКОЮ — $4.00

Містить Отсі Кусники на Мішаний Хор:

3 партитури: Слава, Єдинородний (Вербицький, Бортнянський, Старогалицьке етон).
3 партитури: Святий Боже (Бортнянський, Сапрун, Кошиць).
4 партитури: Аллилуя (Кошиць, Серсавій-Людкевич, Седляк-Людкевич, Вербицький).
2 партитури: Іже Херувими і Яко да Царя (Бортнянський ч. 7, Турчанінів).
1 партитура: Вірую (Стеценка).
1 партитура: Милость мира; Свят; Тебе Поєм (Архангельський).
2 партитури: Достойно єсть (Київське і Леонтовича).
1 партитура: Отче наш (Новохатського).
1 партитура: Да ісполнятся (Кошиця).
2 партитури: Буди імя Господне (Кудрик і Кошиць).
1 партитура: Ангел вопіяше (Вербицького).
1 зшиток Респонзорій і 2 Христос Воскрес.

Замовляйте на адресу:

Basilian Fathers Press
MUNDARE, ALBERTA, CANADA

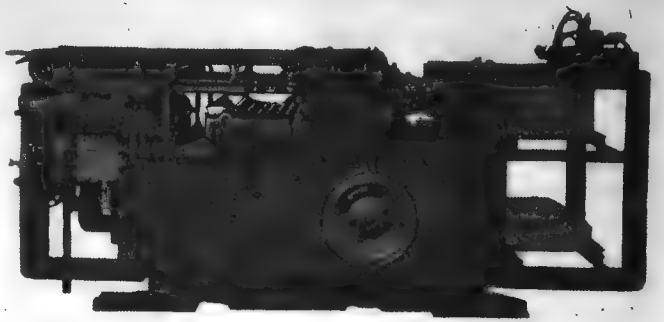

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованню середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брощурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

25-ЛІТНИЙ ЮВИЛЕЙ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Нехай ласкавий Господь стократно заплатить тим нашим вірним Приятелям, що присилають свої щирі жертви на закуп машини до друкарні. Ми ще раз дякуємо їм за це, бо вони добре розуміють потребу доброї та сильної католицької преси, якої дуже потрібно для добра українського народу в Канаді чи Америці. — Тут подаємо дальшу лісту чесних жертводавців:

Свистун п-і К.О., Орлов. 5.00
Цар Андрей, Сейр, Па.... 1.50
Міско Филип, Шол Лейк 5.00
Валечний п-і Т., Монтреал 2.00
Хміляр Василь, Мондер . 1.00
Прокопович Я., Викторія 1.00
Міско п-і А., Фенвуд ... 1.00
Злотий п-і Д., Торонто . 5.00
Лупічук Марія, С. Пайн.. 5.00
Моравецький М., Англія . 1.50
Романів Теодора 2.00

Щира подяка за гарні жертви. Хто слідуючий?

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

Мирон паі Н., Ансонія .. 4.75
Трач пані Я., Н. Сарепта 1.00
Коляр Т., Террівил 3.00
Сраткевич Андр., Торонто .25
Лапчук Г., Нюарк 2.00
Ковбель п-а Ю., Форест.. 1.00
Зарічна пані С., Клівленд. 1.00
Гуцуляк А., Ківатин ..... .50
о. Закревський, Ангусвил 5.00
Попович Анна, Бруклин . 1.00
Валечна пані Т., Монтреал .50

Щиро дякуємо за надіслані жертви. — Хто слідуючий?

ВЕЛИЧАВИЙ КАРНАВАЛ УКЮ СХІДНОГО САСКАЧЕВАНУ

В ціли будови Виховного Інституту імени Маркіяна Шашкевича в Саскатун, Саск.

Minnie Olenick,
Norquay, Sask.

Zonia Charandiuk
Ituna, Sask.

Therese Byblow
Yorkton, Sask.

SOPHIE BRYKSA
WEST BEND,
SASK.

PAULINE WOITAS
WEST BEND,
SASK.

PAULINE STAKIW
WEST BEND,
SASK.

HELEN PAWLIW
SPRINGSIDE,
SASK.

MARGARET BYBLOW
SPRINGSIDE,
SASK.

MARGE LACKMANIC
SPRINGSIDE,
SASK.

Mary Filipowich
Arran, Sask.

Olga Denesiuk
Goodeve, Sask.

Katie Swerhone
Canora, Sask.

Вже від довших літ далась чути потреба такого виховного інституту де наша молодь, покінчивши вищу школу— гай скул,—малаб змогу далі продовжати свої університетські студії під покровом нашої св. Церкви.

Цю потребу зрозуміла від самих початків іміграції не тільки наша Церква та найвищі її пастирі,— але також й ввесь наш свідомий нарід. Особливо тепер, в нинішних часах потрібно такого інституту, щоб забезпечити цвіт нашого народу, молодь перед навалою матеріялістичних, наскрізь поганських поглядів учених цего світу. У цьому інституті, побіч всіх потрібних світських наук, наша молодь, під батьківським доглядом духовних осіб, буде мати змогу не тільки зберегати, але й розвивати й помножувати, у собі й других надприродні скарби нашої св. Віри та багату нашу українську культуру, мову, пісню.

Добрий й глибоко-віруючий український нарід жертвувався на цю ціль вже від давних літ—і Богу дякувати що тільки невелика сума потрібна, щоб ця будова розпочалась повним розмахом.

Останніми часами в цім намірі працювало в особливіший спосіб УКЮ. Його щира й енергійна праця є аж надто ясна із наших часописей і журналів. І цего року УКЮ північно-східного Саскачевану знова розпочало працю в цьому намірі, в формі контесту, який закінчиться великим торжеством і зіздом молоді, 21 вересня, 1949, на Різдво Божої Матері, в Йорктон, Саск.

Велика слава й честь УКЮ, яке зобовязалась перевести такі великі ідеї в діло!

А ми всі, свідомі українці католики, поможім нашій енергійній молоді в осягненні тої взнеслої цілі—заохотою, участю й своєю жертвенністю.

ЮВІЛЕЙ МАРІЙСЬКОЇ ДРУЖИНИ В ЙОРТОНІ

Дня 8. травня ц.р. Марійська Дружина, в Йорктоні, відсвяткувала свій Срібний Ювілей.

Кілька місячні приготовання, під проводом Преп. о. Корби ЧНІ., і Пр. С. Хризанти, увінчались гарним успіхом.

В обіжнім листі, з 28. лютого, повідомлено усі членкині про ювілей. Багато членкинь відповіло на заклик, посилаючи свої жертви на фінансування свята. Около 50 старших членкинь, а між ними 10 піонірок і дві з перших членкинь Дружини приїхали особисто на ювілей.

Около 120 Дітей Марії вислухали Службу Божу, що її відправив Впр. о. І. Бала, ЧНІ., основник і перший провідник М. Дружини, приступили спільно до св. Причастя і відновили свою посвяту Марії.

По Богослуженні усі дружинниці удались до парафіяльного дому на снідання, що його приготовили жінки з ЛУКЖ, і там перевели час в гарнім родиннім настрою, серед пісень і промов-споминів про початки й переживання М. Дружини продовж чверть століття.

Дівочий хор Академії Пресв. Серця, під управою Пр. С. Тарцизії співав дуже добре підчас концерту і святочної Академії в суботу вечером і в неділю пополудні.

Театральний, аматорський гурток Академії, під управою Пр. С. Хризанти, чудово пописався виставою релігійної драми: "Смерть Міріям."

Колегія св. Йосифа поспішила з поміччю, посилаючи Кадетів до процесії в суботу вечером, своєю орхестрою підчас святочної Академії і своїми впорядчиками в мійській авдиторії.

Впр. о. Др. Германюк ЧНІ., гість бесідник, у своїй промові звернув увагу на це, що дружинниці мають честь бути членами й користуватись привілеями й заслугами великої всесвітної організації Марійської Дружини, що обнимає понад вісім мілионів людей усіх станів, які поклали собі за ціль: через особлившу набожність до Марії і під Її особлившою опікою працювати над своїм усовершенням і над усовершенням ближніх.

Впр. І. Бала ЧНІ., Ігумен в Вагерфорд, Онт., у своїй палкій промові, висказав свій секрет, що засновуючи Марійську Дружину, помимо великих труднощів, бажав захопити молодь, так дівчат як і хлопців, до великих починів і не бачив кращого й успішного способу, як зблизити ту молодь до Марії. Далі, висказуючи своє признання, що Марійська дружина і свій поступ і успіхи завдячує в великій мірі Преподобним Сестрам Служебницям, сказав, що взаїмно Згромадження СС. Служебниць, свій розвиток завдячує в великій мірі Марійській Дружині в Йорктоні.

Повище сказане потвердила Панна Ганя Скрипка, председниця М. Д., у своїй гарній промові, де говорячи про осяги М. Д., сказала між іншим, що на 419 членкинь, що їх тепер гуртує М. Д., аж 59 Дітей Марії вступило до Згромадження Служебниць П.Н.Д.М., щоб совершено і всеціло віддатись Богові через Марію.

З нагоди Ювілею М. Д. прислали привіт, побажання й благословенство: Їх Ексцеленція Кир Андрей, Епископ Помічник для українців Канади, Середного Екзархату.

Впр. о. И. Янзене Т.І., Генеральний Провідник Марійської Конгрегації в Римі.

Пр. Сестра Єлисавета, Провінціяльна Настоятелька СС. Сл. П.Д.М.

Провідники Марійської Дружини в Йорктоні, продовж двадцять пять літ: Пр. Отці Редемптористи: І. Бала, основатель; С. Бахталовський, Гр. ишкович, А. Дельфорж, Н. Копяківський, В. Осадець, В. Краєвський, Р. Хомяк, В. Корба.

„НАШ ВІК"

НОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПИС НА АМЕРИКАНСЬКОМУ КОНТИНЕНТІ

Видавець—**Іван Гладун** Головний редактор— **Д. Кислиця**
Улас Самчук—співредактор

"НАШ ВІК"—це український незалежний тижневник політики, культури та економіки.

"НАШ ВІК"—це перший на американському континенті понадпартійний та понадконфесійний український часопис, що стоїть на загальних національно-українських позиціях і діє під гаслом єднання всіх українців світу та мобілізації всіх сил і засобів на бій за здобуття Української Самостійної Соборної Держави.

"НАШ ВІК" стоїть на позиціях християнства і рішуче та послідовно поборює безбожницький комунізм. **"Наш ВІК"** вважає, що українці мають найбільші дані та найбільший обовязок боротися проти комунізму—сучасної машкари московського імперіялізму, найбільшого ворога України і всього світу.

До співпраці з **"НАШИМ ВІКОМ"** пристають найвизначніші наші журналісти, письменники, учені, громадсько-політичні та культурні діячі.

"НАШ ВІК"—це трибуна всіх українців світу. Крім комуністів, всі українці світу можуть співпрацювати з **"НАШИМ ВІКОМ".**

ТВОРІМО МОГУТНЮ ТРИБУНУ УКРАЇНЦІВ СВІТУ— ПІДТРИМУЙМО "НАШ ВІК"!

Статті, дописи, передплату і зголошення бути представником (агентом) видавництва **"НАШ ВІК"** просимо слати на адресу:
JOHN HLADUN, 115 Manning Chambers, 414 Bay St., Toronto, Ont.

Передплата на часопис **"НАШ ВІК":** Річна—у Канаді $2.50—поза Канадою $3.00. Піврічна: у Канаді $1.50, поза Канадою $1.75.

Примітка: З причини тимчасових технічних труднощів, "НАШ ВІК" покищо виходить раз на два тижні.

ВИДАВНИЦТВО **"НАШ ВІК"**

Імена контестанток, зліва до права: Ольга Кукурудз, Стефанія Лапка, Павліна Присляк, Вероніка Юрчик, Ольга Михальчук (Королева); Стефанія Свидинська, Аделя Крочак, Марія Лукаш, Ольга Маційовська, Анастазія Козаковська. (Павліна Філєвич не присутна).

КАРНАВАЛ УКЮ В РОБЛИНІ МАН.

Здавалось, що намічений день другого червня, на Вознесення, не вдасться для зїзду УКЮ в Роблині, Ман. Переривна слова так віщувала. Все отже відложене було до суботи четвертого червня. І цей день несподівано красно випоґіднився. Зїхалось Українське Католицьке Юнацтво з пятнадцятьох округів— з Роблину, Зелени, Росселл, Шортдейл, Петлюри, Райдінґ Парк, Анґусвил, Росбурн, Гилберт Плейнс, Сифтон, Вроктон, Калдер, Дніпра та Йорктону — яких триста зорґанізованого юнацтва.

Хотяй це був будний день, то все ж торжественна Служба Божа відправилась біля манастиря 10.30 перед полуднем. Багало людей взяло участь, а хор з Роблину милозвучно співав, щоб Всевишній благословив цей день в ціли розбудования Відпустового місця в Роблині, Ман. Пр. о. Денищук ЧНІ., виголосив проповідь.

По Службі Божій нарід перенісся до міської арени. Тут пані з Роблину приготовили смачний обід, щоб покріпити на силах ріжні відділи УКЮ до змагання на пікніку.

Між ареною та вищою школою в Роблині знаходиться велика, широка площа, яка знаменито надається на такі пікніки. Приємно й цікаво було подивитись як ріжні відділи УКЮ співпрацювали, як все гарно, поважно йшло. Направду, всі були задоволені. По довгім змаганні відділ з Йорктону виграв першу надгороду $25.00 в галку. Вроктон — другу надгороду $15.00— скоро й вечер нахилився.

В 6.00 годині поверх триста осіб засіло до вечері. Много труду вложило жіноче товариство Апостольства Молитви з Роблину в приготуванні обіду і вечері особливо, коли треба було все перенести на такий занятий день як субота. Одначе вони не жалували ні часу, ні праці, щоб всіх так смачно привитати. Честь їм за це!

Около 8.30 розпочався Вечер Аматорів. Більше тисяча людей заняли місця в міській арені. І знов 15 відділів УКЮ почали змагання. Пан Василь Лиска з йорктонської радіостації вміло і дотепно провадив концертом а нарід гучно оплескував ріжні точки українського співу, музики і танку. Відділ УКЮ з Анґусвил діпняв першої надгороди $20.00 за відограння "Човник хитається" і "Заручини." Відділ з Петлюра, Ман., другу надгороду $15.00— а Відділ з Вроктону трету надгороду $10.00. Красно вивязались також відділи УКЮ з Сифтону й Йорктону співом і танками. Кожний Відділ УКЮ старався якнайкраще представити свій округ—а час так скоренько минав.

По концерті слідувала найважніша хвиля. Всі з нетерпеливістю очікували на коронацію Королеви. Іще пів до шестої перед вечерою комітет Карнавалу дав до відома, що з одинадцятьох кандидаток — Вероніка Юрчик з Роблину й Ольга Михальчук з Ан.усвил дістали рівну скількість голосів на королеву. Зараз таки рішено було, що котра з двох панночок більше тикетів продасть до означеного часу одержить корону. І знов зачалось змаґання. По кількох годинах невтомної праці п. Ольга Михальчук з Анґусвил діпняла першого місця—продаючи 12 тикетів більше— 2636 тикетів. Вероніка Юрчик з Роблину 2624. Аделя Крочак з Вроктону, Саск. 1100. Марія Лукаш з Дніпра, Саск. 1047. Павліна Присляк з Калдер, Саск., 890. Стефанія Свидинська з Росбурн 745. Павліна Філевич з Зелена, Ман., 734. Стефанія Лапка з Росселл, Ман. , 675. Ольга Кукурудз з Петлюри, Ман., 593. Ольга Маційовська з Шортдейл, Ман., 572. Анастазія Козаковська з Райдінґ Парк. Ман., 509.

Оплески не переставали коли майор міста Роблину, пан Тийлер, коронував королеву й принцези. В своїй короткій бесіді він висказав своє вдоволення а заразом несподівання на такий красний успіх карнавалу. По нім Пр. о. Денищук ЧНІ., орґазізатор УКЮ в цім окрузі привитав всіх і подякував всім за щиру співпрацю даючи королеві, принцезам і кандидаткам окремий даруночок: "...Ми нині свідками чого молодь може доконати, коли добре зорґанізована, жертвенна і разом працює на таку взнеслу ціль... Дорога молоде, ми може нині недобачуємо кільки цей день означає— одначе все виявиться за рік, за два при Божій помочі та на далі ревній співпраці молоді... Повстане в Роблині красне Відпустове місце на більшу славу Найсвятішого Відкупителя та Його Божої Матері..."

На місці ще й тут згадати щасливих осіб, які виграли надгороди в нашім карнавалі. І так: 1) Радіо—вартости $50.00 виграв Никола Вандій з Калдер, Саск; 2) Ручний годинник —вартости $45.00: А. Берксон з Винипеґу; 3) Скрипка— вартости $30.00: Василь Шмон з Ґилберт Плейнс, Ман.; 4) Туалетна Касетка—вартості $25.: Петро Ушій з Рассел, Ман. 5)

Олівець і Перо, вартості $19.50 Михайло Кукурудз з Петлюри, Ман.; 6) Фотографічний Апарат, вартості $10.95: Василь Кіндяк з Дніпра, Саск.

Чистого приходу з нагоди цього дня прийшло $2600.00. Щира подяка належиться всім тим, що причинилися до такого великого успіху.

Представник УКЮ.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

Цікавіші уривки із листів наших Читачів та Приятелів
Дописи — Подяки з Вислухані Молитви, — Жертви

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Отцим складаю щиру прилюдну подяку Найсолодшому Серцю Ісуса Христа та Матері Божій Гошівській за многі одержані ласки й вислухані молитви.

Галина Чопей.

АНГУСВИЛ, МАН.—

Дня 9 червня панство Василь і Пелягія Бузько наняли Службу Божу і для запрошених гостей зробили гарне принятя. Панство Бузьки є ревні і щирі католики. Літами старі, але духом молоді. Тішаться вони симпатією не лише старших, але й молодих. Підчас прийняття зложили гості $10. на українську пресу, з чого призначено $5. на "Укр. Вісти" а $5. на "Голос Спасителя."

Всім жертводавцям щире спасибіг, а Панству Бузькам багато щасливих літ.

Пість.

ПРОСИТЬ ПОМОЧІ:

Іван Петреський, українець, 28 літ, студент з Харкова, по поверненні з легіону лежить в лічниці тяжко хворий в скрутному матеріяльному положенні і просить шановне українське громадянство в Канаді прийти на поміч і допомогти хто чим може в харчах, одязі (Ріст 1, 78), чи грішми.

Пожертвування надсилати:
Mr. Iwan Petresky,
Baden-Baden,
Schlossstr. 20, Germany.

Всім тим, хто відгукнеться на мій заклик складаю цею дорогою мою сердечну подяку.

ДАЙТЕ СВОЇМ ДІТЯМ ДО РУК
МІЙ ПРИЯТЕЛЬ
найкращий одинокий місячний журнал для українських дітей в Канаді й Америці. МІЙ ПРИЯТЕЛЬ береже Ваш найдорощий скарб: Ваші Діти! Не жалійте зараз післати $1.00 на річну передплату до —

MY FRIEND
49 Kennedy Street, WINNIPEG, MAN., Canada

— З ЦЕРКВИ ТА СВІТУ —

Англійський лікар ченцем. — (П.Б.—Знаний лондонський лікар Флуд, що займав визначне становище в лікарській палаті Великобританії, вступив до манастиря Отців Бенедиктинців. Др. Флуд має тепер 50 літ і резегнує із каріери, що перед ним стелиться.

Англійський посол перейшов на католицизм.— (П.Б.)— Недавно перейшов на катол. віру один із визначних діячів англіканської Церкви та б. посол до англійського парляменту Слессер. Він заявив, що довго застановлявся над цією справою, заки дійшов до переконання, що Католицька Церква є правдивою Церквою.

Вервиця в англійському Гайд Парку.— (П.Б.)— У загально відомому англійському Парку, зібралася група 30 молодих людей, віком до 25 літ, головно б. вояків англійської армії, які публично молилися за світовий мир. Натовпові, що зібрався кругом них вияснено, що таке вервиця та інтенції молодих католиків.

Релігія і радіо. — (П.Б.) 34 радієві стації в Урагваю зобовязалися не надавати ніяких пісень ані передач неморального змісту.

1950 рік — Святий Рік. — Після повідомлень з Ватикану, Папа Пій проголосив офіційно 1950 рік Святим Роком. Різні Комітети шукають за фондами, щоб дати змогу і убогим відвідати Св. Столицю. Святий Рік є 26-им з черги роком від 1300 року, і пічнеться 24 грудня 1949 р.

Католики творять 17½% населення світу.— Після найновішої статистики усіх католиків на світі є 400.000,000, на всіх людей в світі, після подань статистики Обєднаних Націй, 2 біліони, 320 міліонів. Точних цифр богато не годен подати через це, що комуністи все були проти подавання певних вістей загранiці. Також не знаги приміром, кілько католиків зістало знищених комуністами в краях, що тепер є під їх режімом.

Помер Архиепископ Парижа —Еммануєль Келестин Кардинал Сугард, архиепископ Парижа, літ 76, помер в Парижі 30 травня. Кардинал був вповні свідомий до останної хвилі свого життя, перед смертю був заосмотрений св. Тайнами. Покійний зістав піднесений до гідности кардинала в 1935 а назначений архиепископом Парижа в травні, 1940.

Доля др-а П. Вергуна.— Довідуємося, що большевики по арештуванні в Берліні 1945 р. Ексц. Др. Петра Вергуна, Апостольського Візитатора для українців католиків у Німеччині, вивезли були до Польщі, а пізніше перевозили до різних тюрем і остаточно заслали до концентраційного табору на границі полудневого Сибіру, де він і досі перебуває. На засланні в Сибірі теж жила Ігуменя Сестер Студиток Мати

Йосифа, яку засудили на 35 літ каторги. Знова в Воркуті, разом з українськими Владиками та іншими церковними достойниками, караються Вс. о. Др. Л. Глинка, проф. кан. права на Богословській Академії у Львові. Там рівнож донедавна перебував Впр. о. Градюк, ЧСВВ, Протоігумен Отців Василіян. (П.Б.)

Львівський Митрополит Кир Йосиф—Мученик.— (П.Б.) Як повідомляють париський щоденник "Ля Круа", голяндський інформативний тижневик "Де Ліні" та австрійський "Дер Фольксботе," Львівський Митрополит Кир Йосиф терпить жахливі туртури на місці свого заслання в Воркуті. Про це "Де Ліні" пише: "Ватикан одержав з достовірних джерел вістку про те, що великий львівський Митрополит Екс. Монс. Йосиф Сліпий, якого в квітні, 1945. року большевики заслали на Сибір, в наслідок катувань лежить тепер в бараці для хворих в концтаборі в Воркуті. Йому поламано обидві руки та декілька ребер."

Що діеться в Уневі.— (П.Б.) В невеликому селі Уневі біля Перемишля, в Західній Україні відомому зі свого відпустового міста до чудотворної ікони Богоматери та манастиря ченців Студитів тепер переводиться насильну колективізацію села, а з посілостей манастиря Отців Студитів створено радгосп. В монастирі дальше караються священики і монахи, що не хотять зрадити батьківської віри та перейти на большевицьке православія. Там рівнож перебуває Студит брат Атаназій, який колись перебував при Екс. Кир Андрееви, львівському, митрополитові, якого пізніше большевицькі посіпаки немилосерно катували і він чорний від побоїв, на цілому тілі, довго мусів лікуватися.

ПРЕДСТАВЛЕННЯ "А СОВІСТЬ ОБРУШИЛАСЬ" В ДЕСЯТЬОХ МІСЦЕВОСТЯХ

Товариство Апостольства Молитви з Роблину пильно працює в збиранні фондів на гарну, величаву відпустову церкву в цім містечку, уряджуючи ріжні зібрання, вечорки, обіди, вечері, базарі, концерти тощо. Цього ж року на цю ціль відограли цікаве і поучаюче представлення: "А совість обрушилась" в десятьох місцевостях.

В Роблині: 19 грудня 1948; в Вроксторі: 16 січня, на Зелені 30 січня; Ангусвил 11 лютого; в Йорктоні 27 лютого; для Колегії св. Йосифа і Академії Серця Христового в Йорктоні 3 березня; в Кемсек 6 березня; в Гилберт Плийнс 13 березня; на Дніпрі 22 мая; на Мерідейл 31 мая.— Справді це представлення характеризує теперішні канадійські обставини.

Хотяй нераз були ріжні трудности, зима, віддаль, сніги, болото і т.д., це однак не спиняє ревних пань від жертви. Дай Боже щоб ця їх старанна праця в скорім часі увінчалась якнайкращим успіхом!

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

I.—Чому Ісус Христос хвалить хитрого завідателя, що пофальшував рахунки свого пана? Та ж це гріх!

Христос не похвалює шахрайства, але показує нам які люди бувають хитрі в дочасних справах і заразом заохочує нас бути пильними в духовних справах, використовувати земські добра, щоб чинити добро ближнім. Так запевняємо собі Боже благословенство та спасіння душі.

II.—Я вірю, що тільки католицька Церква правдива. Звідкіля взялися інші Церкви?

Христос оснував одну католицьку Церкву. Інші церкви повстали пізніше. Мартин Лютер заложив лютеранську церкву в початках 16 століття. —В тому самому столітті Кальвин заснував Кальвинську церкву.. В 19 ст. Россел заложив Свідків Єгови... Прошу переглянут исобі число Голосу Спасителя, де маєте схему всіх сект і зони їх повстання. (Березень 1949).

III.—Чому католики почитають божків? Та ж Бог заборонив ідолопоклонство!

Ми не почитаємо ніяких божків. Статуї Ісуса Преч. Діви, Святих не є ніякими божищами. Вони пригадують нам Святих до яких молимося. — Люди не люблять паперу, з якого зроблена фотографія дорогих осіб, а самі особи, що представлені на фотографії. Нема нічого злого, як хтось шанує та цілує фотографію свойого батька чи матері. Чому мало б бути зле шанувати образи Святих, що нагадують нам Божих Угодників і спонукують наслідувати їхні чесноти?

IV.—Чи можна ходити до кіна, театру та на смішні вистави так звані "бурлеск"?

Нема жадного гріха подивитися на добре кіно чи представлення. Проте заборонено воно ходити на злі кіна чи вистави, бо пагані картини, нескромно зодягнені особи викликають у глядачах грішні гадки, бажання, уподобання та ведуть до упадку...

V.—Ходжу що тижня до сповіді. Часом не пригадую собі ніякого гріха. З чого тоді маю сповідатися?

Треба тоді сказати якийсь гріх із давнішого життя та додати: "Оскаржуюся за всі гріхи, що пригадую та не пригадую собі. За них каюся й обіцюю поправитися."

VI.—Чому люди цілують епитрахиль священика по сповіді?

Цим люди виявляють пошану для гідности священика, що для душ є представником Ісуса Христа на землі. Це заразом і вияв вдячности за прощення гріхів.— Треба придержуватися цього гарного звичаю.

VII.—Чи вільно ховати тіло еретиків, протестантів, відступників і безбожників на католицькім цвинтарі?

Церковний закон велить самих католиків гребати на католицьких цвинтарях. — Не має права до католицького похорону та цвинтаря хто не належав до католицької Церкви.

VIII.—Я запізналася з молодим хлопцем протестантом. Чи можу вийти заміж за нього?

Свята Церква завжди відраджувала подружжя між католиками та еретиками, бо вони звичайно цкідливі для като-

лицької сторони. Святий Павло велить уникати єретиків і не сходитися з ними... Що ж сказав би про подружжя, що є безнастанним приставанням із єретиком?...

Тяжко католицькій стороні вдержатися при вірі та Церкві, виховати по-католицьки діти, коли муж протестант сміється з католицької релігії, сповіді, вервиці, тощо...

IX.— Помер мій приятель жид. Чи можу дати за нього на Службу Божу?

Можемо молитися за всіх. Проте декрет св. Офіція дозволяє тільки тоді давати на Службу Божу за померщого поганина, як нема згіршення. (12 липня 1865).

X.—Ми недавно купили дім. Якась мара стукає, гуркає в нім удень і вночі. Що маємо робити? Чи треба молитися чи дати на Службу Божу?

Страх має великі очі. Може яка миша чи щур бігає на горі?— Може хто вам якості діє?— Пошукайте! Якщо ж галас не устане, так попросіть священика, щоб посвятив ваш дім!

XI.—Чи можна йти до протестантських святинь на Службу Божу та до Святого Причастя?

До протестантських і єретицьких святинь католикам заборонено ходити на богослуження, бо тим потверджувалиб єресь.— Зрештою протестанти не мають ні Служби Божої, ні св. Причастя, бо в них нема правдивих священиків.— Тільки католицька та староправославна Церква мають дійсних священиків.

XII.— Шановна Добродійко Олено, он відповідь на Ваше питання, **де греко-католик має ходити до сповіді?** — Церква бажає, щоб кожен приймав Великодне Святе Причастя та відбував Великодню Сповідь у своїм обряді—та в своїй парафії, хоч в разі потреби можна відбути свій великодній обовязок в іншім католицькім обряді Хто ж виповнив великодній обовязок у іншім обряді чи в іншій церкві, той має повідомити про це свого пароха.— Так приписує Папа Венедикт XIV в своїй буллі: **Кум дата фуеріт;** так і рішила Східня Конгрегація в 1929 року для українців в Америці, що й опісля було розтягнено й на Канаду.

Церква проте не забороняє деколи прийняти Святе Причастя в якімнебудь католицькім обряді, якщо вірні роблять це для побожности.— Ми ж грекокатолики маємо звичайно приймати Святе Причаста в своїй рідній, українській церкві, як латинники це роблять по своїх церквах. Ви ж, Пані Олено, не бачите в своїй церкві багато латинників, що б ішли в нас до Святого Причастя. Вони ходять причащатися в своїй церкві а ми грекокатолики українці маємо в своїй церкві приймати Ісуса до серця.

XIII.—Поважаний Пане Н., ми не кажемо, що **тільки католики підуть до неба, бо вони Божі вибранці!** — Ні! Багато католиків ідуть теж до пекла, не тому, що вони католики, але тому, що вони злі католики! — Багато некатоликів напевно підуть до неба, не тому, що вони некатолики, а тому, що вони щиро шукають Бога, хоч не знають, котра церква правдива.— Милосердний Бог не пішле їх до пекла через те, що вони без власної вини не належали зовнішньо до правдивої церкви, якої не мали нагоди пізнати. Були вони проте так розположені, що негайно були б вступили до правдивої церкви, якщо б були пізнали її.— Ми кажемо от що: "Не може спастися хто погорджує правдивою Церквою, хоч знає, котра Церква правдива! Не може спастися, хто прекручує Святе Письмо, от як роблять Свідки Єгови! Не може спастися, хто повідкидав Святі Тайни! Не може спастися, хто належав до правдивої Церкви, але покинув її, бо вона була для нього невигідна, занадто строга..."

XIV.—Слова Христові: **Розслідіть но Писання** (Ів. 5, 39) не дають влади людям перекручувати Святого Письма; Христос сказав ці слова до невірних Жидів щоб прослідили Писання, бо воно заповіло сотки років наперед, що колись мав учинити Месія, і щоб так повірили, що Христос дійсний Божий Син: **Воно ж** (Св. Письмо) **свідчить про Мене** (Ів. 5, 29). —Священик, а не бабки чи дівчата по вулицях має виясняти людям Святе Письмо, каже пророк Малахія: **Уста священика зберігають знання й люди розвідуватимуться про закон з його уст, бо він посланець Господа небесник сил!** (Мат. 2, 7).

XV.—Шановна Читачко Голосу Спасителя, питаєтеся, **чому християн святкують неділю, хоч Господь багато разів у Старому Завіті наказував Жидам святкувати суботу?**

Он чому: Христос воскрес у неділю. Святий Дух зійшов у неділю.— Своїм славним воскресінням Христос освятив неділю.— Церква змінила суботу на неділю, щоб зазначити, що покінчився Старий завіт, а настав новий.— Христос мав владу змінити суботу: **Син Людський Господь і суботі!** (Мар. 2, 28). Святий Йоан зве неділю **Господнім днем** (Апок. 1, 10).— Християни від самого початку святкували неділю: **А першого дня в тижні, як учні зібралися на ламання хліба** (Дії: 20, 7).

Якщо ж ваша сусідка суботничка бажає держатися приписів Старого завіту, так повинна відкинути хрещення, а прийняти обрізання для своїх дітей, приносити Богові криваві жертви з волів, овець, тощо...

Святкування суботи було обрядовим приписом. Зміна Старого на Новий завіт потягає за собою зміну й деяких обрядових приписів.

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВ. МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Надзвичайно гарна книжка, 96 сторін друку з 40 великими, зворушаючими символічними образками та науками. Принесе вона Вам велику духовну користь.

ЦІНА З ПЕРЕСИЛКОЮ тільки 50с

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ЛИПЕНЬ, 1949

Старий Стиль:

1. Пресв. Серця Хр. й Сестр. Пресв. Богородиці: Служба Серця Хр. переноситься на слід. нед., береться лише служ. Состражання.
3. Нед. 13 по С. і Празн. Серця Христ.: Сл. Недільна опускається, береться лиш Серця Хр. Утр.: Єв. Ів. 36. Сл. Б.: Ап. 306, Єв. Ів. 9 і 10.
7. Різдво Ів. Хрестителя: Сл. Б.: Ап. 112, Єв. Лук. 1 (з переступками).
10. Нед. 4 по С.: Гл. 3, Єв. утр. 4. Сл. Б.: Ап. 93, Єв. Мат. 25.
12. Верховних Ап. Петра й Павла: Сл. Б.: Ап. 193, Єв. Мат. 67.
17. Нед. 5 по С.: Гл. 4, Єв. утр. 5. Сл. Б.: Ап. 103, Єв. Мат. 28.
24. Нед. 6 по С.: Гл. 5, Єв. утр. 6. Сл. Б.: Ап. 110, Єв. Мат. 29.
31. Нед. 7 по С. і Прор. Ілії: Гл. 6. Єв. утр. 7. Сл. Прор. Ілії пер. з 2. серпня на цю нед., бо в слід. нед. припадає Успення Св. Анни. Сл. Б.: Троп. воскр. Прор. Конд. воскр., Сл. Конд. Прор. Ін. Богор. Прор. Прич. і Алл. воскр. і Прор. Ап. 116 і 57, Єв. Мат. 33 і Лук. 14.

Новий Стиль:

3. Нед. 4 по С.: Гл. 3, Єв. утр. воскр. Сл. Б.: Ап. 93, Єв. Мат. 25.
10. Нед. 5 по С.: † Преп. Антонія Печ. Гл. 4. Єв. утр. воскр. 5. Сл. Б.: Ап. 103 і 213, Єв. Мат. 28 і 10.
17. Нед. 6 по С., Ілії прор.: Гл. 5. Єв. утр. воскр. 6. Сл. Б.: Ап. 110 і 57, Єв. Мат. 29 і Луки 14.
24. Нед. 7 по С. † Бориса і Гліба мч. Гл. 6, Єв. утр. воскр. 7. Сл. Б.: Ап. 116 і 99, Єв. Мат. 33 і Ів. 52.
31. Нед. 8 по С.: Предправ. Проісх. Ч. Хреста. Гл. 7. Єв. утр. воскр. На Сл. Б.: троп. воскр. і хрест, Сл. Конд. воскр. Ін. Хреста. Ап. 124, Єв. Мат. 58.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА СЕРПЕНЬ, 1949

Старий Стиль:

2. Прор. Ілії: Сл. його бралась попередної нед. Де храм, те нині і все Празника.
7. Нед. 8 по С. і † Усп. Св. Анни: Гл. 7, Єв. утр. 8. Сл. Б.: Ап. 124 і 210, Єв. Мат. 58 і Лук. 36.
14. Нед. 9 по С., Проісх. Чесного Хреста: Гл. 8, Єв. утр. 9. Сл. Б.: Троп. воскр. і Хреста, Сл. Конд. воскр. Ін. Конд. Хреста. Прок. Ал. і Прич. воскр. і Хреста. Ап. 128 і 125, Єв. Мат. 59 і 60. По заамвонній молитві водосвяття мале на памятку хрищення України, і благословення зілля.
15. Початок Спасівки до 27 включно.
19. Преображення Господнє: Сл. Б.: Ап. 65, Єв. Мат. 70. По заамвонній молитві, або по отпусті свячення овочів.
21. Нед. 10 по С.: Гл. 1, Єв. утр. 10. Сл. Б.: Ап. 131, Єв. Мат. 72.
28. Нед. 11 по С. і Усп. Пресв. Богород.: Гл. 2, Єв. утр. 11. Троп. воскр. і Усп. Сл. Конд. воскр. Ін. Конд. Усп. Прок. Алл. і Прич. воскр. і Усп. Ап. 141 і 240, Єв. Мат. 77 і Лук. 54. По отпусті свячення зілля.

Новий Стиль:

1. Понед. Проісх. Ч. Хреста. 7 Братів Мч. Макавейських. Початок Спасівки. На Сл. Б.: Ап. 125 і 330, Єв. Ів. 60 і Мат. 38. По Сл. Б. водосвяття на памятку хрищення України (ризи фіолетні).
6. Субота, Преобр. Господнє: Всеночне. Сл. Б.: Ап. 65, Єв. Мат. 70. По Сл. Б. благословення овочів.
7. Нед. 9 по С.: Попраз. Преобр. Гл. 8. Єв. утр. воскр. 9. Сл. Б.: Ап. 128, Єв. Мат. 59.
14. Нед. 10 по С.: Предпраз. Успення. Гл. 1. Єв. Утр. воскр. 10. Сл. Б.: Ап. 131, Єв. Мат. 72.
15. Понеділок Успення Пр. Богор.: Сл. Б.: Ап. 240, Єв. Луки 56. По Сл. Б. благословення зілля.
21. Нед. 11 по С.: Попраз. Усп. Гл. 2. Єв. утр. воскр. 11. Сл. Б.: Ап. 141, Єв. Мат. 77.
28. Нед. 12 по С.: Гл. 3, Єв. утр. воскр. 1. Сл. Б.: Ап. 282, Єв. Луки 13.
29. Понед., Усіknов. Гол. Ів. Хрестителя: (на нед. 4. IX). Нині піст.

ДНІПРО, САСК.

Дня 24. травня Панство П. Бейки з Дніпра запросили своїків і знакомих людей з близька і з далека на Службу Божу й Парастас за своїх померших. В цей красний день поважне число людей зібралося. о. Й. Денищук ЧНІ., прибули з Роблину і у своїй проповіді підчеркнули цей гарний і побожний звичай нашого народу молитися за своїх померших— звичай який переходить з рода в рід. По спільнім обіді іще відправлено Панахиди і посвячено памятники на гробах двох цвинтарів у цій парохії. З цієї нагоди добрі люди зложили свою жертву на нову церкву св. Йосифа в Йорктоні $18.50.

Жертвували по 1.00: о. Парох, П. Бейко, Н. Мужилівський, пані О. Черевик, пані А. Киба, П. Стебніцький, А. Киба, панство І. Глют, С. Шордій, А. Малінський, М. Вівчарик, І. Гуляк. По 50п.: пані А. Головатюк, пані А. Мужилівська, М. Угрин, П. Гуменюк, Н. Малінський, В. Філіпчук, С. Головатюк, В. Лукаш, П. Менчак, М. Черевик, Ів. Лукаш.

Сердечна подяка всім за щиру жертву участь.

Присутний.

Христос Преобразився

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

СТРАСТІ Христові наближаються. Христос бере трьох учнів, Петра, Якова й Івана та йде на гору Тавор, де переображується в часі молитви. Одежжя Спасителя стає біла немов сніг, обличчя ясне мов сонце, що осліпляє слабі людські очі, божеська повага пробивається з цілої Його Особи так, що здивовані та пройняті таємним страхом перед величю Учителя перелякані учні закривають руками обличчя та падають лицем до землі.

Яка це велична сцена в земськім житті Спасителя!

Гора Тавор віддалила Христа й Його Учнів від буденних, зматеріялізованих жидів, що мріяли про одне земське царство. —Три улюблені учні товаришать Йому, щоб бути свідками Його слави, сили та величі.— Мойсей і Ілля зявляються, щоб представляти Старий Завіт, що внедовзі покінчиться, та передати Христовим учням владу та повагу, якою вони втішалися в Старім Завіті, складаючи при тім поклін Христові, основникові Нового Завіту, що мов сонце місяць перевищає Старий Завіт своїми ласками та величю.— Христос стає осередком цього Нового Завіту, тому переображується, перемінюється, щоб наявно доказати, що й Старий Завіт мусить перемінитися. Небесний Отець не блискавками, а ласкавим голосом потверджує місію Христа в світі та зобовязує людство слухати Його, бо Він законодавець, цар і вождь відкуплених душ, за які внедовзі пролле свою кров і віддасть життя.

Чому ж Христос переобразився?

1) Христове чудесне переображення пречудно скріпило віру в улюблених апостолах. Наближалися болючі Страсті для Христа, надходила хвилина страшного пониження для Божого Сина. Христос мав бути виданий паганами, збичований, висміяний, прирівняний до найбільших злочинців людства, розпятий поміж двома розбійниками.— Якщо б учні не були силь-

но переконані, що Христос добровільно пішов на муки та смерть, їхня віра готова була захитатися, учні могли зневіритися та забути про Спасителя, згіршившись і розчарувавшись сповидною Його немічю.— Коли ж зобачили Його славу, велич, могутність, так зрозуміли, що добровільно з послуху для Отця пішов на смерть за людей, бо так вимагала Божа премудрість.

2) Слава переображення мала доказати учням, що терпіння мусить попередити прославлення. Майбутня слава, що жде Христових визнавців, це пречудна спонука ступати Христовими слідами, іти тернистим шляхом самовідречення та вмертвлення, бо це єдина правдива та непомильна дорога, що веде до вічної слави.—Скільки геройських душ, мучеників, пустельників, ченців і черниць охоче приймали та повсякчас приймають прерізні тягарі Христового Закону, бо присвічує їм блиск Христового переображення!— Вони кличуть зо святим Павлом посеред земської нужди та страждань: *Не стидаюся терпіти, бо знаю, кому я повірив!* (2 Тим. 1, 12).— Христове переображення вливає відвагу в їх зболілі душі, викликає одушевлення в їхніх серцях, бо вони свято переконані, що їх терпіння вкриються внедовзі славою небеного переображення.

3) Христове переображення запалило учнів бажанням щастя та слави. Опянілий блиском чудесної переміни Спасителя, очарований незрівняною красою Христа, опянений щастям надземським Петро закликав захоплений: *Господи, добре нам тут бути. Коли хочеш, поставлю тут три шатрі: для Тебе одне, і одне для Мойсея, й одне для Іллі.* (Мат. 17, 4).

Петро не знав, що говорив, бо надмірна радість і щастя захопило його.—Він бажав назавжди полишитися на Таворі та повік роскошуватися славою прославленого Спасителя.—Якщо ж промінь Божої слави, що заблистів при Христовім переображенні так ущасливив учнів, так що й казати про повний вияв Божої величі, слави, любови, доброти в небі, де блаженні бачитимуть не тільки славу Христового людства, але безмір слави та величі Бога в Тройці єдиного, Пречистої Діви, Цариці неба, що повік мов сонце блистітиме поруч свого прославленого Сина, Анголів, що будуть приятелями людей і учасниками загального щастя?!

Направду треба закликати про небо зо святим Павлом: *Око не бачило й ухо не чуло, й на серце людині не впало, що Бог приготовив тим, що люблять його!* (І Кор. 2, 9).— Святий Августин додає: "Небо це щось таке велике та пречудне, що можна здобути й заслужити добрим життям, але неможна зрозуміти й оцінити, поки не осягнемо його та не дістанемося до нього!"

Оттому ми повинні щоденно згадувати невимовну славу та щастя, що ждуть на нас у небі. Постійна згадка про небесне щастя змусить нас вправлятися в чеснотах, виповняти сумлінно свої станові обовязки та нести гідно життеві хрести за Розпятим Спасителем, *бо теперішнє легке наше горе зготовляє для нас в безмірнім багатстві славу вічної ваги.* (2 Кор. 4,17)

В 16-му столітті проживали в Римі два приятелі, Михайло та Марсилій. Обидва занималися природничими науками та захоплювалися красою всесвіту. Раз зговорилися про позагробове життя, про небо та про вічне щастя.— Розстаючись, прирекли собі за Божим дозволом зявитися по смерті один одному, якщо хтось із них скоріше помре.— По кількох місяцях Марсилій нагло помер і зявився Михайлові, заявляючи: "Приятелю, є позагробове життя і варто трудитися, жити по-християньски, усе віддати, навіть життя, аби тільки здобути його, бо слава небесна та вічне щастя блаженних такі великі, що варто все посвятити для них!"

Михайло заохочений приятелем покинув світ, уступив до манастиря та вповні віддався Богові, повтаряючи посеред терпінь і трудів: "Все земське так терпіння, як і радощі малозначні, аби тільки я здобув собі вічне щастя та дістався до неба!"

Не є конче потрібно, щоб ми на цім світі мали багатства, достоїнства, славу; не є конче потрібно, щоб ми були здорові, сильні, та щоб довгі роки прожили на землі. Ні: навіть нема ніякої конечної потреби, щоб ми існували взагалі. Адже світ дуже легко міг би й без нас обійтись... Одначе коли ми вже раз на цім світі існуємо, то одна річ є нам конче потрібна, а саме: спасти свою душу. Мусимо отже вибрати одно з двох: або спасення, або прокляття. Третього вибору для нас нема.

но переконані, що Христос добровільно пішов на муки та смерть, їхня віра готова була захитатися, учні могли зневіритися та забути про Спасителя, згіршившись і розчарувавшись сповидною Його немічю.— Коли ж зобачили Його славу, велич, могутність, так зрозуміли, що добровільно з послуху для Отця пішов на смерть за людей, бо так вимагала Божа премудрість.

2) Слава переображення мала доказати учням, що терпіння мусить попередити прославлення. Майбутня слава, що жде Христових визнавців, це пречудна спонука ступати Христовими слідами, іти тернистим шляхом самовідречення та вмертвлення, бо це єдина правдива та непомильна дорога, що веде до вічної слави.—Скільки геройських душ, мучеників, пустельників, ченців і черниць охоче приймали та повсякчас приймають прерізні тягарі Христового Закону, бо присвічує їм блиск Христового переображення!— Вони кличуть зо святим Павлом посеред земської нужди та страждань: *Не стидаюся терпіти, бо знаю, кому я повірив!* (2 Тим. 1, 12).— Христове переображення вливає відвагу в їх зболілі душі, викликає одушевлення в їхніх серцях, бо вони свято переконані, що їх терпіння вкриються внедовзі славою небеного переображення.

3) Христове переображення запалило учнів бажанням щастя та слави. Опянілий блиском чудесної переміни Спасителя, очарований незрівняною красою Христа, опянений щастям надземським Петро закликав захоплений: *Господи, добре нам тут бути. Коли хочеш, поставлю тут три шатрі: для Тебе одне, і одне для Мойсея, й одне для Іллі.* (Мат. 17, 4).

Петро не знав, що говорив, бо надмірна радість і щастя захопило його.—Він бажав назавжди полишитися на Таворі та повік роскошуватися славою прославленого Спасителя.—Якщо ж промінь Божої слави, що заблистів при Христовім переображенні так ущасливив учнів, так що й казати про повний вияв Божої величі, слави, любови, доброти в небі, де блаженні бачитимуть не тільки славу Христового людства, але безмір слави та величі Бога в Тройці єдиного, Пречистої Діви, Цариці неба, що повік мов сонце блистітиме поруч свого прославленого Сина, Анголів, що будуть приятелями людей і учасниками загального щастя?!

Направду треба закликати про небо зо святим Павлом: *Око не бачило й ухо не чуло, й на серце людині не впало, що Бог приготовив тим, що люблять його!* (І Кор. 2, 9).— Святий Августин додає: "Небо це щось таке велике та пречудне, що можна здобути й заслужити добрим життям, але неможна зрозуміти й оцінити, поки не осягнемо його та не дістанемося до нього!"

Оттому ми повинні щоденно згадувати невимовну славу та щастя, що ждуть на нас у небі. Постійна згадка про небесне щастя змусить нас вправлятися в чеснотах, виповняти сумлінно свої станові обовязки та нести гідно життєві хрести за Розпятим Спасителем, *бо теперішнє легке наше горе зготовляє для нас в безмірнім багатстві славу вічної ваги.* (2 Кор. 4,17)

В 16-му столітті проживали в Римі два приятелі, Михайло та Марсилій. Обидва занималися природничими науками та захоплювалися красою всесвіту. Раз зговорилися про позагробове життя, про небо та про вічне щастя.— Розстаючись, прирекли собі за Божим дозволом зявитися по смерті один одному, якщо хтось із них скоріше помре.— По кількох місяцях Марсилій нагло помер і зявився Михайлові, заявляючи: "Приятелю, є позагробове життя і варто трудитися, жити по-християнськи, усе віддати, навіть життя, аби тільки здобути його, бо слава небесна та вічне щастя блаженних такі великі, що варто все посвятити для них!"

Михайло заохочений приятелем покинув світ, уступив до манастиря та вповні віддався Богові, повтаряючи посеред терпінь і трудів: "Все земське так терпіння, як і радощі малозначні, аби тільки я здобув собі вічне щастя та дістався до неба!"

Не є конче потрібно, щоб ми на цім світі мали багатства, достоїнства, славу; не є конче потрібно, щоб ми були здорові, сильні, та щоб довгі роки прожили на землі. Ні: навіть нема ніякої конечної потреби, щоб ми існували взагалі. Адже світ дуже легко міг би й без нас обійтись... Одначе коли ми вже раз на цім світі існуємо, то одна річ є нам конче потрібна, а саме: спасти свою душу. Мусимо отже вибрати одно з двох: або спасення, або прокляття. Третього вибору для нас нема.

ПОЧАТКИ ХРИСТИЯНСТВА В УКРАЇНІ

Др. Юрій Федорів

ХРЕСТ в Україні звязаний з апостолуванням св. апостола Андрея. Переказ, що св. апостол Андрей проповідував Христову віру на землях нинішньої України, записаний у Лаврентійському літописі.

Ми маємо багато відомостей, що в апостольських часах була проповідувана Христова наука на північних берегах Чорного моря.

По зісланні св. Духа на апостолів—пише Євзевій Памфілів—розійшлися апостоли Христові по всьому світу проповідувати його науку. Апостолові Андрееві випала доля проповідувати в Скитії, на територіях нинішньої України. Про ап. Андрея згадують: Оріген, Доротей Тирський, Гіпполит Римський, Теодорет з Кіру та інші Отці Церкви, крім писаних джерел збереглося багато усних передань у нашому народі про св. Андрея. Із тих то передань скористав і літописець та записав те, що чув від народу.

Один із переказів говорить про відтиск стопи св. Андрея на камені на побережжі Чорного моря. Такий самий є переказ про св. ап. Петра, слід св. Петра на камені є збережений в одному з римських музеїв. Видно, що були якісь тісні звязки нашої території з Римом ще в апостольських часах, коли навіть перекази передавалися.

Що ще в апостольських часах ширилося християнство на північних берегах Чорного моря—це історичний факт. Багато св. Отців Церкви згадують у своїх творах про християнство між скитами, а св. Єронім пише у своїй церковній історії, що холодні околиці Скитії палають вогнем християнської віри. Отже християнство було вже в апостольських часах на територіях нинішньої України.

Чергову вістку про християнство на землях України знаходимо в минеї цісаря Василія II., що жив при кінці X. ст. Тут читаємо про мученичу смерть трьох учнів ап. Андрея, що походили з північної Скитії. Вони називалися Інна, Рима і Пінна;

проповідували християнство між скитами та охристили багато народу. За це "схопив їх правитель, та віддав на люті муки." Цю записку приписують якомусь ченцеві Епіфанієві, що жив у VIII. і в IX. ст. Автор записки оправдується у своїм писанні, що сам був на землях, де проповідував св. Андрей,, чув на власні вуха різні оповідання про св. Андрея, а навіть посписував імена перших Андреєвих учнів.

Тоді була Церква Христова, як на ті часи, досить уже впорядкована. Була вже навіть епископська столиця в боспорській державі на Кримі, в місті Тмуторокані. Осідок митрополії був у Томі, в портовому місті нинішньої Болгарії. Звідси присилано епископів та священиків, що вміли читати та говорити місцевою мовою.

Не було тоді ще поділу Церкви. Тоді була одна незіпсута наука Христа, що її голосили апостоли. Таку саму науку голосив св. Андрей на територіях нинішньої України і св. Петро в Римі.

В III. і IV. ст. від Дону аж до Карпат заселювали наш край народи ґерманського походження, ґоти. Якась невідома нам причина пригнала їх із північно-західніх земель. Хоч вони були підбили словян, то витворився між обома народами добрий спосіб співжиття. Ґоти були християнами; східні ґоти були аріянами, а західні задержали незіпсовану науку Христову. Аж гунська стихія в IV. ст. розбила ґотську державу та виперла ґотів на захід.

Навіть у тяжкі часи переселення народів не загинула християнська віра на наших землях. Ця віра збереглася на Кримі, в тодішній боспорській державі, "Реґнум Боспорі," де був осідок епископа в місті Тмуторокані. Очевидно, що велике знищення від дикої орди гунів ослабило зовнішні прояви християнства.

Аж на початку IX. ст., в часі орґанізації української держави, показуються ясно давні, незатерті ще сліди християнства на Україні. Літописець подає похід двох українських князів Аскольда і Дира на Царгород 866 р. Хоробрі князі дуже загрожували Царгородові, бо тодішній грецький цісар Михаїл III. вирушив був на сараценів. Коли повернувся з походу, застав загрожену столицю й усю ніч молився до Матері Божої Влахерської, щоб рятувала Царгород. Ранком вийшов сам грецький патріярх із поясом Матері Божої і... сталося чудо: повстала велика буря на морі і затопила кораблі українських князів... "і безбожних Руси корабля смяте"— каже літописець.

"Окружное посланіе Фотія" у 35. главі розказує, що Аскольд і Дир врятувалися, повернулися додому та прислали прохання до цісаря Михаіла про мир і священиків.

У арабській літописі Массуді записано, що в дружині Аскольда і Дира була половина християн, а російський учений Голубінський пише, що св. Кирило, їдучи з місією до хазар, задержався на Херсоні ок. 860 р. та знайшов там св. Євангелію і Псалтир, писані словянською мовою.

В той час, як Аскольд і Дир виправлялися на Царгород, була вже половина християн між їхніми дружинниками. По повороті із невдалого походу переконалися князі про правдивість християнської науки і самі приняли християнство від своїх таки священиків чи епископа, що мав свою епископскую резиденцію в Тмуторокані на Криві. Пізніше на могилі Аскольда побудовано церкву.

По Аскольдові й Дирові згадується в українськім літописі про християнство в договорах князя Ігоря з греками.

Князь Ігор робив два рази воєнні виправи на Царгород. Перший раз 941 р., а другий раз 944 р. У 945 р. заключив договір з греками. Цей договір відписав наш літописець із грецького оригіналу, як сам каже. Договір був заключений між князем Ігорем і грецькими цісарями: Романом, Константином і Степаном. При закінченні договору так клялися Ігореві посли:

..."А хто з руської сторони осміліться нарушити цей договір, то "елико їх крещеніе приняли суть", нехай приймуть шімсту від Бога Вседержителя та засудження на погибіль у цьому віці і в будучому. А неохрещені, щоб не мали помочі ні від Бога, ні від Перуна; щоб щити їх не охорняли і нехай погибнуть від мечів своїх, від стріл і від іншої своєї зброї. І щоб вони були рабами у цьому віці і в будучому віці."

В іншому місці читаємо:

"А коли збігця не знайдуть, нехай присягають наші християни руські по вірі своїй, а нтехристияни руські по закону своєму."

Дальша записка така:

..."а ми, скільки нас є охрищених, клялися церквою св. Ілиї в Соборній Церкві при Чеснім Хресті і цьому писанні. Клялися беретги все, що тут написано, і нічого не порушити. А хто порушить це з боку нашого, чи князь, чи хто інший, хрищений, чи нехрищений, щоб не мали вони помочі від Бога, щоб був той рабом у цьому віці і в віці будучому. І нехай буде заколений своєю зброєю. А неохрищена Русь нехай покладе щити свої та мечі на голо, обручі свої та іншу зброю і нехай клянеться беретги все, про що записано в договорі цьому від Ігоря, від усіх бояр і від усього народу руського, "от страни руськия."

Ось так виглядала присяга князя Ігоря, записана в договорі з греками 945 р., значить, перед 1000 роками. Ми бачимо, що найперше говориться про християн, а потому про поган, хоч ніде не маємо відомости, щоб сам кн. Ігор був християнином. Із повищої присяги виходить, що перед 1000 роками були дві вірі на давній Русі: християнська і поганська. Одначе християнська віра була в більшій пошані, коли в присязі говориться про неї на першому місці, а про поганську на другому. Видно, що княжі посли і вся тодішня державна еліта були вже християнами. Князь держав ще поганську віру, хоч деякі учені кажуть, що сам Ігор був тайним християнином.

Про присягу самого Ігоря осьтак говорить Літопис:

"На другий день покликав Ігор послів і прийшов на горбок, де стояв Перун, і поклав зброю свою, щити і золото і присягнув Ігор і люди його, скільки було поганської Русі. А охрищена Русь присягала в церкві св. Ілиї, що над ручаєм. Се була соборна Церква, бо багато з варягів було християнами."

Отже, в Києві була соборна, зн. парафіяльна, або навіть катедральна церква св. Ілиї. Видно, що були ще й інші, несоборні церкви, цебто було більше християнських церков. Ті церкви були залежні від тмутороканської єпархії на Криму, де ще давно св. Кирило знайшов був св. Євангелію і Псалтир, писані словянською мовою.

Так скоро, за кілька літ, від часів Аскольда і Дира не могло зявитись так багато християн на територіях давньої Русі. Віра Христова була тут з давен-давна, ще з апостольських часів. Але, протягом довгих століть, під пресією дикої орди гунів, християнство значно ослабло й поруч християнства була тут і поганська віра, що з неї часто переходили погани на християнство.

По Ігореві панувала на Русі його жінка, Ольга. Вона сама охристилася та щиро намовляла свого сина Святослава, щоб і він охристився. Одначе він не послухав ради своєї матері й умер таки поганином.

Любов до Бога, то великий скарб, що в собі містить усякі інші скарби; але памятаймо, що направду любити Господа Бога, це не є ніщо інше, як точно сповняти святу волю Його.

СЛУЖБА БОЖА

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ЛІТУРГІЯ ОГЛАШЕННИХ

ПО Малім Вході Священик мовчки благає Господа прийняти похвалу від людей, що прагнуть прославляти свого Творця, дякуючи за сотворення та прерізні добродійства.

ТРОПАРІ та КОНДАКИ.—Підчас тихої молитви Священика вірні під проводом дяків співають тропарі та кондаки. — Що ж таке Тропар?— *Тропар* це короткий опис подвигів, чеснот життя Спансителя, Богородиці та Святих.

Що таке Кондак? — *Кондак* —це короткий, похвальний гимн на честь Спасителя, Богородиці чи Святих.

Тропаді та Кондаки зміняються зо святами. Маємо багато прерізних свят у році. Церква за Божим надхненням установила ці свята, щоб через них освячувати наші душі. Освячення ж це вподібнення душі до Спасителя. — Мати Божа, Святі Божі Угодники це живі відбитки Спасителя.— Отак цілий церковний рік поділено на різні періоди. Чудові наші українські урочистості, дні присвячені Спасителеві, Преч. Діві Марії та різним Святим пригадують нам найважніші події життя Ісуса Христа, Божої Матері, Святих. Кондаки ж оспівують і звеличують їх чесноти та геройство, заохочують наслідувати їх, бо так наближаємося до Спасителя, вподібняємося до нього: *Кого Він* (Бог) *передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Його Сина, щоб Він був первороджен поміж багатьма братами.* (Рим. 8, 29).

Отак вірні діти Церкви переживають разом зо своєю духовною Матірю життя Спасителя, Богородиці та Святих Подвижників, що гаряче любили Христа та служили Богові всім серцем.

Цілий церковний рік з прерізними святами це чудовий фільм життя Христа, Богородиці, Святих... Треба приглядатися до цього фільму, вживатися в нього, захоплюватися героями, що там зявляються. Оттоді Христос стане для нашого серця Живим і повним чару та заохоти наслідувати Його чесноти... Наше ж життя наблизиться до геройства перших християн, яких Святий Павло не вагається звати Святими, бо дійсно такі були цілі християнські громади.

Звідкіля взялися в нас Тропарі та Кондаки?— Емеський діякон, Роман, зачав складати їх около 500 року по Христі. Свята Церква вложила їх до Служби Божої, щоб ці чудові взори чеснот і геройства завжди зберігалися в християнських серцях і памяті грядучих поколінь.— Кожен Святий чи Свята кличе нас своїм життям: *Наслідуйте мене!* (І Кор. 4, 16), як святий Павло писав до Коринтян.

Вірні співають Тропарі, а Священик потихо благає Бога в сердешній молитві ласкаво прийняти славословну молитву та подати ласку служити Богові все життя, *яко Свят еси, Боже наш*...— Боже, Ти святий, Ти величний, Ти безконечний, тому люди всім серцем прославляють Тебе.

СВЯТИЙ БОЖЕ...— Це дуже давня пісня, бо сягає часів грецького цісаря Теодосія. Був тоді в Греції землетрус, що понищив багато сіл і міст. Царгородський патріярх, Прокль, зарядив покутний обхід, щоб усмирити Божий гнів. В часі обходу один малий хлопець зобачив небо розкрите, де чув, як Анголи співали: *Святий Боже, Святкий Кріпкий, Святий Безсмертний, помилуй нас.*— Захоплений і зворушений оцим оповіданням розкаяний нарід став співати цю прегарну пісню. Землетрус негайно покінчився на превелике здивування всього народу.

Святий Боже...— це чудове прославлення Пресвятої Трійці. — Воно нагадує нам появу Пресвятої Трійці над Йорданом: Син хреститься в ріці, Святий Дух зявляється під видом голубки, а Небесний Отець кличе з неба: *Це мій Син улюблений, що Я вподобав собі!* (Мт. 3, 17).

На Різдво Христове, Богоявлення, в Лазареву Суботу, на Великдень, Зелені Свята замість *Святий Боже* співаємо: *Єлицы во Христа крестистася*...— В навечіря цих свят Церква хрестила Оглашенних. На другий день на Службі Божій взи-

вала новоохрещених прославляти Бога за ласку святого хрещення та відродження до життя ласки, співаючи *Аллилуя* цебто *Прославляймо Господа!*

В хрестопоклонну неділю та на празник Воздвиження Честного Хреста співаємо: *Кресту Твоєму, покланяємося, Владико* ...— Господи, кланяємося Твому Хрестові, бо хрестом Ти врятував нас від вічної загибелі...

По відспіванні *Святий Боже* Священик іде за престіл, звідкіля виголошує до народу: *Вонъмім! Мир всім! Премудрость вонъмім!*— Люди, уважайте, бо почуєте науку Апостолів, що Христос був порозсилав по світу голосити народам правди Божого обявлення. Треба бути уважні, не розглядатися, не швендятися, бо йнакше не зрозуміємо науки, що вказує, як треба жити похристиянськи, щоб гідно носити імя Христових визнавців і учнів. Святий Павло каже в листі до Римлян: *Все, що давніше написане, було написане нам на науку, щоб ми терпінням і потіхою з Писання мали надію!* (Рим. 15, 4) — Священик за престолом представляє Спасителя укритого в пустині.

ПРОКІМЕН—Хор співає прокімен, стишок зо Старого Завіту, щоб зазначити одність обидвох завітів, бо ж обидва завіти, так Старий, як і Новий, звернені до Христа, що є осередком усього Божого діяння та центральним пунктом історії людства. —Прокімен уводить вірних у дух Нового Завіту та підготовляє їх до слухання Науки Христових Апостолів, як Старий Завіт приготовляв людство до приходу Месії.

АПОСТОЛ— Дяк читає уривок із писань Апостолів.— Священик сидить на Горнім сидінні, що представляє Христа, що по воскрісенні засів праворуч свого Небесного Отця.

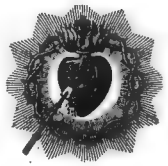

Чемні й ласкаві слова не багато коштують. Язик від таких слів ніколи не пухне й не болить, і ніколи ще ніхто не набрався від них нервової недуги. Одначе хоч і які дешеві вони, ті ласкаві та чемні слова,—то проте вартість їх незвичайно велика: вони засівають мир, згоду й любов у людських серцях.

МАТУСИНЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Христя Денисиха

ВЕЗЛИ нас вантажними автомашинами день і ніч і висадили на залізничій стації в Ж. Вагони з військом, армататами й всяким воєнним барахлом мчать на захід. Нам казали ждати.

Ждемо вже чотири дні й чотири ночі. Я з маленькою дитиною на руках, у мами чедоман, а в ньому, що вспіли врятувати з пожару, бо вже горіючими сходами збігли ми вниз.

Уже на пятий день благословиться. Дитина останні соки тягне з моїх грудей. Останній шматок хліба зїли вже. Тут нас багато таких як ми. Є й такі, що цілий тиждень ждуть на поїзд. Приїде в ряди-годи якесь німецьке а може й жидівське, хто його розбере?) авто, щось там побалакають поміж чоловіками і двох-трьох зникає з нашого гурту. Кажуть,— золотом платять за підводку до кордону. Відки взяти золота? Валя-красавиця вчера зникла з офіцером. Дехто з парубків пішли пішком. А далеко зайдеш пішком з дитиною н аруках? В голоді?

—Їде, їде!—закричали хлопчиська, збігаючи з горбка.

Мов мурашки заворушились всі, хапають мішки, чемодани, діти, а хто й голіруч. Товпиться народ здовж залізничого полосса, щоби ближче до вагонів.

Із зойком повзе поїзд обліплений людьми. Кажу вам, один жах. Одною ногою стоять на ступкях, бо на другу нема місця, одною рукою держаться вікон, дверей, драбинок. На вер-

хах вагонів жінки, діти. Хлопчиська сидять на зударах, як на конях. Ніде, ніде ні шпильки не пхнеш. Потяг ще на ходу, а сильніші беруть вагони приступом. Плач, лемент. І як воно обійшлось, що він не попав під колеса, я не знаю.

В кожного з нас ще надія. Може... може хто зійде, може кого винесуть...

Паровіз засвистів, загудів, застогнав і станув на стації.

—води, води... хліба...

—Дядьку, хліба...

—Тьотю, подайде води!—кричать з вагонів, та нікого це не вражає.

Крик, лайка й бійка за клаптик місця, де бодай одну ногу поставитиб можна. Ба, вже й під вагонами народ приміщується. Я з мамою стоїмо, бо і що ж іншого було робити?

Паровіз засвистів аж в мозґу подряпало й рушив з місця. Паровіз поїхав, вагони остались. Проклони, лайка, плач, лемент і голодова гарячка клубилося парою з вікон вагонів, тиснулися попід руки людям, вдаряли в обличчя.

—Мабуть останемо вже тут, мамо. Ходім до міста, може де хліба роздобудемо. Хоч вкраду, бо в очах мерехтить з голоду.

Взяла я дитину на одну руку, другою спомагаю мамі нести чемодан. Вийти зо стації не дають. Салдати не пускають. Присіли ми знова на каменях і ждемо. На кого... на що ждемо?...

Нечайно, мов з під землі виросли самолюти над нашими головами. Заворкотіли зловіщо. Здалека чути громи бомбових вибухів. Товпа народа кинулася до виходу, я опинилася поза будинком стації.

Біжу навмежжя. Громи не втихають. Земля дрижить від зривів. Хвиля повітря вдарила в мене і я повалилася з дитиною на ступні якогось будинку. Отямилася. Мама біля мене, червона як жар, дитина плаче. Я відкрила ворота будинку й увійшла до середини. Мама поглянула на мене тривожно.

—Не бійтеся, мамо. Вірите в чудо? В мене на грудях Матусине...

—Цить, ще хто почує! О Господи...

—Цитьте, а то справді хто почує.

Сипляться вікна. Здається, що цілий будинок хитається мов від від вітру. Я пішла в глиб будинку. З підвалля вийшла якась жінка, завела нас в глиб. Ми сиділи мовчки, а тільки дитина плакала. Зловіще воркотіння придавлювало нас до земкі.

—О, Господи!... зідхнула важко жінка, та вмить стривожилась. Я догадалася.

—Нічого тіточко, нічого. Не присилуєш серця мовчати! Душі не скуєш!

Ми поглянули собі прямо в вічі.

Самольоти втихли. Ми відсапнули свобідно.

—Заходьте в хату бодай зілля запарю. Заходьте!

Добряча жінка з серцем і з душею. Що мала в хаті, все перед нас поставила й дитину перевинула й нагодувала.

Побули ми в неї днів зо три. Вже хотіли остатися жити в Ж., аж пройде хуртовина. Тут нас ніхто не знає. Можна буде знайти роботу й прожити якийсь час.

Так чому не остатись?

—Стрінула я на вулиці Сергія, Борисового товариша по студіях. Сергій колись залицявся до мене, а я з Борисом звінчалася. От він і ворогувати став.

—Ви тут?—запитався.— Не з Борисом?

В націоналістичних бандитів і жінок багато,—сказав він і засміявся так гидко, немов пекло рота роззявило.

—Я зрозуміла. Нема тут що довго ждати. Німці відступають. Фронт зближається. Вже добре чути гарматні стріли. Сергій тут... видасть... усе пропало... Жалко дитини, жалко молодого життя.

Ніна замовкла. Довго мовчала.

—Як ви, Ніно, опинились аж тут? Чому самі? Ніна мовчала. Згодом ледво чутко сказала:

—Продала Матусине Благословення,—глибоким стогном вирвалося з її грудей.

—Продала Матусине Благословення, а з ним разом усіх своїх рідних. Осталася сама.

—Вам дивно? Виховали мене вже в новій школі. Вчили, що нема Бога. Казали й мені між молодшими вести антирелігійну роботу. Вам дивно, що це має спільного з моїм сьогоднішнім життям?

Вели між нами антирелігійну роботу й ми її вели між молодшими, а вона ніяк до серця не йшла, душі не чіпалася. Дома батько-мати вчили: Є Бог, дитино, але мовчи, бо лиха натягаєш; Бог є, дитино.

От і ми всі знали, що Бог є, а тільки мовчали. А Матусине Благословення я берегла, як ока в голові. Хвилюється з нетерплячки? Так скажу вам просто,—продам я Матусине Благословення. За нього привезли мене сюди з мамою й дитиною.

—Вам ще не ясно? Бачите, наша родина стара й була в неї

вікова традиція. Матусине Благословення належало до цієї вікової традиції. Була це маленька ікона Божої Матері вся у золоті й дорогих самоцвітах. Передавали її найстаршій донці з роду в рід в дні її вінчання разом з матусинем благословенням. От, звідки й назва ікони: "Матусине Благословення." Кожна старалася додати до цієї ікони й свою часточку.

Я окаянна не зберегла її. Ось тут, на грудях ще сьогодні пече. Ось тут на грудях я винесла її з горіючої хати. Я окаянна запропастила, продала Матусине Благословення, втікаючи перед Сергієм. Продала німцеві за те, що завіз нас сюди.

Тут загнали мене й маму на роботу. Дитина залишилася в яслах. До тижня дитина померла. До Бориса я написала листа на умовлену адресу. Після шости місяців я дістала відповідь. Борис в лікарні, відняли ногу.

Сами занудьгували на чужині. Рік прожила у сльозах і смутку. Осталась по ній могилка низенька ось там на цвинтарі під плотом. Осталась я сама на чужині. Ще два місяці чорних і сумних і я дістала вістку з ліса: Борис скінчив самогубством, щоби не дістатися живим в руки ворога, що викрив і окружив лікарню.

Великі блискучі сльози станули у Ніни в очах, переливалися по змарнілому обличчі й скапували на руки.

—Отже мої жемчуги до Матусиною Благословення:

—Отже мої рубіни до Матусиного Благословення. Воно вже не вернеться до мене... Я його продала.

—Благословення вашої мами привязане до вас, Ніно Степанівна, а не до ікони.

—Воно так і не так. На цій іконі спочали благословення цілих поколінь. Здавалося б, мертва ікона, а вона не мертва. Вона промовляла, вона навчала, вона не давала зійти на манівці. Чи можна було зблудити, як з покути, під слабоньке мерехтіння червоного світелця гляділи на вас очі Божої Матері, очі Матусиного Благословення, очі, що так само гляділи на ваших бабунь і прабабунь?

—Ікона, це тільки символ, Ніно Степанівна, це тільки символ,—а Бог, віра, благословення—це дійсність вашого серця, вашої душі. А душі ви не продали.

—Це правда, але символ не дає вам забути про дійсність. Символ скріплює. Матусине Благословення скріпляло цілий наш рід цілі сторіччя. Перша дата на цій іконі 1658 р. Я остання... Матусине Благословення вже не вернеться до мене... Я його продала...

Пари До Кітлів!

о. М. М.

ЯКА причина сучасної світової кріси? Відповідає на те американський єзуїт о. Джілис, у "Де Кетолик Ворлд", словами: *революція нігілізму* є причиною світової кріси, світового заколоту. І ця революція нігілізму є не тільки, як багато людей наївно думають лише за "залізною заслоною," лише в бельшевиків. Ні, ця революція нігілізму поширена так само і по західному боці. Зразком наприклад тієї революції є хоч би така згода з большевиками західних держав, як ото недавно на зборі Союзу Народів ОН), де західні держави для "згоди" з большевиками викинули з резолюції про права людини слова, що людина походить від Бога і сотворена на Божу подобу (хоч большевики і помимо того не голосували за тією "згідливою" резолюцією). Таке відкидання Бога зустрічаємо тепер скрізь у світі. На Сході в большевиків воно явне і брутальне, а на Заході в фарисейських рукавичках. Але ця форма— в рукавичках чи без них—не зміняє головного, цебто відкинення Бога. І кожна етична, культурна чи соціяльна система, яка за свій корінь і основу не визнає Бога (Того Бога, що сам про себе сказав: *"Я є Той, що є"*, то значить одинокий має в собі дійсне буття і для всякого буття є одинокою причиною!), кожна така система—чи з Советів вона чи з Америки.

Тим самим конечно основується на "нічім" (о латині: нігіль) отже є системою нігілізму, нічогости, бо відкидає корінь усякого існування: Бога, Того, що Є. Длятого атеїзм (явний чи скритий), анархія (безладдя) і нігілізм— у своїх основах є собі рівні, становлять одно і те саме НІЩО. Отець Джідис перестерігає американців, щоб не знецінювали собі легкодушно небезпеки, яка їм від нігілізму загрожує. "Коли б ми, американці, залишилися були вірними нашому боговорінному переданню батьків, то могли б ми були врятувати світ. А тепер, не виключене, що й самих себе не зможемо врятувати, коли не вирятуємо найперше світу. Але цього рятунку не довершимо ні пляном Маршала, ні Керпакетами, ні засипуванням летючками країн, що загрожені комунізмом, ані "Голосом Америки"

в радіо, ні "повітряним мостом" до Берліну. І не через дипльоматію чи пропаґанду, ні через те, що продаємо демократію народам, які собі її ніяк не бажають, а то й не знають, що з нею почати. Тієї мети не осягнемо також і арґументом сили: перевагою зброї... Бо не самим людством може бути людство врятоване, як каже Спаситель,—і напевно не самим хлібом, який ми, американці, за політичним пляном, одному даємо (Европа), другому ж відмовляємо (Китай),— тільки і єдино через Слово, що виходить із Божих уст."

Це зовсім не таке нереалістичне, як воно виглядало б. Тільки треба вже раз спробувати отого "нереального," коли оте "реальне" від часів Макіявелія вже 400 років заводить і не дає вислідів.

Але і фальшиве воно казати, що всьому винні тільки і єдино нехристи. Бо—як справедливо сказав був, іще як посол австрійського парляменту, пізніший президент Чехії, безвірний Масарик—"найбільшим ворогом католицизму є саме католики." Оті не тільки зіпсуті, до краю перегнилі католики, але і ті, тільки, які досі навіть не випробували направду дійсної сили християнства. Ті, які забувають, що найбільша революція в світі —це саме християнство. Оті гнилі консервати-католики у країнах, де—пише о. Джілис— "і по 1900 роках християнства ще й досі панує поганство." Первісне, правдиве, ціле, повне християнство оті католики розводнили і до тієї міри обезобразили, що "між словами й ділами нашими (християн) і такими ж словами й ділами безбожників многі не бачать уже просто ніякої різниці... Але, заки спробуємо християнщити світ, мусимо перш-завсе самі себе схристиянщити. Бо що найбільш долягає світові, так це не комунізм і навіть не безвірництво, а поганство християн. Як довго цей байстрюк не буде переможений, так довго даремне нам оглядатися за переможенням кризи."

Інший відомий учений, єзуїт о. Максим Прібілля, у своїй книжці "Відвага і християнство" (Гамбурґ 1947, стор. 72 і дл.) теж нарікає на оспалість нерішучість і трусливість сучасних християн: "Нема сумніву, що коли б Ісус Христос появився сьогодні як лікар душ, то записав би Своїй Церкві на лік—залізо в крові. Бо ж у такім вирішнім моменті, коли нищівні, відхристиянствуючі сили розгорнули величезну діяльність, то маса християн в тім же моменті виявляє якраз дуже небезпечну слабість і безсилля. Щонайбільше бачимо між нею тут і там гурток потульних вірників, які вдоволяються марною дозою християнської дії та ніяк не хочуть дати себе виполошити зо

своїх реґулярних життєвих навиків... Недостає нам християн, які б дали світити своєму світлу перед людьми, недостає відважних, на все готових борців, які б відповідною до потреб і моменту зброєю духа вели боротьбу за Божу справу."

Велике рішення: поправи свого життя, рішення, яке ми, християни, звичайно перед Великоднем у святій Сповіді і Причастю набрали й закріпили, нехай же не буде для нас тільки минаємим, слабим відрухом почування, а нехай воно пірне у сталь волі, в крицю діла, постійного діла! Як кітли кораблів перед виїздом мусять напняти в собі тиск пари до високої міри, щоб могти в хвилину відїзду рушити застій і безсилля толоків машин, так і ми, християни українці, наберім у свого духа сили Божої змінити своє життя так, як Бог того хоче, змінити не тільки перед Великоднем, а на постійне! Тільки тоді зрушимо безсилу машин, тільки тоді з машин зробимо Божих людей! Інакше? Інакше: піде як лік—залізо і кров.

о. І. Г. Сендецький

ПРЕЧИСТА МАТИ

На синім морю човен розбитий.
Сном оповитий
Пливу в човні.
Хвилі вдаряють і заливають,
В шалі-розпалі човном хитають:
—Горе мені!—

Але ось руку хтось простягає,
Мене спасає.
Дивлюся я:
Пречиста Мати, скарб благодати,
Подала руку, щоб рятувати.
—Мати моя!—

І сльози кануть. А жар любови
Здійма' окови
З серця, з душі —
А Божа Мати зайшла в палати,
Щоб святим серцем в Сина благати
Щастя мені!—

СЕКТАНТИ

о. С. Х. ЧНІ.

ЧОГО НАВЧАЮТЬ СВІДКИ ЄГОВИ?

ТРУДНО зясувати віру Свідків Єгови, бо вони мають таке гнучке *Вірую*, що годі властиво знати докладно, в що Свідок Єгови вірить, а що відкидає з обявлених Євангелією правд.

1.—Отак Свідки Єгови не вірять у Пресвяту Тройцю, не признають, що Христос був правдивим Богом і правдивим чоловіком; не признають, що Христос дійсно воскрес, а тільки являвся людям у прибраній матеріяльній формі. Дальше Свідки перечать, що Христос заснував якунебудь видиму, єрархічну Церкву, священство, полишив Єпископів і Священиків, яких треба слухати, бо вони продовжають діло спасіння людей на землі. (Поглянь до попереднього числа Голову: *Хто такі Свідки Єгови?)*

II.—"Христос не установив святих Тайн. Нема хрещення, бо нема первородного гріха!— Нема сповіді, бо єдин Бог може простити гріхи.—Нема Пресвятої Євхаристії, бо вона неможлива. Там є тільки хліб і вино, що представляє Тіло та Кров Спасителя, а не є самим тілом та кровю!— Нема й інших Тайн... Все це видумки Католицької Церкви або винахід дияволa!"

Що ж таке *тайна?*—Це видимий знак установлений Ісусом Христом, що означає та вділяє душі освятну ласку. Маємо сім святих Тайн.

ХРЕЩЕННЯ: *Якщо хто не родиться з води та Духа, той не може ввійти в Царство Боже!* (Ів. 3, 5).— Отож хрещення це не символ внутрішнього оправдання через віру чи каяття, але й сама причина очищення душі, бо хрещення прощає первородний гріх і всі інші гріхи, подає душі освятну ласку, лучить з Христом, спасає від пекла. *Хто увірує й охреститься, той буде спасенний, а хто не увірує, той буде осуджений!* (Мар. 16. 16).

МИРОПОМАЗАННЯ: Святе Письмо виразно свідчить, що

Апостоли вділяли Тайну миропомазання накладанням рук, до чого згодом долучено помазування миром: *А Той, що нас з вами утверджує в Христа та що помазав нас, це Бог, який печать поклав був на нас і в наші серця дав завдаток Духа* (2 Кор. 1, 21-22).

ПРЕСВЯТА ЕВХАРИСТІА ТА СЛУЖБА БОЖА.— Святе Причастя це дійсне Тіло Христове та Його Кров. Ця Тайна доконується на Службі Божій: *Це—Моє Тіло!— Це—Моя Кров!— Робіть це на мій спомин!* (Лк. 22, 19-20).

СПОВІДЬ, якою секганти погроджують, це прекорисна для людей Тайна: *Кому ви простите гріхи, то простяться їм, а кому задержите, то задержаться!* (Ів. 20, 23).

ЄЛЕОПОМАЗАННЯ очищує тяжкохворих із решток гріха та підготовляє душу до неба: *чи хворіє хто з вас? Нехай покличе церковних пресвітерів, і над ним хай помоляться, намастивши його оливою в Господнє імя!* (Яків: 5, 14).

СВЯЩЕНСТВО це участь у Спасителевім священстві: *Як Отець послав Мене, так і Я посилаю вас!* (Ів. 20, 21).— Священство це дійсна тайна, видимий знак, що вділяє ласку служити Богові та продовжати діло спасіння поміж людьми: *Я нагадую тобі, щоб ти розгрівав Божий дар, який є в тобі через положення моїх рук!* (2 Тим. 1, 6).

ПОДРУЖЖЯ—це дійсна тайна, а не звичайний собі людський контракт, який можна зламати, як комусь захочеться! *—Чоловік—голова жінки, як Христос—Голова Церкви.* (Єф. 5, 23).— *А тим, що побралися, наказую не я, а Господь: Нехай жінка не розлучається з чоловіком!* (I Кор. 7, 10).— *Тайна це велика,* каже святий Павло, *а я говорю про Христа та про церкву* (Єф. 5, 32), бо злука церкви з Христом це символ злуки між чоловіком і жінкою.

III.—"Уживання статуй, ікон, свяченої води це ідолопоклонство!"— Ми християне не кланяємося деревяним статуям, але Христові, Преч. Діві чи Святим, яких вони представляють і нагадують.— Та ж Святий Дух зявився під видом голубки. Та ж Ісус Навин молився перед скинією Завіту (Ів. Нав. 7, 6).

Ікони нагадують нам життя Святих, Преч. Діви, Спасителя і заохочують наслідувати їх.

IV.— "Нема ніякого чистилища ані вічного пекла, бо Господь дасть грішникам нагоду навернутися по смерті; якщо ж вони будуть закамянілі, так знищить їх, бо це противиться Божій доброті мучити грішників навіки!"

Чистилище це місце, де душі очищаються з залишків гріхів, доки не ввійдуть до неба, бо *не ввійде до нього ніщо нечисте.*

(Апок. 21, 27).— *Сам він спасеться, але так, як через вогонь!* (І Кор. 3, 15).

Бог же не посилає нікого до пекла. Грішник сам туди кидається навіки. Бог-Суддя тільки затверджує його шаленний крок, як він гріхом провалюється *в вогонь невгасаємий* (Мар. 9, 43).— *Ідіть від Мене, прокляті, в вічний вогонь, що приготований дияволові та його анголам!* (Мт. 25, 41).

V.—"Біблія це єдине джерело віри! Кожне слово Рутерфорда це непомильне Боже слово, бо нема Бога, йно Єгова та Рутерфорд, його пророк!"— Навіть римський папа не має подібних претенсій!

Християнська віра міститься в Святім Письмі та в Переданні Богом об'явлених правд, бо не вся Христова наука записана в Святих Євангеліях: *Є багато іншого, що Ісус учинив. Але думаю, що коли б написати про все те зокрема про кожне, то й сам світ не вмістив би написаних книг!* (Ів. 21, 25).

Апостол Павло наказує зберігати передання: *Отож, браття, стійте та тримайтеся передань, яких ви навчилися чи то словом, чи то нашим листом.* (2 Сол. 2, 15).

Передання доповняє та дає нам зрозуміти неодне неясне місце Святого Письма, бо ті, що жили в початках християнства, краще розуміли навчання Христа.— Як би не передання, ми навіть не знали б, котрі книги становлять дійсне святе Письмо, а котрі є звичайними людськими видумками.

VI.—"Чоловік не має душі відмінної від тіла чи звіряти. Вмирає тіло, вмирає й душа. Безсмертність душі це винахід диявола, щоб держати людство в рабстві. Всетаки Бог воскресить людей, але вони не матимуть того самого тіла та душі, що тепер мають!"

Святе Письмо ж каже, що людина має душу та тіло: *Дух вернеться до Бога, що дав його!* (Екл. 12, 7). — Христос запевняє нас, що душа безсмертна: *Не лякайтеся тих, що вбивають тіло, а душі не можуть убити. Бійтеся ж того, що може душу та тіло занапастити в геєнні* (пеклі). (Мт.10,28)

В дні страшного суду наше тіло злучиться з нашою душею, бо воскресіння це поновна злука душі з тілом.

VII.—"Все, що існує на світі (очевидно крім Свідків Єгови), це діло диявола!"— Світ не є ділом диявола, бо Господь сотворив світ і все, що в ньому. Добрий Бог не міг сотворити злого світу. Зло походить від злої волі людей, а не від світу. *І бачив Бог світ, що він добрий.* (Бут. 1, 4).

VIII.—"Всяка влада на світі це установа та знаряддя диявола. Люди не сміють слухати цивільної влади. Державні закони не мають ніякої зобовязуючої сили, якщо вони противлять ся навчанню Свідків. Хто слухає державної влади, той спроневірюється Єгові! Англія й Америка це дворога євангельська звірюка, що найбільше пробуває під владою Сатани!"

Святе ж Письмо накладає на християн обовязок сумління слухати законної влади: *Коріться кожному людському зарядженню ради Господа, чи то цареві чи володарям.* (І Пет.2,13) —*Хто противиться владі, противиться Божій постанові. А ті, що противляться, самі візьмуть на себе осуд!* (Рим. 13,2)

IX.—Про небо й Свідків нема що й згадувати. Свідки твердять, що Христос візьме з собою до неба тільки 144,000 вибранців, а для решти Свідків відбудує земський рай, де не буде зависти, голоду, смерти, старости, а тільки порядок, щастя та радощі подружого, змислового пожиття!

Все це видумки та мрії Свідків, бо Христос забере всіх добрих до неба: *І підуть ці* (лихі) *на вічну муку, а праведники в життя вічне!* (Мт. 25, 46).

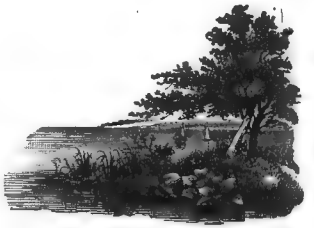

Помер старий багач і пішов до неба. Там Анголи та Святі прийняли його музикою та співами.— Внедовзі помер його сусід дуже бідний. Скромно поховали його, а як увіходив до неба, то й ніхто не звертав на нього уваги. Це обурило бідного. Що тут за порядки?—закликав до св. Петра. Багачам на світі добре! Підуть до неба й тут з ними панькаються! А про бідного ніхто й не згадає!— Св. Петро успокоїв його: Не злостьсь, чоловіче! Дуже мало багачів ідуть до неба! Заледве один на сто літ, тому його так вітають. Біднота ж щодня сюди приходить, то й годі їм безнастанно робити паради.

Греко-Католицький Обряд

Хр. Гр.

ВСІ знають, що чужинці захоплюються нашим українським обрядом. ОО. Венедиктини, компетентні критики в літургійних справах, прямо повалися очаровані краосою нашого українського обряду.— Чому?

Обряд і його церемонії це видимий знак пізнання та любови Бога. Люди складаються з душі та діла, тому й виражають свої внутрішні поняття, почування словами, рухами та ділами.

Обряд дає образовим способом пізнати Бога.— Хочеш знати, чим є Бог для якогось народу, поглянь, що він виражає церемоніями в почитанні Бога! З постави, слів, жестів вичитаєш, що саме даний люд думає про Бога та як любить Його.

Що найперше впадає чужинцям в очі, як вони мають нагоду бути на наших богослуженнях?— Спільнота!— Священик і народ в живій злуці зібрані перед Богом.— Чи ж це не відповідь на бажання Бога любови, щоб усі разом зєднані одним серцем і одними устами хвалили Його?

Останні слова людини, що кидає цей світ, глибоко западають у серця окруження. Кожен шанує останню волю вмираючих. Люди виповняють останню волю навіть засудженців, коли можна виконати її.

Декілька годин перед своєю смертю наш любий Спаситель виразив у молитві до Отця одне бажання перед своїми Апостолами: *Отче, хай усі будуть одне!* (Ів. 17, 21).

Ще в початках свого апостолування Христос заявив: *Де два чи три зібрані в моє імя, там Я є.*

Цією подивугідною спільнотою в богослуженнях ми немов голосимо другим: Бог любить людей і бажає бути посеред них.

Ми українці здебільша стоїмо на богослуженнях. Чи ж стояння не виражає нашої пошани для Божої величі?— Складаємо руки на грудях.— Це не вираз мертвої мовчанки, це символ віри в Бога, який любить людей. Оттому ми віддаємося Йому

складанням рук, бо довіряємо та покладаємося на Нього, кличучи зо святим Павлом: *Знаю, кому я повірив!*

Про що ж свідчать *постні поклони?*— Про покору та покаяння нашого зболілого та скрушеного серця. Отак піддані східні народи виявляли перед своїми володарями залежність і підданість! Розпятий Христос, Христос, що любить Бога аж до саможертви, це одинокий наш Володар.

Священик *обкаджує* часто народ. Чи це переконує всіх, як Бог бажає мати нас за своїх дітей?

Як зовнішні вирази постави, так і молитви, стихири, гимни виявляють любов Бога до нас. Майже кожна стихира—похвальна пісня кінчиться вимовним висловом: *Єдине-человіколюбче.*

Ми часом дивимося заздрісним оком на Люрд, Лізіє Єрусалим..., бо там обявилася Божа Мати, жила Свята Тереня, Ісус Христос. Це правда, що такі місцевості дорогі християнському серцю. Але ми не можемо закидувати Богові, що Він менше любить нас. Ні! Не робім Йому подібних докорів! Він полюбив нас особливою любовю, бо повірив нам чудову ролю заявляти віру непохитну в Його любов до людей серед всесвіту.

Пригадаймо собі, що Сатана, спокушуючи наших прародичів нічого іншого не бажав дійняти, ніж захитати їх довіря в Божу любов до людей, перекручуючи Божі наміри-пляни супроти них.

Господь Ісус прийшов на світ, щоб в імені людей заявляти віру в Бога та в Його любов до людей. Христос всюди голосив Божу доброту: "Чи Отець Ваш небесний не ліпший, як земський отець? Один добрий це Бог!— Бог так полюбив світ, що дав свого Сина, не щоб Син осудив світ, але урятував!— Не бійтеся тих, що тіло вбивають!— Не думайте, не журіться, що маєте їм відповідати, бо Дух Отця буде говорити в вас!"

Чи все те не виявляє Божої любови до нас?

Нам українцям припала чудова, велика роля: участь у посланництві Божого Сина, як оборонця чоловіколюбности Бога. Нам треба соромитися, якщо не пізнали її, не оцінили, не виповнили якслід, а мріяли про щось інше.

Пора схаменутися, сердешно подякувати за таку делікатну любов до нас, направити те, що прародичі і їх потомки словом чи поведінкою заперечили.

Господь, що приготовив український нарід до цієї ролі, даючи йому ніжне серце, повне співчуття, домагається виповнення цього плану Божого. Історія свідчить про це. Від часу повстання українського народу, від часу відділення його від інших

націй, нема ні одного документу, що оскаржував би наш нарід загарбання, нахабницькою війною. Правда, наш край засіяний могилами, але в них спочивають герої, що склали життя за свободу своїх братів.

Ми сьогодні більше придавлені ніж колинебудь.— Чи скомпромітуємо нашу ролю, наше вибрання Богом? Чи захитаємося в вірі про Його до нас любов?— Ні! Ніколи!— Сьогодні це пора боротьби за славу Бога-человіколюбця. Ми можемо більше ніж колинебудь виявити свою непохитну віру в Його любов до нас.

Проте наша віра не сміє залишитися тільки в храмі, в богослуженнях перед Божим лицем. Ми мусимо любити людей так, як Бог любить їх. Наша поведінка та наше життя не сміє бути нічим іншим ніж виявом нашого знання Бога та Його до нас любови!

Така наша шляхетна місія, таке наше вибрання між народами Сходу. Ми лучник між Сходом і Заходом, бо гармонійно сполучуємо в собі прикмети, дари, здатності містичного Сходу та холодно-кровного Заходу.

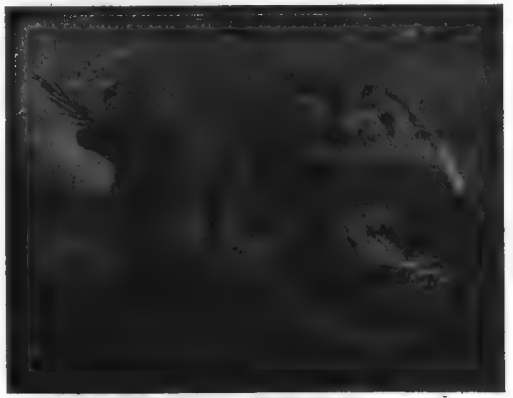

Чим більше грошей дасть господиня своїй служниці на купно, тим більший потім буде обрахунок. Отець Небесний вислав нас також немов на купно добрих діл; кому дав більше таланів Своєї ласки, від того зажадає колись більшого рахунку.

УКРАЇНСЬКІ РЕДЕМПТОРИСТИ

о. Богдан Курилас, ЧНІ.

СУЧАСНИЙ стан нашого Чина в Канаді: Дня 2 листопада 1948 інсталювався новий Протоігумен, о. Др. М. Германюк, в Йорктоні та проголосив нові назначення ігуменів для наших американських домів.

Йорктон в Саскачевані, це резиденція протоігумена. Великий манастир з хорошостилевою церквою середнього розміру. Кожної неділі церква наповнена народом. Тут знаходиться теж новіціят Віце-Провінції. В манастирі є друкарня, де вже 25 літ виходить "Голос Спасителя" й досі вийшло чимало книжок. Йорктон обслугує чимало дочерних церков по фармах. Отці приїзджають там в суботу по довгій і часто важкій подорожі, кіньми чи автомобілем, що головно в зимі буває дошкульна. Вони відвідують хворих, подають св. Тайни: хрищення, миропомазання, шлюби, відправляють Богослужби, а після обіду ще й провадять сходинами. Це важке душпастирювання ведуть Отці із подиву гідною відвагою. *Айтуна:* це друга фундація нашого Чина, положена в Саскачевані, около 48 миль на захід від Йорктону. Це менша наша резиденція, де Отці ведуть парохію в цій місцевості, а крім того обслугують ще чимало церков на провінції. Айтунська церква побудована з дерева. Зачинаємо будувати тут новий манастир. *Ватерфорд:* це дім нашої духовної семінарії "студендату", в провінції Онтаріо (анґлійська Канада). Це колишня простора вілля, перероблена на резиденцію. Під цю пору учиться тут 10 студентів-богословів. *Роблин:* в Манітобі, яких 48 миль, але вже на схід від Йорктону. Це дім приміщення нашої гімназії "ювенату," збудованого на початку другої світової війни. Обитель і ювенат збудовані одне при одному. Студіює тут зараз 30 учнів. Навчання відбувається за шкільною анґлійською системою "гай-скул." *Нюарк:* цей манастир положений в Зл. Державах Америки, в стейті Ню Джерсі. Місто Нюарк—це неначе продовження Ню Йорку в полудневому керункові. Продовж чверть години залізниці перенесуть вас із серця Ню Йорку в Нюарк. Наша тутешня обитель це "ректорі," цебто сьогорода приходство, де перебуває Отець Настоятель, парох української церкви

св. Івана, і Отці сотрудники. Живе в Нюарку біля 2500 українців греко-католиків. Ординарієм округи є Їх Ексцеленція Кир Богачевський, що пробуває у Філядельфії і є дуже прихильний нашим Отцям. *Тименс:* наймолодша фундація нашого Чина в провінції Онтаріо. Настоятелем дому займенований Впр. о. Григорій Шавель, що досі сповняв уряд директора видавництва і друкарні оо. Редемптористів в Йорктоні.

Важкі були переживання українських оо. Редемптористів в Західній Україні в воєнний час і після другої світової війни.

Кожне велике діло Боже звичайно мусить перейти час проби, великого досвіду, щоб у вогні і серед хуртовини випробувалася його справдішня вартість і, як каже св. Ап. Павло, *" в люд-ській безсильності засяяла сила Божа."* Такий досвід перейшла канадійська Віцепровінція оо. Редемптористів більшменш в роках 1928-1933, а сьогодні наближається до повного розквіту. Таку важку кризу переживає найбільша галузь з трьох українських віце-провінцій Згромадження, Віцепровінція галицька. Події покотились у заворотному темпі. Статистика з 1938 року начисляла вже аж 139 підвладних редемптористів східнього обряду. Ось вона:

В місяці серпні 1938 можна б зясувати стан редемптористів східнього обряду оцими цифрами:

	Канада	Галичина-Волинь	Закарпаття	Разом
Домів	2	6	2	10
Епископів	—	1	—	1
Єромонахів	12	40	9	61
Богословів	1	18	6	26
Новиків-хор.	1	4	—	5
Братів	5	28	9	42
Новиків-братів	—	5	—	5
Підвладних	19	96	24	139

Понадто ювенат-гімназія в Йорктоні начисляв двадцять хлопців; ювенат у Збоїсках около 120; чеський ювенат начисляв серед своїх учнів теж немале число юнаків східнього обряду.

Як бачимо, майже сотня підвладних східньої вітки Чина припадало на галицьку й волинську області. Та досвід зачався з вибухом другої світової війни у вересні 1939-го року. Події покотились заворотним темном. З тижні по вибуху війни переживає критичні моменти найбільший наш галицький манастир у Збоїсках біля Львова, що малощо скінчився кривавою масакрою Впреп. о. Ігумен Породка та 30 співбратів з рук

озвірілих боєм за Львів солдатів німецької армії. В цьому ж часі дім студендату Голоско біля Львова переживає теж жахливі дні цілотижневої канонади. В домі приміщено німецький полевий шпиталь. Кров важко-ранених бійців калужами стояла по долівці, трупів наскладали велику кількість. На вістку про передачу Гітлером Західної України аж по Сян в руки совєтів, група наших богословів (число 20) переноситься на піхоту за Сян і знаходить пристановище в латинському студендаті оо. Редемптористів в Тухові біля Тарнова, Польща. Зачались часи першої совєтської окупації, від осені 1939-го року по липень 1941 року, що то знайшлись першими ударами для нашої Церкви й нашої Віце-Провінції. Не було мови про відкриття ґімназії в Збоїсках, бо обидва найбільші наші манастирі: в Голоску й Збоїсках сконфіскували совєти для себе й повернули у військові казерми. Всі бельґійські Отці за винятком Впр. о. Протоігумена Девохта й о. Лаврента Вандемале, дістали приказ повернути у Бельґію. Отці Місіонарі з Ковля були змушені негайно залишити нашу фундацію в Ковлі на Волині й скритися в інших місцевостях. Наші Отці в Тернополі перейшли вогонь неймовірних шиканів від більшовиків-безбожників, що закінчилися арештуванням Ігумена Перетятка й засланням його на Схід. Наші Отці в Станиславові перейшли теж кількакратні наскоки совєтських аґентів, що хотіли силою змусити оо. Редемптористів залишити фундацію. Тільки завдяки геройській поставі вірних, головно членів Брацтва Б.М.Н.П., що поклавшись перед автомашинами на землю заявили в голос: "Тільки по наших трупах зможете вивезти наших Отців" —совєти відступили від свого заміру. У Львові НКВД заарештувало незабутнього нашого місіонаря о. Зеновія Ковалика, якого арешт закінчився кривавою смертю. Період першої совєтської окупації визначається масовою участю вірних і захожих з східної України в богослуженнях по всіх церквах нашого Чина, великою участю вірних у св. сповідах і св. Причастях, великою кількістю дітей, що їх навіть командири совєтських військ приносили хрестити в наших церквах.

Період німецької окупації, від липня 1941-го року по літо 1944-го року. Коли прихід німців позначився нечуваним національним гнетом і розстрілами української молоді, то під церковним оглядом німці держались ніби невтрально й не ставили явних перешкод у віднові релігійного життя там, де совєти його придусили. Наш Чин займає знову доми в Збоїсках і Голоску згодом дім у Голоску таки відобрали німці на французьких военнополонених), в Голоску відкривається новіціят,

у Збоїсках ґімнація-ювенат (від 1941 по 1944 рік влітку було вже біля сотні учнів!) За увесь час наші Отці зо Львова, Станиславова й Тернополя дали за цих 3 роки яку сотку св. Місій і віднов, 60 великопостних реколекцій і виконали чимало інших апостольських праць. За цей час Преосв. Кир Іван висвятив біля 12 нових Отців, студендат наповнявсь новими богословами. Брат Лев, ЧНІ., вернувся з Червоної Армії аж зпід Сталінграду. Оживає всюди діяльність Брацтва Б.М.Н.П.— Та ось повернулися совєтські армії в березні 1944-го року й зачалися нові муки для нашого Чина, головно в звязку з насаджуванням сталінського православя. Для наших Отців, як і для нашої Церкви прийшло люте время, але ми сильно віримо, за молитвами св. о. Альфонса, основника Чина Н. І. й молитвою св. Свящ. Йосафата, наші Отці, як і увесь народ й Церква, перетривають час лютої бурі, щоб опісля зо збільшеним розмахом ширити Царство Боже на землі св. Ольги та св. Володимира.

ДЕРЖИСЯ ХРИСТА!

Щасливий той, хто розуміє, що значить любити Ісуса, й себе самого ні за що не мати, ради Ісуса. Любов до сотворіння зрадлива, й швидко проминає; любов же до Ісуса вірна й тривала. Хто приявжеться до сотворіння, той упаде й минеться так само, як і воно; хто ж до Ісуса привяжеться, той буде забезпечений і закріплений на віки. Люби отже й зберігай щиру приязнь до Того, що тебе не покине ніколи. Хоч би всі від тебе відступили й опустили тебе, то Він один він тебе не відступить; і коли надійде твій кінець, Він не дасть тобі марно згинути-пропасти. Чи ти хочеш, чи не хочеш—все одно: колись треба буде тобі з усім розстатися. Держися отже Христа в житті й у смерті. Здайся на вірну Його любов: Він бо один може тобі помогти навіть тоді, коли все інше вже тебе зрадить і опустить. Не вповай, і не покладайся на немічну тростину, що під подихом вітру вгинається: не збувай, що кожна смертна людина, немов трава, і слава її минається, мов та квітка польова, що цвите та й хутко відцвитає. (Наслідування Ісуса Христа, II. 7).

Участь Українців в Прощі до Люрду 28-30. 7. 1948

Др. Вол. Муровић

Через 6 днів пробували ми в Люрді, та згідно з програмою паломництва відбували релігійні практики. О год. 7 рано йшли ми до церкви, а властиво до каплиці св. Бернадетти і тут брали участь в Службі Божій, що її відправляли наші священики. З огляду на велику участь паломництва, яке сягало 25—30 тисяч, треба було кожного дня так достроїти, щоби було можна відправити Службу Божу для кожної національної ґрупи. Тому Служби Божі чергувались на переміну. Раз відправлено Службу Божу в нашім обряді в самій ґроті, де обявилась Мати Божа, а також оден молебень. О годині 10 рано відбувалась Архиєрейська Служба Божа в базиліці. Костел виповнений прочанами, після чого доповідь одного з єпископів чи то з Еспанії чи з Франції чи з Італії. Доповіди мали за предмет вияснити значіння "Пакс Хрісті" цебто інституції мира, чи значіння католицької акції. О годині 12 перерва обідова, а о год. 4-ій обхід з Найсвятійшими Тайнами. Імпозантна ця релігійна маніфестація. Прочане уставляються по народностям. Провід ведуть бельґійці. 500 пластунів і 500 пластунок з кількадцятьма прапорами зачинають похід з площі від ґроти, за ними слідували еспанці, німці, рівнож з прапорами, французи і поменші групи, як швайцарці, голяндці, португальці, представники з Мальти, з Альжиру, з Мексика, Канади, зо Шкоції, зо Саари, з Мадярщини, Хорватії. Кількох паломників з таблицею Польща. Похід закінчували українці в числі 200 прочан зо своїми напричуд гарними хоругвами. З одної сторони образ Матері Божої Неустанної Помочі, а з другої сторони герб національний Тризуб. В діл звисали шарфи. Похід української групи розпочинали 3 дівчатка в українських строях. За ними дві хоругви несли мущини, відтак одну хоругов несла жінка. З піснею до Матері Божої на устах під дерегентурою одного з отців Францішканів рушив похід алеєю по еспанаді, за ними йшли священики ріжних національностей, врешті епископ з Найсвятійшими Дарами в окруженні асисти зложеної з представників усіх народностей. Ту були також і

українці. Перед бальдахимом в якім ніс епископ Найсвятійші Дари, йшло 3-ох українських священиків в ризах. За бальдахимом йшов по черзі оден з кардиналів приявних в часі процесії, а було їх 3, один французький з Толюзи, один еспанський з Севілії, один німецький з Кельну. Похід тривав дві години. На площі перед костелом св. Вервиці уставились по двох боках з візочками обложно хворі і ждали благословення. До кожнього з них окрема підходив епископ і благословив Найсвятійшими дарами, відтак благословив увесь загал. Після благословення мегафони заповідали возгласи— заклики до Матери Божої. Викликували священики різних народностей, а дотичні вірні їм відповідали. Еспанці з такою жарою вимовляли, що аж дрож проходила по спині; здається вони найбільше вливали емоції у прочан. Промовляли також українські священики, а ми їм відповідали . Був ряд інтенцій з нашої сторони про український нарід, про духовенство, про епископів, що на засланні, про поворот в Рідний Край. Спільно вимовлені слова на кожньому з нас робили сильне враження. Відтак слідувала загальна пісня і нею закінчено першу процесію. Знова 2-годинна перерва на вечерю, а о годині 8-ій збірка перед ґротою і похід процесій, але вже зо свічками. Кожний учасник, що брав участь, мусів мати свічку і це під ніч робило надзвичайний вид; до цього базиліка, статуя Матери Божої були електрично ілюміновані. Ясна полумінь світла освічувала площу і прочани з піснею до Пресвятої Діви в Люрді співали 60 стрічок, які закінчувались рефреном: "Витай, витай Діво Маріє, витай витай наша надіє." Цей рефрен звучав по латині "Аве, аве Марія." Тому, що всі в поході співали, зливалася мельодія в оден могутній акорд. Знов слідували заклики до Пречистої Діви Марії, а вірні відповідали. Кінчилась процесія о годині 10 вечір. Прочане розходились на нічліг, а деякі оставались перед статуєю Матері Божої і молилися. Так було кожнього дня. День 28 липня, у нас велике свято св. Володимира. Тогож дня прибув о. мітрат Перрідон з Парижа і разом з ним 5 священиків станули до Соборної Служби Божої. Співав під орудою о. Колкевича церковний хор, проповідував о. Прокопів. В часі Служби Божої усі наші паломники приступали до св. Причастя, а з ними також чужинці, що чисельно брали участь в нашому богослуженню. Після богослуження українська ґрупа стрічалася з оваціями приявних, фотоґрафовано нас, навязано розмови.

Надійшов день 29. 7. 1948. Заповіджена Архієрейська Служба Божа в базиліці стягнула непроглядні маси прочан, що ви-

повнили вщерть церкву, а інші умістились на терасі. По Службі Божій проповідь епископа з Мадриту. Проповідник підкреслював, що народи можуть найкраще обєднатись на тлі християнської любови і виразно зазначив, що коли тут у Люрді бачимо прочан з Мальти, з України, з Німеччини, значить шлях єднання за поміччю ласки Пресвятої Діви Марії є найуспішнійший, нічого не вдіють хочби які второпні мужі державні, коли не будуть діяти з Божим благословенням. Згадка про Мальту викликувала ремінісценції про давних емігрантів греків, т.зв. мальтанських рицарів. Сьогодні оден зо священиків Мальти є найбільшим добродієм нашої студентської молоді, що студіює в Лювені, про що доносили часописі. Похвальні слова на адресу українських прочан викликали сильний відгомін в наших серцях. Вперше в найновійших часах ми зустрілись з християнським заходом. Ми досі все стукали до воріт ріжних партийних орґанізацій і надіялись реалізації наших постулятів. Наші політики, літерати, мистці, коли їхали за границю, навязували контакт з людьми, що є жучі християнській ідеї. Тому і ніщо дивного, що результатів за границею ми не могли мати. І сьогодні, коли ми явились в гурті, з прощею в Люрді, не репрезентували нас наші вчені, наші політики, *лише українське робітництво,* те, що і в Рідномоу Краю не забувало на поміч Божу. Наші українські робітники, хоч працюють серед тяжких умовин, уважали за відповідне разом зо своїми душпастирями взяти участь в великій релігійній маніфестації і нас репрезентувати. Тому горді будьмо, що маємо такі здорові низи, а дасть Бог, за ними підуть й наші провідники. За мала була це група, як на теперішню нашу кількість на скитальщині, але початок зроблено. Отець Прокопів говорив, "наша приявність в Люрді це новий етап в історії українського народу, що включається до сімї західніх народів." Лиш така спілка народів може принести визволення Рідного Краю. Сьогодні, коли ми находимось під ударами судьби, не має іншої помочі, як спільно з іншими народами піддатись під опіку Пресвятої Діви Марії. По Службі Божій прочитано благословення Папи Пія XII, яке передали епископи, що прибули з Риму, а народ увесь клячучи принимав в покорі слова папського благословення. По обідовій перерві поодинокі групи відбувають засідання в призначених на це каплицях і виносять постанови. Зібрались також українці в каплиці призначеній на сповідь. Священики зясовують значіння прощі до Люрду, підкреслюють потребу бути сьогодні у стислім контакті з народами через орґанізацію "Пакс Хрісті," потребу належати

до християнсько-суспільної організації "Руху", що саме в Ніпеччині вже акцію започатковано. Після цього відбулась ще остання процесія з Найсвятійшими Тайнами, а вечером процесія зо свічками. День 30. 7. призначено на закінчення. Українці співають молебень в гроті, вчасі якого о. мітрат Перрідон промовляє і піддає український нарід під покров Пресвятої Діви в Люрюді, а рівночасно передає прапор набутий українськими робітниками у Франції, як дар від українців, що приймають приявні оплесками. Зазначує, що хоч Люд слине вже 90 років своїми чудами, ніколи ми українці не мали можливости себе так релігійно заманіфестувати. Хоч доля кинула нас на чужину, все таки ми не самі, коли находимось разом з іншими народами під опікою Пресвятої Діви Марії з Люрду. Лунає українська мова—перший раз з проповідниці у стіп обявленої Матери Божої. Українські паломники складають свій поцілуй на скелі, обходять вівтар в гроті і відходять.

(Докінчення буде).

—— СМІХОВИНКИ ——

Чуприк і Цюприк сидять в парку на лавці. Мимо них проходить якась дама в жалобі.

—Дивися, каже Чуприк, це колишня моя наречена. Тепер вона повдовіла. Як це добре, що я з нею не одружився, а то був би тепер вже мертвий!

Коли ваша дружина грозить вам, що вас покине,—не тіштеся, бо вона тоді зробить вам наперекір—і залишиться!

—Ох, може залишитеся у нас на вечерю?

—Щиро дякую, але не можу. Мушу іти додому, бо дуже голодний...

Суддя:— Ви назвали того пана "худобиною"?

Обвинувачений:— Так, пане суддя, але я виразно підкреслив, що "першої сорти."

Не зважаючи на поступ людства, люди родяться однаково дурні і роблять нині такі ж самі дурниці, як їхні предки тисячу років тому.

Що робить людину нерозумною? (Привязання до гроша та потурання пристрастям).

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

JULY & AUGUST, 1949

Ukraine, the Home of Your Forefathers

From the Book: "Ukrainian Resistence."

WITH the disintegration of the Russian Empire at the close of World War I, the Ukrainian people declared their independence and founded the Ukrainian National Republic in 1918. They were joined of their own accord in 1919 by the Western Ukrainians who had taken advantage of the fall of Austria-Hungary to set up the Republic of Western Ukraine. Fate was unkind to the new state. The government was overthrown by the Communists and in its place there was established the Ukrainian Soviet Rpublic which has now been granted membership in the United Nations. The Western Ukrainians were divided between Poland, Czechoslovakia, and Rumania and remained under these alien rules until 1939, when by agreement between Hitler and Stalin it became possible for the Soviets to seize the entire area. Since then the land is included within the iron curtain, while the Soviet depradations continue unchecked, and the Ukrainians continue to struggle for their independence.

The Ukraine of history and the land of the Ukrainian people runs from the Carpathian Mountains in the West to the Don River in the east along the north shore of the Black Sea and it includes the valleys of the great rivers flowing into the Black Sea from the north. The Dnieper valley particularly is the very heart of the country. Its area is about 938,000 square kilometers. It is only on the north that there are no distinct natural boundaries.

In addition to this, the Ukrainian people have crossed the Don and have settled large areas between that river and the Caucasus Mountains (the area of the Kuban) and millions have been established voluntarily or by the administrative orders of the Russian government in parts of southern Siberia and the Amur River. Besides there are one million more who have emigrated to the United States and Canada in addition to large colonies in South America. In all, the Ukrainians number about 45,000,000 people and this makes them the most numerous minority of the Soviet Union and one of the numerically important peoples of Europe.

Their land lies largely in the black earth belt of Europe and is exceedingly fertile. The grain fields of Ukraine have been the granary of Europe since classical times and up to World War I furnished Western Europe with a large part of its food supply. In addition to this, the land grows many other crops such as sugar beets, fruits, and vegetables. It is this agricultural wealth that has made Ukraine the envy of its neighbors and has determined Moscow

to hold it at all costs, while the Germans have always cast longing eyes upon it and have included it in all their plans for eastward expansion.

But Ukraine possesses also enormous mineral and metal resources in the valley of the Donets River and in the neighborhood of Kriviy Rih. Here are some of the richest coal and iron mines in Europe and this section of the country was developed for many years by the Russian tsars as a source of Russian strength. In addition to this the Dnieper River can furnish great amount of water power and the great dam below the rapids of the River, the Dnieprostroy, was one of the show constructions of the Soviet Union.

Yet these resources have always been developed not for the benefit of the people who are still largely agricultural but for their masters of the moment. First the Russian empire and now the Soviet Union is encouraging the immigration into the country of Great Russians and of other Soviet nationalities to change the spirit and temper of the population. The collectivization of agriculture carried out under orders of Moscow was used to promote a tremendous famine in 1932-33 in which several million people died of starvation. It was a deliberately prepared catastrophe for the benefit of the Communists and in its man-made character is almost unique in human history.

It was at Kiev, the capital of Ukraine, that Christianity in its Byzantine form was first established in 988 during the reign of St. Volodymyr (better known abroad under the Church Slavic form Vladimir). The Kiev state of the day, the state of Rus, was one of the great countries of Europe. Its princes and princesses married into all the royal families of the day long before there was any such government as Moscow. The princes of Suzdal-Moscow sacked Kiev in 1169 and the ruin that they wrought was still more increased with the devastation wrought by the generals of the Mongolian Empire. Kiev itself was brought within the boundaries of the Grand Duchy of Lithuania and later into the union of that state with Poland. For a while the Western part of the country, Galicia and Volhynia, maintained their independence under a series of able rulers but soon this too was swallowed up by Poland.

In the sixteenth century to escape Polish exactions and tyranny, many of the Ukrainians drifted down the Dnieper River and established there the Zaporozhian Sich, the home of the Zaporozhian Kozaks, a formidable military republic, from which expeditions sallied forth by land and sea and raided even the city of Constantinople. Then in 1648 there came a great revolt against Polish rule under the leadership of the Hetman Bohdan Khmelnitsky, who established an almost independent state. Later in an evil hour he made an alliance with the Tsar of Moscow and the Muscovite autocrats used this as an excuse for extending their control over the entire country.

It was in vain that the Ukrainians under the Hetman Ivan Mazepa sought independence by making an alliance with Charles XII of Sweden. At the battle of Poltava in 1709, Charles and Mazepa were defeated by Peter the Great and Russian rule was firmly fastened upon the country. Bit by bit every vestige of the autonomy and liberty promised to Khmelnitsky was annihilated and to the Russians the land became Little Russia and merely a part of the great empire.

In 1798 the Ukrainian revival started with the publication in the vernacular language of a burlesque of the *Aeneid* by Ivan Kotlyarevsky. The literary movement found strong support in poems of Taras Shevchenko (1814-1861) who paid for his love of liberty with years in a Russian prison battalion in Central Asia. His arrest and imprisonment only added fuel to the Ukrainian desire for freedom. The literature flourished and soon took root also in Western Ukraine which had passed under Austro-Hungarian rule.

The literary and cultural revival of the Ukrainian people closely parallels that of the other Slavic races in Europe. It rapidly became political and social and despite the incessant persecutions and oppressions by the Russians on the one hand and the Poles as the ruling class in Galicia on the other, the Ukrainian movement gained headway. Economically and politically, socially and financially, the Ukrainians worked steadily for the improvement of their own conditions and for the coming of the time when they could play their own role in world affairs.

With a country possessing such natural wealth and a healthy and industrious population, it was not too much to expect that they might receive their own government in accordance with Wilson's doctrine of self-determination. Fate was unkind to them but even after the struggle of the last thousand years they did not lose heart.

✖ ✖ ✖

REFRESHER

The great musical composer, Haydn, was a very pious man, and not afraid to admit his piety, as the following story proves.

One day, while he was in the company of several other distinguished musicians, the question arose as to the best way of refreshing the mind when one is weary with excessive labor.

"I find nothing so effective as a glass of good wine," said one.

"When my inspiration begins to flag," responded another, "I drop my work and look for human companionship. This always refreshes me."

"How about you, Haydn?" another said to the composer.

"I take to my rosary," was the reply. "I always carry it about with me, and after saying a few decades, I am sure to feel refreshed both in mind and body."

✖ ✖ ✖

The size of your troubles depends to a large extent on whether they are coming or going.

The value of "horse sense" is shown by the fact that the horse was afraid of the automobile at the time the pedestrian laughed at it.

Never bet on a sure thing unless you can afford to lose.

Most people have plenty of speed but aren't sure what direction they are going.

The man who boasts that he says what he thinks seldom thinks.

✖ ✖ ✖

ACCOUNT OF THE APPARITIONS

THE REPORT OF THE APPARITION OF THE MOTHER OF GOD IN MARIENFRIED, NEAR PFAFFENHOFEN ON THE ROAD NEAR NEULUM, GERMANY

By Rev. Father Martin Rumph, Pastor.

Extract from the letter of a German Priest:

DURING the war our parishioners promised to build a chapel to the most holy Mary in the nearby woods if their town was protected. The parish WAS protected, therefore the vow must also be observed.

On Thursday April 25, we went (my sister Anna, Miss Barbara Reuss and myself) to the spot in the woods where the promised Mary-Chapel was supposed to be located to arrange for the erection of a little wayside shrine at this place. As yet we did not have the situation definitely settled, because there were two places that were acceptable. As we went on the way to the second place, we spoke of the past legends of various places of pilgramage whose site the Mother of God had made known by a sign. For that intention therefore, we prayed the Rosary as we went to the first place which was overgrown with thick underbrush.

First Vision

Soon after we had begun to work at clearing up the place, Barbara at once said, *"Someone called me."* As we looked around, we saw no one. But in a short she heard herself called. Thereupon she went into the underbrush and called me to follow. *"Just come and see what kind of lady is here!"* I ran there quickly, but I could see no one. Barbara spoke with someone. I heard these questions: *"Who are you, anyway?" "How do you know that?" "I do not understand that."* Barbara had a vision. After the lady disappeared, Barbara again came back to her work. Soon after that she was called there anew, and again saw the lady who told her of an occurance of her past life which happened on May 18, 1940. Thereupon Barbara answered, *"Yes, that was six years ago on Pentecost Monday. But how do you know all that? Indeed where are you from?"* These, her answers, I myself heard, but nothing more of the conversation which was directly afterwards.

Barbara was of the opinion that we had also seen the Lady and that we had heard everything. As we denied it she was positively provoked; she of course thought, *"I certainly know what I have seen. I positivly have my right mind."*

When I asked her on another day what the lady had said Barbara answered: *"They are dark incomprehensible events...In the place where the greatest confidence is found and where the people are taught that I can do everything...I will make preparations for peace...I am the sign of the Living God...I place my Sign on the foreheads of children:..The star (Lucifer) will persecute the Sign. But my Sign will conquer the star."*

At the question *"Then who is she?"* Barbara received the answer, *"If I did not have this veil on, you would know me."* At her departure she said, *"The peace of Christ will be with all of you who pray here."*

As I then asked Barbara, *"well, who is this lady?"* she said she did not know. I answered her, *"The Lady is no other than the Mother of God. She had given us the sign where the Chapel should be built."*

Under no condition did Barbara want to admit my interpretations of this, because she deemed herself totally unworthy of such a sign.

Vision on May 25, 1946.

An angel had already frequently appeared to Barbara, recommending intentions for which she should pray. He called himself the ANGEL OF THE GREAT MEDIATRIX OF GRACES. On the morning of May 25, he bade her go to Marienfried the same day. After Holy Mass, she requested my sister Anna to go with her. But in the course of the forenoon, she sent her a note with the following contents: She was not going to Marienfried because she believed everything to be an evil deception. However, I forcefully urged her to fulfill the message of the angel, otherwise unfortunate contradictions would befall her. At last, with a heavy heart, she let herself be persuaded by my earnest exhortations to go.

About 5 o'clock they both went there. They decorated the wayside shrine with flowers and prayed a while. Soon afterward, when her father came past there in an auto, she said to Anna, *Come let us go home."* However, Anna wanted to pray a little longer, so she remained. All at once Barbara saw the angel, who pointed with his finger above to the right side. Here Barbara again saw the mysterious Lady. She recognized her as Mary the Mother of Our Lord and cried out, *"Mary!"* The Vision began to speak, *"Yes, I am the powerful Mediatrix of Graces. As the world can find mercy only thru the sacrifice of the Son of the Father, so can you only find favor with the Son through my intercession. Christ is so unknown because I am not known. Because the nations rejected His Son the Father poured out His cup of wrath upon them. It is true that the world was consecrated to my Immaculate Heart, but this consecration has become a fearful responsibility for many men. I demand that the world live this consecration. Have unreserved confidence in my Immaculate Heart! Believe that I am able to do everything with my Son. Substitute my Immaculate Heart in place of your sinful hearts. Then it will be I who will draw the power of God and the love of the Father will renew the fulness of Christ may reign as the King of Peace."*

"The world will have to drain the cup of wrath to the dregs because of the countless sins through which His Heart is offended. The star of the infernal regions will rage more violently than ever and will cause frightful destruction, because he knows that his time is short and because he sees that already many have gathered around my sign. Over these he has no power, although he will kill the bodies of many; my power to lead the remaining host to victory will increase. Some have already allowed my sign to be impressed on them; their number will keep growing. But I want to tell you, my children, not to forget that the very cross of those bloody days is a grace. Pray, make sacrifices for sinners.

Offer yourselves and your works to the Father through me, and put yourselves at my disposal without reserve. Pray the Rosary. Pray not so much for external things — weightier things are at stake in these times. Expect no sign or wonders. I shall be active as the powerful Mediatrix in secret. For I shall procure peace of heart, if you will fulfill this request. Then Christ will reign as King of Peace over the nations. Let it be your concern that this wish of mine be made known to the world. I will give you the necessary strength."

Barbara had recourse to her saying, *"I have a poor memory and cannot remember all that."* The Vision however answered her, *"You will be able to know it."* There was also entrusted to her a secret which she must keep to herself. At last she was requested to come there again on the feast of the holy Abbot William. With regard to the messages entrusted the Apparition spoke yet the following:

"After this the devil will be possessed of such power that those who are not firmly established in me will be deceived. There is a time coming when you will stand in this place all alone and will be frightfully caluminiated. Because the devil knows how to deceive men so that they permit themselves to be completely blinded to the higher things. But you should establish everything on confidence. The devil has power over all people who do not trust in my heart. Wherever people substitute my Immaculate Heart for their sinful hearts, the devil has no power. But he will persecute my children. They will be dispersed, but he can do them no harm."

As a confirmation of the reality of the vision Barbara received the following information: *On the way from Pfaffenhofen to Beuren, there is a man in distress. You must help him. Send him here. Here he will be helped."* Barbara went to the predicted place and found the man. By his speech one could tell that he was Polish. He looked very agitated. Barbara asked him where he was going. He answered, *"To the woods."* He was hiding something under his clothes. Barbara asked him, *"Now what are you hiding under your clothes? You have a rope."* He retorted, *"Life is so hopeless. Can you help me?" "I cannot help you, but I can lead you to a place where you will be helped."* She lead him Marienfried. He made his revelation: *"I do not understand what happened to me that all of a sudden I let myself be so influenced."* He then stayed alone at the wayside shrine. In the evening when the girls came to the wayside shrine they found a rope hanging there.

At first the apparition assumed the traditional posture as on April 25, and continued in this position while she spoke. After the conversation she folded her hands. Now the angel who stood there began to pray. Barbara could not remember this prayer. Its contents are these:

"Act as the Mother of Graces act as the thrice miraculous Mother; the thrice admirable Mother of Grace, Thou Great Mediatrix of Graces!"

During this prayer of the angel, the Vision became unspeakably beautiful, brilliant and full of light, a blinding vision of most pure light and radiance. The eyes had a characteristic lustre. Above the head were rays formed over one another so they had the appearance of a three-tiered crown.

As the Angel finished his prayer, he spoke to Barbara and Anna: *"Kneel down."* Threupon Mary raised her hand for the blessing, which she imparted in the manner of a priest: *"I mediate for you the peace of Christ, in the Name of the Father and of the Son and of the Holy Ghost."*

As she blessed, she became as transparent as crystal. Barbara was completely blinded by the brilliance and could not look upon it any more. When she was able to be seen again, the vision had vanished. Anna could see only a little bit of this vision but could not hear it speak. She heard only the questions of Barbara during the conversation.

Third Apparition
June 25, 1946

At the command of the Apparition on the previous May 25, Barbara, my sister and I, went to Marienfried in the evening at half past five. On the way we prayed the Rosary. Anne decorated the picture. Then we stood a little while in silent contemplation. Suddenly Barbara, as at the previous time was harassed by the feelings of doubt and wanted to leave immediately, without any reason. But we did not permit her to go and persuaded her to stay a while. Scarcely had we ceased speaking when Barbara saw the Apparition again and cried out, *"O Mary, how beautiful you are!"* Presently the Vision began to speak.

"I am the Powerful Mediatrix of Grace. It is the will of the Father that the world acknowledge this position of His Handmaid. People must believe that I am the permanent Bride of the Holy Ghost, and the Mediatrix of all Graces. My SIGN is already appearing. God wants it so. Only my children recognize this Sign because it reveals itself in secret, and for it they give glory to the Eternal God... I cannot manifest my power to the world in general. I must still hold myself aloof with my children. In secret I shall work marvels in souls till the required number of victims will be filled. Upon you depends to shorten the days of darkness. Your blood and your sacrifices shall destroy the image of the beast. Then I can manifest myself to the world for the glory of the Almighty. Choose my Sign, so that the Triune God may soon be adored and honored. Pray and offer sacrifices through me. Pray always; pray the Rosary. Make all your entreaties to the Father through my Immaculate Heart. If they are conductive to His Honor He will grant them. In your prayers ask Him not for things of temporal worth, but implore graces for the nations, so that all may come to love and honor the Divine Heart. Keep the Saturdays which have been dedicated to me, as I have requested. Apostles and Priests should consecrate themselves to me especially, so that the great sacrifices which the Unscrutable One demands above all from them may, when placed in my hands, increase in sanctity and worth. Bring many sacrifices and offerings to me! Offer your prayers to me as sacrifices. Be not seekers of self. That honor be shown to the Eternal and that atonement be made to Him is required of these times. If you apply yourselves without reserve, I shall take care of all the rest. Crosses weighty and deep as the sea I shall lay upon my children because I love them in my Sacrificed Son. I beseech you, be prepared to carry the cross, that peace may soon be achieved. I urge my people to fulfill my wishes quickly because today and ever such fulfillment of my will is necessary for God's greater honor and glory. The Father pronounces a dreadful woe upon all

who refuse to obey His Will."

She said furthermore, that this was her message to the world and that all people must be informed about it. Then Barbara asked how it should be done. The apparition said that people should be told that a new revelation has been made to the world and that they will experience what she has revealed. It is not necessary that all the details be remembered, but that people do her will, which is also the Will of the Father. Many minds will be divided concerning these revelations. A large number will be scandalized by it. But there will be a small group who will understand it correctly and carry it out. This group has comprehended its obligations in these times and gives her much joy. This group has many followers and these are solicitous to transmit her revelations. Many of these groups have already been able to recognize her secret powers. They know that she is the all wonderful Mother and honor her with this title.

After this there followed a long conversation between the Vision and Barbara, who asked various questions which we had confided to her. When she begged the Vision for an outward sign for the reality of this vision, she received this reply:

"I have already given many signs and spoken often to the world but people have not taken them seriously. On account of these outward signs the greater multitude do not even grasp the essential things. Outward signs only succeed in annoying many who do not draw the necessary conclusions from them."

To the question whether a chapel should be built there she answered:

"I have fulfilled your wish. Now you also accomplish your vow." The Apparition said many would be led to this picture. When this group begins to fulfill her will, then she will work her highest and greatest marvel. But the marvel will be visible only to her children because she will accomplish them secretly. The Vision further beseeched:

"My children must praise and love and thank the Eternal more. He has created everyone for His glory. Many prayers should be offered for sinners." For this reason they should place much prayer and sacrifice at her disposal (and) so that with the assistance of their cooperation she may be able to carry out her designs. The salvation of an immense number of souls is dependent upon the prayers of her children. She also said that, after the completion of every Rosary an appeal should be made to her as the Mediatrix of all graces.

After the Vision ceased to speak there suddenly appeared a large group around her clad in white garments. They knelt on the ground and bowed deeply. They said a prayer of praise to the Holy Trinity. The angel commanded Barbara to pray it after them. While we heard nothing of the foregoing conversation, only being able to see how Barbara moved her lips, we nevertheless heard her say this prayer distinctly and fluently:

"We salute Thee, most high sovereign Lord, Living God, Eternal Existence, awe-inspiring and just Judge, our always good and merciful Father. Adoration, praise, honor, and glory be to Thee, now and forever, through Thy spotlessly Pure Daughter, our wonderful Mother!"

"We salute Thee, immolated God-Man, Bloody Lamb, King of Peace, Tree of Life, First-born of the Living, Eternal Sovereign reigning in Thy own right! Splendor and jubilation, grandeur and adoration, expiation and praise, be to Thee now and forever through Thy Immaculate and our own admirable Mother!"

"We salute Thee, Spirit of the All-Holy God, Who proceeds eternally from Its Sanctity. Deluge of Fire from the Father to the Son, Thou radant Stream from which strength and light and ardor flow into the members of Eternal Love! Thou perpetual Bond of Love, Figure of the essence of the Godhead's eternal Love. Thou ruddy Stream of Fire from the Ever Living to mortals! To Thee, now and in eternity, be praise and exaltation and benevolence through Thy Star-crowned Bride, our wonderful Mother! Amen."

Then Barbara was exhorted to pray the Rosary with the Apparition, who prayed only the Gloria and the Amen all alone, at which she bowed herself very deeply, just as the figure had done. After the Rosary the Apparition spread out her hands to give the benediction. During the blessing, she said a prayer to the most Holy Trinity, which Barbara could not remember word for word. She prayed for the Holy Church, that it would acknowledge her privileges and that the Father's Will would be recognized. She beseeched the Thrice Holy God that He would bless the Church through her and grant peace through her mediation.

While Mary prayed, she became intensely brilliant and transparent and radiated such a degree of magnificence that Barbara had to turn her eyes away. Her brilliance was unequaled even by the light of the sun. At last she gave the blessing with the Sign of the Cross and disappeared.

Of the Vision and the accompanying conversation, my sister and I heard and saw nothing, not even once. Nor did we hear the questions of Barbara; only the prayer of the angel which she repeated could I hear and in quick shorthand render later word for word.

As at the second Apparition, so also this time something was told to Barbara personally, revelations concerning her own life, which she will not disclose.

Barbara is 22 years old. Her piety is genuine and strongly centered in Mary and devoid of all extraordinary conduct. There are no signs of hysteria. It pains her when others praise her and think she was done something extraordinary. She does not want to do anything striking, but wants to stay in the background. Of her truthfulness I have not the slightest doubt.

I affirm that I have recounted the words and events to the best of my knowledge and certainly just as I have understood them related.

Given on the 6th of January, 1947.

Rev. Martin Rumpf, Pastor.

✖ ✖ ✖

TESTAMENT

When the will of Louis Pasteur was read, it was found to contain the following beautiful sentiment, which illumines the character of this man who was not only one of the world's great bacteriologists, but an exemplary Catholic besides:

"This is my testament: I leave to my wife all that the law permits a man to leave. May my children never wander from the path of duty which they know. May they keep always for their mother the tenderness which she so richly deserves."

✖ ✖ ✖

Characteristics of the Byzantine or Greek Rite

By Rev. L. I. Sembratovich

IT SCARCELY need be repeated that in matters of faith, Catholics of every rite are one with all other Catholics. However, there are differences in liturgy, liturgical language, music, vestments, clerical dress, customs, canon law and the calender. These differences of ritual exist not only between the Western and Eastern rites, but also among those of the various groups of the Eastern rites.

Since the largest body of Catholics of the Byzantine or Greek rite is composed of Ukrainians and Carpatho-Ruthenians, these pages are limited to a brief discussion of the rites of these two groups.

The Calendar

Most of the Catholics of Greek Rite use the old Julian Calendar. It need not be said how inexact this is astronomically. One recognizes the inconvenience of this opposition to the whole civilized world in this matter. Still it is hard to do anything to change it. Traditions observed for generations are not easily eradicated. As is well known, Julian Calender is at present thirteen days behind the Gregorian.

The liturgical year for the Catholics of Byzantine Rite begins September first. Their principal feasts do not occur on the same dates as those festivals listed in the Gregorian calender, but thirteen days later. Easter naturally stands alone and above all; it is "The Feast," followed by the Ascension and Pentecost.

Throughout the ecclesiastical year occur a great number of feasts. These are divided into three classes: Feasts of Our Lord, Feasts of the Mother of God and Feasts of the Saints. The Byzantine calendar commemorates several saints practically every day. Among the number of saints of the Latin Church, there are listed Saints Clement, Boniface, Benedict, Leo, Lawrence, Patrick, Agatha, Melania, and other holy persons. The Byzantine Church celebrates the feasts of thirty-four Roman Pontiffs in her calendar. Moreover, several saints of the old Testament—Moses, David, Job, and all the prophets—are honored. Sundays derive their designations from the subjects of the Gospel stories: thus, the Sunday of the Samaritan Woman; the Sunday of Saint Thomas; the Sunday of the Paralytic, etc.

The movement to replace the Julian calendar with the Gregorian has many supporters, especially in America. The Ukrainians would like to follow the example of the Italo-Greeks, Melchites, Roumanians and Maronites, who have adopted it more or less recently, but surprising as it might seem, the chief opposition comes from Rome. In 1595, when the Ukrainian bishops came to Rome to be reunited with the Catholic Church, they requested that their customs and privileges, and among them the calendar, might be retained by them. Pope Clement VIII not only agreed, but issued the Bull, "Magnus Dominus," in which the Pontiff gave the assurance that nothing would be changed in their rite and customs, unless the Ukrainians themselves would seek it through a canonically convoked synod. He added the provision that they would not ask for anything contrary to the faith, morals or general laws of the Church.

For centuries everything was agreeable to both sides. However, when the Ukrainians immigrated into the different parts of the world, they found it very inconvenient to conform to the old calendar. Several groups petitioned Rome. The Roman Pontiff, remembering the Bull of Pope Clement VIII, answered that he could do nothing unless he were approached through the canonical synod. Obviously, this is almost an impossibility in our times; so the change to the Gregorian calendar is postponed for the time.

A dispensation for a particular congregation or group to adopt the Gregorian calendar can be obtained, but this would not change the general custom.

Style of Church Buildings

The ecclesiastical structures of the Byzantine Rite present quite a different appearance from those with which the Latins are familiar. This is true not only of the interior of the church, but of the exterior as well. The church is surmounted usually by bulbous domes, topped by a three-barred cross. The upper bar represents the title of the cross; the second, the arms, and the lowest, which is always inclined at an angle, represents the cross of St. Andrew, the Apostle, who, according to a pious tradition, introduced Christianity to the Ukrainians. The half-moon under the three bars is the symbol of the victory of Christianity over Mohammedanism. One dome signifies Our Lord; three of equal size, the Holy Trinity, or one large and two small domes represent God and the Old and New Testament. When practicable, an Eastern Church is always constructed with the Altar placed at the east end of the building. It is built to allow the clergy to pass freely around it. The church is divided into three parts: the santuary with the altar; the temple of the faithful; and the narthex, reminding one of the place for the catechumens and penitents.

Iconostasis

The santuary is seperated from the temple of the faithful by the iconostasis, a screen with pictures which corresponds to the altar rail in the Latin Churches. This iconostasis reaches to the top of the sanctuary. The screen is adorned with numerous holy pictures, which always include representations of Our Lord on the right side, and Our Lady on the left. There are three doors in the iconostasis; the middle one is termed the royal door, and those on the south and the north of it are called the deacon's doors. A picture of the Annunciation graces the royal door. On the left side of the deacons' door is the picture of Saint Nicholas, Patron of all Byzantine churches; while on the right side is the picture of the Patron Saint of the Church. On the deacons' doors are the pictures of Saints Stephen and Lawrence, the first deacons, representative of the Eastern and Western Churches respectively. About the doors are depicted scenes of the twelve chief feasts, while above appears the picture of the Twelve Apostles.

Still higher are the pictures of

the prophets. The whole is surmounted by a great crucifix with the Blessed Virgin on one side and Saint John, the Apostle, on the other. The picture of Our Lord as a Judge of the world, appears in the middle of this symposium of pictures.

The Iconostasis is the most striking feature of a Byzantine Church. It is superbly adorned with gold and richly decorated. Many lamps and candles are lighted before the pictures. Behind the iconostasis is the altar, surmounted by a baldachin or canopy, supported by four pillars. The Most Blessed Sacrament is preserved in a richly carved ciborium. Only the Book of the Gospels, a cross and candles are allowed on the altar. However, for the convenience of the celebrant, the missal is laid on the left side of the altar.

✖ ✖ ✖

THE ORIGINAL SIN

Problem: I have heard that the eating of the forbidden fruit by Adam and Eve was a figure of speech which really meant that the original sin was one of sex relations. Is there any truth in this?

Solution: Definitely and certainly, the expression used by the author of Genesis and also, therefore, by God, is not a euphemism or figure of speech for sex relations. The contrary opinion, though held by some of the early heretics and possibly by one or two who were not heretics, and even today by some few authors of little reliability, has no probability whatever.

Sex relations could not have been a sin for Adam and Eve because they were husband and wife and had been commanded by God to propagate the human race. It is silly to think that as a result of keeping that command they would be driven out of Paradise.

Adam and Eve both committed a sin of pride, to which the devil tempted them, by putting their own excellence ahead of God's and by deciding that they were or would be the equal of God.

They also committed some definite act of disobedience against a positive prohibition of God. This is the act to which we refer when we speak of original sin. Precisely what this sin was seems to be clearly related in the story in Genesis. Adam, having been instigated by Eve, ate of the fruit of the tree of knowledge of good and evil, which they had been forbidden to do by God.

The first law of exegesis (i.e., explanation of Scriptural passages) is to take the obvious meaning of a text as the correct meaning unless common sense or science or some other weighty argument forbids taking the obvious meaning. We have no such weighty arguments for making anything but disobedience out of the sin of Adam, and until some are given we would be foolish and rash to abandon the apparently clear meaning of the story. Moreover, apart from a few authors of ancient and modern days who seem to think the story too naive to accept literally, the vast majority of interpreters of all times insist that it is a literal narration.

It is therefore the far more common opinion that there was a real garden of Eden in which there was a real tree called the tree of knowledge of good and evil (a name carried out in the fact that Adam and Eve found by experience, on the occasion of eating its fruit, how unpleasant evil was). God forbade them to eat of this fruit, a command that may seem naive in the eyes of the so-called wise but which had behind it all the wisdom of God. Exactly what kind of a tree it was we shall never know unless it will be revealed to us in heaven.

INTERESTED IN MISSIONS?

HAVE you ever felt the urge to do something great for Christ? Did you ever wish that you had been specially chosen for the accomplishment of some particular mission dear to the hearts of Jesus and Mary? MAYBE YOU HAVE BEEN! Look back in your mind, at the sorry picture of Ukraine, the land from which you received your priceless faith and beautiful rite. It is now a picture of misery and desolation. Hunger and poverty, fear and uncertainty are the order of the day. Persecution and death reign supreme. Bishops and priests have been either killed or exiled. The faithful have either been murdered, driven from their homes, or forced into schism. Yet the faith has not been blotted out, nor shall it be. Justice shall one day triumph and the land, drenched by the blood of so many martyrs, shall once again abound in that faith which they suffered to uphold. By the grace of God, the Church SHALL return, yet this return shall come about through the instrumentality of men, brave men, willing to sacrifice their lives in the service of God, for the salvation of souls. They will be the new missionaries, the new apostles, the new Saints Cyril and Methodius.

There was a time when Ukraine sent its priests to the United States and Canada for the spiritual good of the Greek Catholics here. Now it is the turn of the Ukrainians to return the favor, for which they owe so much.

You may be a lay person with no possibility or intention of entering the priesthood; yet yours is still the duty of contributing means and moral support for this mission. Should you, however, be one of those favored souls who has a vocation, or even if you only suspect that you might have one, consider that you may be one of those missionaries, whom God has destined for this work.

Maybe you are not meant for the missions, though you want to be a priest or Brother, your work is still most valuable if you help train others who will undertake the job.

Give it a thought. If you are interested in the priesthood, talk it over with your spiritual advisor. If you are interested in becoming a missionary, or an educator; a boy worker, or a writer, or a Religious Priest who wants to do something different, but specialized—in short, if you want to become a Ukrainian Redemptorist missionary write to: Ukrainian Catholic Mission, Catherine St. Yorkton, Sask.

✖ ✖ ✖

Every time I pass a church
I always pay a visit:
So when, at last, I'm carried in,
The Lord won't ask: "Who is it?"

Anonymous.

✖ ✖ ✖

ABOUT DATES AND ROMANCE

By Brother S. Methodius, F.S.C.

BEING a religious teacher, teaching in a Catholic College and Catholic students, I know the thoughts, desires, aspirations—yes, and temptations of our Ukrainian Catholic youth, especially that in High School and post-High School years. So I am proud enough to think that I have gathered sufficient knowledge, through experience with youth, to be of some assistance to you, Ukrainian Catholic Youth.

Religion draws people by grace, faith and tradition. I shall try to explain to you, the Ukrainian Catholic Youth, the problems and difficulties of your every day life in the light of Catholic tradition and teaching.

Towards the end of every scholastic year many educational and students' publications write frequently about dates, boy-and-girl friendship, youthful romances, 'teen-age courtships. To my older students in class and those that have just graduated, during the past few years, I put the following qustion: "What do you want to know about dates and romances?" Here are some of their answers:

1-The Church's view on the love-affairs of young people 18 - 20.

2-Let's have something about the ideal girl for a good future wife.

3-Courtship for Catholics candidly handled.

4-Qualities of a gentleman when he's with a lady.

5-About girls, especially the kind in vogue today, not those found only in Convents.

6-How to overcome tempting passion.

7-Practical—not impossible—suggestions and less theory.

8-Selecting the life-mate.

9-Something concerning non-Catholic girl-friends.

10-Where to meet the right type of a girl while at a Catholic school for boys.

11-Girls, dates, liquor.

12-When does "dating" become sinful?

13-Less abstract and more concrete material on marriage and similar subjects.

These are good questions, and youth is entitled to know the answers. Listen! Your problems are as old as Adam and Eve. They are problems *because* of Adam Eve, though the modern world will tell you not to believe it. The world thinks this idea of a fallen nature is bunk. It repudiates Faith to have a good old time. But that is a bigger price that you want to pay. Your Morals and Faith go together.

These problems have been settled for centuries—definitely. You are not asking a religious teacher to come along and unsettle them, are you?

The trouble is, you know the answers but don't want to admit them. You know what's right and wrong, at least fundamentally, and can always ask when in doubt. You don't need it written out. You'll always remember it. Conscience, is like that. If you want to hear "Yes" when God Himself says "No" there is something radically wrong and facts—the facts of God's Revelation as well as the facts of life—then escape from reality.

Here are the facts. God made you and He made your girl. You are both good, not all good, but good, invested with dignity, personality, a capacity for decent and honest love. There are certain modest, manly, ladylike ways of showing affection. Everybody knows them. You don't have to ask me that. The attraction God places between you is good. If things are planned out as He planned them, you two could be—and this is literal not funny—as two angels. But somewhere in the Garden of Eden, Adam and Eve found a monkey wrench and threw it into God's beautiful work. That's why you have these ticklish problems.

Anyone, boy or girl, can give into temptations, sacrifice the treasure of youth, holy chastity. It takes real courage, a man, a girl, the Blessed Virgin and God to keep chaste. If you don't want to be different, that's not my fault. There you have it!

✖ ✖ ✖

REBIRTH

It is said of St. Louis, King of France during the age of the crusades, that as each of his children was brought home from the church after being baptized, he would take the little one into his arms and embrace it with tenderness, saying:

"Dear little one, until now, you were only *my* child, but today, by baptism, God has made you *His* child. For granting such a great grace, may His holy Name be blessed forever."

Thus did a saint regard the great sacrament of baptism.

✖ ✖ ✖

On being asked how she managed to keep so young, an old Negress said: "When I works, I works hard; when I sits, I sits loose; an' when I worries, I goes to sleep!"

✖ ✖ ✖

Joe and Bill grabbed their lunch pails and sought a shady tree. Joe pulled out a long package and started to unroll it.

"What have you got there?" asked Bill.

"While my wife was away," returned Joe modestly, "I made myself a pie."

"A pie? It's kind of long for a pie, isn't it?"

"Of course, it's long," answered Joe. "It's a rhubarb pie!"

✖ ✖ ✖

"How do you budget your expenses?" the clerk asked a Negro applying for a loan.

"Well, suh," the applicant replied, "ah 'lows 40 puhsent for eating, 30 puhsent fo' rent, 20 puhsent fo' clothes, 10 puhsent fo' savin's and 20 puhsent fo' insuhdentals."

"But that adds up to 120 per cent," the clerk said. "That's impossible."

The applicant sighed. "Brothah, is you tellin' me,"

✖ ✖ ✖

HOW ABOUT IT!

✝

BOYS! Do you want to become something really great? Well here is your chance. A farmer, teacher, or doctor is something necessary; a soldier, statesman, or sailor is something great; a lawyer or worker is something useful,—but a priest is the greatest of them all.

A farmer only toils, a doctor only heals, a lawyer only defends, a teacher only teaches, a statesman or soldier only fights,—but a priest toils for the salvation of souls, defends and teaches God's truths to all, heals souls, saves souls and fights bravely against all evil. A priest's weapon is God's power in him. By this power that God gives to him, a priest has power in Heaven and on Earth. For Jesus said, "All power is given to me in heaven and on earth. Go ye into the whole world, and preach the Gospel to every creature. Whatsoever you shall bind upon earth shall be bound also in heaven; whatsoever you shall loose upon earth shall be loosed in heaven. And behold, I am with you all days."

A farmer, teacher, doctor, lawyer, worker, soldier and statesman have power only on earth and that power is very little; but a priest has the greatest power that a man can have. A priest represents Jesus Christ. With God's special power in him a priest is afraid of nothing. He faces the whole world, declares God's truths and rebukes all evil. His all powerful weapon is prayer. His victory is certain, because God is with him. Come, boys, destroy all these evils that the world is suffering. Come and destroy all these evils. These evils cannot be destroyed on the battlefields by guns, bombs and other such weapons. Only God's truths can defeat all these evils. Come and teach people these truths. Come and save the world. Come and be priests. Come and be the real heroes.

The College of the Ukrainian Redemptorist Fathers at Roblin, Man., is calling you, young men, to be missionary priests of the Redemptorist Order.

The life at the College is that of study and prayer intermingled with recreation and work.

The students enjoy such sports as softball, football, hockey, and others.

Special attention is given to the complete intellectual, moral and physical development of the students.

The programme of studies in the College is the same Classical College Course as given elsewhere in Canada and the United States. In addition, the students acquire a thorough knowledge of such Ukrainian subjects as Grammer, History, and Literature. Religious instruction is given first place in the College Course of studies since this subject is the most important for their future life. Only religion gives them the necessary moral to guide them in life.

Apply to: Rev. Father Director, Redemptorist Fathers College, Box 355, Roblin, Man.

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.: 887, Office 1785
Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК

ЩО ТХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50

ЄВАНГЕЛІЄ,—велике на престіл, неоправлене $10.00

ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР $3.00
Книжка гарно оправлена, написав др. Кібзей. Гарні поради на ріжні хороби, в рідній мові. 735 сторін друку.

НАША РЕЛІГІЯ—Новий Катехизм уложена Всеч. о. А. Луговим ..... .25
В українській і англійській мові, третє видання. Дуже популярна.

ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .50
Має 40 великих, зворушаючих, символічних образів, та гарні науки.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK., CANADA

CANADIAN INDUSTRIES LIMITED C-I-L

PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S
PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON - SASK.

For Reliability and Value

IT'S A FACT, IT PAYS TO BUY

EATON BRANDED LINES

"Goods Satisfactory or Money Refunded"

THE T. EATON Co SASKATCHEWAN LIMITED

Голос Спасителя

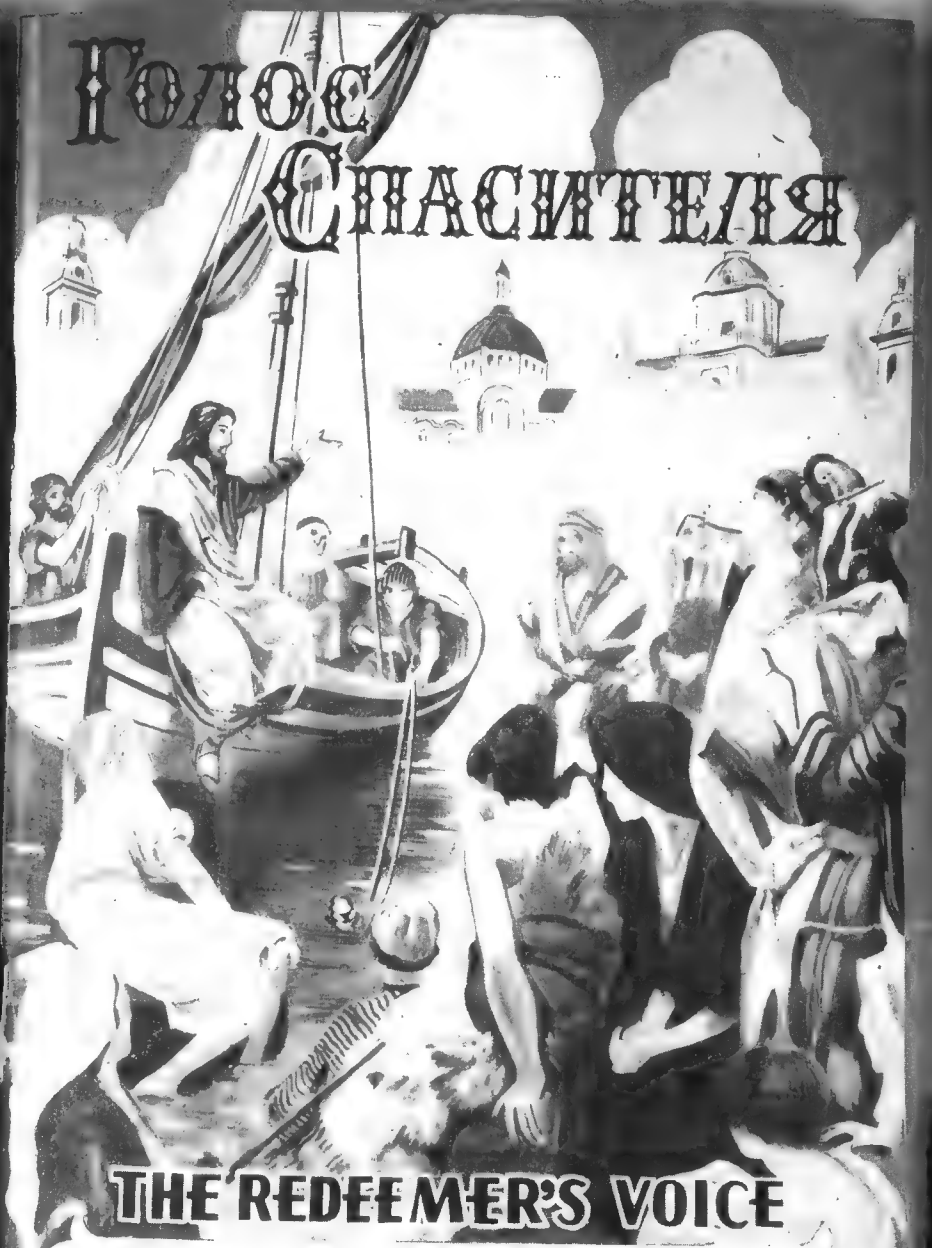

THE REDEEMER'S VOICE

РІК 21, ч. 9. ВЕРЕСЕНЬ, 1949. YORKTON, SASK. Vol. 21, No. 9. SEPTEMBER 1949

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одно число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single copy 15c.

Редактор

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

Editor

Rev. M. Schudlo, CSSR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор

Пр. о. І. Сирота, ЧНІ.

Manager

Rev. J. Syrota, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Subscription for 1 year to England: 10 Shillings

Передплата на рік до Англії: 10 Шілінгів

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

— ЗМІСТ —

БРАТ МЕТОДІЙ ПИШЕ ПРО ДУЖЕ ВАЖНЕ ПИТАННЯ		1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ		4
З ЦЕРКВИ ТА СВІТУ		9
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ		12
ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ВЕРЕСЕНЬ		16
ХРИСТОС ПЕРЕМОЖЕЦЬ СМЕРТИ І САТАНИ	о. Др. Іван Чинченко	17
ХРИЩЕННЯ ОЛЬГИ	Др. Юрій Федорів	19
ЯК ЗБЕРЕГТИ УКРАЇНСЬКУ МОЛОДЬ?	Омелян Вачинський	22
СЛУЖБА БОЖА	о. Мих. Щудло ЧНІ.	24
ОПОВІДАННЯ ОТЦЯ ШТАЙНА	Роберт Гю Бенсен	27
САТАНА 1949 РОКУ	Микола Мох	32
ОТЕЦЬ ЛОМБАРДІ		34
СЕКТАНТИ	о. С. Х., ЧНІ.	37
УЧАСТЬ УКРАЇНЦІВ В ПРОЩІ ДО ЛЮРДУ	Др. Вол. Муровин	39
МОДЕРНІ РОДИНИ	Іванна Петрів	41
КАРА НА ТИХ, ЩО ПРАЦЮЮТЬ В НЕДІЛІ ЧИ СВЯТА	Павло Шишлька	45
СМІХОВИНКИ		48
HOW CAN WE HELP THE CHURCH UNION?	Gr. Cath. Sower	49
ADDRESS AT BISHOP BOHACHEVSKY'S SILVER JUBILEE		51
THE UKRAINAN PROBLEM	"Ukrainian Resistance"	55
SOVIET RUSSIA BROKE EVERY AGREEMENT		58
CHARACTERISTICS OF THE BYZANTINE OR GREEK RITE		59
MENTAL HYGIENE AND GUIDANCE	Brother Methodius	62
FATE OF UKRAINE CATHOLICS		64

БРАТ МЕТОДІЙ ПИШЕ ПРО ДУЖЕ ВАЖНЕ ПИТАННЯ

НАДХОДИТЬ осінь і кінець шкільних ферій-вакацій. Знову виринають щорічні питання: "Де післати свою дитину на дальше виховання-образування? Чи післати її до католицької школи? Це досить далеко!— Там нема приятелюк моєї Марійки!— Там нема друзів мойого Івана!— Вони всі ходять до близьких державних прилюдних-публичних шкіл. Моя Марійка чи мій Іван повинні бути разом з ними! Нащо розлучувати їх таких молодих?"

Пр. Брат Методій, ЧБХШ.

Однак справа дуже важна, важніша ніж Марійка, Іван та їх друзі; важніша ніж Ваша чи моя майбутність. Українські греко-католицькі родичі мусять зустрінути цю важну справу й дати свою рішучу відповідь.

Приходить час, що ми всі мусимо спитати себе, не тільки, чи наші діти, грядуче покоління, будуть греко-католиками й українцями, але чи вони будуть людьми? Бо, безбожні, безрелігійні, без дисциплінні державні, прилюдні-публичні школи виховують нам учених мудрців без чуття, без любови, без людської гідности. Технічно-навчене і релігійно-невиховане молоде покоління не є відповідальне. Воно не дбає про християнські чесноти й культуру своїх попередників — свойого походження. Воно стає людськими роботами, електричними особами. Однак механічного чоловіка можна поставити в кут спокійно, безпечно, якщо нема для нього заняття; а технічно-навчене і релігійно-невиховане покоління все небезпечне, особливо тоді, коли для нього нема зайняття. **Виховники-педагоги всіх християнських держав переконують, що знання, як гонити машинами не робить відповідальних горожан з молоді.** Одна релігія, правдива культура й оцінення народнього походження, що вчать католицькі школи під проводом і опікою Католицької Церкви, дають рівновагу й тривкість підростаючому поколінню.

У Канаді вже приходить до того, що "сто-процентові канадійці," ті ро вчилися в державних прилюдних-публичних школах, і

що відреклися свойого походження й релігії та культури своїх предків, найбільше дають поліції клопоту, заповняють Суди Молоті та поправчі школи. **Всі здорово-думаючі й релігійно-виховані особи приходять до заключення що, як бажаємо мати порядок і права в Канаді, то мусимо дати релігійне й правдиво-культурне виховання нашій молоді.**

Один американський письменник, Томас Миртон, так пише: "Я тремчу, як подумаю про велику вагу моральної відповідальности, що католицькі родичі стягають на свої плечі, які не посилають своїх дітей до католицьких шкіл! Чи можна дивуватися, що в світі нема спокою-мира, якщо робиться все можливо, щоб молодь кожної нації виростала без моральної й релігійної дисципліни, без тіни внутрішнього життя? Якщо молодь виховується без духовности й любови й віри, що можуть забезпечити приречення й договори зроблені Урядами? А католики, тисячі католиків усюди, мають фарисейське лице плакати й нарікати, що Бог не вислухує їх молитов коли вони призабули не лише Божу волю, але звичайне диктування природного думання й розсудку й позволяють своїм дітям виростати після рівні цивілізації гієн."

Українські католицькі Родичі! Де Ваші діти побирають освіту? До якої школи вони ходять? Чи Ваша совість чиста в цій дуже важній справі?

Якщо Ви мешкаєте по більших містах, де є українські католицькі сепаратні школи, там повинні бути всі Ваші діти. Українці греко-католики Винипегу й Йорктону мають те щастя, що цілоденні школи в тих містах провадять наші Сестри Служебниці,—Школа св. Николая в Винипегу, Школа св. Марії в Йорктоні. Особливо ті школи повинні бути переповнені.

Якщо Ви посилаєте свої діти до міст, щоб вони брали промислові, учительські чи університетські курси, вони мають бути в наших українських, католицьких бурсах,— Бурса о. М. Шашкевича для хлопців і Конвент Сестер Служебниць для дівчат, у Саскатуні, Саск.; Бурса св. Василія для хлопців і Бурса св. Йосафата для дівчат, у Едмонтоні, Алберта.

Якщо Ви посилаєте своїх дітей до міст, щоб вони брали середню школу, Гай Скул, пішліть їх до Йорктону, Саск., дівчат до Академії Пресвятого Серця під проводом Сестер Служебниць, хлопців до Колегії св. Йосифа під проводом Братів Християнських Шкіл. Ті обидві школи дають молоді повне греко-католицьке й українське виховання й удержання. Там Ваші діти можуть покінчити всі кляси, 9—12, середної школи, Гай Скул, не лише, як учені, але рівночасно, як греко-католики, українці й правдиво-культурні особи. Ті обидві школи в Йорктоні починають науку в половині вересня (Септембра). Пишіть по аплікації що-скорше й запевніть місце для своєї дитини в цих наших одиноких цілоденних середніх школах, Гай Скул, у Канаді.

Українські греко-католицькі Родичі! Дайте рішучу, позитивну відповідь найбільшій справі теперішнього часу. Сповніть свій обовязок чесно та совісно супроти своїх дітей—на славу Божу, добро греко-католицької Церкви, честь українського народу, хосен своїх дітей і запевнення майбутности. Дайте можність своїм дітям побирати правдиве християнське виховання, правдиву культуру в українських католицьких школах.

Ідеалом всіх українських, католицьких родичів повинно бути: **Наші українські греко-католицькі діти мають учитися в наших українських греко-католицьких школах!**

— Брат С. Методій, ЧБХШ.

ПОДЯКА ЗА ЖЕРТВИ НА МІСЬКУ ЦЕРКВУ В ЙОРКТОНІ

Я знова почуваюся до обовязку зложити сердечну подяку всім тим щирим людям, що прислали свої лепти на будову нової церкви в місті Йорктон. Я повинен був це зробити вже давно, однак задля моєї неприсутности в Йорктоні, й задля вакацій наших друкарів, ця справа затягнулася. В одним з попередних чисел Голосу Спасителя я вже подякував деяким людям, що дали свої жертви давніше. Цим разом я подам імена й жертви нових жертводавців.

Пані Анна Скалуба, Йорктон	$100.00
Пані Анастазія Мехальчук, Бруклендс	2.00
Пані Собчук, Реджайна	10.00
Пан Роман Середа, Вестбенд	15.00
Невідома особа з Принс Альберт	50.00
Пан Григорій Козяк, Едмонтон	1.00
Пані Катарина Малкович, Етелберт	5.00
Пані Филип Бабенко, Блейн Лийк	5.00
Пан Е. Кулій, Мондер	13.25
Пані Михаїл Басараба, Ферфілд, Н. Дакота	10.00
Одна родина з Норквей	100.00
Пан Петро Бейко, Дніпро	18.50
Пані К. Пентелюк	2.00
Панна Нелі Мартинюк, Канора	5.00
Пан Василь Хміляр, Мондер	5.00
Пан Фаріон, Кемсек	20.00
о. Йосиф Бала, Гамілтон	25.00

До тепер всіх жертв було $540.75. Для будови нової церкви треба десяток тисячів, тому я сердечно прошу українську суспільність в Канаді й Америці, щоб прийшла до помочі, бо наша місійна станиця в Йорктоні дуже вбога, а парохіян не много, й не заможних. Я прошу кождого читача Голосу Спасителя, щоб завдав собі труду, й при кождій спосібности уряджував збірку на нову церкву в Йорктоні. В такий спосіб він зробить Господа Бога своїм довжником, а Господь Бог не дасться завстидати що до щедрости.

о. Григорій Шишкович, парох.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

Цікавіші уривки із листів наших Читачів та Приятелів
Дописи — Подяки з Вислухані Молитви, — Жертви

ОГОЛОШЕННЯ

Василь Липак, ур. в селі Пстрожне, пов. Горлиця, літ около 27, виїхав на роботу до Німеччини з вибухом німецько-большевицької війни. Хто знає його адресу, нехай ласкаво повідомить:

Maria Kowtko,
95 Palm Street,
Newark, N.J., USA.

ПРОХАННЯ О ПОМІЧ

Хвальна Редакціє!— Звертаюсь до Вас за допомогою. Я знаходжуся в таборі, в дуже тяжких умовах, позатим тяжко хора на легені. Не маю 9 ребер і одної легені, а друга залікована. Прошу Похвальну Редакцію подати в газеті моє прохання, може якась щира людина допоможе мені. З належною пошаною—

Stulina Nadja,
Halle in Westfalen,
Schutzenberg, Germany.

ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

В днях 6-7-8 липня був гарний відпуст у Йорктоні. Тисячі українців з усіх сторін розлогої Канади зїхалися віддати поклін Пречистій Діві Неустанної Помочі.— Гарна погода уможливила приїзд на відпуст численним побожним паломникам.

Врочиста Служба Божа, яку відправив Впр. о. Ігумен, Григорій Шишкович в асисті Пр. оо. Денищука та Сироти, палка проповідь Пр. о. Мих. Щудла ЧНІ., що случайно прибув до Йорктону, бувши на місіях у Канаді, прегарний хор йорктонської молоді піднесли духа ревности в тисячах побожних паломників.—Пр. о. Мих. Щудло вказав у своїй проповіді, що мир це Божий дар, який треба виблагати ревними молитвами. При тім завізвав українців держатися своєї грекокатолицької Церкви, бо українці мають відограти важну ролю в обєднанні Христової Церкви, коли то Східні неєдинені народи вернуться до Христової Церкви, щоб проживати під одним Пастирем, намісником Христа. "Через Вас, мої українці," промовив Папа Урбан VIII, "я сподіюся, що Схід навернеться."

СПОМИН МАНІТОБСЬКИХ МІСІЙ

(о. Мих. Щудло, ЧНІ.)

Канада це перша країна по Америці, що має найбільше українського населення, бо аж 350 тисяч. В Манітобі проживають 85 тисяч наших людей. Тільки одні англійці та шкотляндці перевищають їх чисельно. В Винипегу, столиці Манітоби, є 41 тисяча самих католиків, з яких сливе половина, бо більше ніж 19 тисяч це українці греко-католики.

Перші українські поселенці, Іван Филипів і Василь Єленяк прибули до Винипегу 1891 року. Немало натрудилися наші люди в початках свого життя в Канаді... Не знаючи англійської мови, поселювалися близько себе й так потворили численні оселі, повибудовували прегарні українські церкви, збе рігаючи звичаї рідного краю..

Манітобські українці гарно держаться своєї української Церкви вчать дітей рідної мови, так що трудно тут подибати дітей щоб не знали говорити по-українськи.

Розбурн, Ман. (19-25-VI.) На запрошення Впр. Отця пароха, Евгена Олійника мав я місію в Розбурн. Люди прегарно ходили зраня та ввечері на місійні науки. Численні сповіді та святі Причастя, спільні молитви, величний обхід з місійним хрестом по місті викликали в слухачах почуття солідарности, любови до Бога та до власних братів одноплеменників.

Давфин, Ман. (26-VI.-3-VII). Впр. о. Григорій Теплий гарно підготовив людей до святої місії. Щоденні науки, проповіді, відправи відновили нарід у любові до Бога та до рідної Церкви.

Фишінґ Ривер, Ман. (10-17-VII). Впр. о. Григорій Вівчарик, що більше ніж рік трудиться на цій кольонії зрадів не мало численною участю вірних у святій місії, бо народ горнувся до святих Тайн і через декілька днів масово приступав до Святого Причастя...

На мене ж самого дітвора зробила прегарне враження. Діти усіх трьох згаданих церков пильно учащали на катехизм, приготовляючись до спільного святого Причастя...

Це добрі діточки. Люблять слухати вияснення про свою греко-католицьку Церкву та Україну, звідкіля поприходили до Канади їхні прадіди...

У дітях наша майбутність у Канаді. Якщо виховаємо дітей на свідомих українців грекокатоликів, так ніяка ворожа сила не знищуть нас! Діти мусять знати, хто вони такі, щоб могти любити та держатися своєї Церкви й памятати про батьківщину своїх предків.

ПОДЯКА

Маємо велику приемність подякувати з щирого нашого серця добродіям нашим, а то Панови Іванови Надвірному і жені його Анні, що не забули за нас побіджених війною і післали для нас пакунок з річами, котрими нас дуже запомогли. Нехай Господь Бог Вам винагородить стократно за Ваш так щедрий дар а також нехай кріпить Вас кріпким здоровям. Зарівно дуже Вам красно дякуємо за приласний нам Голос Спасителя, котрим дуже тішимося і роздаємо до наших добрих сусідів, бо хотіли щоб це письмо не бракувало в жадній хаті доброго християнина.

Кароль Павлишин з женою і дітьми.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ бл. п. ІВАНА ГРИБА

Дня 27. VI. 49, в першу річницю смерти бл. п. Івана Гриба в м. парохіяльній укр. гр. катол. церкві відправилася Сл. Божа з парастасом за спокій його душі. Бл. п. І. Гриб, це дуже заслужена людина для нашої парохії. Він належав до тих перших піонірів, що дали початок нашій парохії, він не жалував ані труду, ані гроша на будову нині існуючої у нас в Куликові церкви. Він всякими силами єднав всіх наших людей і горнув до нашої церкви і дуже багато завдячуємо йому, що нині у нашій парохії нема ані одного сектанта і відпавшого від нашої прабатьківської католицької віри. Довгі літа був в заряді парохії, як також сповняв обовязки, і то цілком безкорисно, обовязки дяка. Наша парохія зі смер-

тю бл. п. І. Гриба утратила дуже цінного і вартісного члена. Тож не диво, що в першу річницю його смерти, мимо поганої погоди, таки досить поважне число зійшлося парохіян до церкви на Богослуження, а опісля на запрошення родини помершого присутні парохіяни вдалися до хати п. Гринька Гриба на обід. Тут забрав голов п. Гринько Пешко, як довголітний співробітник помершого і тепер не струджений працівник в нашій парохії, згадуючи на заслуги помершого для нашої Церкви.

Опісля переведено збірку на катол. пресу, яка дала у висліді $7.00. Цю суму в цілости висилається на пресовий фонд Голосу Спасителя."

Василь Пюрик.

АНГУСВИЛ, МАН.

19-го липня Панство Йосиф і Марія Симочки справляли весілля своїму синові Дмитрові з Райзою Тромблей, а 21-го липня наняли Службу Божу за здоровля цілої родини. Панство Симочки це добрі жертвенні парохіяни. Тішаться вони симпатією людей й тому не дивно, що на весілля, як рівнож на Службу Божу зійшлося богато людей.

Підчас принятя в домі панства Симочків зложили гості $7.50 на укр. катол. пресу, з чого 4.00 для УВістей, а 3.50 для Голосу Спасителя. Всім жертводавцям щире спасибіг а панству Симочкам прожити много щасливих літ.

Гість.

НЕСПОДІВАНКА ДЛЯ П-ва Рудий з нагоди їх перенесення ся до свого власного дому, котрого закупили.— День 3 липня останеться довго в памяті нашим членам і членкиням при парохії св. Михаїла у Кровленд, Онт. Отже панство Теодор і Марія Рудий і їх старенька мати і донечка Зося прибули до Велленд 1943 року зі Саскачевану, з містечка Вакав. І зараз по прибуттю, п. Рудий дістав роботу в одній фабриці де і по нині в ній працює. А замешкали в губернаньскім домі. І від першого побуту їх у нашій місцевості вони стали вірними членами нашої парохії. п. Рудий також є один з тих, що належить до церковного заряду. Панство Рудий мріяли про власний дім, і хотяй у воєнний час було досить домів на продаж, але їм все не було до вподоби. Аж сего літа сповнилася їх мрія. Купили гарний дім недалеко церкви. Отже згаданого дня в неділю пополудні гості несподівано заповнили хату і присутні гості засіли до гарно прибраних столів. Молитву провів наш дякоучитель п. Михаїл Стельмах. Відспівано многоліствіе. п. Адам Квач в своїй промові пояснив ціль сего торжества і взивав панство Рудий щоб і на дальше стояли твердо при церкві. Говорили інші бесідники на ріжні теми. Покликано ювілята п. Теодора Рудого. Він встав з оплесками присутних і з зворушення стали сльози в його очах. Від себе і своєї дружини і старенької мами подякував всім присутним гостям за щире відношення до них. Наші Сестриці подали гарний спільний дарунок і китицю живих квітів на знак пошани і любови, і побажали їм щастя та добра в новонабутому домі. На заклик п. М. Стельмаха зібрано 10.00, з чого призначено 5.00 на Голос Спасителя.

Всім жертводавцям щира подяка а Панству Рудий бажаю много літ прожити і Божого благословенства. В новонабутім домі желаю їм щастя, здоровля і многая літа. Дай Боже щоб у наших парохіях більше таких членів знаходилося!

Присутний.

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брощурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

25-ЛІТНИЙ ЮВИЛЕЙ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Нехай ласкавий Господь стократно заплатить тим нашим вірним Приятелям, що присилають свої щирі жертви на закуп машини до друкарні. Ми ще раз дякуємо їм за це, бо вони добре розуміють потребу доброї та сильної католицької преси, якої дуже потрібно для добра українського народу в Канаді чи Америці. — Тут подаємо дальшу листу чесних жертводавців:

Гарріс п-і Марія, Рочестер 5.00
Загребельний Т., Торонто 1.00
Ортинський п-і М., Елктон 1.00
Губик Федора, Алвена.... 5.00
Гринків Вар., Бюкенен .. 2.50
Лозинський Я., Гаяс 5.00
Загурський П., Горгем .. 3.00
Чугайовський М. Саскатун 2.00
Дудар Т., Винипег 1.00
Стефанюк Д., Буфало ... 1.00
Стець Карло, Елміра Г... 1.50
Никифорук М., Едмонтон 1.00
Бойзун пані Я., Ф. Печ.. 1.00
Смик пані Б., Філядельфія 1.00
Стельмах М., Тедмор 1.00
Таскі пані Б., Дедройт.... 1.50
Гайко Марія, Виниярд... 5.00

ДАЙТЕ СВОЇМ ДІТЯМ ДО РУК

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

найкращий одинокий місячний журнал для українських дітей в Канаді й Америці. МІЙ ПРИЯТЕЛЬ береже Ваш найдорощий скарб: Ваші Діти! Не жалійте зараз післáти $1.00 на річну передплату до —

MY FRIEND

49 Kennedy Street, WINNIPEG, MAN., Canada

ВІДОЗВА (ОБІЖНИК 1)

УКР. ГР.-КАТОЛ. ПАРОХ. РАДИ В НЕЛСОН, Б.К. (24.7.49.)

ДО Всіх Урядів парохіяльних, церковних і свіцьких організацій-товариств, установ, підприемств (бізнесів) і всего укр. громадянства Канади.— ПРОСЬБА о переведення збірок і пожертв на будову церкви в Нелсон.

УКРАЇНЦІ(їнки),— Зі щирою просьбою о поміч, звертається до всіх Вас, підписана Ц. П. Рад. в Нелсон, Б.К., в її задумі-пляні, здвигнути на славу Божу, в названому городі, власну церков-святиню, яка ту являється необхідною. З прибуттям ту вперше, назначеного Зах. Екс. Їх Ексц. Кир Нілем, пароха для Кутенайс-Нелсон, пробудилося серед тут. українців гаряче бажання, розвинути вповні релігійно-церковне та нац. культурне життя. Без власного Дому Божого—Церкви, немисліме ні одно, ні друге. Тому, що серед багатьох перешкод і в матеріяльній неспромозі, находиться місцеве убоге укр. населення, звертається дорогою зазиву до всіх Вас, Дорогі Українці(їнки), Ц. П. ада: причініться ласкаво, Вашими гойними дарами та й лептами, ставайте добродіями та ктиторами, допоможіть одинцем, чи збірно до будови нашої Церкви в Нелсон. З правдивою подякою будуть всі Ваші збірні та поодничі дари та лепти своєчасно оголошені, в укр. пресі. Вс. Отці Парохи, Голови всіх наших організацій, установ, Ви бізнесмени та фармарі, читаючи сей наш зазив, не закиньте нагоди зробити ще одно більше добре діло, у Вашому житті, Вашою жертвою, чи хоч лептою, допоможіть, в цьому ділі на славу Божу. Г. Бог віддасть—винагородить за це сторицею. Адрес для посилок: О. Михайло Шевчук, 813 Вард стріт, Нелсон, Б.К.

Церковна Парохіяльна Рада в Нелсоні:
О. Михайло Шевчук, голова Яків Людвиг, містоголова
Віліям Кашелюба, секретар

— З ЦЕРКВИ ТА СВІТУ —

Українські Радіопередачі з Ватикану.— Всеч. о. М. Когут продовжає свою діяльність у Ватиканській радіовисильні, яка кожного вівтірка передає 15-хвилинні радіопередачі українською мовою, подаючи найновіші відомості про українське життя. Годиться підчеркнути, що саме Ватиканська Радіовисильня перша в світі запровадила і веде українські радіопередачі, з чого слідна особлива уважливість і зрозуміння для української справи зі сторони Ватикану.

В Бофалі був зїзд Ліги Української Католицької Молоді при участи 400 молодих українців і українок. Головою вибрали Марію Барнич. Як гості були три Епископи: Преосв. Ізидор Борецький, Преосв. Амвросій Сенишин і Преосв. О'Гарра.

Окружний З'їзд Молоді в Арран, Саск.— (УКПС). В дні 28. липня с.р. Українське Католицьке Юнацтво в Арран влаштувало Окружний З'їзд Молоді Північно-Східнього Саскачевану. Після Служби Божої й спільного обіду відбулися наради УКЮ, на яких о. Іваночко ЧНІ., виголосив головний реферат. Крім офіційної частини нарад, було багато цікавих несподіванок на площі коло парохіяльної галі.

Комуністи вязнять 3,000 священиків.— Ватикан повідомив світ, що комуністи вязнять коло 3,000 священиків і монахів в державах, що є під їх впливами. В Румунії є увязнених 600 священиків і монахів і вони сидять в вязницях від того часу, коли комуністи перебрали владу в свої руки. На другому місці стоїть Польща з 500 священиками, а дальше в Мадярщині 450, Чехословаччині 200, Болгарії коло 30, Литва, Естонія і Латвія разом 1,000.

Про краї, що входять в властиву державу червоних комуністів, немає мови, бо там, як на пример на наших землях, всі католицькі церкви є знищені а священики й Епископи всі є увязнені, або вивезені на далеку Сибір.

Увязнення священиків— Лондонський Юніверс подає за ватиканським радіом, що словаць кавлада закрила 3 Василіянські манастирі й увязнила 17 священиків. Про цю ж саму зачату акцію ліквідацію одинокої ще існуючої за "залізною зáнавісою" католицької епархії східнього обряду пише ширше Утрехтс Католік Дахбляд, подаючи, що оо. Редемптористи з манастиря Стропків і Михайловці мусіли впродовж 24 годин залишити свої манастирі. Будинки, в тому й каплиці зужито на магазини.

Апостольський Делеґат в Форт Віліям. (УКПС) 9 липня ц.р. відвідав Форт Віліям Апостольський Делеґат в Отаві Їх Ексцеленція Антонютті і складаючи приватні відвідини місцевим католицьким священикам загостив до українського пароха о. Я. Чижа. В часі візити цікавився Достойний Гість станом парохії, порядком відправ, згадував про терпіння

нашого українського народу, а зокрема про переслідування нашої Церкви і наших Владик большевиками, відтак оглянув нашу церкву і відїхав другого дня на схід через Америку в асисті місцевого італійського священика о. Валльорозі.

Підготовка паломництва до Люрду. (П.Б.)—Заходами католицької організації "Пакс Хрісті" та стараннем Їх Екс. Кир Івана відбулося в днях від 21 до 25 липня ц.р. міжнародне паломництво до Люрду. Почесний патронат перейняв Ем. Кард. Шустер, Архиепископ Міляно. В тому паломництві взяли теж участь і українські богомільці з різних країн західної Европи, головно Німеччини, Бельгії, Голяндії і Франції.

З цеї нагоди в Бельгії повстав ініціятивний Комітет, що має на цілі підшукати грошей на заплачення подорожі незаможним українським скитальцям і тим самим уможливити їм відбути прощу до місцевости малої Бернадети.

Добрий примір.—В Америці Марія Джейн Галлаґґер, гарна дужа панна, католичка, була одною з кандидаток в конкурсі краси в Північнім Пенгендел, котрий то конкурс рівнається вступові до конкурсу на Мисс Америка. Коли однак вона довідалася, що коли вона візьме участь в конкурсі краси, котрий через велике обнаження дівчат на публичних місцях є великою небезпекою для моралі, буде вона своїм Епископом екскомунікована з Церкви, тоді вона поступила як правдива католичка: Зі словами "Моя релігія значить для мене більше як конкурс краси," вона відцофнула свою кандидатуру і не взяла участь в тім конкурсі.

Наука для всіх наших дівчав: Утікайте перед нагодою до гріха! Коли Церква що прикаже, послухайте, бо се є для вашого добра.

Найбільший дзвін в північній Америці. — Французька католицька церква Нотр Дейм в Монтреалі, Кве.; має найбільший дзвін в Північній Америці, що важить 12 тон.

Мадярський найвищий суд потвердив засуд Кардинала Йосифа Міндзентого на досмертну вязницю й сказав, що Кардинал повинен був бути засуджений на смерть за свою зраду мадярського народу. Апеляційного суду провідник сказав, що "немає найменшого сумніву," що примас Католицької Церкви за свою вперту проти-комуністичну діяльність повинен був бути розстріляний.

Новий стигматик? — Лікарі дослідують надзвичайну недугу гамбурського купця, котрий терпить на уплив крови з ран котрі має на тілі. Їх є пять, на голові, на руках, ногах і в лівім боці. Ті рани, що здаються будуть стигмами, появилися вони в нього 1 липня і від сього часу він через уплив крови мусів покинути працю. Стигми це пять ран Ісуса Христа. Через надзвичайну Божу ласку були і є тепер в світі люди, як Тереса Нойман, що удостоюються на тім світі дістати від Бога ту честь, що дістають на свому тілі, на тих самих місцях тіла на котрих Ісус Христос був ранений, рани, котрі стало спливають кровію і вони є не до уліченя.

Стільки подала про німецького купця в Гамбурґу преса. Однак ще жадного повідомленя з церковних кругів нема.

Ватикан подає, що комуністичний уряд Ромунії заарештував послідних двох католиць ких Епископів в сій державі і тим самим позбавив їх можности справування религійних функцій. Три дальші Епископи католицькі, яких всіх було в Румунії пять, уряд попередно був приказав увязнити. Також в Ромунії розвязано східну вітку католицької Церкви, котрої членам приказано перейти в ярмо сталінсько-православної "церкви". Двох її Епископів піддавано страшним тортурам, щоби зломати їх і примусити їх зірвати з Ап. Столицею.

Знайдено гріб св. Петра. — Десять роїків дослідів довели до надзвичайних вислідів, бо як доносить Ватикан, ствердженo понад всякий сумнів, що під Базилікою св. Петра в Римі є гріб св. Петра Апостола. Віднайдено мармурову таблицю з написами, що стверджують, що цирк Нерона стояв на тому місці, де є тепер Базиліка св. Петра. Сей цирк опісля став римським цвинтарищем, і св. Петро, після свого мучеництва, був похований близько тогож. До Риму зїдуться з цілого світу археольоґи, на запросини Папи, щоби устійнити автентичність тих цінних знахідок.

Папа, підчас Святого Року, 1950, видасть в справі винахідок цілому світові відповідні відомості. Нікольосі, котрий брав участь в розкопах, твердить, що Константин Великий не збудував первісної Базиліки св. Петра спираючи її на мурах цирку, як до тепер твердженo. Як знаємо з історії Церкви, св. Петро був замучений в Римі в роках коло 64 чи 67, помер прибитий до хреста стрімголов і опісля на його гробі збудовано Базиліку св. Петра.

$1,100 на стипендії Централі Українців Католиків. (УКПС)—Третій рік із ряду Централя Українців Католиків Канади проголошує стипендії, щоб помогти молодим студентам у їх науковій праці. Листи від студентів, які минулими роками одержали стипендії Централі доказують їхню велику вартість і поміч в науці. Треба сподіватися, що така благородна ініціятива Централі здунватиме собі чимраз більше й більше прихильників зпоміж рядів нашого громадянства, а також більшу поміч зі сторони наших організацій, а тим самим сума стипендії відповідно могтиме бути збільшеною.

Сього року призначено суму $1,100—і за стипендії з цієї суми може старатися кожен студент, українець-католик.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Пюрик В., Рама	7.00
Глушка Д., Росбурн	.50
Левко Г., Принц Албєрт..	2.50
Довган В., Велленд	5.00
Семочко Я., Ангусвил ...	3.50
Кравець І., Ґірард	2.50
Савчук пані Ф., Джерсі С.	1.00
Липак В., Нюарк	1.00
Беті Василь, Батлер	1.00
Середа С., Ледук	.50
Кончук Я., Фіш Крік	.50
Зеруха пані А., Клівеленд	1.00
Боднарський В., В. Істон..	1.00
Чапей Галина, Ґріндрод..	2.00
Кравець І., Ґірард	.50

Щиро дякуємо за надіслані жертви. — Хто слідуючий?

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1) "Мій сусід Іван не ходив до церкви, не сповідався довгі роки. Чи священик має прийти до нього в годині смерти?"

Кожен священик готовий допомогти конаючому грішникові, бо це його обовязок сповідати навіть найбільше закамянілих і занедбаних християн, якщо вони щиро каються за те, що образили Бога.— Проте тяжко воно покаятися тому, хто все життя погорджував Божим законам і кепкував собі з Бога: "Будете шукати, але не знайдете мене. І помрете в своїх гріхах." — промовив Спаситель до закамянілих Юдеїв.

II). "Мій синок Дмитруньо любить говорити неправду. Як можу відовчити його від брехні?"

Виясніть свому синові що брехня це гріх, огидність перед Богом і перед людьми, бо брехунові ніхто не вірить.— Впоюйте в дитину шляхетну схильність все так поступати, щоб не треба було боронити неправдою свою поведінку. Старайтеся, щоб дитина чула від вас завжди правду.

III). "Чи піде по смерті до чистилища, хто страждав, хворував і мучився на землі?"

Терпіння з підданням Божій волі напевно скорочують час покути в чистилищі. Але звичайно тяжко все дочиста відпокутувати на землі. Свята Марія Маргарета Алякок подає, що Блаж. о. Коломбер був 15 днів у чистилищі хоч був це святий чоловік і великий почитатель Христового Серця.

..IV). "Чи Папа бувби дальше Папою, якщо б большевики зайняли Рим і вивезли на Сибір Христового Намісника?"

Папа навіть із далекого Сибіру був би римським Епископом і Головою Христової Церкви.— Преосв. Йосип Сліпий є надалі Львівським митрополитом, хоч Сталінські посіпаки вивезли його на Сибір.

V). "Чи можу молитися за свого брата, що жив далеко від Бога та помер в автомобілевій катастрофі, не прийнявши ніяких Тайн?"

Ніхто не знає, чи Ваш брат помер у стані гріха. Може розкаявся при смерті.— Можете тому молитися за нього.

VI). "Мій наречений покинув мене. Чи він згрішив? Чи маю молитися, щоб назад вернувся?"

Якщо ви були офіційно заручені та наречений без жадної поважної причини покинув вас, так напевно він не поступив добре... Якщо ж він, пристаючи з вами, зобачив ваш довгий язик, вперту вдачу, непошану та непослух родичам і тому покинув вас, так він зовсім не згрішив, а тільки утік від нещастя, що грозило йому. Ніхто не зобовязаний вязати собі світ з впертою, язиковатою, лінивою, непослушною особою. Заручини це час обопільного пізнання себе...

Чи треба молитися, щоб наречений вернувся? Можете молитися, але краще старайтесь поправити та викоренити свої блуди, через які він покинув вас!

З НАМИ БОГ

МОЛИТОВНИК

У цім молитовнику є: Молитви Щоденні, Катехизмові, Ранні, Вечірні та Ріжні. Св. Сповідь. Молитви перед і по св. Причастю. Набожність до Пресв. Серця Христового. Посіщення Пресв. Евхаристії. Молитви до Преч. Діви Марії. Як молитися на вервиці. Хресна Дорога. Чин Утрені, Вечірні й Служба Божа. Тропарі й Кондаки воскресні, денні, а всякі прошення, Чотиридесятниці, Пятдесятниці та на всі Свята цілого Року. Панахида. Акафист до Ісуса Христа й Преч. Діви Марії. Молебень до Ісуса Христа й Преч. Діви Марії. Благодарна Пісня. Пісня при виставленні Найсв. Тайн. Суплікація. Історія України. Церковні Пісні й Коляди. Церковний Календар. Сторін 512. Формат невеликий, вигідний. Добрий папір, ясний друк і красні образці прикрашують цей молитовник. Солідно й гарно оправлений в полотно з золотими витисками. Ціна $2.60 з почтою. Оправлений в Шкіру $3.50. Замовляйте:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

VII). "Чи може бути більше кумів при хрещенні ніж два?"

Церковне право вимагає два куми, чоловіка та жінку. Інші можуть бути свідками при хрещенні дитини.

VIII). "Мій брат помер, полишивши молоду жінку вдову. Чи я міг би оженитися з нею?"

Церковне право забороняє подібні подруження. Проте Церква може дати дизпензу та позволити на них, коли заходить якась важна причина. Прошу удатися до свого пароха та виложити йому цілу справу. Він поможе вам.

IX). "Де тепер переховується хрест, на якім був розпятий Христос?"

Свята Олена віднайшла хрест у Єрусалимі. Зчасом церковна влада зачала роздавати частинки цього хреста різним церквам. Отак мощі святого хреста знаходяться по цілому світі.

X). "Чи неохрещене дитя має свого Ангола Хоронителя?"

Правдоподібно навіть неохрещені діти мають своїх анголів хоронителів. Вони дбають про дочасне добро дитяти, бережуть перед небезпеками та спонукують служити Богові...

Часами Ви може такі хорі, що світ Божий Вам не милий. Ви не годні серед зимової заметілі навіть доктора покликати. Тоді загляньте до книжки:—

УКРАЇНСЬКОГО ЛІКАРЯ

Др. А. Т. Кібзея з Дітройт, Америка

Ціна того порадника $3.00

Число дуже ограничене. Замовляйте чим скорше на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

XI). "Коли треба відмовляти покуту по сповіді?"

Треба відмовити покуту в зазначений час... Коли ж час неозначений, так треба відмовити їй щоскоріше...

XII). Що таке зачала? Скільки зачал мають Євангелії?"

Зачала це частини Євангелії, на які воно поділене для церковного вжитку. **Зачало** значить початок.— Отак Євангелія від Матея поділена на 115 зачал, Марка на 71, Луки на 114, Івана на 67.— Так Церква за один рік відчитує цілу Святу Євангелію підчас відправ, щоб вірні прислухувалися до Христової науки та жили так, як Христос каже.

"Що таке Апостол?"

Апостол це навчання Апостолів, католицькі листи, Послання св. Павла, та Апокалипси. Апостол має 355 зачал, що служить для церковних відправ.

"Що таке Псалтир?"

Це Книга 150 Псалмів, що для церковного вжитку поділена на 20 частин так званих **Катизмами,** бо підчас них можна сидіти.

"Що таке Служебник?"

Це книга, що має три наші Служби Божі, а саме: св. Івана Злотоустого, св. Василія Великого та Григорія Великого. Ця послідня літургія зветься **Літургія Преждеосвященних Дарів,** бо на ній нема освячення. Священик уживає Святі Тайни освячені попереднього дня.

НОВЕ ВИДАННЯ ЄВАНГЕЛІЇ

в найновішій, чистій і гарній українській мові, укладене через звісного нашого вченого о. Галущинського, що під цей час є професором нашої Семінарії в Римі. До трудніших місць є додані окремі пояснення. Книжка неоправлена, але дуже добре звязана й вигідного формату.

Ціна $1.50

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВ. МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Надзвичайне гарна книжка, 96 сторін друку з 40 великими, зворушаючими символічними образками та науками. Принесе вона Вам велику духовну користь.

ЦІНА З-ПЕРЕСИЛКОЮ тільки 50с

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

"Що таке Минея?"

Це книга, що має відправи свят і Святих на кожний день **цілого року.**

"Що таке Часослов?"

Це книга, що має щоденні церковні відправи, які бувають завжди незмінні: Полуношниця, Утреня, Часи, Вечірня і Повечеря.

"Що таке Тріодь?"

Це дві книги, що мають Богослуження на Великий Піст і на решту року.

"Що таке Октоїх?"

Це книга, що має щоденні ранішні та вечірні відправи для кожного дня в тижні.

"Що таке Ірмологій?"

Це книга, що має вибрані церковні відправи під нотами. Пісні ці звуться Ірмосами, тому й ціла книга зветься Ірмологій.

НАША РЕЛІГІЯ

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Це книжка уложена Всеч. о. А. Луговим в українській і англійських мові, трете поправлене видання. Дуже популярна і приступна. Надається для шкіл і катехитичних курсів, для дітей і старших. Саме імя Всеч. Автора вже говорить само про себе. —Замовляйте для кожної Вашої дитини й для шкіл.

Ціна 25с — з пересилкою 30с.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

"Що таке Типик?"
Це книга, що подає рубрики церковних відправ на цілий рік.

"Що таке Требник?"
Це книга, що подає приписи, уділяти різні Тайни і благословення.

Вже найближчими днями з'явиться з друку перший зошит

ЕНЦИКЛЬОПЕДІЇ УКРАЇНОЗНАВСТВА

КНИГА ЗНАННЯ ПРО УКРАЇНУ

Енцикльопедія Українознавства видається заходами Наукового Товариства ім. Т. Шевченка на відзначення 75-ти ліття його існування. — Разом 800 сторінок великого формату, багато ілюстрована з кольоровими картами й кольоровими таблицями, виходитиме з друку в десяти щомісячних зошитах.

Ціна в одноразовій передплату $18.00 — двома ратами $21.00
В передплаті зошитами $25.00. Просимо жадати вичерпного проспекту. Всі інформації подає і приймає замовленняі вплати:
Verlag Molode Zyttia, Munchen 2, Abholfach, Germany, US. Zone.
Банкове конто в Німеччині:
Bayerische Bank fur Handel und Indusrie, Postscheckamt, Munchen, No. 274, Rechung 67240.
або через свого представника на Канаду:
Mr. Roman Holod, 9309—112 Ave., Edmonton, Alta., Canada.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ВЕРЕСЕНЬ, 1949

Старий Стиль—

4. Нед. 12 по Сош.— Гл. 3, Єв. утр. 1. **Сл. Б.:** Ап. 158. Єв. Мат. 79.

11. Нед. 13 по Сош. і Усік. Гол. Ів. Христ.: Гл. 4. Єв. утр. 2. **Сл. Б.:** Ап. 166 і 33, Єв. Мат. 87 і Мар. 24. В цей день піст.

18. Нед. 14 по Сош.— Гл. 5, Єв. утр. 3. **Сл. Б.:** Ап. 170, Єв. Мат. 89.

21. Різдво Пресв. Богородиці Сл. Б.: Ап. 240, Єв. Лук. 54.

25. Нед. 15 по Сош., пер. Воздвиж. і віддання Різдва Пр. Богор.: Гл. 6, Єв. утр. 4. **Сл. Б.:** Троп. воскр. і Празн. Сл. Конд. воскр. Ін. Празн. Ап. 215 і 240, Єв. Ів. 9 і Лук. 54.

27. Воздвиження Ч. Хреста:— Сл. Б.: Ап. 125, Єв. Ів. 60. Нині заховуємо піст.

Новий Стиль:

4. Нед. 13 по Сош., Усік. Гол. Ів. Хр.: Гл. 4, Єв. утр. воскр. 2. **Сл. Б.:** Ап. 166 і 33, Єв. Мат. 87 і Мар. 24.

8. Чевер. Різдво Пресв. Бог.: Сл. Б.: Ап. 240, Єв. Луки 54.

11. Нед. 14. пр. Воздв.: Попразд. Різ. Гл. 5, Єв. утр. воскр. 3. **Сл. Б.:** Прок. і Ап. Єв. Нед. пер. Воздв. Ап. 215, Єв. Ів. 9.

14. Середа. Воздв. Ч. Хреста. Піст. изи фіолетні. **Сл. Б.:** Ап. 125, Єв. Ів. 60 з перест.

18. Нед. 15 по Сош., по Возд. Попразд. Воздв. Гл. 6, Єв. утр. воскр. 4. На **Сл. Б.:** Ап. Єв. нед. по Воздв. Ап. 203, Єв. Мар. 37.

25. Нед. 16 по Сош., Предст. Івана Богосл.: Гл. 7, Єв. утр. воскр. 5. **Сл. Б.:** Ап. 181 і 73, Єв. Мат. 105 і Ів. 61.

Голос Спасителя *Р. 21. ч.9. Вересень 1949*

ХРИСТОС ПЕРЕМОЖЕЦЬ СМЕРТИ І САТАНИ

о. Др. Іван Чинченко

ВІД віків вічних іде боротьба правди і зла. В теперішніх часах людство більше схильне до зла. В теперішніх часах спостерігаємо тріюмф зла. Теперішні часи дуже подібні до часів мук і смерти Ісуса Христа. В теперішніх часах спостерігаємо ті самі явища, що і в дні мук та смерти Ісуса Христа. І в теперішні часи дуже багато людей відвернулося від Господа, але мало того, що відвернулися, а щей наругуються над Господом. Ті, що глумилися над Господом, говорили: "Коли Ти дійсно Син Божий, то зійди з хреста, тоді і ми увіруємо в Тебе! Інших спасав, спаси сам себе!"

Ті, що оголосили боротьбу з Господом, що є апостолами невірства нам інше говорять: "Якщо є Бог і ви в Нього віруєте, нехай Він вас врятує, а нас покарає, тоді і ми увіруємо в Нього."

Як всяке зло, так і ці безумні тріюмфують до певного часу. Як Христос після Свого Воскресіння переміг смерть і сатану, так і тих безумців, що надумалися змагатися з Господом, кара Господа не мине. Про це свідчить історія, це підтверджує і дійсність наших днів.

Коли вибе остання година, що визначена для кожнього Господом, впадуть переможені грішники. Не оборонить їх жадна земська потуга, як сторожа і камінь не встерегли Христа від Воскресіння.

В наші часи дуже багато хотіли б погребати Ісуса Христа, вирвати Його образ із сердець християн, розчавити та привалити каменем безбожної пропаґанди. Вибирають сатану замість Христа. І ці жалюгідні карлики стають до боротьби з Христом, що переміг зло і сатану. У світлі слави тріюмфуючого Христа, яким є мізерним блиск проминаючих земських принад!

Історія і події сучасних часів показали, що чекає тих, що оголосили боротьбу Христові. Там на сході Европи, де від 1917 року оголосили наступ на Христа, де на кожнім кроці викрикували: "Повинен смерти!" "Распни, распни Його!" як Господь покарав їх. В Росії, де колись був добробут, стали безпросвітні злидні. Голод за голодом навіщав людей. Терор, вбивство один одного і багато інших потрясаючих картин. Врешті, війна, та де пройшов фронт, місцевість в пустиню перетворилася. Там, де були села, тепер лише згарища, там, де були міста, румовища. Трупи валялися при дорогах. В місті Харкові на весні 1942 р. був такий сморід від трупів, що в зиму 1941-1942 р. померли з голоду і не було кому поховати, а опускали у вікна пивниць зруйнованих будинків. Сотки тисяч людей залишилися без пристановища.

Ще більш наглядною картиною є кара Божа на колишніх "вождів" і керівників фашистівської Німеччини. Мало того, що самі відвернулися від Господа, мало того, що одурманювали молодь, а ще й вели активний наступ на Церкву, руйнуючи її в жахливий спосіб, підчас війни забрали священиків, навіть і молодих єпископів, і утворювали для них якнайгірші умови.

Пригадується мені страшна картина в страсний тиждень у Відні в 1945 р. В останні хвилини свого існування ці "мудреці" натровили дітей, "гітлерюнгів," як в страсний четвер вечером напали на церкву католицьку, якоюсь смердючою рідиною жовтого кольору пообляпували церкву ззовні, в притворі, парафіяльний будинок і т.п. І чому ми є свідки? В який страшний спосіб Господь покарав тих "вождів" і керманичів? Ще й досі ідуть судові процеси. Сама Німеччина перетворена в купи румовища. І дійсно, хто сам себе високо підносить, того Господь якнайнижче опускає.

О! Страшна кара Божа! Так Господь карав, карає і буде карати тих, що через своє безумство вступили в боротьбу з Ним. Так Господь карав, карає і буде карати цілі народи, нації, родини і окремі одиниці, що відвертаються від Господа і ще й задумують воювати з Ним.

І про тих, що ведуть боротьбу з Господом, Ісус Христос у своїй притчі про злочинних виноградарів навчав: "І хто впаде на цей камінь—розіб'ється, а на кого він сам (камінь, гнів Божий) упаде, то розчавить його." (Мт. 21. 33-44).

Любов до Бога, то такий великий скарб, що в собі містить усякі інші скарби; але не забуваймо, що направду любити Бога не є ніщо інше, як покірно сповняти святу волю Його.

ХРИЩЕННЯ ОЛЬГИ

Др. Юрій Федорів

ОЛЬГА христилася 955 р., а при хрищенні одержала ім'я Олена. Того ж року вона поїхала до Царгороду в невідомих нам державних справах. В Царгороді проголосила себе християнкою, а грецькі цісарі приняли її в себе з великою парадою. Про подорож кн. Ольги до Царгороду оповідає літописець, а грецький цісар Константин Порфірородний описує приняття Ольги в Царгороді в своїм творі: "De ceremoniis aulae Regiae" —про церемонії в цісарському дворі...

Княгиню Ольгу принимали в Царгороді з великою пошаною, бо грецькі цісарі бажали поширити свої впливи на Руську державу. Про побут Ольги в Царгороді говорять і інші, західні хронікарі, як: Зонарес, Кедрин та Реґено.

Видно, що не вдалося кн. Ользі осягнути бажаних успіхів у Царгороді, бо по повороті до Києва висилає вона послів до західно-римського цісаря Оттона І., щоб він прислав на Русь єпископів і священиків. Цісар згодився на це і постарався о висвячення 959 р. у Франкфурті монаха Лібуція на єпископа для Руси. Одначе, по році, зн. 960 р., цей єпископ помер, і зараз висвячено другого єпископа, Адальберта з манастиря св. Максиміна в Трієрі та вислано його на Русь. Одначе Адальберт повернувся за рік, бо по упливі трьох літ змінилися в Києві політичні обставини й не треба було західнього єпископа.

Факт, що Ольга провадила якісь дипльоматичні справи із Заходом, свідчить, що на Русі мусіли бути великі впливи Заходу. Зв'язки кн. Ольги з Оттоном так поясняє Чубатий: На Україну наїздили хазари. Ольга поїхала до Царгороду проси-

ти помочі. Грецькі цісарі не могли їй помогти, бо самі потребували помочі проти сараценів. Невдоволена Ольга повернулася до Киева й післала посольство до Оттона І. з проханням помочі. Щоб її осягнути, просила про місіонарів. В тій власне цілі висвячено епископа Лібурія для Руси, а потім Адальберта. Заки Адальберт (по трьох роках) вибрався на Русь, Ольга перестала управляти державою, а до влади прийшов її син Святослав. Він був поганином. Ольга померла в пізному вже віці, маючи понад 70 літ. В завіщанні бажала вона похоронити себе по-християнськи та не робити тризни. "Бі бо имущи презвитер сей похорони Блаженную Ольгу".— Пише Літопис, останні літа кн. Ольга присвятила справі навернення на християнство свого сина Святослава. Вона не осягнула своєї цілі, бо Святослав був типовим поганинськие лицарем; його життям була війна, а радістю—кров ворога. Йому не імпонувала християнська наука лагідности й братньої любови, як цього навчала його мати, за словами літопису:

"Я, сину, пізнала Бога й тішуся. Як ти пізнаєш Його, то й ти будеш тішитися."

Тоді Святослав відповідав:

"Як я прийму іншу віру, то моя дружина буде сміятися з мене."

Ольга дальше намовляла його:

"Як ти приймеш Христову віру, тоді і твоя дружина піде за тобою."

Ми бачимо, що найбільший спротив ставило військо. Зате розцвітало християнство між боярами, вищими державними урядниками й купцями. Сам князь нікому не забороняв христитися, а сам не принимав християнської віри з уваги на виїмкову свою вдачу й на свою дружину.

Святослав Завойовник мав двох синів: Ярополка й Олега, а третього незаконного, Володимира. Сам Святослав не звертав уваги на виховання синів. Їх виховувала бабуня Ольга, по-християнськи. Ярополк навіть оженився потім з християнкою —грекинею, що її взяв у неволю його батько Святослав, бо була дуже гарна. Брат Ярополка Олег помер трагічною смертю. На його похороні не обходжено ані тризни, ані других поганських звичаїв. Це свідчить про його християнство, бо не водилося в князів, щоб похорон справлювано без принятих звичаїв. Володимир був поганином, бо через свою малолітність не встиг виховатися під доглядом кн. Ольги. Він підступом убив київського князя Ярополка та сам засів у Киеві.

В затраченому Якимівському літописі мала бути згадка, що

979 р. прийшли з Риму від папи Венедикта VII. посли до кн. Ярополка. Якщо це правда, то треба приняти, що Ярополк був християнином, або прихильником християнства. Деякі історики з Томашівським на чолі уважають його за християнина, що помер мученичою смертю за Христову віру.

---

10 ЗАПОВІДЕЙ МИРУ

Теперішній Папа, Пій XII подав таких "10 заповідей миру" для світу:

1. Мир знаходиться завжди в Бозі: Бог є миром.
2. Лише люди, що шанують Бога, можуть дати світові правдивий мир.
3. Обєднайте всіх чесних людей, щоб приблизити перемогу братерства людей, а з ним і обнову світу.
4. Відкиньте брехню і заїлість, а хай на їх місце запанують правда і любов.
5. Підкреслюйте в житті людську гідність та свобідний лад.
6. Допомагайте великодушно нарід народові, держава державі, без огляду на національну приналежність.
7. Запевніть право до життя всім народам, великим і малим, сильним і слабим.
8. Працюйте для основної відбудови тієї справедливости, що має найвищою нормою Бога та не залежить від людських химер.
9. Церква, Богом установлена, що є опорою людського братерства та миру, не може погодитися з тими, що признають тільки силу.
10. Будьте готові до жертов для здобуття та закріплення миру.

Хто шукає свого щастя в сотворіннях, ніколи не знайде його; цілий світ із усіма несчисленними сотвореннями не зможе заспокоїти того голоду, що його відчуває серце людини. Наше серце сотворене для Господа Бога, й тільки Господь Бог, безконечне добро, зможе цілковито задовольнити його.

Вистерігайсь найменшої неправди. Нехай не вийде вона з уст твоїх, ні не знайдеться в твоїх учинках. Одна капля крови зачервонить повен збанок води, а мала брехня зогидить нераз дуже велику справу.

Як Зберегти Українську Молодь?

Омелян Бачинський

В УКРАЇНСЬКІЙ пресі і в приватних розмовах щораз частіше підносяться зажурені голоси про небезбеку денаціоналізації наших дітей. Звичайно шукають корення цього лиха в тому, що немає українських шкіл, що нема близько українського священика і вчителя, що нема ґазет і книжок для дітвори.

У приватних розмовах можна почути нарікання і на лиху долю, що закинула нас на чужину, і на "провід", що не дбає про орґанізацію садків і шкіл і т.п.

Причин подають чимало. Та нажаль переважна частина їх шукає причини не "під носом," а "під лісом,"— не на своєму подвірі, а в сусіда. Кожний чекає, щоб той сусід зробив "щось" щоб не допустити до денаціоналізації наших дітей. А тим часом пора українським батькам ударитися в груди і признати, що справжній корінь лиха не в недостачі шкіл, книжок і ґазет, а *в занепаді релігійности і патріотизму батьків.*

Бо даремні будуть намагання українського священика рятувати українську дітвору від денаціоналізації, коли самі батьки не ходять до церкви і дітей не посилають; даремна буде праця вчителя, коли батьки вдома говоритимуть чужою мовою до своїх дітей; даремний буде труд українських редакторів, письменників і громадських діячів, що видають ґазети і книжки для дітей, коли батьки не купують їх своїм дітям.

Батьки мусять собі усвідомити, *що найпевніша твердиня проти денаціоналізації дітей—це батьківський дім, в якому панує український дух.*

Щира любов батьків до свого народу і своєї віри це найпевніша гребля проти хвиль чужого моря, що загрожують молоденьким душам нашої дітвори.

У батьківському домі, де панує глибока любов до всього рідного, витворюється атмосфера, в якій діти виростають на щирих патріотів.

Тут щераз потверджується правдивість старої латинської поговірки: "Верба дочент, екзепла трагунт"— "слова навчають, а приклад заохочує до наслідування." Дитина з найменших літ бачить, що батько і мама кожної неділі і свята ідуть на українську Службу Божу, христяться і моляться по українськи, святкують українські свята, вдома читають українські ґазети і книжки, беруть активну участь в житті українських орґанізацій, і так непомітно стає шанувати й любити, що батьки шанують і люблять.

У такій сімї дитина від наймолодших літ зовсім несвідомо (і не силувано) стає активним членом української громади.

Вона від рідної матері вчиться рідної мови, від рідної матері вона чує і на ціле життя памятає українські пісні, які їй мати співала, від тієї ж матері вона вчиться української молитви, з матірю вона іде на українську Службу Божу, та ж мати заведе свою дитину до українського священика, щоб він її приготовив до першої св. Сповіді, з тою ж рідною матірю вона ходить на імпрези українських орґанізацій, де довідується про те, хто ми такі і за що боремося.

В такій українській атмосфері вихована дитина в пізнішому житті буде відпорна на всякі чужі впливи, бо в неї національні і релігійні почування тісно звязані зо спомином про рідну матір. А рідко буває, щоб людина рідної матері цуралася!

Загально відомо, що виховуючи дітей, треба самому бути здисциплінованим. Виховник, що дітей хоче навчити точности, а сам неточний—поганий виховник. Виховник, що дітей учить чистоти, а сам неохайний—поганий виховник. Так воно і з вихованням у патріотизмі і релігійності. Хто сам збайдужнів до віри своїх предків і до рідного народу, в того і дитина не виростатиме в побожності і патріотизмі.

То ж як той добрий виховник, що навчаючи дітей точности і чистоти, сам точний і чистий, так і ми повинні бути "точні й чисті" в нашому релігійному і національному житті, бо не забуваймо, що діти дуже добрі спостерігачі і їх нещирими фразами не зможемо загріти до справжніх глибоких почувань. Коли з уваги на наші діти будемо більше контролювати нашу поведінку в приватному і громадському житті, тоді певно прийде до морального оздоровлення нашого сімейного і громадського життя.

Батько, що хоче бути добрим прикладом для своїх дітей, не буде пянствувати, не буде вживати грубих слів. Мати ж— даючи добрий приклад своїй доні—буде тримати гарний порядок у своїй хаті.

СЛУЖБА БОЖА

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ЗАЧИНАЮЧИ читати Євангелію, Священик каже: *Вонькім!* цебто: Уважайте, якщо бажаєте навчитися правдивої мудрости.— При тім робить знак хреста над Євангелією, бо це не Священикова, а наука Розпятого Спасителя.

Свята Євангелія це наука Ісуса Христа списана чотирма Євангелистами: Матвій, Марко, Лука, Іван.

Голошення Христової науки принесло людству преобильні ласки, які нагадує кадильний дим, що розноситься по церкві, бо обкаджування людей указує на Божу ласку, що зійде на тих, що побожно слухають Христових слів. Христос бо *повен ласки та благодати.* (Ів. 1, 14).

При читанні Євангелії два свіченосці держать горіючі свічки, пригадуючи, що Євангельська наука це світло для людей посеред пітьми та зіпсуття світу. Христос промовляє до народу устами Священика, що читає Євангелію.

Вірні, перехрестившись, побожно слухають Христових слів, що для знедоленого людства є *дорогою* до неба, *правдою,* що ніколи не заведе на манівці, як це буває з людським завчанням, *і життям,* бо тут на землі вділяє душам життя ласки, а по смерті вічне життя слави в небі.— Слушно каже святий Августин: *Христос промовляє до нас, як слухаємо Євангелію!*

По Євангелії Священик цілує святу Книгу, бо Христова Наука це найбільше добродійство, що Господь подав людям, за яке вірні висловлюють свою вдячність словами: *Слава Тобі, Господи, слава Тобі!*

ПРОПОВІДЬ.—Від найдавніших часів по прочитанні Євангелії Священики навчали людей, виясняли їм станові обовязки,

побуджували до ревного християнського життя, вказуючи на вічну нагороду в небі... Святий Франциск Салесій писав до святої Іванни Шанталь: "Мій Боже, наша віра така гарна, що я вмираю з любови. Віра це дорогоцінний скарб, що треба замкнути в серці, бо віра в Христа є для людини невичерпним джерелом потіхи, довіря, терпеливости на цій долині сліз і горя!"

Недільна проповідь це єдина нагода почути Боже слово, бо ж щоденна праця по фабриках чи вдома багатьом не дозволяє на читання побожних книжок і часописей.— Хто занедбує недільну науку, той ніколи не буде добрим християнином, бо не знатиме Божого закону.— Оттому свята Церква так сильно настає на недільну проповідь. Бельгійські епископи рішили, що не виповнив недільного обовязку вислухання Служби Божої, хто не вислухав проповіді.

ЕКТЕНІЯ СОГУБА.—*Рцим вси от всея души...* Священик взиває нарід гаряче, всею душею молитися Богові, бо йнакше наша молитва не подобається Йому.

Господи, вседержителю... Боже, Ти, що всім кермуєш і держиш у своїх руках, почуй і помилуй нас.

Єще молимся о святійшем, вселенськім Архієреї... Тут молимося за Папу, за Епископів, що в імені Христа рядять Церквою, бо потрібно їм обильних ласк, щоб гідно виповнити цей важливий обовязок.

Єще млоимся о богохранимім Імператорі нашем... Як церковна єрархія дбає про наші душі, так світська влада піклується земським добробутом підвладних і запевпеченням життя громадян. Треба молитися, щоб ласкавий Господь помагав державним мужам добре та справедливо рядити державою.

Єще молимся о предстоящих людех... Згадай, Господи, та вислухай усіх, що разом зо Священиком приносять Тобі безкровну жертву.

Яко милостив і человіколюбець... Боже, ми певні, що Ти вислухаєш наші благання, бо Ти добрий і милосердний. Природне воно Богові вислухувати прохання бідних і немічних сотворінь, бо він любить людей.

ЕКТЕНІЯ ОГЛАШЕНИХ.—Оглашенні були це дорослі особи, що приготовлялися до хрещення. Церква молиться за них і поручає їх Богові, щоб стали гідними Його слугами.— Оглашенні стояли в притворі, бо їм невільно було входити до церкви, поки не прийняли хрещення.

Помолитеся оглашенні Господеві.—Оглашенні, кликав Свя-

щеник, моліться Господеві, щоб зволив прийняти вас за своїх дітей!

Вірнії о оглашенних помолимся... Добрі християни, охрещені душі, моліться, щоб Господь змилувався над оглашенними та допустив їх до хрещення.

Чого ж треба прохати в Бога для Оглашенних? — *Огласит їх словом істини...* Треба благати, щоб милосердний Господь дав їх належно зрозуміти правду та красу християнської віри.

Откриєт їм Євангеліє правди... Щоб Господь просвітив їх душевні очі та показав їм, що вічна, непомильна правда знаходиться в одній Євангелії.

Соєдинит їх святій своїй... церкви... Щоб Господь прийняв їх до своєї Церкви, поза якою нема спасіння, для тих, що знають, яка правдива Церква, але покидають чи не хочуть вступити до неї, бо це невигідне їм.

Спаси, помилуй, заступи... Боже, священик звертається до Бога, помилуй і захищай оглашенних своєю ласкою, щоб виповнилися їхні прагнення та вони стали вповні християнами.

Оглашенні глави ваша Господеві приклоните.— Оглашенні, поклоніться Богові, що покликав вас до правдивої віри та дозволив хоч на часок бути на Службі Божій.

Священик благає Господа потихо змилосердитися над оглашенними та в слушний час подати їм ласку святого хрещення, простити гріхи та прийняти до соборної й апостольської Церкви.

Да і тії с нами словять преченоє і великоліпоє імя Твоє... Боже, дай, щоб оглашенні скоро стали повними християнами та могли разом із іншими прославляти Тебе!

Єлици оглашеннії, ізидите... О им закликоме Священик кінчає Літургію Оглашенних, кличучи: Хто нехрещений, нехай вийде з церкви, бо тепер зачинається найважніша частина Служби Божої, на якій можуть бути самі охрещені та прикладні християни. Нехрещені ж і публичні грішники чи каянники мусіли вийти з церкви, бо були негідні участвувати в приношенні Безкровної Жертви...

Глянь на дрібненьку мурашку, яка вона працьовита, невсипуща, як пильно й запопадливо збирає вона собі в літі те все, що їй на зиму потрібне. Так і ти, христіянине, добрими ділами, молитвою, постом та милостинею збирай собі на цім світі скарби Божої ласки, що тебе будуть веселити всю безконечну вічність! (Святий Августин).

Оповідання Отця Штайна

Роберт Гю Бенсен

Я ДУЖЕ захоплювався зверхнім виглядом старенького Отця Штайна в перших тижнях, які я провів у Римі, всетаки мусів я при цьому позбутися деякої легкої нетерпеливости, яку викликувала в мене його поведінка. Він був повільний у мові своїй, і в думках, і в рухах, а при тому мав оту прикмету німцям, переконливу природність. Я любив обсервувати його широке, дуже часто неголене обличчя, його глибокі, іскристі очі, важку постать, що робила враження постійної непорушности. Він теж мав для мене якусь свого роду батьківське зацікавлення, яке виявлялося, коли ми стояли один біля другого, і він клав свою кріпку руку мені на плече, або, як ми були в русі, поклепував мене нею важко по плечах. А проте мав він виїмкове виховання, бачив багато світа, нехай і крізь окуляри своєї батьківщини, які завжди й усюди носив, і головно знав добре Анґлію, яку пізнав, коли був душпастирем у Лондоні. Дуже вдало послугувався своїм величезним словниковим засобом.

Я дуже зрадів, коли другого вечора отець прелат заповів, що отець Штайн готовий внести і свій вклад до нашої збірки оповідань. Але німець, що почував себе видно паном положення, розводився своїм захриплим голосом над тим, щоб своїм спогади якнайкраще передати, і ми майже пів години сиділи при вогні, заки він врешті рішився розпочати своє оповідання.

"Це ніщо інше, тільки сон"—сказав він,— "але я переконаний, що і сни походять від доброго Бога. Деякі з них очевидно не мають ніякого глузду і виказують нам ніщо інше, як тільки забурення нашої власної природи, коли вилучена наша порядкувальна воля; але інші—в те я твердо вірю— є шепотом самого Бога і говорять нам про те, на що глухі наші вуха в годинах неспання.

"Ви не думаєте, що правда за мною? Отже добре, то ж слухайте!"

"Яких трийцять років тому знав я в Німеччині одного чоловіка, який довгий час жив без однісінької думки про Бога. Католик із уродження, він був у релігійних питаннях досить освідомлений, але, як молода людина підпадав спокусам і не мав відваги на сповіді визнати своїх гріхів. Він брехав, по святотатськи сповідався і так ішов до св. Причастя. Одного разу пішов він—рішений врешті добре висповідатися... до іншого священика; але коли прийшла рішальна хвилина, він втратив відвагу. Отак побільшував він свої гріхи, аж врешті втратив віру. Так буває завжди, ми знаємо це добре. Душа не може довго тривати в такому роздвоєнні. Поки вона вірить у Бога, і так одного дня вона вирікається Його актом своєї волі. "Це неправда"—клича вона себе; вкінці голос віри мовкне і сліпнуть очі душі."

Священик задержався й оглянувсь довкруги. Старенький отець ректор притакнув кілька разів головою.

"Отже жив він отак яких двадцять років без Бога, але не був незадоволений, бо його душевні сили завмирали помалу одна по одній і він помалу непомітно тратив їх відчуття. Декілька разів вони ще ставили спротив наче в пересмертних порухах, але він скоро таке поборював. Одного разу, коли вмирала його мати, його душа була б знову пробудилася; вона кричала в ньогому й добувалася наверх, але він не хотів її слухати. "Даремне, казав він до неї,для тебе нема вже більше надії. Сиди тихо, я не маю вже що дати тобі. Ти мрієш,—а я знаю, що такого життя, в яке ти віриш, взагалі нема. І він знову боровся з нею, доки не втихла вона."

Ми сиділи, не ворушучись. Я ніколи і не догадувався такої великої жаги в старенького чоловіка, що завжди здавався досі мені якимсь таким важкуватим і тупим, що наче нездібний був до якихнебудь ніжніших почувань або висловів і далекий від усього трагічного. А ось тепер його обличчя оживилося, брови підчас оповідання стягалися і нам здавалося, наче б ми слухали історію якогось вбивства, яке оповідач мусів бачити власними очима. Отець прелат вдивлявся бездушно в вогонь, а о. Бренд обсервував німця збоку. Цей набрав тепер повну пушку табаки, замкнув табакерку, розлігся в кріслі і розповідав далі.

"Цей чоловік виріс був на побережжі, але тепер жив в одному місті над Райном, де мав якесь підприємство. Від смерти свого батька він не бачив більше своєї рідної місцевости, яку був колись із матірю покинув. Тепер було йому вже около тридцяти пяти років. І тоді зійшла на нього Божа ласка. Жив він у домі свого родича, в якого підприємстві був спільником.

"Одної ночі сниться йому, наче б він був дитиною і йшов на прохід із кимось, у кім пізнавав наче б то свою померлу сестру. Вона померла була ще заки він прийшов на світ. Він не бачив у сні її лиця. Вони йшли по білій від пилюги дорозі вполудне якогось гарячого літнього дня. Довкруги не було видко нічого іншого крім похилої рівнини, сіруватої околиці, що поросла сухою травою. А над ними небо і палюче сонце. Був дуже втомлений, дуже бліли ноги і він плакав ідучи дальше, але не мав відваги голосно схлипувати, зі страху, щоб сестра не обернулася і не побачила лого, бо він знав, що вона—дух, тому не хотів бачити її очей. Не було ні вітру, ні хмариночки, ні пташок,—тільки в обгорілій траві сюрчали свердки і в вухах стугоніла йому кров так, що думав прийдеться збожеволіти від того. Отак ішли вони довго-довго вгору—хлопець позад своєї сестри. І здавалося йому, що оце йдуть вони вже дуже довго, ціле життя, і ніколи не дійдуть до краю дороги. Його ноги потопали аж по кістки в пилюзі, сонце жарило в голову здолу сліпила очі біла дорога, а сльози стікали йому по обличчі.

"Втім—легкий вітрець війнув йому по лиці. Сестра почала йти хутчіш,— а йшла вона зовсім нечутно. Він теж намагався приспішити кроки, але не мав сили. Серце било молотом, ноги відмовляли послуху, а сестра віддалювалася щораз більше. Не мав відваги задержати її, вирівши, що вона всетаки не лишить його самого, а боявся, що вона обернеться і погляне на нього. Врешті йшов уже самотній, та боявся присісти й відпочити.

"Дорога мала ще один горбок і коли він вийшов на нього, побачив сестру в далені. Її постать була вже зовсім маленька, вона махала до нього рукою. Позад неї лежало сине море, як лагідна, в полудняшній спеці заникаюча лінія,—і він знав уже тепер, що кінець його болісної дороги був близько.

"Коли перейшов останню горбовину, лінія моря піднеслася вище. Вузенька як риска олівця мигтіла тепер границя між площиною моря і небозводом.

"Хлопець з кожним кроком наближувався до сестри. Запорошена дорога переходила помалу в поростий травою грунт, і ноги його вже відчували холод свіжої трави. Коли він дігнав сестру, поклався на траву біля неї. Вона лежала, заклавши руки на голову, і дивилася на море, що лежало яких тисячу стіп нижче. Він іще не бачив її обличчя.

"У підніжжі скелі виднілася маленька біла дюна, з обох бо-

ків спадали в море камінні рифи й кидали багряні тіні на пісок. І було вже тут видно птахів, що літали довкола скелі. Море під ними було таке прозоре-синє, як дорогий камінь на перстені кардинала, якого він раз бачив. Від моря повівав вітрець,— і хлопець відчув велике щастя."

Важкий і старечий голос отця Штайна ввірвався наче б то в якомусь схлипі, а він обернувся до нас.

"Ви знаєте такі сни," сказав він, "я не можу цього так передати, як він мені розповідав, але він казав, що воно було як радість визволеного могти дивитися на море, відчувати його подих і дихати віддихом його.

"Хлопець думав, що сестра буде починати говорити, але вже тепер не почував до неї відрази. А всетаки він знав, що якась тайна мусить бути виявлена, щось, що вияснить усе: чому власне вони отут лежать обоє, чому вона прийшла до нього, чому тут було море і мала дюна під ними, і вітер, і пташки?

"Він радо ждав, аж прийде час і дозволить сестрі говорити. Він знав, що вона буде говорити. І він не мав іншого бажання, як тільки лежати тут побіч неї по такій порошливій мандрівці, і ждати на її слово, що його скаже вона.

"Спочатку він був іще такий задиханий, і кров іще так стугоніла йому в вухах, що нічого більше не чув лиш оте стугоніння і власний сопіт; та невдовзі він успокоївся і почав сприймати якісь інші голоси, шум моря під ними. День був тихий, але там унизу був рух: хвилі з хлюпотом злегка вдаряли об скелі. Все те було глибоке під ними так, що він міг бачити приплив хвилі, ще заки її шум дійшов до його вух. А він лежав отам і дивився та й слухав. Величня мелодія вщасливлювала його, ще більше полиск води, як і холод і відпочинок; бо це був голос самого моря, яке тепер говорило до нього.

"Нараз він завважив, що його сестра, сперлась на ліктях і дивилася на нього. Він дивився їй в очі і пізнавав їх, хоч вона була померла, ще заки він прийшов на світ. І вона теж слухала з відкритими устами співу моря. Він знав, що тепер почує тайну і всміхнений шукав її очей. Вона дала йому знак рукою, щоб сидів зовсім спокійно і ждав—і знову роздався той солодкий пошум і хлюпіт моря, а вона сказала своїм мягким голосом:— Це є Дорогоцінна Кров."

Отець Штайн замовк. Із нас теж ніхто не находив слова. Щодо мене, то ця історія мене незвичайно захопила, я не знав чому. Потім наш круг заворушився і француз сказав: "А пізніше?"...

"Чоловік пробудився,"—закінчував о. Штайн— "і відчув,

що його лице було мокре від сліз."

Ця історія була така коротенька, що нам залишилося ще кілька хвилин до вечірної молитви. Але ми ждали мовчки аж почули голос дзвону в кампанілі і о. ректор встав, щоб попровадити нас до західної частини церковної галерії. Я побачив, що о. Штайн ждав на мене біля дверей, і я знав чому.

Він поклав мені на плече свою важку руку і держав мене так аж усі зійшли сходами вниз, а тоді стиснув мені сильно руку і я міцно стиснув його,—я розумів, що він хотів тим сказати.

Переклав В. Николин

ЖІНКА БЕЗ ВОЛОССЯ

Одна побожна жінка радо чинила францисканам різні прислуги, перучи їм білизну, тощо...

Раз трохи спізнилася через надмір праці та вернулася доволі пізно додому. Розлючений муж став лаяти жінку, що нібито занедбує власний дім, щоб помагати монахам...

На своє нещастя жінка відповіла розлюченому мужеві, виправдуючи своє поступування, бо треба помагати тим, що трудяться для нашого духовного добра, ведучи нас до неба.

Муж попав у страшну лють, вхопив жінку за волосся та так довго тягав її по землі, поки не виравав усього волосся з голови.

Запглакана, застиджена жінка покликала святого Антонія та вилляла перед ним своє горе... Святий гейби обурився. Як? закликав. Я думав, що ви хочете висповідатися, а ви мені кажете: "Молися Богу, то Він приверне мені волосся, бо я стидаюся показатися між люди з лисою головою?!"...

Всетаки святий, вернувшись до монастиря, звелів співбраттям молитися за нещасну жінку.

Засмучена жінка пішла спати з тяжким серцем. —Яка ж була її радість, як пробудившись зо сну, зобачила чудо! Бог привернув їй давнє, ба й ще краще волосся...

Зворушений і застиджений муж перепросив невинно побиту подругу та став приятелем францисканів.

Всі звірята призначені до землі, тому всі вони дивляться в землю; одна тільки людина свої очі з надією підносить угору: це знак, що призначення її не на землі, а в небі. (Святий Василій).

Сатана 1949 Року

Микола Мох

НАДХОДИЛА північ—година духів. Я саме прочитав грубий том, який "Етюд кармелітен" присвятили одній славній особистості, що відограла в історії дуже не останню роль: Його Величності Сатані, князеві цього світу.

Я відчував, як мене огортала втома, й опанувувала якась тривога. Отже відложив книжку й похилив голову. Нагло відчув якийсь тупий холод, наче б мені хтось накинув на плечі мокру намітку. Відчув іще якийсь особливий запах, немов мішанину туберози, статі й гнилизни, змішаний із випарами стоячої води в гарячу пору року... Я підніс очі.

Несподіванка!... Передімною стояв якийсь міцний і стрункий чоловік у темному, добре скроєному одязі. Його дивно розбурхане волосся, здавалося, літало в подуві вітру, а з його очей прозирала якась темна сила, в першій хвилині наче збила мене з ніг.

—Хто ви?—крикнув я врешті,—і хто вам дозволив...?

Він здержав мене рухом руки.—Хто я? Це не має нічого до діла. Може я відблиск або відгомін ваших потаємних думок. Може спричинена вашою перевтомою галюзцинація... Може..

—Ах,—відповів я незадоволений—є багато "може". Але щодо мене, то я починаю тепер виразніше бачити. Ви є...

—Пст! Не називайте мене. Я не зношу, коли мене називають. Побалакаймо собі в сфері цього "може," яке я особливо люблю.

—Може. Отже, коли я зроблю знак хреста, то ви пропадете звідси й вернетесь у своє звичне місце, про який кожний знає, що воно за місце.

—То ще побачимо,—оборонявся він,—лише не будьте такі нетерпеливі. Хіба ви не схочете переривати розмови, яка так добре почалася і яка може вам принести тільки користь.

—Ну, добре! Але говорім швидко. Ваша мудрість непокоїть мене, і я дуже хотів би післати вас до...

—Не треба, без великих слів. Врешті я мандрую інкоґніто, як воно й підходить князеві..

—Ви, здається, дуже любите інкоґніто...

—Ну, чого ж ви хочете? Це моя найкраща роля і ви самі скажете хіба, що я її вже від двісті років дуже добре виконую.

—Справді, мушу вам це признати.

—Ваша оцінка, як знатока, зворушує мене. Так, довгий час я був нікчемним жертвенним козлом, якому заклиначі духів та чарівники почісували шерстину. Правда, ця роля була досить забавна, але при тому надто мелодраматична, а така несамовито-жахлива фільма не робить на вас сьогодні вже ніякого враження. Я був потворою з великим хвостом і розколеними копитами. Мене вправді лякалися малі діти й няньки, але так бракувало мені гідности. Отже я став романтиком і байроністом, упавшим янголом із припаленими крилами, янголом, що побожно поглядав на небо, що давав натхнення поетам і наповняв хвилюванням груди письменниць. Але мене швидко втомила ця пишномовна поезія і я знайшов щось краще неї...

—Ви зробилися невидним?

—Справді. Як дух, що постійно творить, я вкінці створив себе самого. Поступ знання, критичний глузд... Ви знаєте цю пісню... Сьогодні сміється останній сільський крамарина, коли йому говорять про мене— бодай, коли він не самотній і коли це не ніч. Давніше можна було мене бачити, що завдавало мені багатенько роботи, а давало мені забагато, а людям замало чести. Сьогодні мене вже ніде не побачиш.

—Ви лихий.

—Ну, так, бо ж я і невидний, то всетаки я всюди приявний. Веду політику всеприявности й надихую деяких злих християн, які на те покликуються. Коли денебудь постала якась брехня, то я вже там. Вирахуйте собі, яка вона гемонська праця в часах, коли постала преса і зявилося радіо. Коли денебудь зайде якась несправедливість чи жорстокість, то я вже там. Це неабиякий подвиг, відколи світ став централістичний і пройшла світова війна. Це величезне переобтяження—а мені ніхто не заплатить за відроблені надгодини. Те саме є при всякій глупоті, при всякому акті ненависти, при кожній облуді й вервер-сії..."

Його велемовність почала мене нервувати. Я зібрав усі свої сили і зробив знак святого хреста. Повстав великий галас, яскраве ясно синє світло... і я "пробудився."

Проте, чому ж скрізь довкола мене було таке повітря, як у гарячі дні над мертвими водами мокляків?...

Отець Ломбарді

ЯК ВІДОМО, з приходом аліянтських військ до Італії, розпаношився там сильно комунізм. Користаючи з біди й розчарования внаслідок програної війни, завоювали вони своїми кличами спантеличене населення й хотіли перебрати цілком владу у свої руки.

Але якраз в Італії вперше теж виступила активно у політичному житті і Католицька Церква, через що проти неї звернулись комуністи зо скаженою проти-агітацією. На заклик Святішого Отця включитися у виборче освідомлювання населення про небезпеку для батьківщини і Церкви увесь епископат, все духовенство, світське і монаше, всі католицькі орґанізації сильно заактивізувалися. Між ними визначилися деякі проповідники великим запалом, що змогли потягнути за собою тисячні маси населення. Перше місце між улюбленцями мас зайняв безперечно отець Ломбарді, єзуїт.

2. Хрестоносний похід

"Хрестоносний похід любови" з гаслом "Любіть Бога" зачався ще 29. П. м.р. з ліричного театру в Міляно. Вже на годину до початку ввесь театр наповнився вщерть тисячами людей. Ті, що не змістились, заповнили церкву св. Степана, бо в ній і на сусідніх площах уставлено гоолсники, щоб передавати слова промовця великим масам, які напружено чекали. Понад 30,000 людей хотіли його слухати, але вони розчарувалися. Тільки люди в театрі могли прислухатися до його слів, бо темні руки поперетинали дроти, що велики з театру до голосників. Але цей саботаж не міг зупинити хрестоносного походу. Вже 2 дні згодом говорив о. Ломбарді до 25,000 людей у величній катедрі Медіоляну (і перед нею) та до інших численних мас, що стояли один коло одного в 14 церквах міста, куди голосники передавали його промову з катедри.

Послання о. Ломбарді, що поривае маси, зовсім просте: "Сучасну кризу можна перебороти лише таким чином, що ми привернемо знову любов між людьми. Одначе тільки Христос може

навчити нас любити." Це він називае "хрестоносним походом любови."

Цей хрестоносний похід є другою точкою могутньої програми о. Ломбарді, яка мае відродити віру в Італії. У першій фазі своєї діяльности, починаючи від травня 1945, проходив він через край і будив у масах тугу за християнством, вказуючи, що тільки воно може бути єдиним джерелом душевного спокою і добробуту тут на землі.

3. Правдивий змисл життя

Отець Ломбарді заявив Італійцям, що Італія мае ще сповнити якесь завдання у світі. Зо звалищ і руїн мусить повстати нова надія. Невдоволеним робітникам, жадним зиску паскарям, зубожілим аристократам і насильницьким революціонерам мусить знову стати ясним правдивий змисл життя.

Його плян—це в своїй суті заклик до мас: "Цей плян,—каже о. Ломбарді,—проголошую, бо теперішні потреби нашого часу показують, що мусимо прямувати до 5 речей, саме до: 1. ласки тобто любови Бога; 2. справедливости; 3. милосердя тобто любови до ближнього; 4. правди; 5. зразкового удосконалення себе як християнина. Потреби часу і сили, якими розпоряджаемо, вимагають, щоб цю пятикратну діяльність вести постепенно.

"Мусимо починати з фундаменту, з походу любови... Це не означае, що ми виключаемо соціяльну і політичну роботу. Це тільки каже, чо характеристичною ознакою при тій мобілізації сил буде заклик до любови... Люди мусять посідати щонайменше стільки любови до Бога, щоб вони могли прийти до стану ласки. Тоді будуть вони любити також свойого ближнього. До людства, що—розбите, голодне і змерле—захололо в ненависті і недовірю, мусимо починати проповідь Христа від любови"...

4. Успіхи

На головній площі Неаполю, Пяцца дель Плебішіто, говорив о. Ломбарді 7. березня м.р. до 200,000 людей—про відбудову Італії і про світ, який мусить знову повернутися до Ісусового Серця. Величезні маси довели, що поклик о. Ломбарді дійшов до всіх суспільних верстов, не тільки до студентів, юристів і лікарів, до яких передтим промовляв він на менших зібраннях.

Наступної суботи плили тисячі дітей до катедри в Міляно, де о. Ротонді молився за навернення душ. Підчас опівночної Служби Божої того самого дня приступило 4,000 людей, головно мужчин, до Святого Причастя.

З катедри і площ перейшов о. Ломбарді до славного кварталу

Медіоляну, який в цілій Італії звуть "італійський Сталінград." Це квартал, де живуть у переповнених житлах робітничі маси в нужді. Після процесії з Найсвятішими Тайнами вулицями цього кварталу звернувся о. Ломбарді до 50,000 людей, що прислухувалися:

"Перед тим, як говоритиму про Ваші права, . . . хочу пригадати вам ваші обовязки і надхнути вас любовю. Я поступаю з вами зовсім не йнакше, як з власниками індустрії ваших працедавців, яким я перед кількома днями зясував всі ваші слушні домагання і яким я пригадав тверду дійсність їх поважних зобовязань і справедливість супроти вас, робітників, які працю прийняли. Але також і ви будьте зобовязані любити ваших ближніх, а не їх ненавидіти чи висмівати."

Того самого тижня зорганізував о. Ломбарді групи людей, які збирали жертви для убогих і потребуючих міста. В чергову неділю пополудні зібралися на великій площі перед катедрою 250,000 мілянців, щоб його ще раз почути. Один журналіст з того приводу писав: "Сам Муссоліні, будучи на вершку своєї влади, не зміг навіть своїми залізними наказами зібрати такі великі маси в Медіоляні. Серед юрби було дуже багато фанатичних противників, що їх розставлено на важних місцях, щоб вони переривали промову. Але вони намагалися надаремно . . . Юрба приневолила їх мовчати."

А о. Ломбарді закликав непроглядні маси: "Крізь крик ненависти підносимо ми ще голосніше поклик любови. Ви всі мусите взаємно любитися, багатий бідного, а бідний багатого. Для світу гряде нова доба. Впродовж пятьох століть люди в індивідуалізмі і колективізмі забули про любов. Вони вчилися любити тільки себе або хаотичні маси. Тепер стають проти себе обидві ці системи. Але для обох систем зближається вже смерть. Наближається доба любови. Дозвольте нам дивитись на Христа і Марію, Богоматір! Вони дають нам на наші журби й недостатки, на наші болі і труднощі тільки одну відповідь: Дозвольте взаємно знову любитися!"

"Мої браття, як ви хочете зробити великі поступи, вглядайте в себе, нічо перед собою не закриваючи і в нічім собі не підлещуючи,"— каже св. Августин. Справді, хто совісно вглядає в себе сей пізнає ясно, кільки в чім провинився, чого йому ще бракує, а це пізнання спонукає його не тільки не затримуватися, але рішучо всіми силами змагатися до скорого поступу вперед.

СЕКТАНТИ

о. С. Х., ЧНІ.

ЧИ ЗНАЄТЕ ДУХОБОРІВ?

ДУХОБОРИ це одна з найбільше чудернацьких сект, про яку нераз писала світова преса, подаючи їхні дивачні вибрики, що зчаста змушували поліцію встрявати в їхні справи. От як палення чужих домів, публичні процесії жінок і мущин в одежі Адама, нічні оргії хлопців і дівчат без найменшого почуття стиду, тощо . . .

Хто ж такі Духобори?— ДУХОБОРИ це одна з відмін квакерів основаних Юрієм Фоксом у 17-му столітті, що більше ніж Святим Письмом руководиилися внутрішнім обявленням. Тряслися вони, слухаючи Божого слова, тому й погірдливо прозвано їх *квакерами* цебто *трясунами*.

Якийсь Петро квакер прийшов до Росії 1740 й оснував духоборів в царстві царя. Нова секта скоро поширилася по всій Росії. Царський уряд став переслідувати духоборів, бо вони критикували та не слухали державних розпорядків. 1898 року духобори стали виїжджувати до Канади. Тепер є около 9,000 духоборів. Проте вони поділилися на різні секти.

ЯКА Ж НАУКА ДУХОБОРІВ?— Духобори не мають ніякого окресленого Вірую. "Шанують Святе Письмо, але не уважають його за правило життя, бо правило віри це людське серце просвічене безпосереднім діянням Святого Духа, а не мертва книжка. Євангелія веде до пізнання Христа, внутрішнього Учителя душі."—

II. "Духобори відкидають всі святі Тайни. Нема хрещення, бо первородний гріх був особистим переступом Адама, що не переходить на його нащадків.— Нема священства, бо всі люди рівні, чи вони царі чи епископи, тому не сміє бути на землі ніякої політичної та духової влади, де б чоловік панував над чоловіком.— Нема й інших Тайн, бо Христос не установив їх. Тайни це людські винаходи, що віддаляють душу від Бога та наближають її до матерії та до формалізму."

III.—"Христос це найдосконаліший чоловік, якому ніхто негоден дорівняти досконалістю. В Старому Завіті Христос був

Божою премудрістю, що діяла в природі. В Новому ж Завіті Христос це втілений дух Божої любови.— Христос не прийшов відкупляти світ смертю, бо кожен має покутувати за власні гріхи."

IV.—"Нема ніякої Пресвятої Тройці, бо є тільки один Бог, що діє в людині, як розум, воля та память."

V.—"Душі існували вже перед сотворенням світу. Бог посилає їх у людські тіла. По смерті душі праведних переходять у інших людей, а душі злих у звірята, де мають очищатися."

VI.—"Церква це збір Божих вибранців, що духово лучаться з Богом і між собою, тому й жиди, магометани та пагани належать до Церкви, бо Христос не оснував ніякої видимої Церкви, що мала б навчати людей. Святий Дух безпосередньо просвічує кожну людину та вчить її, що треба робити, а що уникати, щоб подобатися Богові."

VII.—"Присяга та війна строго заборонені, бо духобори навчають, що не треба противитися злові, але слід жити в спокою, хоча б хтось мав духоборові відобрати життя!"

Он наука духоборів.— Правда, в ній нема нічого християнського, бо свята Євангелія не є для них непомильним джерелом віри. Христос—не Бог. — Нема ніякої Церкви. Нема Тайн. Нейма Пресвятої Тройці. Нема неба. Нема пекла!

Чи треба ще й доказувати, що Духобори не є ніякими християнами,— Не задержуємось на збиванні їх єресей і блудів, бо про подібні речі була мова в двох попередніх числах Голосу Спасителя (Червень і Липень), де обговорено вірування та навчання Свідків Єгови.

Згадаємо хіба про метемпсихозу цебто про перехід душі з одного тіла в друге.—Ця хибна та фальшива теорія походить від індийських философів.

Душі не існують перед злукою з тілом. Бог творить кожну душу, як лучить її з тілом: *І вдихнув Бог в його* (Адамове) *обличчя подих життя і чоловік стався живою душею.* (Був. 2, 7). — Святе Письмо виразно каже, що Ісав і Яків, *коли вони ще не народилися та нічого доброго чи злого не вчинили* (Рим. 9, 11), не існували, поки не зявилися в світі.

Зрештою ніхто не має ніякої свідомости, що він колись і десь існував, заки народився на світ, ані нічого не пригадує собі з попереднього життя. — Якщо б людські душі переходили з одного тіла в друге, так люди пригадували б собі попереднє своє життя!

Участь Українців в Прощі до Люрду 28-30. 7. 1948

Др. Вол. Муровичъ

(Докінчення)

ЗБЛИЖАВСЯ час відїзду. Спішили ми поробити деякі закупи, начерпати чудотворної води. Ще оглядаємо музей, панораму, робимо спільну знимку і розходимося. Лишається не вигаслий спомин, лишається те сильне враження, якого можна зазнати, побуваючи в Люрді. За цілий тиждень ми стали духово сильнійші, наші нерви скріпились, ми забули на небезпеку війни, на назріваючі конфлікти, ми були певні, що без волі Господньої нічого злого нам статися не може.

Ще годиться завважити, що в дні 28. липня вечером о годині 10-ій відбувся на площі перед церквою Вервиці вечір молоді в прияві єпископів і духовенства. Слідували продукції хорів, солістів, народні танки, виступали школи зо своїми оригінальними танками, виступали італійці зо своїми сольоспівам,и виступали німці з рецитаціями, виступали еспанці, анґлійці, канадійці, бельґійці, голяндці, виступають теж українці. Приявній публиці сильно подобався виступ 3-ох українських дівчаток, що в народніх строях відтанцювали український танок. Оплескували теж пластуна Мартиновича, що прибув один з французької зони і відспівав дві українські арії. Була година 12-а, як ми почали розходитися. Хоч вечір цей відбувався на площі під костелом, французи виходили з заложення, що молоді за час тижневих релїґійних вправ треба було дати хвилю відпочинку. Рефлєктором була освічена площа мов у день. Оплесками нагороджувано виступи молодих.

В дні 20. 7. відбулися о годині 12 в ночі Служби Божі усіх приявних національних груп. Під церквою вервиці уряджено окрежі вівтарі. Українці відслужили Службу Божу в каплиці св. Бернадетти. Служба Божа в ночі має свій особливий чар, має в собі щось таємне, здається ночею спливає ласка обильнійше. Навкруги тиша, а тут приноситься Безкровна Жертва; усі приявні українці приступали до Причастя і також і чужинці.

Коли прийшла година відїзду, дивне почування заволоділо нами. Ми так зжилися з місцевостею, що тяжко було нам розлучатись. Ми обіцяли зійтись ще цього року в осені, але при більшій участі українців не тільки французької території, але й німецької. Приявні паломники з Франції запрошували нас гарячо. Що більше. Обіцяли нас примістити на дальший побут у Франції, оповідали про можливости господарки в опущених селах. Самі, як фармарі, працюють і поводиться їм не зле, є ще багато сіл до обсади. Населення французьке в південній Франції відзначається великою побожністю в протиставленню до французів з півночі, що находяться під деяким впливом комуністичних тенденцій.

Погода була цілий час в Люрді чудова. Сонце освічувало долину Марії і кидало свої ясні промені на тисячі прочан. Деякі користали і виїздили в гори на саму еспанську границю, що віддалена на 30 км. Їздили також деякі українці в гори Піренеї. Прогулька ця була теж одною з більших атракцій. Прочане були незвичайно раді, що дещо відпочали, бо краєвиди за кождим закрутом щораз нові відкривалися.

Коли дати характеристику відносин Франції, то слід завважити що південна Франція відзначається більшим добробутом ніж північна. Земля урожайнійша, лани пшениці і кукурудзи тягнуться широкими смугами, мов в нас на Поділлі. Благословення з Люрду спливає на цілу околицю. Люрд це панорама молитви, це галилейська кана християнських душ, тому і шанси заробітків є тут можливі, і коли приходиться нам еще мандрувати, то можна наших скитальців заохотити осісти компактними групами у південній Франції, аж до цьої хвилі, коли прийде наказ повороту у Рідний Край... на луки оксамитні, на лісисті гори, на безкраї степи України. Лише більше віри у Боже благословення, більше віри у те, що задумуємо, а що йде на славу Божу, для добра нації, на щастя нас самих і наших родин. Досі ми рятували себе при помочі ліберальних кличів, і ігнорували Божу поміч. Спробуймо піти на іншу дорогу, але певну успіхів. Віддаймо себе вповні під опіку Матері Божої без огляду, чи ми вчені, чи ми мисці, літерати, чи ремісники, чи робітники, а Божа Мати нас захистить і принесе нам і народам справедливий мир. Так нам допоможи, Маріє!

Людина не має чим так дуже хвалитися. Але, якщо конче бажає похвалитися чим, то нехай хвалиться своїм Богом, що всемогучим словом її сотворив і на світі постійно її піддержує. (Св. Августин).

Модерні Родини

Іванна Петрів

ПОНЯТТЯ *родини* затрачує вже сьогодні свій зміст. Так, те, що колись людство окреслило словом "родина", щораз більше уступає місця новітньому поняттю "родина." Колись в родині мати берегла домашнє вогнище, вела домашню господарку, плекала та виховувала дітей. Батько здобував засоби прожитку й захищав родину перед насиллям іззовні. Це був звичайний поділ праці за признаними спроможностями й суспільностями. Ще до сьогодні серед селянства є родини основані саме на таких природних законах. Обидвоє подруги нарівні цінять свою працю, бо одно без одного не може обійтися, одно одного природно доповняють.

—Скажіть, будь ласка, як ви уявляєте собі новітню родину?

—Хочете сказати "зразкову родину?" Так, цеж просто. Двоє молодих, невинних людей пізналися, полюбилися. Вони провірили свої почування й дійшли до переконання, що ці почування тривкі, що їхнє життя роздільно затратить зміст, буде безцільне. Вони мусять жити разом. Їх лучить не тільки природний інстинкт, їх лучить щось вище, їхні душі взаїмно доповняються. Вони основують родину на тверцих християнських підвалинах обопільної любови, пошани й зрозуміння. Їхні діти будуть для них радістю й щастям, будуть ціллю їхнього старання. Мати—освічена жінка, берегтиме їх на кожному кроці, вона вивчатиме кожній прояв їхнього фізичного й психічного розвою, запобігатиме всяким скривленням й недомаганням, одним словом, вона сама стане виховницею своїх дітей.

Батько забезпечить їхній матеріяльний добробут. Його родина буде для нього святістю, його дім святинею, яких не можна сплямити не тільки ділом, а навіть словом і думкою. Він своїм життям, своїм поступованням, своїм духовним проводом поставить свою родину на відповідній моральній й духовній висоті.

—Бажаю вам, молодий чоловіче, щоби ви зреалізували свої мрії. Вони направду гарні. Але "модерна родина" це далеко не те, про що ви мрієте.

В модерному подружжі нема любови, нема взаїмного зрозуміння, нема цього доповнення "я" кожного подруга зокрема. Модерні наречені не узнають минувшини. Цей міртовий вінок молодої і ця міртова галузка молодого це тільки глум і брехня. Їхнє подружжя обчислене холодною математикою на "ужиття світа." Очевидно, що діти в такому подружжю є непожадані і якщо є одно-двоє, вони є тягарем для батьків, які радо скидають свої обовязки виховників на чужих людей. Мати цілий день поза домом, батько поза домом, дітей не бачать цілими тижнями, а якщо є день вільний, тоді треба відіспати недоспані ночі, або тоді саме виходять різні подружжі непорозуміння, кваси і т.п.

—А в цілі модерної матері не відзивається материнський інстинкт?

—Коли в такої матері відізветься материнський інстинкт і вона хоче сама займитися дітьми, тоді фахова праця поза домом і праця дома знесилюють жінку, вона скоро вяне й старіється, нервовість приводить до незгоди й огірчення, а дуже часто до подружної зради.

—Що заставило жінку працювати фахово поза домом?

—Загально принялася думка, що життя, в першу чергу по містах, стало тепер важче, заробіток чоловіка не вистарчає на одержання родини. З цієї самої причини обмежується число народин. В модерних родинах не побачите більше як одно-двоє дітей. Я, підглядаючи життя таких родин, маю про це зовсім іншу думку. Жінка пішла тому на заробіток, що чоловік недоцінював, а то й обезцінював працю жінки, вважаючи, що тільки його праця, яка вимагає більше фізичної чи розумової напруги, є працею. Те, що робить жінка в хаті, немає вартості. Кожній гріш мусіла жінка випрошувати від чоловіка, а він кидав їй його як милостиню жебракові. Чоловік на кожному кроці давав пізнати жінці, що вона є від нього матеріяльно залежна. Таку невиносиму залежність бачить донька в хаті своїх батьків і вже завчасу приготовляється до фахової праці, яка поставила б її в незалежне положення відносно чоловіка.

—Це виходить так, гейби чоловік випхав жінку з хати. Чи нема випадків, де жінка сама покинула берегти родинного вогнища?

—Є жінки, що хочуть жити, як то кажуть, понад стан. Не вміють будувати греблі до ставка. Строї, забави, принятя, розривки зїдають великі суми гроша, а щоби могти собі на те позволити, жінка працює фахово поза домом. Фахова праця жінки стала гейби новітнім приданим. Жінка, яка добре заробляє, виходить скоро і добре замуж, за чистим математичним розрахунком. Подам вам приклад. Славна оперова співачка виходить добре замуж за директора банку, багатого чоловіка. Їй не треба було більше працювати поза домом. Чоловік намовляв її кинути життя артистки. Але слава й блиск манять. Вона хоче тепер ще більше заблиснути. Веде "отвертий" дім. Горіли світла, пахли квіти, переливався шампан. Вона мала багато обожателів, їй заздрили другі жінки. Дітей не має і не хоче мати. Чоловік бував щораз менше в хаті, щораз менше в товаристві своєї жінки.

По кількох літах, мимо різних протизаходів, приходить на світ дитина, хвора, слабонька як билиночка. В матері відізвався, як ви назвали, материнський інстинкт. Вона покидає життя артистки, але задовження родини показалося таке велике, що вона мусіла давати в хаті лекції співу. Лекції забирали їй весь час від рана до вечора. Вона обмежилася одною служницею. Всю роботу біля дитини і заряд дому вела сама. Подвійна праця експльотувало в жахливий спосіб її сили. Вона змарніла, зівяла. Чоловік виїхав кудись з другою жінкою. Кажуть навіть, що в касі банку бракували якісь гроші.— От зразок новітної, чи модерної родини.

—Но, не в кожній родині так складається. Є родини, де обидвоє працюють фахово, а все ж таки живуть чесно й виховують кількоро дітей.

Так, є чесні родини й виховують кількоро дітей, а всежтаки це вже модерні родини. Праця жінки, де б вона не була, чи в бюрі, чи в школі, чи в склепі, нічим не є легша від праці чоловіка. Чи згодився б котрий чоловік повернути з праці, братися в хаті за варення, прання, митьл дітей, прибирання хати, а хочби тільки вглянути в кожній куток та дошильнувати роботи служби? Чому ж жадається цього від жінки?

—Як тоді на вашу думку построїти таку родину, де обидвоє працюють фахово?—

—Мусить наступити рівний поділ праці в дома між обидвома подругами. Вправді частину дня остають діти без батьків, але дитячі садки і школи виручують батьків. В дома вистане тоді одна наймлена особа, яка займеться грубшою роботою. Вільну частину дня використовують обидвоє подруги для виховання своїх дітей. В той час коли батько провадить лекцію з дітьми, мати провірить роботу служниці, дасть нові заряджения, перегляне одежу, білля, і т.п. Не буду вам вичисляти усього. Це найкраще зроблять між собою подруги, якщо між ними є справжня любов і зрозуміння справедливості.

—Як тоді, на вашу думку, покермувати освітою жінок?

—Сама природа призначила жінку до береження родинного вогнища. Тому, що життя стало більш скомлікованé, ведення домашної господарки і виховання дітей вимагає освіти, і то поважної, ґрунтовної освіти. Жінка повинна мати бодай середню освіту. Чейже ж вона буде виховницею власних дітей? Якщо вимагаємо, щоби виховники чужих дітей мали освіту, то тим більше виховники власних дітей. Жінка з університетською освітою, яка направду розуміє своє післанництво матері й виховниці, поставить свою родину на високому ступні моральної й культурної вартості. Позвольмо їй тільки бути людиною, позвольмо їй виявити й використати свої здібності. Але, ради Бога, не можемо вимагати, щоби жінка працювала подвійно. Це ж жахливе використовування жіночих сил, що допроваджує до занепаду правдивих родин.

Вартість родини, як основи людської спільноти, Церква ставить дуже високо. Христос підніс подружжя до святості, тайни, і стоїть на сторожі чистоти родинного життя.

Бережім цієї святості, Нехай кожна українська родина буде основана на тривких християнських основах. Тоді кожна українська родина стане не тільки кивотом Божої благодати, але й твердинею національної гідности.

"ДЕРЖАВИ ПОТРЕБУЮТЬ БОГА"

Прусаки заатакували Францію в 1870 та стали посуватися нестримно вперед, розгромлюючи в кожнім бою французькі армії аж поки не підійшли до Парижа.

Чванлива та горда Франція була в розпуці. Олександер Дюма, відомий неморальний письменник і безбожник спитався свого приятеля, Сарсіе: "Чи знаєш, друже, чому Прусаки так сильно бють нас?"— "Знаю!"— "Чому?" тягнув цікавий Дюма.— "Прусаки, говорив Сарсіе, вірять у Бога, а ми Французи не віримо в ніщо! Ми не можемо довго обійтися без Бога. Без Бога нема відважних жінок, що виховали б синів героїв, правдивих патріотів, що віддали б життя за батьківщину...!"

Горе тому народові, де жінки безрелігійні та неморальні! Не буде там родин, героїв—дітей, не буде держави!

Вода в річці підноситься й упадає, земля якийсь час дрижить і втихомирюється, вітер віє й устає, огонь вибухає й гасне; тільки закаменілому грішникові спочинку ніколи нема: в бідній душі його боротьба не втихає ніколи. (Св. Ів. Золотоуст).

КАРА НА ТИХ, ЩО ПРАЦЮЮТЬ У НЕДІЛЮ ЧИ СВЯТО

Павло Шпилька

ГОСПОДЬ Бог дав людям прерізні заповіді, але на ніяку так не настає, як на святкування неділі: *Памятай день святий святкувати!*

Сам Господь, каже св. Письмо, *поблагословив і овсятив сьомий день* (Бут. 2, 3), забороняючи всяку працю: *В цьому дні не виконуватимеш жадної праці, ні ти, ні твій син ані твій слуга!* (Ісх. 20, 8, 10).

Чому Бог так порішив? Щоб люди по шістох днях розтріпання невідлучного від праці ввійшли в себе та почитали, прославляли, дякували Йому за невпинні добродійства, якими обсипає їх. Зірвав з Богом, хто не святкує неділі! Брак йому віри! Тіло та золото сталисъ його божками!

Преч. Діва, зявившись у Люрді 1846 року гірко скаржилася на християн, що працюють у неділю: *Бог дав людям 6 днів на працю, зберігаючи для Себе сьомий, але невдячні люди не хотять відступити Йому й цього одного дня, працюючи в неділю немов у будень! Оттому Бог карає народи!*

Багато спаганізованих християн намагаються заспокоїти своє сумління: *Я не можу тратити дня праці!*

Нерозумні! Та ж людина—не машина. Робітник промисловець, інжинер потребують теж відпружити час-до-часу бідні нерви та мускули, йнакше стануть нерворозстроєними маняками гарячкової праці. Навіть дерева потребують відпочинку в зимі, щоб могли далі родити овочі.

Анґлійська Цариця Вікторія відмовилася прочитати та підписати якийсь державний документ, як високий міністер просив її зробити це в неділю.

Цілий тиждень працюємо для тіла. Треба присвятити один день Богові та душі, бо поміж гуком прерізних машин і сам чоловік стається бездушною машиною. Принаймні в неділю мусимо бути людьми та Божими сотвореннями, відсвіжуючи побожно вислуханою Службою Божою та прийняттям святих Тайн своє релігійне та духове життя, що держить людей при

їхніх обовязках, велить бути сумліними, справедливими, добрими для ближніх...

Скільки зіпсуття, ненависти, бунту в тих робітниках, що проживають далеко від Бога, не слухають недільної Служби Божої! Нема духового в них гарту, щоб спокійно приняти навіть найбільші невдачі життя, бо погасла віра в Бога не просвічує їх, не вказує чудового неба, що Господь зготував для тих, що посеред життєвих страждань люблять його!

Коротко: Бог дав людям шість днів на працю, а сьомий застеріг на богопочитання.

Недільні заробітки не принесуть нам жадної користи, бо Бог пошле якесь нещастя, що все забере.

По розгромі Франції Прусаками 1871 один англієць сказав про 5 мільярдів воєнних відшкодовань, що Франція мусіла заплатити Німеччині: *Ци пять мільярдів рівняються сумі, що Франція заробила недільною працею*

Оттому каже французька приказка: *Недільна праця не приносить щастя!*

Ба й неправда, що багатіший, хто працює в неділю! Нема Божого благословення, без якого марне всяке людське зусилля!

У епархії Н. був один крамничник (шторник), що гіршив людей недільними торгами, продажю та закупами. Марно побожний єпископ намагався спамятати того купця. На всі виводи відказував: *Я не можу тратити заробітків! Я не маю часу йти на Службу Божу. Я мушу жити! Не можу тратити такого заробітку, який трапляється в неділю, коли то нарід масово зіжджається до міста!*

Добре, чоловіче, каже єпископ, замкни на неділі та свята свою крамницю! При кінці року я доплачу тобі стільки грошa, скільки бракуватиме до суми заробітків попереднього року, як ти торгував у неділю та свята!

Погодилися.— На Новий Рік урадований крамничник приходить до єпископа та вручає йому 1,000 франків на церкву та Семінарію.—Ексцеленціє, от звишка моїх заробітків. Я цього року заробив 1,000 франків більче ніж попереднього року! Нехай це іде на славу Божу! Бачу, що Боже благословення краще ніж уся наша праця та старання! Відтепер не працюватиму ніколи в неділю та свята!

За те Бог не милосердно карає тих, що порушують свято, працюють у неділю замість іти на Службу Божу, більше молитися, читати якусь побожну книжку!...

Молотить у неділю. Один французький багач вибрався молотити збіжжя в неділю, хоч жінка перестерігала його: *Мужу, не йди молотити, а то ще яке нещастя трапиться!*— Не послухав: *Я вже нераз молотив у свято і ніщо мені не сталося!*— Взяв дочку, що не послухала матері не йти до роботи в неділю, та пішов молотити.— Дочка, подаючи снопи до машини, похитнулася, та впала на триби, що геть подрухотали їй все тіло.— Прибулий лікар заявив: *Я ніколи не бачив чогось подібного!*— Нещасна жінка шаліла за дочкою, лихий батько кликав у розпуці: *Я вбив свою дочку! Бог скарав мене за працю в неділю!*— Один з приявних заляканий Божою карою закликав: *Не буду вже працювати в неділю, хоча б мені хтось обіцював золоті гори! Не хочу стягати на себе та родину Божих кар!*

Купець Михайло, безвірок, збагатившись торгівлею, переїхав зо своєю безбожною жінкою до Парижа. Покликав майстрів і згодив їх збудувати їм виставний дім, що мав бути готовий на Великдень.— Нема часу!— промовив майстер.— Працюйте в неділю та свята, аби тільки я міг перенестися до своєї палати на Великдень і побавитсия з приятелями.— Майстер з робітниками взявся до праці. Працювали вдень і вночі, працювали в неділю... У Великодну Суботу майстер вручив ключі розрадованому купцеві... Ввечері обидвоє господарі нового дому пішли до театру. По театрі вступили до готелю, де собі трохи підхмелили. Вертаючись додому, проходили крізь подвіря. Наступили на криницю забиту дошками. Дошки зламалися. Обидвоє попадали в глибоку криницю та потопилися!

Не діждалися справляти балю в новій хаті!

Придушений каменяр.— Один селянин будував хату. Прийшля неділя. Сусід прохав їхати на Службу Божу. — Я маю йти по каміння під хату!— відповів каменяр.— Пішов. Став гримати об скелю, лупаючи каміння. Нараз величезна брила звалилася та роздушила його. Не дочекався нової хати, що ставив у неділю.

Спалений косар.—Тома пішов вязати снопи в неділю рано. Люди йшли до церкви. Хтось спитався: Пане Томо, не підете сьогодні на Службу Божу?— Пощо мені Служби Божої? Нехай вогонь пожре Службу Божу та Священиків, що обманюють людей, говорячи, що *Служба Божа це відновлення Страстей і Смерти Ісуса Христа!*— До обіду вязав снопи, по обіді пішов промадити сіно.— Зірвалася буря. Громи стали бити... Заляканий Тома сховався під стіжок сіна. Вдарив грім, спалив стіжок і Тому.

СМІХОВИНКИ

Учень: Пане професоре, як ви публично сміете називати мене дурнем?

Професор: Вибачай, Алік, я не знав, що ти бажаеш задержати це в тайні!

Внук: Вуйку, я вчора бачив такого великого осла як ви!

Вуйко: Не бреши, хлопче! Такгоо велиого осла як я нема на світі!

Учитель: Як називається те сотворіння, що дає нам ковбаси?

Учень: То ваша жінка, прошу пана пофесора.

Павлусь: Мамцю, чому татко не мають волосся на голові?

Мама: Бо татко тяжко працюють на нас!

Павлусь: А ви, мамцю, чому маете стільки гарного волосся?

Батько: Слухай, синку, як я був такий як ти, я мав завжди гроші в кишені й не робив ніколи довгу.

Син: Ви напевно мали ліпшого тата ніж я!

—Слухай Джек, ти вратував мені життя на війні!

—А то як?— Ти втік з поля бою й я пішов за твоїм прикладом!

Пане Гнідий, це вже послідний раз прошу вас віддати мені 20 долярів!

Гнідий: Богу дякувати, що вже востанне чую вас, бо вже добре надоїлося мені ваше благання!

Пияк: Жіночко моя золотенька, обіцюю тобі на новий рік більше не пити!

Жінка: Дурний Грицю, пощо таке обіцювати? Ти й так не годен більше пити ніж тепер пеш!

Інфірмерка: Пане Джордж, лікар позволив вам розмовляти тільки пять мінут із хворою жінкою.

Пан Джордж: Який добрий лікар! Це й так забагато!

Ворожка: Ви, пані, будете мати троє дітей у подружжі.

Пані: Я вже маю пятеро!

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

SEPTEMBER, 1949

How Can We Help The Church Union?

From "THE GREEK CATHOLIC SOWER"

THERE can be no higher ideal nor more noble a motive here on earth than to further the Kingdom of God. This holy kingdom is the socity embracing all men under the spiritual guidance of the one supreme shepherd. That "they all may be one" is the desire of Christ Himself.

The Church has taken Our Lord's commission literally and has endeavored to bring about this union of Christians. The Popes have issued encouraging encyclicals, inviting our seperated brethern to be one with us. Scholars have written many volumes on he subject—its possibilities and methods of procedure. People everywhere have implored God, and continue to beseech Him, that Christian unity would become a reality. This is her "Number One" problem.

The question of Church unity is a problem that concerns and binds all of us. We cannot rest until unity has been achieved. There can be no valid excuse for not laboring for Church unity, especially since this was the last desire and concern of Christ before He voluntarily immola ted Himself upon the Cross. To be passive or to be indifferent in this matter is to sin against the Church. We are not speaking here of those who use subterfuge to circumvent, hinder or even minimize the work of Church union. This in an unqualified sin.

From amongst all those who are seperated from the Church, our Russian Orthodox brethern are nearest to our hearts. Although they have been seperated from us for over eight centuries, their eyes are turned toward Eternal Rome. It is true that they have set up a "Second Rome" (Constantinople) and, even a "Third Rome" (Moscow), but the First Rome has continued to be their true home. Living under anti-Christian politics and bound by chains of terror and fear, even if they are stoically passive, they have not forsaken the idea of God. Ground soaked with the blood of martyrs is not fertile soil for the tree of atheism.

We (Greek Rite Catholics) are the bridge between the East and West. Why? Because we follow the true Catholic faith of the First Rome and the customs of the "Second Rome" and the language of the "Third Rome." We are the common denominator between the East and West. We have the East and the West within us. But that we may successfully bridge the span of seperation between the East and West —Catholicism and Orthodoxy —we must be firm. Besides the grace of God and prayers, we can be further strenthened by acquainting ourselves with the problems of union.

Whoever desires to work in the

interest of Church union must first learn to walk the path of love and humility. Jealousy and pride are not the marks of the spirit of Christ. Our seperated brethern are prodigal sons, who left their father's house eight centuries ago. How did the father of the prodigal son act? Did he forget the child that left him? Oh, no—he kept a vigil for his wayward boy. And what were the father's feelings? He felt only compassion. And how did he greet th prodigal's return? He, the father, went out to meet his son and gathered him into his fatherly bosom. He, even, made a great feast because his boy had returned home safely. It was the father, who, humbling himself, manifested the greater love.

Can we do otherwise?

Our seperated Eastern brethern possess Apostolic succession and they have a validly consecrated episcopate and ordained priesthood. They believe in the Divinity of Christ and honor the Blessed Virgin and the Saints. They believe in eternal life and eternal punishment. They also believe that those who have died repentant can be helped by Holy Masses and prayers. Moreover, they believe in the seven sacraments and that these were instituted by Christ Himself. Their priesthood offers a valid Mass—the Mass of St. John Chrysostom, as is prescribed in the Eastern Rite. And the Holy Eucharist is preserved in their churches. Just the obedience to the Holy Father, a question which arose in the eleventh and thirteenth centuries, has separated them from us. However, the Orthodox of today are not responsible for the disobdedience and separation of their fathers. There is no valid reason why they should continue to be separated. They have their martyrs, whose blood flows as a stream for the truths of Christ.

We must show love and understanding towards our separated brethern. We must pray for them and encourage them to pray for us. We must stoop down and lift them up; give them a helping hand, and lead them into the true fold of Christ. The precepts of Christ—the spiritual acts of mercy—bind us to do all this.

MINISTER LOOKS AT CHURCH HISTORY

"He who does not understand the Church, will be unable to grasp its history; and to whom its history becomes foreign, to him the Church itself will be foreign. We must become men like Janus. We must learn to live in the past. What we need is that we lovingly medidate on the Church's history. We are confronted with a serious 'either—or.' Either Christ is the true light, and if so, then He has given proof of His "light-nature" in the history of His Church. Or He did not give such proof, and thus would not be the true light. Nations and peoples are judged by their history; a tree is judged by its fruit. The Church of Christ does not permit an exception to this principle. He who refuses to acknowledge the history of the Church, will be forced to refuse to acknowledge Christ. And he who wishes to save Him (Christ), will have to acknowdge the history of His Church as being divine. There is no other way out! Here we are at the crossroad!"—*Pastor Lortzig.*

His Excellency Most Reverend A. G. Cicognani's Address at Bishop Bohachevsky's Silver Jubilee

Reprinted from "THE MISSIONARY"

WE are celebrating the Twenty-fifth Anniversary of the Episcopate of His Excellency, the Most Reverend Constantine Bohachevsky. Seventy years ago the advent of this people to the new world began—at first but a few and now, in this Ordinariate alone, their number exceeds 300,000 faithful, spread through twenty States, with 173 priests, 184 parishes, and many schools and institutes of high value in culture and charity.

His Excellency Bishop Bohachevsky

Of many and flourishing deeds of this Exarchate I call to mind—and only for the sake of example—this Ukrainian Catholic Seminary, St. Josaphat's Seminary in Washington, two Colleges, several High Schools and various Religious Communities.

This beautiful Slavonic rite which is the bond and the soul of the Ukrainians, carries us into an atmosphere of the East, where both sun and stars shine so refulgent as to bring us directly into the presence of God. Christ Jesus chose for His homeland and there "advanced in wisdom and in age and grace before God and men" (Luke 2: 53); there He announced the good news, founded the Church and became the Redeemer and Savior of humanity. Undying gratitude we owe to the East for having given us the dogmatic definitions of the divinity of Christ, His one Person and His two natures, human and divine, and for having vouchsafed, in Ephesus in 431, the grandest tribute to Mary the Mother of God and our Mother, in the definition of divine maternity.

East and West unite with firm faith and ardent love in the Liturgy or the Mass; differing in form and language, but united substantially in the Divine Sacrament.

"That all may be one" (John 17: 21) prayed the Divine Master in His farewell discourse, shortly before instituting the Eucharist; and of this divine mark which distinguishes the true Church founded by Christ, you Eastern Catholics are the defenders, champions, and I might say, the living personification, inasmuch as you bear the name "Uniates."

With what fervor, nay, with what heroism have those words of Jesus

resounded among you and your countries: "Thou art Peter, and upon this rock I will build my Church" (Mt. 16: 18), and those other: "That all may be one"! They have become your motto and your watchword; upon these two affirmations the Eastern Churches in union with Rome have formed the most fascinating chapters in their history.

Behold here a people inspired by these great truths! The sons of Saints Cyril and Methodius, having come to this welcoming land, have retained their faith intact, faithful to God, faithful to Vicar of Christ on earth, faithful to their Bishop who has directed them, encouraged and sustained them in every trial and difficulty.

Only three years ago the Sovereign Pontiff, Pius XII by his admirable Encyclical "Orientes Omnes" (Dec. 23, 1945), wished to perpetuate the memory of the Three Hundred Fifthieth Anniversary of of their union with the Apostolic See concluded in Rome under Pope Clement VIII, and confirmed at Brest Litovsk in 1595 and 1596.

Oh! how many blessings have resulted from the return to unity! With that return those people took up again the faith of their ancestors and the genuine pristine traditions dating from the time that they embraced Catholic Chistianity in the tenth century. The Ukrainian communities became again prosperous and glorious, fearing not opposition nor even the despoiling of their lands; the Sovereign Pontiffs supported them in their struggles, and they responded in turn with faith and fortitude: "Thou art Peter."

From amongst these heroes there stands out the Champion of Catholic Union, St. Josaphat Kuntzevitch, Archbishop of Polotsk and Vitebsk; out of hatred for the faith and for the unity of the Church his enemies again and again inhumanly mistreated and tortured him, finally putting him to death the twelfth of November, 1623.

In the glorious name of this star of first magnitude, Ukrainian priests and faitful in the midst of chains and sufferings, were inspirited to carry the palm of martrydom and victory.

Particularly true was this in the invasions and partitions of their lands in the middle of the seventeenth cntuary, and anew about the year 1839. Sacred are the names of Father Joseph Ancewski, of the one hundred sixty priests transported into the Interior of Russia, and of the many, both clergy and laity of the Eparchy of Cholm, who perished in Siberia; the most precious glories of the Ukrainian Church!

From these persecutions the Ukrainian Church rose to a lofty pinnacle of prosperity, in particular in its vast center, Western Ukraine, whose three Eparchies but a few years ago counted three million six hundred thousand faithful, assisted by about 2,300 priests, with more than 2000 institutions. It is with deep motion that I recall my visit to that land now twenty years ago.

But the second world war came along and the land was ravaged by that destructive whirlwind. Catholic institutions were devastated, and bishops and priests and their coworkers were snatched away. what has happened to those Catholics? Where are their zealous pastors? Sad and heartrending have been the repeated reports of chains, forced labor, exile, and death. Some in heaven and some in chains.

'Your very bonds," wrote the Holy Father three years ago in his Encyclical "Orientales Omnes,"

"Your very bonds," wrote the profoundly proclaim and preach

Christ." May the hopes and desires expressed by the Supreme Pontiff in that Document soon be fulfilled; may the Lord re-establish peace and liberty for all, and let our prayers be fervent and constant for that end.

A solemnity such as this offers a welcome and propitious occasion to recall, among faithful interest in the East, to consolidate amongst us Catholics the fraternal bond that unites us, and also to turn our thoughts charitably to the faithful of the seperate churches.

Since the descent of the Holy Ghost in the Cenacle, evangelization began—"Their voice has gone forth into all the earth" (Rom. 10:18)—and so it is obvious that there would be a variety of customs, traditions, and tongues. Calling all the peoples to follow Christ, the Church welcomed them as they were, molding each and all with His grace.

The focal point was the celebration of the Eucharistic Sacrifice. Together with unity in essential elements, it was only natural and in harmony with the peculiar genius of each people that there be a diversity in prayers, ceremonies, chants and dramatic parts. Thus the rites were formed; a "rite," as we know, is above all the Liturgy, which we Latins call Mass.

Some might think that a Rite is simply an external ceremony. But around a Rite, as a vital nucleus, there are revealed and incorporated the characteristics of a people, and their qualities; in a rite there are sculptured, as it were, their discipline, their history, their genius; hence a rite, in the religious sense, is a sacred symbol of one's nation.

To the rites are linked venerable names, such, for example, as that of St. Mark coupled with Alexandrian rite. Rites are therefore sacred memories and traditions, testimony to the early Christian origin; they are consolidated within the legitimate Jurisdictional divisions, and the hierachic heads of these centers or "metropoles," the Patriarchs of Antioch, Syria, Alexandria in Egypt, Jerusalem and Constantinople, have become the custodians and moderators of their respective rites.

From the five eastern rites of earliest origin—Alexandrian, Antiochene or Syrian, Armenian, Byzantine or Greek, and Chaldean—other branches or subdivisions were formed such developments being the fruits of time and particular vicssitudes of peoples; these eastern rites have numbered as high as fourteen. This Ukrainian rite traces itself to the Byzantine, and constitutes the most numerous group among the eastern rites in the Catholic Church, which total about 9 million.

Might not this number seem small compared with the 300 or 350 million Latins? Without considering that there are also diversities in the Latin rite our reply is that the importance of a rite is not to be gauged from its numbers, but from what its nature is.

We have said what a rite is, but we must also recall with these rites there are intimately connected tens and hundreds of millions of brothers, those namely of seperated churches, due to that unfortunate seperation which took place in the middle of the eleventh entury. They belong to us because they are brothers in Christ, and they are united to these nine millions of Catholic in their respective rites; through their rite they have in common their origin, language, traditions, and customs.

Oh what many and what provident means to help overcome the difficulties of return; certain it is that the rites will be the highways by which they will return to the unity of the Church, and they will

not suffer any kind of embarassment for they already know the rites and belong to them. Indeed the Church wishes that such way remain intact, preserving their integrity and beauty.

The Supreme Pontiffs on every occasion have proclaimed it to be their firm will that the rites be preserved and held in high honor. The Church is glorified by the beauty with which the rites adorn her, and by the unity of faith manifested in the midst of variety. They are monuments of apologetics from Christian antiquity; they are bonds of faith and love among devoted and strong peoples; they are a living record of the eminent and heroic virtues of innumerable faithful.

On such an auspicious occasion as the Jubilee of a Bishop of the Eastern rite living among us, we cannot fail to reflect on the mutual bonds of our brotherly relationship. To practice and manifest that brotherhood is to be our earnest endeavor, just as is the burning desire of the Eestern Catholics that the seperated brethern return to unity. This is the unceasing hope of the Supreme Shepherd of souls, and let it be our resolution to unite oursevles in fervent prayer with the Vicar of Christ and with the Church.

Let us do our part, individually and so within our communities, cooperating generously even if in a limited way, for the purpose of preparing the way and evincing a charitable interest to the extent we are able. We must know each other better, and from a fuller knowedge will spring love and esteem.

Let us think often of what we can do, even individually, and let us do it; multiplying acts of esteem, increasing our charity not tolerating anything deprecatory of the venerable rites, whether Eastern or Western, endeaveoring to maintain their integrity and purity, mediating on and speaking of the divine mission of the Divine Founder of th Church, entrusted to Peter and his successors, and of the work of the paramount benefit which the Popes in every age have developed for the welfare of their children without distinction. Prayer—Charity—Action: these are the basic means for assisting every cause of the Church.

GIMME'S vs. GIVEY'S

Scoring the selfishness and diminished ideals of the world, L. H. Bristol, executive vice president of the Bristol-Myers Company recently urged more than 4000 undergraduates of Seton Hall College, South Orange, N. J., to cherish the virtue of humility.

There are too many of the 'gimme's and too few of the 'givey's in our society," Bristol told the students. He advised them to understand, appreciate and assist in the problems of their fellow men.

Telling the students that people in other countries have been swapping independence and liberty for security he called upon the Setonia undergrads to "treasure and perpetuate the ideals and traditions of our nation and respect our own way of government."

"One of the last things understood in America is the American way which makes it what it is," he added.

"The greatest thing to be gained in life is happines. To be thrilled and excited by your profession or business will enable you to go far toward achieving this happines."

THE UKRAINIAN PROBLEM

From the Book: "Ukrainian Resistance."

A LASTING peace must of necessity be a just peace. It can never be firmly established until it is based upon an international sense of justice. This is expressed in many famous statements, such as President Wilson's Fourteen Points and the Atlantic Charter.

In reality, however, the political horizon of today is clouded by unsolved international problems, in which lurk the potentielities of another war. Chief among these prolems is that of Ukraine.

It is an undeniable fact that since its short-lived national sovereignity at the close of World War I, Ukraine has played an important role in international thinking, actions and relationships. This is because the positive qualities of the Ukrainian people themselves, and also because of the geopolitical position of their land. Because of its geopolitical position, its natural resources and its potentialities for further exploitation, Ukraine is a magnet for those powers which are driven by imperialistic desires to expand their boundries and enrich themselves at the expense of their neighbors.

A glance at the map and a brief survey of Ukrainian history and development and aspirations of the Ukrainian people will convince anyone that in Ukraine and in the Ukrainian people lies the key either to lasting peace in Eastern Europe, or to constant war started by those who covet it. For Ukraine is truly the "cockpit of two worlds," the western and the eastern. In the global sense of the word, Ukraine is a veritable Gibraltar. The attitude of Russia and Germany toward Ukraine when they aquired imperialistic ambitions and the fact that Ukraine has a major objective and the terrain of the two great wars between Germany and Russia, brings clearly into light the vital significance of the geographical position and resources of the country. On the othr hand Ukraine has never carried on an imperialistic war. Although its history records many bloody conflicts, they have been aimed at the stopping of the wild hordes from the East which have constantly invaded and plundered it, or they have had as their objective the repelliing of the imperialistic aggressions of the neighboring countries. The entire history of Ukraine can readily be summed up in the words of one of its leaders: "I covet nought from anyone, but I will never surrender what is mine!" Swords have been beaten out of plowshares not for purposes of aggression but only for self defense of Ukraine.

The vital territorial and political importance of Ukraine has imposed upon its people special obligations. Just as on the one hand the Ukrainian people have to strain to their utmost to provide means for defense against the imperialistic drives of their enemies, so on the other hand they must demonstrate in no uncertain terms that they will not permit themselves to be used as a pawn by them. This two-fold ob-

ligation the Ukrainians have fulfilled completely. Thus during the recent war they turned the edge of their powerful, swift sword against the Soviet Russian imperialists. It would only be natural to expect that for their gallant fight in defense of their native land and because of the fact that the very interests of the democracies demand it, the Ukrainians should be receiving moral and material aid of the necessary proportions from the latter and especially from those whom destiny has made responsible for the future fate of the world. In reality, the Ukrainian people not only have not been given any such assistance, but too often they have found little understanding of their national aspirations, or sympathy for their plight. That, it is worth nothing, is one of the main reasons for the constant threat of another world conflict which is hanging over us, a threat that is daily increasing instead of diminishing.

The present Ukrainian situation, both internal as well as external is patently no product of the desires of the Ukrainians. On the contrary it is against their will and wishes. Proof of this is found in the desperate struggle that they have been waging against all the injustices and oppressions which they have endured, and which are at present entirely inflicted upon them by the Soviet Russians.

The roar of cannon and the explosions of bombs during the war rather deadened for a while the sounds of the many-sided Ukrainian liberation fight for national freedom. When finally the sounds of war died away on the world front, they were to be heard louder than ever before on the Ukrainian front. The heroic struggle of the Ukrainians against the Russian attacks upon the Western Ukrainian Catholic Church, for example, attracted world-wide attenion. When finally Russia did manage to gain control of it and make it subject to Moscow, it was only after all the Ukrainian bishops and hundreds of the clergy and the faithful had ben either killed, imprisoned or sent to Siberia. Through the Iron Curtain, behind which Soviet Russia is enchaining its victims more firmly every day reports filter through which conclusively indicate that there a mighty Ukrainian fight for liberation is still continuing on all fronts and in all fields of life.

While the war was still in progress, the world press began to feature reports of the rise throughout Ukraine of Ukrainian guerrilla detachments which constantly harrassed and fought pitched battles with the German occupants. These are not to be confused with the Russian partisans. This underground fight in Ukraine was usually regarded as merely part of the resistance of all the Soviet peoples to the Nazi aggressor. In reality however, this valiant fight had as its ultimate objective the freeing of Ukraine not only from the totalitarian rule of the Germans but eventually also from the even more totalitarian rule of the Russians.

It was not until after the war that this fact received any general recognition in the outside world. It then began to assume international importance, and in some instances to become the subject of international controversy.

On March 27, 1947 the agencies reported the killing in a skirmish between Polish troops and a detachment of the Ukrainian Insurgent Army (UPA, i.e., Ukrainska Povstancha Armiya) of the pro-Red Polish Vice-Minister of War, General Swierczewski. Several weeks later the military accord between the Soviets, the Poles and the Czechs was tightened for the purpose of carrying on coordinated operations against the guerrilla incursions of the Ukrainian Insurgent Army. This effort clearly demonstrated the power and the extent of the Ukrainian liberation movement. Because of all factors involved and, particularly because this movement is directed against one of the "Big Five," the Soviet Union, Ukrainian liberation struggle has not yet been placed formally on the agenda of the United Nations Security Council, as one which might endanger world peace, although appeals urging the Security Council to take this step have been made from time to time by responsible bodies.

Late in the summer of 1947 the UPA raids into Czechoslovakia brought about several governmental crises in that country. Shortly afterward a force of about 400 members of the UPA fought their way from the Soviet Union and crossed over fully armed into the American zone of occupation in Germany and there they laid down their arms and freely surrendered themselves to the American military authorities. At the same time they volunteered to serve in any military action desired by the Americans. These facts were widely reported in Europe and in America, and showed how backward competent inernationalbodies are in facing the reality of the Ukrainian situation.

As previously mentioned, the struggle for Ukranian national freedom is being conducted on every possible field and by all possible means and methods; but always with only one objective in mind: the political independence and national sovereignity of the Ukrainian people. Daily this struggle is becoming stronger and more extreme. The wheel of history can never be turned back. Sooner or later Ukraine will assume that rightful station in the family of nations, which historical destiny has allotted her. When that takes place, Ukraine will no longer be a bone of contention between foreign imperialistic powers and the cause of wars. On the contrary, Ukraine will then be the most powerful obstacle to their aggressions and thereby will automatically become a guarantee of that lasting peace which can never be brought about if international justice does not prevail. This historic mission can be accomplished only by a free, sovreign and democratic Ukrainian republic. This truism is the key to the Ukrainian problem.

BULWARK OF PEACE

"What we had always said has now been proved: 'International Brigades' are really the Army of the Third International. We Spaniards, to our sorrow, are familiar with the names and methods of those belicose knights of the new 'democracies': Tito, Dimitroy, Longo, Gottwald, Holdos, Karanov, Tochev. All these fought in Spain on orders of the Comintern, and the same people are today invading Greece on orders from the Cominform. This has done much to shed light on the Spanish war and our present position. The truly democratic world has ceased to regard us as a 'danger to peace' and we are becoming a 'bulwark of peace.'"—*Senor Alberto Martin Artajo, Spanish Minister of foreign Affairs.*

Soviet Russia Broke Every Agreement It Ever Signed–Says Truman

PRESIDENT Truman solemnly has stated that had the U. S. failed to assume the responsibility of saving the western European democracies, this nation, and the world, might have been destroyed.

The chief executive, in an extemporaneous talk that astonished some 2,00 high Shrine officials, said:

"Had we failed to assume that responsibility, the only thing left for us would be to crowd into our shells and to prepare for the destruction of the world, and our selves with it."

The president said the U.S. had joined the United Nations in the hope that "when the hostilities had ceased, we would arrive at that peace for which we all had prayed since 1941."

With a sad note in his voice, Mr. Truman added:

"It didn't come—it didn't come."

Then, pointing his finger at Soviet Russia, he stated:

"For we found that we had an ally, and an ally whose habit it is and whose habit it has been since 1917, to make agreements for the purpose of breaking them.

"Now it is absolutely necessary that we assume the leadership among the democracies of this world so that there will be enough force in this world to maintain the peace.

"We are going to maintain the peace and make the United Nations a going and a militant organization for the welfare of the world as a whole."

The president spoke to a gathering of top nobles of the Shrine organization, which is holding its diamond jubilee convention in Chicago. He is a member.

Mr. Truman said: "We missed the boat 30 years ago but we are assuming the responsibility which God Almighty intended we should assume at that time. . ."

(The president apparently referred to his often-reiterated statement that this country should have joined the League of Nations.)

He told cheering thousands earlier in mammoth Soldier Field that U.S. will continue its "great crusade for peace" and that he is optimistic the world will be organized for peace without a war.

Without mentioning the Soviet regime, he spoke of the doctrine which calls for organizing the world by destroying free governments "through the use of force and the effort to create class warfare.

"In practice," he said, "this system of world organization is no better than the old tyrannies that have failed. It is incapable of satisfying the needs and desires of men for a better life.

"In its inner stucture it manifests the fatal weaknesses of all dictatorships. Within the circle of its control today tensions and conflicts appear to be increasing."

Characteristics of the Byzantine or Greek Rite

By Rev. L. I. Sembratovich

THE ANTIMINSION

THE altar is covered with linen covers. Instead of the Latin altar stone the Byzantines use the antiminsion. It is a large square piece of linen, corresponding to the corporal. On the antiminsion there is painted a representation of the burial of Our Lord. On the corners appear the figures of the four evangelists; on the sides, those of Saints Basil and John Chrysostom are depicted. At the top a relic of a martyr, certified by the bishop, is sewn into the cloth.

This antiminsion is consecrated by a bishop on Holy Thursday, together with Holy Chrism. Moreover the bishop must designate in writing the name of the church and altar for which it is destined. No Mass is permitted to be celebrated on any altar without the antiminsion. It is used like a Latin portable altar.

The Analogion or Tetrapod

The analogion or tetrapod is a small table placed in front of the iconostasis. On it rest the crucifix, two candles and an icon of Our Lord or the Blessed Virgin. Here the Sacraments of Baptism and marriage are administered. Here the sacramentals are blessed. It is customary for the faithful to advance to this table make the sign of the cross, bow and kiss the icon. Easterners seldom genuflect like their brethern. They express their reverance for the Most Blessed Sacraments by making a profound inclination, and then crossing themselves.

The seperation of the sexes is common in Byzantine churches and still prevails among Ukrainians. The women occupy the left side, while the men are seated on the right of the church.

Liturgical Books

The books used in the Byzantine service are much more complicated than those of the Latin Church, but in general they correspond to them. We have already mentioned the Gospels, that is always laid on the altar, and also the missal. The epistles are contained in a seperate book called "The Apostle." The Eucologion cerresponds somewhat to the Latin ritual. It contains not only the prayers for the administration of the sacraments, but also various blessings.

The two triodan books contain the Divine Office for the Movable feasts of lent and Easter time.

The Oktoich comprises the Office for the Sundays of the year. The Meneva consists of twelve volumes, one for each month. It is similar to the Proprium Sanctorum of the Latins and includes the offices of the saints and also their special hymns and prayers. The "Psalteera" contains the psalms, divided into twenty sections, called "Kathismas."

The Typikon is a perpetual calen-

dar, containing the list of feasts and the data for their proper observance. It coincides with the "Ordo."

Liturgical Vestments

The vestments of the Byzantine Church correspond somewhat to those of the Latins. It is an interesting case of parallel evolution; the vestments developed originally from the festive Roman dress, used on solemn occasions. Differences of rite now make them quite dissimilar.

The liturgical colors employed by the Latin Church are unknown in the Byzantine Church. These latter are principally of two colors lampros (svitleey), used on feast days; and the purple of penance (lila), used on days of lent. Black, of course, is always worn at the Requiem Mass and at burials.

The bishop uses the sticharion, which corresponds to the Latin alb. The epitrachelion corresponds to the Latin stole, excepting that the two bands are generally hooked together or sewn, leaving a loop for the head. It is ornamented with seven crosses. The girdle is a narrow band of the same fabric as the vestment. It is ornamented with a cross. Instead of one maniple, the Byzantine use two. The epigonation which hangs at the right side from the girdle and reaches the knee, is termed "the sword of justice." In the Latin rite it is used by the Pope alone. The Eastern Church allows it to be worn by all ecclesiastics who enjoy ordinary or honorary jurisdiction. Every bishop now wears a sakkos. This vestment corresponds to the Latin dalmatic or tunic, reaching below the knees, with short sleeves divided on the sides. The sides are joined again by ribbons or clasps. At one time, only the patriarchs wore the sakkos. Now it is used by all bishops who have territorial jurisdiction. Over the sakkos is worn the omophorion. It is a side band, richly embroidered with crosses and the figure of a lamb, worn only by the bishop, and it is placed around his shoulders. One end hangs down in front, and the other, behind. The bishop wears the pectoral cross and a medal containing a relic, called encolpion. The Byzantine mitre is a crown ornamented with jewels and surmounted by a cross. The bishop carries a crozier shorter than the Latin staff; this pastoral staff terminates in two branches, curved and ornamented with serpents' heads. Between them is a cross. In blessing the people, the bishop uses a triple and a double candlestick with lighted candles. The former is called trikirion. It represents the Blessed Trinity. The latter is termed the dikirion and represents the dual nature of Our Lord. These may only be used by the bishops.

The priest's vestments, the sticharion, maniples, epitrachelion and the girble are the same as the bishop's, save that instead of a sakkos, he wears a phelonion. This is a chasuble which has been cut away, not at the sides as the Latin vestment, but in front. It is a bell-shaped vestment with an aparture for the head. It reaches to the feet.

The deacon wears the sticharion and the maniples, but no girdle. He wears the dalmatic, which is quite similar to the Latin vestment. The deacon's stole is called the orarion. It is wound around the body. At communion time it is unwound to form a cross behind and in front of the deacon. The word "AGHIOS" (holy) is thrice embroidered on it.

The Byzantine clergy use the kamelevka as head covering; the Ukrainians, the kolpak.

The vessels used for holy liturgy are the chalice and the diskos which corresponds to the paten of the Latin rite. The asteriskos is a cross of bent metal which stands over the diskos. The chalice and diskos are covered with small veils. A golden spoon is used for giving Holy Communion to the faithful. The "Holy Lance" (kopye) is a knife used for cutting the liturgical Bread (prosphora).

SS. CYRIL AND METHODIUS

On the school grounds at St. Mary's stand two white marble statues. They represent the Apostles of the Slaves, SS. Cyril and Methodius, who play an important role in the tradition of the school.

The story of the Apostles' lives go back over a thousand years. Born of Greek parantage in Thessalonian Salonica, reared in a bilingual Greek and Slovanic environment, educated at Constantinople, both brothers eventually found themselves in a monastery, Cyril after ordination to the priesthood, Methodius after several years of government sevice. They soon left their monastic retirement, however, to embark on a missionary career, first to the Turkish Chazars in Crimea and shortly thereafter, to the partly Christianized Slavs in Movaria.

Coming to Movaria at the invitation of the ruling Slav prince, the brothers brought with them Slavonic translations of the Greek New Testament, cast in a new Slavonic script devised by Cyril. They soon amplified these translations by additions from the liturgy and the Old Testament.

After a more or less unsuccessful three year sojourn in Moravia, Cyril and Methodius moved southward to more friendly and rewarding regions. They were graciously received by the newly-elected Pope Adrian II, who not only sanctioned the ordination of the Slavonic disciples, but also gave his blessings to the Slavonic translations and priestly orders to Methodius.

Following Cyril's death at Rome in the year 869, Methodius returned to the Slavic mission field as a priest and, shortly afterward, Adrian II raised him to the episcopate. This comission marked the beginning of serious jurisdictional troubles between Methodius and Frankish clergy leading to his imprisonment by the Archbishop of Salzburg and eventual liberation after nearly three years at the direct intervention of Pope John VIII. Upon resuming his work in Moravia, Methodius again encountered clerical opposition along with charges of heresy and disobedience to papal restriction on the use of the Slavonic liturgy, which resulted in his summons to Rome.

After vindicating himself, Methodius returned to Moravia with formal papal approval of the Slavonic liturgy. In the five remaining years of his life, Methodius not only expanded the Slavonic mission among the Czechs and Slovaks, but also continued with his disciples the translation of the Scriptures, to which he added a digest of cannon law and lives of the saints. In 885 Methodius was called by God for his eternal reward.—

— Norbert Szuszodrowski.

MENTAL HYGIENE AND GUIDANCE

By Brother S. Methodius, F.S.C.

FREQUENTLY we read books and articles, and listen to lectures on Physiology or Bodily Hygiene. Very seldom do we come in contact with the knowledge of other aspect of our ego, our person, namely—*Mental Hygiene.*

We are composed of a body that is mortal, and a soul that is immortal. Because of the union of these two, body and soul, we have mental capacities—power to think, to reason, to plan—all faculties of the mind. *Religious education* gives us the knowledge of the wonderful faculties of our soul; *health education,* commonly called Physiology or Bodily Hygiene, gives us the knowledge of our body; *mental education* or Mental Hygiene, gives us the knowledge of the faculties of our mind.

Because Mental Hygiene and its proper Guidance are very important and extremely beneficial to all persons striving for *emotional, social* and *intellectual maturity,* I am going to write a series of lectures about it to the *"Redeemer's Voice Digest"* These are going to be simple lectures, treating only of the fundamentals of Mental Hygiene.

MENTAL HYGIENE AND GUIDANCE

FIRST LECTURE

Purpose of Education and of Mental Hygiene

The purpose of education is the development of wholesome personality in an individual. It is to prepare him for a proper choice of life. The purpose of Mental Hygiene is more than the cure of mental deviations.. Its aims are (I) Psychological background of behaviour; (II) Diagnostic approach to understanding of individuals; (III) Handling of specific problems; (IV). Positive Mental Hygiene.

The aims of education are: (I) Self-realization; (II) Happy social relationship; (III) Economic efficiency; (IV) Civic and religious responsibility. These are also the aims of Mental Hygiene.

Personality

What is personality? Personality is the way of reacting to situations. It is the sum total of the individual's characteristic habits, attitudes, and presistent tendencies. "Personality is the presistent tendency of an individual to make certain kinds and quality of adjustments."—Shave.

Function of Mental Hygienists

Mental Hygiene and education are related disciplines. Sound education of youth should involve a clinical as well as a pedagogic approach. Teachers and parents must be mental hygienists as well as educators. There must be intimate partnership between home, school and church. To attempt to seperate the school's responsibility from that of home or the church would be unwise. The safest procedure

is to stress the joint responsibility these basic insitutions have. "The task of mental hygienists is more than mere amelioration of mal-adjustments; he must see his job in the more positive aspect of helping the individual to develop a sense of personal worth, based upon efficient actions that harmonize with actions of others, striving with him toward an elective goal,"—Prescott.

Guidance

What is guidance? Guidance is a process whereby the abilities of individuals in *moral, physical, social, emotional, occupational* and *intelectual* spheres are discovered and developed. It is the discovering, the pointing out of problems, and helping an individual to solve them.

Philosophy of Life

To be a successful individual, one must have a sound philosophy of life. He must remember, that he is a creature of God, endowed with an immortal soul and a mortal body. He must train himself to be a good citizen not only for this life, but for life hereafter. He must have a right understanding of temporal and eternal values. To be successful, one should identify himself with a cause or purpose greater than himself. To be successful, he should have the courage to be an individual in a group when conscience demands.

If he ignores his education or economic or social life—the fact that he has a soul, then *"The Rights of Man"* becomes a meaningless phrase; *"Freedom,"* an empty idea, for which only fools will die; *"Equality of all Races and Nations"* can be only sheer, stupid propaganda and wishful thinking; *"Brotherhood of Men"* is an unattainable dream. Reject man's immortal destiny, and life becomes an empty gesture.

Primary Motives

Every individual has many fundamental needs which must be satisfied if development is to proceed in normal, orderly fashion. These needs or drives are *physiological,* such as: (I) hunger; (II) thirst (III) elimination; (IV) temperature maintenance; (V) rest; (VI) sleep; (VII) avoidance of pain, or they are phychological, such as: (1) affection or security; (II) belonging or companionship; (III) independance; (IV) achievement; (V) conscience approval; (VI) social approval, (being appreciated by others for what we do); (VII) self-esteem.

Satisfaction of these needs is difficult due to the complexity of civilized society. It is sometimes impossible to satisfy one need without interfering with the satisfaction of others.

An individual who can satisfy all these needs to a reasonable degree, according to his religious principles, or, as the modern psychologists say —by socially approved means,—is well adjusted, wholesome and rich personality.

When two needs conflict, the individual is confronted with the problem of *adjustment.* Adjustment is the process of handling a conflict in such a way, that both needs involved are satisfied.

Conflicts

What happens when a conffict occurs? Work is a matter of solving problems. When a conflict occurs, a problem arises. Hence, one must work to solve this problem. This may be done by (I) varying behaviour so that both needs are satisfied, or (II) using *Adjustment Mechanism,* giving up one goal in part or in whole.

FATE OF UKRAINE CATHOLICS

(The following letter appeared on the editorial page of the New York Time, August 5. Its publication was arranged by the Ukrainian Congress Commitee of America.)

Persecution by Soviet Clergy and Laity Reported

To the Editor of The New York Times:

FOR some time I have been reading the editorial of The New York Times and other American newspapers that reach me about the persecution of the Catholic Church and her hierarchy by the Soviets and their satelites. I am surprised and deeply regret that nothing has been mentioned about liquidation of the Ukrainian Catholic Church in western Ukraine and Carpatho-Ukraine, which has been persecuted for so long.

The tragic fate of Cardinal Mindszenty and of Archbishop Stepinac is well known, as well as the recent persecution of Archbishop Joseph Beran of Prague. But hardly anything is known of the fact that the entire Ukrainian Catholic hierarchy has been completely liquidated. Some bishops are dead, others are still suffering in the Soviet camps, where they are assigned to hard labor.

The cruel hand of the Soviet fell upon them during the night of April 11, 1945. All of them had long been singled out as church leaders and patriots, firmly believing in the cause of Ukrainian national independence. All of them were arrested on the same night, and within a short time hundreds of priests and faithful as well. Convenient tools were soon found, who "dissolved" the Ukrainian Catholic Church as such and made it a part of the Russian Orthodox Church under the leadership of the Kremlin-dominated Patriarch of Moscow.

His Holiness, Pope Pius, in his famous encyclical, "Orientales Omnes," called the attenion of the world to the martyrdom of the Ukrainian Catholic Church under the Soviet regime and appealed to all Christians to pray for the Ukrainian Catholics.

The Ukrainian Catholic Church was the first, but not the last, to fall victim of the Moscovite war against Rome. None the less, according to reports that still reach us here, the religious spirit of the Ukrainians and their national fervor burn brighter than ever before.

Most Rev. John Buchko, D.D., Bishop of Cadi, Apostolic visitator for the Ukrainians in Western Europe.

Rome, Italy, July 20, 1949.

WHAT EDUCATION IS

The true object of education is the attainment of truth and the training of character. It is not, as some would have, a collection of ideas or a mustering of facts. True education means that we should reflect on the facts we have ascertained and should try to assimilate these ideas and to find out whether they are true or false. Real education means some hard thinking involves hard work.—*Cardinal Griffin.*

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.: 887, Office 1785
Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК

ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІТ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50

ЄВАНГЕЛІЄ,—велике на престіл, неоправлене $10.00

ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР $3.00
Книжка гарно оправлена, написав др. Кібзей. Гарні поради на ріжні хороби, в рідній мові. 735 сторін друку.

НАША РЕЛІГІЯ—Новий Катехизм уложена Всеч. о. А. Луговим ..... .25
В українській і англійській мові, третє видання. Дуже популярна.

ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .50
Має 40 великих, зворушаючих, символічних образів, та гарні науки.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK., CANADA

C·I·L
PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S
PAINT SHOP
PHONE 886
YORKTON — SASK.

BRANDED LINES
ARE YEAR-'ROUND FEATURES
AT **EATON'S**
FROM "COAST TO COAST"

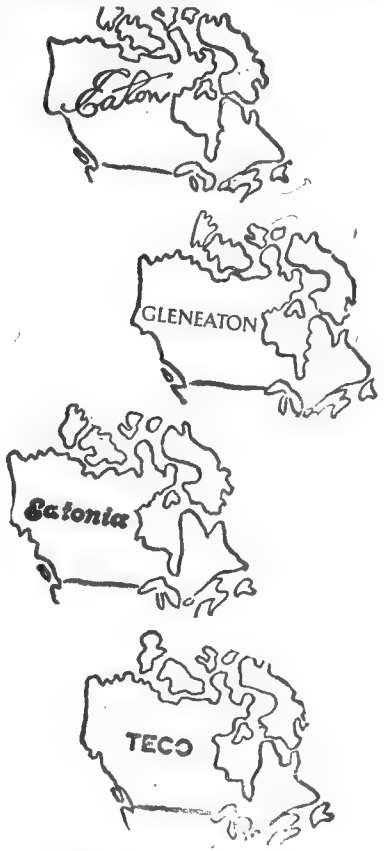

THE T. EATON Co SASKATCHEWAN LIMITED

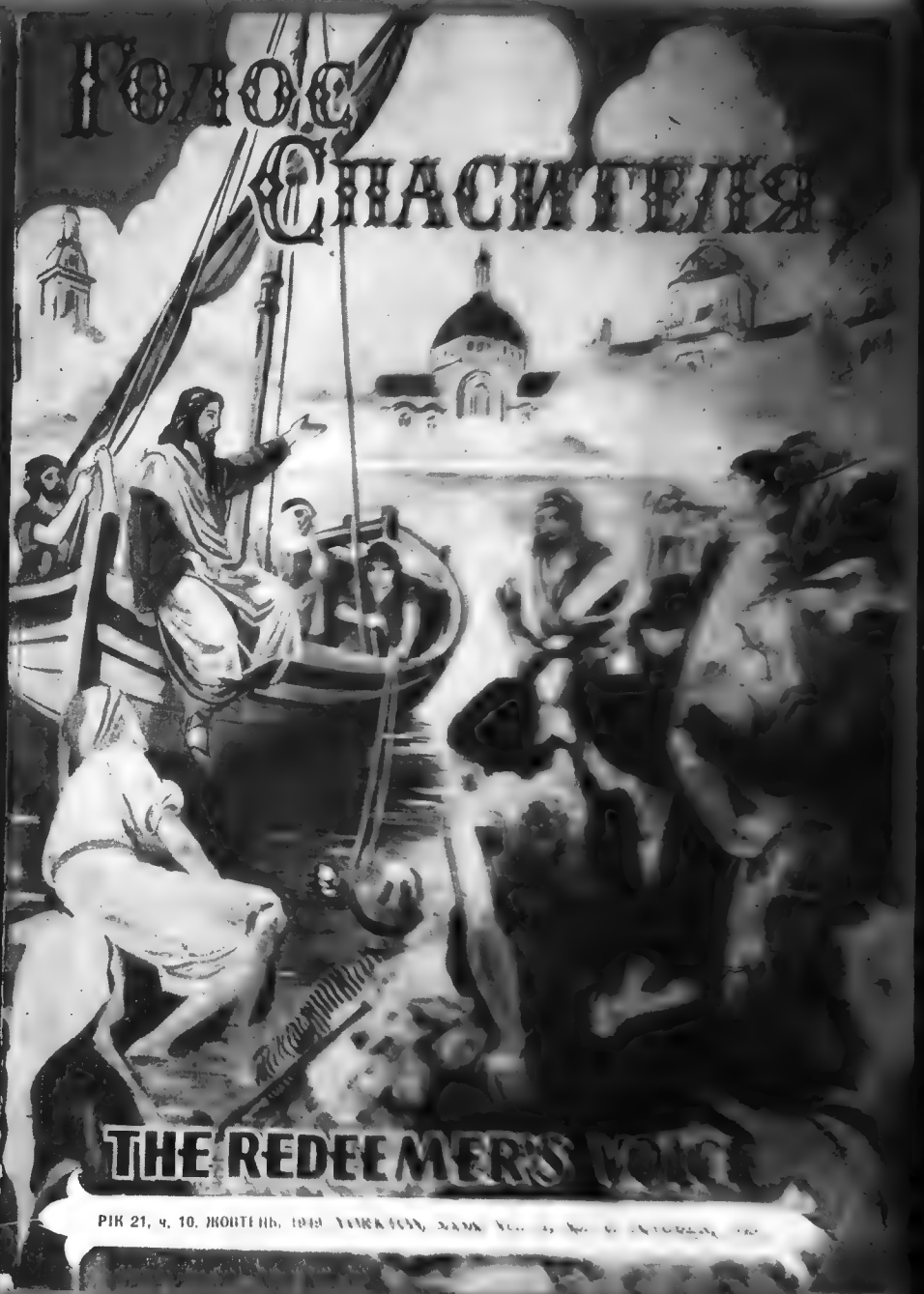
Голос Спасителя
THE REDEEMER'S VOICE
РІК 21, ч. 10. ЖОВТЕНЬ, 1949

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чини Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одне число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single copy 15c.

Редактор

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

Editor

Rev. M. Schudlo, CSSR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор

Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager

Rev. S. J. Shawel, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Subscription for 1 year to England: 10 Shillings
Передплата на рік до Англії: 10 Шилінгів

Authorised as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

— ЗМІСТ —

СПРАВА БУДОВИ НОВОЇ ЦЕРКВИ В ЙОРКТОНІ		1
СПРАВА БРАТСТВА МАТЕРІ БОЖОЇ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ		1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ		5
З ЦЕРКВИ ТА СВІТУ		11
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДИ		15
ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА МІСЯЦЬ ЖОВТЕНЬ		16
ХРИСТОС ЦАР	о. С. М., ЧНІ.	17
ВОЛОДИМИР ВЕЛИКИЙ	Др. Юрій Федорів	19
СЛУЖБА БОЖА	о. М. Шудло, ЧНІ.	24
НЕ МИНАЙ БОЖОГО ХРАМУ	А. Войновський	27
ПОКРОВ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ	о. Др. Микола Комар	32
ПРЕСВЯТА ЕВХАРИСТІЯ	о. Роман Хомак, ЧНІ.	36
ДЕСІНФОРМ—НОВА ПІДЛАЗКА СОВЄТІВ	С. Меч	38
СЕКТАНТИ	о. С. Х., ЧНІ.	41
БОЖІ ПЕРЕСТОРОГИ	о. Др. Іван Чинченко	44
СМІХОВИНКИ		48
THE UKRAINIAN LIBERATION MOVEMENT		49
HOW CAN WE HELP THE CHURCH UNION		52
CHARACTERISTICS OF BYZANTINE OR GREEK RITE		54
THE PURPOSE OF MAN'S EXISTENCE		57
MENTAL HYGIENE AND GUIDANCE		60
THE COMMANDMENTS OF THE CHURCH		62
CHANGE OF RITE		64

СПРАВА БУДОВИ НОВОЇ ЦЕРКВИ В ЙОРКТОНІ

На будову нової церкви в Йорктоні вплинули слідуючі жертви:

Пані Марія Чичка в Едмонтоні прислала раз $10, й знова $20.00— разом $30.00.

Пан Василь Івасенко з Вест Бенд, Саскачеван, жертвував $10.00.

Сердечне спасибі тим щирим людям за їх дбайливість о славу Божу і душевне добро свого рідного народу. Давби Господь, щоб вони знайшли богато наслідувателів, бо лишень тоді буде можливо взятися до будови нового храму Божого в Йорктоні. Є надія, що тепер в осені, коли наші добрі фармарі матеріяльно най краще маються, неоден прийшле свою лепту, щоб в такий спосіб причинитися до більшої слави Божої, й заслужити собі на обильніше благословення Боже для себе й для своєї родини.

СПРАВА БРАТСТВА МАТЕРІ БОЖОЇ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

Дня 14 серпня 1949 року воскресло в Йорктоні Архибратство Матері Божої Неустанної Помочі.

Сказано "воскресло", бо воно колись жило, розвивалося, цвило, чудові овочі плодило в нашім рідним краю, на західній Україні, в Станіславові. Червоний Ірод умертвив, розпяв ту дитину Марійську, як колись його попередник Каяфа розпяв Ісуса. Однак як Каяфа не був у силі задержати в гробі Сина Марії, так і його наслідник Сталін не потрафив на віки задержати в гробі забуття Дитину Марійську, Архибратство Матері Божої Неустанної Помочі.

Це Архибратство подібне тепер до молодесенької деревини, іннощо посадженої, однак воно при Божій Помочі скоро розвинеться, розростеся й розпустить свої гиляки по цілій Канаді, Америці й деінди. Ось вже парафія Вішарт, одна з найбільших парафій в Йорктонськім окрізі, також славний Кридор прилучилися до Архибратства в Йорктоні. За їх прикладом підуть і інші парафії, а за кілька літ Мати Божа здобуде для себе всіх Українців католиків доброї волі, де б вони не були. Овочі цего хрестоносного походу Марійського Братства будуть чудові: твердша віра, горячіша любов, чистіше життя, спокійніша смерть, краща вічність.

Мати Божа, Царице України, благослови своє молоденьке дитя, своє рідне Братство, опікуйся ним, виховуй його, помагай йому в його благородних змаганнях, на більшу славу Твого Сина Ісуса Христа, й більшого духовного добра Твоїх вірних слуг Українців католиків.

КОМУНІКАТ

Ділового Комітету для підготови і відбуття Першого Конґресу Українців Католиків Східної Канади.

1. Навязуючи до попереднього Комунікату та пресових нотаток в днях 8-го, 9-го і 10-го жовтня 1949 р. (субота, неділя і понеділок) відбудеться в Торонто Перший Конґрес Українців Католиків Східної Канади в "Кінґ Едвард" Готелі— Кінґ Ст. 1.

2. Конґрес пройде під Високим Патронатом Їх Ексцеленції Кир Ізидора, Екзарха Східної Канади.

3. Конґрес підготовляє Діловий Комітет покликаний Дієцезальними Екзикутивами Українських Католицьких Орґанізацій Східної Канади. Головою Коміетту вибрано п. А. Кучерепу. Секретарем п. О. Лукавецьку.

4. Участь в Конґресі візьмуть Делеґати всіх діючих Українських Католицьких Товариств, Комітетів, Братств і Орґанізацій, згуртованих при церквах та Гості.

5. Ціль Конґресу:
1) Оживити і посилити працю істнуючих Католицьких Орґанізацій, Братств, Комітетів і Товариств.
2) Виробити і приняти спільну програму праці для всего католицького руху в Східній Канаді.
3) Скоординувати його в одну цілість— Українську Католицьку Акцію Східної Канади.

6. Поґрама Конґресу це:

а) Участь в Службах Божих відправлених в наміренні Української Католицької Церкви і Українського Народу.

б) Участь в Пленарних Нарадах Делеґатів і Гостей зі слідуючою програмою:

Неділя дня 9-го жовтня 1949 р. год. 2—6 п.п.

а) Слово Їх Ексцеленції Кир Ізидора.

б) "Українська Католицька Церква—Авангард західної цівілізації"—ред. В. Душник США.

в) "Сучасність і Українська Католицька Молодь"— о. Др. І. Назарко ЧСВВ., Монтреаль.

ґ) "Українська Католицька Жінка"— п. К. Кравсова, Торонто.

д) "Українська Католицька Акція і наші сучасні завдання"— Др. О. Бойко, Торонто.

є) "Дієцезальний Фонд Екзархату Східної Канади"— о. кап. М. Горошко, Торонто.

Понеділок дня 10-го жовтня 1949 р. год. 3—6 п.п.

а) "Найстарші християнські памятки в Україні"— ілюстрований світлинами доклад п. Проф. Пастернака.

б) Звіти Комісій, приняття їх ухвал, резолюцій і пресового Комунікату.

в) Праця Делеґатів в Поодиноких Відділах:

Мужескому з рефератами:
"Історія Української Катол. Церкви"— о. Пралат В. Кузьма.
"Укр. Катол. Орґанізації та їх досягнення"— п. Ю. Кравс.
"Генеза ціль і праця Братства Українців Католиків—о. Ігумен І. Бала, ЧНІ.
"Світогляд сучасної науки"—п. проф. В. Вертипорох.
"Соціяльні проблеми а Католицька Церква."—п. мр. А. Козак.
"Кредитові Спілки одна з форм розвязки соціяльних питань в дусі Католицької Церкви"—п. Дир. Топольницький.
"Рідна Школа та її завдання в Канаді"—п. Дир В. Дідюк.

Жіночому з рефератами:
"Визначні жінки в історії України"—п. А. Черняк.
"Права і обовязки канадійських горожан"—п. М. Карпець.
"Наша праця"—п. М. Яцикович.
"Католицьке виховання дитини"—п. А. Войчишин.
"Роля жінки професіоналістки"—п. Ф. Мартинюк.
"Праця жінки в Церкві"—п. К. Вербицька.
"Як вести працю в Відділах ЛУКЖ"— п. О. Лукавецька.

Молоді з рефератами:
"Генеза Українського Католицького Юнацтва, його праця і досягнення"—от. кап. М. Горошко.
"Праця в Відділі Українського Католицького Юнацтва"—от. В. Дзюрман.
"Ціль, завдання і праця Українського Католицького Юнацтва" —п. І. Кіт.
"Вишкільні курси Української Католицької Акції для Українського Католицького Юнацтва"—от. В. Фірман.
"Зміна правильника Провінційної Екзекутиви Українського Католицького Юнацтва"—п. А. Дячинська.

ґ) Звіти, Дискусія, Уділення Абсолюторії і Вибір тих Дієцезальних Екзекутив, які кінчають свою каденцію (Бук, ЛУКЖ), або обовязані відбути Дієцезальний Зїзд для звітування (УКЮ) Приняття правильників для поодиноких Орґанізацій в ціли пожвавлення їх скоординованої праці в рамях Українських Католицької Акції Східної Канади.

7. В неділю дня 9-го жовтня ц.р. в год. 8-ій веч. в залі "Колюмбус" 582 Шерборн відбудеться святочна Академія в честь Митрополита Андрея Шептицького з участю артистичних сил Торонта і святочним рефератом п. Проф. Біберовича з Оттави.

8. В часі Конґресу орґанізується в приміщенням "Кінґ Едвард" Готелі Вистава Українського Мистецтва, Книжки та Преси, яку підготовляє окремий Комітет.

9. Конґрес закінчиться Великим Бенкетом в понеділок 10-го жовтня ц.р. в "Крістал Бал Рум" в "Кінґ Едвард" Готелі. Початок Бенкету год. 5.30 п.п. В Бенкеті візьмуть участь Високі Церковні і і Світські Достойники.

Вступ на Кенкет— 3.00 дол.

Зогляду на ограничену скількість міть на Бенкеті— слід вже

нині резервувати і набувати карти вступу в Канцелярії Української Католицької Служби.

UKRAINIAN CATHOLIC SERVICE
17 Wellesley St. E., Toronto 5, Ont.— Ph. RA 6898

10. Делегатів і Гостей зпоза Торонта просимо зголошувати свої запотребування на мешкання на час Конгресу на повищу Адресу найпізніше до 1. жовтня 1949 р.

Зголошення по тім реченці будуть безуспішні.

Рівночасно просимо всіх заінтересованих скомунікуватися зі своїми Всечеснішими оо. Парохами, які дадуть дальші потрібні інформації.

На бажання висилаємо окремо точно опрацьовані Програми Конгресу.

Торонто, дня 10. вересня 1949 р.

ЗА ДІЛОВИЙ КОМІТЕТ:
А. Кучерепа (вр.) Др. О. Бойко (вр.) О. Лукавецька (вр.)

ПРИГАДКА

Чи Шановні Читачі та Читачки вже прислали свій дар на закуп Машини, що конечно потрібна Редакції Голосу Спасителя, щоб могти продовжати працю для добра нашого народу в Канаді та в Америці? Якщо ще не вислали 5 долярів, так зробіть це негайно. Господь надгородить Вас за великодушний дарунок!— Багато Шановних Читачок і Читачів уже прислали свій подарунок. Чи Ви мали б лишитися позаду? Чи тільки Ви мали б пожалувати 5 долярів Редакції Голосу Спасителя, що в день і ночі трудиться для Вашого добра, поширюючи скрізь Христову науку, що єдина годна запевнити світові правдивий мир, щастя на землі та спасення душі по смерті?— Ми певні, що Ви зараз виповните наше прохання, як тільки прочитаєте ці рядки!— Дякуємо.

Редакція Голосу Спасителя.

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВ. МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Надзвичайно гарна книжка; 96 сторін друку з 40 великими, зворушаючими символічними образками та науками. Принесе вона Вам велику духовну користь.

ЦІНА З ПЕРЕСИЛКОЮ тільки 50с

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

Цікавіші уривки із листів наших Читачів та Приятелів
Дописи — Подяки з Вислухані Молитви, — Жертви

УКРАЇНСЬКИЙ СТИГМАТИК

Читаючи "Голос Спасителя" ч. 5 з травня ц.р. я дійшов до наголовку "Український Стигматик." Прочитавши уважно цю цікаву сторінку, про стигматика Степана Навроцького й оглядаючи образець його, особи, я був зворушений до глибини душі. В тійже хвилині пригадався мені цей Богом вибраний хлопчина, якого я мав щастя бачити та чути його пророчі слова. Тож не можу притаїти цих його золотих слів, і думаю переказати вам, дорогі Браття і Сестри.

Було це при кінці квітня 1943 року, як відвідав наше село Підлипці, Золочівського повіту дорогий гість стигматик Степан Навроцький. Та не так він навідав село, як нашу св. церковцю, до якої був Богом посланий. Зайшовши до пароха, о. Моравського, просив запровадити його до церкви. Увійшовши до церкви, впав на вколішки, перед Розпяттям і довго-довго молився. Відтак піднявся і став оглядати церковцю. Оглянувши стару і нову церкву, він сказав: "Великий жаль, що нову церкву, яку почали будувати, не ставили на цьому місці, де стоїть стара церква. На запит пароха, чому він так думає, він відповів: "Бо місце старої церкви є вибране Богом, що має одержати велику Божу ласку."

Недовго це тривало після його слів і відходу, бо уже в травні того ж року в тій малій церковці засіяла ласка Божа, що своїм блиском звернула на себе сотки людських очей. Ця Божа ласка засяла на старих іконах і образах, які постепенно почали відновлятися. Сотки народу разом з священиками, і процесіями відвідували це велике Боже чудо. Були й такі, що недовіряли Божому явленню. Однак й ті невірні скоро, скоро переконались, що ця віднова ікон і образів в справжнім святим явищем і Божою ласкою.

Парох о. Моравський спитав ся стигматика, чи може сказати, як довго ще триматиме світова війна та хто стане побідником. На це одержав таку відповідь: "Війна триватиме до 1945 року. Зброя одної з західніх держав скапітулює. Однак це не буде означати кінця війни; вона лише притаїться на короткий час, а відтак знова розгориться і стане ще більшою і страшнійшою ніж минула. В цій новій війні побідить хрест."

Відходячи від пароха сказав: "Прощайте, Отче, останься і надалі вірним слугою своєї святої Церкви і народу. Я відходжу, бо зближається моя пора, в якій скінчаться мої діла."— Пішов. І як сказав, так і сталося. По недовгому часі вороги поганці забрали йому життя: "Бо так Бог хотів" Він умер, але не вмерли його Богом надхнені слова. Вони остались назавсіди.

Т. Миськів.

НОРКВЕЙ, САСК.— В річницю смерти бл. п. Гр. Коваля

Дня 26-го липня в церкві Пресв. Тройці в Норквей, Саск. відправилась заупокійна Служба Божа за бл. п. Гр. Коваля, якраз в річницю його смерти. Заупокійні Богослуження відправили два священики, місцевий парох Всеч. о. М. Решетуша й запрошений з Канори гість о. М. Колодій. В часі Служби Божої сини й доньки покійного приступили до св. Сповіди й св. Причастя, що дійсно годиться поручити всім нашим людям, котрі наймають заупокійні богослуження.

Після відправи відбувся поминковий обід в хаті п-і Коваль. В часі обіду о. Колодій згадав про покійного Григорія Коваля, як свойого давного знакомого, що відзначався правдивими християнськими чеснотами, а при тім покійний був великим любителем католицької преси, бо всі наші часописи все були в його хаті. Всеч. о. Колодій закликав до збірки на нашу пресу. Збіркою занявся п. І. Маркевич. Збірка принесла $19.30, що розділено на Укр. Вісти, БНації й Голос Спасителя. Всім жертводавцям щира подяка, а бл. Григоріеві сотвори Господи вічну память.

Присутний.

ЧАДАМ, ОНТЕРІО

В неділю, 21 серпня, в нашій парохії відбулося величне торжество. На ту неділю прибули до нас несподівано два Отці: Впр. о. І. Бала ЧНІ., ігумен монастиря в Ватерфорд, Онт., та Пр. о. Д. Библів ЧНІ., що нас завжди обслуговав. Богослуження відбулося в церкві як звичайно.

По Службі Божій всі присутні зібралися до нового дому панства Антонія й Юлії Батюків і їм справили несподіванку, велику гостину. Того дня панство Батюків мали торжественне посвячення своєї нової хати. Акту посвячення довершив Впр. о. Бала. Опісля гостей запрошено до стола де всі смачно пообідали. В часі обіду промовляв Впр. о. Бала. У своїй промові підчеркнув важність Божого благословення для нового дому. Рівночасно пожелав господарям, панству Батюкам, щастя в новому домі. По обіді гості весело забавлялись. Особливо один куточок був замітючий. В нім зібрався гурток співаків і разом із Отцем співали різні народні пісні. Дійсно українська пісня розбудила серце всіх.

Панству Батюкам парохіяни вручили від себе в дарунку великий гарний диван. Всі веселі й задоволені повернули додому.

При цій нагоді зложили жертву на церкву та на йкраїнську католицьку пресу. На Голос Спасителя уділено три доляри.

Честь нашим парохіянам у Чадам, новим господарям многая літ!

Присутній.

ЕЛФРОС-ГОЛАР, САСК. —

Дня 10 липня звінчалися пан Іван Новак з Винипегу й панна Катерина Школьник з Голар, Саск. Тому що не було відправи у своїй парохії на Голар, шлюб відбувся у сусідній парохії на Вішарт, де був в тойчас Пр. о. Корба ЧНІ. З церкви поїхали молоді до дому родичів молодої, де відбулася весільна гостина та забава. З тої нагоди на заклик п. Андрея Приподніцького зібрано на пресу $14.50. З того дано на Укр. Вісти 9.50, а на Голос Спасителя 5.00.

Желаємо молодятам Катерині та Іванові Новакам щасливого супружого життя та многая літа.

Н. Сирота з Голар.

ЕНЦИКЛЬОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Повідомляємо, що Наукове Товариство ім. Шевченка у 75-ліття своєї наукової діяльності видає у Видавництві "Молоді Життя" в Мюнхені— Німеччина, монументальний твір "ЕНЦИКЛЬОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА."

Це перший раз в історії української культури на наших очах повстає незнищимий памятник усего, що ціхує українську людину, українську історію, мистецтво, і культуру. Спільною працею наших найкращих учених замикає свій 75 літній ювілей наша найстарша наукова установа, що мимо воєн, гнету, невідрадних обставин та скитальщини держала високо і непохитно прапор української науки. Енцикльопедія Українознавства" буде на висоті завдання та стане невідлучною частиною поняття "українська наука." Писана вона за основним гаслом— "Бог і Україна" буде дороговказом на ціле життя та повинне стати настільною книгою в кожній хаті, де беться українське серце, де пульсує кров українських предків.

Енцикльопедія обійматиме 800 сторін дуку, буде ілюстрована богатьома коліровими образами, картами, діяґрамами. Ціна її в одноразовій передплаті буде виносити $18.00, в передплаті двома ратами $21.00 (ратами по 10.50 в місячній передплаті $25.00 (кожна рата по 2.50). Виходитиме на протязі 10 місяців зшитками одначе можна її замовити як цілість по появі всіх зшитків.

Заохочуємо ставати передплатниками Енцикльопедії, піддержати таким способом наших учених, своїм нащадкам оставити видимий знак українського походження та могти всюди й перед чужинцями показатися членами культурного та освіченого народу. Замовляти Енцикльопедію можна в

ROMAN HOLOD, 10936—95 Street, EDMONTON, ALTA.

ПОДЯКА

Одержавши від Хвальної Редакції д. 20.7. ц.р. одно число (з червня) Голосу Спасителя і д. 21.7. молитовник "З Нами Бог" не знаю за чиєю передплатою, післяплатою або старанням, засилаю Хвальному Видавництву сердечну подяку за так щирий і дорогий для мене дарунок.

В теперішніх часах поширення Божого Царства письмом-друком є не лиш важливим а то й конечнішим, ніж словом, і саме "Голос Спасителя" зі своїми добірними статтями і популяризуванням Христової Євангелії вивязується з цього завдання та вповні заслуговує на свою назву.

Тому ще раз щиро дякуючи Хвальній Редакції, бажаю щоб "Голос Спасителя" знайшовся у кожній українській хаті, й знайшов солодкий відгомін в кожній українській душі!

Н. Шевців, в Римі

Під Увагу: БАТЬКАМ, СВЯЩЕНИКАМ І УЧИТЕЛЯМ!
ДІТИ—ЦЕ НАШЕ МАЙБУТНЄ—РЯТУЙМО ІХ
В кожній хаті й школі— в руках кожної дитини
повинен бути

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

одинокий місячний журнал для всієї української дітвори в Канаді й Америці.

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ має стати заборолом проти асиміляції через науку й виховання нашої дітвори в українському дусі. Просимо зараз виповнити цю картку, відтяти її та прислати на адресу:

MY FRIEND, 49 Kennedy Street, Winnipeg, Man., Canada

Залучую $1.00 на річну передплату Мого Приятеля.

Імя дитини .....

Адреса .....
(в англійській мові)

ДЕСЯТЬЛІТНЯ ПРАЦЯ СЕСТЕР ВАСИЛІЯНОК В АРГЕНТИНІ

Перші Сестри Василіянки з Підмихайловець(повіт Рогатин, а саме Впр. Мати Софронія Ерделі і С. Маргарета Фендьо приїхали до Аргентини в 1939 році на місію. Зараз по приїзді Сестри приступили до праці, занимаючись головно вихованням дорасту і удосконаленням дівочого інтернату. Вони почали навчати українську дітвору рідної мови, катехізму та ручних робіт, як вишивок і т.д. Підчас вакацій Сестри відбували поїздки по наших кольоніях, де учили та приготовляли до першого св. Причастя.

З огляду на це що в наслідок війни звязок з рідним краєм зовстав перерваний і більше сестер спровадити було неможливо, на зазив Преосвященного Івана Бучка, Візитатора Ап., приїхала до помочі С. Рафаїла, що була тоді з С. Єлисаветою в Америці, однак С. Єлисавета зісталась до часу і своєю моравельною працею помагала цій місії.

За чотири роки виховано пару Сестер з родини українських і так скріплено місійну працю.

В березні 1942 році запрошено Сестер Василіянок до Берісса відчинити там новий дім, започаткувати місійну виховну акцію серед молоді цеї місцевости; тут працює місіонар

ЗАКЛИК

ДО ВСЬОГО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА ЗА ОКЕАНОМ І КОРДОНАМИ РІДНОЇ ЗЕМЛІ

Наша вільна від чужого українському духові гневу висока школа, Український Вільний Університет, опинилась в дуже скрутному матеріяльному положенні. Грошева реформа, що її переведено в 1948 році на землях Західної Німеччини, позбавила велике число нашої студіюючої молоді можливости оплатити опчаті студії. Це відбилося теж на матеріяльних засобах Українського Вільного Університету, що його підставою удержання були саме вплачувані студенством оплати.

Чи маємо допустити до того, щоб єдиний у світі Український Вільний Університет закінчив після свого двадцятипятьлітнього істнування своє високе післанництво вишколювати українську молодь в дусі гуманізму, християнського світогляду і демократії? Сотні української молоді, що завдяки істнуванню Українського Вільного Університету мали змогу набувати і поглиблювати своє знання, були б втрачені для нашої ідеї виховати і вишколити ревних працівників для розбудови української нації і держави.

Не допустіть до того, щоб наша святиня науки з такою світлою традицією перестала істнувати на велику потіху ворогові. Памятайте, що Вашим святим обовязком є піддержати її всіми силами! Хай наші діти і внуки не постидаються своїх батьків!

Ставайте добродіями і меценатами Українського Вільного Університету та допоможіть йому матеріяльно і надалі виконувати своє велике завдання поширювати і поглиблювати українську науку, вільну від рабства і фальшивого світогляду.

Грошеві датки на вдержання Українського Вільного Університету слід складати на банкове конто— з дописко: для У.В.У.:

Prof. Dr. G. W. Simpson, University Drive 671, Saskatoon, Sask. Canada

Голова Кураторії У.В.У.
Епископ др. Іван Бучко

Ред. Укр. Вільного Університету
Проф. др. Юрій Панейко

Впр о. Іпатій Майка,. По приїзді до Берісса Сестри Василіянки не мали де замешкати, тому я рішився дати свій дім, поки не збудують свого. Сестри В. з посвятою приступили до праці та почали горнути до себе дітвору; зорганізували діточий садочок, де мали до ужитку салю Тов. Просвіти і поміч фінансову від обох товариств Пресв. і Відродження.

Ведучи активну працю над вихованням молоді, Сестри Василіянки почали думати про свій власний дім в якому могли б свою активну працю поширити; їх невсипуща праця знайшла признання серед цілої української громади, що почали горнутись до Сестер, а це спонукало думати про свій власний дім.

Пороблено старання в тій справі що увінчалась успіхом і вже 29 серпня 1943 року відбулось посвячення угольного каменя, а з початком 1944 ро-

ку дім Сестер Василіянок в Берісco був збудований. 9-го липня 1944 р. відбулося посвячення, якого доконав сам Архиепископ Пров. Буенос Айрес, Мн. др. Іван Чіменто, при участі представників влади та численного громадянства.

Сестри Василіянки в Берісco мають власний, гарний дім, де є приміщений новіціят для новичок, 6 клясова школа, діточий садочок, інтернат дівочий, де наші скитальці мають приміщення, різниця, робітня шиття крою, гафтів машинових та ручних вишивок і т.д.

Всіх Сестер до цеї пори є 23, і 10 кандидаток, що приготовляються до праці на Сласу Божу та добро нашого поневоленого народу. Домів мають під цю пору три: Апостолес, Пасадас, Берісco.

Співпрацівник і очевидець П. Коцовський.

25-ЛІТНИЙ ЮВИЛЕЙ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брощурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

Нехай ласкавий Господь стократно заплатить тим нашим вірним Приятелям, що присилають свої щирі жертви на закуп машини до друкарні. Ми ще раз дякуємо їм за це, бо вони добре розуміють потребу доброї та сильної католицької преси, якої дуже потрібно для добра українського народу в Канаді чи Америці. — Тут подаємо дальшу лісту чесних жертводавців:

Скрут пані М., Нортумб.	5.00
Тоська пані В., Дітройт..	1.50
Гайко Марія, Виніярд ..	5.00
Бздель Катерина, Вішарт	1.00
Лаба Мих., Турин	1.00

— З ЦЕРКВИ ТА СВІТУ —

Рим заборонив священикам підписати "заяву льояльности" —Релігійна боротьба в Чехословаччині охоплює щораз ширшу площину. Чеський комуністичний уряд вніс законопроєкт до парляменту, який дасть урядови контролю над Церквою. Одна з точок цього закоун вимагає щоб кожний священик підписав заяву льояльности "народньо-демократичній владі" і зобовязався будувати соціялізм комунізм). В інших уступах закон віддає урядові контролю над церковними фінансами, назначуванням священиків і адміністрацією Церкви. Ватикан заборонив священикам під писати цю заяву вірности комуністичному урядові, як інформують празькі церковні кола. Натомість виготовив свій власний текст заяви, в якій кожний священик як вірний горожанин чехословацької республіки(прирікає і зобовязується працювати для відбудови та кращого добра краю, і нічого не зробити проти інтересів безпеки і суверенности Чехословаччини.

Понад 80% священиків із загального числа 7000 повідомили уряд, що вони підуть радше до тюрми, а на пропонований закон не згодяться.

Церковні кола Чехословаччини виявили(що світські вчителі релігії в публичних школах прилучилися до священиків в осуді урядової контролі над релігією. Число таких учителів подають на 7000 до 10-000.

Рим: 29. 8.—Молодий чоловік поповник самогубство в церкві св. Петра в Римі, скочисши з висоти 170 стіп перед головним престолом на очах прочан. Церкву замкнули після того на кілька годин для довершення нового посвячення згідно з церковними законами.

Духобори вибираються до Туреччини.— Заступник майже 1000 духоборів, Лебедев, переговорював недавно в Оттаві про еміграцію своєї групи духоборів з Канади до Туреччини. Він заявив що первісно думали духобори виїхати до Росії, але в останньому часі вони змінили свої пляни і рішили виїхати до Туреччини. Пороблено вже відповідні заходи в турецького амбасадора в Оттаві, щоб дістати дозвіл на виїзд до Туреччини. Вкінці Лебедев заявив, що він видав заклик до всіх духоборів у Канаді, що "пророцтво сповнилося" і настав уже час виемігрувати на схід.

Архиепископ Йосиф Беран оповістив лист, в якім каже, що комуністичний уряд ЧСР неправно його увязнив у Епископській Палаті, а в Консисторії установив якогось др-а Гуфку, який дає розпорядження духовенству іменем Консисторії.

В західній Німеччині появилися серед населення обманці, які вдають священиків. Це большевики посилають їх на захід, щоб баламутити вірних і шпигувати для комуністів.

Зеднення між Сходом і Заходом.— Участь українських богомільців в цьогорічному

міжнародному паломництві "Пакс Хрісті" до Люрду найшла широкий відгомін в світовій пресі. Згадати б тільки статті міжнародніх кореспондентів, а зокрема підчеркнути звідомлення в французькому "Фігаро", "Тан", "Ля Круа" й других та голяндському "Фолькскрант" з Амстердану, що в свому числі з 2. серпня багато місця присвячує українським паломникам. Автора найбільше вразила наша Архирейська Сл. Божа, що відправляв Екс. Кир Іван, і він так висловлюється: "...Вчас прощі в Люрді символізувала фундаментальну єдність Архиерейська Богослужба о півночі, відправлювана в укр. обряді, що охоплювала Схід і Захід. Підчас її відправи співав хор, що складався з 500 українців. В тому співі ми находили могуче східне уявлення, візатійську краснорічивість та притаманну словянську тугу. Ту Сл. Божу служено за Кард. Мінзенті і всіх переслідуваних Епископів... Опівночі, при головному Престолі, коли українці починали свою Літургію, тоді сотки священиків від правляли при бічних вівтарях Сл. Божі. Ось тут Схід і Захід злучилися в молитві й різноманітному обряді." (ПБ)

Голляндський щоденник "Де Тайд" з 3 ц.м. приносить під повищим заголовком статтю о. Жоржа, в якій він розказує про прилучення Карпатської України до української РСР. Переїзджаючи поїздом через Словаччину він зустрівся з партизанами, які його запросили до ліса, в якому вони збиралися. Там при ватрі розказували, що ще в 1945 році совєтські агенти приманювали населення та робили мітінги по різних місцевостях в Карпатській Україні, обіцюючи розділювати харчі. Коли вони приходили на такий мітінг, тоді представник компартії виголошував подяку Совєтам і її армії за прилучення Срібної Землі до Росії. Зібрані здвигали тільки раменами та щераз на власній шкурі констатували совєтську правдомовність... Дальше автор говорить, що в тому самому часі почалося переслідування католицької Церкви арештування священиків, замикання монастирів і вишукування таких священиків, що могли б допомагати в тому ділі. Найшовся тільки один, каже він, якого зробили міністром для звязків між церквою а державою й він вірно виконував розпорядження ЛВД.— (П.Б.)

Доля Екс. Кир Никити Будки.—Наш співробітник довідується з достовірних джерел, що канадійський шарже д'афер в Москві інтервеніював при кінці квітня ц.р. в справі Екс. Кир Никити Будки, канадійського громадянина, якого заарештували були в 1945 р. у Львові большевики й опісля перевезли в невідоме. На це прийшла відповідь від Молотова, який заявив, що Епископ Будка є від жовтня 1939 року совєтським горожанином і може свобідно порушуватися по совєтській території та ніхто не має обовязку повідомляти інший чужинецький уряд, де він тепер находиться.

Заслано 80 тисяч українців. —Голляндський щоденник "Фолькскрант", що виходить в Амстердамі приносить в дні 1 серпня ц.р. повідомлення свого спеціяльного кореспондента з Лондону, що підчасну пору находиться в концентраційних таборах в СССР 80 тисяч українців і при тому зазначує, що мимо великого терору в Україні посилюється спротив проти сталінського режиму.

Протест кардинала Тіссерана —Імпозантно пройшов останній Евхаристійний Конгрес, що відбувався в Нансі у Франції. В цій католицькій маніфестації, якої давно вже не бачила Франція, брало участь поверх 300 тисяч учасників. Святійшого Отця заступав Ем. Кард. Тіссеран, як Кардинал-легат. З рамени французького уряду прибули чисельні вищі державні керманичі з Робертом Муманом, міністром закордонних справ, у проводі.

Торжественну Сл. Літургію в сослуженні великого числа духовенства відправив кардинал-легат, Ем. Тіссеран. Підчас Богослужби заступник Папи виголосив проповідь до зібраних, в якій вказав і напятнував переслідування християн в центральній і східній Европі та закликав всіх до молитви в наміренні гонених братів. Папський легат звертав теж увагу на те, що тепер в зах. Европі католицький світ має нагоду зустічатися віч-на-віч з тими нещасливцями, які мусіли покинути рідні сторони та шукати захисту й праці в країнах, де панує порядок і почуття справедливости. "Якщо отже, мої дорогі Браття, ви зустрічаєте людей, які мають віру в Христа, одначе породилися в краях, де володіє протестантизм, або є з тих місцевостей на Сході, в яких населення перебували в схизмі, з вини своїх керманичів, дбайте про них уважливо. Значно більше тепер нагод до зустрічей з ними, коли брати до уваги, що велике число вірних покидає свої сторони, щоб удатися на Захід та так оминути насилля атеїстичного матеріялізму. Робіть все, що тільки можете, щоб їм допомогти в житті. Допомагайте їм матеріяльно і духово, робіть все, придержуючися засад християнської любови ближнього."

Знову відносно переслідування нашої рідної Церкви цей великий приятель українців сказав ось таке: "Московський уряд доручив арештувати 11 квітня 1945 року 5-ох церковних достойників, що мали епископську гідність. Одночасно примушено велике число духівництва порвати звязки з Римом. Тих, які відмовились, арештовано та вивезено в невідоме, а інші мусіли укриватися. З 5-ьох арештованих епископів один вже помер, інші переносять тяжкі кари примусових робіт, засуджені на довгі літа каторги в процесі при замкнених дверях, що відбувався в Києві на весні 1946 р. В східній частині кол. Чехословаччини, що тепер теж належить до СССР, 1. листопада 1947 р. підступно вбили епископа Т. Ромжу. Монс. Теодор Ромжа, який прийняв епископські свячення на кілька днів до приходу червоної армії, ніколи не займався політикою, а його вірні у великому числі брали участь в визвольних акціях. Одначе недовго вони тішилися спокоєм. Найперше забрано багато церков католикам, а від лютого ц.р. католицька збірнота східнього обряду в цій провінції перестала для влади законно існувати, подібно як два і пів року перед тим це сталося в провінціях, що передше належали до Польщі, а тепер вклю

чені до Української РСР чи Білорусі." В Югославії одинокого катол. епископа східнього обряду включено до процесу, в якому був засуджений архиепископ Загребу, Монс. Степінач. Він надто був відомий, щоб могти було проголосити над ним вирок смерти, тому югославянський уряд дер жав його в тюрмі серед таких умовин, що його здоровля швидко підупало й він в найближчих місяцях помер."

Папський декрет має наслідки.— Декрет Святішого Отця про комуністів спричинив в цілім світі значні зміни у відношеннях католиків до большевицької партії.

Наслідки цього декрету най більше замітні в Італії, де католики тисячами покидають комуністичну партію й касують свої передплати комуністичних часописів. Комуністичний провід в тій країні поважно заклопотаний цими наслідками, але не виступає безпосередно проти декрету, по боїться, що тим зробить цій справі ще більший розголос. Комуністичні провідники сподіються, що нарід з часом призабуде цей декрет.

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЧЕ ТОВАРИСТВО "ВЕРНИГОРА"
має на складі слідуючі книжки до продажі:

Ст. Баран: Мит. Андрей Шептицький, Монграфія 160 ст. $1.00
Ст. Риндик: Збірник алгебраїчних задач ..... .50
Терлецький: Історія середньовіччя ..... .75
М. Терлецький: Всесвітня історія ..... .75
В. Радзикевич: Іст. української літератури ..... .50
Я. Петришин: Логіка ..... .25
П. Ковалів: Мистецтво слова ..... .75

Замовляти і висилати гроші на адресу:

VERLAG, WERNYHORA, MUNCHEN 5, RUMFORDSTR. 29.

ПРЕС-ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Качмарик п-і К., Оліфант .90
Скрут Марія, Нортумб... 1.50
Каспраж пані П., Нюварк. 1.00
Середа С., Ледук ..... .50
Копчук І., Фіш Крік ..... .50
Хаабарук М., Монтреал.. .50
Сирота Н., Елфрос 5.00
Йоловеґа С., Белов Бр... 1.00
Плец пані Р. Л., Ліптон. .25
Глушак В., Делф ..... .50
Еванюк Гр., Ст. Мартин.. .50
Мелник пані К., Винипеґ. 1.50
Колодій о. М., Канора .. 5.00
Закревський о. Р., Г. Пл. .50
пох. І. Кольмана, Ватерф. 4.00
пох. Гнідого, Ватерфорд 4.00
пос. Дому Батюк, Ватерф. 3.00

Щиро дякуємо за жертви. Хто слідуючий?

ОГОЛОШЕННЯ

Пана Прокоповича з Іванкова, повід Борщів (Галичина) та знакомих і кревних зі Скали над Збручем, просить подати свої адреси, професор Анастазіеський Микола, артист-маляр

Berchtesgaden Jagerkaserne,
U.S. Zone, Germany.

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1) Як глухі мають сповідатися?

Церква має для глухих особливі сповідальниці.— Деякі глухі списують на картці свої гріхи та передають їх сповідникові.— Сповідник подає їм покуту на письмі...

2) Я купувала на борг у часі кризи. Опісля склепар звинув склеп і кудись відїхав. Тепер мені ліпше. Кому маю сплатити довг?

Довг треба віддати власникові. Якщо ж неможливо віднайти його, так треба сплатити його родині. Коли ж і родини ви негодні віднайти, так роздайте гроші на якусь добру ціль, от хоча б на парафіяльну школу, церкву, тощо...

3) Колись Служба Божа була танша, а тепер дороща. Чому?

Служба Божа ніколи не була ні танша, ні дороща, бо вона завжди та сама. Проте датки, що вірні складають при Службі Божій священикові, тепер більші, бо життя стало дороще, робітник більше заробляє, речі більше коштують, тому й датки при Службі Божій більші.

4) Слабую на очі. До якого Святого чи Святої маю молитися?

Моліться до святої Лукії бо вона опікунка очей. Свята Лукія це діва-мучениця, що великодушно віддала життя за Ісуса Христа в часі переслідувань.

5) Хочу женитися. Чи маю пошукати собі дівчину українку чи взяти якунебудь?

Женіться! Нехай Бог благословляє вас! Але радимо вам знайти собі товаришку між нашим народом. Легше буде вам жити з особою, що походить із того самого народу, належить до тої самої Церкви, обзнайомлена з життям і звичаями українців, аніж з якою-сь чужинкою, що чужа для нашого народу, Церкви, звичаїв, способу життя...

6) Чи гнів це тяжкий гріх?

Гнів тоді є тяжким гріхом, якщо він гвалтовний, повний пімсти, проклонів... Якщо ж стараємось опанувати недобровільний вибух гніву, взиваючи при тім імена: Ісусе, Маріе, Йосипе!— так там нема жадного гріха.

7) Наш священик часто повторяє, що ми греко-католики маємо ходити до своєї церкви, а не до латинської.— Чи він добре каже?— Чи латинники не є такими самими католиками як і ми?

Ваш священик дуже добре вам каже, коли навчає, що ми українці греко-католики маємо держатися своєї Церкви, в ній хрестити своїх дітей, в ній слухати Службу Божу, приймати Святі Тайни, брати шлюб, тощо... —Латинники теж католики. Проте ми маємо відмінний обряд, якого мусимо держатися й якого не вільно покидати під тяжким гріхом. — Маємо шанувати та любити той обряд, в якому Бог прийняв нас за дітей святим хрещенням і в якому приготовив нам усі потрібні ласки, щоб жити по-християнськи та спасти душу, як і приготовив їх у латинськім обряді для латинників. Хоч віра та сама, проте вияв цієї віри цебто обряд відмінний.

8) Що таке релігія?— Чому на світі є так багато різних релігій?— Чи вони всі однаково добрі для людей і рівновартісні перед Богом?

Релігія це розумний акт, яким почитаємо Бога, віддаємо Йому честь, виявляємо вдячність за одержані добродійства, випрошуємо нові ласки та поміч у різних потребах життя.— На світі є одна тільки правдива релігія, цебто релігія обявлена Ісусом Христом.— Всі інші релігії це видумки та витвір людей, тому не можуть ніяк рівнатися з Христовою релігією. Люди повидумували різні релігії через незнання, от як буддизм, або через пристрасті, бо Христова Євангелія видавалася їм за строга, от як магометанізм і всякі новітні секти, що пробують підшитися під Христову релігію.

9. Я щоденно приймаю Святе Причастя. Чи можу приймати ще й духовні Святі Причастя?

Можете, й то дуже добре робите, бо духовні святі Причастя це найкраще приготування до дійсного св. Причастя. Духовне св. Причастя це акт бажання, яким прагнемо прийняти Ісуса до свого серця.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА МІСЯЦЬ ЖОВТЕНЬ

Старий Стиль:

1. Нед. 16 по Соц. і по Воздвиж.: Гл. 7, Єв. утр. 5. **Сл. Б.:** Іва перші антиф. Празн., 3-ий звич. з прип. Троп. воскр. і Празн. Сл. Конд. воскр., Ін. Празн. Прок. Алл. Празн. Задостойник: Празн. Ап. 203, Єв. Марк. 37. Прич. Хвалите і Воздв.

9. Нед. 17 по С. і Ап. і Єв. Ів. Богослова: Гл. 8, Єв. утр. 6. **Сл. Б.:** Ап. 182 і 73, Єв. Мат. 62 і Ів. 61.

14. Покров Пресв. Богород.: Святкується в нед. 16-го жовтня.

16. Нед. 18 по Сош. і Покров Пресв. Богородиці: Гл. 1, Єв. утр. 7. Покрова, Лук. 4. **Сл. Б.:** Ап. 188 і 320, Єв. Лук. 17 і 54.

23. Нед. 19 по С. і Отців 7. Собору: Гл. 2, Єв. утр. 8. **Сл. Б.:** Ап. 194 і 334, Єв. Лук. 26 і Ів. 56.

30. Нед. 20 по Сош. і Христа Царя: Гл. 3, Єв. утр. 9. **Сл. Б.:** Ап. 250 і 251, Єв. Ів. 59.

Новий Стиль

2. Нед. 17 по Сош. Покров Пресв. Богор.: Сл. Б.: Ап. 182 і 320, Єв. Мат. 62 і Луки 54.

9. Нед. 18 по Сош.: † Якова ап. Гл. 1, Єв. утр. воскр. 7. На **Сл. Б.:** Ап. 188 і 131, Єв. Луки 17 і 51.

16. Нед. 19 по Сош. Отців, 7 Соб.: Гл. 2, Єв. утр. воскр. 8. **Сл. Б.:** Ап. 194 і 334, Єв. Луки 26 і 56.

23. Нед. 20 по Сош. Гл. 3, Єв. утр. воскр. 9. На **Сл. Б.:** Ап. 200, Єв. Луки 30.

26. Середа. Вмуч. Димитрія. Сл. Б.: Ап. 292, Єв. Ів. 52.

30. Нед. 21 по С. Празн. Христа Царя: Гл. 4, Єв. утр. воскр. 10. Воскресна Служба опускається. **Сл. Б.:** Ап. 250 і 251 від слів: Благодаряще Бога—до: аще ли небесня. Єв. Ів. 95 від Вийде Пилат до: послушает гласа моего.

Голос Спасителя Р.21,ч.10, Жовтень 1949

ХРИСТОС ЦАР

о. С. М., ЧНІ.

Я настановлений царем над Ізраїлем.
(Пс. 6, 2).

БАГАТО прегарних титулів немов ці духові перлини прикрашують скроні Спасителя. Він—Божий Син.— Він у всьому рівний своєму Вітцеві.— Христос це той небесний Посланець Пресвятої Трійці висланий звіщати людям щасливу новину замирення зо Сотворителем.— Христос—це Спаситель людства з неволі гріха та диявола.

Нажаль дуже часто забуваємо, що Христос наш Цар.— Святий Іван Євангелист бачив у видінні Ісуса, що сидів на небеснім троні. Окружали Його тисячі Анголів і Святих, що захоплено кликали: *Радіймо та тішмося і даймо Йому славу!* (Апок. 19, 7).— Христос був зодягнений царським плащем вкритим написями: *Цар царів і Володар володарів!* (Апок. 19, 16).— Все небо прославляло Христа, що став царем вселенної, царем, що своїм блиском і гідністю перевищає всіх щасливців, що колинебудь носили царський скіпетр.

Чому ж Христос є царем вселенної?— Христос це Божий Син. Бог є володарем вселенної, яку сотворив. Син Його участвує в гідності свого Небесного Вітця.— Христос це наш Спаситель, що пролляв за людей свою кров, розгромив диявола та здобув собі світ і його мешканців.— В Святому хрещенні ми прийняли Його за свого Царя та згодилися служити Йому.

Отак Христос наш Цар і ми Його підвладні. Христос не є царем якогось обмеженого царства. Він не є конституційним царем, якого вибирають собі люди, щоб ними рядив. Він цар із уродження. Цар від вічности, бо Він відвічний Божий Син. —Його воля є найвищим законом для людства.

Всетаки Христос не рядить насильно чи самовільно, як це нераз буває в диктаторських державах, де володар ставляє власні інтереси та приємності понад добро своїх підвладних. — Христос це Цар любови. Він утотожнює власні інтереси з добром своїх підвладних. Він провадить свій народ до добра, до спасіння, до неба.

Христос завжди пробуває між своїми підвладними. *Оце Я з вами по всі дні аж до кінця світу!* (ат. 28, 20).— Він проживає для добра свого люду. Він сумує з засмученими, плаче з заплаканими, тішиться з тими, що радуються.— Він знає поіменно своїх підвладних. Він не полишає їх у небезпеках. Він не тікає, як надходить ворог Його народу. Він життя віддає за свій люд.

Христос це дбайливий Цар.—Іде Він часто за тими невдячними підвладними, що зрадили та покинули Його. Він пошукує за ними, поки не знайде їх. Він іде до Якової Криниці, чекає на Самарянку та знаходить її.— Він іде до дому Симона, де віднаходить грішницю Магдалину.— Він чуває над дорогою до Дамаску, де навертає Савла на правий шлях віри та святости. —Розпятий на хресті посеред страшних болів віднаходить розкаяного розбійника та забирає з собою до неба.

Будьмо горді таким ласкавим, великодушним і добрим Царем. Стараймося бути гідними Його народом.— Любім Його всім серцем, як це Він полюбив нас, віддаючись за нас.— Зберігаймо закони Його царства цебто заснованої Ним Церкви. Любім свою українську, католицьку Церкву, гордімся своїм чудовим обрядом, завчаймо дітей своїх любити його, бо тут Христос нас бажає, тут наше місце в Його царстві, тут усі ласки нам зготовані, щоб бути добрі слуги Христа та спасти свою душу.— Поширяймо Христове царство по своїх родинах, проганяючи гріх. Намагаймося привести до української Церкви тих, що зійшли на манівці або перейшли до інших церков чи до іншого обряду, покинувши зазначене їм Христом місце та становище.— Поборюймо ворогів Христових, всяких еретиків, безвірків, комуністів, що відреклися Христа Царя та перейшли на службу до Його ворогів.— Проживаймо так, щоб почути від Христа в годині смерти: *Слуго добрий, ввійди в радість свого Пана— Царя!* (Мт. 25, 2ь).

Володимир Великий

Др. Юрій Федорів

Цей князь зразу переслідував християн, наказуючи приносити їх у жертву поганським божкам. Хто не послухав його наказу, був караний. Згодом державний ґеній Володимира побачив, що поганство опирається на темноті й належить уже до пережитків. Він пізнав, що християнство з вічними правдами єдине може збудувати й утворити сильну державу. Тому він звернувся за поміччю до християнського світу, щоб випровадити свою державу на християнський шлях.

Він бачив, що християнська стихія залила довкола всі держави, а таку велику державу, якою була Україна, годі було держати без духового обєднання. Ніхто його не намовляв запровадити одну Христову віру. Він, як ґеній, бачив, що це потреба конечна.

Про хрест Володимира Великого говорить наш літопис, також "Похвала Великому Кагану Руської Земли..." якогось Якова Мниха і ще один твір "Житіє Владиміра" якогось грецького ченця. Крім цих джерел появилося на Заході багато творів про хрест Володимира Великого.

Крім вичислених джерел епохальне діло Володимира записане в літературі грецькій і скандинавській. Факт хрищення відбувся великим відгомоном далеко поза межі України.

Володимир,—пише літописець,— скликав старців і бояр та розіслав їх по світі, щоб самі поогляділи, яка віра найкраща. І пішли вони до Болгар. Болгарська віра не подобалася їм через неохайність. Не припала до вподоби й німецька віра. Аж грецька віра очарувала їх своїми богослуженями, й вони радили Володимирові прийняти грецьку віру.

Майже всі історики є того погляду, що оповідання літописця

LOWER INSERT: UKRAINIAN TERRITORY IN EUROPE UPPER INSERT: DISMEMBERMENT OF UKRAINE AFTER THE WORLD WAR

в повидумувані й мало в них правди. – Насправді, давно Володимир думав запровадити одну Христову віру в Україні, та дуже вагався, звідки взяти собі ерархію: з Риму чи з Греції, бо разом з реліґією були повязані політичні й дипльоматичні звязки. І рішився Володимир вислати посольство до різних країн, —про яке згадає літописець. Треба догадуватися, що ці посольства були більше політичної натури, як віроісповідної.

Літописець захвалює грецьку віру та згадує, що грецькі цісарі Константин та Василь радо прийняли руських послів. Зараз під 988 роком записує похід Володимира на Корсунь, що був тоді грецькою колонією. Насправді, прийняття послів у Греції не було таке сердечне. Літописець каже, що похід відбувся через те, що грецькі цісарі не хотіли післати своїх священиків, а Володимир хотів здобути їх силою. Це очевидно неправда, що Володимир хотів здобувати силою собі реліґію. Тоді, як і тепер, кожна реліґія старалася якнайширше розвинути свої впливи, й ніяк не треба було її здобувати. Це бачимо із посольства до Володимира. А похід мав іншу причину. Володимир бачив, що Аскольд і Дир, потім Олес і Ольга, Ігор і Святослав були часто в конфлікті з Грецією. Греція була тоді сильною державою, а Володимирова держава також доходила тоді до великого значення. Не було тільки чим повязати поодинокі племена. Володимир бажав посвоячитися з грецькими цісарями й так забезпечити Україну від непорозумінь з Грецією.

Він забажав оженитися з цісарівною Анною. Для цісарів було образою мати за шваґра якогось некоронованого поганина. Тому то бажав Володимир силою здобути цісарівну Анну, що зрештою була поганою з лиця та мала вже 26 років.

Володимир вислав військо на грецьку колонію Корсунь. Про цю виправу так пише наш літопис:

"І ото один корсунянин, на імя Настас пустив до Володимирового війська стрілу з таким написом: "З колодязів, що за тобою на схід, йде вода рурами. Розкопай і перейми!" Почувши це Володимир, звів очі до неба та й каже: "Коли це станеться, то й сам охрещуся!" І наказав копати впоперек рур та й перейняв воду; а люде ізнемоглися та піддалися. Тоді Володимир увійшов до міста зо своєю дружиною."

І послав Володимир,—як каже літописець,—послів до цісаря Василія та Константина, щоб сказали:

"Я взяв ваше славне місто! Коли не віддасте мені вашу сестру за жінку, то зроблю з вашим містом те саме, що зробув з Корсунем!"

Цісарі відповіли Володимирові:

"Не годиться християнам віддавати сестру за поганина. Коли охрестишся, тоді візьмеш і сестру нашу і царство Божого доступиш."

Володимир рішив охреститися, бож це було ще давньою його ідеєю. Він повідомив про це цісарів, а вони вговорювали свою сестру, що ніяк не хотіла виходити за Володимира:

"Ніби в полон іду,—плакала вона. Краще б мені вдома померти!"

А цісарі вговорювали:

"Та через тебе наверне Бог руську землю на спасення, і тим збережеш грецьку землю від лютого війська. Хіба ж не бачиш, скільки зла накоїла Русь грекам?"

Анна попращалася з цісарями і з плачем відплила морем.

Чернець Яків Мних пише, що Володимир перед облогою Корсуня так молився:

"Господи, Боже, Владико всіх! Сего у Тебе прошу—даси ми град, да прийму і да приведу люде крестяне і попи на свою землю і да научать люде закону крестянському."

Якщо це правда, то Володимир Великий уже визнавав Христову віру, коли так гаряче молився до Господа. Володимир мтсів мати правдивих прихильників у Корсуні, що зрадили йому тайні водопроводи.

Місто Корсунь, старий Херсонес, як було вже згадано, було грецькою колонією. Греки обтяжували колоністів різними данинами до тої міри, що населення Корсуня ненавиділо греків. Ми знаємо, що на Кримі з давен-давна була вже єпископська столиця в місті Тмуторокані. Тмутороканський єпископ підлягав архиєпископові, що резидував у Томі, в нинішній Болгарії. З Болгарії приходили сюди богослужбові книги. Ми знаємо, що ще апостол словен св. Кирило застав був тут перед сто літами св. Євангелію і Псалтир "писані руськими письмени і человіка обріт глаголюща тим язиком." Отже, тут, на Кримі, правилася Служба Божа у старословянській мові; мови грецької тут ніхто не знав у Богослуженнях. Насувається питання, чи колишні русичі прийняли б були мову свого противника, що з ним провадили ненастанні війни?

Якийсь священик Настас зраджує Корсунь, випускаючи стрілу з написом, де є підземні водопроводи до міста. Бачимо, що в Корсуні були люди, що чули гарячі симпатії до України. Ними були русичі-словяни, що мали в Корсуні свої оселі. Вони то сприяли Володимирові і всій Україні, а ненавиділи своїх визискувачів—греків. Тому Володимир охрестився в Корсуні, взяв це місто, як віно жінки, і прийняв християнське імя Василій, а потім охристив увесь український нарід.

Хрищення довершувало корсунське й блогарське духовенство, що добре знало стару словянську мову, якою було тоді багато писаної церковної літератури.

Хрищення Киева пішло легко, бо ж тут уже давно було багато християн. За Ярополка християнство було вже дуже поширене, а як охристився князь Володимир, уся дружина його говорила: "Не є то зле діло, коли сам князь прийняв!" Спочатку приймали хрест бояри та високі державні достойники. Нижчі верстви суспільности, головно на провінціях та на північ від Киева, де нині Московщина, довго ще задержали поганство. Просте населення думало, що християнська віра тільки для князів та бояр. Володимир силою і чином поширював Христову віру в своїй державі. Він закладав у Києві та в інших містах школи і змушував боярських дітей брати участь в науці. Наказав нищити ідолів, а на їх місце ставити храми Божі. Християнська віра щораз розросталася по містечках і селах.

— — —

Хрест в Україні став символом Дороги, Правди і Життя. Володимир здавна бачив, що поганство опирається на темноті та не відповідає духові часу. Він дійшов до внутрішнього переконання про безвартісність старої віри, яку увесь тодішній культурний світ уважав упослідженою. Визнавців цієї віри називали греки варварами. Ця віра обезцінювала одиницю і цілий нарід та була знаком некультурности. Володимир розумів, що поганство—це обезцінення, безвартісна і пуста віра, що нічого не дає ані одиниці, ані суспільності.

Правдивість християнства глибоко вкорінилася в душу Володимира, й він бачив особисте щастя і велику будучність України у Христовій науці, що ми її визнаємо, передану нам нашою Церквою й нашими предками.

Володимир, як було вже згадано, прийняв Христову віру з Криму, з Тмуторокані. Тмутороканська дієцезія підлягала архиєпископові в Томі, а томська архиєпископія була в тісному звязку з папою римським.

Щоправда, Володимир оженився з грецькою цісарівною Анною, і на його хрищення мала вплив і Греція. Тоді Греція жила з згоді з Римом. У Греції роздор Фотія був уже забутий, а Керулярій виступив проти Риму аж 1054 року, сто вісімдесять літ пізніше.

В тому часі, як христився Володимир, вже ніде не було церковного розєднення. Була тільки одна чиста, Христова наука.

Олекса Стефанович

ХРИСТОС

Земська мудрість торкнула б місяця,
Як би скласти книжки на стос,
Та безмірно над нею виситься,
Та над всім воздвигся Христос.

Від розстрілу-розстління атому—
В лютім сяйві земний окрес—
І на нього (лиш тло Розпятому)
Тінь гігантську кидає хрест.

Підійнявшись над виром розпаду,
Поборовши в собі мерця,
Він вартує, Всерівний Господу,
Бо ще вірить в людські серця.

СЛУЖБА БОЖА

о. М. Щудло ЧНІ.

ЛІТУРГІЯ ВІРНИХ

СПАСИТЕЛЬ три роки трудився між ізраїльським народом. Нераз пройшов Палестину, *голосячи добру новину відкуплення* по селах і містечках. — Земська карієра Христа не була блискуча. Гоніння ворогів, цькане фарисеїв, незрозуміння народу й учнів огірчували працю Спасителя.

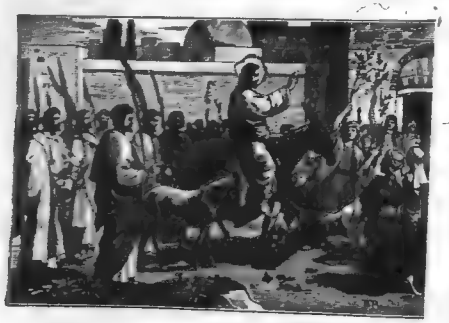

По трьох роках Ісус опинився на передодні Голгофської трагедії. Знав, що Його жде. Нетерпеливо чекав на Страсті та смерть, бо тільки Хресна Смерть Богочоловіка зможе врятувати людство від прокляття: *Я маю хреститися хрещенням* власної крови, *й як Я мучуся, поки сповниться.* (Лк. 1й, 50)

В квітну неділю Спаситель урочисто вїхав до Єрусалиму серед небувалих оплесків одушевленого народу. Три дні навчав у Святині. В четвер установив Пресвяту Евхаристію, відправляючи першу Службу Божу, що мала увіковічнити на землі Його смерть на Голгофті.— Ще того самого вечора вибрався до Гефсиманії, де розпочав свої Страсті, що в пятницю закінчилися болючою смертю на хресті.

По трьох днях воскрес із гробу, побув 40 днів із учнями. Опісля відійшов до неба...

Всі ці події коротко відтворені в Літургії Вірних.

МОЛИТВИ ВІРНИХ.—Літургію Вірних можна поділити на чотири частини: 1. Великий Вхід. II. Канон. III. Святе Причастя. IV. Закінчення Жертви.

При кінці Літургії Оглашенних нехрещені та публичні грішники виходили з церкви, бо наближалася врочиста хвилина жертвоприношення Тіла та Крови Сина Божого, в чому вони негідні були брати участь. Полишалися самі вірні, добрі християни. Священик взиває їх приготовлятися до принесення жертви Богові: *Єлици вірнїй, паки й паки миром Господу помолимся!*— Молімся, браття, щоб достойно, побожно та безгрішно принести Богові Евхаристийну Жертву. Потім Священик мовчки молиться Господеві за вірних, благаючи для приявних чистого сумління, очищення з усякого тілесного та душевного бруду, просвічення розуму, щоб зрозуміли гідність Новозавітньої Жертви та могли заслужливо участвувати в ній, бо не зможе бути мила Богові жертва того, хто пробуває в тяжкім гріху чи в неволі пристрастей.

Яко под державою твою всегда хранимі...— так кінчаються молитви за вірних.

ВЕЛИКИЙ ВХІД.—Помоливши за вірних у двох тихих молитвах, Священик з піднесеними до неба руками молиться за себе самого. Простягнені до неба руки виявляють палкість його серця, з якого молитви линуть до Бога.

Чого ж Священик благає для себе?— Просить Господа вчинити його гідним жертвоприносцем, очистити його сумління від усякого бруду гріхового, відвязати серце від земських дібр і журб, бо йнакше не зможе достойно та належно принести в жертву Христового Тіла та Крови.

Тимчасом хор або нарід співає чудову пісню *Іже Херувими.* Чому Церква велить народові співати цю Ангольську пісню? Бог сотворив Анголів, щоб вони прославляли Його в небі. Те, що Анголи роблять у небі, люди повинні чинити на землі, бо Бог сотворив людство, щоб воно славило Його. Люди це тілесні Анголи, тому Церква каже до них: *Іже Херувими тайно, образующе...* Люди, прославляйте Бога, бо ви заступаєте Херувимів на землі! Евхаристійне Втілення Христа на престолі в часі Служби Божої перетворює Церкву на небо, де люди, злучившись із Анголами, мають славити свого Творця, відкинувши всі земські журби та клопоти.

Обкадивши престіл і Вірних, Священик переносить Святі

Дари з проскомедийника на головний престіл, молячись за Голову Христової Церкви, Папу Римського, Єпископів, вірних, бо Служба Божа це жертва за все людство подібно, як Хресна Жертва Спасителя на Голгофті, яку вона містично та таїнственно відтворює на наших престолах.

Вірні відповідають на молитву Священика чудовим і порівнним окликом: *Яко да Царя всіх подимем*... Колись римські вояки, звеличуючи своїх вождів, складали щити на списи, сажали на них Полководця-Тріюмфатора та посеред одушевлених окликів несли його в поході.— Христос, наш духовий Вождь, переможець смерти і Сатани, що визволив нас із неволі гріха та від пекла. За те треба підняти Його на щиті наших сердешних похвал і подякувати Йому за визволення від вічного прокляття.

Отак кінчається Великий Вхід, що пригадує нам урочистий вїзд Спасителя до Єрусалиму на передодні Його Страстей і смерти.

При кінці молитви Великого Входу Священик згадує: *І всіх вас православних християн*...— Хто ці православні християни? Чи ті, що відлучилися від Церкви?— Ні! Православний це той, що прославляє Бога так, як треба, так як Бог цього бажає.— Прославляють же так Бога ті, що належать до тої Церкви, яку оснував Ісус Христос.— Христос оснував одну, святу, католицьку й апостольську Церкву, якої видимим Головою на землі був Святий Петро. Римський же Папа, займаючи єпископський престіл Святого Петра, є його наслідником на землі та видимем головою Христової Церкви. Хто ж злучений із видимим Головою Церкви та слухає його розпорядків про службу Богові, той належно цебто по-православному прославляє Бога.

ПАМЯТЬ ПРО СМЕРТЬ

Щасливий той, хто постійно має перед очима годину своєї смерти, та й щодня приготовляється на смерть. Якщо ти бачив коли вмираючу людину, то погадай, що й тобі треба буде піти тією самою дорогою. Коли ранок настане, подумай собі, що може вже вечора не побачиш; а ввечері не смій обіцювати собі, що доживеш до ранку. Будь отже постійно готов, і жий так, щоб смерть тебе неприготованим ніколи не застала. (Наслідування Ісуха Христа, 1, 23).

Не Минай Божого Храму

А. Войновський

ЗИМОЮ 1944 р. воєнний фронт докотився до Підкарпаття. Всюди було повно війська. Було багато й цивільних німців, які через цілий час воєнної хуртовини жили по задах фронту на теплих посадах.

Дня 18. марта я одержав наказ взяти із собою двох людей і їхати до Станиславова за медикаментами і ще деякими речами. А припоручено то мені тому, бо в мене були ще добрі цивільні документи. Я взяв із собою двох спритних хлопаків і повстанськими доріжками, за пять годин ми опинилися в однім підміськім селі, де й заночували.

Наступного дня вже о годині сьомій я був в місті. Погода була така погана, що поганішої не може й бути. Дув зимний вітер, а згори падав сніг з дощем. Це все обліплювало одежу, яка зараз і замерзала. Але я мав багато справ до полагодження,—мусів майже бігати, тому не відчував зимна. Я навіть не отямився, коли прийшла друга пополудні. І нараз у полудневій частині міста дались чути густі та тріскотливі стріли.

Час до часу було чути також сильні постріли, гейби з малих гарматок. Якісь панцери мають бути в місті, каже до мене мій товариш, Дмитро.

Як то, фронт 50 кілометрів від міста? Звідки тут можуть узятись панцери?—відповідаю я.

Виходимо з однієї аптеки на вулицю, на якій відразу зчинився панічний рух. В повітрі стояли сильні крики: большевики прорвались і російські панцери є вже в місті! Паніка збільшується. Спричиняють її німці, які починають на глум втікати. По двох чи по трьох на мотоциклях. Переповнені всі авта та фіри. А найбільше пішоходів, які прориваються всіма вуличками, передираються через паркани. Все преться на захід. Деякі міщане, які лише на таке че-

кають, починають свою роботу. Розбивають вже склепи та магазини і тягнуть з них, що попало.

Понад голови людські свистять кулі. Зачіпають об мури і розриваються. Це знак, що стріляють розривними кулями. Але люди, переживаючи війну, вже навчились не боятись так що свист куль має дуже малий вплив на них.

Влада, що недавно така сильна, нараз перестає існувати. Всі можновладці з повними торбами та валізками стараються якнайскорше видістатись з міста на широкий шлях.

Виходимо на підсіння, на якім двох вояків перевязують третьому рани. Минаємо їх і виходимо на вулицю Липову. Недалеко стоїть панцер, який має ушкоджені гусениці й колеса. Він є здоровий, але їхати не може, тому з нього стріляють із всякої зброї, яку лише мають. Стріляють сподом, також і верхом, й як головну ціль беруть той блюк камяниць, де міститься резиденція Їх Ексцеленції, Єпископа Григорія Хомишина. Одна куля з панцерної гарматки, пробивши діру в мурі, влітає до передпокою єпископа, але не вибухає, паде коло дверей єпископської канцелярії, в якій, молячись, працював єпископ. Їх Ексц., єпископ Григорій встав, відчинив двері, переступив димлячу ще кулю, пішов дальше та прикликав прислугу. Уриваними реченнями пояснили йому, що діється в місті. Єпископ просить подати особове авто. Він має бажання їхати до катедри, яка є віддалена від резиденції понад 800 метрів. Дехто відраджує. Але воля єпископа переходить в святість. Вкінці авто вже готове і Їх Ексц. у відкритім авті виїзджає на вулицю.

Поява еп. Григорія Хомишина на вулицях міста заспокоїла людей. Він їде до катедри. Якийсь внутрішній голос шептав мені: Поспішай до церкви! Я забуваю за всі справи, про війну, навіть про те, що кулі свищуть й спішуся в сторону катедри.

На вулиці Лесі Українки зустрічаю свойого давнього та доброго приятеля, Василя Маланюка. Був це сільський інтеліґент, а тепер мешкав в місті. Мав вже жінку, двоє дітей і склеп в ринку. За час війни навіть трохи доробився. Вітаємося й він питає мене, де я так спішуся.

Іду до церкви,— кажу, —там правиться молебень, є на ньому сам єпископ.

Що тобі на думку впало?—починає він мені говорити гострим тоном.— Тепер, коли кулі свистять, та ж це очевидний гріб. Подумай, повна церква людей, і одна куля може те все накрити.

Ну, і що,—відповідаю йому,—чи не краще згинути в церкві, як в якомусь засміченім, протилетунськім сховищі? А ще й при молитві.... Хто знає, Василю, чи не маєм ми за яку хвилину згинути? А перед смертю добре є помолитись. Отже, ходімо до церкви, то недалеко. Я знаю, що ти не любиш молитися, але вже кілька разів, як ти був в небезпеці, ти молився. Пригадуєш собі, як ти був заарештований ґештапом в 1943 р., то ти тоді в підземеллях ґештапо молився. Ти сам мені про те розповідав,—почав я вмовляти свойого приятеля, щоб ішов зо мною на молебень.

Він подивився на мене дещо злісно і сказав: Я чоловік інтересу. На все маю свій час, і на молитву. Я тепер іду в сторону пошти. Там, здається, розбили склепи Ганзи, багатої німецької фірми. Люди носять, що хто може. Чому ж я не маю скористати з нагоди, ходи зо мною,—заявив він,— краще зробимо.

Мені, Василю, нічого не треба під теперішню хвилю,— відповідаю я йому. А як буду живий, та зароблю і куплю те, що мені буде потрібне.

—Ти занадто великим ідеалістом хочеш бути,— буркнув він мені. Обернувся при тім і пішов.

Я ж пішов до церкви. В церкві було повно людей; правилась суплікація, народ клячав та співав, "От повітря, глада, огня і войни ізбави нас, Господи." Я побачив, що я міцно спізнився. Я приклякнув зараз коло дверей, і почав молитись. Коли священик благословив Найсвятішими Тайнами, тоді на дворі, десь зовсім близько, чути було сильні стріли, а потім сильний вибух.

Відправа в церкві скінчилась і нарід почав виходити. Тому, що я стояв недалеко коло виходових дверей, мусів і я виходити.

Зараз на церковнім подвірї я побачив товариша з ліса, Дмитра. Він почав мене інформувати.

У Вістові згинув шеф Станиславівського ґештапо, Гасман. Він наїхав на міну, яку підклали наші хлопці. Найбільші кати Станиславівського ґештапо, Маври, з роду поляки, а тепер фольксдойчери, під Калушем були обстрілювані боївкою "Сірка." Їхнє авто стало ушкоджене. Вони вискочили з авта і почали втікати.

—Ну, питаю я із зацікавленням.

—Один з них таки втік, а другий був ранений в ногу і попав живий хлопцям в руки. Там коло пошти ціла могила; трупи і ранені.

Прискорюю кроку. Починає сутеніти. Ось і площа парадова, перед поштою, сильно освітлена догоряючим панцером. Видно розбитий склеп Маслосоюзу. А перед ним вештаються якісь люди. Підійшовши ближче, я побачив, що ті люди, то були санітети, які порядкували ранених.

Справа малася так: Натовп розбив склеп і почав забирати з нього все, що там було. І, як звичайно, до склепу почало стягатись щораз то більше людей. Нараз з бічної вулиці надїхав заблуканий російський панцер. З-за рогу головної пошти панцер привітали фавстпатронами. Перший раз не поцілили. Обслуга панцеру сипнула кулями з усієї зброї, якраз в той натовп, який грабував склеп. Німці повторили сальву і поцілили панцер. Він моментально спалахнув. Одразу ж стався сильний вибух амуніції в панцері. Це все сталося так скоро, що не було часу втікати від відламків з розбитого панцера. Відламки декого ранили, декого вбили.

Підходжу ближче. Санітети вже вспіли дещо впорядкувати, головно відділити ранених від трупів. Пожежа від панцера освічує так, що докладно можна все бачити. Відразу пізнаю свойого приятеля Василя Маланюка. Лежить мертвий і тримає під пахвою кавалок масла. Придивлююсь його трупові. Одержав кілька куль з-заду в плечі. Мене обняла тривога і гарячий піт виступив на чоло. Я просто почував себе винним, що не вжив всіх заходів із силою включно та не забрав його до церкви.

Василь був доброю людиною і охоче допомагав нашій справі. Надбігла його жінка із своїм синком, Ярославом, і почала плакати. Я дивлячись на розпуку жінки, що втратила любого чоловіка т ана гарного кучерявого хлопчину, який остався сиротою, почав також втирати сльози.

Мені впало на думку: Якби я не пішов до церкви на молебень, хто знає, чи не лежав би я також трупом, як Василь. Треба було ще й Василя не лишати, а забрати із собою до церкви. Розпука за приятелем напровадила на мене безрадність. Мій товариш, Дмитро, потермосив мене за рамя і сказав: За нами шукають, бо в селі чекає фіра, якою ми маємо відїздити. Мені пригадались мої обовязки, пригадалось, що я цієї ночі маю бути в таборі в лісі. Подивився ще раз на мертвого Василя, обернувся та пішов слідом за Дмитром.

І пригадались мені слова нашого Отця, що на минулій Службі Божій говорив: Не минай Божого храму і в найтяжчих хвилинах молись до Бога та проси помочі.

Може про те думати як хто хоче, однак якби я не вступив

на тих пару хвилин до церкви, то напевно бувби я ранений, або й мертвий.

В мене перед очима стояв труп Василя. А в мозок твердо вкорінювалась думка: Не оминай Божого храму! А в найгрізніших хвилинах молись та проси Бога о поміч. Я почав відмовляти молитви; за щасливу подорож мою, за наш нещасний нарід та за душу мого приятеля, Василя.

Микола Беркут

НЕ МОЖУ ЖИТИ БЕЗ ТЕБЕ

Я чую дотик рук Твоїх
І чую Твій могутній голос—
І знаю, що мене не вбє вже сміх
Ворожий і що з тімя волос
Мені не впаде без Твоєї волі,
І що в руках Твоїх моя вся доля.

І знаю я, Господи, що Ти
Над землями і над морями;
Тебе знайшов я у Тайнах святих,
У тузі й страстях, як гріхами
Моє голодне серце обкипіло
До дна поточене і вкрите цвіллю.

Я розумію вже тепер, чому
Так страшно є жити без Тебе—
Без цілі і мети... Аджѐ ж самум
У пущі під гарячим небом
По Твоїй волі йде, й бє в штормах море,
І в ампітудах йдуть сонця і зорі!

Я чую в серці, Господи, що Ти
Усюди, як роса вечірня,
Як пісня та, що йде в світи:
Могутня, творча і безмірна.
Мій дух міцніє в Тобі і ширяє—
І вічний я, як небеса безкраї...

Покров Пресвятої Богородиці

о. Др. Микола Комар

ОДНИМ з питомих українських свят являється празник Покрова Пресв. Богородиці. Празник цей повстав у XII ст. в Україні. В тому часі марійський культ в Україні був вже дуже глибоко розвинений і широко спопуляризований. Вже за князя Володимира Великого наш нарід почитав у збудованій ним Десятинній церкві чудотворну ікону Божої Матері. А князь Ярослав Мудрий збудував у честь Пречистої церкву Благовіщення (1037 р.) і посвятив рівночасно торжественно свою державу й весь народ Пречистій Діві Марії. Таку саму церкву збудував цей князь і в Володимирі Волинському. А в дальших століттях аж по сьогоднішній день вся українська земля заквітчалась Божими храмами, в яких прославляються її чудотворні ікони, якими не може похвалитись ніякий інший народ.

Греки не мають свята Покрови, хоч сама подія появи Преч. Діви з її Чесним Покровом відбулась на їх землі на передмісті Константинополя, Влахернах, де стояла церква Богородиці. На початку 10. стол. напало на Константинопіль арабське дике племя Сараценів і загрозило столиці загладою. Всякі сподівання на людську поміч завели і тривога зростала з кожною хвилиною, бо ворог зайняв уже більшу частину столиці. Тільки на Влахернах народ у смертельній тривозі облягає свою церковцю, де відбувається благальне Богослуження. Сам цісар (Лев Мудрий) з священиками і народом моляться за рятунок.

Біля самого амвона стояв св. Андрій, прозваний Юродивим Христа ради, враз зо своїм другом, Єпіфанієм, і гарячо молився. Задивлений в образ Пречистої шепотав молитву, а сльози змивали його обличчя. Та нараз обличчя святця прояснило та його очі оживились дивним видінням: він бачить величаву жінку, що в супроводі небесних янголів і святих прямує до царських врат.

—"Чи бачиш Госпожу і Царицю світа?" — запитав він Єпіфанія, коли Марія зближалась уже до амвона.

—"Бачу, отче!"—і знову їх очі вліпились у цей незвичайний образ.

А Марія, зблизившись до амвона, піднесла вгору руки і почала ревно молитися. Чисті сльози спливали по її святім обличчі. Потім підійшла до престола і там знову молилася за нарід. По скінченій молитві зняла з себе світле мов блискавка покривало (омофор), що носила на голові, і розпростерла його над усім народом.

Довго гляділи всі на цей чудний образ, аж доки Пречиста не зникла їм з очей. Хвилина надземського видіння й щастя проминула, але в серцях усіх загорів якийсь Божий вогонь. Поява і вид Божої Матері, її молитва й її Покров додав усім такої відваги й такої самопевности, що ще того самого дня в першій сутичці ворог зазнав страшної поразки й мусів шукати спасення в утечі. Всі зрозуміли, що тільки Чесному Покрові Пречистої завдячують своє спасення й рятунок.

Напевно були тоді в Влахернській церкві й многі українці, бо Україна була тоді в живих звязках з Византією. Сам св. Андрій походив з України, в Царгороді опинився як невільник. Там купив його начальник війська Теогност, який казав його вчити. Так св. Андрій пізнав скоро св. Письмо та часто, переважно в ночі, ходив до Влахернської Богородиці на молитву. Підчас такої молитви перейнявся він раз словами св. Павла "ми глупі Христа ради, а ви розумні" і постановив сттаи для Христової справи дурним. Ходив у обдертій одежі по улицях міста, голосив кличі, що їх брав зо св. Письма, і все, що мав, давав другим. Його пан, думаючи, що він дійсно зійшов з розуму, звільнив його і тоді він всеціло станув на службу Богу. Йому то особливо завдячуємо чудне видіння Покрови Божої Матері в Влахерському храмі.

І з того часу Покров Пресв. Богородиці, яким вона покриває свій нарід, що до неї прибігає, є в особлившім почитанні серед нашого народу. Як глибоко почитає наш нарід Пречисту Діву Марію та вірно віддається в усій своїй недолі під її Покров, свідчить приклад з життя наших козаків. На Січі вони здвигнули храм св. Покрови в її честь і там черпали сили у важкій боротьбі з невірними. Коли вирушали в похід, так просили її благословення та помочі, а потім забирали її образи і йшли в бій. А вернувши з походу, складали всю добич перед храмом на славу Пречистої та торжественними мольбами дякували їй за побіду.

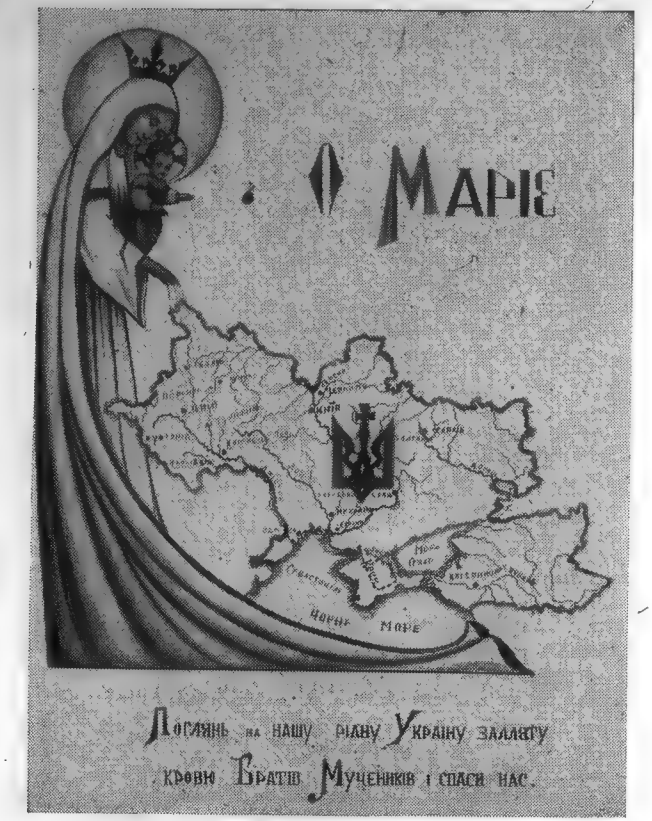

Наш національний поет Тарас Шевченко в своїй поемі "Іржавець" оповідає, що по зруйнованні Січі велика частина козаків, яка не хотіла піддатись під панування російського царя, постановила втікати до Криму. Вони й захоронили чудотворний образ Січової Покрови, який взяли з собою:

"Як манудрували день і ніч,
Як покидали Запорожці
Великий Луг і Матір Січ,
Взяли з собою Матір Божу,
А більш нічого не взяли,
І в Крим до хана занесли
На нове горе—Запорожжя."

Думали Запорожці побудувати там для Неї церкву, та хан не позволив. І тоді

"У наметі поставили Образ Пречистої
І крадькома молилися..."

Багато нещасть зазнали там Запорожці. Ще більш мучили їх вістки, що ворог у їх рідному краю знущається над неповинним народом і плакали.

"...І з ними
Заплакала Мати Божа
Сльозами святими;
Заплакала Милосердна,
Неначе за сином,
І Бог глянув на ті сльози
І на Україну..."

І Бог післав Запорожцям щасливу хвилю повороту. А повертаючись у Гетьманщину, вони забрали з собою як найдорожчий скарб

"...той чудовий
Образ Пресвятої;
Поставили в Іржавиці
В мурованім храмі.
Отам Вона й досі плаче
Та за козаками."

За нашим народом плаче Божа Мати наче за своїм Сином. Бо дійсно для українського народу Пречиста стала Матірю і ми її синами. І Бог гляне знову на наші сльози і на сльози Пречистої. Тільки віра нашого народу в Божу поміч захоронить і спасе його. Бо немає на світі нічого більш могутнього, як всемогучі руки Пречистої піднесені на умолення Владики і її Чесний Покров.

Пресвята Евхаристія

о. Роман Хомяк, ЧНІ.

ІСУС Христос, предвічний Бог, що став чоловіком, у своїй безграничній любові заложив для всіх людей цілого світу одну, святу, католицьку й апостольську Церкву, й їй одній передав власть уділяти сім святих Тайн, що їх Він сам установив для добра безсмертніх душ. У статтях, що будуть слідувати, коротко розглянемо тайну Пресвятої Евхаристії, що є правдиве Тіло й правдева Кров Ісуса Христа під видами хліба й вина. Її установив наш Спаситель в навечіря своєї кровавої смерти, в великий четвер на Тайній Вечері.

— — —

Ісус Христос заохочує людей до частого св. Причастя.

"Я—хліб живий, що зійшов з неба; коли хто споживатиме цей хліб, житиме повік; а хліб, що я дам, це моє Тіло, що я дам за життя світу... Направду, направду кажу вам: як не спожиєте Тіла Сина Чоловічого й не пєте Крови Його, життя не маєте в собі. Хто споживає Моє Тіло й пє Мою Кров, має життя вічне і Я воскрешу його останнього дня. *Тіло бо Моє — правдива пожива; і Кров Моя — правдивий напиток. Хто споживає Моє Тіло й пє Мою Кров, той у мені пробуває, а Я в ньому... Оце хліб, що зійшов з неба; не як ваші батьки їли манну й померли,— хто цей хліб споживає, житиме по вік"* (Ів. 6, 51-59).

Ісус Христос установив Пресвяту Евхаристію на це, щоб ми мали чим кормити наші душі і через те, щоб ми жили в Нім, а Він у нас не якийсь час, але повік. Ту поживу для наших душ Ісус укриває під видами хліба й вина на те, щоб ми їх часто споживали та щоб вони були для нас щоденною душевною поживою так, як хліб є для нас щоденною тілесною поживою, а манна була поживою для ізраїльського народу на пустині. "З цього порівнання ангельської поживи з хлібом і манною могли учні легко зрозуміти, учить св. Церква, що як тіло кормимо щодня хлібом і як на пустині жиди щодня живилися манною, так і християнська душа може споживати кожного дня цей небесний хліб і ним покріплятися.

Як сильно бажає Ісус Христосш щоб ми часто приймали Пресв. Евхаристію, зрозуміємо з того, що Він її установив на памятку того, що для Нього було найдороще і для нас найбільш спасенне. Пресв. Евхаристія має бути таїнственним спомином смерти Ісуса Христа на хресті. Про це виразно свідчить апостол Павло: "Бо я прийняв від Господа, що й вам передав, що Господь Ісус тої ночі, коли був виданий, взяв хліб, і віддавши хвалу, переломив і сказав: Це Моє Тіло, що за вас є ломане, це чиніть на мою памятку. Так само й чашу по вечері, кажучи: Ця чаша це новий завіт в моїй крові, це чиніть, скільки разів питимете, на мою памятку. Бо скільки разів їсте цей хліб і пєте чашу, смерть Господню звіщаєте, аж він прийде." (1. Кор. 11, 2ь-26).

І св. апостоли часто посвячували Тіло й Кров Ісуса Христа й подавали вірним у св. Причасті, як про це згадують Діяння Апостольські: "І перебували в науці апостолів, і в спільноті в ломанні хліба і в молитвах." (Діян. 2, 42), цебто часто приймали Пресв. Евхаристію.

Апостоли й їх вірні зрозуміли, що як Ісус Христос високо цінив свої терпіння та смерть, так теж високо цінить і Пресв. Евхаристію, що є повним таїнства, безкровним відновленням Його смерти на хресті. Вони знали, причащаючись, що кожного дня брали участь у св. Літургії та виконували діло дуже миле Ісусові Христові. А до цього святого діла Він нас так завзивав: "Хто цей хліб споживає, житиме по вік." Божественний Спаситель виразно сказав Апостолам і їх наслідникам: "Це чиніть на мою памятку." Знаючи науку Ісуса Христа та памятаючи на практику апостольських часів у Церкві, зрозуміймо як слушно заохочує заступник Христовий на землі вірних цего світу до частого, ба й навіть щоденного св. Причастя.

Це змагання Церкви, щоб усі вірні Христові щодня поживлялись тим небесним кормом та черпали з нього щораз обильніші плоди освячення стоїть у тісній звязі з тим бажанням, яким горів Христос Господь, коли установив Пресвяту Тайну. Він нераз недвозначно вказував, що ми конечно мусимо споживати Йойо Тіло й пити Його Кров, а те пробивається передовсім з цих слів: "Оце хліб, що зійшов з неба; не як ваші батьки їли манну й померли,— хто цей хліб споживає, житиме по вік." Все слухаймо Ісуса Христа та Його Церкви й якнайчастіше ба й кожного дня гідно приступаймо до Пресв. Тайни Евхаристії!

Десінформ — Нова Підлазка Совєтів

С. Меч

ІТАЛІЙСЬКИЙ часопис "Ль'Аміко дель Клєро" у статті "Десінформ і фальшиві пророки" подає цікаві вісті про нову большевицьку тайну орґанізацію, яка називається "Десінформом." Ця орґанізація є внутрішньою клітиною Комінформу, начального проводу большевицької акції. Десінформ має своїм завданням десінформувати, тобто фальшиво інформувати та вводити світ на манівці. В Десінформі є різні секції, м.і. також і релігійна секція, яка має головно поборювати католицьку релігію в світі. До послуг тієї релігійної секції Десінформ творить три ґрупи: Перша—релігійних чи там віруючих комуністів (напр. в Австрії таку ґрупу представляє громадський радник Відня Матейка, який видав книжку про те, що комунізм ніяк не противиться релігії і що католик може бути таксамо добрим комуністом! Друга ґрупа це т. зв. "поступові християни," як от у нас був о. Костельник, який уже в 1930-их рр. писав різні, незгідні з вірою книжки, а на соборі в 1940-му році мав таку "поступову" промову, що пок. митроп. Андрій відібрав йому голос. До тих двох ґруп належить також багатох наївних дурників із дійсно віруючих людей, яким імпонує "поступовство" чи інші якісь нерелігійні мотиви тягнуть їх на такі бездоріжжя. Третя найважніша ґрупа Десінформу це його власні аґенти, яких він обучує для тієї цілі в спеціяльних "духовних семинаріях." У таких семинаріях навчаються тепер около 3 тисячі аґентів Десінформу; самих семинарій є тепер 5, з чого одна осібна для Америки, й одна для Палестини. До тих семинарій приймають радо бувших богословів і упавших священиків, щоб майбутні "духовники" набралися від тих дійсних клириків зверхнього "духовного" кольору та так могли краще обманювати світ. Напр. у скасованім манастирі в Мукачеві стояли саме такі "православні монахи": як треба було, то носили однострій військовий, а як треба було, то перебиралися на православних монахів. Частина вивчених "священиків", аґентів Десінформу, перейшла вже вишкіл і переїхала "на місії." Особливо придадуться вони в таких країнах, як ось напр. теперішня Чехія, де вже повстала фальшива "Католицька Акція" та виходять фальшиві "католицькі" часописи. Там уже така сила тих фальшивих "католиків" і фальшивих "священиків" потворилася, що недавно Святіший Престіл був приневолений кинути прилюдну клятву на всіх "католиків", які беруть участь у большевицькому обмані.

Для приєднання собі членів для своєї розкладової акції Десінформ уміло підшукує собі людей. Православних попів у Росії приєднав з одного боку залякуванням, а з другого прийняв їх на посади большевицьких урядовців і дав їм ще й участь у колхозах так, що вони стоять тепер подекуди краще, як за царських часів. Особливо вишукує на свої місця Десінформ безхарактерних та упавших священиків. Напр. у Львові парохом св. Юра зробили такого відступника від католицької віри, який пішов на теологію в 1914 році для того, щоб не піти на війну. Оженився з кузинкою одного каноніка для протекцій у консисторії, був відомий як пяниця і картяр, а за німців прикидався фольксдойчом. Тепер він православний піп і парох св. Юра... Або напр. напевно чималу ролю в повному "навернені" Костельника до православя відіграло й те, що один із його синів був при проти-совітській дивізії "Галичина," а самий Костельник перед війною і підчас неї сильно говорив і писав проти Совітів.

В Чехах тепер уже така десінформація, що не тільки виходить буцімто урядова ординаріятська ґазета, яка містить буцімто правдиві розпорядки для клиру, але навіть існують заосмотрені єпископськими печатками різні "зарядження для клиру," що їх подає очевидно не дійсний єпископ, а аґенти Десінформу в духовних рясах! Знов же в такій Румунії православний патріярх Юстиніян, зовсім піддався диктатові Совєтів і не тільки, що в нечуваний спосіб переслідує уніятську Церкву, але ще й поручив своїм попам перейти спеціяльний перевишкіл у большевицькій "науці". За свого "єпископа" прийняла "навернена на лоно православя" румунська грекокатолицька Церква упавшого священика Геріняну, якого аґент Москви Юстиніян викропив на "єпископа."

Більшим ділом Десінформу був відбутий недавно в Парижі "Світовий зїзд миру," на якому аґенти Десінформу зуміли

приєднати багато дурнів. Отже був там напр. анґліканський "червоний декан" із Кентербері, той самий, що написав книжку з похвалами Совєтам. Був наївний монах о. Волів із Франції. Був визначний протестантський учитель богословя, проф. Карло Барт, той самий, який постійно виступає проти католицизму всупереч старанням інших протестантів, щоб наблизитися до католицтва. Можна сміло сказати, що коли сьогодні хтось виступає проти католицької Церкви, то можемо в ньому сподіватися в майбутньому аґента большевицького Десінформу, якщо такий пан уже сьогодні ним не є.

Перед війною мали большевики осібну установу для приєднування людей Заходу для большевизму, яка називалася "ВОКС" (Всесоюзное Общество Культурних Связей"). Не маємо певних даних, чи сьогочасний Десінформ не є тотожний із ВОКСом, але напевно він із ним у подібних відношеннях, як старий Комінтерн до нового Комінформу, то значить: назва нова для старої, але уліпшеної орґанізації. Той ВКОС мав на меті теж при допомозі різних секцій обманювати Захід та приєднувати визначних людей Заходу для большевицьких цілей. Отже йшло тут про підлазку таку, щоб виробити для большевиків приязне їм запілля на час, коли би прийшло до зудару зо Заходом. Тактика старого ще Джінґісхана. Не диво, що в часі, коли такий зудар зо Заходом уже дуже для большевизму близький, що в такий час Совєти спеціяльно багато мусіли присвятити уваги саме десінформації Заходу, особливо ж тій єдиній злуці, яка єднає Захід і додає йому цінкости, і саме Католицизмові. Длятого така їх лють проти всього, що католицьке і длятого такі їх зусилля загубити всяку правду при допомозі ложі, дозінформації. Справді сини Сатани, батька ложі! Хто ж із Христом, який сказав, що не має нічого спільного з батьком ложі: Сатаною (Ів. 14, 30), такий не може не стануть до боротьби за царство Христове, до боротьби спільно в Тілі Христовім, яким є Його свята Католицька Церква. Хто ж проти Неї, хто ж проти католицької науки хоч би в найменшій її йоті-дрібниці, той свідомо чи несвідомо аґент Десінформу, помічник Сатани! Той большевик, хоч би називав себе католиком; той большевик, хоч би називав себе націоналістом; той большевик, хоч би мав гроші міліонера Чарлі Чаплина. Бо те все тільки назва фальшива, десінформація для піддурення себе й інших, але правдивою тут тільки його лучність із Дияволом—перевертнем Правди!

СЕКТАНТИ

о. С. Х., ЧНІ.

ХТО ТАКИЙ МАРТИН ЛЮТЕР?

ЛЮТЕРАНСЬКА ЦЕРКВА це та церковна орґанізація, що оснував Мартин Лютер по своїм бунті проти Апостольської столиці. Мартин Лютер уродився в Айслеґен у Саксонії. Бідна була його родина. Одна багата пані, Уршуля Котта, взяла малого Мартина та післала його до вищих шкіл. Нищі школи Лютер покінчив у Магдебурґу, а університет у Ерфурті.

По студіях викладав фізику й аристотелівську етику. Проте не почувався щасливий. Смерть молодого приятеля геть потрясла душею невдоволеного Мартина. Рішив стати ченцем і вступив до Августинців.

По новіціяті склав манаші обіти та прийняв рукоположення на священство.— Дух Лютра був незрівноважений. За порадою настоятелів став студіювати Святе Письмо, щоб знайти розраду посеред пригноблення.

1508 року став навчати в університеті в Віттемберзі та виясняти Святе Письмо народові в проповідях.

1510 року настоятелі вислали його до Риму полагодити певні справи Чину.— Зобачивши осередок християнства, упав навколішки та закликав: "Вітай, Риме, святе місто, тричі освячене кровю мучеників!"

1512 року Лютер дістав докторат богословя. Тоді зобовязався вірно та без перекручування поясняти та проповідати Святе Письмо.

Лютер був ненормальною, повною скрупулів і незрівноваженою людиною. В своїх невинних скрупулах і неспокоях став розчитуватися в Св. Письмі та переконувати себе, що добрі діла, які тяжко було йому виконувати, непотрібні до спасіння, бо одна віра спасає людину від пекла.

Саме тоді Папа Лев X проголосив відпуст для всіх, хто висповідається, запричащається та зложить якийсь даток на будову церкви Св. Петра в Римі.—Лютер виступив проти цього, називаючи надання відпусту торгівлею. Свій протест

вивісив у 95 тезах (твердженнях) на дверях церкви в Віттемберґу 1517 р.

Лютер, як і загал народу, не розуміли що *відпуст це прощення кари, яку треба відбути за вже прощені гріхи, а не саме прощення гріхів.*— Лютер писав у 1541 році: "Як правда, що Христос відкупив мене, так я не знав, що таке відпуст."

Проти Лютрових тверджень виступили деякі вчені, як Тецель, Сильвестер Прієріяс, Іван Ек, збиваючи фальшиві Лютрові твердження. При збиванні Лютрових тез накинулися на гуманістів. Осуд гуманістів сильно огірчив противників. Лютер став поширяти різні свої твори, боронячи свою єресь, приписуючи Католицькій Церкві різні блуди чи перекручуючи її навчання.

Твори Лютра скоро поширилися по цілій Німеччині, бо поганський дух і темнота народу притемнив у багатьох християнський змисл. Зіпсуття булмо страх поширене в вищих класах громадянства. Віддалені від Риму єпископи, що здебільша були світськими панами, не дбали про повірені їм народи.—Немало народу пішло за Лютром, бо не вміло відрізнити правди від фальшу.—Зменшений вплив Папства через авініонське вигнання та скорчена влада цісаря допомогли Лютрові ширити свою єресь.—Німецькі князі зазіхали на церковні добра, бідне, темне простолюддя сподівалося знайти полегшу в псевдореформі Лютра, хоч селяни дуже на тім потерпіли, бо в громадянській війні спричиненій Лютром князі безмилосердно різали збунтованих селян.

Лютер зразу лицемірив і намагався обманити Папу, Лева X, шукаючи в нього захисту проти своїх противників. "Святіший Отче, писав Лютер, кидаюся тобі до ніг. Дай жити або забери мені життя! Одобри чи осуди! Твій голос це голос Христа, що пробуває в тобі та говорить."

Таксамо Лютер лицемірив перед Папським легатом Каєтаном ув Авсбурзі 1518, відкликаючи свої хибні теорії на письмі.—До свого ж приятеля Спалятина Лютер писав потайки: "Шепчу тобі на вухо, що я справді не знаю, чи Папа сам Антихрист, чи тільки його апостол."

Коли ж викрилося лицеміря та впертість, Папа викляв Лютра 1520. Лютер мав тоді 37 літ. 1525 Лютер оженився з екс-черницею Катериною. Лютер помер із переїдження 1548 року.

Отак покінчив цей незрівноважений дух. Чергувалася в нього ревність з занедбанням священичих обвязків, щирість із лицемірям, знання з власними видумками, покута з розпустою.—Навіть протестанти вже не захоплюються голошеною колись святістю Лютра, бо сам він писав: "Не моя це річ бути здержливий і чистий!— Сильно гріши, але віруй іще сильніше!— Щасливий, хто змусив сумління мовчати, якого зла він не допускався б!

Треба більше стерегтися добрих діл аніж гріха, бо нема на світі гріха, хіба безвіря!"

Багато інших блудів голосив Лютер, от хоча б, що первородний гріх зовсім зіпсув людську природу, що нема властивого прощення гріхів, а тільки їх прикриття Христовою праведністю, що Папа не має права рядити Церквою, що Св. Письмо це єдине джерело віри, що Священство й Єрархія це щось непотрібне, що є тільки три тайни: Хрещення, Евхаристія та покута... Про це буде мова в наступнім числі Голосу.

ВИБІР ЗВАННЯ

Звання це та дорога, якою людина іде до неба. Вибір звання дуже важний у житті. Якщо людина вибере собі відповідний стан, так вона буде мати всі потрібні ласки та Боже благословення, щоб жити по-християнськи та спастися.

Оттому не слід вибирати собі звання насліпо. Треба розважити обовязки даного стану та власні сили, щоб знати, чи зможемо виповнити їх.— При тім треба богато молитися й благати в Бога світла, щоб не помилитися.

Один римський адвокат спитався св. Пилипа Нерійського, яке звання було б найкорисніше для його наймолодшого сина.

"Що ви розумієте під найкориснішим званням?"— відповів св. Божий угодник.

"Найкорисніше звання те, що запевняє людині багато користей і захоронює перед утратами та невдачами!"— сказав адвокат.

"Якщо так, то нехай ваш син віддасться Богові на службу. Служити Богові це запевнити собі вічне щастя в небі й увільнитися від загрози вічного прокляття в пеклі!——закінчив святий Пилип Нерійський, "бо релігія і монаший стан вартніші за гроші та земські добра.

Українські Батьки та Матері, дораджуйте своїм дітям ставати священиками та монахами, бо так ущасливите їх на всю вічність, і придбаєте собі славу перед Богом, бож не превелика честь для християнських родичів віддати дитину Богові на службу!

Божі Пересторогн

о. Др. Іван Чинченко

ЧЕРЕЗ світ проходять цілий ряд великих досвідчень, про які і не снилось "пророкам та вождам народів." Людство не в силі оправдатись перед історією. Ми мали багато пересторог з неба, особливо через Матінку Божу, щоб нас і наші родини навернути на правдивий шлях, на шлях великого повороту до Бога.

Вже св. Апостол Павло остерігав людство в своїх посланнях: "Прийде час, коли здорової науки не терпітимуть через свою зарозумілість... і відвернуть вуха свої від правди..."

1) Із попереджень з неба, в наші дні, за першу пересторогу вважаємо попередження Матінки Божої—це бореальна зоря незнаного кольору "огня і крови", що світила в памятну ніч з 25 на 26 січня 1938 року.

В тім світлі Матінка Божа вбачала і оповідала підчас одного із своїх обявлень у Фатімі, 1917 р., "Скоро побачите ніч освітлену великим незнаним світлом, знайте, що знак той від Бога, що близьке покарання світу війною, голодом, переслідуванням св. Церкви і навіть Святійшого Отця."

І чи не є ми живими свідками здійснення цих пересторог і цього великого гніву Божого і покарання цілого світу?

II). Друга пересторога припала в наші дні під кінець війни 1939-1945 років. З уст семирічної Аделіди Ронеаллі в Бонаті, в північній Італії, 13. V. 1944 р. протягом 9-ох місяців більше як три мільйони осіб переходять через місце обявлення. Аделіда повторює слова Чудової Пані: "Тяжко ще світові осягнути мир, коли світ віддалений від Бога і добра. Лише молитва і покута могли б принести мир та спасіння. Конче потрібним є, щоб всі люди, злі та добрі, просили про помилування для виснаженого та змученого світу."

Так як у Фатімі, як і в Бонаті були подані ознаки на підтвердження слів маленької вибранки, а саме: уздоровлення, навернення, диво на небі у вигляді дощу квітів, особливо світляних облаків. Великий знак в Бонаті появлявся в часах останнього обявлення в годинах 6.20 та 7 пополудні, і ці явища

сконстатовало понад 200,000 людей, не лише на місці, а й навкруги і сягало аж до Берестя і Вечдато.

III). Третя пересторога прийшла від самого Спасителя в Київ.

"Не послухали люди Моєї Святої Матінки, коли обявилася у Фатімі і пригадувала про покуту. Тому приходжу в останню хвилину, щоб застерегти та спамятати людей... Часи дуже поважні. Люди мають покутувати, всім своїм єством і серцем мають відвернутися від гріхів, мають молитися, щоб відвернути гнів Божий. Молебні і ще раз молебні мають служитися. Молитва є потужньою в Бога. Треба зменшити приємності та гулянки!"

Пригадаймо, що Матінка Бога говорила у Фатімі:

"Як що світ вислухає мої прохання, Росія навернеться і настане спокій. В противному разі розілле свої блуди по світі і викличе війни..."

Чи виконана фатімська вимога? Ні. Чи багато людей змінили своє життя? Навпаки, більше перейшло до зла.

І Господь, дивлячись поміж міліярдове населення світу, все оглядався і шукав, кого обдарувати ласкою своєю, і... на превеликий жаль... в цьому людському морі знаходив лише окремі одиниці.

І зіслав Господь свій гнів: Комуністична Росія ширить свою антихристову науку. Пішли війни, і то війни не двох чи кілька держав, а в останню війну були втягнені всі народи світу. Почалось переслідуваннявання св. Церкви. Багато праведних вмирають мученицькою смертю. Св. Отець перейде багато терпінь. Велика кількість народів зникне."

IV). Четверта пересторога іде до людкости з уст Св. Отця та кількох священиків католицької Церкви, а саме кардинала Шустера, Архиепископа Медіоляну, який пригадував в однім із своїх листів памятні слова Папи Пія X., що були виголошені в агонії: "Бачу Росіян у Генуї." А кард. Саліж, Архиепископ Тулузи, пише відозву 12. I. 47 р. "Не хочу Вас страшити, я врешті до того нездібний. Але можу звіритися вам з своїх передчуть. Ото думаю, що комуністичний ідол залле всю Европу."

Христос Спаситель та Матінка Божа просять про покуту і молитву, просять прибігати до Серця Христового, до Найдорожчої Крови, до св. Ран, до Болісного і Непорочного Серця Матінки Божої. Щоб намітили як найбільше на молебні до Найсв. Серця Христового, до Матінки Божої, відчитування Хресної Дороги, а особливо св. Сповідь та св. Причастя.

Розглядаючи та аналізуючи згадані пересторогі останніх років, можемо прийти до висновків:

Царство Боже є близьке, і які страшні допусти зливаються перед тим на людство, але це з метою спровадження до Бога. Бо всяка кара має подвійне призначення: 1. і покарати грішника, 2. і направити грішника. Обявлення, пересторогі, нас застерігають, що через покуту і молитву світ може бути очищеним, світ може бути відновленим і покарання тих, що вперто відмовляються від навернення.

До першої серії допустів належать війни та переслідування, мучеництво праведних та терпіння св. Отця, знищення держав і народів.

До другої серії допустів помножить Господь наш Ісус Христос свої заходи з метою спровадження людей до себе. Інтервенції Божі будуть що-раз частіші, чуда, обявлення, знаки на небі, і т.п.

Цих пересторог з неба немало було і в Україні. Щоб привести до памяти наш нарід, Господь намагався попередити нарід, але нарід наскільки осліп та здичавів, що був байдужним до тих попереджень. 1). 1917-20 рік. Наступ на Господа, преса, радіо і взагалі всі види пропаґанди та аґітації кепкували собі з Господа, а маса, подібно як і в ніч у дворі Каяфи пловала в лице Господеві. Господь попереджував. Стали масово обновлятися образи в приватних домах, в церквах, всі образи в церкві, на хрестах при дорогах. А в селі Камінівці, біля міста Вініці, обновився образ розпяття Ісуса. Коли нарід молився один поліцай совітський вистрілив в цей образ... і на очах кілька соток присутніх з образу— тіла Ісуса потекла справжня кров. Чи вплинуло це на одичавілу масу? Ні!— Ще більше наругалися над Господом. І велика кара Божа— страшний голод прийшов у південній Україні, в основних зернових районах.

2). 1929-32 рр.: Опоганення святинь, і за цим страшна кара Божа. 1933 р. страшний голод в Україні і Передкавказі, людожерство і багато іншого страшного і траґічного.

3). 1938-42 рр.: Появлення образів Матінки Божої на шибах в хатах. 1941 рік страшна війна. Мільйони жертов. Життя чоловіка нічим не відрізнялося від "життя мух." Сотки тисяч в контр. таборах, задушено в ґазовнях та спалено в крематоріях. Сотки тисяч покинули рідні сторони, оселі. Тисячі людей силоміць вивезено в Сибір, Казакстан, де вони в найтяжчих муках живцем доходять. Що це таке? Оце є той гнів Божий, оце є для нас всіх страшні і досить суворі перестороги. Христос піде до останніх меж свого милосердя, але світ буде переповнений безбожництвом правдивих демонів, що будуть кричати: "Не хочемо, щоб Той панував над нами." Всіма силами будуть противитися навернению їх до Царства Божого.

Короткий буде той час тієї нової пори, дуже короткий, а за ним настане тріюмф слуг Божих. Витерпівший до кінця спасеться. Значна частина роду людського згине в тій нечуваній війні, а та, що залишиться, буде служити Господеві в боязні і в любові.

ЧУДО ЗА ВИСЛУХАННЯ ПРОПОВІДИ

Святий Антоній Падвійський проповідав у місцевості Лимузин. Одна побожна жінка бажала почути Боже слово з уст святого місіонаря. Замкнула хату та полишила самого свого маленького синка.

Святий чудово промовляв про небо та про вічне щастя тих християнських матерей, що не лякаються мати багато дітей, ба й благають їх у Бога, бажаючи дати Церкві щонайбільше ревних християн, і найбільше товаришів Анголам у небі!

По проповіді побожна мати вернулася повна радости додому. —Бідна мати! Застала своє дитя неживим. Пробудилося зо сну, випало з колиски та геть розторощило собі головку...

Посеред плачу вернулася зажурена мати до святого Антонія та стала скаржитися, заливаючись слізьми. Благала чуда! Домалася воскресення любої дитини...

Святий Антоній зворушився матернім горем. Успокоїв заплакану жінку, поблагословив її та відослав додому: "Бодрися, заплакана мати! Всемогучий Господь обітре твої сльози!"

Повна віри в чудо вернулася додому.— Не завелася. Застала дитинку живою, що, сміючись, простягало до матері ніженькі рученята...

ЧИСТЕ СУМЛІННЯ

Слава доброї людини—це засвідчення чистого сумління її. Старайся мати постійно сумління чисте, то завжди будеш веселий і спокійний. Лихі люди ніколи не мають правдивої радости, й ніколи справжнього спокою в серці не відчувають, бо "нема спокою для безбожників," каже Господь. (Ісая 57. 21).

СМІХОВИНКИ

Молодий не оріїхав начас до шлюбу. Молода страшно денервується. Нараз дістає телеграму від молодого: Я спізнився на потяг. Приїду наступним потягом. Не бери шлюби, поки я не буду там!

Чому ти все кажеш: Я бажав би? Було б добре, якщо б... —спиталася жінка свого чоловіка.—О, дорога моя, якщо б я сказав, що так або йнакше має те чи це бути, так зараз була б війна в нашім домі!

Донечка помагає свому батькові чистити півницю та все ставляє йому нові питання. Змучений батько нарешті промовив: Сузанно, мовчи вже раз?— Я не можу мовчати, промовила Сузанна, бо я жінка!

Хворий на ногу старець пішов до лікаря. Лікар збадав ногу та ствердив: Біль ноги походить із вашого старшого віку.— Пане лікарю, відповів старець, не плетіть мені дурниць, бо не вірю. Та ж моя друга нога має стільки само літ, а всетаки вона здорова!

Юрцю,—промовила злісна мати,—ти не повинен ходити дивитися на телевізію до сусіда, хіба що попросять тебе.— Таж вони мене попросили!— Як Коли?— Я пішов, застукав до дверей і вони відповіли: Просимо до хати!

"Молода" жінка входить до іміграційного уряду. Урядовець питається, скільки має років?— Двадцять пять!—відповідає пані.— Гмм...— дивується урядовець. — Ах, нетерпеливиться пані. Які недовірливі ці мущини! Тому 20 років теж не хотіли мені вірити, що я мала 25 літ!

Івасю, скільки є два рази два?— Пять!—відповідає учителеві Івась.— Неправда! Два рази два—чотири!— Чому ж мене питаєтеся, як самі знаетеж—відпалив Івась.

Бувають нераз у світі такі нерозумні вчинки що їх негодна вчинити одна людина до того треба цілого народу от хоча б червона комуністична дурійка, пятилітки червоні, червоні концентраційні табори смерти...

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

OCTOBER, 1949

The Ukrainian Liberation Movement

From the Book: "Ukrainian Resistence"

MODERN Ukrainian History is the history of the Ukrainian liberation movement. Since the Battle of Poltava in 1709 where the Hetman of Ukraine, Ivàn Mazepa, together with his ally, Charles XII, of Sweden, lost the war with Russia, the history of Ukraine has been marked on the one hand by the most brutal repression of the Ukrainians as well as by the very denial of their national identity, especially by Russia, and on the other by a systematic destruction of their national and cultural achievements through centuries of effort, as well as by an attempt to bring about the physical extermination of the Ukrainians, in modern terminology called—genocide. That is one side of Ukrainian history. The other side is the positive one. It is the heroic and unceasing struggle of the Ukrainians to rid themselves of the yoke forced upon them by their brutal foreign misrulers and to regain their national rights, liberties and freedom.

This struggle has assumed various forms, has been carried on everywhere, and the Ukrainians have paid an exhorbitant price in terms of human lives, suffering and destruction. The inherent vitality of the Ukrainian nation, however, has survived. Despite all its losses and the unprecedented oppression and denationalization at the hands of their misrulers, the Ukrainian people are emerging today from their travail stronger, more nationally conscious, more embattled in the cause of their national freedom, and more confident of their national destiny than ever before.

It is significant that some of their greatest achievements, as in culture, have been made under conditions so hard that we must wonder how they were possible. Thus some of the finest poetry and other literary works of Ukraine have been written by poets and authors when they were being hounded and persecuted, in prison or in exile. Such was the case with Taras Shevchenko, the great Bard and Prophet of Ukraine. Among these cultural achievements are the folk songs and their choral arrangements, which today excite the admiration of the musical world. They too were composed during the social and national enslavement of Ukraine by Russia and Poland. During the period known in history as the Great Ruin the modern conception of statehood for Ukraine came into being, and just laws were drafted which could serve as models for even the best of today, many of which, one must admit, are not always animated by the democratic spirit.

The history of the Ukrainian liberation movement is actually the

prologue to the present conflict between the East and the West. The Russian-Asiatic imperialism coupled with the Russian conception of a state ruled by a despot or by a despotic clique can become a world threat only upon the downfall of Ukraine as an outpost of Western civilization and the Western democratic way of life. Here we do not even have to mention that without Ukraine, its strategic position, and its vast resources, Russia would be deprived of much of its war potential and thereby be curbed in its aggressive designs.

In their present "cold war" with Russia the Western powers are really suffering the consequences of their indifference to the Ukrainian liberation movement, their ignoring of the basic historic and compelling causes behind the Ukrainian-Russian conflict and finally their miscalculations of the balance of power of nations. Today's conflict between the East and the West is an exact replica of the Russian-Ukrainian conflict for the past three hundred years, the result of which is the shocking fate of the Ukrainian people under Russian occupation and also the history of the Ukrainian liberation movement.

Upon the fall of the Tsarist Russian Empire at the close of World War I the Ukrainian National Republic came into being. In 1918 (January 22) by their "will, strength and word," in the words of their Forth *Universal*, the Ukrainian people proclaimed themselves a free, independent and soverign nation. Exactly a year later to the day by the "will, strength and word" of the Ukrainian people all of the Ukrainian ethnographic lands —from the Carpathian Mountains and the San River in the west, east to the Caucasus Mountains, and from the Pripet River in the north to the shores of the Black Sea in the south—were united in an inspiring ceremony in Kiev into one free, independent soverign state of Ukraine. This was in accordance with the Wilsonian principle of national self-determination. It represented the realization of the centuries-old aspiration of the people.

For a better comprehension of these two historic events, the following excerpts from the Fourth Universal can be cited:

"People of Ukraine! By your will, strength and word there has arisen on the Ukrainian lands a Free National Republic. It is the realization of the ardent dream of your forefathers—fighters for the liberties and rights of the workers.

"Meanwhile the Petrograd government of 'people's commissars,' desiring to control the Ukrainian National Republic, has declared war upon Ukraine and has sent its Red Guards into our territories. They are seizing the bread of our peasants and sending it to Russia without leaving a single grain for planting, they are killing innocent people and are everywhere sowing disorder, robbery and inaction.

"We desire to live in amity and friendship with all our neighboring countries: Russia, Poland, Austria, Rumania, Turkey and others, but we wil not tolerate any interference in the life of the Independent Ukrainian Republic..."

A year later, January 22, 1919, before a vast assemblage in the St. Sophia Square in Kiev, the capital of Ukraine, the Directory of the Ukrainian National Republic proclaimed that:

"As of today there is a Union of all the native lands of Ukraine, for centuries rent apart, namely: the Western Ukrainian Republic (Galicia, Bukovina and Carpatho-Ukraine) and Dnieper Ukraine. As of today there is but one independent Ukrainian National Republic."

In this manner the sovereign and democratic Ukrainian state was established. It comprised about 718,000 square kilometers, inhabited by about 35,000,000 people.

The young republic, created by the "power, will and word" of the Ukrainian people, was immediately attacked by its enemies. From the north came the masses of the Red Guard Bolshevik armies; from the south and southwest advanced the remains of the Tsarist armies, reorganized into the Volunteer Army under General Denikin; from the west the republic was attacked by Polish forces, which had been especially trained and equipped by the Allies to fight the Bolsheviks and which now were doing their share in destroying the democratic Ukrainian republic.

Suffering from the ravages of the World War, sadly lacking in arms, equipment and supplies, their ranks decimated by hunger and typhus, their rear insecure because of the propaganda and depredations of a Bolshevik "fifth column," cut off from the outside world, the Ukrainian forces were able to continue their gallant struggle for about three years against the overwhelming might of their enemies before their resistance collapsed. With that the Ukrainian National Republic collapsed also.

The partition of Ukraine followed: Soviet Russia occupied the eastern and central areas; Poland took over Western Ukraine; Rumania seized Bukovina and Bessarabia; and Czechoslovakia absorbed Carpatho-Ukraine.

Thus the basic principles of international justice were flouted by the neighboring states and the foundation was laid for the second World War a quarter of a century later.

HALF DEAD

"It is a great pity," Father Fredrick J. Russell, C.M., S.T.D., of Niagara University said, "that students leave universities half dead, when they should be alive to everything of science, so dead to the world of poetry, music and literature. So alive to the world of philosphy. So alive to the world of business credit, so dead to the world of religious faith. Like the blind, they sneer at a world of color and beauty and like the deaf they ridicule the world of sound.

"No one is truly educated until he has reached all the worlds; until he has found not merely the missing link that ties us to the beast but the missing link that ties us to God. No one is truly alive until he has lived not merely in the world at his fingertips but journeyed to the world of God; to the world whose brilliant truth makes our earthly discoveries seem like error; whose eternal life makes this life seem like a moment; whose beauty makes the loveliness of this world seem horrid."

AND THESE FOLLOW

"Communistic belief begins with a denial of the existance of God. Therefore there flows from communism the train of evils that we have seen—lies, injustice, immorality, cruelty, hatred and war. This is the way of complete materialism which Jesus rejected when He said: 'You cannot serve God and Mammon.'" — *Rev. E. J. Bushong*

How Can We Help The Church Union?

From "The Greek Catholic Sower"

THERE can be no higher ideal nor more noble a motive here on earth than to further the Kingdom of God. This holy kingdom is the society embracing all men who are under the spiritual guidance of the one supreme shepherd. That "they all may be one" is the desire of Christ Himself.

The Church has taken Our Lord's commission literally and has endeavored to bring about this union of Christians. The Popes have issued encouraging encyclicals, inviting our separated brethren to be one with us. Scholars have written many volumes on the subject—its possibilities and methods of procedure. People everywhere have implored God, and continue to beseech Him, that Christian unity would become a reality. This is the foremost task of the Church. It is her "Number One" problem.

The question of Church unity is a problem that concerns and binds all of us. We cannot rest until this unity has been achieved. There can be no valid excuse for not laboring for Church unity, especially since this was the last desire and concern of Christ before He voluntarily immolated Himself upon the Cross. To be passive or to be indifferent in this matter is to sin against the Church. We are not speaking here of those who use subterfuge to circumvent, hinder or even to minimize the work of Church union. This is an unqualified sin.

From amongst all those who are separated from the Church, our Orthodox brethren are the nearest to our hearts. Although they have been separated from us for over eight centuries, their eyes are turned toward Eternal Rome. It is true that they have set up a "Second Rome" (Constantinople) and, even, a "Third Rome" (Moscow), but the First Rome has continued to be their true home. Living under anti-christian politics and bound by chains of terror and fear, even if they are stoically passive, they have not forsaken the idea of God. Ground soaked with the blood of martyrs is not fertile soil for the tree of atheism.

We (Ukrainian Greek Rite Catholics) are the bridge between the East and West. Why? Because we follow the true Catholic faith of the First Rome and the customs of the "Second Rome" and the language of the "Third Rome." We are the common denominator between the East and West. We have the East and the West within us. But that we may successfully bridge the span of separation between the East and West— Catholicism and Orthodoxy—we must be firm. Besides the grace of God and prayers, we can be further strengthened by acquainting ourselves with the problems of union.

Whoever desires to work in the interest of Church union must first learn to walk in the path of love and humanity. Jealousy and pride are not the marks of the spirit of Christ. Our separated brethren are

prodigal sons, who left their father's house over eight centuries ago. How did the father of the prodigal act? Did he forget the child that left him? Oh, no—he kept a vigil for his wayward boy. And what were the father's feelings? He felt only compassion. And how did he greet the prodigal's return? He, the father, went out to meet his son and gathered him into his fatherly bosom. He even made a great feast because his boy had returned home safely. It was the father, who, humbling himself, manifested the greater love.

Can we do otherwise?

Our separated Eastern brethren possess Apostolic succession and they have a validly consecrated episcopate and ordained priesthood. They believe in the Divinity of Christ and honor the Blessed Virgin and the Saints. They believe in eternal life and eternal punishment. They also believe that those who have died repentant can be helped by Holy Masses and prayers. Moreover, they believe in the seven sacraments and that these were instituted by Christ Himself. Their priesthood offers a valid Mass— the Mass of St. John Chrysostom, as is prescribed in the Eastern Rite. And the Holy Eucharist is preserved in their churches. Just the obedience to the Holy Father, a question which arose in the eleventh and thirteenth centuries, has separated them from us. However, the Orthodox of today are not responsible for the disobedience and separation of their fathers. There is no valid reason why they should continue to be separated. They have their martyrs, whose blood flows as a stream for the truths of Christ.

We must show love and understanding towards our separated brethren. We must pray for them and encourage them to pray with us. We must stoop down and lift them up; give them a helping hand, and lead them into the true fold of Christ. The precepts of Christ—the spiritual acts of mercy—bind us to do all this.

WHEN NOT TO HOLD DANCES

If you are on a dance committee, please remember that there are certain periods during the year when the Church does not permit the holding of dances or other affairs with music.

The Ukrainian Greek Catholics cannot dance in the following periods:

From the beginning of Advent (The Lent before Christmas) until Epiphany, (The Blessing of the Water).

From the beginning of Easter Lent until St. Thomas Sunday.

During Saints Peter and Paul Lent, and during St. Mary's Lent.

On the holydays, The beheading of St. John the Baptist, and The Exaltation of the Cross.

"My wife is an angel in three ways," insisted Mr. Brown.

"In what ways?" asked his companion.

'First, she's always up in the air. Second, she's always harping. And third, she never has an earthly thing."

After eons of evolution, man has become the superior animal that can find security only in the name of a trust company.—*Detroit News.*

Characteristics of the Byzantine or Greek Rite

By Rev. L. I. Sembratovich

Church Music

THE music employed in the services is of two kinds, plain song and figured music. It is very dignified and extremely melodious. In Byzantine Churches no musical instruments are permitted. The ecclesiastical figured chant is of the type known under the name of "a capella." It is music of the most sacred character. The services in a Greek church are a sort of a conversation between the priest and the people. The priest's exclamations are answered by the whole congregation or choir. This produces a marvelous effect.

If there be any person who cannot appreciate church plain song, let him attend a Byzantine church service and listen to the chant. He will learn the true beauty of church music.

Liturgies (Mass)

Holy Mass is the term used by the Western Catholics for the unbloody offering of the Sacrifice of Calvary. Catholics of the Eastern rites employ the term Divine Liturgy. The Ukrainians term it the Divine Service.

The Byzantine rite has three liturgies. First, the older and the longer one: the liturgy of Saint Basil, now used only ten times a year: namely, on the Sundays of Lent and on Holy Thursday, Holy Saturday, the Eve of Christmas, Epiphany and on Saint Basil's Feast. On all other days the liturgy of Saint John Chrysostom, a shorter form of Saint Basil's, is used. On all the week days of Lent, no Mass may be said. (According the prevailing custom the Liturgy of the Presanctified now is celebrated only on Fridays and sometimes on Wednesdays. On other days of Lent the Liturgy of St. John Chrysostom is permitted). On these days the liturgy of the Pre-sanctified is used. It is attributed to Saint Gregory, the Great. In the Latin Church, Mass of the Pre-sanctified is celebrated only once a year, namely, on Holy Friday.

The "Divine Liturgy" begins with the preparation of the offering, called the Proskomide. The Byzantines use leavened bread. Five small round loaves are marked with the Greek letters, IC, XC, NI, KA. (There initial letters signify: Jesus Christ conquers.)

The priest takes the "holy lance" and cuts away from the first loaf, the host, which is called the Lamb. Then the deacon pours wine and water into the chalice. The priest cuts away a particle from the other loaf in honor of Our Lady, and nine others for various saints. From the other loaves he cuts particles in pious recollection of the Pope, the bishops, the clergy, and the people for whom he wishes to pray. The particles are placed on the diskos beside the Lamb, and then covered

with the veils and repeatedly incensed. During these ceremonies different prayers are said. All this takes place in the Sanctuary or in the Sacristy, at a special altar called prothesis or (in old-Slavonic) prokodyinyk. The deacon incenses the faithful, the prothesis, the altar, the sanctuary and the priest. The Mass properly begins with the exclamation of the deacon, "Bless, O Lord." Then the priest exclaims: "Blessed be the Kingdom of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost, now and forever and ever!" The people reply: "Amen!" The deacon recites a litany, praying for peace, for the Church, for the bishop, for the civil authorities, for travelers, sailors, prisoners, and for other persons and their needs. To each of his exclamations, the people or the choir answer: "God have mercy!"

After this follow the antiphons, which consist of versicles of psalms interpolated by the short "jaculatories": "Through the prayers of Our Lady, O Saviour, save us." This corresponds to the Introit of the Latin Mass.

After the three antiphons comes "The Little Entrance." The deacon, preceded by an assistant with a candle, is given the Book of the Gospels and the incense. All go in procession around the altar. The candle symbolizes Saint John as Precursor of Our Lord, while the Gospel signifies the Saviour Himself. After returning to the altar, the choir sings the collects of the day.

The epistle is sung in the middle of the church by the deacon or in the choir by the first chanter. The Gospel is sung by the deacon who faces the people. After the Gospel, other litanies are chanted; one for the catechumens, who are dismissed at this point. "The Great Entrance" follows.

This is one of the most dramatic points in the Byzantine Liturgy. The deacon, having incensed the altar, proceeds to incense the people and the sancutary. During this time the choir sings the hymn termed "Cherubikon": "Let us who mystically represent the cherubim and who sing to the Live-giving Trinity, the thrice holy hymn, put away all earthly cares, so as to receive the King of all things, escorted by an army of unseen angels, Alleluia! Alleluia! Alleluia!"

The priest, having incensed the altar, goes with the deacon to the prothesis and incenses the bread and wine that have remained there since the beginning of the service. He gives the deacon the diskos with the bread, covered with a small veil. The deacon holds the diskos elevated as high as his head. The priest follows with the chalice. Candle bearers precede the clergy, and all form a solemn procession. They come out from the north door of the iconostasis, returning to the sanctuary through the royal doors. A solemn commemoration of the Pope, the bishop, ecclesiastical and civil authorities, and the faithful is pronounced by the celebrant. Then the chalice and the diskos are laid upon the altar. The choir finishes the cherubikon. This corresponds to the Latin offertory.

More litanies follow. After the exclamation of the deacon, "The doors, the doors, let us attend in wisdom," the familiar Nicene profession of faith is sung by the chanter. After the creed, the canon of the Mass follows.

The celebrant blesses the people. They respond: "And with thy spirit." Then the priest says: "Let us lift up our hearts." The choir answers: "We have lifted them to the Lord." Again the celebrant chants: "Let us give thanks to the Lord." The faithful answer: "It is meet

and just to adore the Father, Son, Holy Ghost, one consubstantial and undivided Trinity." The preface then continues.

The Latin preface changes. But the Byzantines have only two, viz: The St. Basil's and St. John Chrysostom's. Moreover it is said silently by the priest. He only lifts his voice at the word: "Crying, singing, proclaiming the hymn of victory and saying," at which point the choir follows in singing "Holy, Holy, Holy," the "Sanctus" of the Latin Mass. At the end of a short prayer the priest says the words of consecration aloud, and each time the choir answers: "Amen!"

The chalice and diskos are elevated after the consecration. At this most solemn moment the choir sings "We praise Thee, we bless Thee, we give thanks O Lord, and we pray to Thee, our Lord."

At this point the commemoration of the Blessed Virgin is made. Then the celebrant solemnly commemorates and prays for the Pope, Universal Pastor of the Church, and for his bishop. Several litanies follow. Then the "Our Father" is recited or sung by the choir, while the priest says it silently.

Then the priest takes into his hands the Lamb, exclaiming: "Behold! THE HOLY for the holy!"

Then choir answers: "One only is Holy, One only Lord, Jesus Christ, in the glory of the Father. Amen!" The priest breaks "the Lamb" and at this point he and the deacon partake of Holy Communion. Then, turning to the people, the deacon cries aloud: "Approach with the fear and love of God and with faith!" The priest then distributes Holy Communion under both species to the faithful. The celebrant afterwards blesses the people with the chalice containing the Most Blessed Sacrament. This ceremony terminates the canon of the Mass. Other prayers of thankgiving follow. Then the final blessing and the dismissal of the people occur. Thus the Divine Service is ended.

DESERTION AND SLUMMING

"Our novelists no longer choose to write about Americans who enjoy their families or who take a pleasure in creating a business or who delight in painting a picture or molding a statue or indulging a hobby. They no longer write about people who try to achieve either as individuals or in society. Almost universally our novelists divide into two categories: those who have deserted the present for a cloak-sword-and-full-bosom recreation of the distant past, and those who dedicated themselves to careers of literary slumming."—*Life Magazine.*

PRAYER . . .

Some people say that prayer is just . . . A foolish waste of time . . . They never try to understand the meaning of Divine because their pride comes first of all . . . Their faith has little room. . . But if they'd reason with their heart, they might avert their doom . . They are the kind that never stop . . To ask the Lord for aid . . . . Unless a crisis faces them . . . And they are much afraid . . . . Then while their lips pray fervently . . . Their heart is standing still . . . Because all prayer is strange to them. . . And it is Our Lord's will. . .— *Robert A. Martin.*

The Purpose of Man's Existence

✝

1. *Who made us?*
God made us.

2. *Who is God?*
God is the Supreme Being, infinitely perfect, who made all things and keeps them in existence.

3. *How do we know that God made all things?*
We know that God made all things because everything outside of God is a finite or limited being, whose nature does not demand that it exist, and hence it must have received its existence from God.

4. *Why are all things outside of God called creatures?*
All things outside of God are called creatures—that is, created things—because they have been created by His almighty power.

5. *How do we know that God keeps all things in existence?*
We know that God keeps all things in existence because whatever is finite does not possess in itself the reason for its continued existence, and hence it must continually receive its existence from the infinite Being, God.

6. *Why did God make us?*
God made us to show forth His goodness and to share with us His everlasting happiness in heaven.

7. *Why did God make the other creatures of earth?*
God made the other creatures of earth to manifest His glory and to help man to obtain happiness both in this life and in the life to come.

8. *Does God wish all men to share His happiness in heaven?*
God wishes all men to share His happiness in heaven.

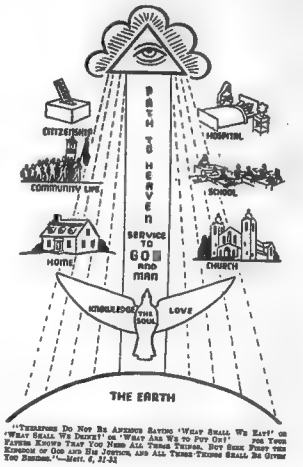

9. *Why are some condemned to hell instead of being admitted to the happiness of heaven?*
Some are condemned to hell instead of being admitted to the happiness of heaven because they sin grievously and do not repent before their death.

10. *In what does the happiness of heaven chiefly consist?*
The happiness of heaven chiefly consists in beholding God face to face in His grandeur and beauty.

11. *Have men by their nature a right to the happiness of heaven?*
Men by their nature have not a right to the happiness of heaven, but God in His goodness makes

them capable of obtaining it and commands them to strive for it.

12. *What must we do to gain the happiness of heaven?*

To gain the happiness of heaven we must know, love and serve God in this world.

13. *From whom do we learn to know, love and serve God?*

We learn to know, love and serve God from Jesus Christ, the Son of God, who teaches us through the Catholic Church.

14. *Where do we find the chief truths taught by Jesus Christ through the Catholic Church?*

We find the chief truths taught by Jesus Christ through the Catholic Church in the Apostles' Creed.

15. *What is a creed?*

A creed is a list of some of the more important truths which Catholics are obliged to believe, drawn up and proclaimed by the Church.

16. *Which are some important doctrines not contained in the Apostles' Creed?*

Some important doctrines not contained in the Apostles' Creed are the Real Presence of our Lord in the Holy Eucharist, the Immaculate Conception of the Blessed Virgin Mary and the infallibility of the Pope.

What we have learned from this lesson

No human being can live properly unless he knows the purpose of life. The present lesson tells us this purpose. We have been created by God in order to glorify Him and to merit eternal happiness with Him after death. Our own reason tells us that we have a spiritual soul which will never die. Reason also assures us that we can find perfect happiness only in God, for nothing that is created can fully satisfy the desire for happiness that is in every human heart. As St. Augustine said: "The heart of man is made for Thee, O God, and it is restless till it rest in Thee."

God has revealed to us that the happiness to which He has called us in the next life is a share of His own happiness, consisting chiefly in beholding Him face to face. This is called the beatific vision. This is a privilege to which, considering human nature in itself, we have no strict right. Because of the spiritual and immortal nature of our soul we have indeed a right to possess God in some way in the next life, if we serve Him faithfully in this world. But we have no claim to the extraordinary supernatural way of possessing Him found in the beatific vision, to which He has destined all human beings without exception. Surely then, the most important duty of our lives is to glorify God and to gain for ourselves the happiness of heaven.

The Sacred Scripture, God's own word, makes frequent mention of the purpose of man's existence, and of the supreme importance of striving to attain it. Our Lord has given us the command: "Lay up for yourselves treasures in heaven" (Matt. 6, 20), and He emphasized the necessity of so living that we may merit eternal happiness, when He said: "What does it profit a man if he gain the whole world but suffer the loss of his own soul?" (Mark 8, 36). St. Paul speaks of the glorious happiness of heaven, the beatific vision: "We see now through a mirror in an obscure manner but then face to face" (1 Cor. 13, 12) and St. John says: "We shall see Him just as He is" (1 John, 3, 2).

The first condition to gain heaven is to know God—that is, to learn about His nature and perfections, to study the truths He has revealed to us, to become familiar with the duties we owe Him. Without such a knowledge it is impossible to love and to serve God as we should. Catholics should have no difficulty in knowing God, for the Catholic Church has been established by Jesus Christ, the Son of God, to teach men about God. Not all Catholics are obliged to know scientifically and explicitly all the truths that the Church teaches about God, for that requires many years of deep study, such as is ordinarily possible only for those who are preparing for the priesthood. But all Catholics, even those who are not very learned, can and must know the chief truths of their faith, particularly those contained in the Apostles' Creed. Of course, they should try to learn more in accordance with their abilities. Nowadays, when it is easy to procure books and pamphlets explaining the teachings of the Catholic Church, there is no excuse for any Catholic who can read for not having a good knowledge of the faith. We can also learn much by listening to Catholic programs on the radio.

Catholic boys and girls should strive to learn their lessons in catechism faithfully and thoroughly. They should always remember that in studying their religion they are preparing themselves to gain the happiness of heaven, for they are fulfilling the first condition of meriting that happiness—to know God. They must remember, however, that the knowledge of God does not consist in merely reciting the answers of the catechism by memory. They must try to grasp the meaning of these answers, and to apply to their own lives the truths they contain.

I WANT TO

I want to live with myself, and so
I want to be fit for myself to know,
I want to be able, as days go by,
Always to look myself straight in the eye;

I don't want to keep on a closet shelf
A lot of secrets about myself,
And fool myself, as I come and go,
Into thinking that nobody else will know
The kind of a man I really am;
I don't want to dress myself in sham.

I want to go out with my head erect;
I want to deserve all men's respect;
And here in the struggle for fame and pelf
I want to be able to like myself.

I don't want to look at myself and know
That I'm bluster and bluff and empty show.
I can never hide myself from me,
I see what others may never see;
I know what others may never know,
I never can fool myself; and so
Whatever happens, I want to be
Self-respecting and conscience-free.

Author unknown

MENTAL HYGIENE AND GUIDANCE

By Brother S. Methodius, F.S.C.

Summary of Lecture One

IN the first lecture we were told the fact that the aims of education and of mental hygiene are identical. These aims were listed. We were also told that, to be successful, it is necessary to have a sound philosophy of life. Then, personality, guidance, fundamental needs, and adjustment were defined. Finally, it was stated that, when two needs conflict, we have a problem which may be solved either, (i) by varying behavious so that both needs are satisfied, or, (ii) by using adjustment mechanism, giving up one goal in part or in whole.

PERSONALITY DEVELOPMENT

Second Lecture —

Almost everything a person does or is able to do, is a function of his personality, which is reflected in his everyday behaviour. A healthy personality in a growing person changes from year to year as development proceeds. Here we must consider the influence of *heredity* and *environment*. Both are important.

A person inherits certain potentialities from his parents and his ancestors. To what extent these potentialities will be allowed to expand or be limited, depends a great deal on the environment conditions. While admitting that the capacity of intelligence may be fixed at birth, we know that the extent to which intelligence is used will depend very much on the environment and experience. We must also admit that, not only does environment influence a person; *but a person also influences his environment.*

Personality development is greatly influenced by surrounding people and institutions. The family, the home, the neighborhood, the church, the school—all these have a tremendous influence on one's personality development, and help him to build up his system of codes and ethics. The mutual influence of personality needs and social-institutional requirements is very complicated. If the home, the neighborhood, the school, all have the same discipline, the same traditions, the same customs and attitudes, the same religious beliefs and principles, the same social and moral ethics, then a person can easily become well adjusted and can develop a wholesome and rich personality. If, on the contrary, the codes and ethics of the home, the neighborhood, the school, are digerent, contradictory, in violent conflict, then personality development tends to become warped, delayed, uncouth or oddly formed.

Consequently, we, Ukrainian Catholics, who were brought up in the Catholic atmosphere or our family, home and church, should strive to have Catholic companions, to live in a Catholic environment, to belong to the Ukrainian Catholic organizations, and to attend the Catholic schools. *Only then can we hope to be well adjusted; only then may we expect to develop a wholesome and rich personality.*

Necessity of Adjustment

Personality development never stops. If one's physiological and psychological needs cannot be satisfied; if the moral and ethical codes of his home, family, neighborhood and school are contradictory; if his talents and abilities are insufficient to cope with the demands of his environment—that person must make some adjustments. These adjustments are usually done in one of three ways: (i) by a withdrawal adjustment; (ii) by an aggression adjustment; (iii) by a common sense adjustment.

Withdrawal Adjustment

A withdrawal adjustment may display itself either by *fear,* causing anxiety and inferiority feeling; by *recessiveness,* bringing on shyness, timidity and daydreaming; by *dependency* on others or routine, or by *rationalization,* making excuses and developing suspicions. This type of adjustment often leads to dependency on others for a livelihood; to physical and mental illness; to nervousness; and, to persons without strong religious convictions, to suicide.

Therefore, a person with a withdrawing nature may and should use other adjustments. He should try to satisfy his fundamental needs and his social requirements by reading constructive books, by studying lives of great men, by going into scientific research, or by delving into art, music, literature, or hobbies of various kinds.

Aggression Adjustment

Aggression adjustment shows itself either by *anger, displaying* temper oddities, being bellicose or quarrelsome; by *self-assertiveness,* being domineering, egocentric, or developing superiority feeling; or by *rejection* of authority, customs and traditions. This type of adjustment often leads to rebellion, agitation, peculiarity of manners, and crime.

Therefore, a person with an aggressive nature may and should use other adjustment. He should participate in sports, in debates and drama, in politics, and in similar enterprises of a public nature.

Common Sense Adjustment

By the use of a common sense, a person who must adjust himself to satisfy his fundamental needs or social and environmental requirements, will study carefully and analyze his capabilities and shortcomings, his real personal needs, and the necessary social requirements. Then he will plan wisely, make his decisions prudently, and adjust himself in such a way as to achieve a rich and wholesome personality.

In attempting this type of adjustment, *we Catholics have marvelous guides in our Lord present in the Blessed Sacrament, the use of prayers and the sacraments, our priests in and out of confessions, our religious teachers.*

(To be continued).

The practice of some African tribes of beating the ground with sticks and giving vent to blood-curdling noises is, says an authority, a primitive form of self-expression. This will a comfort to golfers.

The Commandments of the Church

From JUNIOR CATHOLIC MESSENGER

AFTER Our Lord arose from the dead, He spent much time teaching the Apostles. He knew that He would soon leave them, and that they must continue His work.

One day Jesus said to St. Peter, "Simon, do you love Me?"

"Yes, Lord, you know that I love You," St. Peter answered.

Then Jesus said, "Feed My lambs."

Three times Our Lord asked St. Peter the same question. Each time Peter replied that he loved Jesus. Twice Jesus gave St. Peter the command to feed His lambs. The third time He said, "Feed My sheep."

In this way, Jesus told St. Peter that he was to guide and care for all the people belonging to the Catholic Church. These people are Christ's lambs. St. Peter was also to care for the sheep of Christ's Church. The sheep are the Bishops and priests.

St. Peter was made the chief shepherd, or head, of the Church. He was put in charge of spreading the Gospel to the rest of the people all over the world.

Shortly after this, Jesus told the Apostles to go into the whole world to teach and baptize all the nations. Jesus promised to be with them all days even to the end of the world.

St. Peter was appointed by Christ to be the first Pope. The other Apostles were Bishops. Christ gave all of them the power to make laws and to guide His people. When the Apostles died, those who took their places received the same powers to guide and rule.

Jesus told the Apostles, "What ever you bind on earth shall be bound also in Heaven; and whatever you shall loose on earth shall also be loosed in Heaven." This proves that Christ worked through His Apostles. Whatever laws the Apostles made, the Christians were to obey as the laws of God.

The Six Chief Laws

During the past nineteen hundred years the Church has found it necessary to make many rules and laws. All these laws have been written into a large book. (There are, of course, many, many copies of this book). This great law book is called the *Canon Law*. There are about twenty-four hundred laws in this book.

Among the many laws, there are some that are meant only for priests. Brothers, and Sisters. There are six laws, however, that bind all Christians. These six laws are the principal, or chief, laws of the Church. They are called the *Commandments of the Church*. These are the six chief laws of the Church:

1. *To assist at Mass on all Sundays and holydays of obligation.*

At Mass we receive the graces we need to remain good Catholics and members of Christ's Church. Promise to always hear Mass on Sundays and holydays of obligation.

2. *To fast and abstain on the days appointed.*

This Commandment reminds Catholics that Christ, the Good Shepherd, suffered and died to redeem them. Promise that you will never eat meet on Fridays or other days when you are not supposed to, and that you will fast when you reach the proper age.

3. *To confess our sins at least once a year.*

Some people stay away from Confession for a long time. Their souls are in danger of being lost. Christ wants these souls. The only way to bring them back is through Confession. Promise that you will go to Confession often—every two weeks, if you can.

4. *To receive Holy Communion during the Easter time.*

Christ said to St. Peter, "Feed My Lambs." Holy Communion is food for our souls. It strengthens us and makes us grow in grace and holiness. Promise to receive Holy Communion often. Never miss receiving it at Easter time.

5. *To contribute to the support of the Church.*

The Church cares for us at all times. The priests build schools, and Brothers and Sisters teach us about God. We have Catholic hospitals and orphanages to care for the sick and the homeless. It takes money to support these places, and Catholics are bound to help. Promise to contribute as much as you can to the support of the Church.

6. *To observe the laws of the Church concerning marriage.*

The Church is very strict about the laws of marriage. People who marry non-Catholics often grow careless in practicing their religion. Promise that you wil not marry against the laws of the Church when you grow up.

The Power to Make and Change Laws

People who disobey laws deserve to be punished. If you disobey your parents or the traffic laws, you deserve a punishment. People who disobey the laws of God or of the Church will also be punished. Purgatory or even the eternal fires of hell are the punishments for disobeying the Commandments.

Sometimes your Mother may punish you by telling you to stay in for a whole week. Then, because you have been good, she may change her mind and allow you to go out sooner. Your Mother made the rule, so she has the right to change it.

"Do You Love Me?"

Catholics are bound to keep the laws of the Church. The Commandments of the Church are God's Commandments. Surely you want to be faithful members of God's Church. How can you prove that you will be?

Do you remember the question that Christ asked St. Peter? Yes, it was, "Do you love Me?" Jesus asks you the same question. Can you answer as St. Peter did? "Lord Thou knowest that I love Thee"!

A boy or girl who keeps the Commandments of God and of the Church truly loves Jesus. Ask Our Lord each day to make you a good child and to help you keep th Commandments of God and of the Church.

CHANGE OF RITE

IS a Ukrainian Catholic permitted to change the rite in which he was baptized? — No, absolutely not, for the Holy See desires and commands all Christian Catholics to preserve the rite in which they were born.

The Decree of the Sacred Congregation *Cum Data fuerit* in 1929 issued the following norms for the Ukrainians in the United States and in Canada. Act 30: "The priests of the Latin rite are not allowed to induce any members of the Ukrainian rite to transfer to the Latin rite, contrary to or aside from the cannonical provisions which govern changes of rite."

It is clear that nobody is allowed to change arbitrarily his rite and pass over to the Latin rite.

Act 29 states as follows: "Even attendance at the Latin church's services on the part of the Greek-Ukrainians, even though it be continuous, does not affect a change of rite."

Do you need any more proofs? Well there is the order of the Propaganda, Roman Congregation, the literal text of which is as follows: "It never was nor is it now permitted to any Oriental to transit from their own rite to the Latin Rite, unless by special permission of the Holy See.."—Two years later the same Congregation had the quoted decree confirmed anew, adding that "these Orientals cannot indeed go over to the Latin Rite. They are under the penalty of mortal sin obliged to retain their own rite and stay in it!"

Pope Leo XIII in his Encyclical *Orientalium Dignitas* says: "It is more than ever the duty of our office to watch strictly that no injury be done to the Eastern Rites by the imprudence of the ministers of Gospel from Western lands. Therefore any Latin missionary, whether regular or secular by his advice or influence shall have persuaded an Eastern Christian to adopt the Latin rite, shall incur *ipso facto* suspension *a Divinis* (prohibition to celebrate Mass and administer Sacraments) and all other pains threatened in the constitution *Demandatum* issued by Pope Benedict XIV.

Pope Benedict XIV, the staunchest champion of Eastern Rites, expressed the mind of the Church regarding the Eastern Rites by saying: "We wish all should be Catholics, not that they should be Latins.

Nobody can doubt that the Holy See really does esteem and protect the beautiful and uplifting Ukrainian Greek-Catholic Rite.

✖ ✖ ✖

Without Christ, the fist which knocks the hardest is the fist which rules the world. But with Christ, the hand which rocks the cradle is the hand which rules the world.

✖ ✖ ✖

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.; 887, Office 1785
Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК

ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50

ЄВАНГЕЛІЄ,—велике на престіл, неоправлене $10.00

ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР $3.00
Книжка гарно оправлена, написав др. Кібзей. Гарні поради на ріжні хороби, в рідній мові. 735 сторін друку.

НАША РЕЛІГІЯ—Новий Катехизм уложена Всеч. о. А. Луговим ..... .25
В українській і англійській мові, третє видання. Дуже популярна.

ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .50
Має 40 великих, зворушаючих, символічних образів, та гарні науки.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK., CANADA

CIL PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S
PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON — SASK.

. . . Forecast COLDER!

— and EATON'S Is Ready!

—with your Fall and Winter requirements.

Warm Winter clothing for every member of your family—Winter sports equipment for the outdoor types—bright modern furniture —pictures and rugs to cheer up the home for the "indoor season" —books, records and musical instruments to shorten longer evenings—hobby and repair supplies to keep the industrious occupied.

Just about everything to make the cold days ahead more comfortable, more enjoyable, more profitable!

Look through your big, new EATON'S Catalogue and order your Winter requirements now.

THE T. EATON Co LIMITED
SASKATCHEWAN

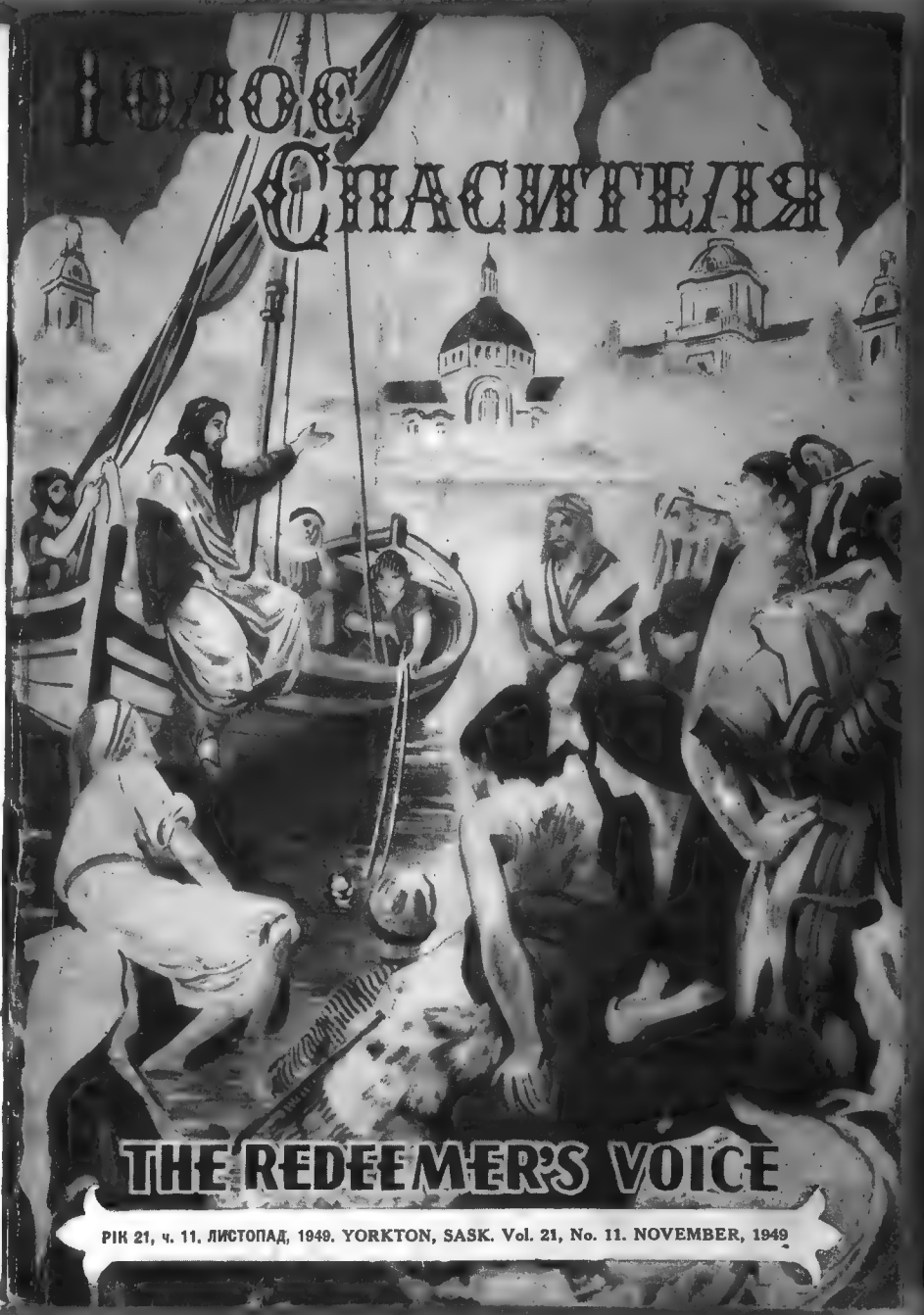

РІК 21, ч. 11. ЛИСТОПАД, 1949. YORKTON, SASK. Vol. 21, No. 11. NOVEMBER, 1949

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одне число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single copy 15c.

Редактор

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

Editor

Rev. M. Schudlo, CSSR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор

Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager

Rev. S. J. Shawel, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Subscription for 1 year to England: 10 Shillings
Передплата на рік до Англії: 10 Шілінгів

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

— ЗМІСТ —

СТОРІНКА БРАТСТВА МАТЕРІ БОЖОЇ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ		1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ		4
З ЦЕРКВИ ТА СВІТУ		10
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ		13
ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА МІСЯЦЬ ЛИСТОПАД		16
РІДНИЙ СВЯТИЙ		17
СВ. МИХАЇЛ—НАШ НАЧАЛЬНИЙ ВОЖД	о. Др. Микола Комар	19
РИМ І УКРАЇНА	Др. Юрій Федорів	22
СЛУЖБА БОЖА	о. Мих. Щудло, ЧНІ	26
КАМ'ЯНЕ СЕРЦЕ	Я. Ч.	29
НЕРЕСЛІДУВАННЯ, ТЕРПІННЯ І НАВЕРНЕННЯ	о. Др. Іван Чинченко	31
МАНДРІВКА	Осип Тарнавський	33
УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ ОБРЯД	о. Др. Ю. Ф.	34
ПОЛІТБЮРО І МОСКОВСЬКИЙ ПАТРІЯРХАТ	Др. Степан Баран	37
ПРАПОР І ГЕРБ США	І. Р.	40
СЕКТАНТИ	о. С. Х., ЧНІ.	42
В ОБОРОНІ ЦЕРКВИ І НАЦІЇ	М. Хомяк	45
СМІХОВИНКИ		48
OUR RITE IS OUR TREASURE		49
BETWEEN THE TWO WARS		51
CHARACTERISTICS OF THE BYZANTINE OR GREEK RITE		54
MENTAL HYGIENE AND GUIDANCE		57
SHALL I BE A NUN?		59
GOD'S CHURCH IS CATHOLIC		61
GOD AND HIS PERFECTIONS		62

СТОРІНКА БРАТСТВА МАТЕРІ БОЖОЇ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

КОНФЕРЕНЦІЯ

ІСУС Христос, це наш найвищий Пан. Тому і Марія, Його мати, це наша найвища Пані—а ми Її піддані, Її слуги, Її власність. Однак Марія є не тільки нашою Панею, але також і нашою Матерю. Через Неї ми відродилися духово. Вона є нашою Матерю, бо коли Ісус умирав на хресті, а близько Нього стояла Марія й св. Йоан,—тоді Ісус вказуючи очима на Йоана сказав до Марії: "Жено, Се син твій." А опісля звертаючися до Марії, промовив до Йоана: "Сину! Се мати твоя."

Учителі св. Церкви твердять, що св. Йоан представляв тоді цілий людський рід. Так що коли він стався сином Марії, то тим самим і ми всі сталися Її дітьми.

З того бачимо, як тісно ми звязані з Пр. Д. Марією. Вона наша Пані, наша Мати. І тому ми є власністю Марії. Ми належимо до Неї, як слуга до своєї Пані, як дитина до своєї мами. Та сама приналежність до Марії є для нас ще без заслуги, бо ми нічим до Неї не причинилися. Однак наколи хтось свідомо й добровільно узнає Марію за свою Паню й Матір і віддається її на власність, то цей має вже велику заслугу. Бо таке віддання ся Пр. Діві Марії, то велике діло любови зглядом тої небесної Неньки. І це є якраз перший спосіб, яким виявляємо свою любов до Марії. Хто отже хоче дати доказ, що любить Пр. Д. Марію, нехай цілковито Їй віддасться, Їй пожертвується.

Та в чім властиво полягає те віддання ся Марії? На це відповідає сам Ісус Христос своїм власним приміром:

1. Ісус Христос, то Бог. А Бог цілком не залежний від нікого. Ніхто не має права до Нього. Він до нікого не належить. Та ось цей Бог стається дитиною Марії, власністю Марії, Її кровю, Її костею, щоби навчити нас, щоби й ми добровільно, цілковито та невідклично віддалися на власність Марії, як Її слуги, як Її діти. І так як слуга має трудитися лише для свого пана—і так як дитина має цілий свій зарібок віддати родичам, як довго вона є під їх опікою—так і ми віддавшись Марії як слуги і діти, маємо працювати для Неї, а всі наші заслуги маємо віддати в Її руки. Ось що значить віддатися, посвятитися Марії.

2. Ісус Христос, то найвищий Пан світа. Він має найвищу **власть. Має право розказувати всім сотворінням, а вони мають** обовязок слухати Його.

Но ось, Ісус стається людиною, піддається Марії і робить себе залежним від Її волі. Вона каже Йому то робити й Він робить, каже іти—Він іде; прийти й приходить. Чому так?

Щоби нас навчити, що віддатися Марії, значить зробитися зовсім залежними від Її волі.

Тому май завсігди Марію перед своїми очима. Представляй собі Її коло себе. А як маєш якусь трудність, то зараз скажи —"Маоіе, Мати моя Що я маю тепер робити? Порадь мені. Поможи мені. Просвіти мене..." І будь певний, що наколи так будеш поступати і молитися, то Пр. Д. Марія надхне тебе і покаже тобі Божу волю. А тоді підчинися, виконай її. І ось є другий спосіб відданняся Марії.

3) Ісус Христос, як Бог є найдосконалшим єством. Він Сам собі вистарчає. Він не потребує нічиєї помочі, ні протекції. А мимо того Він віддався цілком під покров Пр. Діви Марії. Вона кормила Його, одівала, носила на руках, утікала з Ним до Єгипту, провадила до єрусалимської святині. (Ба навіть пізнійше— коли Ісус підріс і виступив яко Учитель, Вона ще тоді здається ходила за Ним разом з іншими св. невістами і дбала за всі Його потреби. Одним словом Ісус віддався цілковито під опіку Марії. Чому? На те очевидно, щоби нас научити, що й ми подібно маємо зробити. І це є третий спосіб, як віддатися Пр. Д. Марії.

Пожертвуватися Марії, значить отже віддатися цілковито під Її Покров у всіх своїх злиднях, у всіх своїх потребах душі й тіла. Одним словом все маємо прибігати під Покров Марії. Нам треба поступати, як мала дитина. Вона вчепиться рук мами і все де мама, там і вона. А всьо, що її на серці тяжить, всьо каже їй: Мамо, я хочу їсти; мамо, мене болить; мамо, мені зимно... Ось, взір як і нам треба поступати.

Пожертвуватися отже Марії, значить узнати Її за свою Паню й Маму, віддатися Її на власність. Для Неї працювати й терпіти. На Її руки зложити всі свої заслуги.

..**Пожертвуватися Марії,** значить зовсім віддатися під Її провід. Бути цілком залежним від Її волі. В усім Її радитися.

Пожертвуватися Марії значить віддатися під Її могучий Покров. Вибрати Її за свою першу покровительку й заступницю перед Богом.

В такий спосіб повинен кождий з нас посвятитися Марії, щоби дати Її найбільший доказ своєї любови. Тут насувається одне питання: Чи така само-посвята Пр. Д. Марії не буде кривдою для Г. Бога? Ні Бо, по перше сам Ісус був так відданий Марії, а по друге: Марія не потребує ні нас ні нашої служби, але всьо віддає Богові.

Ще одне питання: Чи то не буде кривда для нас, наколи ми всі свої заслуги віддамо в руки Пр. Д. Марії? Тоді нам нічого не лишиться і ми ніколи не зможемо їх офірувати на інші благородні ціли. Не треба боятися. Марія нас не скривдить. Вона нам їх віддасть. Отже ж нема чого боятися, а тільки щиро віддатися Марії. А Вона винагородить нам по царськи за це, що буде новою заслугою.

До одного старечого дому принято раз стареньку, бездомну жінку. Вона переступивши поріг, зараз застерегла собі, щоб її не докучали жадними релігійними домаганнями, бо вона того не потребує. Минуло кілька днів. В суботу прийшов священик,

щоби як звичайно дати нагоду висповідатися всім, що бажають. Повідомлено священика про ту старушку й він просив закликати її. Ріжно її говорив, але всьо на дармо. Вкінці спитався: "Як то сталося, що ви так зобоятніли? Чи ви все такі були?" "О ні," відповіла вона. "Я була колись інакша. Моя родина зробила мене такою, якою я є тепер. Я колись малася добре. Але мій син украв у мене половину маєтку. А решту забрав мені зять, так, що я осталася нині жебрачкою. За ту кривду, я тяжко закляла, і дальше проклинаю їх з дня на день. Кілька літ тому я була в сповіди. Священик вимагав, щоби я простила моїм ворогам. А коли я цього не хотіла, то він відправив мене без розрішення. Від тоді, я стала ще гіршою."

"Їдні ви. Я жалую вас дуже," відповів священик. "Знаєте що? Помолімся разом одно Богородице Діво, щоби Мати Божа змягчила ваше серце." "Ні!" скричала жінка. "Я того не зроблю, бо можу ще навернутися. Я не буду молитися, бо хочу іти до пекла бо лише там зможу ненавидіти й проклинати моїх ворогів." Отець бачив, що даремні його труди. Тому відступив від неї, але ще попросив, щоби приняла хоч медалик М. Божої. На щастя вона його взяла й заложила на шию. Тим способом бідна грішниця віддалася несвідомо під опіку та покров Марії, яка зачлаа сейчас свою спасенну роботу. Виходячи від священика, жінка заблудила. Замість до своєї кімнати, зайшла до каплиці. Отворила двері і там напроти себе побачила гарну статую Пр. Д. Марії, звернену до неї з широко отвертими раменами. Це зробило на ню таке велике враження, що її закамяніле серце відразу сокрушилося. І навернулася. Сейчас вернулася до священика й щиро висповідалася. О, дивна сила Покрови Марії. А преціь та нещаслива жінка тільки неохотно віддалася під Покров Марії. Як чудно мусить опікуватися Марія тими, що з повною любовю Її віддаються..

О, з цілим серцем посвятімся під Покров Марії, а во віки того не пожалуємо.

ТОРЖЕСТВЕННЕ ПРИНЯТТЯ НОВИХ ЧЛЕНІВ ДО БРАТСТВА В НОРКВЕЙ, САСК.

Від 25 чересня до 2 жовтня цього року відбувалася свята місія в Норквей, Саск. Богу милосердному дякувати, вона прекрасно вдалася. Доказом того є, що до Братства вписалося відразу около 100 парохіян, і є надія на більше. Торжественне приняття членів відбулося в неділю 2 жовтня, пополудні. Приняття виконав сам місіонар при участи місцевого пароха, всечеснішого о. Михаїла Решетухи, й всеч. о. Фляка, пароха з Кемсек, Саск.

Най предобра Мати Божа возьме під свій могутній покров дорогих парохіян з Норквий, щоб вони могли провадити примірне християнське життя, і в такий спосіб заслужити собі щасливу смерть і солодку вічність.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

Цікавіші уривки із листів наших Читачів та Приятелів
Дописи — Подяки з Вислухані Молитви, — Жертви

Місія в Сен Клер, Па.—18-25—IX, 1949.— Прегарна церковця, гордість парафіян, щодня заповнялася слухачами , що уважно слухали Божого слова. Мусів я проповідати по українськи та по англійськи, бо молодь мало, а дітвора таки зовсім не розуміє по українськи. Нарід добрий, побожний, жертволюбний любить свою українську католицьку Церкву та дбає про її красу.

Недавно прибулий зо скитальщини Впр. о. Єремія пильно трудиться для духовного добра своїх парафіян. Численні сповіді, численніші іще св. Причастя за душі в чистилищі, за мученицьку Україну та її єпископів і священиків доказували, що тутешні американо-українці люблять край, звідкіля прийшли їхні батьки.

Місія в Своервил, Па.: 2-9—X. 1949.— Це перша моя місія між Русинами. Нарід добрий і побожний і водночас жертвенний, може навіть більше жертвенний для Церкви ніж ті, що звуть себе українськими патріотами. Хоч проповідав часто по українськи, побожний нарід всеодно численно горнувся до церкви і до сповіді. Були загальні святі Причастя за душі в Чистилищі та за нашу Церкву й нарід, за наших єпископів і священиків, що страждають під большевиками. Карпатські Русини почуваються синами того самого народу. що й ми українці.— Імя Рошен надали йому провідники москофіли. Нарід зове себе Русинами.

При добрій волі з обидвох сторін ми могли б жити в згоді із ними, як сини того самого народу. Нехай вони звуть себе Русинами! Що це кому шкодить, коли вони люблять свою Церкву та готові проживати по братньому з нами?

Треба молитися та трудитися, щоб дійшло до порозуміння та співпраці між нами. Так скріпиться наша Церква в Америці та зможемо приготовити численних місіонарів для старого Краю, що підуть туди по розвалі большевії.

Впр. о. Григорій Гриць, парох Своервил гарно трудиться та має в своїй парафії яких 30 українських родин бо тут нема української католицької церкви.

ПОДЯКА

Через два роки я тяжко хорувала. Лікарі мене узнали за невилічиму і тоді я зачала молитися до Матери Божої і св. Йосифа через Брата Андрея. При тім уживала оливу св. Йосифа. Тепер цілковито почуваюся здоровою і складаю прилюдну подяку.—

Павліна Візняк.

Василів, Саск.— 7-го серпня 1949 р. обходила кольонія Василів, на полудне від Бюкенен рідке торжество. Перший наш піонір на тій кольонії п. Николай Василів і його дружина Анна з Цимбалістих обходили

Вже Вийшов!

КАЛЄНДАР

ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

— на 1950 рік —

ЦІНА — 50с

Просимо своїх Шановних Читачів і Читачок щоскоріш замовляти КАЛЄНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ на 1950 рік, що вже вийшов з друку! Це дуже цікавий і корисний Календар, з якого про неодне довідаєтеся! Кілька важних та гарних статей подано по-англійськи. Цьогорічний Календар має нову кольорову окладинку, що гарно представляється. Замовляйте на адресу: —

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St. Yorkton, Sask.

золотий 50-літній ювилей подружого життя. Обоє походять з Голубіяка,, пов. Борщів Зах. Україна; там зросли як діти побожних батьків а Николай ще як хлопчина цікавий до книжки звернув на себе увагу своїм гарним голосочком тодішнього о. пароха Голубіяка і під його проводом став не тільки свідомим селянином, але побожним і добрим дяком. 1899 одружився з Анною Цимбалістий і по трьох роках приїхали до Канади, по році перебування разом з родичами жінки, ювиляти поселилися серед лісів на полудне від Бюкенен. З часом приїхали в околицю другі піоніри будьто з рідного Голубіяка чи з його околиці, перебули всі піонірські гаразди і за кілька літ повстала кольонія, яку від першого кольоніста нашого ювилята назвали Василів. Тому що всі були побожні, поставили церковцю св. Константина і Олени, споваджували час від часу священиків з Йорктону а кождої неділі пильно і громадно сходилися до неї на спільні молитви, пісні і акафісти, коли свя-

ДАЙТЕ СВОЇМ ДІТЯМ ДО РУК

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

найкращий одиноний місячний журнал для українських дітей в Канаді й Америці. МІЙ ПРИЯТЕЛЬ береже Ваш найдорощий скарб: Ваші Діти! Не жаліте зараз післати $1.00 на річну передплату до —

MY FRIEND

49 Kennedy Street, WINNIPEG, MAN., Canada

щеника не було. З часом придбали для церковці всі потрібні речи. Коли перший наш епископ ВПреосв. Н. Будка відвідував ту околицю, наш ювилят як добрий сладкопівець дав себе пізнати ширшим кругам наших поселенців своїм гарним співом. В часі повстання ріжних сект в Канаді ювиляти стояли все при нашій Церкві та старалися своїм впливом захистити співбратів перед баламуцтвом. Тож не диво, що коли їх семеро гарно вихованих дітий зіхали з подругами і дітями з цілої Канади від Ванкуверу аж по Торонто на рідну фарму на таке велике родинне свято-ювилей родичів. Прибули також і численні гості, бувші сусіди, односельчани, знакомі. Торжество зачалося в церкві. Місцевий о. парох уділив їм приписаного з тої нагоди церквою благословення та побажав їм дочекатися діямантового ювилею. Відтак всі переїхали на фарму де смачно обідали і спільно забавлялися та згадували про пережиті труднощі.

Щирим серцем пожелали ювилятам многі літа прожити.

З тої нагоди призначено зі зібраних на пресу грошей 5.00 на Голос Спасителя.

Присутний.

Весільні Дзвони.—Дня 21-го вересня 1949, в домі впов. п. І. Бзделя відбулось гучне весілля. В тому дні, Пр. о. Іваночко повінчав в Вішарт церкві молодят: п. Ксеню Бздель, дочку І. Бзделя, з п. Т. Торбут. Підчас весільної забави, наші добрі й примірні парохіяни з Вішарт не забули й про добру пресу. На заклик п. Григорія Поващука, слідуючі гості зложили свої жертви на нову пресову машину Голосу Спасителя:

По 2.00: Панство Іван і Кат. Бздель. По 1.00: О. Бздель, Гр. Поващук, Д. Тимошевський, пані П. Бздель, пані К. Василинка, Ів. Костик, пані К. Тиргуд, (50ц.,) Іван Климашко, Мих. Сельський, І. Торгуд, С. Костик. Разом 13.50.

Гр. Поващук.

Всім жертводавцям Голос Спасителя складає сердечну подяку, а молодятам бажає многих і щасливих літ прожити.

п. П. Коновальчук пише: — Вже проминув, довший, час як я писав до мойого найліпшого приятеля Голос Спасителя. Повідомляю моїх приятелів що операцію пройшов дуже легко. Коли був в Винипеґу відвідували мене богато людей. Цею дорогою складаю сердечну подяку за їх добре серце, та що не жаліли часу щоб улегшити мені мої тяжко хвилини.

Тепер знаходжуся в санаторії та відпочиваю щоб перейти другу операцію.

ПОШУКУВАННЯ

Кулич з села Хмільна, повіт Радехів та його жени, які замешкали в Канаді, пошукує:

Zrobak Wasyl,
Floreffe, rue Rewerre No. 2.
Namur, Belgique.

25-ЛІТНИЙ ЮВИЛЕЙ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

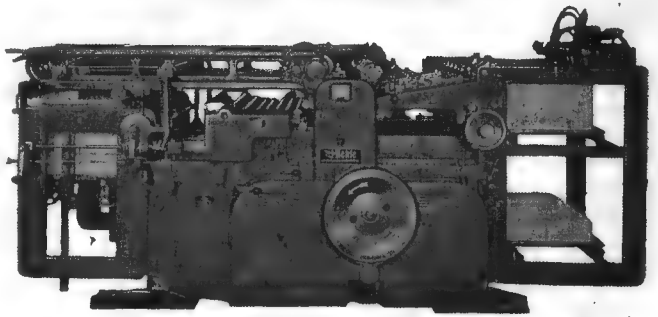

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брощурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

Нехай ласкавий Господь стократно заплатить тим нашим вірним Приятелям, що присилають свої щирі жертви на закуп машини до друкарні. Ми ще раз дякуємо їм за це, бо вони добре розуміють потребу доброї та сильної католицької преси, якої дуже потрібно для добра українського народу в Канаді чи Америці. — Тут подаємо дальшу листу чесних жертводавців:

Ґошуляк Н., Алберт Пк.	5.00
о. С. Іваночко, збірка на вес. в п-ва Бзделя) ..	13.50
Боровська пані Т. Винип.	5.00
Яник Г., Овкбурн	.50
Сологук Н., Ровзленд...	1.00
о. Шишкович з місії ..	1.00
Мусій Ф., Норквей	5.00
Віловус А., Вен Дайк ...	5.00

УКРАЇНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ. CJGX, ЙОРКТОН

З днем 14-го жовтня 1949 р., розпочалися українські радіопередачі "УКРАЇНА СПІВАЄ" в Йорктоні з радіовисильні CJGX і передаються кожної пятниці від год. 7.00—7.30 вечером. —

ЗЇЗД УКЮ В ЙОРКТОНІ, САСК.

В СЕРЕДУ, 21-го ВЕРЕСНЯ, 1949

Дня 21-го вересня в Йорктоні відбувся великий з'їзд молоді з подалеких сторін, бо аж з під манітобської границі. На тому з'їзді також було велике число визначних осіб, як: Преосв. Кир Андрей з Винипегу, І. Новосад, секретар Централі Укр. Като̀л. Канади, о. П. Криворучка з Саскатуну, п. С. Шебець з Канори та інші.

Цей з'їзд почався архіерейською Сл. Божою, яку відправили Їх Ексц. Андрей в асисті Пр. оо.: П. Криворучки й Н. Копяківського. Дияконували Пр. оо. І. Сирота й С. Іваночко. При кінці Сл. Божої, Їх Ексцеленція виголосили велику проповідь до молоді.

По відправі всі доспішили на великий бенкет в салі Колегії св. Йосифа, який зготовило ЛУКЖ. Господарем бенкету був Пр. Бр. Методій, який, як звичайно, знаменито вивязався зо свойого уряду. Відтак зараз по обіді всі гості, молодь, зібрались в театрі на важні наради, на яких промовляли: Їх Ексцеленція; Пр. о. Криворучка, п. І. Новосад, п. С. Шебець та Пр. о. Денищук, ЧНІ. Молодь з великою увагою слухала слів бесідників, які завзивали молодь до більш інтензивної праці на полі релігійно-народнім.

Точно 8.30 вечером почався вечір аматорів, де взяли участь 12 округів. Концерт прекрасно удався. Присутних було поверх 1,000 осіб. Майстром того концерту був п. В. Лиска з радіової стації CJGX в Йорктоні. Більша частина програми була передана через радіо. Першу нагороду одержали братчик й сестричка Лаврентія й Зенон Смиснюк з Айтуни. Другу нагороду одержала славна солістка з Арран, Саск., п. С. Гордічук.

При кінці концерту відбулась довго-очікувана хвиля, проголошення королівни й принцез Карнавалу. Акт коронації, дуже торжественно, довершив сам майор міста Йорктону, п. С. Ленгрил. Королевою стала п. Тереса Библів з Йорктону. Першою принцесою була п. М. Лахманець з парохії Гвайт Сенд, Саск., другою п. П. Войтас з Вест Бенд, Саск., третою п. К. Свергун з Канори, Саск., і четвертою п. Е. Скотніцькз з Сторновей, Саск.

Цей зїзд відбувся з великим успіхом. Ввесь дохід був призначений на будову Бурси в Саскатуні для нашої студіюючої молоді.

На велику подяку заслугує йорктонське УКЮ, яке так багато потрудилося, щоб цей окружний зїзд так гарно удався.

п. Ольга Библів, секр. УКЮ.

Панна Тереса Библів

Це одна з 9-ох контестанток що 21-го вересня 1949 була коронована королевою йорктонського карнавалу.

10-го жовтня, на провінціяльному зїзді УКЮ, ця сама панночка була торжественно коронована королевою цілого Саскачевану. Підчас цеї величавої, пропамятної хвилі, королева, панна Тереса Библів вручила Всеч. о. П. Криворучці, ректорові Бурси в Саскатуні, чек на суму $2,000.00 на будову нової Бурси. Акт коронації довершив п. Адвокат А. Кіндред з Йорктону.

Голос Спасителя щиро гратулює п. Т. Библів та всім прочим 8 контестанткам за їх велику, щиру жертву.

ПРЕСОВИЙ ФОНД НА ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ:

о. М. Шевчук, Нелсон..	2.00
М. Назар, Торонто	.50
Візняк Павліна, Ф. Ривер	1.00
Мельничук К., Повп	1.00
о. Ю. Малий, Вюкенен..	5.00
зб. на ювелию п. Василів)	
Попович І., Бюкенен ...	.50
Лесько П., Вінторп	.50
Скочинська К., ФД. Вил.	.50
Біловус А., Вен Дайк ..	1.00
Олексевич П., Годсон Б.	1.50

Щиро дякуємо за надіслані жертви. Хто слідуючий?

ПОДЯКА ЗА ЖЕРТВИ НА БУДОВУ НОВОЇ ЦЕРКВИ В ЙОРКТОНІ

Почуваюся до милого обовязку подякувати тим щирим одиницям, що прислали свої жертви на будову нової церкви в Йорктоні.

Пелягія Маловська, Принс Альберт, жертвувала	$5.00
Марія Вацлавська, Вілс Бері, Зл. Держави	5.25
Василина Мусій, Норквий	10.00
Василь Івансенко, Вест Бенд, Саск.	20.00
Пані Огродник, Райн, Саск.	5.00
Панько Хруник, Вест Бенд, Саск.	25.00
Всеч. о. П. Н. Дюк, Медікел Лейк, Зл. Держави	100.00
Незнана особа зі Зл. Держав	400.00

Най добрий Ісус стократно винагородить всім цим добрим людям.

— З ЦЕРКВИ ТА СВІТУ —

Зріст Католицької Церкви.— Урядова статистика Ватикану виказує, що зараз є у світі 423 мільйонів католиків. Від р. 1920 до 1949 число католиків зросло о 119 мільйонів.

Катол. Церква в Японії гарно розвивається.— До вибуху 2. світової війни розвій катол. Церкви в Японії йшов пиняво. Японський шинтоїзм ставляв всякого роду перепони. Найбільші центра катол. життя, Гірошіма й Нагасакі знищили під кінець війни перші атомові бомби. За те від закінчення війни Церква йде наперід кроками велита. Значне число місіонарів ріжних монаших Чинів з успіхом працюють над навернення Японців, між ними й оо. Редемптористи лат. обряду.

Нарід, удержуваний через довгі віки у темряві поганського культу імператорів, відноситься до місіонарів дуже прихильно і обучений в правдах катол. релігії радо приймає її. В лютому б.р. ціле село Сагамура (2,800 жителів) зголосилося о принятя до катол. Церкви. З початку побирають науку релігії. По скінченні науки христяться і стають членами Церкви. Досі звиж 800 охрищено після скінченої науки.

Дивні суть дороги Божого Провидіння! Бог дозволив на жахливі страхіття воєнні—щоби вирвати нарід з кайданів поганства і наділити його духовною побідою в Христі.

Хрестна Дорога Церкви. — Коли серед поганських народів Африки й Азії Церква на прочуд гарно розвивається, на "культурному" Заході приходиться їй ступати кривавим шляхом завзятого переслідування червоними тиранами. — Усім нам відома жахлива доля наших Владик і цілої нашої Церкви в Рідньому краю. Світ немов не знає про це— принаймні мовчить. Воно, бачите, сталося сейчас по розторощенні Гітлерівських ідеалів. Американці й Аліянти ще не знали червоних ідеалів Москви.

Інакше тепер, коли червоні чимраз ясніше розкрили свої пляни. Прийшов у **Югославії** процес проти архієпископа Степінаца і совість народів зачала будитися. Архієпископа засуджено і дотепер він карається в тюрмі. (Його червоний кат, Тіто, дістав від Америки пожичку 20 мільйонів—не тому що завернув з дороги гонення Церкви, а що посварився з босом Сталіном). Арешти священиків, переслідування вірних йдуть далі... Прийшов з черги ще огидніший процес проти кардинала Міндсенті в **Угорщині.** Це зрушило вже й грубоскірих політиків і держави одна за другої слали гострі протести до Ракочого, червоного сатрапи Мадярщини— та він ігнорував їх а то й висмівав. Це ж "по партійній лінії"...

Зараз іде червоний терор проти Церкви в **комуністичній Чехословаччині.** Темпо переслідування, започатковане вже кілька місяців тому, приспішується. 1 листопада має ввійти в життя новий закон, що робить Церков державною інституцією, а священиків державними службовцями. Послух св. Отцю і всякі зносини з Ватиканом є державною зрадою. За цей "злочин" виарештовано до тепер сотні священиків і монахів та монахинь, та 6,000 їм грозить вязниця, бо важилися проголосити клятву св. Столиці проти комустів і їх співробітників. Спротив народніх мас є яскравий і тисячі арештів переводиться безнастанно. Архієпископ Беран у Празі є вже від тижнів під домашнім арештом, стережений тепер червоною поліцією. А останними днями часописі принесли вістку, що др. Новак "єпископ чехословацької католицької церкви **комуністичної** висвятив першу товаришку Анежку Кубіштову— на священика.— Переслідування Церкви посилено і в Румунії та Болгарії і є чимраз виразніші познаки, що те саме станеться вкоротці і в Польщі.— У червоній полосі Німеччини виарештовано до тепер 359 священиків і 23 запроторено на невідому (?) долю "на Схід."

Справжній похід сатани на знищення царства Божого на світі, та—ворота пекольні не подолають Її!— У празник Христа Царя, молячися за нашу потоптану Церков і Її архієреїв-мучеників, не забудьмо і цих усіх, гонених Христа ради.

Скоріш чим сподівалися. — При кінці вересня світ затривожився вісткою, що совітська Росія успіла зложити атомову бомбу та що кілька бомб уже експльодувала.— Хотяй Америка і другі держави знали, що до цього дійде скорше чи пізніше, бо Росія виловила чимало німецьких передових фізиків та приневолила їх до праці над атомною бомбою, все-таки ця вістка заскочила їх, бо Росія осягнула свою ціль два роки скоріш чим сподівалися.

Вслід за цим хиткий світовий мир більш загрожений чим коли і потреба міжнародньої контролі атомної сили оказується конечною—а то руїна культури, цивілізації та народів є неминучою.

В західній половині Німеччини: Полоси: американська, англійська та французька — скінчилася а тим і мілітарна влада Аліянтів. Вона тепер, з винятком кількох важніших ділянок, в руках уряду та парляменту новоствореної західньо-німецької Републики, котрої президентом вибрано К. Арнольда і канцлером др-а Конст. Аденавера. Столицею нової републики є історичне місто Бонн.— Совети у своїй полосі оснували також "всенімецьку державу" і домагаються зліквідовання західньонімецької републики. Німці масово втікають з червоної полоси.

Парлямент Канади обнизив вартість доляра — американський доляр вартує тепер $1.10 канадийського.— Подібну девалюацію ввели в себе й Вел. Британія та кільканацять інших держав.

Жахлива катастрофа.— 17-го вересня вночі згорів у Торонтонській пристані корабель Норонік. Яких 150—200 пасажирів та корабельної залоги згинули в цій катастрофі. Ведеться урядове слідство.

Холодна війна між Совітами і Югославією йде далі. Останнім її обявом є виповідження Москвою взаїмної "приязні" Тітові і зібрання на юго-

славській границі мас війська, тенків і літаків. Румунія й Польща вже пішли слідами Москви, згодом і прочі сателіти зза Залізної Куртини виповідять "приязнь."

23 осіб загинуло 9. вересня в розбитому літаку, що після вибуху в повітрю впав в дикій гористій околиці недалеко Квебеку. — Поліція веде слідство проти И. А. Гей-а — говорять, що він мав дати часову бомбу на літак, щоби позбутися своєї жінки, що була на ньому пасажиром, бо мав любовні зносини з іншою женщиною. — Годі повірити в таку жорстокість і очевидно не можна пересуджувати справи поки не западе судове рішення. Однак варта застановитися над тим, до яких жахливих учинків готова допровадити непогамована пристрасть.

Число католиків у В. Британії зросло до 5 мільйонів, як виказує найновіша статистика. В половині мин. століття було їх усього 50 тисяч.

Пастирські листи Митрополита И. Сліпого. — "Український Чвертьрічник" (Ню Йорк) подає за швайцарськими і французськими часописами вістку, що Преосв. Митрополит Сліпий написав два настирські листи до вірних Західної України, в котрих взиває їх до стійності у вірі та поконування комуністичної тиранії. Листи дістались у руки вірних, що читають їх з запалом та вдячністю для Архіпастиря, що навіть у власній гіркій недолі памятає за них і має для них слово потіхи та заохоти: — Ця вість походить від біжинця, котрому вдалося перейстатись з Зах. України до Бельгії. Митрополит карається в конц. таборі у під-бігуновому дистрикті Воркута на Сибірі.

Засуд проти комуністів. — Голосний процес проти 11 чільних комуністів і ведений в Ню Йорку від 17. січня, скінчився 14. жовтня вирішенням лави присяглих, що всі 11 винні змови (конспірації), щоби насильно повалити уряд Злучених Держав. — Дебата присяглих над вироком тревала рівно сім годин. Суддя Медина не визначив речення на проголошення засуду.

Сейчас після видання вироку присяглих суддя засудив пять адвокатів оборони та одного підсудного, що обороняв себе сам, на вязницю за погорду суду (Усім читачам на памяті зухвале поведення адвокатів у часі процесу— простацькі, слушно можна сказати —та перестороги судді на їх адресу) Покарані вони вязницею від 30 днів до 6 місяців.

Усе для кращої долі робучого "народу."— Ще один доказ як дуже лежить комуністам доля робітника: Саксонська фолксштиме домагається, щоби німецькі державні власти проголосили обовязковим паленя тіл мерців (кремацію)— бо гроби відбирають робучому народові забагато цінної землі.... І не всемогуча Партія?! І мерцям треба ступати по "партійній лінії"...

ПОДИВІТЬСЯ на дату Вашої передплати при адресі на коверті, коли кінчиться передплата. Якщо там зазначено, напр. 10 48,— Ваша передплата кінчиться в жовтні 1948, 11 48: листопад, 1948.

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1) Чи то правда, що піде до неба хто згине на війні?

Хто складає життя за свою батьківщину, цебто за своїх ближніх— співгромадян, той робить досконалий акт любови до ближнього, бо не має більшої любови ніж життя віддати за своїх друзів. Отож патріотизм це великодушний акт любови до ближніх. Скласти життя за ближніх це геройство деяк подібне до мучеництва. Оттому Кардинал Мерсіє твердив у пастирському листі, що поляглий в обороні батьківщини вояк буде спасенний, бо Господь не дозволить йому зійти з цього світу без Божої ласки.

Наші ж вояки УПА це правдиві герої, бо борються не тільки за Україну, але й за Христову Церкву винищувану большевиками.

2) Чи вільно покропити худібку свяченою водою або підкурити свяченим зіллям?

Вільно, бо свячена вода та зілля мають допомагати людям так у духовних, як і дочасних потребах.

3) Чи важний шлюб, як нема свідків?

Неважний, бо Церковне право вимагає під карою неважности двох свідків. (Кан. 1094)

4) Чи вільно в неділю гаптувати?

Шити в неділю невільно, гаптувати вільно, бо це не є тяжка праця. Гаптування це артистичне зайняття подібне до мальовання, писання писанок, тощо...

5) Моя жінка покинула мене та пішла жити з другим. Чи я можу взяти собі іншу жінку та вдруге звінчатися в церкві?

Дуже нам прикро, що таке нещастя вам трапилося. Якщо ви перший раз брали шлюб у католицькій Церкві та знали, що робили, так Ваш шлюб важний. Поки живе ваша жінка, ви неможете другий раз женитися. Якщо ж вона помре, станете вільні.

Зрештою це наука для других і може кара для вас. Треба було добре розвідатися, з ким ви женилися. Не вистачать кучері, помальовані губи та нігті, щоб дівчина була доброю жінкою та матірю.

6) Чи то гріх привітати знайомих у церкві?

Якщо можна відложити привіт на пізніше, то ліпше відложити його. Проте не буде гріха привітати знайомих яким словом або похиленням голови.

7) Чи українські родичі мають учити дітей катехізму по-українськи чи по-англійськи?

Родичі мають обовязок учити дітей релігії, щоб стали вони християнами. По наших церквах ми молимося по-українськи та відправляємо богослуження в нашім обряді. Тому воно краще вчити дітей по українськи бодай трохи катехізму, бо так краще зрозумі-

З НАМИ БОГ
МОЛИТОВНИК

У цім молитовнику є: Молитви Щоденні, Катехизмові, Ранні, Вечірні та Ріжні. Св. Сповідь. Молитви перед і по св. Причастю. Набожність до Пресв. Серця Христового. Посіщення Пресв. Евхаристії. Молитви до Преч. Діви Марії. Як молитися на вервиці. Хресна Дорога. Чин Утрені, Вечірні й Служба Божа. Тропарі й Кондаки воскресні, денні, а всякі прошення, Чотиридесятниці, Пятдесятниці та на всі Свята цілого Року. Панахида. Акафист до Ісуса Христа й Преч. Діви Марії. Молебень до Ісуса Христа й Преч. Діви Марії. Благодарна Пісня. Пісня при виставленні Найсв. Тайн. Суплікація. Історія України. Церковні Пісні й Коляди. Церковний Календар. Сторін 512. Формат невеликий, вигідний. Добрий папір, ясний друк і красні образці прикрашують цей молитовник. Солідно й гарно оправлений в полотно з золотими витисками. Ціна $2.60 з почтою. Оправлений в Шкіру $3.50. Замовляйте:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ють свій обряд і богослуження.— Ми українці греко-католики. Христова наука краще входить у серця нашої дітвори в українській мові, якої треба вчити наші діти.

8) Чи вільно пекти хліб у великодну Пятницю та чистити дім для великодних Свят?

Вільно, бо великодня Пятниця не є церковним святом, коли то заборонена тяжка праця.

9) Чи треба давати на Службу Божу свому парохові або чи можна замовляти Службу Божу в латинських костелах?

Ми маємо піддержувати свою власну Церкву та своїх парохів, тому треба наймати Службу Божу в своїх церквах.

Чи Содома та Гомора були великі міста, як Бог знищив їх?

Згадані міста мусіли бути досить великі, бо мали власних королів, як каже Святе Письмо (Бут. 14, 8). — Бог знищив вогнем ці міста, бо в них була розпаношилася неприродна розпуста. Сталося це яких 2,000 літ перед приходом Спасителя. На місці знищених міст повстало Мертве Море в Палестині, де негодне жити ніяке сотворіння, бо води Мертвого Моря повні сірки, що вбивае риби...

НАВЧАННЯ КАТОЛ. ЦЕРКВИ В РОБІТНИЧИХ СПРАВАХ

Нова книжечка, написана о. В. Дрібненьким ЧСВВ.,

В короткій 30-сторінковій розвідці автор з'умів зібрати і в приступний спосіб представити усі найважніші проблеми складного робітничого питання у світлі науки катол. Церкви. Права й потреби робітника—належна платня—обов'язки працедавців—робітничі юнії— постава уряду супроти робітництва— причини депресії— клясова боротьба— соціялізм— комунізм— усе коротко та влучно пояснене і насвітлене виїмками з клясичних писань папів Льва XIII. і Пія XI.

Слушне та неминуче заключення автора, що розв'язка робітничого питання, без сумніву найпекучішого в нинішніх часах, може піти лиш двома шляхами: або дорогою християнсько-світоприймання і духа братерства в Христі до збереження гідности робітника та справедливого задоволення його слушних домагань—або шляхом матеріялістичного, протирелігійного комунізму—до остаточного його поневолення.

Книжочка повинна бути в руках не тільки кожного робітника та фармара, але й кожної думаючої людини для поінформованя в цій важній соціяльній справі.— Печатана в оо. Василіян у Мондері на гарному папері читким друком, в пів-твердих окладинках, представляється дуже гарно.

Замовлення належить слати на адресу:

BASILIAN FATHERS' PRESS, MUNDARE, ALTA.

---

11) Чи треба знімати шапку та хреститися перед протестантськими храмами?

Ні, бо там нема Ісуса Христа в Пресв. Евхаристії. Протестанти не мають священиків, тому й нема в них Пресв. Евхаристії.— Апостольська Столиця надала 300 днів відпусту за поздоровлення Пресв. Евхаристії, як хто переходить попри Церкву.

12) Часто в неділю пильную дитину своєї сестри, щоб вона могла йти на Службу Божу. Чи то гріх, як я тоді сама не йду до церкви?

Тут нема гріха. Прошу протe змінятися. Раз ви йдіть на Службу Божу, а раз нехай іде ваша сестра.

13) Чи жінки можуть входити до церкви з відкритою головою?

Ні, бо так Святе Письмо, як і церковний звичай велить жінкам покривати голову, як

ідуть до церкви на богослуження. Треба упоминати тих, що тут провиняються.

14) Чи може бути виправданий перед Богом, хто часто ходить до сповіді та св. Причастя, а при тім клене?

Люди, що часто ходять до сповіді повинні вистерігатися навіть повседневних гріхів, якими часто бувають вибухи гніву та проклони.

15) Чи Парох може все сам робити в церкві?

Одна людина негодна всього виконати. Парохи потребують людей доброї волі, що помагають йому в парафіяльній праці, бо годі одному все зробити.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА МІСЯЦЬ ЛИСТОПАД

Старий Стиль—

6. Нед. 21 по Сош.: Гл. 4, Єв. утр. 10. **Сл. Б.:** Ап. з. 203, Єв. Лук. з. 35.

8. Великомуч. Димитрія: Сл. Б.: Ап. з. 292, Єв. Ів. з. 52.

13. Нед. 22 по Сош.: Гл. 5, Єв. утр. 11. **Сл. Б.:** Ап. з. 215, Єв. Луки з. 83.

20. Нед. 23 по Сош.: Гл. 6, Єв. утр. 1. **Сл. Б.:** Ап. з. 220, Єв. Луки з. 38.

21. Архистратига Михаїла:— Сл. Б.: Ап. з. 305, Єв. Лук. 51.

Священомуч. Йосафата: — Служба береться в слідуючу неділю 27 листопада, а що тоді припадає Ап. Филипа, то береться служба св. Филипа нині. **Сл. Б.:** Ап. з. 131, Єв. Ів. з. 5.

27. Нед. 24 по Сош. і Свщмч. Йосафата: Всеночне. Гл. 7, Єв. утр. 2. **Сл. Б.:** Ап. з. 221 і 311, Єв. Лук. з. 39 і Ів. з. 36. **Початок Пилипівки. Час заказаний.**

Новий Стиль—

6. Неділя 88 по Сош.: Гл. 5, Єв. утр. 2. **Сл. Б.:** Ап. 215, Єв. Луки 83.

8. Вівторок, Собор св. Михаїла Арх.: Сл. Б.: Ап. 305, Єв. Луки 51.

13. Нед. 23 по Сош., Свщмч. Йосафата: з 12. XI. († Івана Золот. на 12 XI.) Гл. 6, Єв. утр. 1. **Сл. Б.:** Ап. 220 і 311, Єв. Луки 38 і Ів. 36.

15. Вівторок зачинається Пилипівка.

20. Нед. 24 по Сош.: Предпрзн. Введення. Гл. 7, Єв. утр. 2. **Сл. Б.:** Ап. 221, Єв. Луки 39.

21. Введення в храм Пр. Діви: Сл. Б. Ап. 320, Єв. Луки 54.

27. Нед. 25 по Сош.: Гл. 8, Єв. утр. 3. **Сл. Б.:** Ап. 224, Єв. Луки 53.

ВІДНОВІТЬ Вашу Передплату "Г. Сп."

Рідний Святий

ДОСІ маємо десять українських святих: св. мучеників Івана і Теодора, преподобну Євфимію, св. княгиню Ольгу, св. мучеників Бориса і Гліба, св. Володимира Великого, преп. оо. Антонія і Теодозія Печерських та врешті святого священомученика, Йосафата Кунцевича. Наш останній, Церквою признаний рідний Святий Йосафат Кунцевич (1580-1623) жив у добі дуже великого упадку Української Церкви і не меншої боротьби проти тих українських епископів, які для рятунку української Церкви відновили в так зв. Берестейській Унії 1596 року церковну єдність української Церкви з Апостольським Престолом у Римі.

Святий Йосафат походив з незначного міщанського роду в місті Володимирі Волинськім. Слабкого здоровля, без високої духовної освіти, проте ще з малку вибраний Богом на велике діло Церковної обновили прикладом святого життя, запалом апостольського труду, крови, правдивого мучеництва тобто від тої памятної хвилини, коли з чудесним вогнистим променем, що впав на його дитинні груди підчас одного недільного Богослуження в міській церковці з пробитого Христового боку на образі розпятого Спаса, його невинне серце пройшла найбільша любов Бога, святої Церкви й українського обряду. Для того в розквіті життя і при найкращих виглядах на щасливе життя у світі Йосафат вступив до майже зруйнованого й пус-

того манастиря Пресвятої Тройці у Вильні та скоро, мов рожа серед каміння, зацвив неземною святістю на безнастанній молитві й твердому пості. Таке життя притягнуло до його святого товариства й більше набожних юнаків: пізнішого митрополита Йосифа Веляміна-Рутського і інших гідних співробітників при дальшій обнові українського монашого та загальноцерковного життя. Поставлений згодом священиком, вийшов святий з манастирського закутка на широке поле всесторонньої апостольської праці, що відразу простяглася далеко поза міські мури до всього народу, дуже опущеного під духовним оглядом та щораз більше баламученого ворогами св. Унії. В іще більшій мірі продовжував св. Йосафат своє апостольське діло, коли вступив на владичий престіл у Полоцьку, завжди готовий віддати своє життя за те, "щоб усі були одно." Бог дав йому цю найбільшу ласку "покласти душу свою за життя ближніх": серед збіговиска в Вітебську 12 листопада 1923 року впав Святий, замучений ворогами святої Унії, як пастир добрий, що душу свою кладе за свої вівці.

Як за життя, так і по смерти Бог прославив св. Йосафата Кунцевича великими чудами, а свята Церква проголосила його Святим і небесним Покровителем Східних Словян: його святе тіло довгі віки лишилося нетлінним, а примір нашого рідного українського Святого, як завжди, так і нині загріває всіх щирих дітей нашої Церкви до витривалости в вірі, без огляду на всі лихоліття й переслідування.

Память Святого священомученика Йосафата припадає цього року на неділю 25 листопада.

"Я САМ—І ДОРОГА, І ПРАВДА, І ЖИТТЯ"...

"Нехай не тривожеться серце ваше: віруйте в Бога, та й у Мене віруйте. В домі Отця мого помешкань багато. Коли б ні, то я вам був би сказав, бо я оце йду приготовити місце для вас. І коли відійду й приготовлю вам місце, знову прийду й заберу вас до себе, щоб там, де я перебуватиму, також і ви перебували. Дорогу ж до того місця, куди я йду, ви знаєте." І сказав йому Тома: "Господи, не знаємо, куди йдеш, то як же могли б ми знати дорогу туди?" Сказав йому Ісус: "Я сам—і дорога, і правда, і життя; ніхто не йде до Отця, як тільки через мене." (Ів. 14, 1-6)

Св. Михаїл - Наш Начальний Вождь

о. Др. Микола Комар

НАЙБІЛЬШИМ святом у честь св. Анголів в українському обряді це Собор св. Арх. Михаїла, що припадає на день 21. листопада. В Східній Церкві є воно одним з найстарших свят, а в українському народі одним з улюблених празників, бо св. Арх. Михаїл є для українського народу не тільки великим Поборником і Заступником, але прикладом, символом і провідним кличем у боротьбі проти царства сатани.

На початку історії Божого Обявлення, коли Бог сотворив світ і людей, повстала у небесних дворах велика війна. Св. Євангелист Іван у своїому Обявленні звітує про це коротко так: "І повстала на небі велика війна. Михаїл і його анголи воювали зо смієм. І змій воював і його анголи— і не перемогли" (12, 7 і 8). Причиною цеї війни був бунт одної частини анголів проти Бога,— бо не хотіли вони вже більш Йому служити та віддавати Йому належної слави. Що більше, їх збунтований провідник, якому на імя Лецифер (Світлоносець), хотів сам зайняти місце Бога, стати паном неба та підчинити собі на службу всіх прочих анголів. "Я не хочу більше служити,—

я хочу бути як Бог і найвище небо має бути мені престолом" —ось горді слова збунтованого й осатанілого Люцифера, вслід за чим настав розлам між ангольськими небесними силами; добрі стали під стяг Арх. Михаїла, злі слухали сатанської пропаганди Люцифера.

Як виходить зо слів св. Івана: "Михаїл і його анголи воювали зо змієм," ту війну розпочав сам Арх. Михаїл. Його вимовне імя (єврейське слово "Міха-ель" значить у перекладі на українську мову "Хто є як Бог"?) стало бойовим кличем для всіх, що станули в обороні належної слави Божого імени.

Вислідом війни була цілковита побіда Арх. Михаїла. В святому завзятті за Божу славу скинув він гордих бунтівників у пекольну пропасть, де панує пітьма і вічна темрява. І караюча справедлива правиця Всевишнього прикувала цих відпавших духів до пекольних брам та віддала їх вічним мукам. А по небесних дворах піднісся знову голос тріюмфальних гимнів: "Свят, свят, свят, Господь небесних сил, повні небо і земля слави Його."

Та з цею побідою, яку описує нам св. Євангелист Іван і памятку якої ми щорічно святкуємо осібним церковним святом під назвою "Собор св. Арх. Михаїла і прочих небесних сил" на 21. листопада, зачалась нова епоха в історії цілого Божого Обявлення. Бо війна, що колись зачалась на небі, продовжується дальше на землі. Люцифер чи, як його відтоді називають, Сатана враз з упавшими злими анголами, дізнавши страшної поразки, за яку вже не було каяття, стали відтоді не тільки завзятими ворогами Бога, але й людей. В своїй безконечній завісті, яка не дає їм спокою, вони не можуть стерпіти того, що люди, хоч не є духами, як вони, відкуплені найсв. Кровю Спасителя, мають право до вічного спасення в небі і до оглядання Бога лице в лице, цього найбільшого скарбу, який вони раз на завжди стратили.

Німецький поет Ґете в своїому славному творі "Фавст" висказує правдиву думку, що змістом, основою та невидимою ціллю всіх воєн, що провадились чи ще колинебудь будуть провадитися на землі є війна між вірою та невірою, війна за славу Божу чи проти Бога, за Христа чи за Антихриста. Ця думка німецького національного ґенія відповідає вповні й історії Божого Обявлення. Війна, що зачалась колись у небесних дворах за славу Божого імені, продовжується на землі. Ось тут нам треба шукати джерела всіх непорозумінь, спорів, усіх мордів, злочинів і усіх воєн та її страшних спустошень. "Горе

землі і морю, бо зійшов до вас диявол з великим гнівом" — каже св. Іван. Все горе й всі нещастя, під якими вгинається земля й людство, походять від цього диявола. То він сіє зерно незгоди, ненависти, гніву, гордости і гріху поміж людьми, щоб лиш відтягнути їх від Бога. "Наче рикаючий лев він кружляє коло кожного та шукає, кого б пожерти." (І Петр. 5, 8).

Боротьба небесних духів і світла перемога Арх. Михаїла залишиться прикладом та покріплюючим пророцтвом по всі часи. В цім образі скривається ціла історія Божого царства на землі, ціла драма світової історії: безконечна боротьба пекольних сил проти Бога. І саме в сьогоднішніх часах, як ніколи передтим, стоїть ціле людство під знаком цеї боротьби, боротьби за Христа проти завзятого наступу Антихриста. І хоча б пекольний, відвічний ворог, що втілюється й діє в особах різних безбожних провідників, ще більш утискав царство Боже в людських душах, то остаточна побіда і тріюмф буде завсіди за тими, що на своїх прапорах виписали кличі: "З нами Бог" і "Хто як Бог"? Тому в обличчі зближаючоїся страшної бурі віруючий християнин глядить спокійним оком на образ св. Арх. Михаїла, начального вождя наших Хоронителів, і з повним довірям у душі відмовляє молитву: "Святий Михаїле Архангеле, хорони нас у нашій боротьбі і будь нашим поборником проти злоби й наступів диявола. Ми благаємо в покорі, щоб Бог дав йому спротив. А Ти, Вожде небесних воїнств, божеською силою сатану й прочоих злих духів, що кружляють по світі на погубу душ, скинь у пекольну пропасть." Амінь.

Ця молитва стане дійсністю і в найблищій історії вірного, українського народу.

★

ЛЮБОВ...

Оце моя заповідь, щоб ви любили один одного, як я полюбив вас. Ніхто не може мати любови більшої від тієї, щоб душу свою покласти за друзів своїх. Ви друзі мої, коли робите те, що я вам приказую. Вже більше не називаю вас слугами, бо слуга не знає, що робить пан його. Вас ще назвав я друзями, бо все, що чув я від свого Отця, обявив я вам. (Ів. 15, 12-15).

РИМ І УКРАЇНА

Др. Юрій Федорів

ПОЧАВШИ вже від апостольських часів, потім від Аскольда і Дира, за князів Олега, Ольги, Ігоря та Володимира остається українська Церква незалежною від усяких церковних інтриг між Грецією й Римом. Володимир Великий приняв хрест у східньому обряді, одначе однаково відносився як до Греції так і до Риму. З Грецією стояв він у близькому звязку, бо був посвоячений з грецькими цісарями, був їх шваґром. До Риму звертався він дуже часто в різних релігійних справах, бо так диктував йому здоровий розум і політика невтральности української Церкви і Держави.

У Ніконівському літописі, що ворожо ставиться до католицької Церкви, є записано, що 988 року принесли посли з Риму від Папи мощі святих: "Приідоша посли из Рима от папи и мощи святих принесоша." Це є доказом, що Рим радів хрищенням України та прислав їй свого роду ґратуляції. Під 991 р. записує той сам літопис, що знову прийшли від папи з Риму посли до Володимира "с любовию и честию." В 994 році висилає Володимир до папи своїх послів. По охрищенню України розглядався Володимир за єрархією і держав тісні звязки і з Римом і з Царгородом. В часі коронації угорського короля Стефана 1000 р. прибули знову до Володимира папські посли, тим разом у товаристві чеських та угорських послів.

Західні джерела оповідають про якогось епископа Брунона в Україні. Цей Брунон був висланий на Україну 997 року німецьким цісарем Оттоном III., сучасником Володимира Великого. Брунон мав ширити християнство між печенігами, а Володимир помагав йому у цій місійній праці. В 1007 р. Брунон був у Києві у Володимира та мабуть висвятив там нового епископа українця для печенігів. У сердечному листі Брунона до Генріха II., дуже прихильно висказується він про Володимира Великого. Їдучи на Україну, Брунон мусів переїздити через землі Західної України (хробатів та деревян). Як туди переїздив, то треба сподіватися, що вів між ними місійну працю. До цеї праці була потрібна йому словянська мова. Його

виїзд на місію до печенігів відбувся в порозумінні з папою.

Німецький цісар Оттон III., вислав його до Володимира як до свояка, бо мати Оттона III. теофана була сестрою Анни— жінки Володимира. Тому то і не дивниця, що в державі Володимира Великого були великі впливи західних цісарів і самого папи римського. Тоді не було ніякого розриву між Заходом і Україною. Цей розрив стався геть пізніше між Грецією й Римом, а ще пізніше, бо аж у XII ст., втягнули вороги нашу Церкву в роздор. *Втягнула її Греція при помочі Москви,* що увесь час підлягала грецьким впливам.

По охрищенні в Корсуні привіз Володимир до Києва мощі (докл. голову) св. Климента, папи римського. Ті цінності вмістив він у Десятинній Церкві, що її збудував у честь Пресв. Богородиці. Десятину на удержання церков і церковних інституцій давали тільки на Заході, і це взяв Володимир із Заходу. Хрест Володимира відбувся за понтифікату папи римського Івана XV (985-996). За часів цього папи христиться Володимир та входить з ним у тісні звязки.

В 1001 р. є записано посольство Володимира до папи римського. В цьому часі були вже загострені спори між Римом і Царгородом. Володимир не оглядається на відновлення спорів, але посилає до Риму, до нововибраного папи Сильвестра II. своїх послів.

У Первоначальному літописі читаємо, що на раді князя Володимира засідають епископи. Вони беруть участь у державних справах і ведуть політику України по лінії звязків української Церкви. Тодішня Україна була звернена лицем до Заходу; її Церква без уваги на відновлення роздору між Грецією й Римом, задержала звязки з Римом.

Новий спір з Римом започаткував грецький патріярх Керулярій 1054 р. Українська Церква ніяк не дається притягнути до участи в роздорі. Вона провадить самостійне життя, утримує живі звязки з Римом, принимає мощі святих від папів як подарунки та установляє римське свято о. Николая Мирликійських, :о його нині не має ані Греція ані Московщина. Святкують те свято всі українці як православні, так і католики.

Крім свята перенесення мощів св. Миколая Кирликійських святкує українська католицька і православна Церква свято Володимира, Ольги, св. мучеників Бориса і Гліба. Цих українських мучеників і святих, що їх не узнавали київські митрополити, настановлені греками, католицька Церква признала і канонізувала. Так само обі українські Церкви святкують усі

свята Матері Божої. В її честь збудував Володимир першу церкву на Золотих Воротах і назвав церквою св. Благовіщення. Це все є доказом, що в той час, як Володимир Великий запроваджував державну релігію на україні і після того, сам Володимир і його наслідник були в тісних звязках з римськими папами та признавали їх своїми зверхниками.

У сімох перших вселенських соборах говориться про св. Петра, як про Христового наслідника—папу римського. Тих сім вселенських соборів признають правильними і українці-католики і православні. Православні українці, хоч відірвані від римського престолу, відправляють нині Службу Божу "Преждеосвящених Дарів", що її уложив папа римський Григорій Двоєслов.

У нашому літописі є багато прогалин, багато недоговорень, а багато й перекручених фактів. Цей літопис довго знаходився в руках православних москалів. Ці неясности наводять здогад, що москалі пофалшували літопис, викидаючи правдиві факти, а на їх місце вставляючи неправдиві. Про правдивість фактів довідуємося з чужих хронік і літописів і доходимо до висновків, що наша українська Церква була в початках у злуці з Римом та признавала папів римських своїми зверхниками.

Грецька Церква відділилася від Риму 1054 р. і старалася з зависти зіпсувати прихильні відносини нашої Церкви до Риму. Це не вдалося грецькому духовенству. Протягом довгого часу тривали гарні взаємовідносини українських князів з римськими папами. Аж уперше в 1104 році українську Церкву змусили політичні умовини до відділення від Риму. Але це відділення не мало довготривалих наслідків.

Українська Церква, хоч була примушена політичними обставинами відділитися від Риму—народ увесь час тяготів до Риму. Ідея злуки української Церкви з Римом жила в самому народі. І наші ерархи бачили будучність свого народу і спасіння душ у правдивій науці Христовій. В тій цілі спроваджували вони учителів з Болгарії, а ті привозили зі собою болгарську літературу. Болгарська мова була зрозумілою для українців, а Болгарія признавала папу римського своїм церковним зверхником.

Католицький Захід відносився до Володимира Великого й до його наслідників, як до своїх приятелів.

Православні учені Ґолубінський і Присьолков є тої гадки, що давня Русь приняла християнство з Болгарії. Присьолков додумується у своїй Церковно-полетическій Исторії, що Володимир Великий приняв був християнство з Болгарії. Другий

учений Ґолубінській займається у своїй Исторії Русской Церкви дослідами над взаєминами Володимира Великого з римськими папами. Оба ці учені є ворогами католицької Церкви, одначе не могли заперечити правдивих фактів.

Час хрищення України припадає на закінчення впорядкування української держави. Володимирові треба була зеднати різні племена в одній державі. Таким сильним цементом була одна християнська віра, як завершення усіх духових вартостей. Тому Володимир приняв її сам і дав усім племенам, щоб зробила їх щасливим народом у цьому і в будучому віці. Віру Христову мусіли приняти всі племена. "Хто не охриститься, буде моїм ворогом,"—заповідав Володимир. І всі кияни явилися на річці Почайні, що вливається до Дніпра. Нині це передмістя Києва називається Хрищатик.

Згодом розіслав Володимир священиків по всій землі—до полян, деревлян, вятичів, радимичів та інших племен. Ніде не приходило до конфлікту з поганством, бо ж населення з давен-давня було вже обзнайомлене з християнською вірою. Волею князя було, щоб український народ був щасливий у тісній єдности, обеднаний великими Божими чеснотами Віри, Надії й Любови.

І христився український нарід радо. Обеднувалися поодинокі племена вірою в світле майбутнє, надією на Божу поміч і опіку та взаїмною любовю. Ця Христова віра, немов великий вогонь, перетопила поганські душі та змонтувала монументальний храм соборної України.

Нова Україна побачила отворені брами на всі сторони культурного, християнського світу. Візантія, як велика у той час могутність, була центром блеску, слави й культури. Греція була апогеєм архітектури і світовим огнищем мистецтва, що від нього молода Україна старалася приодягнутися блеском і славою, шукаючи посвоячення з цісарями. Це був новий Рим. Володимир Великий бачив свою державу тільки на високому педесталі "Нового і старого Риму." Він бажав дорівняти культурному блескові Царгороду і Риму. Також і інші тодішні володарі шукали способів, щоб зблизитися до великих культурних вогнищ та одержати королівську корону й інші королівські клейноди на знак своєї власти.

Володимир скористав тут дуже багато, бо, увійшовши в родинні звязки з цісарським родом, був мабуть коронований королівською короною. Держава Володимира Великго була вже християнською зі східним обрядом.

СЛУЖБА БОЖА

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ПОЖЕРТВУВАННЯ СВЯТИХ ДАРІВ

ПО Великім Вході наближається КАНОН цебто найважніша частина Служби Божої, коли Священик приносить Богові Безкровну Жертву Нового Завіту, відтворюючи містично Страсті та Смерть Спасителя на Голгофті.

Всі молитв й обряди, що попереджають освячення приготовляють вірних гідно принести Безкровну Жертву.

Священик взиває вірних: *Исполним молитву нашу Господеві!* Доповнім почату молитву, збільшуючи запал і ревність, що вчинять нас гідними принести Богові безконечногідну жертву Тіла та Крови Його Сина.

За що треба молитися?—*О предложенних, чесних Даріх...*, щоб ці Дари подобалися Господеві, бо внедовзі Хліб і Вино стануть Безкровною Жертвою, змінюючись у Пресвяте Тіло і Кров Ісуса Христа.

О святім храмі сем і іже со вірою... входящих в онь... Молімся, щоб Храм-Церква були гідним місцем і щоб вірні були достойні принести Богові Христа в жертву, бо незабаром настане урочиста хвилина освячення.

О ізбавитися от всякої скорби... Щоб Господь захоронив нас від усякої скорботи та тілесної і духовної нужди через заслуги Христа.

ПОЖЕРТВУВАННЯ.—Священик відмовляє потихо молитву пожертвування, благаючи Бога прийняти Евхаристийну Жертву за наші гріхи та за людські провини: *О наших грісіх і людских невідініх.*— Крім цього проситься Бога ласкаво споглянути на приготовлені Дари (хліб і вино), що внедовзі перетворяться в Тіло та Кров Христа Господа.— Благає Святого Духа для людей, щоб мали вони одне серце, як це було в перших християн, *що пробували на ламанні хліба.*

БЛАГАЛЬНА ЕКТЕНІЯ.—Спаситель помер, щоб привернути людям затрачену Божу ласку, надприродні добра та спасення душі.—В благальній Ектенії (молатві) Священик прохає

Господа подати людям ті добра, що влегшують спасіння та ведуть до неба.

Заступи, спаси... Боже, нехай Твоя ласка й опіка не опускають людей, поки живуть на землі.

Дне всего совершенна... Боже, дай нам свято та безгрішно провести кожен день, бо святі дні творять святе життя. Святе ж життя запевнює людям спасіння та вічне щастя в небі.

Вірні відповідають на благання Священика, скріплюючи його молитву прохальним закликом: *Подай Господи!*— Так, Господи, дай нам ті добра, яких Священик, наш представник перед Твоїм престолом, прохає для нас, своїх вірних дітей.

Ангела мира, вірна наставника... Боже, постав біля нас Ангола Хоронителя, що б захищав наше тіло та душу від усякого тілесного та духовного нещастя і провадив безпечною дорогою до неба, відганяючи від нас диявола з його спокусами!

Прощенія і оставленія гріхов... Боже, прости нам гріхи, щоденні провини, що наражають на небезпеку душу та вічне спасіння.

Добрих і полезних душам нашим...—Боже, подай нам усе потрібне, щоб добре жити, віддали від нас, що могло б запровадити нас до гріха й упадку, бо ніхто не грішить, як почувається вдоволений у свому стані.

Прочее время живота нашего... Боже, не зважай на минуле наше життя. Прости прогріхи, подай ласку покутувати за гріхи всю решту життя.

Християнскія кончини живота нашего... Боже, дай нам ласку померти добрими християнами, захорони від надмірних болів конання, дай нам без стиду зявитися на суд перед Ісусом Христом і здати такий рахунок зо свого життя та Божих ласк, що б Суддя зволив прийняти нас до вічного щастя в небі.

Хто ж учинить успішними наші благання, хто заступиться за нами перед Христом Суддею?— Пречиста Діва Марія, посередниця ласк і співвідкупителька людського роду.— Оттому Священик взиває вірних вповні віддатися Христові через руки Пречистої Діви та Святих Божих Угодників: *Пресвятую, пречистую Владичицу нашу Богородицу і Приснодіву Марію...* Будемо певні, що Христос прийме нас, якщо Божа Мати передасть нас Свому Синові та попрохає Його спасти нас.— Святий Анзельм твердить: *Станеться все, чого Марія забажає!*— А Кардинал Гуґон додає: *Багато блаженних мешканців неба були б ніколи не дістамися до раю, якщо б Пречиста Діва не була заступилася за нами.*

Вірні віддають Христові себе, своє тіло, душу, життя, бо

відповідають: *Тебі Господи.*— Так, Господи, прийми нас ради Пречистої Діви та Святих небесних Заступників.

Священик кінчає благальну Ектенію закликом до Предвічного Вітця, щоб спасав наші душі та подав нам згадані добра відкуплення та спасіння ради заслуг Ісуса Христа, що став офіційним Посередником між Богом і людьми: *Він* (Христос)— *Посередник Нового Завіту, щоб через смерть що була для відкуплення за першого* (Старого) *завіту очинених переступів, покликані* цебто добрі християни *прийняли обітницю вічного наслідда.* (Євр. 9, 15).

Вірні відповідають: *Амінь:* Цебто: Нехай так буде!— Так, вповні та невідклично віддаємося Ісусові Христові, бо знаємо, що поза Ним нема спасіння.

НЕМА ЗДОРОВОГО ТА СИЛЬНОГО НАРОДУ БЕЗ РЕЛІГІЇ

Др. Емперф, завзятий масон і безбожник, довголітній посол і сенатор французького парляменту довший час воював з Христовою Церквою та немало причинився до ухвалення проти-католицьких законів. Промовляв він за розлукою держави від Церкви, за розводом і викинення релігії зо шкіл...

Безбожна його діяльність почала видавати обильні плоди. Молодь стала неморальна та зіпсута, розводи дійшли до застрашальних розмірів бездітні родини швидко множилися...

Франція зжахнулася. Др. Емперф зобачив, який нещасний нарід, що прогнав Бога зо своєї держави.— Став каятися й оплакувати свою помилку.— При смерті закликав приятелів і нотаря та осудив на письмі свою безрелегійність і ненависть до Христової Церкви.

Умер він 1929 році, прийнявши Святі Тайни.

Нема морального, здорового громадянства без Христової релігії, бо одна релігія в Бога може вчинити людей чесним, справедливими, послушними державним законам, вірними подружим і родинним обовязкам, добрими патріотами, що не вагаються віддати життя за своїх друзів.

Хто нищить у серцях релігію, той нищить моральну силу людей і повалює основи добробуту та щастя своїх співгромадян.

Добрий апетит—це певна ознака тілесного здоровля; так само й охота слухати або читати духовні науки—це найкращий знак, що душа християнська здорова.

Камяне Серце

Я. Ч.

Як мало думки вкладають люди в своє життя! Як радо йдуть втертими стежками навичок і широкими дорогами панівної моди, щоб тільки не висилюватись, не напружувати своїх мязів, не думати. Машина і механізм стали символом не тільки господарського, матеріяльного, але й духового життя в наших часах.

Як інакше виглядало б наше життя у всій мінливості й багатстві, життя родинне, релігійне, культурне, політичне й господарське, коли б ми йшли йому на зустріч із свіжою й новою думкою! Коли б ми сліпо не наслідували чужих зразків, коли б по рабському не слухали наших поганих нахилів і грішних пристрастей.

Оповідають, що один з учнів Конфуція завважив раз на проході огородника, що підливав грядки водою і за кожним ведром води сходив у глиб криниці.

"Чому не влегшите собі праці і не зробите криничного журавля?—запитав Конфуціїв учень огородника. А цей, бувши мудрцем, відповів: "Я чув, як один учитель навчав: Хто послуговується машиною,—поступатиме у всіх своїх справах наче машина, хто ж поступає в своїх справах наче машина—цей раз назавжди стратить невинність і простоту."

Хто може заперечити, що сьогоднішне людство має камяне серце і камяну душу? Хто заперечить, що неодин державний діяч безсоромно наслідує злочин Неронів, Гітлерів, дарма, що оба ці злочинці одержали вже свою заслужену кару. Хто може сумніватися, що сьогоднішне мистецтво, особливо література, театр, кіно й надальше розкладають цілі суспільства, не дивлячись на це, що цей розклад довів м. ін. до другої світової війни. А скільки прогріхів можна завважити в суспільному житті? Самолюбство, охота наживи за всяку ціну, вигідництво мов черяки опоганюють родини і цілі суспільства, хоч саме тільки взаїмна толеранція, допомога і любов повинні бути змістом нашого життя. Кажуть: історія є вчителькою життя. Кого і чого вона навчить? На наших же очах начебто відпові-

дальні люди творять нове лихо, щоб розпалити нову війну і вкинути в терпіння, муки й смерть мільйони людей.

Як мало власної думки вкладають люди у свої вчинки, як жахливо мало застановляються, як легковажать собі історію—вчительку життя!

Ще так недавно, сидячи в підвалах бомбардованих міст, — коли над кожним висіло марево страшної смерти—ми всі обіцювали собі основно змінити своє життя, ми кликали Господа на поміч і присягали Йому вірність. В обличчі неімовірних нещасть, коли в руїні розсипалися цілі держави, здобутки культурної праці кількох поколінь ми, нещасні свідки й поневолені учасники тієї нелюдської війни запевнювали свою совість, що так дальше не може бути, що в майбутньому гріх, гріш, вигідництво, самолюбство не будуть змістом і завданням нашого життя.

Але як тільки втихли гармати й гук бомбардовальників — здеревіла совість людей, що мають камяне серце і камяну душу. Де наше слово?!

Як мало думки люди вкладають в свої вчинки, як мало вчаться си від минулого! Як же важко тоді говорити про поступ, про успіхи, про культуру! Надармо трудяться великі й малі будівничі, будуоть хату на піску своїх марних слів і на матеріяльній силі, що при першій нагоді розсиплеться в руїну наче картяний домик.

Єдиною основою всього життя одиниці, родини, суспільства і держави є Христос. "Я Дорога, Правда і Життя." Коли б ми, малі й великі памятали про цю правду в усіх наших словах і вчинках—наше життя було би безпечніше, спокійніше й щасливіше. Нажаль важко це приходиться людям із камяним серцем і камяною душею. Вдумаймося в це і завернім зо шляху камяного на шлях життя і правди.

Коли хто між вами нездужає, хай покличе священиків Церкви, й нехай моляться над ним, помазавши його елеєм в ім'я Господне; і молитва віри спасе недужого, й уздоровить його Господь, а коли вчинив гріхи, відпустяться йому. (Яків 5, 14-15).

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ, ТЕРПІННЯ І НАВЕРНЕННЯ

о. Др. Іван Чинченко

"А в тім часі підніс цар Ірод руки, щоб стратити деяких з Церкви. І вбив Якова, брата Іванового, мечем. А бачучи, що це сподобалось Жидам, піймав і Петра... І був Петро у вязниці. Церква бекперестанку за нього молилася Богові." Так описує св. Лука в Діяннях св. Апостолів розпочаття переслідования християн в Єрусалимі з початком панування Клявдія в році 41. Не було це переслідування перше ані останнє. *"Мене переслідували і вас будуть переслідувати."* —предсказував Син Жожий. Переслідування християн в тій чи іншій формі, в більшім чи меншім насиллі, в вущім чи ширшім засягу, поновлюватимуться аж до кінця світа, доки не зявиться на небі заповіджений Христом *"знак Сина Чоловічого,"* доки рід людський не побачить *"Сина Чоловічого по правиці Могутности Божої і приходячого серед облаків небесних,"* поки Син Чоловічий не прийде судити живих і мертвих.

І нема нічгоо дивного, що "брами пекельні" поборювали і поборюватимуть, переслідували і переслідувати будуть, перш за все того, кого Син Божий настановив своїм намісником на землі, Петра і його наступників, фундамент, що на ньому Христос "збудував Церкву свою," епископа Риму, Папу Римського. Увязненим і битим був Петро, судженим і караним своїми і чужими, нарешті за взором свого Божественного Вчителя прибитий до хреста. Після Нього десятки Папів Римських терпіли вигнання, увязнення і мученичу смерть, а ніодин з тих епископів не відійшов з цього світу, не закоштувавши переслідування; переслідування чином, словом і пером.

Не кожний із тих наступників Петра виказав характер і святість, яких очікував Христос від своїх Намісників на землі. Зблудив і Петро, коли відмовився від свого Вчителя.

Але признаймося щиро, що і серед нас українців не бракувало таких, що приложили свою руку до переслідування найвищого нашого пастирства на землі. Хоч би згадати наших визначних письменників, як Драгоманів, основоположник укра-

їнського радикалізму В. Винниченко—до нашої Нац. Революції в роках 1917-1919 володів розумом нашої інтеліґенції, підчас самої Національної Революції був непримиреним ворогом релігії і Церкви, особливо католицької. Не бракувало таких українців в минулих віках, більше як треба було їх підчас кривавого переслідування Церкви в Україні в роках 1919-41; ни бракувало їх і підчас війни, не бракує їх і зараз, коли наша католицька Церква в краю зазнає жорстоких переслідувань "Нерононеї" наших днів.

Правдою є, що Україна призначена і є опорою католицької Церкви, бо через Україну св. Отець має надію навернути світ, але не всі українці є *семпер фіделес* заступникові Петра, не всі вміють бути люблячими синами того, що носить імя "патер коммуніс"—батько загальний.

І неодин в ворогів св. Отця ще стане його відданим і покутуючим сином. І незодним ще повториться, хоч не таке чудесне, навернення Савла, як то описує св. Лука:: "дихаючи ще погрозами і мордем проти Господніх учнів, приїшов до найвищого священика (первосвященника) і просив у нього листа до Дамаску, щоб, якщо знайдуть чоловіків чи жінок, що вірять в Христа, міг звязаних привести до Єрусалиму." Але з гонителя Савла став ревнитель, апостол і мученик Павло, про якого Сам Господь говорив: "Він є посудиною вибраною, щоб носив імя Моє поміж народами, царів і синів ізраїльських." З Савла, що пильнував одіж катів, що камінували Степана, першого Христового мученика, ставться Павло, що для Христа кладе свою голову під меч ката.

Та і в наші часи немало таких прикладів. І з багатьох із них на особливу увагу заслуговує навернення Франка, бувш. Гітлерового міністра справедливости та ґенералгубернатора підбитої Польщі і Галичини. На його сумлінні мільйони жертов. Чи не під його "керівництвом" відбувалося жахливе фізичне винищення жидів, чи не з його розказу сотки тисячі поляків замордовано, чи не під його режимом десять тисяч українців з Галичини заслано було до концентраційних таборів в Німеччині і немало з них спалено в крематоріях. Це ж він писав в своєму щоденнику, що після закінченя війни... "з поляків та українців ще треба зробити криваву січку." А перед смертю щиро покаявся, став католиком, і подібно як розбійник, що був по правиці Ісуса Христа, сказав: "Помяни мене Господи, як прийду в Царство Твоє."

Любий брате і люба сестро! Нераз і в житті твоїм був подібним до Петра, що згрішив перед терпінням. Немало з вас

було і є мужніми і відважними за нашу національну справу, за справу Матері Нашої України, але втікали перед терпінням хреста, що їх ставить на твоїй дорозі твоя катол. релігія. Але падавш, як в свій час упав Петро, а може навіть в той чи інший спосіб переслідував, не так як Савло, а всеж таки переслідував, то зверни з того шляху. Навчися жалувати і покутувати, як жалував і покутував св. Петро.

Осип Тарнавський

МАНДРІВКА

Життя людське це мандрівка під музику тиху,
що її грають заобрійні музиканти...
Рве у простори дороги розторгані вихор,
в далеч, де звяли лілеї ласкавої канти.
Вийшов—зібравши манатки—станув уперше:
вже не манять мандрівця манівці, коли зорі—
наче розсипані ноти далекого маршу,
що ще викляцував парадним учора.
Глянув: скелети скалічених стін і склепінь, де
смуток скиглить ізза вікон заплютих плякатів,
що не запрошують більше ввічливо: спочиньте,
людоньки доброї волі, у приязні хати.
Слухає: тиша, що бурю віщує зрадливо;
темінь вилазить вужами, заслонює вежі—
дороговкази майбуття.—Куди, ах куди, но?
Змучений погляд, мов визов кидає безмежжям.
Виклик тривожний повиснув на дереві стрічнім,
що розчепірене в сторони різні вітрами,
Музики жадної.—Хто запровадить у вічність?
Чи заговорить ще небо замовкле, мов камінь?
Станув з клуночком надії та віри мандрівник
серед доріг незнайомих в просторів полоні
з серцем розспіваним спогадом радостей рідних,
стуженим до яблунево-вишневих симфоній...

Український Католицький Обряд

о. Др. Ю. Ф.

ТАК, як різні квіти і рожі прикрашують світ, так і різні літургічні обряди з Божої Волі прикрашують Його святий трон. Ми знаємо крім латинського іще й інші обряди, що ними різні народи почитають Господа Бога та віддають Йому хвалу. Ці обряди є східного походження і мають свої питоменності. До них належать: обряд єрусалимський, антіохійський, александрійський, константинопільський, вірменський і другі. Кожний обряд витворився в народі способом почитання Господа Бога і продовж століть став немов власністю даного народу. До цих східніх обрядів належить і наш український обряд, який має дуже складну історію.

Його початків треба шукати в історії нашої Церкви майже перед 1200 літами. З різних джерел і документів чужих народів ми довідуємося, що наші предки хоч не всі—визнавали вже християнську віру, а з нею мусіли почитати Господа Бога в якомусь обряді.

В наших літописях є записано, що св. Володимир прийняв віру від греків 988 року, однак ми не маємо в жадних старих документах згадки, що наші Богослужби правились по-грецьки. Зате ми маємо дуже давні відомості, що два словянські апостоли, св. Кирило і Методій видумали старословянське письмо та переложили багато богослужебних книг на старословянську мову. Тих Богослужебних книг уживали всі східні і полудневі словяне, уживали їх також і наші предки.

На підставі тих то богослужебних книг формувався і наш українсько-католицький обряд і ці книги збереглися до нині в наших українських, католицьких церквах.

В початках християнства в Україні наш обряд був трохи

інакший і мав багато грецьких питоменностей. Тому він у своїм розвитку носив теж і назву нам невластиву—грецький і навіть нині в багатьох місцевостях його називають обрядом греко-католицьким, однак багато вже прийняли назву українсько-католицький.

В дуже давніх наших літургічних книгах наш обряд називано русько-католицьким. Ми знаємо, що москалі, що є православного віровизнання, підшивалися під нашу старинну назву Русь та під нашу віру і так нищили їх та зневажали. Перед 200 роками, коли то Австрія отворила духовну семинарію св. Варвари у Відні для виховання українських католицьких священиків,— українці по довгих нарадах відцуралися своєї прадідної назви русько-католик, а назвали цю духовну семинарію у Відни греко-католицькою. Від того то часу обряд перестали звати русько-католицьким, а назвали греко-католицьким.

Нині в добі повної національної свідомости ми повертаємо до своєї рідної і прадідної назви і називаємо наш обряд українсько-католицьким. Цей обряд плеканий довгими віками в українському народі набирав щораз то більше народніх форм та вростав у нашу страждальну історію і, набираючи своєрідних прикмет, звався від сперед-віків руським,— тепер українським.

Наш українсько-католицький обряд містить у собі дуже високі духовні вартості молитовного духа і богопочитної сили. Найвищу вартість обрядову ми можемо бачити в нашій Службі Божій, де священик разом із народом молиться до Бога. Священик завзиває людей до молитви в богослужебних ектеніях, а люде відповідають молитвою: *Господи помилуй, Подай Господи,* або *Тебі Господи.*

Службу Божу в старословянській мові розуміють усі українці і присутні на Службі Божій можуть піднесеним духом до Бога брати активну участь враз із священиками. Учені богослови дуже високо цінять нашу Службу Божу, беручи під увагу її глибоку символіку. В нашій Службі Божій є представлено ціле життя і смерть Ісуса Христа.

Крім Служби Божої відправляються в нашому обряді: вечірня, утреня, всеночне, акафісти до Ісуса Христа, до Божої Матері і всіх святих і в цих Богослужбах проявляється наш святий обряд у повній своїй красі.

Наші літургічні книги писані старословянською мовою є гідним свідком майже 1200-літної старини не тільки нашого обряду, який незмінно дійшов до наших часів, але є свідком молитовного духа многострадального українського народу, — є

свідком його прадавної окремішности від інших московських єретиків, аріянів, та всякого покрою блудителів у вірі. Ці книги нині є нашими релігійними і національними гордощами та запорукою, що наш народ будує своє майбутнє на тисячелітній своїй релігійній і християнсько-культурній спадщині.

РЕЛІГІЯ ЦЕ ДУХОВНИЙ КОМПАС ДЛЯ ЛЮДИНИ

Бідний той чоловік, що не має правдивої релігії, не знає Христа та не належить до Його Церкви. Подібний він до людини, що в темну ніч іде густим лісом і не знає, куди ступити, бо не має ліхтарні...

На гробі одного англійського лорда в Лондоні видніється напись, яку він звелів вирізьбити на своїм гробівці: "Не знав я звідкіля прийшов на світ. Не знав, пощо живу на землі. При смерті не знав я, куди піду, як вийду з цього світу!"

От сумний, жалюгідний стан людини, що не має правдивої релігії та не належить до Христової Церкви!

Альфред Тонґ, китайський юнак, приїхав до Парижа на студії. По кількох роках обзнайомився з християнською релігією та прийняв хрещення в 1929 році. Прийшов до Европи шукати земського знання і при тім відкрив небесний скарб Божої науки, Христову віру.

По хрещенні втішений Тонґ заявив: "Досіль я не знав католицької віри та Ісуса Христа. Моє життя подобало на корабель без компасу посеред розбурханого моря. Який нещасливий той корабель, що посеред бурі пливе, не знаючи сам куди! Я був завжди смутний, як думав про смерть. Я відчував, що маю безсмертну душу, але ні відав, що буде з нею по смерті. —Тепер знаю, звідкіля я прийшов, куди іду життям і що буде зо мною по сметі! Отак уже ніколи не буду сумний!"

Хистова віра це небесний скарб, який ущасливлює людей у житті, при смерті та по смерті.

Політбюро і Московський Патріярхат

Др. Степан Баран

ПЛЯН другої—властивої й останньої—стадії советської політики в релігійній і церковній ділянках обіймає повне знищення всякої релігії і кожної Церкви,—отже і панівної колись в царській Росії християнської, православної релігії і Православної Церкви. Цей план виконувано послідовно і нещадно в перших двох десятках літ большевицького панування в Советському Союзі. Большевицька безбожницька акція з того часу загально відома. Замість дотеперішніх релігій та їх церковних орґанізацій мав запанувати атеїстичний, марксистівський, матеріялістичний світогляд як єдино панівна, своєрідна, большевицька релігія, яка була б допоміжним середником світової революції для опанування комуністами не тільки Европи, але і цілого світу. Замикано і нищено церкви і фізично винищено десятки тисяч православного духовенства. Та остаточно не вдалося большевикам перевести вповні цих намірів і залишилися ще поважні рештки і низового духовенства і дещо ієрархії. Зате винищено цілковито католицьке духовенство, очевидно римо-католицьке, бо грекокатолицького духовенства тоді ще не було в границях Советського Союзу.

З вибухом німецько-советської війни в 1941 р. змінилася і тактика большевицької влади у відношенні до Православної Церкви. Большевики пригадали собі не лише царських полководців Суворова і Козубова, але й православних святців Івана Кронштадського і Дмитрія Ростовського як великих російських національних і церковних діячів і патріотів. Большевицьку аґітку переставлено з інтернаціоналу на національний, російський патріотизм, якому мала допомогти і російська Православна Церква. Наступило поєднання Сталіна і комуністичного Політбюра з патріярхом Алексєєм і московською Патріяршою, Православною Церквою. За невеликі уступки—як напр. зворот деяких церков, дозвіл на публичні богослужби та спинення масового переслідування православного духовенства — Патріярша Православна Церква пішла цілковито на службу большевикам. Патріярх Алексей одержав від Сталіна—влас-

тивого керманича протирелігійної безбожницької акції—найвищі ордери. Спільний і питоменний москалям месіянізм—політично-комуністичний у Політбюрі і релігійно-православний московського патріярхату—обеднав нині ті обидві такі відмінні установи. Московський патріярхат за ціну деяких уступок для себе з боку большевиків, зрештою хвилевих і продиктованих тактичними ходами большевиків, перемінився тепер на один з поліційних відділів большевицького режиму. Тут немає нічого нового, так бувало і за царських часів, зокрема від часу створення Петром І. Синодальної, Православної Церкви. І большевики при допомозі і співучасті московського православного патріярхату пішли разом на підбій Української Греко-католицької Церкви на українських землях, які червона Москва недавно зайняла. І цей насильний підбій вони перевели й докінчили те, чого цар Миколай II. не міг перевести в Галичині в часі першої російсько-царської окупації цього краю 1914 р.

Обеднання Політбюра з московським патріярхатом слідне нині і за кордонами Совєтського Союзу, бо й тут московський, православний патріярхат виконує доручення московського, комуністичного Політбюра. Ішло спершу про фактичне підпорядкування Москві чотирьох вселенських, православних патріярхів—царгородського, александрійського, антіохійського та єрусалимського. Три останні патріярхати є радше історичним спогадом, бо до православних патріярхів в Александрії, Антіохії й Єрусалимі належать невеликі групи вірних, вони самі бідні й дивляться за матеріяльною допомогою для себе і милостинею із-зовні. І таку допомогу й милостиню давали їм колись російські царі. У дещо кращому відношенні знаходиться царгородський, православний патріярхат, якого визнають греки і який користується до певної міри авторитетом у православному світі. Доступ до нього большевицьким емісарям—ними були совєтські архиєреї—дещо утруднений. Царгородський патріярх живе в Туреччині, що сама загрожена Совєтами, і є турецьким громадянином. Злучені Держави Америки цікавляться Туреччиною з огляду на її ключове, стратегічне положення у випадку збройного конфлікту Схід-Захід. Тому і важливою для Зл. Держав є проблема становища православних в Туреччині і Греції у випадку війни Заходу, в тому і Туреччини з Совєтським Союзом. Практично йдеться про пост царгородського патріярха. І неждано у жовтні 1948 р. зрезиґнував зо свого становища патріярх Максімос, а на його місце вибрано негайно Атенаґораса, нюйоркського архиепископа для греків в Зл. Дер. Ам. Він є натуралізованим громадянином

Америки і як такий поширав їхню закордонну політику. Одним словом, для американців є він зовсім певна людина, який і на свому новому становищі вселенського, царгородського патріярха, тепер вже як турецький громадянин, зуміє обороняти інтереси Зл. Дер. Ам., а головно вести протисовєтську і, самозрозуміло в такому випадку, протикомуністичну політичну лінію. Останнє покривається із сучасною турецькою полтіикою й тому уряд в Анкарі на інтервенцію тамошнього американського амбасадора погодився змісця на таку персональну зміну на патріяршому пості в Царгороді. На царгородському відтинку церковної політики стрінула Совєтів повна невдача.

БУДЬМО ГОТОВІ!

Готові будьмо! Близько час,
Коли святі церковні дзвони
Благовістять нам сонця схід
І сколихнуть усі кордони.

Готові будьмо! Це не сон:
Я бачу натовпи великі,
Обійми, сльози на очах
І теплі стиски рук і крики.

О, дзвони радісні, гудіть,
Надію лийте в хворі груди...
Дивіться: в натовпі—Христос,
Дивіться: люди—знову люди!

Прапор і Герб США

І. Р.

ЗАГАЛЬНО державний прапор Північно-Американської Унії складається із сімох червоних та шістьох білих поздовжних краскових смуг, що взаїмно між собою чергуються. На тлі тих смуг, у горішньому лівому куті, пишається менший синій прямокутник із стільки білими пятикутними зірками, скільки в даний мент Північно-Американська Унія має зєдинених держав. Сьогодні маємо 48 звізд, по одній за кожну союзну державу. Шість білих та сім червоних смуг на засадничому прямокутному основному прапорі, творять разом число 13, то є стільки, скільки колишніх англійських колоній в Північній Америці почали 1775 р. визвольну боротьбу проти Велико-Британії. Ця боротьба увінчалася успіхом і закінчилася мировим договором між Америкою та Великобританією 19. 4. 1783 р. у Версалі під Парижем та признанням незалежности Північної Америки.

Потім приступили до Унії дальші колонії, яких число осягнуло перед останньою світовою війною число 48. Території Гаваї та Аляска мають в недалекій будучності стати унійними державами із правом на свої зірки на синьому полі державного прапору.

Який є змисл красок прапора? Три елементарні краски, червона, біла та синя, були затверджені Континентальним Конґресом в році 1889 із таким урядовим поясненням: біла краска означає чистоту та невинність, червона—силу та хоробрість; синя—чуйність, рішучість та справедливість. Розміри репрезентативного північно-американського стягу є законом точно определені: довжина 12 стіп, ширина 4 інчи, ширина кожної стяжки виносить 6¼ інча. Кожня звізда має бути довга на 3½ інча від центру звізди до кінчини її рамена. Усі звізди є обовязково між собою рівні.

Синє поле має 47¼ інча ширини та 60 інчів довжини. Називається цей стяг згідно з законом: давним знаменем слави.

Герб Північно-Американської Унії складається із темно бронзового, одноголового орла, що в кігтях одної ноги держить оливну галузку із тринадцяти листками, а в другій вязанку, що складається з 13 стріл. Це є ознакою, що американський нарід завжди хоче мира, але і потрапить стрілами боронити до останього свою свободу.

Грудь орла заслонює щит із синім вершком. Дальше прямокутне поле щиту поділене на 7 поздовжніх червоних та 6, що взаїмно по собі чергуються, срібних ліній, що разом творять знову число 13. Орел держить у дзюбі стяжку з написом: "плюрібус унум"—із многих одно. Та стяжка оточує над головою орля 13 білих пятираменних звізд, це є число перших держав, що приступили як перші до Унії та до боротьби за незалежність.

Орел це наймогутніший птах синіх гірських верхів, птах із сильним накінці наділ закрученим дзюбом та сильними кігтями, що служать йому як зброя до нападу й оборони. Символіка добачує в орлі знамя сили, скорости та духового піднесення до Бога.

В мітології індо-германських народів орел є атрибутом найвищих богів, як птах грецького Зевеса та римського Юпітера. За християнських часів став символом для високопоетичного философа євангелиста Івана. В середньовіччі був дуже поширений цей птах як герб у постаті подвійного, подинокого та інших орлів.

Коли Рим став цісарством, уживано форми орла в малюнках, як апотеозу особи цісаря, а рівнож як воєнне знамя. Здається, що й по цій самій причині Наполеон Бонапарте почав уживати цього маєстатичного птаха як демократичний мотив у своїх палатах. Коли він став 1804 р. цісарем, адоптував орла як знамя для своїх побідних армій.

Одноголовий орел фігурував в Америці від самого початку її самостійности як символ республіки, а рівнож як назва для 10-ти долярової золотої монети.

В кол. державах старої Візитантії, Росії, Німеччині та Австрії орел відзначався двома головами, що мало символізувати владу від сходу до заходу.

Оба згадані знамена найвищої влади та зєднання північно-американських народів є хоронені спеціяльними законами перед збечещенням або надужиттям, як рівнож їм забезпечене перше почесне місце в походах та державних святих перед іншими загально-державними прапорами і гербами поодиноких стейтів.

СЕКТАНТИ

о. С. Х. ЧНІ.

ЩО НАВЧАЄ МАРТИН ЛЮТЕР?

1.—"Первородний гріх зовсім зопсував людину та відобрав їй силу і свобідну волю чинити добро й уникати зло."—Мартин Лютер голосив своїм сторонникам: "Щасливий той, хто змусив своє сумління мовчати, якого б зла він не допустився!"

Лютер грубо помилився, бо людина має свобідну волю навіть по упадку в первородний гріх. Христос промовив до юнака: *Зберігай заповіді, якщо бажаєш увійти в життя!* (Мт. -9, 16). — Як же ж Христос міг би вимагати від юнака чогось подібного, якщо б не мав він свободи волі зберігати Божі заповіді?— Самі приклонники Лютра не годилися з ним. Емзер показав йому слова св. Якова: *Віра без діл мертва!* (Як. 2. 17) —Лютер не мав що відповісти, тому закликав: *"Як папісти докучають тобі, так скажи їм, що Др. Мартин Лютер так бажає!"*— При тім назвав *соломяним* лист св. Якова.

Первородний гріх не зіпсув вповні людської природи, а тільки відобрав їй понадприродні дари: Безсмертність тіла, вільність від страждань, спокус і ослабив людську волю та серце.

Лютер не хотів гамувати своїх пристрастей, тому видумав теорію, що первородний гріх знищив людям свобідну волю, чому й люди мусять доконче грішити. Гріх не перешкаджає спасінню, бо на думку Лютра людина спасається одною вірою. —Лютер пішов так далеко в своїй єресі, що поважився твердити: "Треба більше берегтися добрих діл аніж гріха. Нема гріха на світі хіба безвіря!" Дальше твердив, що добрі діла не мають перед Богом ніякої вартости та що непотрібні вони, бо кривдять діло відкуплення Спасителя!— Так добрі, як і злі діла чоловіка це Боже діло, говорив Лютер, бо людина така зіпсута, що собою негодна нічого робити!

II. "Нема властивого прощення гріхів, бо Христос тільки прикриває наші беззаконня своєю праведністю, якщо віримо в Нього."

Христос же промовив до грішниці: *Прощаються тобі гріхи.*

(Лк. 7, 48). Христос дав своїм Апостолам і їхнім законним наступникам владу прощати гріхи: *Прийміть Святого Духа! Кому ви простите гріхи, то простяться їм, а кому задержите, то задержаться!* (Ів. 20, 21-22).— Якщо Христос сам прощає та вділяє учням владу прощати гріхи, так гріхи можуть бути не тільки прикриті, але прощені та назавжди знищені.

III.—"Папа не має юриздикції (права рядити) над вселенською Церквою, бо Христос взагалі не установив якогось видимого Голови Церкви. Папська влада це чиста собі узурпація!"

Христос установив видиму Церкву та поставив Святого Петра її головою: *"Паси вівці мої!"* (Ів. 21, 16); приказав людям слухати Церкви: *Коли ж він не послухає й Церкви, хай буде тобі як поганин і митник* (Мат. 18, 17). При тім Христос запевнив свою Церкву, що ніколи не покине її: *Оце Я з вами повсякчас аж до кінця віку!* (Мт. 28, 20)— Ні переслідування, ні інтриги, ні лихе життя християн не зможуть знищити Христової Церкви, бо вона Боже діло: *Сили адові не переможуть її!* (Мат. 16, 18).— Отож даремно трудяться дияволи, єретики, відступники, безвірки, Сталіни, Тіти, Калеси, Гітлери...

IV—"Святе Письмо це єдине джерело віри. Нема ніякого обовязку приймати християнську традицію. Кожен може толкувати Святе Письмо по власній уподобі, бо Святий Дух хоронить його від похибок!"

Не вся Христова наука вмішається в Євангелії, бо каже Святий Іван: *Багато іншого Ісус учинів. Коли б написати про все те зокрема про кожне, то й сам світ не вмістив би написаних книг!* (Ів. 21, 25).—Святий Павло додає: *Браття, стійте та тримайтеся передань, яких ви навчилися чи то словом, чи то нашим листом!* (2 Сол. 215).

Святий Дух не кермує кожним при читанні Святого Письма, бо на те є Священики, щоб виясняли людям Божий Закон: *Ідіть і навчайте всі народи!* (Мт. 28, 19).

Історія виказала фальшивість Лютрової засади нібито кожен може толкувати самовільно Святе Письмо. Вже за життя Лютра його секта була поділилася на 400 різних сект, бо кожний по свому виясняв Св. Письмо. Лютер страшно злостився на нових сектантів і люто переслідував їх, от хоча б анабаптистів, які опісля розвинулися в сьогоднішніх баптистів.— Тепер у світі повно протестантських сект, що сваряться між со-

бою. Одні перечать те, що другі навчають.—Як Святий Дух, дух правди, та світла, міг би вести людей до подібних противорічностей?

V—"Бог не установив ніякої єрархії. Священство непотрібне, бо всі люди є Божими Священиками.—Зовнішній культ не має рації існування, бо треба Бога почитати серцем."

Правда, Святий Петро зве християн *царським священством* (I Пет. 2, 9), але це священство в широшому розумінні слова цебто всі мають почитати та прославляти Бога.—Христос установив дійсних Священиків і видиму єрархію.—*Ідіть, навчайте всі народи!...* промовив Христос до своїх Апостолів.—Святого ж Петра установив Пастирем своїх вірних: *Паси вівці мої! Паси ягнята мої!*— Дає Апостолам владу прощати гріхи й освячувати душі: *Кому ви гріхи простите...*—Святий Павло, виїжджаючи з Мілету, отак промовив до зібраних єпископів: *Пильнуйте себе та всієї отари, в якій Святий Дух поставив вас єпископами, щоб пасли Церкву Божу, яку Він набув власною кровю.* (Дії 20, 28).

V.—"Є тільки три Святі Тайни: Хрещення, Євхаристія та покута, але не сповідь"—каже Лютер.— Тимчасом так Святе Письмо, як і церковна традиція від самого початку християнства навчає нас, що є 7 Святих Тайн. (Поглянь: *Голос Спасителя:* Липень і Серпень, 34-35 стор.)

По осудженні та по виклятті Лютра в багатьох містах спалено його єретицькі твори та писання.—Сам Лютер пробував під опікою князя в Вартбурзькій твердині, де страшні докори мучили його.—Нераз він говорив: "Затривожене моє серце. Я питаюся самого себе: Чи мудрість це мій виключний дар? Чи тільки ти один, Лютре, мав би правду, а всі інші блудять? Що ж коли я сам у блуді та веду інших на прокляття?— Хто послав тебе проповідати Євангелію?"

Отак мучився нещасний відступник, що вчинив стільки лиха Христовій Церкві, відорвавши від неї мільйони душ, з яких неодна пішла на вічне прокляття...— Посеред таких докорів сумління Лютер помер, знехтувавши Божим голосом, бо прозивав диявольськими спокусами докори сумління.

Бідніє той, що працює лінивою рукою; зате роботяща рука збирає багатства.— Хто літом косить і жне,—той людина второпна; хто в жнива довго висипляється,—той син великої нужди та пониження. (I пирказів Соломонових, 10ш 4-5).

В Обороні Церкви і Нації

М. Хомяк

ПАМЯТІ ПРЕОСВ. КИР ЙОСАФАТА КОЦИЛОВСЬКОГО

В УКРАЇНСЬКИХ часописях появилася вістка в останньому часі про смерть Преосвященного Кир Йосафата Коциловського, перемиського Владики, якого вдруге арештували поляки в 1946 р., разом з єпископом помічником Григорієм Лакотою і передали большевикам. У большевицькій тюрмі перебували вже Митрополит Кир Йосип Сліпий з іншими єрархами Української Греко-Католицької Церкви за те тільки, що всі вони відмовилися підпорядкуватись московському патріярхові. "З Москви віри не приймемо, — оце слова наших Владик—бо ми хочемо жити й умерти в тій вірі, яку Христос передав апостолам у проводі із св. Петром, якого і зробив першим Намісником на землі, а ту віру передали апостоли єпископам у проводі із наслідником св. Петра, кожночасним Папою Римським, що також є правдивий Христовий Намісник на землі. Ту правдиву віру приніс українському народові Великий Рівноапостольський наш князь Володимир, у тій вірі ми христились і зростали, тільки в тій вірі хочемо вмерти. А московського патріярха ми були б готові визнати тільки тоді, як він склонить голову перед Папою Римським і визнає його за свого зверхника, а Папа Римський накаже нам для святого спокою навязати братній звязок з московською Церквою. Але й тоді

Преосв. Й. Коциловський

не треба було б забувати, що християнські традиції на півночі прийшли з Києва, "матері всіх руських городів."

Не такої відповіді сподівався ворог від наших Владик, тому закував їх у тяжкі кайдани неволі, запроторив по тюрмах здалека від їхніх вірних, бо написано—як каже Христос у Євангелії (Мар. 14, 27): *Поражу пастиря і розсипляться вівці*". Але й тоді не вдалось ворогові примусити нарід до зради віри батьків. Ледве дехто слабої віри дав себе збаламутити, а загал нашого католицького народу остався таки вірний св. католицькій Церкві і це приносить нам честь і славу перед Богом і світом.

Зустрінувшись з такою рішучою, відмовною відповіддю, большевики заінсценізували комедію із судом над нашими єврархами і позасилали їх у різні тюрми чи концентраційні табори, де вони караються важко разом із міліонами інших нещасних каторжан. Одна смерть звільнила вже від цього дійсно мученичого життя Преосвященних: Кир Григорія Хомишина, єпископа у Станиславові, і Кир Йосафата, єпископа в Перемишлі.

Молоді літа, студії і призначення на престіл

Владика Йосафат, епископ перемиський, самбірський і сяніцький (такий повний титул перемиських владик) прийшов на світ 3. березня 1876 р. у селі Глиннім у Сяніччині, де його батько, хлібороб арендував землю від дідичів. Там теж закінчив народню школу; до ґімназії ходив у Сяноці і в Самборі. Склавши іспит зрілости записався на правничий факультет львівського університету і працював одночасно невтомно в ділянці українського спорту, що почав тоді у нас сильно розвиватися завдяки основаному в 1894 р. руханковому товариству "Сокіл-Батько" у Львові. Пізніший Владика був деякий час і в проводі "Сокола Батька" у Львові, цього вельми заслуженого т-ва в Західній Україні, що разом із т-вом "Січ" перевиховали молоде покоління до тієї міри, що воно з вибухом війни в 1914 р. стануло до збройної боротьби з царською Росією в лавах легіону Українських Січових Стрільців під гаслом визволення України. Відбувши військову службу, вписується пізніший епископ на богословські студії у греко-католицькій колегії в Римі, де стає одним із найкращих її питомців. Там складає теж спершу докторат з філософії, а в 1907 р. докторат з богословських наук. Підчас студій був редактором Записок питомців Української Колегії в Римі, бібліотекарем і вкінці префектом тієї ж Колегії. Підчас своїх студій брав участь у 1906 р. у прощі до св. Землі. В 1907 році вертається до краю і, прийнявши священичі свячення, став у вересні того ж року

професором догматики і заступником ректора в Духовній Семінарії у Станиславові. По чотирьох роках молодий професор зголосився в жовтні 1911 році до Чину св. Василія В. Відбувши новіціят у Крехові і склавши чернечі обіти, працював спершу у Львові, опісля в Лаврові, де теж викладав богословію. Підчас першої світової війни був ректором греко-католицької Семінарії у Кромержіжі на Моравії. А що тоді, в 1915 р., помер у Перемишлі відомий західно-український церковний і громадянський діяч і прегарний промовець, Преосвященний Кир Константин Чехович, то на опорожнений престіл призначено ректора Семінарії з Кромержіжа. Преконізація нового епископа відбулася 23. вересня 1917 р., так що Преосвященний Кир Йосафат боронив повних 30 років прав української католицької Церкви і свого народу, видержавши мов правдивий вояк на стійці всі удари, що їх не щадила нам доля, зокрема по нашій програній підчас війни Польщі проти нас.

Під безпощадними ударами

Як відомо, перемиська Єпархія обіймала всі найдалі на захід висунені південно-західні українські землі здовж Карпат аж поза Новий Санч цебто цілу Лемківщину на півдні, греко-католицьку парафію і церкву у Кракові на заході, а далі розкинені в північному напрямі українські громади у повітах: рятівському, переворському, ярославському, ніському, цебто Посяння, і великий шмат землі поза Сокаль, Жовкву, північно-західну частину Львівщини та вкінці Самбірщину і Турчанщину на південному сході. Перемиська єпархія разом з Холмщиною і Підляшшам була від другої половини XIV ст. аж до наших днів виставлена ввесь час на послідовну польонізацію, яка в останніх роках прибрала нечуваний характер безоглядного винищування українського народу не тільки на захід від Сяну цебто на Лемківщині і на Посянні та на захід від Буга, цебто на Холмщині з Підляшшам, але й на схід від Сяну, здовж т. зв. ліні Керзона, цебто східнього кордону нинішньої Польщі. Та помилявся б той, хто всі злочини т. зв. народовбивства приписувавби виключно нинішньому польському, прокомуністичному урядові, що, мовляв, діє згідно з вказівками Москви. Ні. Польські комуністи, знаючи прегарно, яку безоглядну політику приспішеного винищування української нації ведуть московські большевики всіми можливими засобами, продовжують тільки те, що робили їх патріотичні попередники. Вони кинулись мов шакалі на безборонне українське населення в межах нинішньої Польщі, здійснюючи ось так плян "на зніщене Русі," що його переводжено в останніх 20 роках існування Польщі.

—— СМІХОВИНКИ ——

Іван скаржився перед пиятелями на свою жінку та порівняв її до міністра державного скарбу: "Скільки грошей не дам їй, то все їй замало. Вічно плаче та нарікає, що в нас завжди так як не в людей."

Доносять, що церкви в Москві щонеділі переповнені народом, який цікаво приглядається, як то енкаведисти перебрані на батюшок уміло відправляють Службу Божу та виголошують гучні проповіди на честь Сталіна.

Серце мужчин таке змінливе немов той альбом, звідкіля викидають старі фотографії та заповняють його завжди новими світлинами.— Серце ж жінок подібне до каледоскопу, де різні образи крутяться в той сам час.

Чоловік розказав жінці, що йому снилося що він був на якомусь балі.—Заздрісна жінка сильно зганила мужа, що він сам волочиться по забавах, а її не бере з собою.

Ґрупа американських робітників поїхали відвідати країну ясного Сонечка, батьківщину всесвітнього пролетаріяту.— Заїхавши в автомобілевий округ спиталися, до кого належать ці фабрики автомобілів?—До робітників!— гукнули мов папуги совітські раби.—А хто їздить цими автомобілями?—тягнули хитрі американці.—Совєтські робітники затялися: Ну, товариш Сталін, члени Політбюра, енкавудисти...— По якомусь часі ґрупа совітських робітників відвідала американські робітничі, автомобільні заводи.—До кого належать ці фабрики?—спиталися американців.—До Форда!—відповіли робітники.—А хто їздить цими автомобілями?—Здебільша американські робітники.—О! то таки ліпше в капіталістичній Америці ніж у демократичних Советах!—вихопився один здивований робітник.— Кара ж не проминула нещасного. Яктільки ґрупа вернулася до Совєтів, нещасний робітник не зобачив уже своєї рідні, бо заслали його до копалень за зневагу Радянської батьківщини.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

NOVEMBER, 1949

OUR RITE IS OUR TREASURE

O the never to be forgotten—wlshed for beauty of our church. Yes, even, in childhood our innocent, young heart was captivated. The delightful impression of its splendor remains in my heart forever. And until death, nothing will ever mar it.

I can never forget how my soft, childish, little fingers were pressed together, by my loving mother, to make the sign of the Cross. Nor shall I forget the pleasant feeling aroused within my childish soul when I heard for the first time the stirring hymn, sung at mideight, "God isWith Us" (S Nami Boh). Nothing will ever erase from my memory the first time I saw the colorful procession move towards the river on the Feast of Epiphany for the solemn blessing of water. And how can I express the emotions that took possession of me when for the first time, in the midnight stillness, I heard the whnderful hymn, "Christ is Risen" (Christos Voskrese).

All this unknown Church splendour touched, charmed and captivated my childish soul. There is no doubt in my mind of God and His divine grace that brought about these glorious impressions on my innocent soul. But as I grew older I began to understand the things which at first, unkowingly, captivated my soul.

Our churches, even in their miniature structure, seemed to me to be fully suitable for the greatness of God. I already understood the external stucture, the particular construction of churches, with the altar turned to the East, with a high belfry in front, crowned with bright three-armed crosses. The cross signified that this structure was the house of God. The religion of Christ, originating in the East, was preached in this house. The faithful who gathered here believed that on the Cross their redemption was completed and for that reason the Holy Cross is considered the symbol of salvation and protection. I knew that the church was divided into three parts—altar or the sanctuary, nave and narthex or vestibule, signifying, heaven, earth, and the firmament. The iconostas brought back to my mind the history of the Old and New Testaments. The banners reminded me that our whole life was a continual battle with the enemies of our salvation, and that this battle was fought under the stadnard of the cross. The ecclesiastical vestments—the episcopal crown, omophor and the staff and

the priestly phelon and epitrachil—besides their aesthetic beauty, fully characterized the inimitability of Eastern taste. They presented to me a whole assembly of saints and bishops declaring the true faith in the Ecumenical Councils. But all this is only external beauty. only theouter grandeur of our church.

The inner beauty—significance, spirit, beatiful music and profound poetry—flowing in our church services, surpasses all imagination.

Can man present himself with anything more touching than our Vesper hymn *"Lord, I have cried unto thee, hear me"* (Hospodi, vosvach k Tebi), which is full if life and indicating the sorrowful state of the first man after his fall? Did you ever read anything so poetically profound as our evening hymn *"O Gladsome Light"* (Svite Tichi)? Can the Liturgy (Mass) begin with a more noble thought than that expressed in the words,*"Blessed is the Kingdom of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit, now, and ever, and forever, and ever,,?* I think not for there can be no greater kingdom than the Kingdom of the Blessed Trinity, where love rules and where the most perfect laws are decreed. (O, if only these laws were observed conscientiously, what a pleasure it would be to live in the world). And the stirring *"Have Mercy, O Lord"* (Hospodi Pomiluj) in which man confesses his own unworthiness and asks only for mercy-mercy from his Faether, Creator and Lord. And our canons—inspired and wonderful hymns. For example, *"Rejoice, O Isaiah," "O Lord, Thou art my might, Thou art my power, Thou art my God, Thou art my joy, Thou hast not left the bosom of the Father, yet hast Thou visited our poverty,"* and others. Where is the pen and the tongue that can express the beauty of these words? And how many similar hymns are to be found in our rite.

And what can we say of our funeral rites. What about the hymn, *"I weep and lament, when Icontemplate death, and behold our beauty, fashioned after the image of God, lying in the tomb, disfigured, bereft of glory and having no form nor kindliness...."* .Or another hymn, *"I have remembered the cry of the prophets I am dust and ashes!"* Or still another hymn,*"Where is the predilection for the World?"* And I could go on and on. God Himself inspired those who wrote these hymns and, in supporting them ordain our inimitable rite.

And we, ungrateful descendants, would wish to mutilate our rite? We complain that it is too long, that it has outlived its age. We are speaking only against ourselves. We have only one treasure—our rite! While the cultured Slavs clamor for it, we are ready to cast away even this treasure. Do you not see a malevolent hand in such action? He, who loves God. loves his rite and concerns himself with it, will never, never complain that it is too long.

✖ ✖ ✖

As a man who once tipped the scales at 250 pounds, I like the story of a certain stout party who was also wealthy.

One day a vistor found this chap wearing a bathrobe with enormous checks, and a number inscribed on each check.

"What's the idea?" the guest inquired.

"I'll show you," offered the rich man. Summoning a butler, he yawned and ordered: "Jeeves, scratch Number 23!"

BETWEEN THE TWO WARS

From the Book "Ukrainian Resistence"

THE fall of the Ukrainian National Republic, which formally took place following the Armistice of 1920 and Riga Treaty of 1921, did not mean the end of the Ukrainian liberation movement, which had brought it into being. In fact that movement, inspired by the heroic days of the Republic grew steadily stronger. Of necessity it took on different forms, but it maintained the selfsame objective before it.

Between the two wars there are several chapters in its development. The partisan war was concentrated mainly in Soviet-occupied Ukraine, largely to the east of the Dnieper. When the government headed by Simon Petlura was refused the required assistance from the democracies and, before the Soviet advance, had to leave the country and continue its work as a government-in-exile, with its seat in Paris, there began to appear in Ukraine new resistance centers which took upon themselves the conduct of the partisan operations and then the leadership of the underground revolutionary fight against the occupants.

In this manner there came into being the All-Ukrainian Revolutionary Center, which was active up to 1923, then the Brotherhood for Ukrainian Statehood (BUD), the Ukrainian National Center, which was active in 1932-33, and most important, the Union for the Liberation of Ukaine (SVU), headed by Sergius Yefremiv, which found its end in the well known Soviet political trial in Kharkiw (1930) of Ukrainian intellectuals. During its existance it collaborated closely with the Society of Ukrainian Youth. The latter ended most tragically, when the Reds shot about 20,000 Ukrainian youths mostly students.

On the other hand, because of the unprecedented terroristic Soviet rule and its adoption of the collective responsibility, which for one single revolutionary act of some patriot provided for the merciless execution of entire communities or masses of people, the liberation move ment in the Soviet-occupied Ukraine was not well knit together, and the uprisings against the authorities were either of a spontaneous character, as the uprisings of the peasantry against the forced collectivization, or they were mutinies in the Red Army, or they took the form of resistance to these Red attempts in the cultural field to destroy the Ukrainian cultural heritage. As a matter of fact it was this fight to preserve and cultivate the cultural and national traditions of Ukraine, and at the same time make the Ukrainian Soviet Socialist Republic truly national in spirit, that took the heaviest toll among the leaders and intellectuals, and thereby deprived Ukraine of the very flower of them. There was no let-up in the forced "suicides" of even some of the highest Soviet Ukrainian government officials, such as Shumsky, Skrypnyk, Zatonsky, Holubo-viev, Lubchenko and others. There was no pause to the growing executions and "suicides" of intellec-

tuals and writers, including Khvylovy, Vlysko, Kosinka Khmara, and Zerov. Yet if the Reds hoped that by such methods they could stamp out the movement, they were doomed to disappointment. It grew by leaps and bounds and embraced all strata of society. Stalin himself became perturbed by it, and remarked that the Ukrainian writers were passing from a fight with art to a fight with guns.

In an all-out effort to stamp out the liberation movement, the Soviets restored to the most Draconian methods of mass destruction of people. Officially instigated and fostered famine was a favorite weapon especially during 1922-23 and 1932-33, the second of which took a toll in Ukraine of well over four million lives. Mass executions or mass resettlement from Ukraine to Siberia were standard methods used by the Soviets to subdue the Ukrainians.

A few simple figures will suffice to show the results of this policy. According to the official Soviet census of 1926 the population of Soviet-occupied Ukraine was 31,194,976, while the 1939 census showed that it had dropped to 28,070,404. The same Soviet source (Central Census Committee of USSR, and the Administrative-Territorial Department of USSR) reveals that the normal birth rate in Ukraine in 1929 was 1.77% (in 1924 it was 2.45%). That means that between 1929 and 1938Ukraine lost about ten million of her population. A great many of the lost were later found in mass graves and the bones of many who were compelled to make a long trek to Siberia are undoubtedly bleaching on the Asiatic tundras.

Between the two wars the liberation movement assumed two main forms: revolutionary-underground action against the occupying powers, ranging from sabotage to the assassination of leading governmental figures; and, secondly, legal action, especially in the cultural and economic fields, with an approach dependent upon circumstances. The cultural action has been unusually effective in separating Ukrainian culture from the enervating Russian influences, in which, as has been mentioned, Khvylovy and others like him did their share at an earlier period. As a result today the traditional western trends in Ukrainian culture are more evident than ever before, and this is another setback to the Soviet attempts to "socialize" the Ukrainian spirit. Despite the ever-recurring purges of their ranks and the terrorization of the Ukrainian writers as well as the scholars associated with the Academy of Sciences in Kiev, the Ukrainian intelectuals constantly found fresh opportunities of serving the Ukrainian cause. Through their works, both fiction and nonfiction, they managed to convey their ideas to their fellow patriots in a manner sufficiently camouflaged to escape the attention of the censors. Often, it was not until years later that the Soviets "unmasked" these books, banned them and condemned their authors. But by then it was too late, for the deed had already been accomplished.

The role of the Ukrainian liberation movement was of a somewhat different character in Polish-occupied Western Ukraine. There in addition to militant action against the rulers, and work in the field of culture, considerable attention was devoted to economics. Among the achievements here was the establishment of a network of Ukrainian cooperatives, Ukrainian commerce took an upward swing, an independent system of Ukrainian schools and of a Ukrainian press was set up, while legal Ukrainian

parties made the Ukrainian problem one of the thorniest issues facing the Polish government. No form of Polish repression and oppression was able to dam up this river of progress, not even the notorious barbaric "pacification" of the Ukrainian villagers by the Polish troops and police in 1930, which destroyed for awhile most of the Ukrainian cultural and economic gains made up to that time. Ukrainian villagers were beaten during this "pacification" in a manner which caused a wave of revulsion to sweep over Europe and America. However undismayed by this catastrophe the Ukrainians plunged back into work and restored their commercial and cultural institutions. In place of those persons whom the Poles had hung or executed, fresh cadres of fighters for Ukrainian freedom appeared. The revolutionary action continued unabated although it had to go more underground. But it maintained a positive tone.

It is interesting to note here that in their attempts to destroy the Ukrainian liberation movement both the Russians and the Poles devoted special attenion to the Ukrainian church, the Orthodox as well as the Catholic, and persecuted it at every step. In Soviet-occupied Ukraine the persecution of the Church was begun immediately with typical Red brutality. The churches were demolished, or converted into storehouses for grain, stables, barn, town halls in the villages and anti-God museums in the cities. The entire Ukrainian Orthodox hierarchy and clergy was wiped out, either by execution or banishment to Siberia. The faithful were terrorized to such a degree that very few of them dared to practice religion openly. By 1934 the Church in Soviet Ukraine had ceased to exist.

The Polish approach to the Ukrainian Church was more wary, for the authorities had to consider world opinion. At first the Poles adopted the method of harassing the Ukrainian Church administeration as well as rite. The Eastern Byzantine rite of the Ukrainian Catholics was placed almost beyond the pale of law. A government measure was promulgated which ordered that all documents had to state the faith of the person in whose name they were made out. In this manner a careful check was kept on the identity of the Ukrainian Catholics, and they were discriminated against most vehemently; got no trade concessions, they were not accepted by the public schools, they were denied civil or military careers, and as a climax they found hindrances placed in their way when they tried to make their way in life purely on their own.

At the same time the Polish authorities found means of persecuting the Ukrainian Orthodox Church, the center and parishes of which were to be found mainly in Volhynia, Polisia, and Kholmschyna. An act was passed creating the shameful "Revindication Commission" which proceeded to forcibly confiscate the Orthodox churches and transform them into Polish churches, or have them burned or ruined. Since the Ukrainian Church has always been closely associated with the Ukrainian liberation movement, it too has suffered from both the Russian and Polish regimes.

A colored divine was once asked to explain the doctrine of election. Said he: "Brethren, it is this way. The Lord is always voting for a man, and the devil he is always vvoting against him. Then the man himself votes, and that breaks the tie!"

Characteristics of the Byzantine or Greek Rite

By Rev. L. I. Sembratovich

SPACE does not permit a description of the other liturgical services of the Byzantine rite. The merest outline of the Byzantine office will suffice. The office starts with vespers followed by Compline. The Night Office comprises Matins, Prime, Terce, Sext and None. They are all extremely long. The complete office is said in cathedrals or monasteries only. This office has been abbreviated for the diocesan clergy.

Two striking liturgical services merit a brief notice. On solemn feast days ofter Vespers, a service called Litya is held. It is a penitential service, during which the priest goes to the narthex of the church, formerly a place reserved for penitents and catechumens. He says certain penitential litanies. To each of these the people answer twelve times: "God have mercy!" After this the priest enters the church and comes to the analogiom on which five little breads, wine, oil and wheat are placed. He solemnly blesses them and distributes them to the faithful. This ceremony is a remnant of the early christian agape. The services before the solemn feast days were long. They lasted most of the night and so the Christians used to refresh themselves with bread, wine and oil. Wheat is regarded as a symbol of resurrection.

Another solemn ceremony is the blessings of the water on the Feast of Epiphany. The Byzantines on that day celebrate the memory of the Baptism of Our Lord in the Jordan. They solemnly bless the water out of doors. This is eagerly drunk by the faithful and kept by them the whole year round in their homes.

Other liturgical ceremonies during the year are the blessing of the festive Easter food on Holy Saturday; the blessing of the flowers and seeds on Assumption day the adoration of the Cross on the Feast of the Exaltation of the Holy Cross; and the penitential prostrations called "Poklony," which occur on the Matins of the fifth Thursday of Lent.

The Sacraments

The Sacraments are essentially the same as in the Latin Church. Their administration is different. Baptism is conferred by immersion or pouring water over the head of the person to be baptized.

The Sacrament of Confirmation is administered by *the priest*, immediately after the Baptism. The form is: "The seal of the gift of the Holy Ghost. Amen."

The Holy Eucharist is administered under both species. Needless to say, according to Canon 866, *all Catholics of other rites may approach Holy Communion in the Byzantine Rite."*

The Sacrament of penance is administered the same as among the Latins.

The Sacrament of Holy Orders is Conferred by the bishop. The ceremony consists of the laying on of the right hand only. The formula is: "The Grace of God that always strengthens the weak and fills the empty, appoints the most religious servant of God to be a priest. Let us pray for him that the Grace of the Holy Ghost may come to Him."

The salient feature of the Sacrament of Matrimony is the crownig of the spouses. This service is sometimes the coronation. Two crowns, one for the husband the other for the wife, are placed on their heads, with special prayers. Thus they are crowned as the ruling heads of a new family.

The Sacrament of the Extreme Unction, called "Annointing with Oil," was formerly administered by seven priests with long prayers. These have been curtailed, and the Sacrament now is administered by one priest.

Fasting

The rules regulating fasting and abstinence among the Byzantines are very much more exacting than among the Latins. There are four seasons of fasting in the Byzantine calendar: Lent, Advent, the time between the Sunday after pentecost and the feast of Saints Peter and Paul, and finally, two weeks before the Assumption of the Blessed Virgin. The Byzantines fast on Wednesdays and Fridays.

Celibacy of the Clergy

The most noticeable characteristic of the Byzantines is the rule regarding the celibacy of their clergy. It is a common saying that a Greek priest may marry. Nothing could be further from truth than this assertion. The exact truth is this: The Byzantine Church allows married men to be ordained priests. But a priest may never marry. However, if he is ordained after marriage, he may continue to live in the state of holy matrimony.

The observance of celibacy by the Byzantine Catholic clergy is spreading rapidly in their own countries. Here in America, the bishops do not advance married men to sacred orders.

FINALE

All the rites of the Catholic Church are holy and worthy of the greatest respect. They are guarded by Her with special care, laws and regulations. To emphasize, however, the special importance of the Oriental rites, a special Roman Congregation called the Sacred Congregation for the Oriental Church, has been created and is presided over by the Pope himself, and not by a cardinal or any other dignitary of the Roman Curia. It is there that all matters pertaining to the Oriental Church are treated.

Therefore, it is very strange to find some Catholics who do real injustice to their co-religionists of Eastern rites when they belittle their rites or customs, or worst yet, when they treat them as second class or lower caste Catholics. One can understand that the Protestants are unjust to them. The very existence of the Eastern Catholic Churches is a fact most damaging to the Protestant theories on the Papacy as being recognized only in the West—damaging to that identification of "Roman Catholic" and "Latin," which is the great point of their branch of theory. Of all people, Western Catholics should glory in the Eastern Catholic Churches. They are an exceedingly important factor in the concept of the Universal Church. They are

the great palpable argument that the primacy of the See of Rome is more than Her patriarchal rights over a part of the Church. In one word, through these Eastern rites, the Apostolicity and the Catholicity of the Church are best proven.

Over and over again it has been declared in the plainest language by the Roman Pontiffs, that Catholics of Eastern rites deserve all honor that their position is absolutely correct and unassailable and that all Latins have to do is honor, and if necessary, protect theee venerable rites.

This attitude of the Holy See towards the Eastern rites is shown from the very outset of the great schism to our days, viz: that nothing need be and nothing should be changed in the rites which Eastern Christians inherited from their fathers, so long as in all essentials of faith and morals they agree with the Catholic Church. Witness the innumerable Constitutions, Bulls, Briefs, Allocutions and Apostolic Letters of all he Roman Pontiffs, stressing the mind of the Apostolic See on this matter. One of the great Popes, Leo XIII, in his Encyclical Letter of November 30, 1894, "Orientalium Dignitas," says that "the Catholic Church does not possess one rite only, but embraces all the ancient rites of Christiandom; Her unity consists not in the mechanical uniformity of all Her parts, but on the contrary, in the variety according to one principle and vivified by it." The same Pontiff continues: "It is, therefore, more than ever, the duty of our office to watch strictly that no injury be done to them (Eastern rites) by imprudence of the ministers of the gospel from Western lands." Furthermore, the great Pontiff says: "Any Latin missionary, whether regular or secular, who by his advice or influence, shall have persuaded an Eastern Christian to adopt the Latin rite, shall incur ipso facto suspensiona divinis and all other pains threatened in the Constitutions, 'Demandatam'."

* * *

All Catholics throughout the world, though members of various races and nationalities, share the same faith, are imbued with the same hope, use the same sacraments, and with hearts aflame with the same love, are united under the leadership of Peter's successor, our Universal Pastor, the Pope. One of them, possibly the staunchest champion of the Eastern rites, Benedict XIV (1740-1758), expressed most appropriately the mind of the Church regarding Eastern Christians, by saying: "Volumus ut omnes Catholici non ut Latini sint!" We wish all should be Catholics, not that they all should become Latins!

* * *

COME OUT, WHEREVER YOU ARE

"It was lik this, Father," he said. "The bal had been passed to me—a long pass—and I caught it and got it tight under my arm. There were only two men between me and the winning goal. Interference took eare of one of them, and I dogded the other. I was within two yards of the line and looked down and the ball wasn't under my arm. It just wasn't there, Father. And I couldn't help saying, 'Where the hell is that ball?"

"Well, where the hell was it?" cried the worthy Father.

MENTAL HYGIENE AND GUIDANCE

By Brother S. Methodius, F.S.C.

PERSONALITY development was the topic of the second lecture. The merits and the relative influence of heredity and environment were considered. In addition to inherited potentialities—the family, the neighborhood, the church, and the school exert a tremendous influence. Hence, for us Catholic companions, Catholic environment, Catholic organizations, and Catholic schools are MUSTS. Finally, withdrawal, aggression and common sense adjustments were explained. In attempting adjustments for a proper personality development, we Catholics have marvelous guides in our Lord in the Blessed Sacrament, in our prayers, in our priests, and in our religious teachers.

Adjustment Mechanisms

Third Lecture

Frequently it is difficult to satisfy all our fundamental (physiological and psychological) needs. Satisfaction of one need sometimes interferes with the satisfaction of others. If it is possible to vary behavior so that both ends are satisfied, the adjustment is made, and personality development does not suffer. But, if such behavior is impossible, then a person must give up one goal in part or in whole. This is known as *adjusment mechanism.* There are many types of adjustment mechanism—some good, some indifferent, some bad.

Socially Approved Adjustment Mechanisms

1. Compensation—consists in releasing excess energy in one field to make up for failure in other fields. Thus, a boy who cannot keep up in studies with his classmates, may become proficient in a certain sport, thereby winning social approval and self-esteem.
2. Substitution—consists in replacing one goal by another. Success in one field is used to satisfy the needs which are frustrated in another field. Thus, a boy who was rejected to study for Holy Priesthood on account of poor health, chooses another profession or a business career and leads a good, virtuous and examplary life. He replaces one goal by another.
3. Rationalization—consists in finding logical reasons to justify oneself in doing something that is not in accord with the standards of action he usually accepts; or, in finding logical reasons for not doing something which is necessary and the right thing to do. The individual may convince himself that he does not want what he cannot get,—the "sour grapes" attitude: or, he may convince himself that he wants what he has to put up with,—the "sweet lemon" attitude.

Socially Tolerated adjustment Mechanisms

1. Identification—consists in attainment of feeling of success through identification with a successful person or a group. A physically defective person may attach himself to a team, and glory in its achiev-

ments as his own.
2. Projection—consists in repressing certain desires and releasing tension by criticism of those, who achieve these desires. Thus, a person who cannot dance, or may not dance, criticizes those who do. He consciously or unconsciously porjects the cause of his inadequate performance onto some other person. Frequently such projection is more than half believed by the person himself.
3. Egocentrism—consists in unusual and striking behavior to release tension due to frustration of desires. Flag-pole sitters, gold-fish swallowers are examples of this class.

Socially Criticized adjustment Mechanisms

1. Sympathism—consists in childish reactions. The individual appeals for sympathy and thus tries to maitain social approval in spite of failure to do the socially approved thing.
2. Regression—consists in a return to childish behavior patterns to avoid facing reality. When confronted with difficulty which cannot readily be overcome, such persons respond by withdrawing from the difficulty altogether rather than by facing it; they retreat into a world of their own imagination.
3. Dissociation—consists in forgetting something that we like to forget. The individual puts out of his conscious mind everything relating to his problems.

Socially Disapproved Adjustment Mechanisms

1. Repression—it has to do with experience rather than a problem. Memory of unpleasant experiences is repressed.
2. Negativism—consists in refusal to act and thus become involved in the problem. A person refuses to do what he is told to do, or should do, because of fear of failure. This adjustment manifests itself in sullen stubborness, contrariness, contradictory attitude, and even outright rebellion against authority. It is a compensation for insecurity.
3. Fantasy or Day-dreaming—consists in attempting to overcome the problem by imagining it is solved. This attempt may be of two types:

(I) by escaping from problems by imagining that they are solved, the "conquering hero" type, or (II) by imagining that there is good reason for not solving them, the "suffering hero" type. When day-dreaming becomes a substitute for normal effort, it is a symptom of maladjustment.

The worst condition of a person is when he constantly worries. This is known as, *"Presistent Non-adjusment Behavior"*. Going over and over the same solution without getting any results is not adjustment.

Basis for Evaluating Mechanisms

In order to develop a rich and wholesome personality it is necessary freqquently to make certain adjustments. In using adjustment mechanisms, one should ask himself:

1. Do they bring progress toward original goal?
2. Have they a prestige value?
3. Do they bring self-esteem?
4. Do they have a social value?
5. Are they in keeping with my moral and religous principles?
6. What effect do they have on my ability to adjust?

(to be concluded)

SHALL I BE A NUN?

By Daniel A. Lord, S.J.

KING Cophetua looked down from his castle and saw in the court below the beggar maid. He was a mighty king, at whose command were armies and hosts of servants, whose palace was a mansion of delights, whose treasry bulged with the wealth of continents. Yet he realized that he loved the beggar maid more than all else. So he went down into the courtyard and took her by the hand.

"You shall be my bride," he said, "and I will make you queen."

She followed him shyly, half reluctantly for the wide world through which she had begged her way grew suddenly fairer than she had ever seen it and seemed to implore her not to leave it for the cold castle with its barred windows and its heavy brass studded doors. She looked up at the king and saw that he was strong and gentle and noble; but she looked back toward the winding highway that twisted in an ecstasy of freedom off over the hills and through the forests and orchards and pretty, homelike villages. From near the neighboring woods a cluster of gay horsemen called to her and begged her to join them.

She hasitated. Could she give up the freedom of her beggarhood for the captivity, gorgeous though it may be, of the castle? Could she leave her crowded world of lighthearted villagers, of farmers who called to her from their fields, of shepherds and dairymails and prosperous townsfolk for the companionship of one man, even if he was king, and for orderly retinue of disciplined soldiers and austere dependents?

Almost against her will she followed him. It was his choice, she knew, not hers.

Then they stood at the altar, she in her bridal white, he in the shining armor of knighthood. The chaplain asked the solemn question, and she gave her low indistinct answer. She felt the hand of the king close tightly over hers and looked up at him swiftly and with a quick leap of her heart. For she saw that he was stronger and far more handsome and kingly than she had dared to dream. The chapel suddenly blosomed in a glory of flowers and tapers. She looked about at the faces of the attendants smiling and happy and watcning her with envious affection. Then through the chapel windows she saw that her highway was really deep mud; her villages, for all their snug homliness, housed poverty and meanness and sin as well as lovely common virtues an unselfish loves; the horsemen who had called her from near the woods she saw to be robbers waiting till she would fall into their hands.

So her heart was glad, and she smiled at her king and bridegroom, and the court scribe knew that he wrote the truth when at the end of his chronicle of the royal wedding he added, "And they lived happly forever after."

The True Fairy Tale

Christ the King looks down from

His castle wall. Every convent, you know, that ever was built for love of Him is His castle, wher he dwells a willing king and host.

He is the mightiest of kings, whose armies are the angels of heaven and the saints of earth; whose kingdom is the universe, with heaven as His city, earth His harvest field, and hell His prison; whom the stars praise blindly, the animal world instinctively, and great men willing and gladly. He has everything and needs nothing; yet His Sacred heart is filled with an unselfish love.

For in the courtyard, soilled by the mud of the roadway, stands the beggar maid. (What woman, young or old, but knows herself a beggar in God's sight, a beggar who has received all from Him and must go on living by His bounty?) And Christ the King loves this needy beggar maid.

So He goes down into the courtyard and takes the hand of the beggar maid in His.

"You shall be my brlde," He says "and I will make you queen."

But th beggar maid follows Him half reluctantly. She looks back upon the world that lies outside His convent-castle and sees how very fair it is. The wind blows free and strong about her, carrying the perfume of vineyards and beds of violets to her nostrils! It is heavy with the music of human voices singing together, of instruments timing the rythm of dancing feet, of babies crying, of strong men laughing in joy of liberty.

Down the road she sees a group of gay men and maids walking hand in hand, singing as they skip the first light-hearted steps of their life's journey. They pause; and as they catch her backward glance, they beckon her to join them.

Can she give up all this lovely world with its brightness and freedom for the cold solitude behind those high castle walls? Has she the courage to face a life of companionship (she feels ashamed that she should dread it) with Christ alone, Christ and those who have chosen His drab service?

Liberty becomes suddenly so dear and the winding road through the woods and beside the river, and a little house somewhere in s little garden, or even a tiny pigeonhole in a tenement—anything but this stately castle-convent with its beautiful austerity.

Yet she follows Christ, she hardly knows why reluctantly, and the heavy doors swing to behind her.

Then comes the moment when she stands before the altar, dressed in bridal white. She feels the hand of Christ close possessively over her own and sees Him smiling into her eyes. Slowly she pronounces her bridal vows.

A quickening of her heartbeat, and she looks to see that Christ is far lovelier, far stronger, far nobler than she had ever dreamed. She feels the warmth of His love enveloping her, beautiful beyond all other loves in the world. About her the chapel bursts into a swift glory of flower and light. To her astonishment she sees that into the cold castle have come all the things she had dreaded to lose. Laughter is there and music, human love deep and unsoiled by sin, little children holding out their hands to her appealingly, and men and women clinging to her new-found strength. Peace and a deep content the companionship of books and people, the quickened effective love for the father and mother—all have followed her and now stand about her, more beautiful because they are touched and glorified by the smile of Christ, her bridegroom.

And looking through the chapel window, she sees that the steps

of those who had called to her so gaily from life's highway are growing heavier and heavier as they travel their way. Some are floundering in the mud and all those whose vision has grown clear and true now look back to envy her happiness.

The fairy tale has come true; for hand in hand she and Christ turn and start together love's beautiful life story.

✖ ✖ ✖

God's Church Is Catholic

THE Catholic Church, founded by Jesus Christ to sanctify and save mankind, is *"the pillar and ground of truth"* (I Tim. 3: 15). She is the center of divine light and life. Like the visible sun, the Catholic Church is the single depository from which is diffused throughout the world divine light, warmth, and life. The Catholic Church is the true Church of God because she preserves the entire teaching of our Lord, all the traditions of the Apostles and the Church Fathers. And all these truths the Catholic Church teaches to all men regardless of their origin, calling, condition, rank, sex, nationality, or race; and she teaches these truths regardless of time and place.

The important mark of the Catholic Church is her direct commission from God to teach all nations and her obedience to God's will. Christ said to His disciples of Himself: *"As the Father hath sent me, I also send you"* (John 20: 21). And St. Paul says: "And how shall they preach unless they be sent" (Rom. -0: 15); "Neither doth any man take the honor to himself, but he that is called God, as Aaron was. So Christ also did not glorify himself, that he might be made a high priest; but he that said unto him: Thou art my Son, this day have I forgotten thee' (Heb. 5: 4-5). "And he gave some apostles, and some prophets, and other some evangelists, and other some pastors and doctors." (Eph. 4: 11).

No church can be called the true church of God, if it has not a direct and uninterrupted commission from God and the Apostles. Neither can that church be called the true church of God that permitted departures and changes in the apostolic teachings, precepts, and traditions as they are preserved in the Catholic Church today. Such churches St. Basil calls "a gathering of self-doers—sectarian and heretical." Tertullian says, "One should accept only that which was preached by the Apostles and recognize only that which was taught by the Apostles; and this only, from that church which the Apostles founded and in which the Apostles first taught with a living voice and afterwards by their epistles. In vain do false-teachers show the origin of their church, their orders, and the succession of their bishops, even though beginning with the Apostles themselves, or any-other apostolic men, who may have lived together with the apostles to their very end." And so the Catholic Church is the same in teaching as the Apostolic Church. Without interruption and without changing, the Catholic Church continues to preserve this apostolic faith.

✖ ✖ ✖

GOD AND HIS PERFECTIONS

"I BELIEVE IN GOD, THE FATHER ALMIGHTY, CREATOR OF HEAVEN AND EARTH"

1. *What do we mean when we say that God is the Supreme Being?*

When we say that God is the Supreme Being we mean that He is above all creatures, the self-existing and infinitely perfect Spirit.

2. *What is a spirit?*

A spirit is a being that has understanding and free will, but no body, and will never die.

3. *What do we mean when we say that God is self-existing?*

When we say that God is self-existing we mean that He does not owe His existence to any other being.

4. *Can any other being but God be self-existing?*

No other being but God can be self-existing, because every other being has in itself no need to exist, and hence it owes its existence to God.

5. *What do we mean when we say that God is infinitely perfect?*

When we say that God is infinitely perfect we mean that He has all perfections without limit.

6. *What is a perfection?*

A perfection is a good quality belonging to the nature of a being.

7. *If God knows what we are going to do, are we not forced to do it?*

Even though God knows what we are going to do, we are not forced to do it, because God's knowledge of the future does not take away our free will.

"God Said to Moses: I Am Who Am. He Said: Thus Shalt Thou Say to the Children of Israel: He Who Is, Hath Sent Me to You."—*Exodus 3, 4.*

8. *What is free will?*

Free will is that power of our soul by which we can choose, according to our own wish, either to perform an action or not to perform it.

9. *Why does God reward or punish our free actions?*

God rewards or punishes our free actions because we ourselves are responsible for them, and consequently we should be rewarded for the good and punished for the evil.

10. *In what manner is God present everywhere?*

God is present everywhere wholly and entirely—that is, He is not partially in one portion of space and partially in another, in the way that our body is present in a place, but His whole being is entirely present in every place, even the smallest.

11. *If God is everywhere, why do we not see Him?*

Although God is everywhere, we do not see Him because He is a spirit and cannot be seen with our eyes.

12. *Does God see us?*

God sees us and watches over us with loving care.

13. *What is God's loving care for us called?*

God's loving care for us is called Divine Providence.

14. *Why cannot God anything self-contradictory*

God cannot do anything self-contradictory because, that such a thing can exist is false and God can do nothing false.

15. *What do we mean when we say that God is all-wise?*

When we say that God is all-wise we mean that He understands perfectly His own nature and perfections and also all creatures, both those that actually exist and those that could exist but do not.

16. *What do we mean when we say that God is all-just*

When we say that God is all-just we mean that He treats all creatures accordin to their due.

17. *Can we know by our natural reason that there is a God?*

We can know by our natural reason that there is a God, for it tells us that the world we see about us could have been made only by a self-existing Being, all-wise and almighty.

18. *Can a person without blame be in ignorance or in doubt about God's existence?*

A person who has reached the use of reason cannot without blame be in ignorance or in doubt about God's existence, except perhaps for a short time, because proofs for God's existence are very clear and convincing, and reason tells us that we should study this important matter.

19. *Can we know God in any other way than our natural reason?*

Besides knowing God by our natural reason, we can also know Him from supernatural revelation—that is from the truths, found in Sacred Scripture or in Tradition, which God Himself has revealed to us.

20. *When did God give men supernatural revelation?*

God began to give supernatural revelation when He spoke to our first parents, and He continued to reveal new truths until Christ and His apostles had passed the earth.

21. *Have there been any revelations since the time of Christ and His apostles?*

Since the time of Christ and His apostles there have been no new revelations for all mankind, but there have been private revelations for certain individuals.

22. *In what sense can there be a growth of public revelation in the course of time?*

There can be a growth of public revelation in the course of time in the sense that men can gradually come to deeper and clearer knowledge of the truths which God revealed of old.

23. *What is Sacred Scripture?*

Sacred Scripture, or the Bible, is the inspired word of God, written by men with the direct assistance of the Holy Ghost.

24. *What is Tradition?*

Tradition is the unwritten word of God—that is, truths revealed by God and handed down without being written by inspired teachers, though they have been committed to writing by authors who were not inspired, particularly the Fathers of the Church.

The most sublime knowledge that man can have is the knowledge of God. Our natural reason tells us that there must be a Supreme Being who created the entire uni-

verse. With our natural reasoning powers we can also learn that the Creator possesses all possible perfections. However, in order that men may more surely and more profoundly know Him, our heavenly Father has given us from the beginnig of the world divine revelations, which inform us of His nature and His perfections. The most excellent of God's perfections is His self-existence. This means that the reason for His existence is in His very nature; and in this respect He differs from all creatures, who have the reason for their existence only in God's will to bring them into being. This perfection of self-existence God Himself announced when He said to Moses: "I am who am" (Exodus, 3, 14). The Sacred Scripture frequently mentions the other divine perfections explained in this lesson: *Eternity*s "From Eternity and toEternity thou art God" (Psalm 89, 2). *Goodness* "No one is good but God only" (Luke, 18, 19). *Knowledges* "There is nothing hid from His eyes" (Ecclus., 39, 24). *Presence Everywheres* "Whither shall I go from thy spirit? Or whither shall I flee from thy face? If I ascend into heaven, thou art there; if I descend into hell, thou art present. If I take my wings early in the morning and dwell in the uttermost parts of the sea, even there also shall thy hand lead me" (Psalm 138 7-10). *Supreme Power*: "With God all things are possible" (Watt., 19, 26). *Holiness*: "Holy, holy, holy, the Lord God of hosts" (Isaias, 6, 3). *Mercy*: "The Lord is compassionate and merciful" (Psalm 102, 8). *Justice*: "There is laid up for me a crown of justice, which the Lord, the just Judge, will give to me in that day"(2 Timothy, 4, 8).

The care which God has over His earthly children—Divine Providence, as it is called—was beautifully explained by Our Lord, when He said: "And as for clothing, why are you anxious? See how the lilies of the field grow; they neither toil nor spin; yet I say to you that not even Solomon in all his glory was arrayed like one of these. But if God so clothes the grass of the field, which today is alive and tomorrow is thrown in the oven, how much more you, O you of little faith! Therefore do not be anxious, saying, 'What shall we eat?' or, 'What shall we drink?' or, 'What are we to put on?' (for after all these things the Gentiles seek); for your Father knows that you need all these things. But seek first the kingdom of God and His justice, and all these things shall be given you besides" (Matt. 6, 28-33).

The prayers employed or recommended by the Catholic Church are filled with references to God and to His perfections. The liturgy of the Mass especially abounds with the praise af the Almighty. It is a profitable exercies to read through the prayers of the Holy Sacrilce in the Missal and try to find how many perfections of God are mentioned: Slava Otzu... Sviatyj Boze. . .

Some of the perfections of God have a special relation to ourselves, especially His presence everywhere and His providence. The thought that God is always near us should help to keep us from sin. He perceives even our innermost thoughts and desires; nothing is hidden from His eyes. On the other hand the thought of God's watchful care over us should inspire us to have unbounded confidence in Him. In dangers and trials and temtations we are not alone; our loving Father is near us to protect us from harm.

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.: 887, Office 1785
Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК

ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50

ЄВАНГЕЛІЄ,—велике на престія, неоправлене $10.00

ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР $3.00
Книжка гарно оправлена, написав др. Кібзей. Гарні поради на ріжні хороби, в рідній мові. 735 сторін друку.

НАША РЕЛІГІЯ—Новий Катехизм уложена Всеч. о. А. Луговим ..... .25
В українській і англійській мові, третє видання. Дуже популярна.

ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .50
Має 40 великих, зворушаючих, символічних образів, та гарні науки.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK., CANADA

CIL PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S
PAINT SHOP
PHONE 888
YORKTON – SASK.

"O.T."*

* ON TIME

Make sure that YOU are "O.T."
with your . . .

CHRISTMAS
SHOPPING!

When you avoid the "Christmas Rush," stocks are plentiful and serv'ce is at its best. Early delivery allows plenty of time for gift wrapping and re-mailing—and remember . . .

GOODS SATISFACTORY OR MONEY REFUNDED,
INCLUDING SHIPPING CHARGES

THE T. EATON Co
SASKATCHEWAN LIMITED

Голос Спасителя

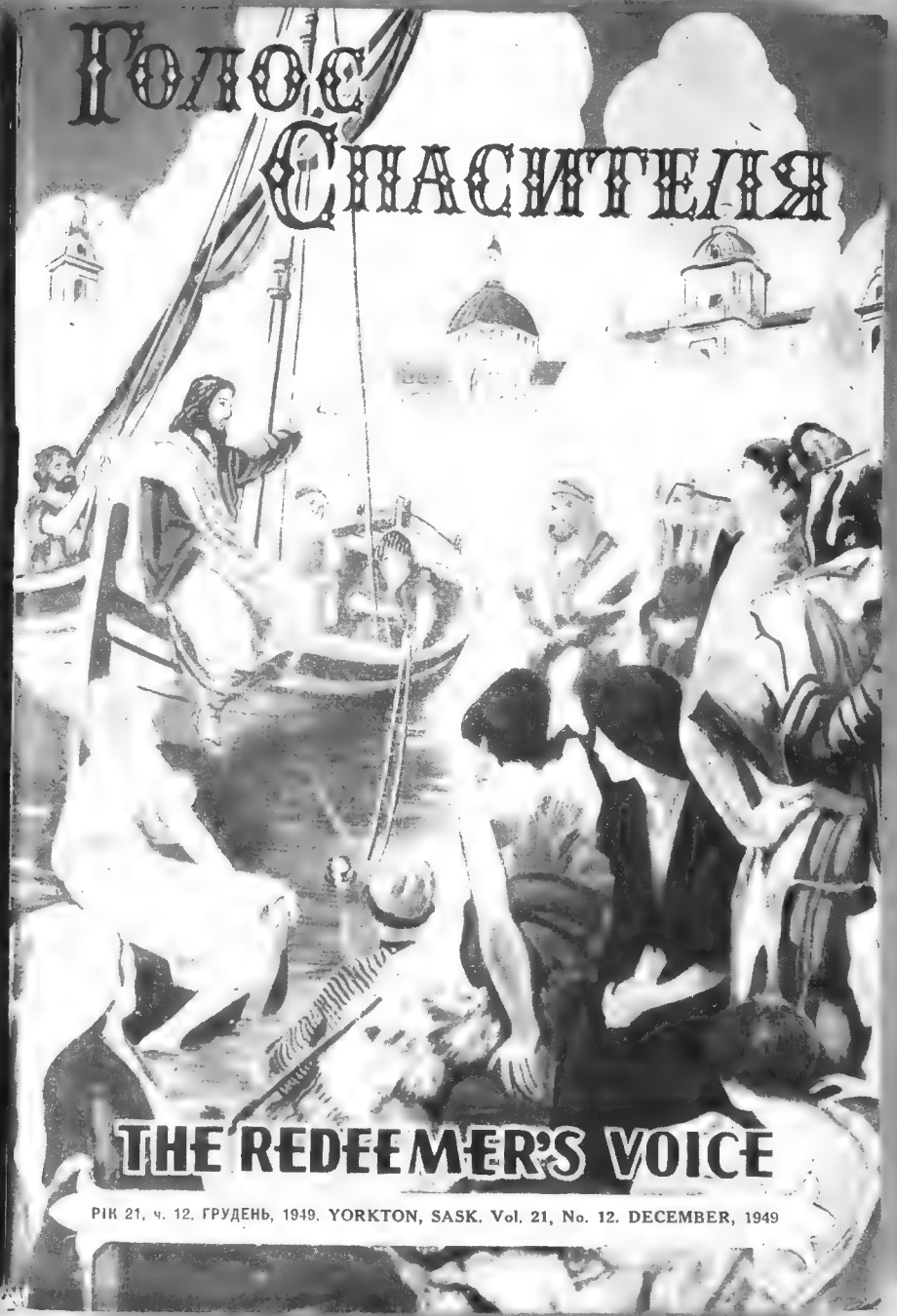

THE REDEEMER'S VOICE

РІК 21, ч. 12. ГРУДЕНЬ, 1949. YORKTON, SASK. Vol. 21, No. 12. DECEMBER, 1949

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йоркton, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одне число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single copy 15c.

Редактор

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

Editor

Rev. M. Schudlo, CSSR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор

Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager

Rev. S. J. Shawel, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Subscription for 1 year to England: 10 Shillings
Передплата на рік до Англії: 10 Шілінгів

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

— ЗМІСТ —

КОНФЕРЕНЦІЯ— Сторінка Братства Матері Божої Неустанної Помочі 1
ПОБАЖАННЯ РЕДАКТОРА 4
ПОМОЖІТЬ ВИХОВАТИ! 6
ЦЕРКВА В МИХАЙЛІВЦЯХ 8
СТИГМАТИК СТЕПАН НАВРОЦЬКИЙ 10
З ЦЕРКВИ ТА СВІТУ 11
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ 13
ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА МІСЯЦЬ ГРУДЕНЬ 16
РІЗДВО ХРИСТОВЕ ..... о. Ф. Боский ЧНІ. 17
РОЗБУДОВА УКРАЇНИ ..... Др. Юрій Федорів 21
СЛУЖБА БОЖА ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 24
НАБОЖНІСТЬ ДО НЕПОР. СЕРЦЯ ПРЕЧ. ДІВИ МАРІЇ ..... о. М. М. 27
БРАТСТВА МУЖЧИН ..... о. В. Білинський 34
ВПР. о. ЙОСИП СХРЕЙВЕРС—ЛЮБИТЕЛЬ УКРАЇНИ: о. Богдан Курилас ЧНІ. 36
СЕКТАНТИ ..... о. С. Х., ЧНІ. 41
ЛИСТ ВІД БАТЬКА ..... Іванна Петрів 44

UKRAINIAN PAROCHIAL SCHOOLS ... Rev. M. Schudlo CSSR. 49
PROHIBITION OF THE HOLY SEE TO CHANGE RITE 52
WELCOME ADDRESS IN HONOR OF BISHOP BOHACHEVSKY 55
HELP IN THE EDUCATION OF PRIESTS, MISSIONARIES 56
MENTAL HYGIENE AND GUIDANCE 59
SHALL I BE A NUN? 62
EDITOR SPEAKS 64
CATH. WOMEN'S OPPORTUNITY FOR MORAL LEADERSHIP 64

СТОРІНКА БРАТСТВА МАТЕРІ БОЖОЇ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

КОНФЕРЕНЦІЯ

"ВІРА без діл є мертва." Це є слова святого Письма, слова Духа святого, слова правди. Коли хтось вже не дихає, не говорить, не рухається, одним словом не дає жадного знаку життя, то він напевно мертвий. Подібно, коли чиясь віра не дає жадного знаку свого існування, коли хтось називає себе християнином, а поводиться як поганин, то зовсім слушно його віру треба називати мертвою. Така мертва віра зовсім безвартісна, вона так, начеб не існувала. Ось і диявол має віру, однак він дияволом був, є і буде, його віра не спасе його, бо вона мертва, він не поступає після віри. Подібно, коли хтось чваниться своєю вірою, а не живе після засад тої віри, то він диявол, а в вічності жде його судьба диявола.

Як віра без діл є мертва, так і любов без діл є мертва, й як мертва віра не має жадної вартости, так і мертва любов не має жадного значіння в очах Господа Бога. В прочім мертва любов довго не животіє. Отже мертва любов, любов без діл, це пусте чувство, й тому як вогонь скоро згасає, коли не докидається палива, так і чувство любови скоро завмирає, коли не піддержувати його відповідними ділами.

Щоби любов устоялася, розвивалася і плоди приносила, то вона мусить бути діяльною, і тільки така діяльна любов заслугує собі властиво на назву любови. Така правдива, діяльна любов ніколи не знає спочинку, вона обявляється в ріжний спосіб, і то часто в спосіб геройський. Христос Спаситель з любови до нас грішних скірвавився на хресті, а мученики святі з любови до Ісуса гинули серед жахливих мук.

Коли члени Братства Матері Божої Неустанної Помочі хотять дати своїй Небесній Цариці докази правдивої любови, то вони також не сміють вдоволятися маловартісними чувствами, але мають братися до діла. Якраз ця конференція має подати практичні вказівки, якими то ділами треба оказувати Пречистій Діві Марії свою правдиву любов.

Любов, це магнет, це притягаюча сила. Серце повне любови чується потягненим до предмету своєї любови. Люблячий стримить до злуки з улюбленим предметом, як не фізичної, то принаймні душевної.

Фізична злука з Пречистою Дівою Марією є для нас на разі неможливо, бо ми ще не в небі. Тож коли правдиво любимо свою Небесну Неньку, то принаймні душевно лучімся з нею. Деякі Святі вживали бувало дуже радикальних средств, щоб собі пригадувати Ісуса Христа, й бути з Ним в сталій злуці. І

так, деякі вирізували собі на грудях перші букви імени Спасителя, значить І. Х. Інші знова повбивали в хрестик острі цвячки, й носили той хрестик на грудях з цвячками проти тіла, щоби, відчуваючи навхрестний біль, стало пригадувати собі Ісуса Христа. Що до слуг Марії, то вони не мусять вживати аж таких гвальтовних средств, щоб стало мати перед очима свою Небесну Неньку, бо на то є средства лагідніші, ось медалик Пречистої Діви, образ, вервиця, невинна—на біло одягнена дитина, гарні цвіти, білий голуб, тощо. Пригадавши собі Небесну Неньку, злучімся з нею душевно, скажім їй, що ми її любимо, що ми на віки її слугами. її дітьми, радьмося її ві всіх наших трудностях, просім її о заступництво, одним словом, жиймо з Пречистою Дівою Марією ,як діти зі своєю матерю. Ось доказ правдивої любови до Пречистої Діви Марії.

Любов, але свята, чиста, надприродна, має ту прикмету, що вона падає стало на предмет гідний, честй достойний. В слід за тим, чиста-свята любов іде все в парі з пошаною для улюбленого предмету. Пречиста Діва Марія, це Цариця всіх Святих, по Бозі найгідніша всякої пошани, й тому всі правдиві любителі Марії стараються в ріжний спосіб оказувати їй свою пошану. І так в хаті слуги Марії напевно знайдеш образ Пречистої. Перед тим образом відмовляються ранішні й вечірні молитви, а в середу, в день посвячений Пречистій Діві, її вірні діти світять лямпочку. Ангельський привіт, Богородице Діво попросту не перестає виходити з уст дитини Марійської, а вервичка цілком витерта в наслідок частого вжитку. Перед кождим празником Причистої, її слуги відбувають девятниці, значить через девять днів, випереджаючих свято Марійське вони відмовляють якісь молитовки, на приклад по три Богородице Діво щоденно. а в день празника вони приступають до святих Тайн. В місяці Маї слуги Марійські завдають собі найбільше труду. Через той цілий марійський місяць вони збираються вечерами по церквах, відмовляють вервицю, співають пісні в честь Марії, відбувають духовне читання.

Душею правдивої любови, це жичливість. Як ненавистник бажає лиха зненавидженому, так люблячий бажає улюбленому добра. Тому люблячий готовий на всяку жертву для добра улюбленого. Ісус пожертвував свое життя для улюбленого роду людського, мученики жертвували свою кров для любого Ісуса, патріот жертвує для свого дорогого народу свій час, свій труд, свое здоровля, а навіть свое життя. Тому не треба дивуватися, що й вірні діти Марійські готові на всяку жертву для своєї дорогої Неньки. Вони жертвують її свої щоденні труди, з любови до неї приймають терпеливо всякі долегливости, постять на її честь, роблять великі видатки на украсу її престолів, відбувають далекі подорожі, щоби брати участь в її відпустах, тощо.

Ось кілька вказівок для діяльної любови до Пречистої Діви Марії. За таку правдиву любов Пречиста Діва Марія вміє по царськи відплачуватися. Син св. Брігіди згинув був на війні. Свята дуже боялася о душу погибшого. Но осьто Ісус потішив

ту зажурену маму обявленням, котре на Константськім соборі було узнане за правдиве.

Свята бачила Ісуса, що сидів на престолі як суддя. Праворуч Його, сиділа Пречиста Діва Марія. Зявляється діявол, і оскаржує Марію за три кривди, які Вона йому мала заподіяти. Скаржиться пекольний воріг, що Марія не позволяла йому кусити сина Брігіди, в годині смерти прогнала його від смертної ложи, а по смерти взяла його душу під свою опіку, й не позволяла оскаржувати її. Марія призналася до тих провин, оправдуючи себе тим, що син Брігіди дуже любив її. Ісус приняв оправдання своєї Матері кажучи, що Вона як Мати Царя має право задля слушних причин робити винятки в законах Царя.

Тож любім Марію, а во віки не згинемо.

В СПРАВІ БРАТСТВА МАТЕРІ БОЖОЇ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

Від 23-го жовтня до 6-го листопада відбувалися дві місії в кольоніях високопреподобного о. Секретаря Мельника, іменно на Парках і в Гонор. Ці дві кольонії побільшили ряди членів Братства Мат. Б. Неуст. Помочі о 120 осіб, бо на Парках записалось до Братства 50 осіб, а в Гонорі 70. Богу дякувати. Най приклад цих двох кольоній заохочує другі громади до наслідування на славу Цариці небес, і для освячення душ людських.

ПОДЯКА ЗА ЖЕРТВИ НА НОВУ ЦЕРКВУ В ЙОРКТОНІ

В попереднім числі Голосу Спаситель зайшла помилка що до певної жертви. Було сказано що незнана особа зі Злучених Держав пожертвувала на нову церкву аж $400. Правдою є, що це було тільки $40., а не $400.

Тепер знова подаю до відома, що оден йорктонський добродій подарував $35., а одна особа з Вунсокет $1. Сердечна подяка всім.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Багрій п-і П. Р., Едмонтон	.50
Пуха пані М., Клівленд	2.05
о. В. Лучків, Ангусвил	.75
Косменко пані Т., Торонто	5.00
Білик Й., Мондер	1.00
Зеруха пані А., Клівленд	1.00
Сліпець Петро, Винипег	.50
Новак пані А., Транскона	.50
Дідич Ст., Монтреал	1.50
о. П. Малюга— похорон А. Николаїшин)	7.20
Малюга о. П.— (похорон К. Михайла)	4.50
Косован пані А., Винипег	.50
Явний Мартин, Елфрос	.50
Бабій Ф., Елфрос	.50
Максимчук Г., Винипег	.50
о. Шавел Ст.— (збірка на похороні)	5.50
Паславський Н., Гліддeн	5.00
Малюта пані С., Глендон.	.50
Войчишин пані П., Олга	.25
Козяк Гр., Едмонтон	.50
Кармазін Мих., Ст. Клер	1.50
Стефанишин К., Кичинер	.50

Щира подяка за жертви. Хто слідуючий?

— ПОБАЖАННЯ РЕДАКТОРА —

Шановні Читачі та Читачки—

НАШ старенький 1949-ий Рік, що для неодного з нас був ро-ком щасливих новин або горя, гірких розчарувань або милих несподіванок наближається до кінця. Незадовго мусимо розпрощатися з ним навіки. Проте Різдво Христове, імянини нашого Любого Спасителя, осолоджує нам всі пережиті страждання та дає запоруку кращого завтра, бо народження Божого Сина стає джерелом невимовної радости для всіх, що люблять Його та разом із Анголами лучать свої щирі звуки: **Слава во вишних Богу...**

Користаючи з загальної радости, що в день Різдва Христового заповнить серця наших Шановних Читачів і Читачок, Редактор Голосу Спасителя складає їм щиросердешні побажання Веселих і Щасливих Свят, дякує всім великодушним Жертводавцям що склали свої щедрі датки чи то на фонд Голосу Спасителя чи на закуп нової машини, гратулює всім Шляхетним Ревнителям і Ревнителькам за придбання нових передплатників, висловлює глибоку вдячність Пропаґаторам і Пропаґаторкам так у Канаді, як і в Америці, що зрозумівши шляхетну мету нашого Місячника з його релігійними та національними завданнями, не жаліли труду, щоб зеднати йому Нових Приятелів і Приятельок.

Нехай Дитя Ісус і Його Пресвята Мати, якій Ярослав Мудрий посвятив Русь-Україну в 1037 році, благословлять усіх їх за добродзичливість і за намагання поширити Голос Спасителя поміж своїми Рідними, Знайомими, Приятелями, бо вони розуміють, що Голос Спасителя змагає зробити з людей взірцевих християн і прикладних громадян Америки чи Канади, пригадуючи всім Українцям, що мають любити свою Українську Католицьку Церкву, в якій сталися Божими дітьми, та свій український нарід із якого вони походять...

ПЕТЛЮРА, МАН.— Похорон бл. п. Анастазії Николаїшин:

Дня 26 вересня упокоїлася в Бозі бл. п. Анастазія Николаїшин. До Канади прибула зо своїм мужем Максимом тому пядьтесять років і замешкала в Січ, Ман. Останніх пять місяців перебувала в свого сина Михайла, що мешкає в Петлюрі, Ман.

Покійна Анастазія походила з села Ілавче, повіт Теребовля. Прожила 82 роки. Ввесь час була діяльною членкинею своєї парохії. Полишила вона 5 синів, 2 доньки, а також 24 внуків і 14 правнуків.

Похоронні богослуження відправив о. Павло Малюга, ЧНІ. В похороні взяли участь вся родина ближча й дальша, всі парохіяне, і багато приятелів з сусідних парохій.

На поминальнім обіді переведено збірку на католицьку пресу. З тої збірки призначено $7.20 на "Голос Спасителя".

Всім жертводавцям щира подяка а бл. п. Анастазії вічная память.

Приятель.

25-ЛІТНИЙ ЮВИЛЕЙ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Нехай ласкавий Господь стократно заплатить тим нашим вірним Приятелям, що присилають свої щирі жертви на закуп машини до друкарні. Ми ще раз дякуємо їм за це, бо вони добре розуміють потребу доброї та сильної католицької преси, якої дуже потрібно для добра українського народу в Канаді чи Америці. — Тут подаємо дальшу листу чесних жертводавців:

Михайлів Вол., Винипеґ	.50
Сліпець П., Винипеґ	5.00
Шкрабан В., Розендейл	5.00
Хомик, М. Парк	5.00
Залуський П., Винипеґ	1.00
Деренівська П., Йорктон	2.00
Мельничук К., Повп	1.50
Гнатюк пані С., Леніген	1.00
Войтович В., Н.Бетлефорд	1.00
Козаченко Н., Вікторія	1.00

Вже Вийшов!

КАЛЄНДАР

ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

— на 1950 рік —

ЦІНА — 50с

Просимо своїх Шановних Читачів і Читачок щоскоріш замовляти КАЛЄНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ на 1950 рік, що вже вийшов з друку! Це дуже цікавий і корисний Календар, з якого про неодне довідаетеся! Кілька важних та гарних статей подано по-англійськи. Цьогорічний Календар має нову кольорову окладинку, що гарно представляється. Замовляйте на адресу: —

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine St. Yorkton, Sask.

Поможіть Виховати

СВЯЩЕНИКА — МІСІОНАРЯ — ПРОВІДНИКА

Дорогий Приятелю:

Життя цілого світу взагалі й життя нашого українського народу зокрема переходить грізні, міцно напружені моменти. Ми всі переходимо час тяжкої депресії, крізи в справах наших найбільших цінностей — ВІРИ й ВОЛІ. Страшний гніт неправди й злоби придавив наше релігійне й національне життя.

Маси нашого народу повільно ступають лячним, страшним шляхом, окутані зловіщими, чорними хмарами темноти й лукавства.

Більш за всі часи треба нам певних, ясновидючих провідників, повних віри й любови, щоб вести наш український нарід по згарищах, руїнах та потоках пролитої крови до ясного світла віри, свободи й спокою духа.

Хто це, ті провідники???

Це правдиві священики Ісуса Христа, це місіонарі!!!

Так! Дай народові місіонарів з умом, повним ясної віри, з серцем, що горить святою, Божою любовю! І в тій тяжкій, пекольній темряві вони виведуть нарід на шлях нового, ясного життя!

Ми, Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, виховуємо таких місіонарів... Але ми признаємось що нам треба помочі добрих людей... Ми радо працюємо в нашому семинарі, охоче віддаємо свій час, свої сили, своє життя.. Але матеріяльної помочі нам не достає...

О ту поміч ми звертаємось до добрих людей... до ТЕБЕ, Дорогий Приятелю!

Коли в нас був би фонд ДЕСЯЧ ТИСЯЧ ДОЛЯРІВ; тоді мали б ми на завжди запевнене удержання для одного юнака на час богословської науки.

Якщо було б в нас КІЛЬКА ТАКИХ ФОНДІВ, то мали б ми запевнене удержання на виховання КІЛЬКОХ СВЯЩЕНИКІВ.

В імя любови всього того, що нам українцям святе, ми просимо Тебе помогти нам збудувати хоч ОДИН ТАКИЙ ФОНД...

Ми той фонд ставимо під

покров **Матері Божої Неустанної Помочі...**

Може Ти рад би сам збудувати такий фонд... Так Ти за життя й навіть по смерті своїм даром помагав би виховувати священиків... Яке чудове добре діло!!!

Та, мабуть, Ти не в силі зробити аж так велику жертву... Одначе Ти можеш пожертвувати менше... Не вагайсь!!! Хоч і малі жертви, то разом можуть зробити велику суму...

Може Ти вже відчуваєш, що треба буде колись усе покинути... Тоді в тестаменті можеш записати частину маєтку на той фонд, і будеш мати скарб на небі...

Якщо бажаєш, то можеш своєю жертвою розпочати новий фонд в честь свого святого Покровителя.

НАША ВДЯЧНІСТЬ

Щодня Отці в наших монастирях будуть Тебе згадувати на Службі Божій...

Кожного дня в полудні всі монахи Редемптористи по цілому світі будуть говорити про Тебе до Пречистої Діви...

Щодня ввечері ті всі монахи перед Ісусом в Пресвятих Тайнах будуть молитись за Тебе навіть по Твоїй смерті, коли другі про Тебе може давно вже забудуть...

Кожної середи всі наші молитви, святі Причастя, жертви, праці та заняття будемо жертвувати за всіх наших добродіїв, отже й за Тебе...

Щомісяця жертвується Службу Божу за тих, що помагають нам виховати будучих місіонарів.

Так Твоє імя буде збережене в серці, що памятатите щоденно про Тебе при Божому Престолі через ціле Твоє життя й навіть тоді, коли ніхто інший про Тебе не згадає.

Тож вложи в коперту свою жертву й ми вже тепер просимо Всемогучого Бога, щоб Він благословив Тебе й усіх Твоїх дорогих.

Всі добровільні жертви просимо слати на адресу:

Very Rev. Father Rector,
St. Mary's Seminary,
Box 105, Waterford, Ont., Canada

МІСІЯ В МкАДУ, ПА.— 9-16—X—1949

Наша парафія св. Покрови мала святу Місію в днях від 9-16 жовтня. Проповідував її Впр. о. Михайло Щудло ЧНІ з Нюарку по-українськи та по-англійськи. Нарід гарно приходив на святу Місію бо наш дорогий Отець Парох Михайло Кавуля добре підготовив її.

Зо святої місії користали теж наші дорогі Браття Русини та Словаки що численно приходили на місійні науки.

Щовечора сусідні Отці Парохи приїзджали помагати в відправах і слухати сповідей. — Численні Святі Причастя за душі в чистилищі, за українську Церкву та єрархію в Америці, за наш бідний нарід на рідних землях в переслідуваній большевиками Україні, спільне Святе Причастя та снідання для дітей доказують що Місія гарно вдалася відновляючи ревність у нашій парафії.

Парафіянин.

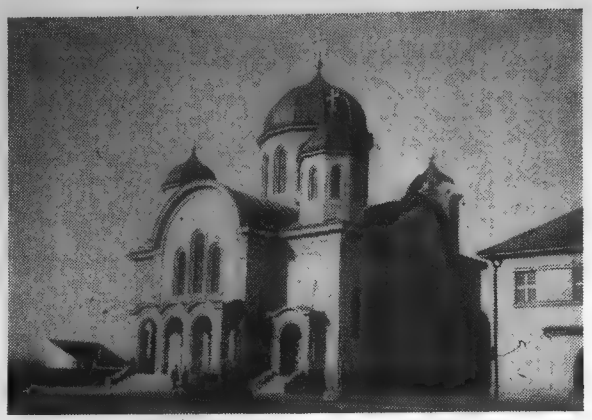

ЦЕРКВА В МИХАЙЛІВЦЯХ

В ЦЕРКОВНОМУ будівництві старого краю, в часі поміж першою і другою світовою війною, найбільш помітною спорудою є храм св. Духа оо. Редемптористів у Михайлівцях на Пряшівщині. Це велична будова на 2,000 вірних, що по закінченні будови в 1934 році звернула на себе загальну увагу технічного і мистецького світу.

Проект і догляд над будуванням храму виконав Архитект Володимир Січинський, знавець українського та інших світових стилів, автор численних інших проектів церков, шкіл, народніх домів та приватних домів у старому краю, а також в Америці, Канаді, Бразилії.

Церква в Михайлівцях цінна не тільки своєю величиною, що перевищує наприклад катедральну церкву св. Юра у Львові, але також своїми стилістичними і технічними особливостями. Тут використано тип будов і мотиви української архітектури старокняжної доби XI—XIII століть, коли архитектура Киева, Галича та інших міст України в той час перевищувала все, що було витворено в цілій Східній, Центральній і Західній Европі. При тім ці старовинні мистецькі форми перетворені в модерному дусі, щоби вони відповідали новітнім матеріялам, конструкціям і потребам сучасного життя і побуту.

Храм центрального заложення з просторою середньою і вівтарною частиною і хорами. Мури виведені з цегли, тоді як перекриття і всі 5 бань мають залізно-бетонову конструкцію. Це дало можливість не тільки значно зекономіти матеріял і вар-

тість будови, але досягнути великої легкости архитектурних форм з великим, вільним простором усередині будови, з рівномірним і ясним освітленням цілого храму. А при тім внутрішній вигляд храму відповідає зовнішнім формам. Нічого не масковано, нема фальшивих зовнішніх форм, які служать лише для "прикраси" і пустої декорації. Отже, є повна гармонія поміж змістом і формою!

Вхід до храму робить відкрита і привітлива аркада. В середині будови 4 легкі залізно-бетонові пілони (стовпи) тримають велику середню баню з 12 великими вікнами. Пілони, луки, склепіння і сама баня своєю легкістю, пружністю і рухом догори в просторінь ніби єднаються з самим небом і розпливаються в повітрі. Глядач під тим враженням набуває переконання, що тут панує дух над матерією. Фізичні закони з вагою і розпірними силами опановані і підпорядковані задумам людини. Все матеріяльне і земське не тяжить над людиною, воно стає вільною у своїх задумах. Всім порядкує вищий творчий дух і вірний у своїй надхненній молитві щасливий що може зрозуміти і злетіти до вищих осягів перемагаючого духа над матерією.

Поодинокі деталі, внутрішнє урядження храму, огорожа монастиря виконані у витончено-простих, а при тім мистецьких і стилістично-витриманих формах. Це робить ріжні деталі і прикраси лекшими і дешевими для виконання. Тому вартість будови 500,000 чеських корон була меньша, порівнюючи з іншими проектами будови.

Підчас останньої війни храм св. Духа в Михайлівцях залишився непорушеним.

СТИГМАТИК СТЕПАН НАВРОЦЬКИЙ

ОДИН професор, що мав нагоду бачити та особисто зазнайомитися з покійним Степаном Навроцьким, українським стигматиком у Кракові, оповідає таке: "Степан Навроцький був у Кракові, де відвідав нас у редакції часопису Н.— Ми цікавилися ним і довго балакали про воєнне положення. Степан заявив, що війна покінчиться в 1945 році, хоч ми були тоді в 1943. Це скромний хлопець. Не говорив про себе ані не гордився своїми стигматами. Говорив із жалем про терпіння нашого народу..."

"Декілька днів потім,—оповідає згаданий професор— я пішов з о. М. подивитися на екстазу нашого стигматика. Екстаза виглядала правдива. Степан розмовляв із Богом. Молився. Плакав. Ми спиталися, чому він плаче.— 'Плачу над недолею бідного українського народу,'—відповів стигматик.

"Ми спиталися, чому большевики вертаються в Україну, хоч були різні заповідження, що большевики ніколи вже не вернуться?!— Степан відповів: 'Правда, в Божих плянах було рішено, що большевики не вернуться та що Україна стане вільна, славна та велика. Але тут повстав брат на брата. Потекла струями кров мордованих братами братів. Зявилися українські Каїни, що поважилися проливати кров невинних братів тому тільки, що ті брати мали інші політичні погляди, хоч і вони були добрими українськими патріотами та бажали добра своїй нещасній батьківщині. Ті кровожадні Каїни змінили Божі пляни. За невинно пролляту кров братів терпіння українців будуть продовжатися ще якийсь час... Але недовго ворог лютуватиме. Треба відпокутувати злочини Каїнів братогубців... Бачу Божу любов до нашої безталанної батьківщини... Бог любить нас... Внедовзі Україна здобуде свою незалежність... Буде велика могутня, славна... Приспішім цю блаженну хвилину своїми покутами та добрими ділами!"

"Декілька днів опісля сказав мені Степан, що його життя вже недовге, бо вороги Бога та України вбють його за кілька місяців. При тім заповів, що вернеться на схід із Кракова та віддасть життя в жертву за свій нарід...

"Так і сталося... Два чи три місяці пізніше рознеслася сумна вістка, що польсько-большевицькі партизани вбили стигматика в Західній Україні..."

ДАЙТЕ СВОЇМ ДІТЯМ ДО РУК

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

найкращий одинокий місячний журнал для українських дітей в Канаді й Америці. МІЙ ПРИЯТЕЛЬ береже Ваш найдорощий скарб: Ваші Діти! Не жалійте зараз післати $1.50 на річну передплату до —

MY FRIEND

49 Kennedy Street, WINNIPEG, MAN., Canada

— З ЦЕРКВИ ТА СВІТУ —

Вовки в овечій скірі.— Насильне винищування католицької Церкви комуністами йде безупинно вперед. Та арешти єпископів, священиків та віруючого народу, їх карання примусовими невільницькими роботами а то й смертю — цього ще не досить. Вкоротці стануть манити та деморалізувати нарід "священики" виховані в комуністичних семинарах.

Близько 500 студентів-комуністів муштрується по різних краях за Залізною Куртиною, щоби набрали солідної підготовки до розбиття католицької Церкви із внутра—свого рода духовна пята кольона. Один такий семинар є у Львові.

Кандидати на "священиків" побирають усі богословські науки (мусять студіювати і латину!) і крім того інтензивний курс марксизму. Їх завданням, коли стануть до "праці"— баламутити віруючий нарід, впровадити роздор, взаїмне недовіря і хаос, щоби на тому ґрунті довести до основання "народньої католицької комуністичної церкви" в поодиноких краях.— Справжні вовки в овечи скірах! Чи не діло діявола і його злоба?!

Митрополита Йос. Сліпого большевики брутально побили, як доносить париський часопис Ля Круа. Обі руки Владики й кілька ребер поломані.

Матеріялізм, неморальність та розводи напятнувала англійська престолонаслідниця княжна Єлисавета у своїй промові на зїзді Союзу Матерей в Англії. Найсумніше відбиваються наслідки цього на дітях, котрим треба не тільки знання молитов, але передусім здорового родинного життя та доброго приміру батьків.

Українці у Вел. Британії. — Після звідомлень переданих пресі Впр. о. др. В. Маланчуком ЧНІ., Ґен. Вікаріем на Англію і Скотляндію живе тепер у Вел. Британії звиж 25 тисяч українців греко-католиків. Крім того є поверх 5 тисяч українців, бувших вояків польської армії, що з різних причин не є активними членами гр. катол. громад. В Льондоні закуплено ушкоджену війною церков з парохіяльним домом.

До обслуги наших вірних є тепер 15 священиків, на чолі зо др. В. Маланчуком ЧНІ. як Ґен. Вікаріем і радниками оо. Д. Лопатинським, деканом-крилошанином, дром. П. Дячишиним та Е. Кордубою.

Українська еміґрація знайшла доступ і до Австралії — є їх там коло 6 тисяч. До недавна не було там зовсім українців. Часописі звідомляють про переговори в справі переїзду туди українців вуглекопів з Бельгії, що покінчили свій робучий контракт.

"Голос Америки," радіова програма, що її передається для інформації горожан комуністичних країн про Америку та поборювання фальшів комуністичної пропаганди, має передаватись теж в українській мові. З кінцем листопада піч-неться щоденна, на разі півгодинна програма в укр. мові з

Ню Йорку, що доходитиме до Росії та її сателітніх країн.

В Ню Йорку і Торонті основано в жовтні філії Наукового Товариства імені Т. Шевченка (НТШ). Це наше найстарше Наукове Товариство, котрого праця однак мусіла спинитись в наслідок воєнних дій. Дай Боже, щоби воно як найкраще розвивалось у нових умовинах праці.

Четвертий Конґрес Америк. Укр. Конґр. Комітету відбувся у Вашинґтоні в днях 5-6 листопада. Президент Трумен вислав Комітетові знаменне привітальне письмо. Інші представники амер. Уряду явились особисто та промовляли на засіданнях: о. др. В. Кушнір репрезентував канадійських українців. — Головою У. К. Комітету вибрано др-а Льва Добрянського з Вашинґтону.

В Чехословаччині закінчено процес о "державну зраду" проти 200 громадян, що мали вести підпольну роботу в цілі повалення комуністичного уряду.— Шістьох засуджено на шибеницю (засуд виконано 5. листопада), 10 інших на довічну вязницю, прочих на довгі літа вязниці.

(Памятаєте, як то комуністи підносили "рейвах" проти судових доходжень проти чільних комуністів в Америці? Та то що іншого—то демократична держава старається зберегти основи своєї держави...)

Парлямент в Отаві ухвалив подавляючою більшістю голосів, щоби віднестися до британського парляменту, щоби знести припис Брит. Північно-американського Акту, що зміни конституції Канади належать до Британського парламенту. Враз із попереднім знесенням права відклику в судових справах до Прибічної Королівської Ради в Льондоні як до найвищої судової інстанції є це знаменні кроки до повного політичного усамостійнення Канади.

ВЕЛИЧНЕ СВЯТО ХРИСТА ЦАРЯ В НЮАРКУ

Українська католицька громада святкувала цього року надзвичайно врочисто Свято Христа Царя, приготовляючись до нього чотириднівкою, що проповідав о. М. Щудло, ЧНІ.

Молодий місьонар в чотирох коротких проповідях змалював величну постать Христа Царя, прикмети Його Царства, Його права над людством, конечність покоритися Христові Цареві та признати Його володарем сердець, родин, парафій і держав, бо тільки Христос Цар зможе запевнити світові правдивий мир, за яким тужить затривожене та страдальне людство.

На закінчення о. Місьонар уділив повний відпуст усім учасникам чотириднівки. —Три Священики поблагословили прегарну статую Христа Царя, що закупила для церкви панна І. Марусяк і посвятили Христові Цареві всіх парафіян.

Нехай Христос Цар панує в нашій парафії та благословляє наших дорогих оо. Редемптористів, добрих Парафіян і панну І. Марусяк за її побожність і великодушність для поширення Христового Царства між нашим народом у Нюарку.

Парафіянин

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1) Чи Пилат буде відповідати за засуд Христа?

Пилат відповідає за засуд Христа на смерть, бо, бувши суддею, мав боронити Його перед несправедливими оскарженнями жидів, тимбільше, що нераз сам заявив, що Христос невинний. Пилат засудив Христа, бо лякався жидів і оскарження перед Тиберієм, римським цісарем, якщо б жиди були запротестували проти нього в Римі.— Суддя має боронити справедливости навіть з нараженням свого життя та посади, бо це його уряд. — Умиття рук не очистило сумління, бо страх перед жидами не відобрав йому свободи волі.— Пилат засудив Христа добровільно, отже тяжко згрішив і буде за свою трусливість відповідати на Страшнім Суді перед цілим світом. Примус не був фізичним, а тільки моральним, що не відбирає свободи волі та не звільняє людини від відповідальности за свої вчинки.

2) Чи Священики, що під примусом большевиків перейшли на православя будуть відповідати перед Богом за зраду своєї католицької віри?

Певно, що будуть відповідати, бо віри ніколи не вільно зраджувати навіть під загрозою смерти. Та ж мільйони мучеників пішли радніше на муки та смерть, але віри не відреклися та Христа не зрадили. Он Христові слова. **Хто відцурається Мене перед людьми, того й Я відцураюся перед небесним Моїм Отцем!** (Мат. 10. 33).— Лучче вмерти та піти до неба як мученик ніж жити як зрадник і йти до пекла як проклятий.—Бога ніколи не можна відректися без гріха.—Той, що сотворив нас, має право домагатися від нас, щоб і ми часом життя за Нього віддали, за що й дістанемо безмежну славу в небі та вічну надгороду від свого Творця.

3) Чи то правильно писати: "Вийди" замість "Вийди";—"віспатися" замість "виспатися," "Вімовляти" замість "вимовляти"?

Було б краще звертатися за правилами українського правопису до наших науковців, бо Голос Спасителя не є мовознавчим журналом — Всетаки відповідаємо Вам, Пане А П., що по-українськи нема віспатися, а виспатися, вийти, вимовляти.— Не дивуйтеся, що дехто виписує дивогляди, бажаючи бути славним чудацтвами, не мігши здобути слави порядними артикулами та статтями.

4) Чи Свята Ольга, княгиня Руси-України, є дійсна Свята? —Хто її канонізував?— Чи варто пригадувати світлу історію Великої Княгині українським жінкам?

В перших віках Папи не канонізували Святих. Народ оголошував Святими героїв Христової Церкви під наглядом Церкви та ерархії і за надхненням Святого Духа.— І так святі перших віків, як от св. Василій, Іван Золотоустий і всі інші були канонізовані народом. Канонізація Папами почалася в 13. столітті і зветься вона **канонічною,** бо відбувається по приписам і вимогам канонів церковного права.

Свята Ольга це велика Свята української, католицької

Церкви та гордість Руси-України.— Оголосив її Святою наш нарід вдячний за її заслуги для Церкви та для народу.— Кожен українець повинен бути гордий, що маємо таку велику, Святу Княгиню. Українські матері повинні радо надавати імя Ольги своїм дочкам, замість звати їх чудернацькими іменами Бетї, Петї, Ванда...

Всі українці повинні знати життя Святої Княгині та її заслуги для нашої Церкви та держави, завчаючись від неї карности, дисципліни та правдивої любови до свого народу.

Святі перших віків, от св. Василій, Іван Золотоустий і всі інші були канонізовані народом, бо голос народу це голос Бога.

5) Чи то гріх вірити в сни?

Бог звичайно не дає снам пізнавати людям свою волю, бо на це маємо Його закон, Церкву, Священиків, що виявляють людям Божу волю.

Часом Бог сном виявляє людині свою волю, але дає при тім такі познаки, що людина не має найменшого сумніву, що Бог говорив до неї.— Сни, що походять від Бога, ведуть нас до добра, до поправи життя, а не до пустоти та до гордости.

Зрештою виложіть цілу справу сповідникові та піддайтеся його рішенню.

6) Маю 30 років. Хочу вступити до манастиря. До якого манастиря маю вступити? Менї подобається один латинський манастир. Чи можу втступити до нього?

Чому маєте вступати до манастиря латинського? Та ж ми українці, маємо своїх Сестер Служебниць і Місіонарок! — Кожен має вступати до манастиря свого обряду та народу. Нашій Церкві потрібно Сестер, що зайнялися б вихованням наших дітей і сиріт. Католицька Церква рідко дозволяє вступати до манастиря іншого обряду. Треба служити Богові в тім обряді, в якім Він прийняв нас за своїх дітей у святому хрещенні.

7) Куди йдуть діти, що померли без хрещення? Що буде з ними через цілу вічність?

Нехрещені діти ідуть до аду, де не бачуть Бога, але не зазнають ніяких мук. Ад це місце для нехрещених немовлят.

Св. Бонавентура з деякими богословами твердить, що Господь Бог дасть колись нагоду тим дітям заслужити собі на небо перед кінцем світу. — Якщо ті діти заявляться за Богом, так підуть до неба. Якщо ні так проваляться до пекла.

Ця теорія не є правдою віри. Проте вона годиться з Божою мудрістю та добротою. Бог дав анголам нагоду заслужити собі на небо. Чому мав би відмовити її дітям, що зійшли зо світу без хрещення?

Церква не осудила цієї теорії. Ця теорія це велика потіха для родичів, яких діти померли без хрещення.

8) В нас є латинська католицька школа. Мій чоловік не хоче посилати до неї дітей, бо всі діти, що покінчили ту школу, відреклися своєї греко-католицької Церкви та стали латинниками. Чи мій чоловік грішить через це?

Дуже нам прикро, що Сестри замість виховувати дітей на католиків, замість учити їх любити свою Церкву та нарід, латинщать наші діти. Вони напевно до роблять Божого діла. Вони шовініcти, яких Христова Церква ненавидить, бо Церковне право забороняє перетягати наші діти на латинство!

Просимо виложити цілу справу свому Отцеві Парохові та піти за його вказівками.

9) Всякі ворожбити та знахорки моляться над хворими. Чому не вільно йти до них?

Знахорки шукають помочі в злого духа. Зразу дух темряви криється під позором побожности, щоб легше обманути людей.— Невільно ходити до знахорів, бо невільно прохати помочі в диявола.

10) Ми йно поженилися. Не маємо ще своєї хати. Чому заборонено практикувати таквзваний бирткоптрол?

Бог установив подружжя, щоб люди множилися, заповняли небо та землю.— Якщож подруги бажають тільки завитися, а відказуються від дітей, так вони йдуть проти Божої волі, надуживають свого подружжя, збещещують святу Тайну та накликають страшні Божі кари на себе в цім житті й вічне прокляття по смерті.

Святе Письмо подає жахливий приклад Онана, що допустився подібної погані. Бог негайно **убив** його, бо він учинив річ, що дуже неподобалася Богові. (Бут. 38, 10).

Кожна мати повинна бажати щонайбільше дітей і тішитися ними.

Родина св. Вернарда мала 7 дітей, святого Вінкентія Феррарі 8, св. Тереси 11, св. Ігнатія Лойолі 13, св. Венедикта 15, святого Франциска Борхія 17, святої Катерини Сієнської 25.

Донедавна, ба й подекуди ще й тепер, знаходимо в нашій Україні родини, що мають 20, а часом і 30 дітей.

Українські матері врятували український нарід від загибелі серед татарських нападів, що винищували наш край. — Якщо б тодішні матері були обмежувались до двох чи трох дітей, український нарід бувби зник з лиця землі.

11) Що Христос обіцяв тим, що приступлять до св. Причастя через девять перших пятниць місяця?

Христове Серце обіцяло смерть у Божій ласці всім тим, що через девять пятниць висповідаються та приймуть Святе Причастя. Христос подбає, щоб згадані душі не померли в тяжкім гріху, навіть якщо б вони не мали нагоди висповідатися та прийняти святе Причастя в годині смерти.

Кожен християнин може запевнити собі цю ласку, хоча б він і не належав до Братства Пресвятого Серця. — Такий привілей запевнив Христос усім людям через святу Маргарету Алякок.

12) Чи можна повісити образ Божої Матері чи Христового Серця в кухні або в купальні?

Не тільки можна, але й треба мати образи, хрести в своїм домі цебто в спальні, в кухні, де працюємо, щоб пригадувати собі про Бога, споглядаючи на образи Святих. Кожен знатиме, що наш дім християнський, як зобачить хрест чи образ на стіні кімнат.

13) Як повинні поздоровляти себе християни?

Християнський привіт: **Слава Ісусу Христу!** — Не треба його стидатися та заступати напів-поганським **Добридень.**

Цим християнським привітом заявляємо свою вірність і любов Христові, що помер за нас. Церква надала 100 днів відпусту цьому поздоровленню.

14) Чому бемо поклони підчас великого Посту?

Припаданням чолом до землі виявляємо Богові свою нічевість і признаємо Його паном неба та землі.— Злочинець не сміє глянути цареві в очі, але припадає йому до ніг, благаючи прощення провини. —Отож поклін до землі це діло покути за гріхи.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА МІСЯЦЬ ГРУДЕНЬ

Старий Стиль —

4. Нед. 25 по Сош. і Введ. в Храм Пр. Діви Марії: Гл. 8, Єв. утр. Лук. 4. **Сл. Б.:** Ап. 224 і 320; Єв. Лук. 53 і 54.

11. Нед. 26 по Сош.: Гл. 1, Єв. утр. 4. **Сл. Б.:** Ап. 229, Єв. Лук. 66.

18. Нед. 27 по Сош. і † Преп. Сави Освященного: Гл. 2, Єв. утр. 5. **Сл. Б.:** Ап. 233 і 213, Єв. Лук. 71 і Мат. 43.

19. Св. Чудотворця Николая: Сл. Б.: Ап. 335, Єв. Лук. 24.

22. Непорочне Зачаття Пр. Д. М.: Сл. Б:. Ап. 320, Єв. Лук. 3.

25. Нед. Праотців: Гл. 3, Єв. утр. 6. **Сл. Б.** Троп. воскр., Зачат. і Праот., Сл. Конд. Праот. Ін. Конд. Зач. Прок. і Алл. лиш Праотців. Ап. 257, Єв. Лук. 76.

31. Суб. пер. Різдв. Хр.: Сл. Б.: Все дня, крім Ап. 205, і Єв. Лук. 72.

Новий Стиль —

4. Нед. 26 по Сош.: Вмч. Варвари і преп. Ів. Дамаскина. Гл. 1. Єв. утр. 4. **Сл. Б.:** Ап. 229. Єв. Лук. 66.

6. Св. Николая Чудотворця: Сл. Б.: Ап. 336, Єв. Лук. 24.

9. Непор. Зач. Пр. Д. Марії: Сл. Б.: Ап. 320, Єв. Лук. 3.

11. Нед. Праотців: Попраз. Неп. Зач. Гл. 2, Єв. утр. 5. **С. Б.:** Троп. воскр., Зач. і Праот. Сл. Конд. Праот. Ін. Зач. Прок. Праот. Ап. 257, Єв. Лук. 76.

18. Нед. св. Отців: Гл. 3, Єв. утр. 6. **Сл. Б.:** Троп. воскр. і Отц. Сл. Ін. Конд. Отц. Рукописанного. Проче Отц. Прич. ще Нед. Ап. 328, Єв. Мат. 1.

24. Суб. пер. Різдвом: Нав. Різдв. **Сл. Б.: Золот.** Троп. Сл. Ін. Конд. Навеч. Ап. Єв. Суб. пер. Р. Ап. 205, Єв. Лук. 72.

25. Нед. Різдво ГНІХ: Сл. Б. В. Вел.: Антиф. Празн. Єлици. Ап. 209, Єв. Мат. 3. Задост. Празн. Замість Да исполнятся і Буди мя. Госп.— Всяческая.

26. Соб. Пр. Богор., св. Йосифа Обр.: Сл. Б. Золот.: Троп. і Богоотец. Ап. 306 і 200, Єв. Мат. 4.

27. Св. Стефана первмч.: Сл. Б.: Троп. Різдв. і Стеф. Ап. 17, Єв. Мат. 8р.

ВРОКСТОН, САСК. —

Дня 9. жовтня померла в йорктонському шпиталі, по короткій недузі бл. п. Катерина Малайна, в 82-ім році життя. В 1903 році прибула до Канади з своїм мужем Николою і замешкала у Врокстоні, Саск.

Покійна походила з села Яблонів, повіт Гусятин. Сама визначалася великою любовю до Церкви і свою любов виявляла жертвенністю. Похорон відбувся 11 жовтня в церкві Різдва Матери Божої у Врокстоні. Пр. о. П. Малюга ЧНІ. відправили поминальні богослуження. Тлінні останки зложено на цвинтарі біля церкви.

По похороні всі люди були запрошені на обід до хати покійної. При тій нагоді чесні люди не забули й за католицьку пресу та зложили скромний дарунок на 4.50 для Голосу Спасителя.

Присутний.

Голос Спасителя Р.21. ч. 12. Грудень 1949

Різдво Христове

о. Фр. Боский ЧНІ.

БОЖІ Пророки нераз у Старому Завіті ясними виразами заповідали майбутній прихід Єдинородного Божого Сина на світ. Патріярхи за Ним тужили: "Вишли нам Божого Месію, нехай небеса пошлють Його на землю".— І от той виждиданий час надійшов. Дивіться, як Боже Провидіння допроваджує усі обставини до здійснення цього пророцтва.

Цезар-Август, римський цісар, ведений незвичайною амбіцією порішив зарегіструвати все населення своєї імперії. Марія й Йосиф піддаються безпроволочно розказові земської власті, що для них представляє Божу волю. Вслід за тим покидають Назарет та ідуть до Вифлеєму, щоб там записалися, бо вони походять з Давидового роду. Вифлеєм уже переповнений чужинцями. Навіть у прилюдній гостинниці нема місця. Йосиф і Марія бідні. Що ж їм тепер робити? Зовсім віддані Божим розпорядженням, ідуть дорогою. Може ще знайдеться щось хоч для Марії. Коли нечайно зближаються до дкоїсь самітньої печери, в якій пастухи тих околиць звикли ховатися зо своїми вівцями перед негодою природи. У цю печеру св. Родина зайшла переночувати. У тій земській "палаті" Божий Син наро-

дився посеред нужди неімовірної та повного опущення. Що за тайна упокорення! Коли гордий людський розум не понимає й не хоче зрозуміти тих Божих упокорень, самі Ангели злітають з неба над вертеп. У пориві перед такою покорою ликують і співають Божому Дитятку: *"Слава во вишних Богу і на землі мир людям доброї волі."*— А мельодія їх пісні мило лунає понад Вифлеємом у весь світ...

Слава Богу! Христове Різдво: це прилюдне прославлення всемогучості Небесного Вітця. Колись Бог сотворив вселенну. Із високого неба, так розказує св. Письмо, Бог Отець споглядав на землю та бачив, яке гарне те все, що сотворив. Все ж таки, Воплочення Божого Сина, це славнійше діло, як саме сотворення світу. Між Богом і чоловіком лежала безгранична пропасть. Бог вічний—чоловік смертній. Бог: сама святість—чоловік занурений в безодню гріхів. Бог совершенний—чоловік жертва найогидніших пристрастей. Божий Син сдався чоловіком і прийшов заповнити цю пропасть! Божа справедливість мала право карати бунтівника-чоловіка. Але Його доброта спинила грозячу руку. Син Божий сам прийде задосить-учинити за чоловіка, якому Бог простив.

Малий Ісус у своїх яслах тішиться тріюмфом свого Вітця: "Я не прийшов шукати свою волю власну, але славу Вітця, що Мене післав до вас." Новонароджений Спаситель теж тішиться провалом Сатани, якого правління над світом добігає до кінця. Захмарений небозвід поганства випогоджується перед світлом сходячого сонця Божої правди, Ісусом Христом. Спаситель побідив гордість світу своєю глибокою покорою. Засудив змисловість людську своєю убогістю й покутою. Народжений Ісус —це славний побідник. Правдиво славні володарі—це велика рідкість. От історія їх вичисляє чотирьох. Про них світ цілий знав.

А що вони таке супроти Божого Дитятка у Вифлеємській печері? Сам диктатор Наполеон, віддалений від людського світу на самоту острова св. Єлени, питав себе раз: "Хто ми такі диктатори? Чи хтось був би став опівночі рік-річно, щоб святкувати уродини одного із нас? Як це рік-річно робиться на честь Христа?! Наші подвиги це предмет історичної книжки, що її читає студент у часі викладів, а що зараз опісля припадає в його памяті порохом забуття. Хто любить Олександра Великого—Цезаря? Ми, володарі-диктатори, ми страшно помилилися у своїй зухвалій гордості!"— А Ісус, немов жебрак, просить в чоловіка серця. Чоловік безпроволочно віддається Йому. Він посідає серце старших і молодших, ученого й негра-

мотного, старця і дитини. Був Нерон—і минувся. Були й інші. І вони минулися або минуться. Один за другим стане предметом загального забуття. Ісус є нині, був перед віками й Його царство зостанеться на віки! Христос побідить! Христос царює! Христос приказує!

Що за милий день для Марії. Різдво Христове у Вифлеємській печері! Бог не міг родитися хіба із діви. Якщо діва мала статись матірю, така діва могла би бути матірю Бога, що задумав воплотитись. Діва Марія сталась матірю Бога! О непрослідима Тайно! У дійсності саме поганство не було в силі в своїх поезіях щось таке видумати. То ж не дивуйтеся, що Католицька Церква в Різдвяних святах ликує: "Прийдіть, поклін віддаймо Спасителеві світу, самому цареві ангелів, що його кормила Діва." —"О свята, непорочна Діво, не знаю якою піснею гідно Тебе вихваляти!"— І відколи сталось, що Дівництво породило у своїй непорочності Сина Божого, від тоді дівництво є найбільшою окрасою людської душі.

Марія своїм непорочним зачаттям перемогла діявола. І знову своїм непорочним породженням Спасителя побідила диявола: "Вона зітре тобі голову"— загрозив був Бог діяволові у раю.

СЛАВА ВО ВИШНИХ І МИР НА ЗИМЛІ!

Потребуємо мира! Ісус приніс мир. Мир свій! "І мир на землі людям доброї волі!" Маймо добру волю. Нема доброї волі, тому нема мира. Нема мира для диявола, для його прихильників. "Нема мира для безбожника", перестерігає св. Письмо. Нема мира для ворогів Церкви. Нема мира для грішника, що відпихає від себе скарб небесної ласки. Як цей празник Христового Вродження тяжить претяжко на серці смертельним гріхом обтяженому! Клякай, грішний чоловіче, у стіп Вифлеємських Ясел та щирим жалем проси Спасителя прощення. Він тобі простить. Бо "мир на землі чоловікові доброї волі."

А ви, хоруючі, терплячі, бідні, з рідної землі вигнані, ви всі припадіть до стіп Вифлеємського немовляти. Та бідна стаєнка, ті скромненкі пеленки, те сухе сіно під яслами, той діравий дах, та непогода природи: те все вам подасть більше потішаючу науку, як найкращий промоведь світу.

Слава во вишних Богові Небесному Вітцеві, що нам прислав Свого Сина.

Слава Новонародженому Синові небесного Вітця, побідникові диявола, світа, гріха.

Слава св. Духові, яким Діва подорила Сина Ісуса.

Слава й Тобі, Маріє, Божа Мати!

Слава св. Йосифові, обручникові Марії, заступникові Бога-Вітця у Вифлеємській стаєнці.

Слава й Вам, Небесні Анголи, що навчаєте нас як вихваляти й прославляти Бога.

А всім Вам, Шановні Читачі Голосу Спасителя: мир і благословення від Дитятка Божого нині, завтра, й по віки!

НЕ ВІРЮ БЕЗВІРКАМ!

Не можемо довіряти людям, що не вірять у Бога, бо вони рідко додержують слова. Безвірки це люди, що легко порушують приречення, ламають обіцянки, бо не вірять і не бояться Бога, який за добре надгороджує. Без віри в Бога нема моральної санкції на людські гріхи.

1. Сенатор Рено приїхав до Парижа та вийняв собі на місяць мешкання в готелі, заплативши згори.

—Чи маю дати посвідку?—спитався власник готелю.— Між людьми, що вірять в Бога, не треба посвідок. Вистачає християнське сумління!— відповів сенатор.— То ви ще вірите в Бога? Та ж релігія, християнство, віра в Бога це пересуди середньовіччя!—додав глумливо готеляр.— То ви не вірите в Бога?— Ні, не вірю!—відрубав господар.— Так прошу дати мені посвідку, що я наперед заплатив за готель!— сказав поважно сенатор.— Чому домагаєтеся тепер посвідки?—закликав готеляр.— Не маю довіря до людей, що не вірять у Бога. Треба від них посвідки. Добрим християнам вистачає сумління, що боїться Бога!

2. Один банжир збанкротував. Посходилися знайомі приятелі та стали говорити про те, що хто стратив... Один 80,000 долярів, другий 100,000, третій 150,000... Нарешті один із них додав: Я стратив тільки 10 долярів.—

Як же ж це можливе? Та ж ти мав тисячі в його банку?— дивувалися приятелі.— Я вибрав їх завчасу!— Як же ж ти знав, що він мав збанкротувати?— Я нераз читав його безбожні промови, в яких він висмівав релігію, Церкву, священиків. Я подумав собі, що небезпечне воно віддавати такій людині своє майно бо вона може пуститися на найгірше, от як шахрайства, обманства, фальшиві банкротства... Оттому я негайно вибрав свої гроші з його банку, бо безвірки не шанують чужого добра. Не бояться вони Бога, тому й не стидаються людей!— закінчив приятель.

Завжди воно правда: Де нема релігії, там нема пошани для чужого добра!

Розбудова України

Др. Юрій Федорів

ПОЧИТАННЯ Бога відбувалося в чудових богослуженнях із блискучим обрядом, виробленими формами, високоосвіченим духовенством, сильно зорганізованим та підпорядкованим Христовому наслідникові. Ті душевні святощі були тісно звязані з книжною наукою, просвітою, артистичною творчістю, мистецтвом та з усіма галузями культури. Українська Церква сталася державною Церквою, а нею опікувався сам князь. Він спроваджує найкращих на той час інженерів, архітектів, будівничих і мистців та розбудовує свою столицю. Найперше будує церкви, що по нинішній день є виразником найвищих релігійних почуттів народу. Ті церкви прикрашує золотом і сріблом, всередині будує дорогоцінні престоли, а стіни оздоблює артистичними іконами. Найкращі малярі малюють на давній Русі храми Божі, найкращі скульптори різблять статуї святих, архітекти ставлять з каменю на будівлях оздоби. Київ прибирає інший вигляд. Вже в часах Володимирового наслідника Ярослава Мудрого нараховували в Київі до чотириста церков.

Усі ті церкви були найкращі будівлі Києва, гоноровані найбільшими вкладами золота, срібла та інших дорогоцінностей.

Ці гордощі Києва будовано під девізою християнства, бо тоді було великою честю визнавати Христову віру. Ту віру визнавав сам князь, усі бояри, посли, купці та й інші державні достойники. Одну з церков "св. Успения Пресвятої Богородиці" бере князь на власне своє утримання й дає їй десяту частину зі своїх доходів. Ця частина була досить великою сумою і йшла на удержання священиків, усіх церковних інституцій, на харитативну працю і прикрасу церкви.

Крім церков, розбудовує князь увесь Київ у християнському дусі. Пишнота християнської культури, блеск богослужебних форм, нова віра і християнська наука зовсім змінили обличчя України. Цей давній край скитів, аварів та антів, мало шанований культурним світом, начинений трупами і кровю—вмиває своє обличчя, прибирається в цінності християнства та стає

LOWER INSERT: UKRAINIAN TERRITORY IN EUROPE UPPER INSERT DISMEMBERMENT OF UKRAINE AFTER THE WORLD WAR

в ряди таких центральних світових столиць, як "Старий і Новий Рим."

Сам князь Володимир зміняє свою дику вдачу під впливом християнства. Той самий жорстокий князь, що велів приносити жертву християн, каже тепер уряджувати братолюбні трапези, де днями й ночами веде харитативну працю: Скликує на княжі бенкети усіх, кого тільки стріне на вулиці. Хворим і калікам відсилає в великих кошах поживу із княжого двору додому, бо так наказує християнський закон. Він велить уложити християнський устав, тобто кодекс українського права.

Християнська Україна стала на рівні з іншими культурними державами. Стала віч-на-віч з Візантією і з Римом. Зачалися політичні і дипльоматичні звязки із усіми християнськими державами.

Звязки України зі світом.

В парі з політичними взаєминами пішли і подружні звязки із володарями усіх потуг тодішнього світу. Ці звязки навязав пізніше син Володимира, Ярослав Мудрий. Одна його дочка, Марія Доброгнівa вийшла заміж за польського короля Казимира "Відновителя." Друга, Анна, мала одружитись з німецьким цісарем Генріхом III. В останньому часі змінено пляни й вона вийшла заміж за французького короля Генріха I. По смерти чоловіка володіла вона Францією, а потім вступила в монастир.

Як королева Франції, була в тісних звязках з папами римськими, а папа Миколай II. хвалив її побожність. До наших часів зберігся її підпис "Анна Регіна." Норвезький король Геральд Смілий був одружений з дочкою Ярослава Мудрого Єлисаветою. Сам Ярослав був одружений із донькою шведського короля Олафа Індігердою, що мала християнське імя Ірина. Дальші київські княжі роди були споріднені з німецькими княжими християнськими домами.

Християнство Володимира Великого зробило Україну одною з найбільших потуг XI. ст. Ця потуга була осяяна блеском культури і віри в Божі Правди. Українські князі від Володимира Великого звязувалися з королівськими родами, тодішніх великодержав. В Україну приїзджають посли французькі, німецькі, грецькі, болгарські, угорські, чеські, скандинавські та посли римських папів. Відроджена християнська Україна засідає в сімї великих і культурних народів тодішнього світу, навязує з ним дипльоматичні звязки та входить у союзи християнських місій. Рівночасно навязує торговельні звязки з тодішнім християнським світом:

Через Україну провадить водний торговельний шлях із Балтійського моря через озера Ладога й Ільменське, Дніпро й Чорне Море. Цей шлях називався "Путь изъ варягъ въ грекы." Він лучив скандинавські народи зі столицею "Нового Риму"—Константинополем.

Християнська Україна утримує живі звязки з Апостольською Столицею, з Римом. Не лише Володимир, христитель України, але і Ярослав Мудрий, Ізяслав, Ярополк та інші його наслідники правлять Україною в дуже тісних звязках з Римом. Тенденції й дух українського народу ніколи не були в релігійному роздорі з Римом.

Велика і світла будучність України там, звідки черпали свої духові сили наші прабатьки. Довгий ряд Володимирових поколінь був звернений лицем до "Ранньої Зорі України"—св. Ольги та до "Ясного сонечка України"—св. Володимира.

Україна носить в історії імя святої країни, бо тут дійсно процвітало святе життя. Колишня свята Русь-Україна жила в тісних звязках не лише з Римом, але зі всіми католицькими країнами. В Україні високо шановано християнську етику. Українська земля була вкрита Божими храмами. Чужих державних і приватних послів принимано й відсилано в Божому Імені. . . Імя Бога було сердечним привітом, а Божі заповіди були народніми святощами.

СЛУЖБА БОЖА

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ВІРУЮ

По просительній Ектенії Священик звертається до вірних словами: *Мир всім!*— Хвилина Безкровної Жертви близька. Треба успокоїти свої серця, проганяючи всякі пусті гадки, лихі бажання, пристрасті, що турбують людей.— Люди відповідають: *І духові Твоєму.* — Опісю відповідю нарід бажає Священикові того самого спокою серця, бо він головний жертвоприносець.

Возлюбим друг друга! —Спокій і християнська любов мусить лучити всіх, що приявні на Службі Божій, яка є жертвою любови. Полюбім своїх братів, цебто ближніх, щоб могли ми гідно принести Богові в жертву Ісуса, що жертвується за ввесь людський рід. Бог не прийме жертви, якщо гніваємося на свого брата. Христос виразно зазначив у своїй Євангелії: *Коли принесеш свій дар до жертівника та пригадаєш собі, що твій брат має щось на тебе, позостав отут перед жертівником свій дар і піди, помирися зо своїм братом і тоді вертайся та принеси свій дар!* (Мт. 5, 23-24).

Перші християни цілувалися в церкві на знак прощення. Згодом цей звичай заник. Священик цілує Воздух, яким були прикриті Святі Дари, на знак, що вірні в згоді та в любові.— Вірні відповідають: *Отца і Сина і Святого Духа*... Ми все пробачили своїм ближнім, тому готові прославляти Бога в Трійці Єдиного...

Символ віри.—Священик взиває відновити й оживити віру, бо ж Новозавітня Жертва це одна з найбільших таємниць християнської релігії: *Двери, двери*...—На ці слова колись дверник замикав двері церкви, щоб не ввійшов який поганин, єретик або грішник і не перешкаджав народові приносити жертву. —Священик підносить воздух, закриває собі ним очі, щоб зазначити, що не всі правди нашої віри ясні для людського розуму. Ми віримо на землі в те, що колись зобачимо в небі. Віримо на слово Спасителя, що негоден помилитися сам, ані нас завести в блуд.— Символ віри це найкращий вступ до Безкровної Жертви, що є осередком Христової релігії й ясним сонечком Католицької Церкви.

Публичний вияв віри ввійшов до нашої Літургії десь на початку шостого століття. Це осуд двох єретиків, Арія та царгородського патріярха, Македонія, що заперечували Божество Ісуса Христа та Святого Духа.

Цілий нарід співає це чудове визнання віри, за яку померли міліони мучеників. За цю святу Христову віру ще й сьогодні караються по большевицьких тюрмах тисячі наших братів у рідній Україні.—Наш нарід відмовляє голосно, виразно, одушевлено Символ віри, співає його серцем і душею, а не шепче немов стидався б його...

По визнанні віри Священик закликає всіх приявних на Службі Божій: *Станім добрі, станім со страхом*... Пристойно заховуймося, проймімся святим страхом, бо он-он Христос відновить Хресну Жертву.— Вірні відповідають: *Милость мира*... Ми знаємо, що Евхаристийна Жертва це превеликий Божий дар для людства та небесний принос, яким зможемо гідно прославляти Бога, подякувати за добродійства, випросити потрібні ласки, надолужити за провини...— Оттому ми всі пройняті важливістю хвилини, що наступає, бо це віднова Страстей і Смерті Христа на Голгофті.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа...— Священик благословляє нарід і немов каже: Люди, нехай Христова ласка спливе на вас, якщо ви вже приготовані приносити жертву. Нехай Пресвята Тройця буде з вами, бо у її честь приносите Евхаристийну Жертву.— Вірні відповідають: *І со духом твоїм!* Нехай буде вона і з тобою, щоб ти гідно прославляв її Христовою жертвою.

Священик, підносячи руки догори, взиває вірних забути про землю та всі туземні справи: *Горі імієм сердця!* Піднімім свої серця та гадки до неба! Вірні відповідають: *Імамы ко Госпо-*

ду. Ми вже звернули до Господа свої серця. Ми вже приготовилися приносити Богові жертву.

Тоді Священик закінчує приготування до жертви: *Благодарім Господа!* Прославляйте Господа, якщо ваші серця вже готові.—Вірні відповідають: *Достойно і праведно есть покланятися Отцу і Сину...* Дійсно Бог заслуговує, щоб Йому поклонятися, бо Він наш Творець і найбільший Добродій. Все, що маємо, походить від Нього. Безкровна Хресна Жертва це Його дар для людей, за що належиться Йому вічна подяка. Ми готові прославляти Його велич і дійсно прославляємо її, співаючи чудову пісню *Достойно і праведно есть...*

КРАЩЕ ВМИРАТИ В КАТОЛИЦЬКІЙ ВІРІ

Мелянхтон, помічник Лютра, один з основників протестантизму, сидів раз вечером зо своєю матірю, розмавляючи про релігійні справи.

"А тепер скажи мені, сину,"— запиталася мати,— "котра релігія дійсно ліпша: католицька чи протестантська?"

Син відповів: "Мамо, у протестантській релігії легше жити, а в католицькій легше вмирати."

До тих слів можна б додати: Ще ніхто не чув, що б у годині смерти хтось із католиків переходив на іншу релігію. Зате дуже багато вмираючих некатоликів навертаються чи приймають католицьку віру.

Вас. Щурат

З АНГОЛЬСЬКИХ МОТИВІВ

Маляр не сотворив
Краси сліпим припадком.
А краща всіх картин—
Це Мати із дитятком.

І краща всіх картин
Є мріею артиста,
В якій дитятком—Бог,
А матірю—Пречиста.

Для неї пастирі
У полі стадо кинуть,
До неї Анголи
З неба злинуть!

НАБОЖНІСТЬ ДО НЕПОРОЧНОГО СЕРЦЯ ПРЕЧ. ДІВИ МАРІЇ

о. М. М.

ОДИН великий почитатель Пречистої Діви говорить таке: Чи ми в біді, чи маємо яку просьбу до Бога, ніде не знайдемо певнішої помочі, як у Непорочнім і Пресвятім Серці Пречистої Діви.

Наша небесна Мати своїм Серцем найскорше відчуває і розуміє наші потреби й журби. Отже коли через свої гріхи не маєш може відваги звернутися просто до Христа, то до Серця Пресвятої Діви, як нашої Матери можеш у кожній хвилі сміло приступати. Тому коли маєш у своєму серці якесь особливе й дороге тобі бажання, поручи його Наймилостивішому Серцю Марії. Мучить тебе боязнь за численні гріхи, прибігай із довірям до Непорочного Серця Марії Діви. Гнете твоє серце великий смуток або тягар важкого Хреста, віддайся в опіку Серця Марії, прошитого мечами болю. Докучає тобі сильна спокуса і тяжка боротьба з пристрастями, схоронися до найчистішого Серця Пречистої Діви. Бажаєш доступити ласк, обіцяних почитателям Христового Серця та хочеш перенятися правдивою набожністю до Нього, отже через набожність до Серця Марії найскорше дійдеш до цього. Словом, Непорочне Серце Марії ніколи тебе не заведе.

Однак не кожна набожність до Серця Пречистої Діви є їй однаково мила і нам однаково хосенна. Коли хочемо напевно

трапити до Її Серця, треба пізнати вподобання й бажання нашої Матери і до них примінитися так, як добра дитина старається відповісти вподобанням своєї матери. Тому памятаймо наперед, що Пречиста Марія є передовсім Матірю чистої любови, що любить надівсе у своїх дітей чисте серце. Отже викинь зо свого серця все те, що не подобається Марії, той гріх, що твоє серце чинить немилим в Її очах. Прибери своє серце гідно приняттям св. Тайни Покути і Евхаристії в найбілішу і найкращу одежу Божої ласки. До Пречистої Діви можна пристосувати оці слова св. Письма (Пісня Пісень): "Станьмо рано до винограду, оглядаймо, чи цвіте виноград, чи цвіт завязується в овоч." Так Пречиста Марія, як дбайлива Мати, буде щоранку глядіти, чи Її винниця цебто душа її почитателя, видає те, що її Серце бажає в най знайти: цвіти і завязки овочів. Цвітами є побожні думки, читання, розважання і молитви на честь Серця Діви Марії; завязками овочів є добрі постанови й бажання наслідувати покору, чистоту, любов і інші чесноти Пресвятого Її Серця; вкінці овочами є вірне виконування тих святих постанов у житті. Не гадай, що це така трудна річ; ні, для тих, що щиро почитають Пречисту Діву Марію, воно не є важке, бо сама Марія своєю поміччю влегшить тобі виконання тих добрих постанов. Вона випросить росу небесної ласки і сонця Божої любови, що в винниці твого серця допровадять кожний добрий цвіт до овочу. Вона сама допоможе тобі до того, щоб твоя набожність до Її Непорочного Серця сталася правдивою, щирою і хосенною.

ПРИСВЯТА СЕБЕ НЕПОРОЧНОМУ СЕРЦЮ МАРІЇ

(Молитва Св. Вітця Пія XII)

Царице святої вервиці, помоче християн, захисте людського роду, переможнице в усіх Божих битвах!

У благанні впали ми ниць перед Твоїм престолом. Приходимо повні довіря, що осягнемо в наших журбах милосердя, ласку й певну поміч. Не вповаємо на наші заслуги, а єдино на безконечну доброту Твойого Материнського Серця.

Тобі й Твоєму Непорочному Серцю завіряємо і присвячуємо себе і цю нещасну хвилину історії людства. При цьому лучимося зо св. Церквою, оцим таємним Тілом Твого Божественного Сина, яке скрізь страждає й кривавиться і так часто буває навіщане язвами. Лучимось також із цілим світом, що—жертва власного гріха, роздертий жахливою усобицею—палає вогнями ненависти.

Тебе, Нене, зворушує так багато руїн світа й душі, стільки болів, стільки тривоги батьків і матерей, подругів, братів і невинних дітей; Тебе зворушує так багато життя людського, зірваного в цвіті літ, стільки мучених і вмираючих людей, стільки душ, що в небезпеці пропасти навіки.

Мати Милосердя, вимоли нам у Бога мир, вимоли нам перш за все ті ласки, які можуть приготовити, привести і закріпити мир! Царице миру, молися за нас і вимоли мир нам і світові, мир у зброї, в справедливості, в любові Христа! Дай світові мир для зброї і мир для душ, щоб у спокою й ладі поширилося Царство Боже.

Дай поміч Твою невірним і тим, що лежать іще в тіні й смерті; даруй їм мир! Дай зійти для них сонцю правди! Дай, щоб вони разом з нами перед ЄДИНИМ Спасителем світу могли повторити слова: "Слава во вишних Богу і мир на землі людям доброї волі."

Просимо Тебе за народи, розділені неправдою й усобицею, перш за все за тих, що виявляють для Тебе особливе набоженство: Даруй їм мир! Приведи їх до ОДНОГО Христового стада під одним і правдивим прапором!

Виблагай мир і новну свободу для святої Божої Церкви! Стримуй постійно зростаючу хвилю новопоганства! Збільши у вірних любов до чистоти, діяльне виконування християнського життя й апостольську ревність! Дай, щоб зростала громада тих, що служать Богу, росла заслугами й числом!

Серцю Твого Божественного Сина Ісуса Христа присвячено Церкву й ціле людство. На Нього мусять скласти вони все своє довіря! Він має бути для них законом і запорукою перемоги й рятунку! І так присвячуємо себе навіки Тобі, Твоєму непорочному Серцю, Мати Царице світу! Твоя любов і Твоя опіка нехай прискорять перемогу Божого Царства! Нехай усі народи, в мирі з собою і Богом, славлять Тебе, Всеблаженну! Нехай з Тобою від кінця до кінця світу заспівають вічне: "Величить душа моя" слави, любови і вдячности Ісусовому Серцю: В Ньому ж єдино вони можуть знайти правду, життя і мир.

Любов до Бога, то такий великий скарб, що в собі містить усякі інші скарби; але не забуваймо, що направду любити Бога не є ніщо інше, як покірно сповняти святу волю Його.

Пресвята Евхаристія

о. Роман Хомяк, ЧНІ.

ЧОМУ ПОВИННІ МИ ЧАСТО ПРИСТУПАТИ ДО СВ. ПРИЧАСТЯ?

ХРИСТОВИЙ Намісник, Папа Пій X. сказав: "Ісус Христос і Церква бажають, щоб усі вірні щодня приступали до Св. Причастя та лучилися з Богом через Пресв. Тайну, набирали сили поконувати тілесну похіть, очищувати себе від легких провин, що їх щодня поповняють і зберігатися від тяжких гріхів, до яких склонна людська неміч, а не на те передусім, щоб віддати честь і пошану Господу Богу, не на те, щоб для тих, що причащаються немов було заплатою або нагородою за їх чесноти." Це значить: Ісус Христос установив сім святих Тайн для добра й потреби людей. Пресв. Тайна Евхаристії має бути духовою поживою для людських душ, щоб вони жили в Бозі і для Бога: "Хто споживає моє тіло й пє мою кров, має життя вічне й Я воскрешу його останнього дня... Хто споживає Моє Тіло й пє Мою Кров, той у Мені пробуває, а Я в ньому.. Хто цей хліб споживає, житиме повік" (Ів. 6, 55-59) Пресв. Евхаристія має подавати людям силу до поборення похотей і спокус, що тягнуть до зла, гріха, має зменшати та відпускати дочасні кари за гріхи, що тяжать на нас. Св. Причастя має бути нашим середником до того, щоб ми стали ліпші, праведні, святі. Воно має бути лікарством на наші душевні слабості; лікарством, що нас очищує з легких провин, що їх щодня поповняємо; лікарством, що хоронить нас від смертельних гріхів. І в тій цілі установив Ісус Христос Пресв. Евхаристію, а не на те, щоб через св. Причастя передусім віддавати Господу Богу честь і пошану, або щоб той, що живе праведно, в нагороду за свою праведність міг і частіше причащатися.

ЩО ПОТРІБНЕ, ЩОБ ЩОДНЯ ДОСТОЙНО ПРИЧАЩАТИСЯ?

1. Треба бути в стані освятної ласки.
2. Треба мати добрий намір.

3. Крім цього Церква заохочує, щоб вірні, що часто причащаються, стереглися дворовільних, повседневних гріхів і привязання до них.
4. Треба добре приготовлятися до Причастя та відбувати благодарення.
5. В справі частого Причастя порадитись свого сповідника.

Про ті условини тепер докладніше будемо говорити.

1. Щоб достойно причащатися, треба бути в стані освятної ласки.

Цебто треба бути свобідним від тяжкого гріха. Чистота серця конечна до прийняття св. Причастя та вона вистачає, щоб гідно причащатися.

Святі Отці Церкви й Собори ніколи не вимагали визначнішої святости до частого Причастя. Вони заохочували всіх християн, щоб щодня причащатися, одначе вимагали, щоб вірні приступали до Св. Причастя з чистим серцем, свобідним від тяжкого гріха. Св. Іван Золотоустий, пояснюючи науку св. Павла, каже, що св. Павло: "Один тільки час уважає за відповідний до Причастя, іменно чистоту совісти... Днем святочним є чистота совісти, коли її маєш, завсіди можеш святкувати й безнастанно приступати до Причастя." Іншим разом св. архиєпископ Царгороду сказав: "Не є то пора споживати Тіло Господнє навіть на Богоявлення, ні великий піст не робить достойними тих, що приступають до Причастя, але щирість душі й чистота. З цею завсіди приступай, без неї ніколи." Деякі кажуть, що по довшім часі можна з лїпшим приготуванням приступати до Св. Причастя. На це так відповідає св. Іван Золотоустий: "Це прикра річ, що ти не чистотою душі, але довготою часу міриш достойне приготування до Св. Причастя та що ти вважаєш це за набожність, що рідко приступаєш, а не знаєш, що недостойне Причастя, хоча б одноразове, заслугує на нагану; а достойне, хочби й часте родить спасення. Не є це зухвальством часто приступати до Причастя. Чомуж цю річ міримо часом? Часом принимання нехай буде чистота совісти."

У стариннім письмі з V. століття, що його приписують св. Амвросієві, читаємо: "Скільки разів жертвуємо Кров на відпущення гріхів, стільки разів і я повинен її принимати, щоб мені завсіди гріхи відпускались. Я, що завсіди грішу, завсіди повинен мати лікарство."

Св. Ісидор із Севілі, говорячи про щоденне Причастя, так відзивається: "Деякі кажуть, що Евхаристію належить кожно-

го дня приймати, якщо не перешкаджає який гріх, бо щодня просимо подати нам цей Хліб з приказу Господа, клои кажемо: хліб нам насущний... Дійсно слушно так кажуть."

Тридентський Собор, що заохочує вірних до частого Св. Причастя, говорить тільки про чистоту серця від тяжкого гріха. Він так каже: "Коли нікому не годиться приходити на жадні Богослуження тільки свято, то певно чим більше християнин буде пересвідчений про святість й божество цієї небесної тайни, тим пильніше повинен вистерігатися без великої пошани й святости приступати до Св. Причастя, передусім коли читаємо в Апостола такі повні страху слова: *"Бо хто їсть і пє недостойно, суд собі їсть і пє, не розріжняючи Тіла Господнього."* (1. Кор. 11, 29); тому кожний, що причащається, нехай памятає на приказ Апостола: *"Нехай же досвідчає себе самого чоловік і так нехай їсть цей хліб і пє цю чашу."* (1. Кор. 11, 28) А звичай Церкви велить, що таке досвідчування потрібне, щоб кожний, хто почувається в совісті до тяжкого гріха, хоча б і як здавалося жалував за нього, то без належно відбутої сповіди, не сміє приступати до Пресв. Евхаристії."

Чому перед прийняттям Св. Причастя треба очистити своє сумління від тяжкого гріха?

Пресв. Евхаристія це тайна живих. Це значить: Тайна Пресв. Евхаристії сама через себе не відпускає тяжкого гріха й не подає душі освятної ласки, як це робить Тайна Хрещення й Покаяння. Тайна Пресв. Евхаристії тільки збільшає освятну ласку. Пресв. Евхаристія є правдивою поживою і правдивим напитком душі. Вона скріпляє душу, подібно як земські страви скріпляють тіло. Як їсти й пити може лише той, що живе, так і душу кормити небесним хлібом, Пресв. Евхаристією, повинен лише той, що духово живе. А духово живе той, хто є несвідомий тяжкого гріха. Хто на сумлінні має тяжкий гріх, того душа справді живе фізично, однак духово вона мертва, бо не злучена з Господом Богом; а ця злука є лиш тоді, коли душа пробуває в освятній ласці. Тому до Св. Причастя треба приступати тільки в стані освятної ласки. Хто приступав би до св. Причастя зо свідомістю тяжкого гріха, тому воно нічогісенько не поможе; він зневажив би Ісуса Христа Евхаристійного й змарнував би в своїй душі Св. Причастя, бо з його вини Пресв. Евхаристія остала б без хісна. В стані тяжкого гріха причащатися це тяжкий гріх святокрадства! Краще тоді зовсім не причащатися!

Крім того годиться приступати до Св. Причастя в стані

освятної ласки вже для самого пошанування такого великого Гостя, що приймаємо в Пресв. Евхаристії. Цей Гість то Сам Ісус Христос, Божий Син, наш Спаситель. Такого дорогоцінного скарбу не годиться складати в брудний посуд, яким є душа в стані тяжкого гріха.

Хто має на сумлінні хочби один тяжкий гріх, той неповинен приступати до Св. Причастя. Він має насамперед добре висповідатися, поєднатися з Господом Богом, і щойно потім повинен прийняти Св. Причастя.

ЛЮБОВ...

Коли говорю мовами людськими й ангельськими, а любови не маю, то став я наче та мідь, що пусто бренить, і мов той бубон, що голосно гуде. Коли маю пророчий дар, і ясно бачу й розумію всі таємниці й усе знання; і коли віра в мене така сильна, що може переносити гори з одного місця на друге, то якщо любови в мене нема,—я нічого не варт. І навіть коли майно своє роздам на милостиню вбогим, і тіло своє на спалення віддам, а любови не маю, то все те ні на що не придасться мені. (Кор. 13, 1-3).

го дня приймати, якщо не перешкаджає який гріх, бо щодня просимо подати нам цей Хліб з приказу Господа, коли кажемо: хліб нам насущний. . . Дійсно слушно так кажуть."

Тридентський Собор, що заохочує вірних до частого Св. Причастя, говорить тільки про чистоту серця від тяжкого гріха. Він так каже: "Коли нікому не годиться приходити на жадні Богослуження тільки свято, то певно чим більше християнин буде пересвідчений про святість й божество цієї небесної тайни, тим пильніше повинен вистерігатися без великої пошани й святости приступати до Св. Причастя, передусім коли читаємо в Апостола такі повні страху слова: *"Бо хто їсть і пє недостойно, суд собі їсть і пє, не розріжняючи Тіла Господнього."* (1. Кор. 11, 29); тому кожний, що причащається, нехай памятає на приказ Апостола: *"Нехай же досвідчає себе самого чоловік і так нехай їсть цей хліб і пє цю чашу."* (1. Кор. 11, 28) А звичай Церкви велить, що таке досвідчування потрібне, щоб кожний, хто почувається в совісті до тяжкого гріха, хоча б і як здавалося жалував за нього, то без належно відбутої сповіди, не сміє приступати до Пресв. Евхаристії."

Чому перед прийняттям Св. Причастя треба очистити своє сумління від тяжкого гріха?

Пресв. Евхаристія це тайна живих. Це значить: Тайна Пресв. Евхаристії сама через себе не відпускає тяжкого гріха й не подає душі освятної ласки, як це робить Тайна Хрещення й Покаяння. Тайна Пресв. Евхаристії тільки збільшає освятну ласку. Пресв. Евхаристія є правдивою поживою і правдивим напитком душі. Вона скріпляє душу, подібно як земські страви скріпляють тіло. Як їсти й пити може лише той, що живе, так і душу кормити небесним хлібом, Пресв. Евхаристією, повинен лише той, що духово живе. А духово живе той, хто є несвідомий тяжкого гріха. Хто на сумлінні має тяжкий гріх, того душа справді живе фізично, однак духово вона мертва, бо не злучена з Господом Богом; а ця злука є лиш тоді, коли душа пробуває в освятній ласці. Тому до Св. Причастя треба приступати тільки в стані освятної ласки. Хто приступав би до св. Причастя зо свідомістю тяжкого гріха, тому воно нічогісенько не поможе; він зневажив би Ісуса Христа Евхаристійного й змарнував би в своїй душі Св. Причастя, бо з його вини Пресв. Евхаристія остала б без хісна. В стані тяжкого гріха причащатися це тяжкий гріх святокрадства! Краще тоді зовсім не причащатися!

Крім того годиться приступати до Св. Причастя в стані

освятної ласки вже для самого пошанування такого великого Гостя, що приймаємо в Пресв. Евхаристії. Цей Гість то Сам Ісус Христос, Божий Син, наш Спаситель. Такого дорогоцінного скарбу не годиться складати в брудний посуд, яким є душа в стані тяжкого гріха.

Хто має на сумлінні хочби один тяжкий гріх, той неповинен приступати до Св. Причастя. Він має насамперед добре висповідатися, повднатися з Господом Богом, і щойно потім повинен прийняти Св. Причастя.

ЛЮБОВ. . .

Коли говорю мовами людськими й ангельськими, а любови не маю, то став я наче та мідь, що пусто бренить, і мов той бубон, що голосно гуде. Коли маю пророчий дар, і ясно бачу й розумію всі таємниці й усе знання; і коли віра в мене така сильна, що може переносити гори з одного місця на друге, то якщо любови в мене нема,—я нічого не варт. І навіть коли майно своє роздам на милостиню вбогим, і тіло своє на спалення віддам, а любови не маю, то все те ні на що не придасться мені. (Кор. 13, 1-3).

Братства Мужчин

о. В. Білинський

ПРИ церквах є різного рода орґанізації, і всі вони є переважно жіночі. Жінки із природи своєї є більше релігійні як мужчини. Сам Господь наділив жінку більшою чутливістю і ніжністю з огляду на її велике і відвічальне післанництво у світі, а саме, бути матірю. Із її материнством тісно вяжеться доля її потомства, яка залежить від Божої опіки! Мати відчуває і знає, що власне Бог і Церква є найкращими опікунами її самої і її дитини і тому звертається більше до Бога і Церкви. Інакше мається справа із мужчинами. В них нема тої природної ніжности і делікатности, що мають жінки.

І зовсім зрозуміло, що мужчини, батьки із природи своєї, є призначені утримувати родину, заробляти на хліб, хоронити від зовнішних нещасть і т.д. Мужчини є більше поза домом, поза хатою, поза родинним огнищем. Отсі земські, тяжкі, щоденні тягарі нераз відтягають мужчину від обовязків супроти Бога. Щоденні журби за працю як і сама праця часто є причиною, що мужчина так зануриться в тих земських клопотах, що забуває часом на своє власне спасення. Та не одним хлібом жие чоловік, але і словом Божим, говорить наука Христова, отже треба і мужчинам памятати за душевні потреби. Про це належить памятати головно тепер, коли матеріялізм у формі комунізму ширить спустошення між робітниками.

Каже наша пословиця, що потапаючий хапає й за бритву. Правдивість цеї пословиці справджується головно між убогими верствами народів. Вони, покривджені, падуть жертвою всяких облудних, утопійних підшептів. Вони, не прослідивши справи, думають, що комунізм дасть їм всі запоруки до життя.

Вони забувають, що колись діявол кусив голодного Христа у пустині обіцянкою, що дасть Йому всі скарби світа, але за ціну одного поклону діяволові.

Це робить комунізм. За ціну кавалка хліба приневолює людину стати звіриною, відректися Бога.

Отже комунізм є ділом діявола. Бог сотворив чоловіка і зробив його паном всіх земських скарбів. Отже Божий є чоловік і Божі є скарби! Скарби земські є на це, щоб чоловік уживав їх і служив Богові.

Чи може чоловік бути щасливим на землі, зрадивши, відступивши від Бога? Ні!

Чи большевизм може дати щаста людині? Ні!

Бог наш і земля наша!— Ось це повинна бути дивіза людини на землі.

Тому власне Христова Церква пригадує людям, щоб орґанізувались більше в братства мужчин, бо всі ми є братя во Христі Бозі.

Братства мужчин, це запорука кращого життя і порядку в світі. Христос не морив голодом своїх вірних, що слухали Його науки і ішли вслід за Ним. Він чудесним способом кормив голодних і їх боронив перед несправедливістю. Якраз бідні і покривджені були першими визнавцями Христа! Чи Христос змінився? Ні! Небо і земля минеться, а слово одно із Його науки не минеться, не перестане мати тої сили, що мало колись.

Комунізм, це модерна діявольська лапка інтернаціональної фарисейської кліки, щоб робітника зробити державним рабом, без права відклику навіть до Бога!

Горе всім працюючим, що дадуться звести тими облудними кличами, що обіцюють рай на землі! Сорок міліонів українського народу є найкращим доказом для нас, що не в панщизняних колгоспах, але в християнських братствах міститься найкраща розвязка і сила людського життевого питання.

РАНІШНЕ ПОЖЕРТВОВАННЯ

О Ісусе, через непорочне Серце Марії жертвую Тобі мої молитви, працю і терпіння нинішнього дня на всі наміреня Твойого пресвятого Серця, в злуці з найсвятішою жертвою Служби Божої по цілому світу, як надоложення за мої гріхи, в намірениях усіх наших членів, а головно, за братства мужчин.

ДОБРІ ДІЛА...

Яка користь, браття мої, коли хто каже, що має віру, а добрих діл не має? Чи може віра спасти його? Бо як тіло без душі мертве, так теж і віра без добрих діл мерта. (Яків, 2, 14 і 26).

ВПР. ОТЕЦЬ ЙОСИП СХРЕЙВЕРС — ЛЮБИТЕЛЬ УКРАЇНИ

(1876—1945)

о. Богдан Курилас ЧНІ.

ПРЕСЛАВНЕ є іменя оцього духового велета Згромадження Найсвятішого Спасителя не лиш серед Отців Редемптористів, але і в усьому католицькому світі через його духовні книжки.

Народився Осип Схрейверс у видатній сімї бельґійської Лімбургії, в місцевині Зутендал дня 19 грудня 1876 р.. Околиця ця знаменито пристосована для скуплення ума та містицизму.

Гімназійні студії закінчив із успіхом у Гассельті, в єпископській колеґії св. Йосипа, мавши за товариша шкільної лавки, завжди першого в клясі, Людвика Керкгофса, сьогоднішнього Найдостойнішого Владику Лєжської єпархії. З цієї околиці виводить рід свій теж св. Іван Берхманс, до якого Отець Йосип Схрейверс дуже подібний своєю пренїжною любовю Богоматері. А вона Пречиста, що щиро любить своїх любителів, одного разу (в яких обставинах, невідомо) серед цієї Кемпенської самотини сказала вісімнадцятлїтньому Осипові, що по смерті прямо піде в Рай під умовиною, що у своєму житті прожене з свого серця усю невладну любов до сотворінь. Це він сам визнав своєму землякові, Братові Вікентію Ґендрікс та Сестрі Марії Францесці, черниці манастиря Сестер Редемптористок у Красноріві.

Оцей 18-літній юнак вступив до новіціяту Отців Редемптористів в Трудонополі і там теж склав вічні обіти 6. жовтня 1895 року. Слідували 6 літ богословських студій у лісовому скиті, манастирі Боплато, де 2 жовтня 1900 року був поставлений у єрейський стан.

По студіях залишився в оцій оселі вищих студій, де найперше проводив лекції філософії, а опісля (1907 р.) став Настоятелем богословів. У цьому часі надрукував декілька творів і розправ, як от "Початок Духового Життя" 1912 р. Хоч оці публікації здобули великі успіхи, перевидано їх у багатьох виданнях та перекладено на чужі мови—все одно від 1913 р. отець Йосип рішається посвятитись особлившому післанництву: поширювати серед усіх душ доброї волі свою просту методу духовного життя, основану радніш на довірї і любові, як на страху і невинному вгляді за своїми вчинками та картанні тіла.

Щоб зрозуміти позицію о. Схрейверса, як модерного католицького духовного автора, вистачить зазначити, що сл. памяті Вселенський Архієрей, Папа Пій XI доручив своєму братанкові твори о. Схрейверса як одні із найкращих для духовного читання.

Для нас українців особливше мило є підкреслити, що дві книжки написав отець Схрейверс в ориґіналі українською мовою, а саме: "Ісусе люблю Тебе" і "Моя Небесна Ненька."

Від 1913 року, отже рід перед першою світовою війною, Україна сталась неначе другою вітчизною оцього великодушного Ченця. Вона осталась такою в його серці аж по день його смерті, 4-го березня 1945 року, хоч вже 1933 року Впр. Отець Мюррей, Архимандрит ЧНІ. взиває Отця Схрейверса, тодішнього Протоігумена Галицької і Канадійської Вітки Чина оо. Редемптористів, до Бельґії, перейняти відповідальний пост Провінціяла великої Провінції—Матері. Важко здержатись від глибокого смутку, коли подумаємо, до якого розквіту довів отець Схрейверс західньо-українську галузь чина Найсв. Відкупителя, а в якому жалю-достойному стані опинилась зараз Віцепровінція. Тому Отець Схрейверс, вже в 1945 році, бачивши спустошення свого укоханого діла, гірко плакав і раз навіть в прияві Брата Вінкента ЧНІ. закликав в голос: "О безталанний український народе! О нещасна Галичино! Це справді тайна горя!" Та як стій додав надхнений, сподіємось, пророчим духом: "Господь все направить потому і тоді для наших Отців розгорнеться широка нива апостольської праці, бо ж і українська й російська мови дуже зближені до себе."

Отець Схрейверс був не тільки Візитатором цебто Протоігуменом Української Вітки Чина Найсв. Відкупителя, але також

Апостольським Візитатором двох українських черничих Згромаджень цебто Сестер Йосифіток. Він уложив їхні черничі Устави і тому вони мають Отця Схрейверса за свого рода Співосновника.

Всі українці-католики дуже шанували, подивляли і любили Отця Схрейверса, від Преосв. Митрополита Кир Андрія Шептицького, його сердешнього приятеля і Редемптористa Ексцеленції Кир Николая Чарнецького починаючи, а на любім вірнім кінчаючи. Один чернець Чина св. Василія Великого назвав Отця Схрейверса сейчас по його смерті "дорогоцінним даром Богом даним українській Церкві, апостольським мужем, що хоч походив із Заходу, але вповні зрозумів питоменність Східньої Церкви. Його полюбили всі українці і память про нього ніколи серед нас не вмре, не загине." Богослови Української Папської Семинарії ідуть в Задушні Дні на Варанський Цвинтар в Римі, де похований Отець Схрейверс, в приявї зачудованих і збудованих римлян співають завпокійну панахиду на могилі померлого отця Йосипа.

Це як учень гімназії оо. Редемптористів в Збоїсках біля Львова в рр. 1927-33, а опісля новик і богослов цього Чина в Голоску і Збоїсках пригадую оцю щиробатьківську любязність і турботливість, з якою ставився до української молоді. Наше юнацтво з подивом обсервувало, з яким справдешнім обожанням ставились до отця Схрейверса усі Отці Чина і Брати, яка гаряча любов до Ісуса і Марії, до безсмертніх, головно найбільш опущених душ українського народу, добувалась із його серця в розмовах з ним. Він був ідеальний проповідник Духовних Вправ (реколекцій) для членів Чина, Новиків, Отців і Братів, для семинаристів, Отців Парохів і Черниць. За його протоігуменату на наших очах будувався новий великий дім гімназії в Збоїсках, манастир в Голоску, в Станиславові, дім у Ковлі, на Волині, прегарна церква оо. Редемптористів в Тернополі. Ми з радістю обсервували, як визначні особистості духовні і світські міста Львова (між іншими померлий у славі святости останній вірменський архиепископ Теодорович) заїздили часто автом до манастиря в Голоску на духовну гутірку з о. Схрейверсом, якого обрали собі за духовного провідника або Сповідника. Для всіх нас слово: "Отець Схрейверс так сказали" було святе!

Покликаний на пост Провінціяла в Брюкселю, по якомусь часі занедужав. У 1936 р. заступав у Римі на капітулі Чина Галицьку і Канадійську Віцепровінції, а 24 травня цього ж року вибрано Отця Схрейверса на Верховного Дорадника Чина оо. Редемптористів з осідком в Римі.

Отак девять останніх літ провів Отець Схрейверс у Централі Отців Редемптористів в Римі, як справжній затворник чи картуз. Ранком, 18. лютого 1945 р. зазнав першого удару апоплексії. Брат Вінкентій, коли увіходив до кімнати Отця Схрейверса пополудні після пополудневих молитов в часі останньої його недуги, часто бачив, як лише його було розпалене молитвою, а очі вогкі від сліз. Як сам це визнав, причиною цих сліз була память на гіркі страдання Г. Н. Іс. Хр. і Прискорбної Матері та свідомість людської невдячності. Ще в Збоїсках, ми бачили як у Страстний Четвер вечером, читаючи 12 Евангелій про Христові Страдання, Отець Схрейверс не міг повздержати сліз, що рясно спливали йому по лиці. Брат Вінкентій боявся навіть згадати йому імення Небесної Цариці, щоб сейчас на викликати його ревного плачу.

Вже довгі літа Отець Схрейверс терпів від натиску крови: 260-280 ударів на пульса на мінуту. 3. лютого 1945 року ще й долучився бронхіт і температура, що швидко довели до катастрофи. Впр. о. Мюррей, архимандрит Чина, так пише про смерть о. Схрейверса в своєму обіжнику, ч. 134:

"Коли хто з наших, перш за все чужинців вмирає в Римі у центральному домі, то малечко народу буває звичайно на його похоронах в церкві. Інакше було зо смертю о. Схрейверса."

Отець Схрейверс був "поліґльотос." Його матірна мова була флямандська, та краще володів він французькою, якою написав майже усі свої твори. Крім того володів українською, німецькою, анґлійською, італійською та польською мовами. Розуміється теж латинською і грецькою.

Вже на богословії, як свідчить о. Буллен, ступав завжди спокійною та повною поваги ходою. Уся його зовнішність—це була одна скромність та уосіблення мира. Лице його по смерті сповнилось особливим чаром. Та ніде хіба не побачиш краще душі Отця Схрейверса, як саме в особистих записках, що їх на при кінці 1943 р. доручив Братові Вінкентію, а які опісля о. Йосип Бон видрукував. Там покійний являється такий, як був справді: повен любови до Христа Господа й Марії Діви, простий як дитя, так що в році 1926, пятидясятилітній, міг молитись: "Мій малий Ісусе... гляди на мене тільки крізь щілину Твоїх малих долонь".

Отець Маврикій де Мюлместер ЧНІ. ще 1947 року твердив, що тираж усіх книжок о. Схрейверса осягнув число 600,000 примірників. Сьогодні напевно сягає він одного мільйона!

У своїй кімнаті отець Схрейверс з найбільшою ніжністю в соті і тисячі рази цілував іконки Розпятого Спасителя та Божої

Матері Неустанної Помочі та потрапив гуторити з ними неначе з живими особами. Одночасно відчував гіркощі земського вигнання, так що туга його за небесною батьківщиною була справді безмежна. Востанне для себе свято Стрітення сказав до брата Вінкентія: "Важко мені зясувати собі, як виглядатиме вічне життя в прияві Божої Матері й оглядання Її величі," а вимовляючи останні слова, його дрижачий голос висловив глибоке душевне зворушення. Зараз напевно його святе прагнення сповнене. Як в святості жив отець Схрейверс на землі, так в святості помер. І зараз заступається він з неба за своїм Згромадженням Місіонарів та за улюбленою своєю прибраною батьківщиною Україною!

ВГЛЯДАЙТЕ В СЕБЕ...

"Мої браття, як ви хочете зробити великі поступи, вглядайте в себе, нічо перед собою не закриваючи і в нічім собі не підплещуючи"—каже св. Августин. Справді, хто совісно вглядає в себе, сей пізнає ясно, кільки в чім провинився, чого йому ще бракує, а це пізнання спонукує його не тільки не затримуватися, але рішучо всіми силами змагатися до скорого поступу вперід.

СЕКТАНТИ

о. С. Х., ЧНІ.

ХТО ТАКІ ПРЕСВИТЕРІЯНИ?

ПРЕСВИТЕРІЯНСТВО це секта, що її заложив Іван Нокс у Шотляндії 1555. Англикани прогнали його за голошення нових наук, що не годилися з офіційним навчанням урядової церкви в Англії, яка була дочкою Лютрового бунту, хоч почалася вона через Генриха VIII, що зірвав із Католицькою Церквою, не мігши дістати розводу.

Прогнаний Нокс пішов на вигнання, але по чотирьох роках повернувся, здобув багато нових прихильників для своєї секти, що була змодифікованим незначно кальвинізмом. Вплив нової єресі показався таким сильним у Шотляндії, що 1560 року шотляндський парлямент признав Ноксів кальвинізм офіціяльною релігією Шотляндії.

1. *Чому ця секта зветься пресвитеріянством?* — Пресвитеріянство це форма церковної управи, що складається з пресвитерів або старших, між якими нема ніякгоо старшинства, бо всі вони рівні між собою.— Громада вибирає пастора, старших, дияконів. Пастори та старші даного дистрикту творять пресвитерію цебто своєрідний синод, що рядить громадою. Декілька пресвитерій творять місцевий синод. Є теж у них загальний синод, що складається з делегатів різних пресвитерій.

II.—Чого навчає пресвитеріянство?— Пресвитеріянство це засадничо прийнята секта й єресь Кальвина, хоч сьогоднішній модернізм сильно розпаношився у ній і злагіднив її початкові строгощі.

Пресвитеріяни навчають за Кальвином, що "в світі існує призначення: Бог одних призначив до неба, а других до пекла, хоч людина має свобідну волю. Далі твердять, що Бог змушує людину грішити, якщо призначив її на прокляття. Оттому призначені на прокляття не мають віри, хоча б і приймали святі тайни."

Подібне навчання противиться доброті Господа Бога та виразному навчанню Святого Письма.— Бог—предобрий Творець, що дав свого Сина на смерть за нас, не може призначувати сво-

їх сотворінь на вічні муки до пекла.—Бог виразно заявив: *Не бажаю смерти безбожника, але щоб завернув безбожник зо своєї лихої дороги та жив!* (Єзих. 33, 11).— Спасіння людей це мета Христового приходу на цей світ і тайна Його страждань на Голгофті, що *хоче, що б усі люди спаслися та прийшли до пізнання правди.* (1 Тим. 2, 4), бо Христос *дав себе на викуп за всіх* (6).

2) Далі пресвитеріяни твердять за Кальвином: "Хто вірить, той не тільки певний про своє оправдання, як навчав Лютер, але й про своє вічне спасіння."

Ця видумка противиться Св. Письму та Божому Провидінню, яке закриває перед людьми їхню вічну долю, щоб завжди трудилися та були пильні в виповненні своїх обовязків супроти Бога та ближнього, бо від цього залежить наше вічне спасіння.— Отож поки живемо на землі, не маємо певности про спасіння, а тільки надіємося осягнути його добрим, християнським життям. *Людина не знає, чи вона гідна любови чи ненависти* (Екл. 9,1) —Навіть Святий Павло, що бачив небо і був горливим Христовим апостолом, не мав певности про своє спасіння. Он його слова: *Я бо проти себе нічого не знаю, але цим не оправдуюся. Той, хто мене судить, то Господь. Тому не судіть перевчасно нічого, аж поки не прийде Господь, що висвітлить таємниці темряви та виявить задуми сердець, і тоді кожному буде похвала від Бога.* (І Кор. 4, 4-5).— Святий Павло упоминає вірних дрижати за своє спасіння, бо воно непевне, поки проживаємо на землі: *Мої Любі, зо страхом і трепетом виконуйте своє спасіння!* (Фил. 2, 12).

3) "Тайни не вділяють жадної ласки освятної, а є звичайними сбої церемоніями та обрядами. Вони тільки розбуджують віру в душі."

Святе ж Письмо та передання виразно зазначують, що Тайни подають душі освятну ласку. *Христос полюбив церкву та віддав Себе за неї, щоб її освятити очистивши купілю води в слові життя.* (Єф. 25-6).— Христос каже: *Коли хто не родиться з води* (в хрещенні) *та Духа, той не може ввійти в Боже царство.* (Ів. 3, 5). Душа ж відроджується освятною ласкою, що подається в хрещенні.— Про ласку Священства каже єв. Павло до Тимотея: *Нагадую тобі, щоб ти розбуджував Божу ласку, яка є в тобі через положення моїх рук.* (2 Тим. 1, 6).

Отож Тайни подають Божу ласку, освятну благодать, якою наша душа перетворюється в Божу дитину та в спадкоємця небесного царства.

4) Пресвитеріяни приймають Пресвяту Евхаристію, але заразом твердять, що "там нема Христового Тіла та Крови, але якась невидима сила, що вділяється тим, які з вірою приймають цю тайну."

Христос же виразно каже про Пресвяту Евхаристію: *Прийміть, споживайте, це Моє Тіло.— Пийте з неї* (чаші) *всі, це Моя Кров, що за багатьох проливається на відпущення гріхів.* (Мт. 26-28).— Христос сказав. Християни мусять це вірити, хоча б і не розуміли цієї великої Тайни, бо кожен із нас може повторити зо Св. Павлом: Я знаю, в Кого я ввірував! (2 Тим. 1, 12).— Віримо, що в Пресвятій Евхаристії є правдиве Тіло та Кров Спасителя, бо Він нам це сказав. Христос же вічна Правда, що не може помилитися, ані завести в блуд своїх вірних.

5) "Нема видимої Церкви, бо Христос не установив її." — Всетаки Кальвин зорганізував свою власну церкву з потрійною ерархію. Створив навіть Синод, що має єднати та братати незалежні від себе громади Кальвинської псевдореформи.

Христос установив видиму Церкву, якої Святий Петро був видимою Головою. *Я кажу тобі, що ти Петро, і на цій скелі* (на Петрові) *Я побудую Свою Церкву, і сили пекельні* в злуці з усякими сектами чи світськими гонителями *не переможуть її.* (Мат. 16, 18).

6) Пресвитеріяни не мають ніяких церковних богослужень. —На своїх сходинах мають проповідь, імпровізовані молитви та співають гимни, що зложені здебільшого з витягів Псальмів.

Пресвитеріянство це релігія Шкотляндії і шкотляндських емігрантів до різних краях.— Пресвитеріяни не творять одної церкви, але поділені між собою на різні секти, як то звичайно буває між усіма відступниками, що покинули Христову Церкву.

ЗБИРАЙ СКАРБИ БОЖОЇ ЛАСКИ...

Глянь на дрібненьку мурашку, яка вона працьовита, невсипуща, як пильно й запопадливо збирає вона собі в літі те все, що їй на зиму потрібне. Так і ти, християнине, добрими ділами, молитвою, постом та милостинею збирай собі на цім світі скарби Божої ласки, що тебе будуть веселити всю безконечну вічність! (Св. Августин).

Лист Від Батька

Іванна Петрів

ВИВЕЗЛИ... Запроторили... Знущаються над тобою.. Дитино моя... Сину мій... Си...ну... Ех, як корчиться серце... щіпає за мозок... Легше було б, якби знала, що спиш в могилі... Де ти тепер?... Ходи, синочку... ходи, нехай бодай холодну світлину поцілую.

Нервовими, дрожачими пальцями стала нишпорити у торбинці й вийняла світлину. На ліве її обличчя виступив румянець. Довго дивилася на світлину, ніжно цілувала, і сльози капали на папір.

—Ці твої кучері... очі... уста... Били тебе по цій голові... Мене насилу відірвали від тебе... Ех, серце корчиться ... ворухнулося щось в мозку... Е-ех, сину мій... си..ну..

Вдивлялася непритомними очима в світлину. Рванула нервово руками, пірвала її на дрібні кусні й жбурнула на травник.

—Хай не дивлюся!... Хай забуду!... Йди геть від мене! Боже!... Деж любов твоя?... Світ шаліє, світ котиться стрімголов...

Стиснула пястуки, підбігла нервово вперед і сіла важко на лавку. Вітер грався з пожовклим кленовим листям. Воно котилося по вузкій парковій доріжці, то спинялося в рівчаку, то підскакувало на травник...

Вона вхопила голову в руки й без думки дивилася перед себе. Вітер обчімхував паркові дерева і все густіше та густіше встелював сухим пожовклим листям траву й стежки в парку.

—Чому світ жорстокий? Чи це подобя Твоє, Боже? Чи нема ні одної душі на образ любови Твоєї? Матерія і жорстокий закон природи... послідовний закон життя...

Вона схопилася з лавки й поволі ліниво йшла стежинкою, а вітер котив перед нею пожовкле листя. Поміж листям забілів шматок записаного старого паперу. Вітер підхопив його разом із листям і кинув їй під ноги. Вона йшла вперед, а шматок паперу котився перед нею, то потопав серед листя, то знова випливав на верх. Вона відкинула його ногою набік і їй видалося, чи справді побачила на папері українське письмо.

—Напевно обман або мрії... Нераз прочуваються мені українські слова в мові чужинців. Нераз прочувається мені, що хтось кличе мене: Мамо...

Шматок паперу далі котився перед нею і став вже дратувати її. Вона завернула в бічну стежку, а шматок паперу й тут здогнав її.

Вона пристанула, підняла пожовклий, старий записаний папір...

—Ні, не обман... Українське письмо. Старий, загублений лист. В четверо зложений, затовщений від рук, а може від цілунків і сліз... Вона розгорнула й стала читати:

"Найдорожча Моя Донечко!

"Вчора ввечір, коли я вернувся додому, дістав твою карточку. Так, твоє горе обгорнуло моє серце, з тобою терплю й лину до тебе, коли не особою, то хоч бідним листом.

Дитинко моя! Тяжкі, дуже тяжкі твої терпіння! Який це тягар для твойого бідного серця, що навіть не маєш сили листа написати. Бідна моя донечко! Беру до свойого серця, до батьківського серця твоє горе і так допоможу тобі твій важкий хрест нести. Молюся за тебе, даю тобі моє сердешне батьківське благословення, прошу, благаю Матінку Божу, ту страдальну Матінку, яка під хрестом стояла й власними очима бачила, як Її найдорожчого Сина на хрест розпинали. Її материнське серце тебе найкраще зрозуміє, бо сама страшніші від твоїх хвилі перенесла.

"О, Матінко моя! Пригорне мою донечку найдорощу до свойого материнського серця, покрий її Твоїм омофором, укріпи її своєю власною силою, не дай їй впасти на дусі. Піднеси її, щоби могла мужно нести свій хрест аж на Голгофту. Хай вона через могучу силу Твоєї материнської опіки скаже: "Горі іміем сердца!" І та моя донечка стане мені ще дорощa через свою більшу подібність до Тебе, о Божа Мати!

"Тішать мене, моя донечко, твої гарні, героїчні слова: "Тримаюсь, Батьку мій, усіми силами, щоби не впасти, не заломитися."

"Подумай, дитино моя, що ти вічна, що те дочасне життя не є твоє правдиве життя. Це тільки вхід до твойого правдивого, вічного життя. Хоча твоє життя на цьому світі таке важке, то всежтаки воно дуже коротке пробування тут на землі відносно твойого вічного, правдивого життя.

"Бог добрий, Він усе знає й тебе дуже любить, коли позволяє на таке важке, туземне життя. Він хоче тебе цілком для Себе. Він хоче тебе в стражданнях злучити зо своїм Сином Єди-

ним. Він хоче зробити з тебе мученицею за цілий наш бідний нарід. Хоче з тебе мати святу, щоби твоє правдиве життя, твоє вічне життя було як найкраще, щоби ти зазнала повного щастя.

"Вір мені, донечко, ціле небо дивиться на твоє мучеництво. Цілий нарід уповає на твою видержливість у важких твоїх терпіннях. Витревай до кінця, я тобі поможу, я з тобою, не бійся! Бог знайде спосіб допомогти тобі!

"Нехай Господь благословить і укріпить тебе! Цього з цілого серця бажає тобі

твій любячий Батько."

Глибока мовчанка та спокій запанували в її серці. По хвилині відітхнула глибоко. На душі стало легко, солодко.

—Немов до мене писане... Яка схожість... Вона страждає, вона тримається всіми силами, щоб не впасти, не заломитися... А я?...

Хто вона?... Хто він... цей любячий батько?... Чому котився цей лист передо мною? Чого бентежив мене шматок старого паперу?

Вона читає вдруге й усміхається тихо, спокійно. Обличчя в неї стає погідне, зрівноважене.

—Невже... невже ж лист ізза могили? Мій батько... молиться... благословить. Бере мої терпіння до свойого батьківського серця...

Поглянула щераз на старий затовщений листок паперу і прилягла до нього устами, а на обличчі загоріли два румянці.

—Невже ж цей лист до мене?— Вона вже втрете перебігала очима писані рядки.

—Бог добрий... Твоє правдиве життя—вічне життя... — Я з тобою, не бійся!

Притиснула листа до грудей і впялила очі перед себе. Доперва тепер завважила капличку за парком.

—Звідки ця церковця? Чи була вона тут раніше? Мабуть була...

З церковці вийшла молода жінка, скорою ходою звернула на паркову стежку й стала перекидати ногою сухе листя на стежці, вдивлялася пильно наче б чогось шукала. Дійшла аж до лавки, обійшла її довкруги, перекидаючи раз-у-раз сухе листя.

—Ви шукаєте чогось?

—Я загубила листа!

—Цього?

—Так, спасибі!

—Пробачте, але я не віддам вам цього листа.

—Навіщо він вам? Це ж на чужій мові.

—Я—українка.

Довго дивилися обі прямо собі ввічі. Тихо було довкруги, тільки вітер листям шелестів.

—Щасливі ви! Маєте батька. Оставте мені бодай цього листа!

—Не маю батька, я одинока.

—А лист?

—Я його знайшла в хвилині мові розпуки, в хвилині моїх найбільших страждань.

—Так він належить однаково до нас обох, бо й я знайшла його в хвилині мойого заломання.

Вже сумерк западав над парком. На вулицях мерехтіли світла, а дві жінки сиділи на лавці, пригорнулися до себе, як дві рідні сестри й читали листа від батька. Божа Мати покрила їх своїм омофором.

Вони вже не одинокі. Їх дві, а батько пише: Я тобі поможу. Я з тобою, не бійся.

Ці слова він пише до них обидвох.

РЕЛІГІЙНИЙ ХАОС СВІТУ

Дехто думає, що всяка релігія добра та що байдуже воно до якої "церкви" вони належать. Їм усі церкви добрі... Лютер, Кальвин, Генрих VIII, Рутерфорд, Василь Свистун, основник свистунівської української церкви, мають для них таку саму вартість і значення, що й Ісус Христос, Божий Син, предвічна Мудрість!

Подібне думання та говорення вказує на моральний і духовий хаос, що панує в їх серці, плід того жахливого конфлікту між правдивим християнством і релігійним нігілізмом цебто пусткою, що панує по різних сектах, які відорвалися від правдивої Христової Церкви

Одна тільки католицька Церква може вилічити душі з нігілізму, вивести народи з релігійного хаосу та запровадити їх до правдивого мира... Одна тільки Христова Церква зможе відбити наступ безбожного комунізму та врятувати світ від повної руїни, бо вона одинока живе правдивим Христовим життям, має сильну орґанізацію, яснокреслені правди віри, засоби освячення своїх вірних...

Одна молода жінка з Ню Йорку була тяжко ранена в залізни-

чій катастрофі. Замолоду була побожною дівчиною, але в подружжі змінилася до непізнання. В її родині не було згадки про Бога. Забави, кіна, роскоші заглушили голос придавленого гріхами сумління.

Чи я помру?—спиталася поранена лікаря.— Так, пані. Приготовляйтеся до смерти! Маєте ще годину часу.

Молода жінка поблідла зо страху. Закрила очі руками... Плакала не тому, що проживала без Бога, а тому, що треба було вмирати, покидати забави, роскоші та йти до гробу...

По хвилині промовила: "Пане докторе, скільки добра могла я вчинити бідним, католицьким школам і шпиталям грішми, що я розтратила на гулянки! Я забула про Бога моєї молодости, думавши про вигоди, забави, моди... Горе мені! Як я стану на Божий суд! Що відповім свому Творцеві?! Нещасна я!... Вже запізно!"— закликала в розпуці...

Мертвецька блідість покрила її обличчя. Сильне зворушення спричинило їй смерть...

Лікар заявив: "Я ніколи не чув страшніших слів ніх те: "Горе мені! молодої американки, що втратила релігію та проживала немов Бога не було!...

ВЕСЕЛИЙ КУТИК

Стрінулися в Кремлі сателітні дипльомати та стали прохати Сталіна: Дай нам позичку!—Не дам!— Дай нам хліба!— Не дам! —Дай нам спокій!—Не дам!—відповів загніваний Сталін.

Чим різняться американці від совітів у Берліні?—Американці привозять німцям збіжжя, мясо, папіроси, а москалі твори Леніна, Сталіна і хмари демагогів, що на всі лади захвалюють щастя та добробут совєтських громадян, але того добробуту чомусь не хочуть дати німцям.

Один совєтський громадянин приїхав до Америки. Обступили його наші цікаві люди та стали питатися як там узагалі проживається людям під Сталінською конституцією.— Втікач: Не можна там нарікати на життя?!—Як неможна? Та ж нам казали, що там страшне пекло: голод, морди, терор, примусові роботи по концентраційних таборах смерти! Хіба все воно неправдиве? —дивувалися люди.—Ой, правдиве все те, ба й більше ніж правдиве, але всетаки нарікати невільно, бо за всяке нарікання та критику вивозять на Сибір, або попросту стріляють.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

DECEMBER, 1949

UKRAINIAN PAROCHIAL SCHOOLS

By Rev. Michael Schudlo. C.Ss.R.

ALL Ukrainian Catholics regard with joy the ever growing number of our parochial schools frequented by thousands of our young boys and girls.

Our Academies for girls are performing an important duty of educating our girls into good Americans and good Ukrainians at the same time.

New schools are bemg constructed throughout the different States, where the Ukrainian Catholics are living.

Active school boards are doing their utmost to secure proper financial support to teachers and pupils.

Our generous benefactors and parishioners bear gladly the tremendous burden of financing our parochial schools in fully justified hope to make out of their children good American and good Ukrainan faithful sons and daughters of the Ukrainian Catholic Church.

Parochial schools are necessary for the Ukrainian Catholics living in America and in Canada, as they are necessary for all Catholics in general.

Pope Leo XIII said to an American Bishop: "Schools' problem is a problem of life or death. The school is the battle-field, which will decide whether the society will be Christian or not."

It is an obligation of conscience for us to learn about the Creator of the world namely God, about Christ, His Church, about man's eternal destiny, or as a school teacher wrote to me protesting against my article "Live or die" printed in the Way: "To my understanding the principal purpose of Catholic education or schools is to teach the children to know, love and serve God and to be happy with Him in heaven."

The author of these words would be perfectly right, if there were but one rite in the Church of Christ. Since there are different Rites in Christ's Church the parochial school of different rites must teach their pupils to know, love, and serve God and Christ in Rite and through the Rite in which a child was born or baptized or should have been baptized, following the rite of his father, no matter to which rite his mother might belong.

Our dear Children are Catholics with a special Rite, which embraces the various church-services, customs, traditions, special code of laws, etc.

They cannot just be taught arithmetic, physics or how to write and spell the words, as it is in public schools, which do not teach the children the Catholic moral code. On the other hand they cannot just be taught to be good Catholics in general. Our Children and our dear Youth must be taught to be good Ukrainian Catholics.

This statement is not welcomed by that "faithful reader of the Way," who sent me his protest without signing his honorable name. And yet it is the only way for our parochial schools to be successful in fulfilment of their duties towards America, our Ukrainian people and Church. We do not pretend that our parish Schools should put nationalism above God and His Church, but they must teach our children to worship God in the Ukrainian Catholic Rite, preserving in our young generation our spirit, traditions, customs, instilling into their little hearts a strong attachment to our Ukrainian Catholic Church and our beautiful Rite.

Our Rite is not a trifle. His Excellency, A.G. Cicognani, Apostolic Delegate to the U.S.A. said at Bishop Bohachevsky's Silver jubilee in 1949 at Stamford: "Some might think that Rite is simply an external ceremony. But around a Rite, as a vital nucleus, there are revealed and incorporated the characteristics of a people and their qualities. In a rite there are sculptured as it were, their discipline, their history, their genius; hence a rite, in the religious sense, is a sacred symbol of one's nation."

The Holy See of Rome through innumerable Decrees, Bulls, Apostolic Letters stresses on the preservation of our rite within Christ's Church.

Following the encouraging directives of the Vicar of Christ, the Pope of Rome, Our Most Reverend Bishop Constantine Bohachevsky, insists upon the erection of Ukrainian parish schools. Thank God, our people living in this country understood the noble aims and efforts of their Beloved Pastor. We can glory in having a considerable number of schools throughout the diocese.

Many children are frequenting these schools entrusted to the care of the teachers by their parents who often do not have neither time nor possibility to give their children all that they would wish to give them. It is, therefore, that they must entrust their most precious treasure —CHILDREN— to the parochial schools with an unlimited confidence that some day their children will take place as zealous members of our religious communities, becoming workers and devout parishioners of our churches.

I Here lies the principal purpose of our parish Schools and the noble task of our school teachers. They must make out of our children *good Ukrainian Catholics* with a strong attachment to our beautiful Rite and Church. If our parish schools intended to make out of our Children just good *Catholics in general* we would not be in need of founding our own schools and spend thousands of dollars a year for them. There is an easier way to reach that aim namely to send them to the nearest Latin School, and thus spare the money for a more useful work.

II. Besides teaching our Children to love their Church and to stick to their Rite, which no Ukrainian can betray without sin and violation of the Papal Decrees which cannot be transgressed at will, our teachers must teach our Children to be good Americans, to love this country, to defend it even to death in case of necessity or attack.

The Ukrainians are as good Americans or Canadians as all other nationalities. Every parish has its dear war dead that proved with their blood their American or Canadian patriotism and their loyalty to America and Canada. Without being prophets we can be sure that our Ukrainian Catholic Youth will always defend America with the same courage and generosity as it did in the past world-war.

Our Ukrainian parish schools do not graduate Judith Coplons nor will they ever nurture any twenthieth-century Huns or Vandals to ravage America or Canada turning these democratic countries with their wonderful institutions into Russian-Communist stooges and slaves.

III. Our Ukrainian parish schools must create in the hearts of our Children a noble pride in being descendents of St. Volodymyr and Saint Olga. They must be acquainted with our history, our traditions, customs, which characterize our people. Our Children must be taught our history, our national songs, our mission within the Christ's Church, the beauty of our Rite, the obligation to stick to it and to worship God in it. Ukraine has been a bulwark of Christian civilization for centuries against the Pechenegs, Polovzi, Tartars during the period of our Princes and later on during the famous era of Kozaks' wars against the Turks.

The heroism of our glorious and indomitable Kozaks backed by a few thousands of Polish troops saved Vienna from an imminent destruction by the Turks in 1683, launching an irresistable attack on the Sultan's armies ready to occupy Europe. With the hymn on their lips "Holy Virgin, Mother of Ukraine" they struck terrific blows on the unfaithful followers of the moon and thus freed Austria and all of Europe from mohammedan slavery.

In these very days our Ukrainian Insurgent Army (UPA) is heroically struggling against the Communist Vandals that are preparing a terrific attack on the Christian world and America.

Our beloved Brethren in Ukraine with their Hierarchy are resisting to their utmost the Communist violence to be torn away from the Catholic Church, dying for their Catholic Church and for the loyalty to the Roman Pontiff.

Our dear Children and our splendid Youth must be taught all that to be proud of being Ukrainian Catholics.

This, and but this is the noble task and purpose of our parish Schools. If our schools fulfil their mission among our Children and Youth, we will not be constrained to complain about our dear Youth deserting the Church in which they were made children of God.

We do not criticize anybody, we are just trying to draw the attention of some of our teachers to some weak point of their methods in teaching in our parochial Schools in order to be fit to accomplish the noble task with which they were entrusted by our Beloved Bishop, Pastors, and Ukrainian Catholic Parents.

SOMETHING TO STAND ON

A missionary had fallen into the hands of cannibals, and preparations began for lunch.

"If you're going to eat me," he announced, "I must warn you that you won't like me." With this he took out his knife, sliced a piece from the calf of his leg, and handed it to the chief.

The chief took one bite, spat it out, and grunted.

The missionary remained on the island for 50 years. He had a cork leg.

Prohibition of the Holy See to Change Rite

By Rev. Michael Schudlo. C.Ss.R.

THE Roman See positively opposes any arbitrary change in Rites and defends their quality, for they complete and show the universitality of Christ's Church, the unity of which does not consist in a uniform way of worship or rite, but in unity of faith morals and obedience to the Vicar of Christ the Pope of Rome.

The Catholic Church is jealous of her rites and glories in them, for they coalesce in one harmonious whole. The real fullness of the Catholic Church cannot be comprehended except by taking into consideration the Rites of the East and of the West as one grand whole, the living expression of worshipping God according to the different dispositions and customs of the nations. Any effort to bring forced unity in worshipping God by suppressing the other rites would be artificial and unnatural, and consequently doomed to failure, as it is impossible to deprive all nations of the world of their national customs and turn them into English, German or French.

"Unity in faith, variety in rite" has been always the golden watchword of the Vicars of Christ. This attitude is the only successful way to bring the Oriental separated brethren to the unique flock under the Pope. They must be convinced by a fraternal treatment that they should not be afraid of being deprived of their beautiful Rite in joining the Catholic Church, because all Rites are holy and worthy of respect.

Numerous decrees of the Roman Pontiffs, several decisions of the Congregations stress the mind of the Holy See on this matter.

Pope Clement VIII, answering a letter, wrote to the Ukrainian prince, Constantine Ostrogsky in 1605: "We agree with you on the preservation of both (Eastern and Western) Churches. We have, therefore, left intangible your rite and ceremonies, by which you worship God, and we want to remain so."—Prince Constantine of Ostrog was at first a friend of the union with Rome, but later became its most hostile adversary, throwing his name and his immense fortune into scale against the three main organizers of the union: the Metropolitan of Kiev, Micheal Rahoza; his vicar, Cyril Bishop of Lutzk; and Bishop Hypatius Potey.

The laity has always enjoyed in the Church of the East a wider prerogative of supervision over ecclesiastical administration than has been accorded them in the West. Prince Constantine of Ostrog as well as the powerful brotherhoods profited by this privilege to oppose their Bishops in their noble efforts to bring unity of faith to the Ukrainian population.

Urban VIII forbade any arbitrary transit of the Ukrainians to the Latin Rite through the decision of the Congregation of faith in 1624, ordering all Archbishops and Bishops of the Ukrainians to refuse

such permissions of changing the Rite both to secular (laymen) and regular. Furthermore he forbade under the penalty of nullity of act and other pains incurred by the transgressors all Latin Archbishops, Bishops and Prelates to accept such Ukrainians under any pretext to the Latin Rite.

Propaganda of Faith issued a Decree in 1624, whereby she ordered the Papal Nuncio in Poland to impose to all Provincials, especially those of Jesuits, to warn their confessors not to influence the Ukrainians to pass over to the Latin Rite.

Pope Benedict XIV in 1744 extended to the Ukrainians his Bull Demandatum coelitus issued for the Melchits, as it plainly follows from the Papal Decree Inter Plures addressed to Ukrainian Metropolitan of Lviv, Atanasius Sheptycky: "We wish that you mention it." The Pope continued, inflicting at the same time "privation of the active and passive voice upon those, that transgress the customs, rites and ceremonies of the Oriental Church."

The same Pontiff says in a letter to the same Metropolitan: "Your complaint about the transit of the Ruthenian (Ukrainians) to the Latin Rite is right. You know well how much our predecessors abhorred such transits. We abhor them too, for we ardently wish the preservation and not the destruction of your Rite."

Pope Gregory XVI wrote to the Ukrainian Cardinal, Michael Lewitsky in 1741: "The Roman Church preserves and respects your Rite as well as all other Oriental rites."

Propaganda of Faith issued an order in 1757: "It never was nor is it now permitted to any Orientals to transit from their own rite to the Latin, unless by special permission of the Holy See."— Two years later the same Congregation confirmed the quoted decree, adding: "These Orientals cannot, indeed, go over to the Latin Rite. They are under the penalty of mortal sin obliged to retain their own rite and to stay in it."

Pope Pius IX wrote to the Ukrainian Bishops gathered in Vienna in 1856: "Innumerable decisons of the Roman Popes prove to you how does the Apostolic See respect your Oriental Rites and exhort to preserve them."

Pope Leo XIII n his Orientalium Dignitas of 1894 states: "Neither the baptism performed of necessity by a priest of another rite, nor the confessions made to a priest of another rite, nor Holy Communions, nor the Extreme Unction can create a chance to go over to another rite. Not even a steady practice of such a different rite, regardless of how long it may be, can entitle anyone to change his rite."

The same Pontiff continues: "It is therefore, more than ever, the duty of our office to watch strictly that no injury be done to Eastern rites by the imprudence of the ministers of the Gospel from the Western lands."

Futhermore this great Pope says: "Any Latin missionary, whether secular or regular, who by his advice or influence shall have persuaded an Eastern Christian to adopt the Latin Rite, shall incur ipso facto (immediately) suspension a divinis (interdiction to say Mass and administer the Sacraments) and all other pains threatened in the Constitution 'Demandatam' (or Benedict XIV)."

Pope Pius XI in his Encyclical "Ecclesiam Dei" published on the occasion of the third centenary of St. Josaphat, the Ukrainian Metropolitan of Polotzk and glorious martyr for Catholic unity, clearly emphasized the equality of status of the various Liturgies in the

Church: "Then we shall see all peoples, brought together in this manner, in possession of the same rights, whatever may be their race language or liturgy. The Roman Church has always respected and maintained the various rites, and has at all times insisted on their presevation."

The Sacred Oriental Congregation issued a special Decree for the Ukrainians living in America and in Canada in 1929 "Cum Demandata fuerit," which states this rule: "The Priests of the Latin Rite are not allowed to induce any members of the Ruthenian (Ukrainian) Rite to transfer to the Latin Rite."

All these documents plainly rebuke those that affirm that the Holy See does not respect our beautiful Rite and tries to latinize it.

WHAT DO YOU KNOW ABOUT THE CHURCH?

The Church of God is a society of people who believe in one true God and in Jesus Christ. Its purpose is to glorify God and to make its members happy. The first church on earth embraced the first two people—Adam and Eve—who, in their sinless and innocent state found great happiness in knowing and in loving God and living in union with Him.

After the fall of our first parents, the church founded by God embraced all those who were to be saved and united with God by faith in the Saviour, the only begotten Son of God. "Christ loved the church, and delivered Himself up for it: that He might sanctify it... that He might present to Himself a Glorious Church." (Eph. 5: 25-27).

"The justice of God by faith of Jesus Christ, unto all and upon all them that believe in Him." (Rom. 3: 22). Planted to sanctify and lead the world from sin to a unity with God, the Church in the Old Testament sanctified the world with the revealed belief in the true God and the promised Saviour.

After the arrival of the Saviour on earth, the Old Testament church was replaced by the Christian Church, which, with all future revelations, preserved and proclaims belief in the True God and the arrival on earth of the Saviour of the world, our Lord Jesus Christ.

"Can he, (the Pope), then, be silent when in a nation there are torn from the center of Christianity in Rome, with violence and cunning, the Ukrainian churches which are united to her, when there are imprisoned all the Ukrainian Greek Catholic bishops because they refused to apostatize their Faith, when the clergy and the Ukrainian faithful are persecuted and arrested because they refuse to be separated from their true Mother Church?" February 20, 1949.

A city smarty, driving through the country, came upon a horny-handed son of toil sitting by the roadside, leisurely grinding away at a cud of natural leaf and as leisurely doing a careless job of whittling.

"Say, Rube," called the city youth, "have you lived here all your life?"

Neither looking up nor missing one stroke in his whittling, the rustic spat disgustedly and replied:

"Not yit."

WELCOME ADDRESS IN HONOR OF BISHOP BOHACHEVSKY

Delivered by O. E. Harasym, M.D., on October 30, 1949 at Town Hall, Philadelphia, Pa.

"DEEDS are fruits, words are but leaves."

An old English proverb which well exemplifies our Jubilarian His Excellecy Most Reverend Constantine Bohachevsky. For this day will long be remembered not by what is said today, for words are but leaves, that fall and dry by the wayside, but the deeds and fruits that His Excellency Most Reverend Bohachevsky has accomplished in his twenty-five years, as our Bishop and beloved leader, will be long cherished and preserved.

To have accomplished such deeds and fruits, one must possess, outstanding character, will, and the perseverence to attain one's goal. This His Excellency has portrayed over and over in his work among the Ukrainian people. His life, his work, his staunch character is an example for every Ukrainian to follow, if we are to attain the aspirations of a free Ukraine.

What have been the accomplishments of our Excellency? One might ask.

In his twenty-five years of toil among the Ukrainian people, His Excellency has accomplished more than any American Ukrainian, in the history of the Ukrainian people in the United States. Through his efforts, and financial support, he has established—

1. Over 50 Parochial Day Schools
2. Ukrainian Catholic High Schools in Stamford, Conn., and New York.
3. Ukrainian Catholic College and Minor Seminary, in Stamford Conn.
4. Ukrainian Catholic Girls' College in Fox Chase, Pa.
5. St. Josaphat's Major Seminary in Washington D.C.
6. Through his efforts, the only Ukrainian Library and Museum, in the United States was brought into reality.
7. He was responsible for the commencing of numerous Ukrainian-American speaking periodicals such as The Way, which today is our Diocesan weekly; and the Ark a Catholic monthly.
8. Through his sole efforts the Ukrainian Catholic Refugee Committee has been organized and many thousand Ukrainian refugees have found shelter in our United States.

For all these deeds and fruits may our Excellency be repaid two-fold by Our Maker, and may his work continue and progress, so that the life of Ukrainian people, and the culture aspects achieve the highest domains, that it can possibly attain.

May Our Excellency because of His toils and hardships for the benefit of the Ukrainian people cherish forever, the deeds that his fruits will bear in the future, and may His life be ever lasting.

HELP IN THE EDUCATION OF PRIESTS, MISSIONARIES – LEADERS

Dear Friend:

The whole world, and the Ukrainian people in particular, are passing through times of terrible stress and tension. Their most treasured possessions—*Faith and Liberty*—are being threatened with utter annihilation. Savage forces of evil and untrammelled malice have been let loose against our religious and national life.

Shackled and enslaved by those evil forces of darkness and perversion, practically the whole mass of our people, utterly exhausted, are braving the cruellest persecution —yes, martyrdom.

More than ever do we stand in need of brave and clearsighted leaders filled with spirit of faith, love and generosity, to guide our Ukrainian people through rubble, ruin and rivers of blood, and guide them to the sunny regions of faith liberty and peace of soul.

Who are these leaders???

They are the Priests of Jesus Christ, the Missionaries!!!

Give the people Missionaries with minds enlightened by Holy Faith, with hearts aglow with Divine Love!!! They will direct the people out of the heavy darkness into a new, bright life!!!

In our Seminary, we, the Redemptorist Fathers, are doing our best to educate and train such Missionaries!!! Willingly we labour in our Seminary, gladly we consecrate to these labours our time, our strength and all our resources... But we have to acknowledge an urgent need of help and material assistance.

For this assistance we appeal to good, generous souls—to You, dear Friend.

Cost of educating and training a Missionary amounts to over four hundred dollars a year. This sum represents the annual interest coming from an invested capital of TEN THOUSAND DOLLARS. Were you to establish such a Capital Fund, it would mean that the education and training of a successive line of Missionaries has been secured in perpetuity. As soon as one student reaches the goal of his

training, another is automatically helped by the Fund, for THE FUND ITSELF REMAINS UNTOUCHED.

Two such Funds double the number of Missionaries, three would triple the ranks and so on... We have decided to establish, with the help of God and our Friends, at least one such Capital Fund and dedicate this Fund to the Blessed Mother of Jesus, the Eternal Priest, under Her favorite title of Our Mother of Perptual Help.

Won't you, dear Friend, help us in establishment of this Fund. We ask this for the love of God and for the sake of safeguarding the sacred heritage transmitted to us, as the most sacred trust, by our Forefathers.

You WOULD like to establish such a Fund all by yourself—you know your banking—and you realize what an immense profit would accrue to you in this Spiritual Bank, even long, long after you are dead. You regret your inability of doing so...

Still, you can be of great help by contributing your share to the establishment of this Fund of Our Mother of Perpetual Help. In this, let your heart, your faith, your love and compassion for our martyred Church and Nation — and your means — be your guide.

It might be one half of the Fund's amount—or maybe one or two thousand dollars—or perhaps the cost of a year's education for one or two students for the priesthood donated annually as long as you live. Maybe just one hundred or fifty dollars...

Let your conscience, as well as your material resources, be your counsellor. Remember, every contribution, be it ever so modest, helps.

If you have little ready cash on hand, perhaps you could send in one or two bonds—they are just as acceptable as cash. You could donate for this holy Cause part of your regular income, either monthly or deducted from each pay cheque. Make this your free-will and grateful Income Tax to Our Lord.

Your resources are meager? Then perhaps you could join forces with a number of your friends in a Club of Our Mother of Perpetual Help, arrange for a weekly or monthly collection toward the Fund and forward it to us.

Many other suggestions may suggest themselves to your generosity —put them to work. And remember this holy cause when making your Last Will and Testament...

OUR GRATITUDE

The Fathers in all our monasteries will remember you daily in the Sacrifice of Holy Mass.

At noon-time every day, all the Redemptorists throughout the whole world will intercede for you with the Blessed Virgin Mary.

Daily, at evening time, all the members of our communities will pray for you before Jesus in the Blessed Eucharist, continuing to do so even after you are dead, when others may have forgotten you and when you may most need help.

Every Wednesday, all our prayers Holy Communions labors and penances wll be offered for our Benefactors and you will be among them.

Every month, the Holy Sacrifice of the Mass will be offered for all who assist us in training our future Missionaries.

In this way your name and your deeds will be placed in the Sacred Heart of Jesus to be daily remembered at the Altar during your life here on earth and when you will have passed into the next.

Kindly place your offering in an

envelope and forward it to us. Even now, our prayers go to Almighty God that He may bestow His choicest blessings upon you and your dear ones.

Please address all offerings to:

VERY REV. FATHER RECTOR,
ST. MARY'S SEMINARY,
BOX 105, WATERFORD, ONT.,

SOME THINGS TO DO

1. Start today and pray every day for the light to know your proper vocation in life and the grace to follow it—whatever it may be. Here is a short prayer that you can easily learn:

"O Lord, grant that I may know the vocation to which Thou hast destined me from all eternity. Give me the courage to embrace it generously and to be faithful to it. From this moment I abandon myself to Thy holy will. Amen.

2. Examine yourself in regard to the sin of envy—and resolve to avoid, in the future, all sins of this kind.

Ask yourself these and other questions: Do I notice that others are getting more than I? Do I become angry with those who receive more consideration or favors than I? Do I think or say, "It serves him right," when a more favored person receives some punishment?

3. Form the habit of being grateful to God for the temporal and spiritual blessings you receive. Let the words "Thank You, dear God" be often in your mind and on your lips.

4. Every day say a prayer to St. Joseph, asking him to obtain for you the grace of happy death.

WE MISS YOU

We miss you at church when you are not there. This is our loss as a church. It is yours too, isn't it? After all the church does mean a lot to us all.

When we do not go to church we lose something that we need which makes our work go better. It is not the same when we let Sunday go by and we do not attend Mass.

The seeking of God strengthens every good resolve. The communion with the other Ukrainian Greek Catholic people warms our hearts. We need to go to Church.

It's a habit—they say—this going to church. Yes, it's a habit; a good habit—a right habit. A good habit is an asset as much as a bad habit is a liability. If you have had the asset of this good habit don't lose it, for your own sake; for your family's sake; for your friend's sake; for the Master's sake; for the sake of a better city and a better world.

Sunday is God's day—it should be kept for the great things of the soul. Don't let us or the Master miss you next Sunday in a Ukrainian Greek Catholic Church.

The great big beautiful car drew up to the curb where the cute little girl was waiting for a bus, and a gentleman stuck his head out the window and said:

"Hello, I'm driving west."

"How wonderful," said the girl. "Bring me back an orange."

MENTAL HYGIENE AND GUIDANCE

By Brother S. Methodius, F.S.C.

ADJUSTMENT mechanism was the topic of the third lecture. These were explained and examples given for each. Thus we found that, in general, society approves of compensations, substitutions, and rationalizations; only tolerates identifications, projections, and egocentrisms; criticizes sympathisms, regressions, and dissociations; and disapproves repressions, negativisms, and fantasies. The persistent nonadjustment behaviour was condemned as immature and harmful. Finally, six basis for evaluating mechanisms were listed.

Goal for Adult Development

Adjustment is mainly a habit. The traits of a mature person listed below are ideals to be aimed at.

1. *Traits Indicating Intellectual Maturity*

(a) A mature person can come to a decision without having it bolstered by friends, tradition, relatives or authority.

(b) He can see that "the tail goes with the hide," and applies this with regard to his own activities.

(c) He can observe himself without being overwhelmed by prejudice.

(d) He prefers making a compromise for the common good in things that do not involve a principle or morality to "butting his head against the wall."

(e) He does not make up his

Are you able to assume responsibility for yourself? Can you make up your mind? Do you know yourself? your strong points? your weak points? Have you a philosophy mind in advance of the evidence.

(f) He accepts the indifference of the universe to his fate.

which gives meaning and purpose to life? If you can answer these in the affirmative, yes, you are intellectually mature.

2. *Traits Indicating Emotional Maturity*

(a) Emotionally mature person has ability to bear tension.

(b) He is indifferent to the kind of stimuli that affect him.

(c) He has outgrown the adolescent moodiness and sentimentality.

Can you withstand disappointments, difficulties and frustrations which life presents? Can you carry under the tension without blowing up? If you can, you are emotionally mature.

3. *Traits Indicating Social Maturity*

(a) Independence from home.

(b) Security in the friendship of agemates; "act their age."

(c) Adjustment to accepted good customs and conventions.

(d) Finds work that interests him, and pursues it. "The distant pastures are always green" is not maturity!

Can you stand up on your own feet without depending on your parents or friends? Have you decided

on the work which will be your life's occupation? Have you established friendly relations with those of your own age? Have you developed the "give-and-take" attitude? If you can answer these questions by "yes," you are socially mature.

4. Traits Indicating Moral Maturity

(a) A morally mature person treats other individuas on the basis of merit, without respect to social status, race or occupation.

(b) He has achieved a philosophy of life, which may be used as a guide to conduct, which is according to his moral and religious principles.

(c) He identifies himself with a cause or purpose greater than himself.

Do you regard every other individual as if he were of infinite worth? Do you regard every individual as your neighbor with an immortal soul? Are you convinced that your life after death will depend on the success you take of the present life? If so, you are morally mature.

Conclusion

To enjoy mental health we must be imbued with the fundamental principles, have true conception of values. We must realize the folly of trying to gain a world at the loss of a soul. We must not pay too high a price for the gifts we seek; we must preserve our religion, our culture, our language, our traditions as we adjust ourselves to new environments, to new demands. We must be convinced that our loyalty to our Faith serves but to strengthen our devotion to our country. We must not sacrifice the spiritual on the altar of the material. As we prepare ourselves for the business and professional needs of today and to-morrow, we must never cease to stress the great Eternal Truth of Life.

From the very beginning we must know the difference between *success* and *achievement*. Persons have a natural desire for achievement, but often this desire is converted into a desire for mere success, by making a person seek to be applauded. We must learn that the greatest reward of any achievement is in the satisfaction experienced in the knowledge that something has been done as well as possible. We must learn that life offers very few opportunities for doing what the world calls great. If we learn fidelity to the seeming trifles of life, we will be well prepared for a great emergency should it ever arise. A real hero has not prepared to be one; he merely demonstrates that he is one when he acts in a crisis in the manner for which his previous life has qualified him. Not the action, but the ideal behind the action, renders it heroic.

It is essential from the very beginning that a person recognize his value. Anything that weakens his self-esteem carries with it a whole train of maladjustments. An attitude of general disapproval destroys his self-esteem. Constant mistrust makes him doubt his ability to achieve anything.

The cradle of mental hygiene is in the home. It needs the care of two devoted and painstaking parents. All character defects are the result of a person's inability to adjust himself to certain circumstances. If he is an extrovert he shows his feelings in an aggressive attitude. The introvert, on the contrary, is characterized by a shrinking attitude.

Father Raphael McCarthy, S.J. defines mental hygiene in the following term: "A man enjoys mental health when he can control his own thoughts and impulses, his emotions; when he reacts to other situations and persons in ways justified to the circumstances; when he makes the best of the difficulties life brings him and thus maintain his mental balance."

Our aim must be to instill into each one of us a *deep spiritual life*, which is the true basis for any form of mental hygiene.

The immediate restoration of God to the political, economic and social life is a MUST we can no longer ignore. God in the family; God in the schoolroom; God in economic life; God in government; God seated at the council sessions of the great nations of the earth; this is the challenge of the present; this is the great need of the future!

COMPROMISE

This story is going around in Europe. A hunter named Sam went out with a long-range rifle, and came upon a huge bear. The bear was not as well armed, but he had claws and wit. So he asked the hunter, "What are you looking for?" Said the hunter, "I want to get myself a fur coat." "Well," said the bear, "I'm looking for my breakfast. Why not come around to my den, and we'll talk it over."

The hunter and the bear sat down to work out an agreement. After a while the bear got up all alone. They had reached the compromise. The bear had got his breakfast, and the hunter his fur coat.

SOFT IMPEACHMENT

Some years ago, when I was with the St. Louis Municipal Opera Company, the weekly dress rehearsals took place Saturday nights, lasting until around sunrise. Most of the Catholics would rush from the dressing rooms to attend early Mass together, usually ignoring one of the other singers, a friend of mine.

Eventually, he told me he was a Catholic and asked me to go to church with him the next Saturday while he went to confession. I agreed and after we left church, he remarked, "What a glorious feeling confession is! In fact, the priest obviously knew how much better I felt after confession, for he suggested my trying it a little oftener." I told him my last confession had been two months before.

"Is that right!" he ejaculated. Then, after a few minutes pause and looking inordinately happy, he continued, "This is the first time I've been in a confessional for 27 years!"

AS THE FATHER OF CHRISTENDOM SPEAKS TO THE WORLD

"The Church of Christ follows the path marked out by the Divine Redeemer. She knows herself eternal; She knows that she cannot perish, that the most violent tempests will not avail to submerge her. She does not beg favors."

* * *

SHALL I BE A NUN?

By Daniel A. Lord, S.J.

WHY should one start to write of vocation as if it were a lovely fairy tale?

Because as a matter of cold, sober fact it is just that. It is an additional, incredible chapter to the story of God's incredible love for mankind. Love and sin are really the only two staggering mysteries in the world—God's love poured out in the stars, the crucifix, the sacraments; man's sin poured out in unbelief, hatred, sacrilege. Of the two God's love is the greater mystery. For we have enough experience with ourselves to know how little is to be expected of us; we have not knowledge enough of God to comprehend how infinity could stoop to littleness, how the all-sufficient creator could squander love on the all-too-insufficient creature. We accept the fact with grateful uncomprehending faith.

Yet in the additional chapter of this love story, God selects from the great mass of poor, inadequate humanity certain women, differing little it seems, in natural charm or grace or worth from the rest of womankind, to whom to pay the supreme compliment of asking them to be His brides. This mystery piled on mystery is the beautiful thing called vocation.

Working with God

God has so ordered the world that a great part of His work must be done by human beings. Parents carry on His creation. Priests, as they offer Mass, cooperate in His redemption. Men and women aid Him in the world's santification, some through the example of their holy lives, some through actual work for the salvation of souls.

So when in each generation He asks young women to become His brides, He means to intrust them with a splendid role in His work for the world's salvation. He holds out His wedding ring and asks them to wear it upon their finger. With love's demanding He insists that they give up other human loves for the only love of Him and of the souls He came to save. He offers them the love of Sacred Heart but shows them how full that heart is of tenderness for the world's young and needy and suffering. His love, like the love of all noble beings is an intensely active thing, restless and alive, and it demands that those He loves be keenly concerned about the things that engross His interest and sympathies.

So generation after generation young women, at a time of life when the world is most ingratiating and fawning, accept His love with all its splendid implications of labor and sympathy for the souls He sought on Judean highways, place His ring upon their fingers, and pledge their lives to His love and the interests His love loves.

The Church is properly proud of the nuns. No other religion has ever produced them. Rome

cherished twelve vestal virgins and bragged of them before the world. The Church possesses hundreds of thousands of true vestal virgins and with humble pride recognizes in them a mark of God's unique love of His religion.

For only to Catholic women is this sacredly beautiful proposal made. And only Catholic women have the courage to accept the proposal.

The Church realizes that these do so much of Christ's work that she would be quite lost without them. Christ has always had definite work for them to do, a work which could be done by no substitutes. In the days of woman's worst degradation pure virgins, who "took the veil" from the hands of the Apostles and died gladly for the sake of their heavenly bridegroom, were one of the greatest forces against man's bestiality and woman's humiliation. When virtue and civilization were both drenched in the blood shed by ruthless barbarians, convents, like citadels of peace and purity and womanly virtue, stood unconquerably in the path of savagery. Slowly and certainly the care of children, the nursing of the sick, the saving of the weak, the protection of the hunted were entrusted to the nun, until she became almost the symbol of the Church's love and Christ's love for His poor and His little ones. Today she does Christ's work in schools and hospitals, in orphanages and refuges, wherever a woman's hand and heart are needed to cure bodies or guide souls.

The Church has been quick to appreciate the fact that her nuns are exceptional women, who love Christ exceptionally, and hence are exceptionally suited to care for the very ones He most loved in life.

Besides the Church is deeply grateful that she is able to point out in the midst of a world frankly incredulous of woman's virtue, these thousands of modern women whose purity is a profession and whose sinlessness is sanctified by vow.

So in every generation Christ scans the hearts of young women, looking for those who have the brave souls, loyal hearts, and unselfish affections needed in His brides.

WE KNOW NOT THE MAN

At the burial of medieval Hapsburg monarchs in the vault of an ancient church in Vienna, the funeral procession would find the gate closed. A monk would ask: "Who seeks admittance here?" Conforming to the ritual, the attendant would reply that the Emperor of Austria-Hungary, King of Bohemia, etc., piling on all titles, was at the gate. The monk would reply: "We know not such man." Finally the attendant would say in deep humility: "A miserable sinner craves admittance to rest." Then, and then only, would the gates swing open to receive the majestic remains. —*Dorothy Thompson.*

"I'm having my troubles," a man complained to his friend at the club. "My wife tells me that almost every night she dreams she's married to a millionaire."

"You're so lucky!" exclaimed the friend. "Mine thinks that in the daytime!"

EDITOR SPEAKS . . .

DEAR Readers of the Redeemer's Voice:

The Year 1949 is approaching its end. The greatest of the Christian feasts, the Nativity of Jesus Christ, the birthday of our beloved Redeemer is at hand...

The Editor of the Redeemer's Voice wants to extend sincere wishes and compliments to all the Readers of this Ukrainian Catholic Monthly, which uniting in itself the religious and national interests of the Ukrainians aims to promote among them the knowledge of our beautiful Rite, and to refresh among our populations in America and Canada the famous feats of our ancestors and the glory of Ukraine or Rus of old, the homeland of our forefathers. The main purpose of this Monthly printed by the Redemptorist Fathers of the Ukrainian Catholic Rite strives to make out of our wonderful Boys and Girls loyal Americans or Canadians and good Ukrainian Catholics at the same time.

May the Child Jesus and His Blessed Mother, to whom Yaroslav the Wise, king of Ukraine, consecrated his state and his people in 1037, bless all the Readers, the new Subscribers, Propagators and Friends of this Monthly and bestow upon them all the graces and favors from the crib of the grotto of Bethlehem...

Catholic Women's Opportunity for Moral Leadership Stressed

THE moral leadership that can be furnished by Catholic women in the world's struggle toward peace was emphasized in the opening addresses of the four-day institute on United Nations, which is sponsored by the Committee on International Relations of the National Council of Catholic Women. Forty-eight women from 12 dioceses attended the sessions.

Dr. Charles Malik, Lebanon's Minister to the United States and his country's delegate to the U.N., said in his address that materialism is more deeply rooted in the human personality than marxism, and is, therefore more dangerous. He stressed the need for the United States moral leadership.

Bishop Joseph F. Flannelly, Auxiliary of New York and honorary episcopal chairman of the institute, echoed Dr. Malik's plea, saying.

"I am sure that as Catholic women you can give that moral leadership. It consists in helping humanity understand that the world is one great family."

Bishop Flannelly, speaking on the prevailing secularism, said:

"Nations are still selfish. They have a desire for peace and are willing to subscribe to a code, but when it comes to themselves they say: 'Just a minute. That applies to everybody else but not me.'"

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.: 887, Office 1785
Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК

ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50

ЄВАНГЕЛІЄ,—велике на престіл, неоправлене $10.00

ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР $3.00
Книжка гарно оправлена, написав др. Кібзей. Гарні поради на ріжні хвороби, в рідній мові. 735 сторін друку.

НАША РЕЛІГІЯ—Новий Катехизм уложена Всеч. о. А. Луговим ..... .25
В українській і англійській мові, третє видання. Дуже популярна.

ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .50
Має 40 великих, зворушаючих, символічних образів, та гарні науки.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK., CANADA

CANADIAN PROTECTED C-I-L SEAL

PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S
PAINT SHOP

PHONE 836
YORKTON — SASK.

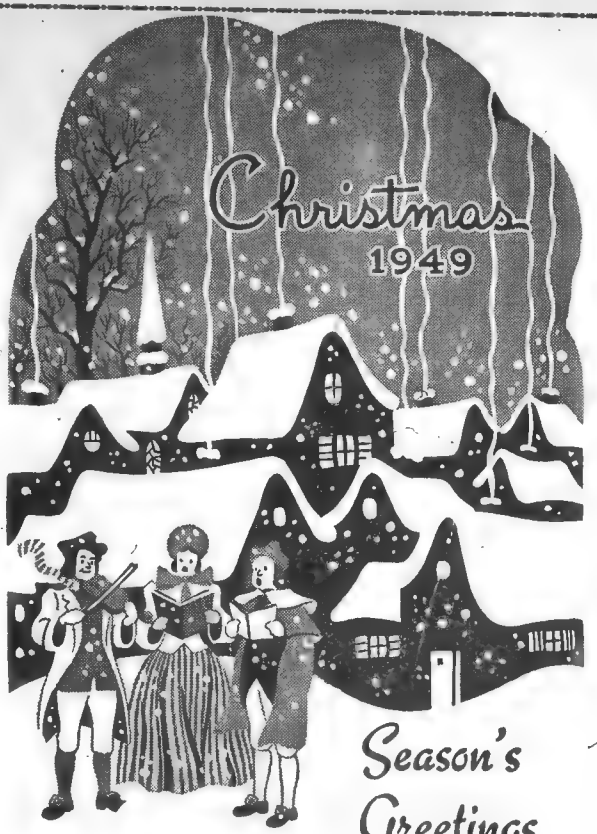

Season's Greetings from

EATON'S

THE T. EATON Co. SASKATCHEWAN LIMITED

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

СІЧЕНЬ. Yorkton, Sask. January 1950

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одно число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single Copy 15c

Редактор — Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

Editor — Rev. M. Schudlo, CSSR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор — Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager — Rev. S. J. Shawel, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Subscription for 1 year to England: 17 Shillings
Передплата на рік до Англії: 17 Шілінгів

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

— ЗМІСТ —

РОЗВАЖАННЯ— Сторінка Братства Матері Божої Неустанної Помочі	...	1
ПОБАЖАННЯ РЕДАКТОРА	...	3
АПОСТОЛЬСТВО ДОБРОЇ ПРЕСИ	...	4
ТРІЙ ЮВЕЛЯТИ — 25-ЛІТТЯ МОНАШОЇ ПРОФЕСІЇ	...	12
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ	...	14
СЛАВА БОГУ В НЕБІ І НА ЗЕМЛІ МИР!	о. Мих. Щудло ЧНІ.	17
БОГ І БАТЬКІВЩИНА!	А. Войновський	21
СЛУЖБА БОЖА	о. Мих. Щудло ЧНІ.	24
ЗА ДІЙСНИЙ МИР	о. Василь Максимець	28
ПРЕСВЯТА ЕВХАРИСТІЯ	о. Роман Хомяк, ЧНІ.	29
ЗА ДУШУ ДИТИНИ	о. Семен Іжик	32
ДОБРОТА СЕРЦЯ	П. С.	34
СЕКТАНТИ — ХТО ТАКІ БАПТИСТИ?	о. С. Х., ЧНІ.	37
ЮРКОВА ДИТИНА	Христя Денисиха	41
В ОБОРОНІ ЦЕРКВИ І НАЦІЇ	М. Хомяк	45
UKRAINIAN CATHOLICS	Rev. M. Schudlo CSSR.	49
WHY MEN RESIST MARRIAGE	Theodor Reik	53
VERBUM SAT SAPIENTI	Brother S. Methodius, FSC.	56
NEW REDEEMER'S VOICE COVER		57
SHALL I BE A NUN?	Daniel A. Lord, S.J.	58
ST. VLADIMIR WAS A CATHOLIC		59
WHY I DO NOT WANT TO GO "HOME"	Ivan Bahryany	60
DID GOD MAKE A MISTAKE?	Sower	62
CATHOLICS IN RED UKRAINE	Dr. Freidrich Funder	63
EDITOR'S WISHES		64

СТОРІНКА БРАТСТВА МАТЕРІ БОЖОЇ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

РОЗВАЖАННЯ

НЕБІЩИК НА СМЕРТНІМ ЛОЖІ

РОЗВАЖ чоловіче, що ти з пороху є, і до пороху вернешся. Прийде день, може скорше як ти собі думаєш, що ти вмреш, а тоді твоє тіло буде положене до гробу, де воно переміниться в порох, з котрого воно зроблене. Це судьба кождої людини: короля і робітника, богатого й вбогого, вченого й неграмотного.

Представ собі якусь людину, котра іноцо вмерла. Голова впала на груди, волося розбурхане й ще мокре від смертельного поту, очи й щоки запалі, твар попіляста, уста й язик задеревілі, тіло зимне й тяжке. За недовго тіло зачинає розкладатись. Ще не минуло 24 години по смерти людини, а вже труп видає таку обридливу воню, що треба вікна втворити, щоб можна дихати. Щоб домацним уможливити життя в домі треба трупа як найскорше поховати.

Це є кінець історії кождої людини.. За життя не оден чоловік так радо бачений в кождім товаристві, не одні може вважали собі за гонор бувати в його присутності й перекинутися з ним кількома словами, а по смерти він стався предметом обридження для всіх і всі стараються, щоб його як найскорше позбутися. Кілька день будуть може за ним плакати, кілька тижднів споминати, а на решті про него забудуть, а над його гробом можна написати: Тут спочиває незнана особа. А що з його душею? Бог святий жає. Коли це був праведник, або розкаяний грішник, котрий перед смертю з Богом поєднався, то його спасення запевнене. Коли же то був грішник, котрий вмер, так як він жив, то його душа пропавша. Коли над його гробом співали вічная память, то це чисті кпини, бо про него не тільки люди забули, але й Господь Бог, і про таку людину требаб сказати то, що сказав Ісус Христос про Юду Іскаріотського: Для него ліпше, щоб його мати не булаб породила на цей світ.

МОЛИТВА

О Ісусе, Відкупителю мій. Дякую тобі, що Ти не забрав мене з цього світу в тім часі коли я був ще твоїм ворогом. О Боже, що то булоб сталося зі мною, коли я бувби вмер в стані гріху? Я бувби нині в пеклі, й то вже від многих літ. Господи дякую Тобі з цілого серця, що Ти мене не погубив, і як задоситьвчинення за мої провини, я вже тепер приймаю таку

смерть, яку Ти зволиш мені прислати, хочби й зараз. Однак тому, що Ти терпів мені аж до тепер, терпи мені ще й дальше. Дай мені ще трохи часу, щоб я міг оплакувати й спокутувати свої дотеперішні провини. Я справді не гідний такої ласки, бо занадто й зачасто я Тебе зневажав. Однак Ти серцем сокрушеним і покірним ніколи не погорджуєш. Тому я вірю, що Ти й мене не відкинеш, мене розкаяного зрадника. Я вірю, що Ти даш мені ласку, щоб я через решту свого життя оплакував свої гріхи й цілим серцем Тебе любив. О Маріе, надіє моя, моли Ісуса за мною.

ІНТЕНЦІЯ НА МІСЯЦЬ СІЧЕНЬ

"Де два або три зібрані в моїм імени, там я між ними." Це сказав Христос Спаситель. Отже спільна молитва то сила, бо з нею зливається молитва Божого Сина, котрому небесний Отець нічого не відмовляє. Тому воно дуже бажане, щоб всі члени й членкині Братства Матері Божої Неустанної Помочі молилися спільно, значить на ту саму інтенцію.

Інтенція на місяць є : Усвячення людства через каяння і молитву. "Це є Божа воля, щоб ви були святими," каже апостол Павло, апостол народів. Отже всі народи мають бути святими. Так як всі народи після Божої волі мають спастися, так також всі народи мають усвятитися, бо без святости не спасеся ніхто. Як світло ніколи не погодиться з темнотою, ані правда з брехнею, так Господь ніколи не погодиться зі скверним грішником. Господь Бог і скверний грішник ніколи не замешкають під одним небесним дахом. Тож хто хоче спастися, той мусить бути святим. Бути святим не значить чуда робити, святим бути значить бути свобідним від гріха, й провадити чесне, богоугодне життя. Треба отже по перше очистити душу від гріха через сердечне каяння, через щиру покуту, через правдиво добру сповідь, а опісля треба силуватися, щоб жити після Божої волі. Однак одно й друге йде понад людську силу. Щоб каятися і жити чесно, то до цего треба Божої помочі, котрої Господь Бог кождому дає, хто тільки Його о то просить. Тому через цілий місяць січень най кождий член і кожда членкиня Братства молиться до Господа Бога, щоби вони самі й всі люди дістали від Господа Бога духа молитви, щоби всі просили Господа Бога о своє навернення, щоби всі могли каятися за свої гріхи, й провадити чесне й богоугодне життя.

УВАГА!—**Коли хтось із наших Шановних Читачів або Читачок має якусь справу до Редактора Голосу Спасителя, нехай не пише до АДМІНІСТРАЦІЇ Голосу до Йорктону, але просто до РЕДАКТОРА на адресу:— Rev. Michael Schudlo, 661 High Street, Newark, N. J., USA. Так заощаджується час і поштові значки.**

ПОБАЖАННЯ РЕДАКТОРА

Шановні Читачі та Читачки,

Старий Рік з усіма своїми радощами та клопотами проминув і завітав до нас Новий 1950-ий, рік сподівань, надій, мрій, змагань і досягнень як теж поривів, прагнень і завзятої праці над їх здійсненням.

Редактор **Голосу Спасителя** бажає всіх Шановним Читачкам і Читачам сповнення їхніх задушевних сподівань і мрій... Матерям добрих і слухняних дітей, молодим Подругам щастя та вдоволення, запальним Хлопцям і Дівчатам обильного Божого благословення та світла в виборі життевого стану...

Редактор "Голосу Спасителя" певний, що його Шановні Читачі та Читачки теж бажають йому сповнення його мрій і плянів, як теж обильного благословення та сил до дальшої праці по місіях і для редагування Голосу Спасителя, яким захоплюються його передплатники.

Редакторові ж мрії та плани невеликі. При ревній допомозі своїх Шановних Читачів і Читачок він може здійснити їх на сто процент. Чого ж прохає Редактор у своїх Читачів і Читачок?— Прохає їх кожну чи кожного **зокрема** здобути одного нового передплатника чи передплатницю для Голосу.— Чи це таке трудне діло приєднати одного нового Приятеля чи Приятельку Голосові Спасителя?

Українська, католицька преса це сила та запорука нашої майбутности в Америці та в Канаді, могутня зброя, щоб поборювати клевети та напади ворогів на наш нарід і Церкву, боронити свій український, католицький обряд, виясняти народові красу наших національних і церковних звичаїв...

Оттому Редактор прохає в Вас великодушної співпраці. При Вашій допомозі Голос Спасителя зросте **вдоє** або **втрое**, зайде до кожної української хати, стане постійним гостем кожної родини в Канаді та в Америці.— Шановні Пані та Панове, при Вашій великодушній співпраці чуд доконаємо, розбудуємо друкарню, закупимо потрібну машинерію датками наших побожних і великодушних Приятелів і Приятельок.

Отож Редактор "Голосу Спасителя" кидає гасло всім своїм Шановним Читачам, Читачкам, Приятелям, Симпатикам, Жертводавцям на 1950 рік: **Мусимо подвоїти** число наших Читачів і Читачок! Нехай кожний ПЕРЕДПЛАТНИК чи ПЕРЕДПЛАТНИЦЯ здобудуть щоскоріше НОВОГО ПЕРЕДПЛАТНИКА чи ПЕРЕДПЛАТНИЦЮ!!!

ВАЖНЕ!—**До наших дорогих передплатників: Якщо присилаєте віднову своєї передплати, або як міняєте свою адресу, просимо ПОДАТИ СВОЮ СТАРУ АДРЕСУ, щоб обминути непотрібних помилок з того приводу. Повідоміть нас відразу про свій новий адрес, щоб ми не висилали Голосу на адресу, де Вас вже нема.**

АПОСТОЛЬСТВО ДОБРОЇ ПРЕСИ

КОЖДА добра вістка для нас мила і серцю пожиточна для поступу в духовнім життю і усовершенню. Чиж може бути краща вістка, як розбудова доброї преси?

Деякі кажуть, що св. Павло нині бувби редактором в теперішних обставинах, щоб тим чином привести до Христа всі народи, як колись приводив народи своїми подорожами, наукою і посланнями.

Центральний Екзархат українців католиків Канади, примінюючись до нових змінених і збільшених адміністративних церковних округів, поробив через Централю (49 Кенеді стр., Винипег, Ман.) заходи і підготовку до заложення власної друкарні і видавництва, що буде називатися "Єдність." Преосвященний Архієпископ Ординарій Кир Василій Ладика, ЧСВВ. уділив своє благословення і одобрив ці почини літом 1949 року. В слід за тим Централя вислала свого відпоручника в особі всеч. о. Іжика на поїздку по Манітобі, щоби намічене діло зреалізувати на місцях і переводити збірки на фонд видавництва. Виконання діла є під активним проводом і вказівками Преосвященного епископа помічника, Кир Андрея. Видавництво "Єдність" —по англійськи "Юніті Прес"—є забезпечене правно як власність Центрального Екзархату, себто всіх вірних нашої архідієцезії під правним проводом свого Ординарія. Ціль його видавання друком українських католицьких часописей, книжок, журналів, летючок і того всього, що входить в обсяг друкованого слова. Намічено будинок, де зможе приміститися друкарня і весь персонал видавництва.

Таким чином підготовчі праці вже звершені і пороблено дальші кроки для здійснення діла. Тепер черга на широкий загал вірних Осередного Екзархату нашої Церкви своїми жертвами, працею і молитвою завершити діло і поставити памятник на грядучі літа, що буде говорити від нашого імени до многих поколінь в Канаді.

Віримо, що ідейні одиниці певно зрозуміють вагу діла.

Віримо також, що широкий загал віруючих співчуває справі та її підпре.

Всечесному о. Іжикові в його праці потрібна та співпраця і прихильність нашого загалу. О неї щиро просимо всіх.

Жертви, запити і зауваги просимо слати на адресу Централі, 49 Кенеді стр., Винипег, Ман.

Один уділ коштує $25, кождий може закупити ту скількість уділів, котрої бажає. Рання поміч це подвійна поміч і надіємося на зрозуміння та жертвенність для Пресового Апостоляту від всіх вірних Осередного Екзархату Канади.

А кожда жертва від щирих сердець на добру пресу це одна цеголка в розбудові Царства Божого серед українського народу в Канаді!

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

Цікавіші уривки із листів наших Читачів та Приятелів
Дописи — Подяки з Вислухані Молитви, — Жертви

ПОДЯКА ЗА ЖЕРТВИ

НА НОВУ ЦЕРКВУ В ЙОРКТОНІ

Почуваюся знова до милого обовязку подякувати всім тим добрим людям, котрі зложили свої жертви на будову нової церкви в Йорктоні.

Ілія Гопко, Вестбенд, Саск. ...	$ 25.00
Тіна Петришин, Сван Плейн, Саск.	100.00
Марія Марцинюк, Едмонтон, Алта.	1.00
Розалія Залуцька, Вінніпег, Ман.	2.00
Григорій Козак, Едмонтон Алта.	1.00
Пані В. Дида, Мікадо, Саск. ...	5.00
Микола Явний, Йорктон, Саск. ...	200.00
Іван Свергун, Вроктон Саск. ..	5.00
В. Пенцак, Вайкавнт, Саск.	1.50
Добродій з Йорктону, Саск.	193.25

Най Добрий Ісус благословить всіх цих щирих людей, котрі не дбають тільки про себе, але й про славу Божу, й про прандиве добро ближніх.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Секретаріят Українського Вільного Університету в Мюнхені повідомляє, що дня 10-го жовтня 1949 року Голова Куратореї Університету Ї. Е. Епископ др. Іван Бучко і Голова Санітарно-Харитативної Служби проф. др. Іван Мірчук відвідали Президента Ради Міністрів Баварії др-а Егарда. Преосвященний Кир Іван представив Премієрові Баварського Уряду не тільки справи Українського Університету, але й взагалі стан української еміграції в американській зоні, її непевну майбутню долю та просив про опіку та допомогу для неї. Премієр др. Егард у довгій розмові цікавився побутом української еміграції, її працею і плянами на майбутнє та обіцяв у міру можливостей їй допомагати.

ОЛЬГА, МАН.

Дня 8. XI. м.р. зібралася численна родина і приятелі панства Сидорів в їх домі та справили їм несподіванку із сорокоріччя ювілею їхнього подружжа. Зворушливими словами повитав ювілятів п. Андрія Сидора і його дружину п. Юстину з дому Звіцка, місцевий парох о. Евген Олійник і представив їх заслугу для церкви і народу. Зі сльозами в очах приняли ювіляти дар любови від своїх дітей і внуків, а п. Сидор горячо подякував за зроблену йому і його дружині несподіванку. Зібрані не забули і про національний обовязок і зложили $10.50 на нашу пресу, з чого призначене по половині на Голос Спасителя і на Українські Вісти.

Присутній.

ПОДЯКА

Складаю сердечну подяку Найсолодшому Серцю Ісуса та Непорочному Серцю Преч. Діви за успішне переведення операції для мене та мойого сина Василя в едмонтонськім шпиталі. Хай буде відомо всім, що хто піддається під опіку Ісуса й Марії не заведеться в своїх просьбах.

За особливу опіку над нашим домом складаю Серцям Ісуса й Марії найсердечнішу подяку!

Гриць і Василь Вихопень,
Сіба Віч, Алта.

МІСІЯ В СТ. КЛЕР, ПА.: 16-23 жовтня 1949.—Наша парафія св. Николая мала гарну Місію під проводом о. Михайла Шудла ЧНІ., з Ньюарку, що проповідав по-українськи та по-англійськи. Нарід брав численну участь у місійних науках і інструкціях.

Прегарне було св. Причастя дітей зо спільним сніданням і знимкою.— Заохочені о. Місьонарем наші парафіяни приступили три рази до загального св. Причастя, жертвуючи його за душі в чистилищі, за нашу українську, католицьку Церкву в Америці та за наш страдальний народ в Україні.

Прегарне вдалася спеціяльна відправа благословення малих дітей. Численні матері з маленькими діточками зібралися в церкві, вислухали проповідь про гідність християнської матері та про завдання матері українки католички. Від матерей залежить наша будучність в Америці. Українські матері повинні виховувати свої діти на добрих американських патріотів, але при тім не повинні забувати вполовати в серця своїх дітей гарячу любов до

свого народу, до української католицької Церкви та до свого чудового обряду.

Ми всі вдячні свому Впр. о. Парохові, о. Павлові Греськові, що запросив в місію о. Редемпториста, Мих. Шудла, редактора Голосу Спасителя. Цей цікавий і цінний місячник сильно подобався народові. Більше ніж 40 парафіян стали передплатниками Голосу Спасителя, що буде продовжати в С. Клер святу місію, пригадуючи місійні науки своїми цінними статтями.

Парафіянин.

ПРІСВИЛ, САСК.

В неділю вечером, 13-го листопада, 1949, зійшлася фамілія і сусіди та зробили милу несподіванку Панству Котурбашам з нагоди їхнього переходу з Прісвил до свого сина В. Котурбаш на фарму коло Рами, Саск. Вечер проведено дуже мило і весело. п. Семчук вручив дарунок Панству Котурбашам, при чому виголосив промову та спомини та пожелав їм много літ прожити. Панство Котурбаші подякували присутнім зі сльозами в очах. При тій нагоді переведено збірку, з котрої було $5.30. Розділено 2.80 на Українські Вісти а 2.50 на Голос Спасителя. Всім присутним щира подяка, що вшанували П. Котурбашів і при цій нагоді не забули про нашу пресу.

Присутній.

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Петруськ пані М., Ню Вестмінстер	.50
Сидор Текля, Монтреаль	2.00
Маринюк пані К., Вінніпег	1.00
Збірка на вес. в Шалая Елфрос	10.00
Ричкун пані С., Белфілд	1.00
Масаж панна М., Вівер Медов	.25
Хміляр пані П., Едмонтон	1.00
Олійник М., Грендвю	2.00
Рута пані П., Вінніпег	1.00
Демянюк Петро, Карловіц, Ман.	2.25
Гривачевський В., Донкрест	.50
Опульський І. А., Оттава	.50
Олійник о. Г., Россбурн	5.35
Серган Том Прісвил	2.50
Гриченюк Ф., Форт Френсис	1.00
Захарків Марія, Кентон	1.00
Томчишин Н., Вінніпег	.50
Вернюк В., Райкрофт	1.00
Скалецький П., Говден	1.00
Сидор Філіп, Вінніпегозис	.50
Збірка на бл. п. Прокопчук, Весна	2.00
Ресоворґ пані К., Ст. Клер	.50
Яремко В., Йорктон	1.00
Купчик Тереса, Клівеленд	1.00
Іваницин Д., Гадашвил	.50
Безкоровайний І., Гронлід	.50
Дубик Гр., Кадворт	2.00
Дмитерко пані М., Комарно	1.00
Слободзян Н., Шортдейл	1.00
Кміць Ф., Торонто	1.00
Дзура пані Р., Окла	1.00
Майда пані М., Ебенезер	2.25
Кравчук пані Р., Реджайна	1.00
Макар пані Г., Йонкерс	.25
Іваніха В., Судерленд	1.00
Базів Ів., Рочестер	.25
Бучко Текля, Лондон	.75
Худзік пані М., Нортфілд	.70
Березюк І. Марія, Бовсежур	.50
Губіч М., Арран	1.00
Данилюк Р., Едмонтон	.50
Політило пані Р., Вільна	1.00
Кохайда пані А., Кенора	10.00
Яремович С., Йорктон, збірка в панства Струтинських	13.05
Еленяк Василь, Ванкувер	1.00
Збірка в о. Носатого	5.00
Бурак В., Рова Велей	1.50
Подлужевич М., Торонто	.50
Мельничук К., Повп	1.75
Пристай В. Н., Прісвил	.50
Нацюк Н., Манвил	.50
Пришляк А., Калдер	.50
Кудлик пані А., Колюмбус	.75
Чемерис Н., Калдер	.25
Дудик М., Пітсбурґ	1.00
Островська пані П., Еспаноля	.75
Бензоляк П. Вінніпег	1.00
Дяк о. Р. Н., Медікал Лейк	5.00

Щира подяка за надіслані жертви. Хто слідуючий?

ВИСЛІД РОЗІГРАВКИ
Сестер Місіонарок Християнської Любови в Гримзбі, Онт.

Дня 26-го листопада 1949, в парохіяльній залі при церкві Успення Матери Божої в Гримзбі, Онт., відбулась розігравка тикетів у користь Сестер Місіонарок Християнської Любови. В прияві церковного заряду дівчинка й хлопчик по черзі витягали квитки. Слідуючі особи виграли нагороди:

1) Н. Грендис з Ітаки, Н.Й., ЗДПА.—чоловічий наколесник; 2) П. Г. Ричлярк зі Саскатуну, Саск. —ручний грамофон; 3) Марко Джанз Ст. зі Суріс, Ман.— фотографічний апарат; 4) Й. Прозний з Торонта, Онт.— котел до варення (Престо); 5) В. Приступа з Айтуни, Саск.,—електрично-паровe залізко до прасування, 6) Г. Луцик з Торонта, Онт.—годинник-будильник; 7) Л. Гілевич з Кендіяк, Саск. —кой; 8) Ф. П. Паламар з Оттави, Онт. —електрична лямпа; 9) Н. МекЮвен з Торонта—гаптована скатерка; 10) Михайло Старко з Лемонту, Алта.—підтримки для книжок. Окрему нагороду за розпродання найбільше квитків отримала пані Марія Шпіґлер з Гримзбі, Онт.

Хоч цьогорічний Доброчинний Похід випав слабше як минулих літ, все ж таки приніс нашому Згромадженню немалу поміч. Сердечно дякуємо всім, що взяли участь у цьому підприємстві та своєю жертвою помогли нам. І хоч тільки мале число осіб дістало нагороди, то однак вдячні Сестри Місіонарки помоляться, щоб предобрий Господь не лишив без своєї щедрої нагороди й тих, що їм цим разом не пощастилось щось виграти. Здоровимо всіх наших приятелів і поручаємось і надалі ласкавій памяті.

М. Франка-Марія, настоятелька.

КЕНОРА, ОНТ.
50-літний ювілей подружого життя Панства Наталії і Пилипа Вірун

В суботу 19-го листопада 1949 відправилася Служба Божа, на котрій ювіляти приступили до св. Сповіди, а по відправі о. Фіголь поновив слюб і поблагословив на дальше життя. Багато приятелів були присутними. У вечер Кенорська громада заповнила салю Т-ва Просвіти. У

Панство Наталія і Пилип Вірун

8-ій годині прибули ювіляти, панство Віруни, де зараз піднеслися оплески і многоліття. Прибрані у живі рожі засіли за стіл а пан С. Свергун, як господар, сказав кілька слів відносно ювілею і попросив о. пароха до слова. о. Фіголь сказав гарну промову з приводу 50-літ ювілею, а заповнена саля доказувала пошану заслужених ювілят. Опісля всі були приняті і забавлялися весело. Панство Віруни пережили в Кенорі 42 роки. п. П. Віруни родився 1873 р., а пані Наталія в 1878 р., в селі Стримільча, пов. Радехів. В неділю 27-го листопада в день Пилипа Панство Віруни запросили своїх близчих приятелів на свої іменини. Гості забавлялися весело, при тім п. А. Кохайда попросила гостей о збірку на пресу. Зложили по 1.00: П. Ратицький, Кохайда, Лозінський, Кучма, Червак 50ц., Сердечний, Хмелюк, Л. Козицький, С. Козицький 50ц. Прихітко 1 25ц. Рунка; Бачун 1.00.

Присутній.

РІЗДВЯНИЙ ДАР ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Кіс Ірена, Босконмб	1.00
Гавришко пані Е., Іст Кіддонен	1.00
Шевчук о. М., Нелсон	.75
Брезден Катерина, Віятон	1.25
Дмитерко пані М., Комарно	1.00
Лужний пані К., Віна	2.00
Фецик Іван, Чізгольм	2.20
Кравчук пані П., Реджайна	1.00
Боровська пані Т., Вінніпег	2.00
Черепущак В., Лонг Лейк	2.00
Шашко пані К., Ронімід	1.00
Кіт панна О., Мирнам	.50
Захарків М., Кентон	1.00
Яник С., Шол Лейк	1.00
Михайлюк М., Вінтори	.50

Сердечно дякуємо за ласкаві жертви на Різдвяний Дар для Голосу Спасителя.

КІРКЛЯНД ЛЕЙК, ОНТ.
Трагічна смерть Степана Шумельди

Дня 1. грудня 1949 в ночі в копальні золота під іменем Тек-Юз стався страшний випадок. Тої ночи згинув трагічною смертю п. Степан Шумельда, добре знаний член парохії у Кірклянд Лейк.

Покійний народився 15. січня 1914 р. в селі Бушковичі, повіт Перемишль. Підчас війни опинився в Німеччині, як багато інших з наших людей. Там оженився 2. червня 1945 р. у Тіде з Катериною Макар з Ужгороду. В червні 1948 р. приїхав до Кірклянд Лейк на роботу до копальні золота під іменем Тек-Юз і там страшна смерть скосила його молоде життя.

Покійний був активним членом парохії і належав до багатьох організацій, мав здоровий розсудок і повагу й тому всі його любили та шанували.

Дня 4. грудня відбувся його похорон у церкві Пресв. Серця Христового в Кірклянд Лейк. Похорону довершив о. С. Шавель ЧНІ. Зійшлося велике число людей, майже всі українці з міста. Співав хор під проводом п. В. Дідюка. Помимо сильної заверухи всі поїхали на цвинтар, щоб там кинути останній раз грудку землі на його могилу, та попращати його. По похороні Жіноча Організація уладила в парохіяльній салі гарне приняття.

Так відійшов від нас один член парохії, якого найбільше потрібно було! Відійшов той, що його всі поважали та любили! Оплакує його жена Катерина, та малий Тарас, якого покійний так любив! Чи знає його стара мати в далекому селі Бушковичах, що її сина вже нема між живими? На цвинтарі в Кірклянд Лейку виросла нова могила! Що року прийдуть вірні друзі, щоб засадити цвіти на тій могилі!

В. Й. П.

СТОРНОВЕЙ, САСК.

Дня 4-го грудня, 1949 відбувся вечерок для піонірів пана і пані Якова Струтинських з околиці Сторновей. Панство Струтинські купили собі хату у місті Йорктоні.

Пан і пані Струтинські приїхали до Канади приблизно 50 років тому, де замешкали на гомстеді аж до тепер і де обдарив їх Бог добрими і чемними діть-

Панство Яків Струтинські

ми. Дня 4-го грудня вечером устроїли несподіванку для старших піонірів панству Струтинським. Прибуло дуже гарне число фамілії і сусідів віддати честь і пошану нашим піонірам і щиро жертвенним для української гр.-католицької Церкви як зачато будову церкви у Сторновей, то п. Струтинський жертвував поверх $200.00 і жертвував на церкву у Роблин, Ман., $100.00, і у Врокстон на церкву поверх $100.00. Панство Струтинські є добрими і щирими родичами для своїх дітей, бо їх діти доробилися доброго майна і є жертвенні на добрі цілі.

На приняттю п. Никола Завада згадав як перші піоніри своєю працею виробляли степи нашої країни, і пригадав, щоб молодь, яка так численно прибула на це приняття, щоб дали пошану для піонірів.

Панства Струтинських покликано до слова. п. С. Яремович представив початкове життя наших українських поселенців в Канаді, як також і працю теперішної молоді як також і про працю БУК-а.

Доручено панству Струтинським дарунків: від дітей честерфілд і крісло, а від фамілії і сусідів радіо і залізко до прасовання. п. Н. Завада пожелав щастям і здоровлям у новім помешканні і відспівано многоліттєвія. Панство Струвинські зі сльозами в очах дякували дітям і приятелям за несподіванку та дарунки.

Не забули і за нашу українську католицьку пресу. п. С. Яремович пояснив ціль української католицької преси, а п. Завада пішов з капелюхом поміж гості і зібрав на Голос Спасителя $13.75.

ЛИСТОПАДОВИЙ КОНЦЕРТ У НЮАРКУ, Н. Дж.

В неділю ввечері 20-го листопада в українській Централі відбувся величний концерт у честь Митр. Шептицького та Героїв поляглих за волю України.— Хор шкільних дітей під умілим проводом Сестер Василіянок, повний патріотичного запалу, мужеський хор скитальців із новим чудово виконаним репертуаром, мішаний хор молоді під батутою вельми заслуженого п. Каськова, заклик Впр. о. Пароха, В. Краєвського ЧНІ., промова-виклад п. Каськова про початки нашої парафіяльної Школи зробили на приявних небувале враження, оживлене викладом п. З., скитальця, про початки листопадового Зриву.

При кінці Концерту парафіяльний адв. п. Романишин представив зібраним слухачам Будівельний Шкільний Комітет, що має зібрати 100,000 долярів на будову величавої парафіяльної школи в Нюарку. Присутні вітали запальних комітетових грімкими оплесками.

Концерт випав небувало. Велика авля була виповнена народом, що цікаво та оживлено прислухувався особливо співам Дітей і напружено слідкував за програмою так мужеського, як і мішаною хору.

Честь Преп. Сестрам Василіянкам, честь п. Каськові, честь Співакам обидвох Хорів!

Подав о. М. Щудло, ЧНІ.

КІНДЕРСЛЕЙ, САСК.

19-го жовтня 1949 несподівано упокоївся в Бозі бл. п. Семен Козак, форман з Кіндерслей. Пролежав два дні в місцевім шпиталі. Прожив 60 років і 8 місяців. Походив з села Колиндяни, Чортківського повіту. Лишив смутком прибиту жену і 19-літнього сина, одного рідного брата Николу в Судбурах і чотирох стриєчних братів. Похорон відбувався в Римо католицькій церкві в Кіндерслей, тож багато людей зїхалося на похорон. По відправі пані Козак просила на поминальний обід. При обіді оден з присутних завізвав до збірки на католицьку пресу і присутні зложили $10.00, котрі поділено 5.00 на Голос Спасителя і 5.00 на Будучність Нації, бо панство Козаки були щирими парафіянинами гр.-католицької церкви. Помагали нам як ми будували церкву і від початків її були чле-

бл. п. Семен Козак

нами і в заряді, тож ми всі з великим смутком пращали з так маленької парафії доброго члена. На 18-го забрали тлінні останки на потяг до Саскатуну і з церкви св. Юра Отець Пелех довершили похоронного обряду і тіло зложено на католицькім цвинтарі в Саскатуні.

Спи, Друже, вічним сном, а канадійська земля най буде тобі легкою.

Учасник.

ПРОСЬБА

Брате і Сестро по Христі!

Виповни заповідь Божу: Люби ближнього як себе самого, та хорого й немічного посіти... та поспіши з допомогою твоєю щирою лептою, хоть скромною, після твоєї спроможности і доброї волі. В чім твоя ласка: в харчах, убранню, книжках, чи грошах. Тут у лічниці є понад 120 хорих з ріжних націй і майже всі мають досить що читати в своїй рідній мові, лише нас 20 українців не маємо того щастя—не маємо досить що читати в рідній мові. Поможіть... пакунком, грішми, чи доброю часописею або книжкою. Прийдіть з поміччю свому нещасному і страдаючому в шпиталі братові во Христі, старшому вже віком, що брав участь в обох останних світових війнах, батькові родини 9. діточок, що опинився на чужині без притулку...

Pauk Wasyl,
D.P. Hospital—Seebach,
Post: Scebach—B. Spit. Dr.
Karnten, Br. Zone, Austria.

РІЗДВЯННА СЛ. БОЖА ЧЕРЕЗ РЕДІО

ЗІ СТАЦІЇ СКВІ, ПРІНЦ АЛБЕРТ

Дорогі Браття і Сестри:

Як засядите до традиційної вечері у св. Вечер 6-го січня разом з вашою родиною, просимо запамятайте собі що як би Ви з важної причини не могли бути о півночі на Службі Божій у вашій церкві, тоді певно слухайте нашу Різдвяну Службу Божу з Кадворт, Саск.,—

Через редіо стацію СКВІ,
в Прінц Алберт, Саск.,: 900.

Початок о год. 12.00 саскатунський час, а год. 1.00 вініпеґський час.

По вислуханню просим Вас напишіть нам, як Вам подобалось? Чи Ви були раді сему? Та чи Ви бажате частійше слухати нашу відправу з Кадворт, Саск., через редіо?

Тоді Ваші листи стануть нам до помочі, як ми будемо домагатись о частійший приділ місця і часу на нашу церковну програму, так як другі церкви мають.

Ми маємо в пляні частійше надавати черер редіо наші Богослуження і проповіди. Однак потребуємо Вашої помочі; пишіть до нас, як рівнож зберіть між собою хоть би і найменшу жертву на покриття коштів нашої відправи через редіо.

Пишіть до нас на адресу:

Ukrainian Gr. Catholic Church,
P. O. Cudworth, Sask.

ПОСВЯЧЕННЯ УКР. ГР.-КАТОЛ. СЕРЕДНЬОЇ ЦЕРКВИ У ВИНИПЕҐУ

Центральний Екзархат набув на днях муровану церкву зі залею й урядженням, на власність наймолодшої десятої з ряду парохії, у середній дільниці міста Винипеґу.

Посвячення згаданої церкви, перше богослуження й приняття у церковній салі відбудеться в неділю 1-го січня 1950, на сам новий рік н.с., о годині 7.30 у вечері. Чину посвячення довершать Ексц. Архиепископ Василій Ладика й Експ

Преосв. Андрій Роберецький при участи чисельного духівництва.

Згадана церков находиться під ч. 376 Логан Авс., на розі Логан Авс. й Фавнтейн Ст., лишень яких сім хвилин ходу від Мейн Ст. на захід, така сама віддаль від Салтер Логаном на схід. Комунікація догідна зі всіх сторін.

ПРОСЬБА

Мале число українців, що мешкають в Кренбрук і в околиці на мітінгу в дні 8. 12. 1949 в Кренбрук постановили розпочати збірку грошей на будову маленької гр. катол. церкви в Кренбрук. Просимо всіх людей доброї волі помогти нам своїми лептами.

Гроші як рівнож річи Богослужебного характеру прошу вислати на слідуючу адресу:

Rev. Roman Starodub,
Box 717,
Cranbrook, B.C., Canada

Церковний Комітет в Кренбрук:
о. Роман Стародуб,
п. Михайло Стецюра
п. Михайло Українець.

ЖЕРТВИ НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Особлившу подяку складаємо всім тим ласкавим і щирим жертводавцям, що прислали жертви на нову машину для друкарні Голосу Спасителя. Тут подаємо імена тих, що надіслали свої жертви в місяці грудні. Хто слідуючий піде за їх приміром?

Яканіч пані Н., Бівер Медовс ...	4.25
Варецький М., Калґарі	.50
Олесько А., Кесґар	1.00
Федущак Е., Варрен	2.65
Рудий Г., Велленд	1.00
Ядловський Д., Айтуна	1.00
Василишин пані М., Ню Йорк ...	2.92
Чобітко В., Ред Пес	2.00
Колієр пані А., Ортедж ля Прері..	3.00
Боярський І. Торонто	2.00
Корінь пані С., Стемфорд	3.25
Симюк С., Бруксбі	.50
Коханський пані Т., Стемфорд ...	5.00
Никифорук пані М., Едмонтон ...	1.50
Даниляк П., Едмонтон	.50
Федик І., Інвермей	1.00
Островська пані П., Еспаноля	2.00
Пупева А., Роза	1.38

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА СІЧЕНЬ, 1950

СТАРИЙ СТИЛЬ

1. Неділя пер. Різдвом Св. Отців. Гл. 4, Св. утр. 7. Сл. Б.: Ап. 328, Св. Мат. 1. Слідує седмиця 30.

6. Пятниця: Навечеря Різдва: Царські часи. Сл. Б. Вас. Вел. з Веч. Різдва. Ап. 303, Св. Луки 5.

7. Субота: Різдво Христове: Досвіта Повечерія вел. з Лит. Утреня. Сл. Б.: Ап. 209, Св. Мат. 3.

8. Нед. по Різдві. Собор Пресв. Богор. і св. Йосифа Обр.: Гл. 5, Св. утр. 8. Сл. Б.: Ап. 200 і 306, Св. Мат. 4. Слідує седмиця 31.

9. Понеділок: Св. Стефана Первомуч.: Сл. Б.: Ап. 17, Св. Мат. 87.

15. Неділя перед Просвіченням:. Сл. Б.: Ап. 298, Св. Марка 1. Слідує седм. 32.

18. Середа: Навеч. Богоявл.: Царські Часи. Сл. Б. Вас. Вел.: Ап. 143, Св. Лк. 9. По Сл. Б. Йорданське Водосвяття.

19. Четвер: Богоявлення Госп.: Досвіта Повечеря вел. з Лит. Сл. Б. Зол.: Ап. 302, Св. Мат. 6. По заамвонній молитві Водосвяття.

22. Неділя по Просвіч.: Гл. 7, Св. утр. 10. Сл. Б.: Ап. 224, Св. Мат. 8. Слідує седмиця 33.

29. Неділя Митаря і Фарисея: Гл. 8, Св. утр. 11. Сл. Б.: Ап. 296, Св. Лук. 89.

НОВИЙ СТИЛЬ

1. Неділя пер. Просв. Обріз. Госп., св. Василія В., Новий Рік.: Гл. 5, Св. утр. 8. Сл. Божа Вас. Вел.: Ап. 298 і 254, Св. Мар. 1 і Луки 6. (Слідує 30 седмиця).

5. Четвер: Навечеря Боїоявлення: Царські часи. Сл. Божа Вас. В. з Веч. Богоявл.: Ап. 143, Св. Луки 9. По Сл. Божій Йорданське Водосвяття.

6. Пятниця: Богоявлення Господнє. Досвіта Повечеря вел. з Литією. Сл. Божа Золот.: Антиф. Празн., Єлиця. Ап. 302, Св. Мат. 6. По заамвонній молитві Водосвяття.

8. Нед. по Просвіч.: Гл. 6, Св. утр. 9 Сл. Божа: Ап. 224, Св. Мат. 8. Слідує седмиця 31.

15. Неділя 31 по Сош.: Гл. 7, Св. утр. 10. Сл. Б.: Ап. 280, Св. Луки 93.

22. Неділя 32 по С., Про Закхея: Гл. 8, Св. утр. 11. Сл. Б.: Ап. 285, Св. Луки 94.

29. Неділя Митаря і Фарисея: Гл. 1, Св. воскр. 1. Сл. Б.: Ап. 296, Св. Луки 89.

30. Понеділок: Трьох Святителів: Сл. Б.: Ап. 335, Св. Мат. 11.

ДАЙТЕ СВОЇМ ДІТЯМ ДО РУК

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

найкращий одинокий місячний журнал для українських дітей в Канаді й Америці. МІЙ ПРИЯТЕЛЬ береже Ваш найдорощий скарб: Ваші Діти! Не жалійте зараз післати $1.50 на річну передплату до —

MY FRIEND
49 Kennedy Street, WINNIPEG, MAN., Canada

ХТО Є ДР. УРБАНОВИЧ?

Цими днями появилася вістка у винипегській англійській пресі неначебто "Др. Урбанович зістав висвячений на греко-католицького єпископа." Це "висвячення" мало відбутися дня 18 грудня в Сан Франціско в рук "патріярха візантійської вселенської церкви на Америку, Антонія," сталося це, як подає звідомлення— "на просьбу гр.-кат. парохій і священиків."

Централя Українців Католиків Канади подає отсим своє офіційне вияснення:

1. Вістка, що Др. Урбанович є гр.-катол. епископом є фальшива і абсолютно неправдива.

Бо, як всім відомо, що в католицькій Церкві не висвячується епископа на домагання людей і не доконує "якийсь патріярх зі Сан Франціско" тільки те все є в розпорядимости Апостольської Столиці в Римі, а акту, свячення можуть доконати тільки католицькі епископи.

2. Не знаємо наразі, яку ціль має Др. Урбанович нахабно підшиватися під фірму греко-католицької Церкви й то тоді, коли перебуваючи у Винипегу не мав нічо спільного з греко-католицькою Церквою й не є її членом.

3. Хто є Др. Урбанович, то можна переконатися і довідатися з комуністичної газети "Українське Слово" з Винипегу, де Др. Урбанович стало оголошується, що він робить і чим занимається.

Думаємо, що то для свідомих українців повинно б вистарчати виробити собі опінію про Др. Урбановича.

Централя Українців Католиків
у Винипегу.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ПРЕСУ КАНАДИ

"ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ", місячник, коштує $1.50 на рік. Адреса "THE REDEEMER'S VOICE," Catherine Street, Yorkton, Sask.

"УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ," тижневник, коштує $2.50 на рік. Адреса "UKRAINIAN NEWS," 1002—109 St., Edmonton, Alberta.

"БУДУЧНІСТЬ НАЦІЇ," двотижневник, коштує $1.50 на рік. "THE FUTURE OF THE NATION, 49 Kennedy St., Winnipeg, Man.

"СВІТЛО," двотижневник, коштує $1.00 на рік. Адреса: "THE LIGHT," Mundare, Alta.

"ЮНАЦТВО," місячник, орган УКЮ, коштує $1.00 на рік. "THE YOUTH," 9648—108 Ave., Edmonton, Alta.

(УКПСлужба)

ПОДИВІТЬСЯ на дату Вашої передплати при адресі на коверті, коли кінчиться передплата. Якщо там зазначено, напр. 10 48,— Ваша передплата кінчиться в жовтні 1948, 11 48: листопад, 1948.

ТРИ ЮВЕЛАТИ — 25 ЛІТТЯ МОНАШОЇ ПРОФЕСІЇ

ПРЕП. о. Н. КОПЯКІВСЬКИЙ, ЧНІ.

Пр. о. Н. Копяківський, уродився 25. листопада 1894 року в Борщеві в Західній Україні. Там скінчив гімназію. Брав активну участь в першій світовій війні, а особисто боровся за свободу України. В 1923 році вступив до Отців Редемптористів і 4. грудня 1924 склав монаші обіти. Частину богословських наук скінчив у Бельгії. По тім 1927 року був рукоположений на священика.

До Канади приїхав 1928 року. Тут протягом 6. літ був професором у Колегії ОО. Редемптористів, а через 4. роки Директором та 9. літ настоятелем.

Йому завдячує українська Віцепровінція Редемптористів віднову ювенату-колегії в Йорктоні, звідки вийшли перші молоді канадійські священики-місіонарі Редемптористи.

Крім того редагував та дописував до місячника Голосу Спасителя.

Тепер став дорадником-секретарем канадійсько-американської Віцепровінції Редемптористів.

З тої нагоди дня 18. грудня 1949 йорктонська парафія уладила на його честь гарний концерт. Грали і співали ученики Колегії св. Йосифа; студентки Академії Пр. Серця Христового, а в часі бенкету промовляли Пр. Отці, Пр. Брати з Колегії св. Йосифа та визначніші парафіяни. По смачній перекусці вони ґратулювали та складали щирі побажання та бажали Божого благословення для дальшої праці для Церкви і українського народу на многі літа. По одержанні дарунків ювелят щиро подякував за таку несподіванку.

Впр. о. Володимир Краєвський, ур. 1-VII, 1902 в Березці, пов. Перемишль, Зах. Україна. Гімназійні студії покінчив у Перемишлі, по яких уступив до манастиря ОО. Редемптористів у Збоїсках. По новіціяті поїхав на студії до Боплято в Бельгії. Монашу професію склав 1923, одержав рукоположення від Преосв. Ніяраді в Празі в церкві Христа, 15 серпня 1929.

По скінчених студіях був професором і соціем у Ювенаті в Збоїсках 6 років, де зднав собі загальну любов юве-

ПРЕП. о. В. КРАЄВСЬКИЙ, ЧНІ.

ністів. 1936 року виїхав на місійну працю до Канади. Тут зразу їздив по колоніях, потім став проповідати місії так по Канаді, як і в Америці. — Місьонарська карієра нашого Достойного Ювелята велика, бо досіль проповідав 300 місій і 15 реколекцій, не вчисляючи подрібних і принагідних проповідей.

1946 року переїхав на стало до Нюарку, де ОО. Редемптористи, на поручення Високопреосв. Еп. Богачевського, заснували місійну станицю для американських місій.

1948 став парохом і ігуменом Нюарської Парафії та манастиря, де побіч місій завзято трудиться для доба парафіян особливо під цю пору, коли кипить робота над будовою нової школи.

Нехай Бог благословляє нашого Достойного Ювелята на многая та многая літа!

Дорогий Брат Онисим, ур. 20. листопада в селі Івашківцях 1904 року, пов. Турка, де е покінчив свою нормальню школу.— У світі звався він Михайло Созанський Воятинович. Імя Онисим прибрав по вступі до манастиря ОО. Редемптористів 18. листопада 1922 р., манашу рясу прийняв 4. червня 1923, зложив манаші обіти 5. червня 1924.— Вічні ж обіти склав 2. серпня 1929. — Запалений бажанням помагати ОО. Місьонарям в Канаді покинув молоденький Онисим рідну Україну та подався до

ДОРОГИЙ БРАТ ОНИСИМ, ЧНІ.

Канади. Тут довго працював як захристіянин, кравець і друкар у друкарні Голосу Спасителя.

1946 р. виїхав з Впр. Ст. Бахталовським і Краєвським зачинати місійну працю українських Редемптористів на вільній землі великого Вашингтона.

Дай Боже якнайбільше добрих Братів нашому Чинові, а Дорогому Бр. Онисимові многая і благая літа!

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1) Чому малюють Апостолів на іконостасах із різними знаряддями? Що означають ці знаряддя?

Ці знаряддя це знаки, якою смертю помер даний Апостол.— **Св. Петро** має ключі в правій руці. Це знак його влади. В лівій руці держить хрест звернений удолину, бо був розпятий головою вдолину. **Св. Павло** тримає в одній руці книгу, бо він найбільший місіонар, у другій меч, яким стяли йому голову. **Св. Андрей** має скісний хрест. **Св. Яків Старший** має палицю та меч, яким стято йому голову. **Св. Іван** чашу з їдю, яку мав випити без нілкої шкоди. **Св. Матвій** книгу Євангелії та спису чи меч. **Св. Симон** пилу. **Св. Юда** книгу та пальму, знак мученої смерти, і камінь, яким його вбито. **Св. Яків Молодший** валок, яким жиди добили його, скинувши зо святині. **Св. Пилип** хрест, на якім був розпятий. **Св. Вартоломей** широкий ніж, яким здерли з нього шкуру живцем. **Св. Тома** угломір, бо був будівничим, і спису, якою пробили його. **Св. Матія** сокиру, якою відрубано йому голову.

2) Хто був св. Борис і Гліб? Один приятель казав, що вони були москалями.

Св. Мученики Борис і Гліб були синами українського володаря, св. Володимира Великого. Згинули з руки найстаршого брата, Святополка, прозваного Окаянним за негідні свої вчинки та братоубийство. Їх могили славилися чудами.

Кара не минула Святополка. Розгромлений над річкою Алтою, де був убив святих мучеників, утік кудись і пропав без вісти...

3) Я чув нераз про церковний рік. Що це значить?

Церковний Рік це тяг богослужень. Складається він з неділь і празників, що пригадують людям все те, що Христос учинив для нашого спасіння та навчають жити так, щоб могти дійти до неба.

Український Церковний Рік зачинається днем першого вересня та ділиться на три круги по трьом головним святам: Круг Різдвяний, Круг Пасхальний і Круг Пятьдесятничний.

Отак святі Євангелія та апостоли протягом року пригадують християнам усі правди віри та викладають обовязки Христових визнавців, вказуючи, що всі правди Христової релігії стисло повязані.

Різдвяний Круг тривае від св. Апостола Пилипа аж до Стрітення (14.XI. до 2.11) Осередок цього кругу це Христове Різдво, до якого Церква приготовляє постом своїх вірних.

Пасхальний Круг тривае від неділі Митаря та Фарисея аж до Сошествія Святого Духа.— Великдень це осередок цього круга.— Церква приготовляє нас до Воскресіння Великим Постом.— Цей Круг обіймає 17 неділь.

Круг Пятьдесятничний, найдовший, бо обнимає 32 неділі, часом більше, а часом менше залежно, коли припадає Великдень наступного року...

4) Чи проклони пяного батька шкодять дітям?

Часом і таки проклони спадають на дітей.— Родичі повинні вистерігатися проклонів, бо батьківське благословення є найбільшим скарбом для дітей і запорукою їхнього щастя. Батьки повинні уникати проклони, а діти не повинні стягати їх на себе лихим поступованням, яким викликають гнів у родичах.

5) Я молилася, щоб сусідський син оженився з моєю дочкою. Тимчасом він взяв собі іншу дівчину. Я дуже остигла в ревності через те ,що Бог не вислухав моєї молитви.

Знає Бог з неба, що кому треба!—каже наша пословиця. Бог предбачив, що пляновані вами подружжа було б нещасливе, тому не допустив до нього.—Можете проте бути певні, що Бог за ваші молитви так покерує долею дочки, що вона буде щасливіша в житті ніж як була б вийшла заміж за згаданого молодця.

6) Коли треба відбувати загальну сповідь з цілого життя? Моя сусідка каже, що раз на рік.

Треба тоді доконче відбути загальну сповідь, коли попередні сповіді були неважні через брак іспиту сумління, жалю, постанови чи через добровільне затаєння якогось смертельного гріха, бо тоді сповіді були святотадські. Ото ж треба направити минулі, неважні сповіді. — Добре воно час до часу відбути загальну сповідь от у часі місії чи перед вибранням стану життя, хоч попередні сповіді були добрі.

7) Чи то правда, що молодій парі подругів невільно дарувати хрестика, бо він принесе їм терпіння та нещастя?

Хрест Христовий приносить родинам щастя, Боже благословення, запевняє потрібні ласки, щоб гідне жити, зберігати святість подружжа.— Ваше питання це звичайний забобон видуманий ворогами Христа, щоб люди не держали хреста в родинах і так легше ставали поганами.

Хрест повинен бути в кожній українській хаті, щоб пригадувати подругам і їх дітям Бога, небо та кріпити їх посеред життевих страждань і досвідів.

8) Чи співана Служба Божа приносить душам у чистилищі більше полегші ніж Читана?

Співана Служба Божа приносить так душам у чистилищі, як і людям на землі більше ласк, потіхи, бо нею більше прославляємо Бога ніж тихою Службою Божою.

9) Чи то правда, що Священик відправляє тільки одну Службу Божу за ту душу, за яку хтось дає стипендії на більше Служб Божих?

Священик мусить під тяжким гріхом відправити стільки Служб Божих, скільки взяв стипендій, бо так приписує Церковне право та справедливість.

10) Бог знав, що частина анголів збунтуються проти Нього. Чому їх сотворив?

Бог сотворив анголів, щоб Йому служили, Його любили та заслужили собі на вічне щастя в небі. Ці шляхетні духи мали свободу волі. Деякі з них покорилися Богові, інші збунтувалися проти Нього. Чому Бог, знаючи, що вони збунтуються, сотворив їх?— Бог сотворив їх, хоч знав це все. Боже знання будучности анголів не змусило їх грішити.— Бог шанує свободу волі. Хто хоче бути добрий, Бог йому помагає. Якщо ж хтось хоче бути злий, Бог не буде насильно відтягати його від зла, бо шанує його свобідну волю. — Бог не хоче, щоб сотворіння з розумом і волею примусово служили Йому, бо більша для Нього слава, як сотворіння добровільно служать Йому

Ф О Н Д

ІМ. МАТЕРІ БОЖОЇ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ
На Виховання Священика-Місіонаря—Провідника

САСКАЧЕВАН: Всеч. о. Й. Бала $50.00.

МАНІТОБА: По $1.00: К. Маринюк, Ів. Шикер, К. Федун., А. Рот 2.00; А. Лукій 4.00; по 5.00: В. Мланаревич, С. Яник, Ів. Яник.

ОНТАРІО: По 1.00: Ів. Стечишин, П. Хомин. По 2.00: К. Стецiв, П. Кацук. Й. Шевернога 5.00. М. Назар $25.00.

БРИТ. КОЛЮМБІЯ: Т. Ґерун 1.00, Н. Пезелужний 2.00.

НОРТ ДАКОТА: По 1.00: П. Канський, О. Палагнюк. По 5.00: К. Брездень, Ф. Крушевський, Н. Сименів. П. Басараба $25.00.

МИШИҐЕН: По 2.00: А. Кульчицький, Ів. Грошко, В. Лобур, А. Г. Біловус.

МИНЕСОТА: Я. Полиха 1.00.

ОГАЙО: По 1.00: Е. Мельник, Ів. Улян.

ПЕНСИЛЬВАНІЯ: По 1.00: Ів. Долганський, С. Василенко, Е. Сорока, А. Кудлик. По 2.00: Ст. Цвях, А. Шур. По 5.00: А. Демчак, Ів. Косар, М. Стремба, В. Черешньовський 6.00.

НЮ ЙОРК стейт: По 1.00: Р. Васнік, А. Панко. По 2.00: В. Стецик, М. Костецький, Ів. Лідний, А. Запотоцький, Н. Окінь. По 5.00: Ів. Кердрупель, М. Курій, Ю. Ляньок, А. Яструб. О. Тиріян $10.00.

РОВД АЙЛЕНД: Ів. Пристава 2.10. М. З. Гаврада 5.00.

КОНЕКТИКАТ: О. Килмиш 5.00.

Хто слідуючий? — Щиро дякуємо всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай Дитя Ісус, податель усего добра, якнайщедріше винагородить Ваше добре діло своїми небесними дарами.

оо. Редемптористи,
Семинар Божої Матери,
Ватерфорд, Онт.

ніж як примусове служили б... Дияволи надужили своєї свободи для гріха та бунту, тому й Бог покарав їх вічним пеклом: ідіть від Мене, прокляті, у вічний вогонь зготований дияволові та його анголам. (Мат. 25, 41).

11) Чому Бог не знищить дияволів, щоб не спокушували людей?

Спокуси частинно походять від диявола та частинно від наших власних пристрастей і пожадливого та зіпсутого світу. — Бог не нищить анголів, бо Він не нищить нічого, що сотворив. Диявол нікого не силує до гріха.—Коли Бог дозволяє дияволові спокушувати людей, так дає їм завжди доволі сили та помочі перемогти спокуси та відогнати диявола.— Кожна спокуса переможена при Божій помочі це нова заслуга для неба. Життя це боротьба. Треба боротися, щоб здобути неба. Бог нікому задармо не дасть вічного щастя. Треба боротися, щоб здобути його. Якщо б Бог знищив анголів пекельних, так відобрав би людям багато нагод до заслуг і до побільшення вічної плати.

12) Чи ліпше на фармах вітатися християнським привітом: Слава Ісусу Христу: чи попросту сказати: Гуд морнінг?

Не тільки по фармах, але й по селах і містах повинні християни повздоровлятися християнським привітом: Слава Ісусу Христу!, за який доступають 50 днів відпусту. Треба вчити наших людей, щоб вони вітались християнським привітом, особливо ми українці католики це повинні робити, бо за це Христос буде між нами та благословлятиме нас.

13) Чому посилаєте Голос Спасителя через якийсь час навіть тим, що не платять?

Робимо це з ввічливости, бо думаємо, що особа заплатить пізніше, бо неодин не має гроша тоді, коли кінчиться його передплата, але при нагоді заплатить свій довжок, і все в порядку.— Коли ж хтось не хоче бути далі передплатником, нехай на час повідомить Адміністрацію Голосу, щоб йому більше не висилали Голосу, то й ми перестанемо висилати. Ми нікого не силуємо читати наш місячник. Добрі люди самі його читають і ще й нам дякують за такий цікавий і корисний часопис.— Хто ж затягнувся з передплатою, той має обовязок у сумлінні сплатити довг, бо тоді він скривдив би наш часопис, так як кривдить шторника той, хто набере наборг, а потім не хоче платити. —Ми до суду не подаємо таких задовжених передплатників, але Бог бачить їх довг і подбає про все в свій час...

14) Як далеко з України до Святої Землі? Чи їздять туди шифи з паломниками?

Шановна Пані, з України до Палестини цебто до Святої Землі, де народився, зростав, навчав і помер наш Божественний Спаситель, буде кілька тисяч миль. Можна туди їхати кораблем або залізницею.

Колись їздили туди паломники з України оглядати Святі місця. Був там із нашими паломниками Митр. Андрей Шептицький, але тепер большевики зайняли нашу Україну і не пускають людей до Святої Землі.

РІЗДВЯННА СЛ. БОЖА ЧЕРЕЗ РЕДІО

З ЙОРКТОН, САСК.,

Отсим подаємо до ласкового відома, що заходом оо. Редемптористів в Йорктон, Саск., передаватиметься

РІЗДВЯННУ СЛУЖБУ БОЖУ
через радіостацію **CJGX** Йорктон
на Святий Вечір, дня 24-го січня
1950 року.

Початок о год. 12 о півночі.

Службу Божу передаватиметься через радію, щоби дати змогу усім нашим українцям почути українську католицьку відправу в так величавий празник Різдва Христового. Бо богато наших вірних не будуть мати змоги бути в той час на Богослуженні.

З передачею будуть злучені поважні кошти. Тому просимо ласкаво всіх слухачів піти своїми жертвами на поміч.

Жертви просимо слати на адресу:
Ukrainian Catholic Mission,
Catherine Street, Yorkton, Sask.
оо. Редемптористи,
Йорктон, Саск.

КОРОЛЕВА УКРАЇНИ

СВЯТА КНЯГИНЯ ОЛЬГА

Детройт, Мішіген, ціна 50ц.

За старанням філії Українського Конґресового Комітету, Детройт, Мішіген, появилась вище подана книжка. На 30-ох сторінках книжкового формату подано в українській і англійській мовах нарис життя й державницької творчості славної володарки Руси-України. Книжка гарно представляється й має велике значення. Повинна найтись у кожній українській хаті. За попереднім надісланням належитості, замовлятя на адресу:

A. H. Bilovus,
23201 Hoover Road,
Van Dyke, Mich., USA.

Голос Спасителя Р. 22. ч. 1. Січень, 1950

СЛАВА БОГУ В НЕБІ І НА ЗЕМЛІ МИР!

(ЛУКА 2, 14)

о. Мих. Щудло ЧНІ.

КОЖНЕРІЧНЕ Різдво Христове сповняє радістю серця українців, як наші родини засідають до різдвяної вечері посеред радісних колядок на честь новонародженого Месії. Навіть у зажурених і втомлених життєвими журбами серцях запановує веселість і щастя Божого миру, що Христос приніс із неба людям доброї волі, бо посеред земського вигнання нема нічого цінніщого над спокій серця та вдоволення душі.— Крез, лідійський король, найбагатший володар старинного світу, спитався одного философа, кого він уважав за найщасливішого на світі?— Философ, хоч паганин, відповів: "Отого бідака, що спочиває на бідній постелі, бо над ним чувае ангол мира."

Життя без миру та спокою серця не може бути щасливе. Несолодкі приємності, не цінні багатства, не задовільні забави, як серце не має спокою та вдоволення. Де нема спокою, там нема щастя. Пекло перестало б бути пеклом, якщо б там був мир у душі проклятих. Небо не було б небом, якщо б блаженним його мешканцям забракло миру серця.

Христос приніс світові преціннний скарб Божого миру. Цей мир буває різний.

І.— МИР З БОГОМ: Наші перші прародичі щасливо проживали в раю, поки мир панував у їх душах.— Прийшов гріх і знищив цей блаженний спокій, для якого сотворене людське

серце.— Христос прийшов на світ нищити так первородний гріх, як і особисті провини людей, бо Він один міг надолужити Богу за людські беззаконня. Бувши Богом і чоловіком, Він міг доконати поєднання Творця зо сотвореннями, бо Його жертва була безконечна, тому спроможна надолужити за всі людські провини Божій справедливості.

II.—МИР ІЗ ЛЮДЬМИ: Біля Христових ясел знайшли мир Божий Пречиста Діва, Святий Йосип, Пастирі та східні Мудрці, що наблизилися з вірою та любовю до новонародженого Месії. Знаходять біля Нього мир і спокій душі, родини та народи, що з вірою приходять поклонитися Христові. Христос учить людей, що вони браття одні другим. Христос подає родинам засоби проживати в мирі, не зважаючи на труди та терпіння, бо показує їм, що це засоби вічного спасіння.— Христос учить народи довіряти одні другим, помагати собі в потребах, шанувати міжнародні договори, що запевняють світові розвій і добробут, проганяючи незгоди, спори, ворожнечі, ненависть, що спричиняють кровавi конфлікти та наводять на держави невимовні тревоги та нещастя.

III.—МИР ЗО САМИМИ СОБОЮ: Христос це світло для нашого притемненого блудами та хибними поняттями розуму і сила для ослабленої пристрастями волі: *"Я світло світу. Хто йде вслід за Мною, не ходитиме в темряві, але матиме світло життя!"* (Ів. 8, 12).

Правда, Христос не усунув із наших сердець лихих схильностей, ані не викоренив низьких інстинктів. Проте Він просвітив наш розум своєю Божеською наукою, скріпив волю святими Тайнами та освятною ласкою, навчив контролювати пристрасті, здавлювати змислові пориви, перемагати спокуси, удосконалювати серце, уникати зло та чинити добро, за що жде на нас вічне щастя в Його небеснім царстві по смерті.

Отак Христос став дійсним Царем миру, бо навчив людей ненавидіти те, що Бог, джерело мира, ненавидить цебто гріх, завчив нас любити Божі заповіді, бо це єдина дорога до правдивого мира за життя та по смерті, показав, як удержати мир із ближніми братньою любовю, терпеливістю для їхніх похибок і щирою співпрацею для їх дочасного та вічного щастя.

ЯК УКРАЇНЦІ КАТОЛИКИ СВЯТКУЮТЬ ХРИСТОВЕ РІЗДВО?

Христове Різдво це безперечно найбільше родинне свято в

нашім народі. Сорокдневним постом званим *Пилипівкою* від апостола Св. Пилипа, українська Церква приготовляє своїх вірних до гідного вшанування Христового народження.

В навечіря відправляються *Царські Часи.* Звуться вони Царськими, бо візантійські царі бували на них із усією пишнотою та блиском свого двору.

Опісля слідує *Літургія Св. Василія Великого,* учителя Католицької Східньої Церкви та основника манашества на Сході.— Ця Літургія зачинається Вечірнею. Пророцтва на вечірні нагадують заповіджений Божими мужами Старого Завіту прихід Месії.

Ввечері по наших родинах є *Свята Вечеря,* що буває релегійно-домашнім обрядом.

Прегарна ялинка обтяжена обильними подаруночками, прикрашена численними світчками нагадує людям світло та багатство Божих ласк і благословенств, що Христос приніс світові.— Ця ялинка водночас пригадує нам дерево життя, що відновляло б було життя в людях у раю, якщо б Адам і Єва не були згрішили, як теж і дерево хреста, на якому Христос спокутував людські беззаконня та привернув нащадкам Адама затрачені права до Божої любови та до раю.

Перед Вечерою батько родини проводить спільну молитву та бажає всім щастя з нагоди Христового народження, що запевнило людству безчисленні ласки.

Підлоги чи долівки домів застелені дідухом (соломою), стіл сінцем, що нагадують нам, як новонароджений Христос спочив в яслах на сіні.

При вечері ціла родина колядує, радіючи з Христового різдва. — Колядки це чудові, старинні, українські пісні, що звеличують Різдво Христове, Його Божество, Дівицтво Пречистої Діви...— Колядники пригадують Анголів, пастирів і мудрців, що приїшли вітати Месію та поклонитися так Йому, як і Його достойній Матері, Марії, що в той час почувалася невимовно щаслива, держачи Спасителя світу в своїх обіймах.

Вдосвіта буває в Церквах *Всеночне,* що зачинається *Повечірям,* а не Вечірнею. Яка радість заливає серця українців, коли вся церква рясно освітлена загомонить звуком радости, що пробивається з тисячі грудей сповнених щастям і надземським вдоволенням: *З нами Бог! Розумійте пагани,* безвірки, большевики, що марне намагаєтеся перемогти нас і знищити нашу Церкву та батьківщину!— Не боїмося вас, бо з нами новонароджений Бог-Христос!

Литія буває з благословенням хлібів...— Згодом слідує

Утреня та *Служба Божа*, на якій тисячі побожних наших людей приймають Спасителя до свого серця, щоб подякувати Йому за принесені світові добродійства.

В сам же день свята приятелі, знайомі, рідні відвідуючи одні других, обмінюються прерізними подарунками, якими виявляють собі взаємну любов і прихильність, наслідуючи Бога, що так *полюбив світ, що дав Свого однородженого Сина, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне.* (Ів. 3, 16).

о. І. Забава

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Свічечка тихо блима, згаряє
На столі кутя когось чекає.
Не сіда мати, хлипають діти
Христос родився! Славіте!

Сінце зелене, як рута в маю
Запахом хату сумну сповняє.
Не плач матусю, озвались діти
Христос родився! Славіте!

Дід на покуті сумно чатує,
Повне колосся за кимсь банує,
Тут тато, мама, мали сидіти,
Христос родився! Славіте!

Дідух по хаті лежить клубками
Не граєсь брисько з малим Іваном,
Бо тата вбили враги неситі,
Христос родився! Славіте!

Татові ложку Олюся дала,
І книш, обливши слізми, поклала.

Бог і Батьківщина!

А. Войновський

Бог і Батьківщина, це найвищі ідеали, яких зміст ставить найтвердші фундаменти під будову будучности кожного народу. На ці дві великі ідеї: "Бог і Батьківщина" ми повинні спрямувати всі наші духові сили, все наше вміння та знання, бо народ, який вибирає лише одну з цих ідей, сейчас сходить на бездоріжжя і починає блукати, хоч часом і складає великі жертви на жертівнику Батьківщини, але ці жертви ідуть намарно, якщо в цій Батьківщині немає Божих законів.

Закони, які встановляють люди, дуже часто змінюються, а Божі закони є незмінні і тим самим вічнотриваючі. Погляньмо на природу; немає там писаних книг, немає там ніяких конституцій чи парляментів, немає впорядчиків, а все живе, існує та розвивається, в якнайкращому порядку. Все завдячується тільки тому, що там є примінені Божі закони без ніякого відхилення. Одне людство, яке, користаючи з Божої ласки, яка дала йому розум та свобідну волю, відхиляється від Божих законів, а тимсамим сходить на вузоньку стежку людської зарозумілости.

Під теперішню пору, наш Рідний край переходить тернисту дорогу свойого визволення. Наші головні завдання під цю пору повинні бути спрямовані до того, щоб при творенні самостійної, суверенної Держави, були пошановані не тільки людські закони, але і Божі. Хто як хто, але наш нарід є оден з тих, що не любить нічого чужого. Чужа ідея, хоч яка вона б не була гарна та приваблива, в Україні права горожанства не буде мати. Простолюддя в Україні на те все має свій погляд: "Мовляв ти собі говори чи пиши, а я собі своє розумію."— Це випливає згори уложених Божих законів. Хто каже, що в тому місці той простий народ є некультурний, той дуже помиляється, ну і звичайно сильно розчаровується коли його ідея збанкротує.

Тому не треба вщіплювати в наш народ щось штучне, не життєдайне, але йти по лінії Божих законів в творення родинного життя на християнській моралі. Коли родичі живуть в дусі релігійних законів і виховають дітей по тій самій лінії,

то такі діти напевно пошанують своїх родичів, а також і інших старших віком, чи авторитетно провідних людей. Це не є жадна лекція моралі, а звичайна, буденна річ, яка повинна мати примінення в кожній родині. Людина, яка дорослає, по-

винна розуміти, що вона є створена та що в ній є втілення всього, що найкраще, найдосконаліше, цебто що вона є прообразом самого Бога. Така людина повинна уміти бути вдячною Всевишньому за ті всі щедроти, повинна з пошаною відноситися до всього, що Боже. Тоді відпаде гордість і зарозумілість.

А так вихований чоловік чи жінка може стати повновартісним членом нації, і то християнської нації. В такій нації жертва для Батьківщини буде жертвою святою, жертвою найвищою.

Є філозофи, які кажуть не вязати церкви, а тим самим і Бога з народом чи державою. В їхньому розумінні Бог щось інше, а Батьківщина інша. Думають, що людину треба поділити на двоє, цебто людина така мала б зробити вибір, кому має віддати свої цінності: Богові чи Батьківщині. Неварто навіть над тим застановлятися. Це мильне, а навіть шкідливе поняття. Мильне, бо найвищий ідеал це Бог і Божі закони; що б ті закони були примінені та пошановані між народом, так тут потрібна Батьківщина; одне з другим повинно іти в парі. Шкідливе ж таке розуміння, бо Церква, це найвища інституція Божа на землі, яка повинна мати вплив на формуванні життя та виховання народу в Батьківщині, бо йнакше батьківщина-держава віддалить нас від Бога, до якого має провадити.

Церковні достойники, які найкраще знають Божі закони, є одинокими, які знають також і душу народа та можуть вивести його на вершини, а тимсамим і Батьківщину.

Кожний священик посвячується для своїх вірних і бажає їм всего того, що є вміщене в найвисших ідеалах. Звичайно священики не можуть і не йдуть у розріз з народом, вони не накидають нічого народові, а подають йому те, для чого Бог сотворив людину. Тому щасливий той нарід, який в своїому державно-творчому проводі має ідейних, і щиро-патріотичних священиків. Тоді добробут є запевнений. А що священики є до цього покликані, то зовсім певно звучать про те слова Папи Пія XII, які він висказав в одній зо своїх великих промов, яку присвятив теперішній ситуація в світі. Папа Пій XII підкреслив з цілою повагою, що Церква не може обмежити своєї діяльности тільки до релігійної ділянки. Вона повинна і мусить ввійти в громадсько-політичне життя, формувати його, регулювати і впливати на нього згідно з інтенціями Церкви.

Чи ж треба більше виразного і авторитетного вияснення ролі Церкви в житті кожної нації? Напевно ні. Кожний це розуміє і знає, що українська греко-католицька Церква іде за покликами та думками Папи. Вона вже здавна несе на собі тягар боротьби за волю нашого народу, і бере участь у формуванні життєвих законів нашого народа. Одже в наших визвольних змаганнях Бог і Батьківщина є нерозривні.

СЛУЖБА БОЖА

о. Мих. Щудло ЧНІ.

КАНОН це грецьке слово, що означає правило цебто обряд жертвоприношення. Канон триває від *Достойно і праведно есть* до *Достойно есть яко воістину блажити Тя Богородицу...*

Канон це осередок, найважніша частина, душа Служби Божої, бо тут саме Священик відновляє Хресну смерть Спасителя, приносячи Богові Безкровну Жертву.

Хліб, що внедовзі перетвориться в Тіло Христа, має бути пшеничний, щоб зазначити, що Тіло Спасителя було непорочне, безгрішне, святе. —Вино має бути з правдивої виноградини, бо вказує на Божественну Кров Ісуса Христа. —Церква велить додати декілька краплин чистої води до вина, бо так учинив був Спаситель на Тайній Вечері. Змішання води з вином, у якому вода гейби затрачує свій вигляд і природу, вказує на злуку душі з Христом, що через Божу ласку наче затрачує свою природу, стаючись убоготвореною, учасницею Божої природи: *Ви стали учасниками Божої природи.* (І Пет. 1, 4).

Священик дякує Богові за всі добродійства, за сотворення, відкуплення, привернення Божого дитинства, особливо ж за те, що годиться прийняти Безкровну Жертву від людей, хоч тисячі Анголів безперестанку співають похвальну пісню Його величі та доброті.— Все те Священик чинить у тихій молитві, яку кінчає: Хоч безчисленні Анголи прославляють Тебе—тут Священик підносить голос і кличе—: *Побідную піснь поюще...* Вірні ж, які відвязалися від усього земського та палкою любовю вподібнилися до Анголів, співають з Анголами пісню, що пророк Ісая зачув у небі посеред Серафимів: *СВЯТ, СВЯТ,*

СВЯТ... Господь Саваот (Господь небесних сил цебто Анголів), *полнуть небеса і земля слави Твоєя... Осанна* (будь ласка, спасай нас) *во вишних. Благословен грядий во імя Господне, осанна во вишних* (на небі).

Друга частина цієї чудової пісні це похвальний гимн, що ізраїльські діти співали, коли Христос вїжджав до Єрусалиму на передодні своїх Страстей. Християни повторюють ту саму пісню, бо Спаситель зявиться за хвилину під видом хліба та вина, щоб відновити безкровно свою Криваву Жертву на Голгофті.

Священик ударяє дискос звіздою, щоб звернути увагу вірних на освячення, що доконує жертву. Опісля відмовляє тиху молитву, де лучить свої благання з проханнями вірних і похвалами Анголів, прославляє Божу любов, що подала людям Божого Сина, щоб Він запевнив усякому віруючому вічне життя.— Христос доконав людського відкуплення, закінчуючи його на Голгофті. В навечіря своєї смерти Ісус Христос відправив свою першу Службу Божу, що увіковічнила Його смерть. Це була Христова Тайна Вечеря.

Священик відтворює її на Службі Божій. Бере хліб і, благословляючи його, виголошує над ним Христові слова, що сам Спаситель ужив при установі Пресвятої Евхаристії: *Прийміть і споживайте, це—Моє Тіло!*— Потім схиляється над чашею та голосно вимовляє слова другої частини освячення: *Пийте з неї всі, це Моя Кров Нового Завіту, що за багатьох* (за всіх) *проливається на відпущення гріхів.* (Мат. 26, 26-28).— Священик отак виповняє Христовий приказ продовжати до кінця світу Тайну Вечерю, що він установив як символ і відновлення своєї хресної Жертви на Голгофті: *Робіть це на спомин про Мене!* (Лк. 22, 19). По кожнім освяченні Священик глибоко кланяється, народ побожно похиляє голову, віддає пошану містично втіленому Христові, що водночас пожертвувався за нас на престолі.

Священик бере навхрест зложеними руками дискос і чашу, бо Христос помер на хресті, підносить Святі Дари і жертвує містично зродженого на престолі Божого Сина Небесному Вітцеві: *Твоя от Твоїх Тебі приносим...* — Он приносим Тобі, Отче, в жертву Твого Сина, за всіх людей, добрих і злих, живих і померших, і за всі добродійства, що подав Ти людству, бо Безкровною Жертвою ми годні подякувати Тобі гідно та вповні надолужити за гріхи світу, бо Твій Син Ісус вартує більше ніж усі Твої дари.

На Службі Божій під видимим Священиком криється неви-

димий Христос, як це твердить Святий Іван Золотоустий: "Як бачите, що Священик приносить Евхаристийну Жертву, то вбачайте в ньому не людину-Священика, а Ісуса Христа, що невидимо доконує жертву." — Тридентийський Собор додає: "Той самий Христос жертвується за посередництвом своїх Священиків, який сам пожертвував себе на Голгофті. "На слова: *Твоя от Твоїх:* вірні складають поклін Евхаристийному Христові, співаючи: *Тебе поєм, Тебе благословим...* Прославляємо Тебе, Ісусе, що мов у Вефлеємській печері зроджуєшся на наших престолах і мов на Голгофті вмираєш за наше спасіння та за наші гріхи.

Тілесне око не бачить Евхаристийних чуд, але християни певні про них, бо Христос не може завести їх у блуд.— Англійські протестанти насміхалися з найбільшого ірляндського патріота, Данила О'Коннела: "Як можеш вірити, що під видом хліба та вина є Христос"?— О'Коннел відповів: "Спитайтеся Христа! Він сказав: *Це Моє Тіло!* — Вірю Йому на слово, бо воскресенням потвердив правдивість свого навчання."

МОЛИТВА ПРО СВЯТОГО ДУХА.—Священик робить три знаки хреста над освяченими Дарами, призиваючи Святого Духа. Священик не благословляє Тіла Христового, а тільки пригадує, що Служба Божа це повторення та відновлення Хресної Жертви. Священик взиває дарів Святого Духа, щоб вірні скористали з Евхаристийної Жертви, бо з Хресної багато людей не хотіли користати, не розуміючи її, от як цікавий жидівський народ, фарисеї, розбійник, що були при смерті Спасителя.

ПОТРІЙНА ЦЕРКВА.—Служба Божа це жертва Христової Церкви, яка складається зо Святих у небі, з душ у чистилищі та з християн на землі—цебто з прославленої, воюючої та страждальної Церкви, бо всі три частини творять одну Христову Церкву, становлять одну Божу Родину.— Бувши членами одної Божої Родини, можемо помагати одні другим своїми молитвами. Служба Божа це найкраща та найкорисніша молитва. Вона збільшає радість Святих у небі, сходить цілющою росою на наших рідних, приятелів у чистилищі, виєднює безчисленні ласки християнам на землі.— Оттому Святі заохочують приявних на Службі Божій благати в Бога ласк, особливо в часі освячення, бо тоді Бог Отець нічого не відмовить нам, споглядаючи на Ісуса, що жертвується за нас і своєю жертвою скріпляє наші благання.

ОБКАДЖЕННЯ.—Священик обкаджує освячені Дари. Кадильний дим представляє жертву, що знялася з престола перед Божий трон.

ДОСТОЙНО ЄСТЬ.—Священик взиває приявних на Службі Божій подякувати Пречистій Діві Марії за те, що подала нам Ісуса, жертву Нового Завіту. Без Пречистої Діви ми не мали б Служби Божої, бо не було б гідної Бога жертви.—Вірні одушевлено прославляють Божу Матір, бо породивши Божого Сина, безконечно перевищає всякі сотворіння, людей і Анголів. Бог не міг зодягнути її вищою гідністю, хіба що повернув би її в Бога, а це неможливе. Бувши Божою Матірю, вона чесніша від Херувимів, славніша від Серафимів, бо вони Божі слуги, а Вона Мати Його Сина.— Св. Іван Дамаскин каже про Пречисту Діву: "Пречиста Діва безконечно перевищає гідністю всіх царів."— Св. Тома Аквінський: "Бог не міг дати Преч. Діві щось більше ніж Боже материнство."— Св. Августин кличе: "Що скажу я тупоумний про Тебе? Що б не сказав, так це не дорівняє Твоїй гідності."— Св. Андрей Критський кінчає: "Один хіба Бог годен гідно прославити Тебе!"—

Вірні прославляють Богородицю, а паламар дзвонить, закликаючи неприявних злучитися з народом у церкві в прославленні Божої Матері.

Опісля Священик поручає Богу Католицьку Церкву, Папу, голову видимої Церкви, володаря держави, всю церковну врархію і всіх вірних, бо Служба Божа це жертва за всіх.— Вірні відповідають: *І всіх і вся.* Боже, поручаємо Тобі всіх людей і всі їхні потреби, за них бо Христос пожертвувався на Службі Божій.

СКАРГА МАЛЕНЬКОГО ІСУСА

(Легенда)

Одного разу Божа Мати поралася в хатині в Назареті. Хотіла післати Ісусика по воду, але шукає, а Його десь нема. Знайшла Його в огороді, а Він сидить на лавочці і плаче.

—Чого плачеш, мій голубчику?— питає ніжно Марія.

А Ісусик мовчки показав рукою на грядочки квіток, що мали вигляд трьох маленьких сердець. По хвилині прошептав:

—Ти знаєш, Матусю, як я доглядав ці всі три грядочки, всі однаково підливав... А тепер дивись! На одній видно гарні квітки, на другій також, хоч і хопта є. Але я виполю. Але на цій, третій... Не зійшло ні одне зеренце... Тому я плачу...

— — —

Ті три грядочки—це наші серця. В них Ісус засаджує квітки чесноти. Але чи всі вони приймаються в нашому серці? Чи й ми деколи не є причиною Ісусового плачу?...

За Дійсний Мир

о. Василь Максимець

"СЛАВА Богу в небі, вже буде на землі спокій"—так говорили втомлені шістьлітньою жорстокою війною західні народи в травні 1945 р. Війна закінчена!

—Чи дійсно війна вже закінчена?—питали ми, ізгої з рідної України. Ми вже тоді знали, що це не мир, а тільки "передишка" і це голосно говорили, одначе тоді нас ніхто не слухав.

Аж ось—ледве ніби закінчилася остання війна, що вибухла мов берувій, а вже виринає перед нами загроза "нової" війни. Ще не загоєно всіх ран з останньої катастрофи людства, ще навіть не підраховано точно всіх втрат і жертв, а вже виготовляють правдоподібні обчислення наслідків сподіваного нового циклону. Попередню війну вели під гаслом: "Воля народам, воля людині"!— "Свобода слова, думки й релігійних переконань!"— "Всі земні багатства будуть справедливо розділені між усі народи!"

Яке ж велике розчарування? — Все те розвіялося, як миляна банька. Народи вже не йдуть, а біжать до нової війни. Атомова бомба, яка спинила нагло останню війну, стала тільки пригравкою до нової війни. Всі конференції О.О.Н. прийшли тільки до цього переконання, що "існують поважні причини для занепокоєння і було б божевільним зменшувати в очах людства загрозу нової війни."

Давня дипломатія, з усіма її хибами, відживає знову. Ці самі вислови й гасла, які людство чуло напередодні і підчас останньої війни, знов лунають і підготовляють до нової війни.

Всі ті, хто не має віри, мають причини непокоїтися. Всі ті, хто має правдиву Христову Віру, спокійно дивиться на все, що одно є ясне: *Поки християнство не переможе в цілому світі, доти існуватиме ненависть між народами і не припиниться несправедливість,* яку бачимо на кожному кроці в нашому теперішньому житті. *Тільки одинока О.О.Н., заснована перед 1900 роками Г. Н. Ісусом Христом, св. католицька Церква, може любовю змонтувати "вічний мир"* на землі. Тільки св. катол. віра може перемогти зло. Бо віра родить надію, а обидві разом родять любов, а всі три ці чесноти Божі дають "вічний мир" на землі і людям задоволення.

Пресвята Евхаристія

о. Роман Хомяк, ЧНІ.

ЧАСТЕ й щоденне св. Причастя по бажанні Ісуса Христа та Церкви є дозволене всім вірним християнам всякого стану та зайняття, що пробувають в стані освятної ласки та приступають до Святої Трапези з простим і побожним умом цебто з добрим наміром. Про потребу освятної ласки була бесіда в попередньому числі Голосу Спасителя. Нині хочу сказати кілька слів про друге услівя достойного Причастя цебто про добрий намір.

Що таке добрий намір?

Добрий намір, учить Церква, це бажання приступати до Св. Трапези, не зо звичаю, чи марної слави, чи людських зглядів, але, щоб подобатися Богові, з Ним любовю тісніше злучитись і тим Божим лікарством скріпити себе проти немочей і блудів. Чого домагається Церква від того, що приступає до Св. Причастя? Церква хоче, щоб: 1)—*не робив того зо звичаю.*— Що то значить? Той приступав би до Св. Трапези зо звичаю, хто причащався б тому, що такий є звичай в його родині, товаристві, братстві, сиротинці, інституті, бурсі, колегії, академії, семінарі, монастирі, або тому, що так другі роблять.

2)—*не робив того з марної слави, чи з людських зглядів.*— Той причащався б з марної слави, чи людських зглядів, що хотів би, щоб другі не лиш не думали про нього, що він є гірший від других, але, щоб його хвалили, вважали за побожнішого від других, звертали увагу на нього, його подивляли, поважали та нагороджали.

Коли хто виключав би духовне добро та причащався б тільки зо звичаю, чи марної слави, чи людських зглядів, той вживав би найсвятіших речей для марних, земських цілей і поповняв би гріх святокрадства.

Хто ж причащався б, щоб Богові служити та здобути духовне добро, і притім хотів би приподобатися людям, чи шукав би марної слави в людей, той згрішив би повседневним гріхом і

стратив би багато заслуг у Бога. Тому треба віддаляти з серця всякі бажання марної слави й уникати людський погляд, приступаючи до Св. Причастя: 3) *щоб подобатися Богові.* Наше найбільше та невисказане щастя в тім, що ми, бувши немічними й нужденними Божими сотвореннями, можемо приймати до нашого серця самого Господа Бога і так Йому подобатися, бо Він хоче, щоб ми причащалися. Його свята воля є, щоб ми Його навіть щодня приймали. Ісус Христос запрошує нас до Св. Причастя на кожній Службі Божій устами Священика, що каже: *"Прийміть, їжте, це Тіло Моє," "Пийте від неї всі, це Кров Моя."* Через сповнення Його волі ми найкраще Богові подобаємося.

Подобаємося Богові за живу нашу віру, з якою будемо Його приймати. Хоч Ісуса Христа не бачимо тілесними очима, одначе віримо Його словам і визнаємо, що Він дійсно присутній в Пресвятій Евхаристії під видами хліба й вина. Подобаємося Богові, коли прилюдно віддаємо честь Ісусові устаєному в Пресвятій Евхаристії. Через достойне прийняття Тіла й Крови Ісуса Христа Господь Бог просвічує наш розум і скріпляє нашу волю, дає нам свою Божу благодать. Через неї можемо Бога краще пізнати, сильніше любити, ліпше Йому служити, одним словом подобатись Йому в цілім нашім житті.

Вкінці Церква хоче, щоб той, хто приступає до Св. Трапези: *4) бажав любовю тісніше злучитися із Господом Богом і тим Божим лікарством перемогти свої немочі і блуди.* Як у Св. Причасті душа тісніше лучиться з Господом Богом і перемагає своїм немочам і блудам? Ісус Христос так відповідає: *"Хто споживає Моє Тіло й пє Мою Кров, той у Мені пробуває, а Я в ньому... хто Мене споживає і він житиме Мене ради"* (Ів. 6, 57-58). Хто споживає Тіло й Кров Ісуса Христа в Пресвятій Евхаристії, той принимає самого Бога, що є джерелом життя, добра, краси, сили, світла й радости. Людина, що достойно причащається, стає більше духовна й надприродна, дійсно любить Господа Бога та ближнього, для нього працює, посвячує своє життя, жертвує своє майно й здоровля, вирікається всякого привязання до грішних, земських і тілесних роскошів, бридиться гріхом. *Хто Мене споживає,* твердить Ісус Христос, *він житиме Мене ради!* Так тісно лучиться душа з Ісусом Христом у Св. Причасті, що вона в Ісусі Христі перебуває, а Христос у ній: *У Мені пробуває, і Я в ньому...* навчав Божественний Спаситель. Через часте й достойне Св. Причастя людина стає праведною, святою, подібною до Ісуса Христа; Йому піддається в усім, Його слухає та наслідує Його чесноти.

Як св. Павло сказав: *"Я з Христом прибитий до хреста. А живу вже не я, але живе в мені Христос."* (Гал. 2, 19-20). Так і кожний вірний християнин, що достойно причащається, живе в Христі, і Христос у нім! Святе Причастя зроджує тісну злуку душі з Богом тому, що через кожне Св. Причастя збільшається в душі освятна ласка, а з нею любов до Бога й ближнього, що є царинею всіх чеснот і досконалости. Хто достойно причащається, тим більше зближається до Бога, стає сильніший і відпорніший на всякі спокуси та засідки диявола та світу!

Молімся, щоб Пресвяті Серця Ісуса й Марії обдарили ввесь наш український нарід, юнацтво та дітей тою великою Божою благодатю, щоб вони якнайчастіше, ба й кожного дня достойно принимали Тіло й Кров Ісуса Христа. Тоді наша поневолена українська нація стане сильна і велика перед Богом і народами світу!

ЧИ МАЄТЕ СИЛЬНУ ВОЛЮ?

Коли Ви хочете це устійнити, то питайте себе, чи Ви можете виконати таке:

1. кожного дня вставати в тій самій годині.
2. перервати читання лектури в тому моменті, коли вона Вас найбільше напружено зацікавила.
3. здержатися від дуже дотепного завваження під час забави.
4. бути ввічливим для когось, що Вам несимпатичний.
5. їсти страви, що Вам не смакують, не нарікаючи.
6. розвязати вузол пакета, що й так сам уже розвязується.
7. виконати раз прийняту постанову.
8. не сказати лихого слова, коли Ви впали в гнів.

Якщо всі Ваші відповіді потверджуючі, то я гратулюю Вам. Коли Ви можете відповісти "так" тільки на 4 запитання, то Ви маєте волю, яку можна виховати. Тільки більше зусиль, а це Вам вдасться.

Якщо ж Ви всі запитання мусите заперечити, то це виразний знак, що Ви живете відповідно до настроїв і гонів. В такому випадку—це найвищий час, щоб себе взяти в руки. Починайте намагатись вставати все в означеній годині і щодня бодай чверть години читати щось поважне.

ЗА ДУШУ ДИТИНИ

о. Семен Іжик

ТИХА, але завзята й послідовна йде боротьба в світі за душу дитини. Ця боротьба страшніша ніж боротьба за землі чи міста. Завойовані землі можна відзискати, а знищені міста відбудувати,—але здобуте й зруйноване серце дитини, пересякле чужим духом, рідко коли вдається відзискати для Церкви чи рідного народу. В наступ на душу дитини йде ворог при помочі школи, кіна, радія, організації, клюбів, вулиці, тощо. Різні національності різно реагують на цей наступ, а деякі взагалі не реагують і тонуть в чужому морі, піддаються добровільно асиміляції.

Український нарід, що живе в діяспорі по всіх закутинах земської кулі, мусить, в першій мірі, зберегти молоде покоління від приман чужого світу, щоб воно, зростаючи й виховуючись по чужих школах, не піддалось денаціоналізації.

Це залежить, в першій мірі, від батьків, що вже з обовязку св. Тайни Подружжа мають виховувати свої діти. Рівнож лежить цей обовязок на школі й Церкві.

Мусимо дбати всі разом, передовсім, про релегійне виховання нашої дітвори. Щоби діти знали добре катехизм, пізнали історію Церкви католицької, а зокрема, щоби вщіпити в них любов і пошану до нашого прегарного, українського, східнього обряду, щоб дитина вже з малку набрала захоплення своєю культурою, традицією, звичаями й взагалі всім, що рідне—українське—так, щоби тих цінностів в пізнішому віці за ніякі скарби в світі не проміняла, бо, як дитина не дістане такого виховання, так вона пропаща для нашої Церкви й нашого народу.

Наше бути або не бути залежить від збереження дітвори в релігійному дусі й національно-українській окремішності.

Що ж нам поможе, що ми будемо будувати величаві церкви, ставити народні доми, а занедбувати виховання дітей? Багато є вже дітей, які не тільки не вміють української мови, але навіть *Отче Наш* чи *Богородице Дівo* не знають по-своїому.

За яких пядесять літ наші церкви, наші читальні будуть пусткою, бо наступаюче покоління буде для нас чуже.

Виховання молодого українського покоління повинно стати центральною точкою всьої праці наших церковних і світських організацій.

Не сміємо зуживати сил на партійні сварні, але спільними силами рятувати дітей, бо інакше й сліду по нас не останеться.

Дуже важним засобом у навченні і вихованні дітвори є дитяча література. Без української книжки, без української преси годі собі уявити українське виховання.

В тій ціли Централя Українців Католиків Канади почала з першим днем січня 1949 року видавати спеціяльно для дітвори тут у Канаді й Америці журналик, що називається "МІЙ ПРИЯТЕЛЬ". Виходить кожного місяця у Виннипегу, а передплата на рік виносить тільки один доляр. "МІЙ ПРИЯТЕЛЬ" має на меті вщіплювати в юні серця української дітвори любов до Ісуса, найбільшого приятеля дітей, вчити рідної мови, оповідати про славне минуле України, і також розвеселювати дітей цікавими казочками. Для дітей, що не знають ще української мови, є частина по-англійськи так, щоб всі діти в Канаді й Америці могли користати з цієї так добре писаної й багато ілюстрованої газетки.

Другі народи, які хотять виховувати й рятувати своє молоде покоління, попросту засипують свою дітвору друкованим словом, а ми по пядисяти роках поза Рідним Краєм спромоглися нарешті на один дитячий журнал і то не має ще досі повного зрозуміння для нього, бо в Канаді й Америці напевно буде далеко більше ніж 50,000 українських дітей у шкільному віці—а Мій Приятель читають заледве 5,000 дітей. В чому причина? Відповідальність і вину в цьому попосять у першій мірі батьки, які не подбають про те, щоби своїм дітям за однісінького доляра купити на цілий рік газетку *Мій Приятель*. Вони часто купують своїм дітям різні "комикс буки," з яких діти нічого доброго, ні хосенного не можуть навчитися.

Діти—це цвіт і краса, це надія на наше краще майбутнє. Діти це основа й фундамент цілого нашого політичного і культосвітнього життя. Діти це наслідники по нас, що їм маємо передати всі наші надбання. Дітей мусимо берегти, як ока в голові. Нічого не сміємо жалувати, щоби наші діти набули релігійне й національно-українське виховання, бо це бувби гріх перед Богом і перед нашим українським народом.

Закінчуючи тих кілька думок у так важній справі, надіємося, що від тепер нам всім лежатиме на серці добро української дітвори.

ДОБРОТА СЕРЦЯ

П. С.

ДОБРОЗИЧЛИВІСТЬ грає велику ролю в поведінці з людьми. Людина може мати почуття такту, а однак не бути добра. Доброта серця є більшою і шляхетнішою чеснотою, як почуття такту, що в деяких випадках може бути нічим іншим, як звершеною злобою. Людина може мати почуття такту, а все таки бути егоїстична та розвивати в собі асоціяльні прикмети. Коли ж людина скріпить почуття такту своєю добротою, тоді вона підносить себе на вищий позем.

В минулих століттях переважали грубість і жорстокість так само, як і нині. Були переслідування всякого роду: обряди численних релігійних сект були надзвичайно жорстокі; дальше —жорстоке трактування невільників, в законодавстві тяжкі кари за незначні провини, брутальна поведінка з дітьми при праці. Навіть в родинах часто панувала жорстокість.

Завданням нас християн є дбати про те, щоб доброта серця сталась одною з найсильніших рушійних сил в усіх людських взаєминах. Те саме відчувати, що інші, брати участь у їх сподіваннях і клопотах,—це рідка річ у наскрізь діловому світі. Все ще поширена стара помилкова думка, що людина повинна бути тверда, без всяких сантиментів, якщо вона хоче мати успіх. Вправді мусимо в нашому житті бути тверді й загартовані щодо перешкод і труднощів, але це не значить, що треба також бути безоглядним щодо наших ближніх. Забагато людей виказує склонність до гнівливости і критикомані. Хто раз нам не подобався, той не має вже нічого доброго, що могли б ми в нього признати. Як багато ми вже стратили приятелів тому, що ми не могли простити їм їхньої помилки. Як багато разів ми лише проходили попри щастя тому, що ми викликали нехіть у тих, що нам це щастя могли принести.

Ніхто не є звершений. Ніхто не може пройти крізь життя так щасливий, щоб при численних нагодах не мусів хоч раз просити вибачення. Жадне подружжя не може бути щасливе без певної дози толеранції та доброї волі обох сторін; і ні одно

підприємство не може мати багато користи з персоналу, якщо людей вічно ганять, а тільки рідко коли хвалять.

Дивна річ, ми майже все готові думати про других найгірше. Тимчасом в приставанні з другими краще є довір'яти і бути доброї думки про других, ніж все звертати увагу на їх помилки і числити їх. Генрі Форд переконався про це. Він був все готовий затруднити знову в себе людей, які були вже покарані. Сотки таких людей було в його підприємстві і він ніколи не мав підстави жалувати цього. Все був він в тісному і постійному зв'язку з робітниками. Часто він йшов до варстатів і питався затруднених там робітників про їхню думку в цій чи іншій справі. Кожний робітник мав право піддавати йому свою думку.

Коли Джон Д. Рокефелер молодший перебрав управу Колорадської спілки сталі і заліза, в якій поповнювано цілий ряд саботажів, він зарядив, що робітники у кожній порі мають право вільного вступу до його бюра, щоб висказати йому свої зажалення. Він усунув всі перепони між ним і персоналом. Від цієї хвилини саботажі устали. Тільки деякі робітники прийшли до нього, але запевнення, що всім кожночасно є до нього двері відкриті, зробили своє.

Ніхто не провадить так нужденно життя, як незгідливий, що нікому не прощає. Він створює собі печеру, в якій сам добровільно змушує себе жити. Це не є ніяка пересада, якщо кажеться, що треба нераз примкнути одно око, щоб придбати собі приятелів. Ще ніхто не пошкодив своїому успіхові і своїому щастю, якщо він показався великодушним.

Найчастіше ми більше звертаємо увагу на те, щоб осягнути якусь річ, ніж дбаємо про належне трактування людей, яким здобувається серця. Ми ще не усвідомили собі, як легко можна попсути зв'язки з нашими найближчими, як легко є себе взаїмно зразити. Але людина, яка не цінить доброти серця і особистого зв'язку, не зрозуміє того ніколи.

Така вже дійсність, що найбільше є людей вразливих і схильних до конфлікту. Багато стало злостяться, ображуються дрібничками, але й тих треба так само уважливо трактувати, як і інших.

Працівники, що їх лише напоминають, скоро зневірюються, тратять всяке захоплення і стають злими робітниками. Стверджено, що нпр. коней легше уїздити добротою, ніж жорстокістю. В найкраще провадженних англійських стайнях заборонено кричати на коней, бити їх, або шарпати за вуздечку. Один підприємець дав добрий приклад, позбуваючись батога. Він

заборонив його вживати і завагався продавати батоги в своїх склепах. Якщо з кіньми маємо більші успіхи при помочі доброти серця, то це мусить бути корисне чейже насамперед у відношення до людей. Стара казка про сонце і вітер вчить віддавна про це. Оба ці елементи змагались, хто сторше висушить калюжу. Сонце побідило.

В одному підприємстві, що його очолюють розумні, добродушні люди, впродовж 30-ти років не було ні одного страйку. В тому самому часі інша фірма, на чолі якої стоять інакше наставлені люди, пережила цілий ряд випадків затяжної боротьби між робітниками і працедавцями. Бо, як у відношенні між поодинокими особами, так і в цілім підприємстві може бути атмосфера погідна або задушлива. Найчастіше залежить це від уосіблення і заряджень начальника. Коли шеф є доброю людиною і виказує зрозуміння для своїх близьких співробітників, будуть так само добрі зв'язки між ними. Але коли вже на вершку бракує доброзичливости і доброти серця, то цілком певно буде їх бракувати в цілім підприємстві. Від директора переходить це аж до сторожа.

Можна сказати, що доброта серця є головним елементом у взаїмновідносинах. Вона запевнює найвищий ступінь успіху, вказує людям правильний шлях та робить їх здібними розв'язати багато складних проблем. Вона є силою, що дозволяє нам ушляхотнювати нам наше життя.

МАРІЄ!

ВАСИЛЬ ЩУРАТ

Нераз молив він так Марію:
"Коли тебе просити смію,
То прошу лиш, дай знак чудесний,
Щоб весь мій вік був правий, чесний!"

СЕКТАНТИ

о. С. Х., ЧНІ.

ХТО ТАКІ БАПТИСТИ?

БАПТИСТИ це відламок анабаптистів, що, відкидаючи хрещення малих дітей, знову перехрещували дорослих. Штібнер і Шторх започаткували анабаптиську секту в Саксонії, відорвавшись від Лютра, за що він їх безмилосердно переслідував як еретиків.

В половині 16-го століття було поміж анабаптистами понад 40 різних відмін. Кожна з них уходила за непомильну й за єдино правдиву, Христову церкву! Одні з анабаптистів виясновували буквально Св. Письмо, другі алегорично, одні умертвлялися, другі кидалися мов епілептики в судорогах, інші стогнали чи завжди мовчали, одні виконували добрі діла, інші погорджували ними, твердили, що одна віра спасає людину.

Тома Мінцер виступив у 1520 році та зорганізував сектантів у Цвікав у Німеччині. Он зміст його навчань: "Рівність і братерство всіх людей без панів і володарів.— Треба оснувати Боже царство на землі.— Новий Ізраїль (анабаптисти) мають винищити мечем безбожних хананейців цебто католиків і всяких інших сектантів, що не походжувалися з Мінцером.— Церкви—це печери диявола.— Образи це ідолопоклонство."

Ця завзята секта викликала в Німеччині криваву "мужицьку революцію," що вигубила цілі селянські околиці, бо розлючені князі безмилосердя різали збунтованих кріпаків-селян.

Мінцер виступив проти цивільної влади, нищив церкви та панські маєтки, проганяв міських магістратів, настановляв владу селян. Сам запустив собі довгу бороду і виступав публично як новозавітній Мойсей, щоб судити людей по Мойсеєвому Закону. Його слуги носили перед ним хрест і меч, символ влади та справедливости.

Проте заміри Мінцера не повелися. Князі розбили озброєних Мінцером селян, зловили утікаючого "Пророка" та по жорстоких муках стяли йому голову.

По смерті Мінцера його сторонники стали ділитися та організуватися в різні секти.

ХТО ОСНУВАВ БАПТИСТІВ?— Роджер Вилліямс започаткував баптистів у Англії 1633, а в Америці 1630.— Німецьких баптистів зорганізував купець Онкен у Гамбургу

НАВЧАННЯ БАПТИСТІВ.

Годі точно определити їх вірування, бо сектанти не мають одної віри, як це буває в католицькій або староправославній Церкві. Між сектантами є повно різних відламів, які вірять в що бажають.

Всетаки бажаємо бодай приблизно подати навчання баптистів.

I.—Баптисти назагал признають Христа за Бога та чоловіка. Вірять теж у Пресвяту Тройцю, хоч не всі.

II.—"Одне Св. Письмо без християнського передання становить джерело нашої віри. Одні баптисти розуміють Св. Письмо, всі ж інші пробувають у темряві та в блуді."

Численні розсварені баптиські секти наявно доказують, що між ними нема Святого Духа! Де Святий Дух—там згода. Як може Св. Дух піддавати людям противорічне розуміння Св. Письма?— Не вся наша віра вміщається в Св. Письмі, бо не вся наука Христа списана в ньому. Багато дечого з Христових навчань дійшло до нас дорогою передання, в яке треба вірити так, як у Св. Письмо, бо ж це та сама наука Спасителя.— Св. Павло хвалить Коринтійських християн: *Похваляю вас, браття, що заховуєте те передання, яке я вам передав.* (I Кор. 11, 2). — Дальше апостол заохочує Солунську громаду: *Отож браття, стійте і тримайтеся передань, що навчились були чи то словом чи нашим листом!* (2 Сол. 2, 15).

III.—"Одна баптиська секта правдива, всі ж інші церковні організації це проклятий Богом Вавилон!"

Так говорять усі сектанти.—Проте баптисти, як і всі інші церковні організації, що виводяться від Лютра чи Генриха VIII, прийшли запізно на світ, щоб могли претендувати бути основаною Христом Церквою. Христос був уже 16 століть у вічній славі, як зявилися баптисти.— Христос ані не закладав їх, ані не благословив їх, ані не казав до їхніх основників, як колись був промовив до Св. Петра: "Ви, Мінцере, Ти, Вилліямсе, Ти, Онкене, є скеля, на якій я збудую церкву свою . . . !"— Коли ж Христос не оснував їх, так не можуть бути правдивою Христовою Церквою, а звичайною собі людською установою з релігійним характером.

Христос оснував одну Церкву, настановив видиму єрархію, яка має рядити та навчати Його вірних: *Ідіть, навчайте всі народи!* (Мат. 28, 19).— Святий Петро був видимим головою

апостолів і вірних: *Паси вівці мої! Паси Ягнята мої!* (Ів. 20, 15-16).— Але баптисти відкидають єрархію, священиків, бо кожен баптист має безпосередній доступ до Бога, не потребуючи ніяких посередників.—Їхні пастори це світські люди, що дістали владу від громади проводити на молитві і голоси Боже слово так, як його самі розуміють, хоч субєктивне толкування Біблії веде до хаосу в вірі, бо кожен толкує, як хоче, і вірить у що та як хоче. Нема в них точно окреслених правд віри, що тривають повік. Вони твердять, що окресення правд віри це щось релятивне, бо вони виражають погляди часу, що самозрозуміло згодом зміняться.

Забули, що правди віри незмінні: *Поправді кажу вам: небо і земля минуться, а йота єдина із закону не пропаде, поки все не виповниться!* (Мат. 6, 18).

IV.—"Баптисти відкидають хрещення дітей, бо вони негодні вірити та навернутися до Бога, не мавши уживання розуму.— Хрещення не оправдує людини, але вказує та представляє відродження вірою. Хрещення не подає освятної ласки, бо воно звичайний собі символ внутрішнього навернення до Бога.— Крім того хрестять своїх членів через занурення в воді."

Хрещення це Тайна, що прощає первородний гріх, а не звичайний собі символ очищення душі вірою чи покутою. *Я хрещу водою вас, але Той, що йде по мені, хреститиме вас Святим Духом і вогнем!* (Мат. 3, 119).— Святий Петро кликав до Юдеїв: *Покайтеся, і нехай охриститься кожен із вас у імя Ісуса Христа на відпущення гріхів, і дари Святого Духа* (Ласку) *ви приймете!* (Дії: 2, 38).

Можна хрестити малих дітей, бо хрещення заступає старозавітне обрізання, що подавано малим дітям.— Святий Павло хрестив цілі родини, тож і дітей.— Зрештою християни хрестили дітей від самого початку, а чейже вони краще розуміли Христовий закон аніж сьогоднішні баптисти.

Хрещення можна уділяти через полиття або через занурення. Неконечне занурювання, бо Св. Павло був хрещений у домі Ананії, отож без занурення.— Святий Петро навернув 3,000 людей. Де були вони занурювані, як хрестилися?— Св. Іван хрестив через занурювання, бо пробував над Йорданом, де було доволі води, але це не значить, що так треба робити, бо ж християни від самого початку хрестили занурюванням або политтям.— Чи Св. Дух аж у 16-у столітті відкрив баптистам помилку Церкви?— Що сталося з тими, що не були хрещені через занурення?— Чому Христос не вберіг Церкву перед такою фатальною помилкою, хоч обіцяв: *Оце Я з вами повік . . .*

(Мат. 28, 20).— Христос охрестився дорослий, щоб нам показати, що маємо прийняти хрещення, не як і в якому віку маємо хреститися, бо ж Христос не потребував зовсім хреститися.

V.—Баптисти приймають Пресв. Евхаристію, але не вірять, що там є дійсне Тіло і Кров Спасителя, бо для них це тільки символ Христового Тіла та Крови, що розбуджує між вірними злуку з Христом і вірним.

VI.—Культ баптистів: Читання Св. Письма, імпровізовані молитви, проповідь, гимни...

о. П. Божик

ПРИВІТ РІДНОМУ КРАЄВІ

Вітай, Україно! Люба та мила,
Кличу до тебе з чужого краю;
Хоч літ богато, як як в чужині,
Однак я тебе не забуваю.

Нас розділило широке море,
В мене спомини щирі о тобі,
Такі горячі, вогнем палають,
І вже не згаснуть хіба у гробі.

Рідні могили і рідні ниви,
Мене так вяжуть вічно з собою,
Будь же могуча, Вкраїно моя!
Нехай жеж Господь буде з тобою.

Бо ми чимало терпіли горя,
Прапору свого в діл не хилили,
И тепер не схилим! Дорогий Краю,
Хоч нас простори так розділили.

Хай в нас надія цвите, як рожа,
В лучшу будучність, золотом сяє,
Прийми привіт мій, Родимий Краю,
Щодня до тебе думка злітає.

Юркова Дитина

Христя Денисиха

ВЖЕ горіла хата старого Панька й дядька Квасенка, грубої Марини та Горобія нова хата червоною черепяницею крита. Догаряла хата Данила дяка, кривого Михайла, а під Берізками вже тільки комини стирчали. Найбільший вогонь в середині села. Горіла церква, горіла читальня й кооператива. Вітер сіяв іскрами та метав клапті горіючої соломи. Одна за одною займалися хати в цілому селі, а люди гей вимерли, заніміли, гейби їх не було в селі. Німці зганяли худобу на вигін, а худоба ревіла з тривоги.

Десь за селом тарахкотіли скорострільні, гуділи гармати, а кулі з зойком перелітали понад селом. Ми сиділи в рові, що його батько вибрав в другому кінці саду, недалеко ріки. Батька з нами не було, бо всіх чоловіків забрали кудись ще вранці. В хаті господарили вояки, не дали навіть скрині винести на двір, а сусідні хати вже горять. Наша хата під бляхою, мабуть самі її підпалять.

Жалко хати. Жалко мені цієї постелі з маминими, теплими подушками, жалко тої скрині розмальованої, що з неї чабриком і церквою пахне, жалко того мисника в кутку біля дверей, з якого завжди всміхалися до мене тарілки та горнята. Жалко тої печі, де кипіла пшоняна каша й свіжа картопля й шкварилося сало й пахло свіжим хлібом. Ех, як жалко тих заквітчаних маминих Святих на стінах і тої моєї Матінки Божої над моєю постелею.

Думав я про нашу хату й не чув, як у нашу вулицю заїхали танки, як прямували на захід крізь плоти й городи, через річку, як мняли під собою деревину гей ті величезні потвори з маминої казки. Кулі перелітали над нами, рев худоби мішався з брязкотом танків і гудінням вантажних автомашин, літаки різали повітря аж поза спину мороз проходив.

Нараз в другому кінці вулиці зверещали діти страшним, надлюдським вереском. Я вискочив на беріг рова. Дивлюся, новий стовп диму бухнув вгору. Горить стодола Пилипа Воронього. Мабуть і хата горить. Це ж Пилипові діти верещать.

Пилипа нема вдома. Уже два місяці як його нема. Ніхто не знав, куди дівся.

Він завжди з моїм батьком сварку заводив. То за межу в полі, то за книжки в читальні, бо мій батько бібліотекарем був, то на загальних зборах читальні з усіми сварився. Та найбільше сварки було за ці яблуні на межі, що їх батько засадив. Раз якось Пилип позрізував яблуні й відтоді Пилип з батьком стали найбільшими ворогами. Ми діти дивилися на батьків та й собі ворогувати стали між собою. Не дай Боже стрінутися з Пилиповими дітьми, а то без бійки не обійшлося б!

Стою я на березі рова. Пилипова стодола горить повним пожаром. Хати добре не виджу, бо за стодолою. Знова страшний вереск, що аж серце від нього холоне. Затулюю вуха. Ні, не видержу! Мабуть Пилипові діти горять,— подумав я,— і як стій бігцем пустився до Пилипового обійстя. Мати кричала за мною,— я не слухав, біг навпростець крізь городи. Від Пилипової стодоли жар як у пеклі. Бляшаний дах на хаті скрутився, тріскотять крокви, стрих горить. На подвірї діти пришпилилися до Пилипихи й кричать. Це не були людські голоси. Це кричали жах і розпука. Пилипиха відштовхнула дітей від себе, кинулася як божевільна, впала на коліна перед жовніром, що стояв з крісом на подвірї. Доня цілує його руки, обнімає коліна.

—Батечку, дитина в хаті в колисці. Батечку, пустіть! Батечку... пустіть, хай винесу дитину! Ради Бога... пустіть! Па-а-а-аноньку..., дитина згорить... дит-и-и-ина згорить!..

Пилипиха в'ється по землі, цілує чоботи німака, а він копнув її з усієї сили в голову. Вона покотилася як підстрілена гуска, а крик дітей, здавалося, небо переб'є.

Щось здавило мене в грудях. Полум'я добирається до вікон. Я без думки й без тямки побіг здовж паркану. Перед очима станув мені цей образ Матінки Божої, що над моєю постелею, і я крикнув:

—Божа Матінко, рятуй дитину!

Побіг я поза Пилипову хату, дивлюся, нема нікого. Маленьке віконце від комори відкрите. Крізь те віконце я нераз жбуряв болотом до Пилипової комори. З комори були двері до кімнати. У ці двері я завжди ціляв болотом крізь отсе мале віконце. Це я так за татові яблуні мстився.

Не знаю, як я дістався до віконця, як я проліз крізь нього до середини. Я відкрив двері з комори до кімнати і аж тоді стямився, як густий дим вдарив мене в обличчя. Я задержав віддих, примкнув засльозені очі, що пекли мов жаром і напомацки порачкував по підлозі, бо в низу було менше диму, шукаючи колиски. Чую тріскотять бальки в стелі. Серцем кличу: Божа Матінко, рятуй дитину!

Намацав я руками колиску, вигребив і неї дитину, що мов нежива звисла у моїй руці. Я рванувся з усієї сили крізь дим і скочив в двері до комори. В цій хвилині за мною стеля провалилася вниз.

—Божа Матінко, рятуй,—повторяв я заєдно, не словами, не устами, а так десь глибоко в грудях.

Тямлю ще тільки, що я спустив дитину крізь віконце на двір і намагався сам протиснутися крізь нього. А далі світ мені померк. Я отямився тоді, як повалився з віконця на землю. Я вхопив дитину, не знаю чи живу, чи вже мертву, й хоч голова ходором ходила, я біг затертаючись мов пяний, і добіг до нашого саду, скочив в рів,... а далі не тямлю нічого.

Коли я очуняв, в очах ще мерехтіло, в устах чув смак диму й нудило мене немилосердно. Я отворив очі й крикнув:— Де моя дитина?

—Де Юркова дитина, мамо?—повторила мала сестричка. Мене Юрком звали. От і з того пішло... Юркова дитина.

Мама розгорнула хустка й я побачив рожеве личко й чорнявий мошок на головці дитини.

Просиділи ми ще в рові два дні. Батько повернувся до нас, але хати вже не маємо; згоріла з усім, що в ній було. Аж тут прийшли німаки, виганяють з рова за село. Взяв я свою дитину, загорнув у машину хустку, батько зібрав, що ще було в мішок, накинув на плечі, біля мами почіпалися діти, а найменше на руках і ми вийшли за село. Всіх людей з села зігнали на пасовисько край гостинця і казали ждати. Батько пішов шукати Пилипиху. Треба їй віддати дитину. Ніде її не було й ніхто її не бачив.

Я залишив свою дитину біля мами, сам побіг ще в село, може Пилипиха там осталася. Шукав я усюди, ані сліду. Зайшов я ще до її брата й там її не було. Я вернувся до своїх. Дитна осталася з нами.

—Нехай росте,—сказав батько, а мати годувала її своїми грудьми, бо й у нас була мала дитина.

Заладували нас на вантажні автомашини, поглянули ми на свою хату, з якої тільки комин сторчав, як старий спорохнявілий зуб; поглянули ми в сторону церкви, з якої обгорілі мури остались; перехрестилися тричі й рушили в незнану дорогу.

Живемо тепер на чужині, а моя дитина, хоча їй уже шість років, далі Юрковою дитиною зветься і вона сама себе "Юрко-

вою" називає й горнеться до мене.

З давньої ненависти до Пилипа Вороного й його дітей ні сліду не стало. Згадуємо їх усіх і молимося за них. Батько кожного року на Службу Божу за них дає і до газет оголошення посилає і раділи б ми всі щиро, якби вони віднайшлися.

Мені вже на вісімнадцятий рік пішло й ті сварки за яблуні на межі такі мені тепер смішні видаються. Вірю, що й батькові тепер соромно. Скільки разів погляне на Ганусю, так називається моя дитина, стільки разів погладить її по головці.

З мови рідної хати тільки один ясний спомин залишився, це той образ Божої Матері, що висів над моєю постелею. Я вірю, що це Вона врятувала дитину моїми руками. Всі інші спомини мойого села димом прислонені.

Те, що встигли ми врятувати з нашого села це—Юркова дитина. Вона стала для нас живим символом згоди і любови ближнього.

Всі звірята призначені до землі, тому всі вони дивляться в землю; одна тільки людина свої очі з надією підносить угору: це знак, що призначення її не на землі, а в небі. (Св. Василій).

Що таке соціялізм?—Соціялізм це гумовий мішочок, який кожен надуває чим і як хоче.—Сталін дує в нього пятилітки, масові різні, світову революцію.— Толіятті надуває його побожними мріями погодити соціялізм з релігією.— Етлі намагається прикрити ним централізацію Британії; Гітлер прагнув здобути ним цілий світ, надавши йому націстівську закраску.

В Обороні Церкви і Нації

М. Хомяк

ПАМЯТІ ПРЕОСВ. КИР ЙОСАФАТА КОЦИЛОВСЬКОГО

(Продовження)

ЛЕМКІВЩИНА І НАСТУП СУСІДІВ

ЗНАЮЧИ прегарно спосіб думання і психіку наших західних сусідів, молодий єпископ почав свою незвичайно важку пастирську працю від поглиблення релігійного життя між своїми вірними і виховання ревних священиків, які допомогли б Владиці не тільки видержати наступ на св. прадідну віру і Церкву, але й зберегти національний характер Церкви та оборонити права західної вітки українського народу. Постійними візитаціями парохій своєї розлогої єпархії поширенням культу Непорочного Зачаття і св. Йосифа, організуванням Апостольства Молитви й інших братств, підтримкою і поширенням української релігійної преси та вихованням нового в нас типу священика в безженному стані, Кир Йосафат зміцнив становище нашої Церкви так сильно, що вона не тільки видержала шалений наступ наших сусідів, але й вийшла обновленою та загартованою духом. Підчас своїх візитацій Кир Йосафат ствердив, що нашій західній закутині—Лемківщині загрожує смертельна небезпека від наших сусідів, які всіми засобами підтримують вигибаючих москвофілів, що до першої світової війни мали просто всевладний вплив на маси. А що вже майже від кількох століть українське населення за Сяном стояло в безпосередньому змагу на життя і на смерть із західнім сусідом, то воно повірило своїм москвофільським провідникам на слово, що рятунок у цій затяжній боротьбі прийде тільки від царської Росії. Цю зрозумілу під психологічним оглядом віру в могутність білого царя захитала большевицька революція і наші визвольні змагання, зокрема польсько-українська війна, яка

захолила, що правда, тільки частину Лемківщини-Сяніччину. В середущій і західній Лемківщині населення не пережило психічного струсу підчас наших визвольних змагань і не перевело переоцінки цінностей, зокрема не освідомило собі факту існування української нації в її боротьбі на два фронти: з Московщиною і Польщею за здійснення свого права бути господарем на своїй землі. Одначе населення далі вірило своїм провідникам, що в добі підсиленого наступу поляків з відновленням їхньої державности єдиним міцним заборолом для нього є дальша орієнтація на Москву і перехід на православя. Цю віру в допомогу від Москви підтримували ще й здебільша еміґранти з Лемківщини в Америці, куди вони виїздили масово, рятуючись перед голодовою смертю, і звідкіля вертались з долярами або пересилали їх своїм найближчим у старому краю. На жаль в Америці вони попадали майже поголовно під вплив русофілів і під політичним і під релігійним оглядом. І ось у прегарну зелену Лемківщину, багату цілющими, лікувальними водами із відомими на цілу Европу живцями (Криниця, Щавниця, Жегестів, Іванич, Романів), вертались здебільша еміґранти з Америки вже як ісповідники православного віровизнання. Отже кому ж, як не своїм братам і батькам та дотеперішнім провідникам москвофілам, мало повірити населення середущої і західної Лемківщини, що єдиним рятунком для них перед поляками є перехід на православя? Бо мовляв—греко-католицька Церква під проводом українців заведе їх в обійми поляків, тому що католицька віра—це польська віра... І під впливом цієї десятиліттями веденої агітації за цареславям і православям перейшло населення села Тиляви в Дуклянщині в 1926 р. на православя, а за ним у чергових кількох роках ще кільканадцять сіл. Поляки тріюмфували, бо згідно з засадою "поділи і пануй" сподівались осягнути свою головну мету: вповні спольонізувати українське населення на захід від Сяну, як це виходить з документів, залишених польською владою по урядах у вересні 1939 р. і частинно оголошених у німецьких наукових публікаціях підчас війни, зокрема коли йде про польську політику на Лемківщині. В одному з таких неоголошених ще документів читаємо між іншим осьщо:

Плян безоглядної політики

"Цілковите усунення тієї небезпеки (української для польської державної рації) через повну ліквідацію української проблеми в середущих повітах терену О.К.Х. (Корпусної) Округи Х.—цебто з осідком у Перемишлі, на захід від Сяну) є пекучою необхідністю і повинно бути першим етапом доцільної, послідовної і систематичної акції в напрямі запевнення тривалої безпеки того терену, на якому розбудовується Ц.О.П. (Центральна Округа Промислова з тим, що Лемківщина з Карпатами мала творити забороло з півдня для тієї округи). У висновку —читаємо далі в цьому документі—треба ствердити, що цей стан *промовляє за абсолютною необхідністю стосувати супроти українського населення, що мешкає на захід від Сяну, рішучу асиміляційну політику при одночасному гамуванні української експансії, що йде на ті терени від сходу.*" (Очевидно таку асиміляційну політику вели вже поляки від XIV ст., зокрема на Посянні. Про засоби, якими поляки перетягали греко-католиків на латинський обряд на Посянні, оповідає о. Роман І. Прислопський у виданій власним накладом у Перемишлі 1902 р. книжці п.з. "Перед загальний суд."— Приклад латинізаційної гакати на окраїнах Галицької Руси." Коли різними дотеперішними засобами поляки все таки не засимілювали українського населення, то рішили довершити цього приспішеним темпом підчас розбудови Центральної Промислової Округи. Але у вересні 1939 р. Польщу розбили німці, проте поляки продовжували свою політику винищування українців навіть за німецької окупації, зорієнтувавшись добре, що німці від другої половини 1941 р. повели безоглядну політику проти української нації. І ось спершу на Холмщині з Підляшшам, опісля ж на Посянні з Лемківщиною та в Галичині й на Волині поляки почали винищувати українців, у першу чергу ввесь наш актив.

Винищування українців.

Уже від двох років наші північно-західні й західні землі опинилися в жахливому положенні. Не тільки по селах, але й по містах приходиться переживати нашим інтеліґентам і свідомим селянам, як мужам довіря, солтисам (начальникам громад), кооператорам, важкі хвилини. Годі тепер навіть загально писати про причини цього жахливого стану й описувати хід окремих подій. Це треба залишити на спокійніші часи, а тепер принаймні зареєструвати наші великі втрати, що їх зазнала Ярославщина від літа 1942 р., зокрема райони Переворська, Порохника, Лежайськ і Ярослава (волость—село). В 1942 р. пограбовано невідомими злочинцями села Молодич, Пикори, Храплів, Качмарі, Бучиці й Лихачі, зокрема солтисів названих сіл і пароха села Молодич. У 1943 р. відбувались від червня напади на українських селян майже в усіх районах, які межують з теренами наших сусідів. Усіх нападів і грабунків довер-

шено 33, а жертвою їх стали українці та українські установи (школи, молочарні, кооперативи) 22-ох сіл, при чому потерпіло теж одне передмістя Ярослава. В цьому році згинули трагічною смертю, вбиті поляками, 6 солтисів та лісовий сторож Мандрика. В 1944 р. грабунки та вбивства поширилися на інші села й околиці Ярославщини і досі згинули трагічною смертю 24 українці, а саме: 4 кооператори, 2 студенти високих шкіл, 2 священики, 1 дяк, 6 солтисів, 3 мужі довіря, 4 урядовці, 1 адвокат (делегат Українського Допомогового Комітету) та один лікар. Усіх більших грабунків було 35, а число менших важко і зрахувати.

Палення церков.

В останньому часі злочинці почали палити, очевидно грекокатолицькі, українські церкви. 1 так 9. червня 1944 р. спалено церкву у Грязці біля Переворська, 25. червня ц.р. в селі Горицях, а 1. липня ц.р. в селі Рожнітові. Спалено також 8 господарств українців. Досі в 1944 р. потерпіло 30 сіл, а крім цього постраждали теж українці міста Ярослава і містечок: Порохник, Переворськ, Лежайськ і Синява. Деякі села Ярославщини перебули від січня ц.р. навіть кільканадцять нападів як: Тарнавка, Молодич, Боратин, Рожнітів та інші. Український Допомоговий Комітет у Ярославі ввесь час інтервенює у влади, бажаючи захищати наше населення. Втрати Ярославщини, як видно з цього допису, дуже великі, а проте українське населення не заламалося на дусі і здебільша тримається далі при своїй національності й церкві. Тільки в одному випадку, а саме в містечку П. українці, стероризовані вбивством 6 громадян, мусіли перенестись до іншої околиці. Дуже рідко виїзджають теж і деякі наші селяни до сусідних східних повітів."

—— СМІХОВИНКИ ——

—Я хотів би жити на північнім бігуні, бо там день і ніч тревають по 6 місяців.

—Так, що з того?

—Подумай,—приходить до мене віритель з рахунком, а я йому спокійно говорю: Зайди будь ласка на другий день.

Американець питається москаля, чому в Московії все червоне: червона Армія, червоне робітництво, червоні тюрми?—Не знаєш, відказує москаль, що ясне сонічко Сталіна так нас пообпалювало?

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JANUARY, 1950

UKRAINIAN CATHOLICS

By Rev. Michael Schudlo C.Ss.R

THE Ukrainians are a nationality of some 47,000,000 people located in the region of the Black Sea and the Caucasus mountains on the South to the Pripet River on the North, and on the Carpathian mountains on the West to the Caspian Sea on the East.

The name UKRAINE is first mentioned in the Chronicles under A.D. 1187.

The country called often "the granary of Europe" is very important industrially and agriculturally. It contains a very rich black soil and produces wheat and other grains in abundance. Its mineral resources include coal, iron and manganese. The electrical power on the river Dnieper is one of the largest of its kind in Europe.

Ukraine is a large country with an area of some 200,000 square miles. Across it flow such great rivers, as Dnieper, Dniester, Don, making it a natural highway between East and West, and securing by its fertile soil and mild climate a prosperous living to hardy people, who are not afraid of physical labor.

KIEV is the capital of Ukraine. TRIDENT is its national emblem. YELLOW-BLUE colors are its banner.

The main cities are Charkiv, Lviv, Poltava, Sebastopil, Odessa, Stanislaviv, Ternopil, Chernyhiv, Uzhorod, Cernivci.

The most illustrious Ukrainian PRINCES since 862 were: Rurek, Oleh, Ihor, Sviatoslav, Saint Volodymyr, Yaroslaw the Wise, who

TRIDENT

composed the first code of laws known as "Ruska Pravda," in 1020, Iziaslav, Volodymyr Monomach, Daniel, Leo...

The early Ukraine known also as Rus under such valiant warlike princes as Ihor, Sviatoslav, Volodymyr, Yaroslaw was respected throughout Europe for two centuries. Its clever Rulers represented culture and civilization. Kings and emperors of the West were proud and happy to be connected by ties of marriage to them, who surpassed them in culture, wealth and trade.

Unfortunately the Ukrainian State had no natural protective boundaries against the highly mobile and atrocious nomads from Asia, as Peche-

LOWER INSERT: UKRAINIAN TERRITORY IN EUROPE UPPER INSERT: DISMEMBERMENT OF UKRAINE AFTER THE WORLD WAR

nihy, Polovci, Tartars and Turks.

Besides continual inroads of the Asiatic hordes, the internal contentions and civil wars among the successors of Yaroslav the Wise exhausted the country and weakened it against outside aggression, although it was a bulwark of Christian civilization for a long time. Were it not for Ukraine the Asiatic hordes would have occupied the whole of Europe on many occasions, but they were witheld by the valiant armies of the ancient Rus-Ukraine, which can justly be called "bulwark of Christian civilization in the East of Europe."

So the once powerful Ukrainian State came to ruin and was conquered by the warlike rulers of Lithuania, through which it became later united with Poland by the union of Lublin in 1569, when the three states, Ukraine, Poland and Lithuania formed one confederation, at the head of which was a common king residing in Warsaw. This treaty of friendship, mutual assistance, and cooperation would have made the new confederation a bastion against Asia, were it not for the Polish landlords who came to settle in Ukraine, mistreating the people and persecuting their religion, which naturally did not fail to react badly upon tthe Ukrainian population.

Kozaks

The sixteenth century was a period of national revival for Ukraine. Numerous schools awakened the artificially stifled patriotic consciousness of the popular masses.—

Prince Dmytro Vyshnevecky organized a powerful Brotherhood well known as Kozaks, who formed a force that was difficult to control and impossible to check. He built a fortress on the island of Khortycia in 1552. It was the beginning of the famous Zaporogian Sich, the staunchest center of resistance against any enemy of the

country. The Kozak Host reviving the bravery of the early princes of Kiev, awakened in the people an irresistible longing for the freedom from all the enemies of the Ukrianian independence.

The rule of the Sich was totally democratic, except in time of war, when the HETMAN, the commander-in-chief of Kozaks, became automatically the Ruler of life and death for all his warriors.

The Kozaks fought the Tartars and the Turks, punished at will the oppressive landlords, made innumerable sea-raids rescuing thousands of Christian slaves from Mohammedan slavery.

The military expeditions kept the Kozaks away from taking an active part in the political and economic life of the country, demanding justice and freedom for the oppressed peasants. There had been numerous armed outbreaks against the government of Warsaw that made inevitable a conflict between Ukraine and Poland, which, due to Bohdan Chmelnycky developed in a national revolution against Poland.

BOHDAN CHMELNYCKY born in Western Ukraine about 1595, educated at Jesuit College in Yaroslav, was a great leader, who organized the entire Kozak Host into a powerful army, launching it against Poland and defeating it in numerous battles at Zovti Vody at Korsun, Poltava, Zboriv... A treaty of Zboriv in 1649 granted to the Ukraine a practical independence within the confederation.

The troubles and mutual misunderstandings however grew more and more numerous, as time went on. Bohdan made his most disastrous move, appealing for assistance to Moscow and placing Ukraine under the protection of the Russian Tsar by the treaty of Pereyaslav on January 16, 1654. According to this treaty Ukraine was to remain a free country and an independent state.

But alas! Moscow did not keep

TARAS SHEVCHENKO

its promises, considering a new confederate as a vassal state and later on as a Russian province...

In vain many later Hetmans, as Wyhowsky, Doroshenko, Mazepa tried to restore independence to their country. Ukraine was gradually strippped of all privileges and independence by the Moscovite Tsars. Catherine II destroyed the Sich and compelled the last Hetman, Rozumovsky, to resign on November 1764.

Despite all oppressions the spirit of independence could not be destroyed. The aspiration for freedom was formented by such prominent poets and writers as Ivan Kotlarevsky, who sharply criticized the oppressive Russian policy in his travesty of the Virgilian *Eneida*, as Taras Shevchenko, the greatest poet of Ukraine, who composed a golden book of Kobzar (the Bard), as Shashkevich, Fedkovich, Necuj Levitsky, Ivan Franko, Andrew Chajkowsky, who prepared the country to meet the First World War in 1914.

Present Situation

Ukraine recovered its independenc in 1918, when the revolution swept the Tsar and his despotic government. A new national life started all over the country. The leaders formed a Ukrianian government, army, universities and schools.

The newly formed state had to face a very unfavorable situation. The Ukrainian aspirations for independence were not welcomed by the Western powers, that won the war. Ukraine was invaded by Red Russians, Poles and Rumanians. Divided between the bordering states, despite all oppressions Ukraine did not give up the arms. An armed struggle against Russia continued until 1926, meanwhile in Poland the Ukrainian grew up until the second world war.

The German invasion of the Soviet Union did not bring independence to the country of St. Volodymyr, for the rapacious Hitlerism was the same despotism that characterizes the Russian Communism today.

As result of the second world war Ukraine was established as "a nominally independent Soviet Republic" and accepted as a member of the United Nations. There is, however, no peace within the Ukrainian Soviet Republic. The oppression and persecution of the Ukrainian Catholic Church and national life has created a strong reaction against the Russians among the Ukrainians, which resulted in the formation of the Ukrainian Insurgent Army (UPA) wth thousands of partisans. Ukrainian resistance against Moscow is greater today than that of any other nation behind the iron curtain, being the greatest stumbling-block to Stalin and his satraps.

The Ukrainian patriots did not lay down their arms, but defend the people against deportation to Siberia. Although their heroism is but little known and appreciated by the democratic forces of the free world. The problem of Ukraine lies today as one of the greatest problems of the world, that is defending itself against the future Soviet invasion.

Thanks be to God, the outside world is becoming more and more familliar with the Ukranian aspirations. We hope that Ukraine will soon be established as one of the free nations of the world, becoming a friend and ally of all nations that love peace, justice and freedom from fear and persecution.

THE WORLD'S GREATEST WONDER

Not long ago, an aged convict was released from a French prison, after many years of confinement. A detective, curious to observe the man's reactions to the wonders of modern civilization, took the old codger to see the new autos and planes, the talkies, the radio and many other present-day marvels.

"What has impressed you most?" the detective finally asked the old ex-convict.

"Women," the man replied.

"Women?" repeated the detective.

"Yes," explained the ancient jailbird; "when I went to prison, women were round. Now they are oblong or flat."

WHY MEN RESIST MARRIAGE

By THEODOR REIK

THERE is one side of the marriage problem which most psychologists and sociologists skirt as if it were too dangerous to uncover. This problem has to be faced. But before it can be faced it must be stated. A woman takes to the thought of marriage as a duck to water. But men are marriage-shy.

Logan Clending gives the male viewpoint in his book, *The Human Body*. Man, says this physician, "is expressly made to roam the earth." Man will bow his neck to matrimony only if there is no other way out, and "he wonders all the rest of his life why he did."

The fact is, men must overcome strong resistance within themselves in order to marry at all. Certain violent and independent elements in their nature rebel against it. More than that; they are afraid of being married.

The man who is still young doesn't want a job or a family. He really wants to roam over the earth, wants to conquer life; he is restless, and pursuit of happiness means to him new things, new countries.

How can he do that with a wife and children? "He travels fastest who travels alone." The soldier, the sailor, the traveler, all those men who go out on dangerous expeditions have to be alone, and under no obligation but to reach their aim or destination, married to naught but the spirit of adventure.

Marriage, to men, means giving up adventure in more than one sense. It is saying farewell to the mentality of adolescence.

Wives sometimes remark patiently, "Boys will be Boys," when they look at some difficult traits of behavior in their husbands. They do not know how much of boyhood mentality their men gave up when they married and that what they show now is only a pitiful remnant, a distant echo of their adolescence. Not all married men are mature, it is true, but the pressure of life is great enough certainly to be felt in the long run—boys will be men.

Marriage means for men not only happy union with a beloved woman; it means duty, obligation; it means responsibility, effort and work—yes, sometimes it means only work and no play. The boy in the man has more and more to renounce his play. If he is married he has to work, not only for himself, but also and often in the first place for his wife and children. He has to make good; his whole education is directed to the aim that he take his responsibilities seriously.

Here is the point where I have to return to the area of the comparative psychology of the sexes. When girls think of marriage, they are not afraid; they see in the state of being married their destination. Men are scared. At first sight, such a fear appears mysterious and entirely unreason-

able, incomprehensible as the fear women have of a mouse running across the room.

Marriage is for women a matter of legitimacy; for men, it is a matter of duty, obligation, responsibilities. It is a moral problem. For women, duty is something which has to be done because society wants it; for men it is the voice of the daughter of God, whom you could not forget even if you were an atheist. Women act often because they feel affectionate, men oftener because they are under pressure of duty.

I am, of course, very far from asserting that women do not know or acknowledge duty, but I think that the idea has not this sacrosanct character it has for men. Men follow d u t y as their supreme authority, while women are more often led by the wish to fulfill needs.

It is this high sense of responsibility, the unconscious foreknowledge of what marriage might mean to them, which often makes men—and the best of them—afraid of marriage.

Their lust for conquest, their spirit of adventure, their love of freedom, their sexual instability, make them shy away from the idea of marriage.

But what really makes them afraid is just this; they know they have to fulfill their obligations, that they must and will take their responsibilities seriously to the end.

Women should understand this and comfort men, not emphasize that being married means more duties and responsibilities. It is not necessary to make him take it easy, but to make him take it easier, to reassure him that he is quite capable of doing what will be necessary that married life means not only heightened burdens, increased responsibilities, but also *shared* responsibilities, that there will be a companion at his side able and willing to carry the burden with him and —above all—that the burden will not be as heavy as he anticipates.

A young man came to me shortly after his wife had announced to him that she was pregnant. He saw privation and misery looming on the horizon, and worried because his earning power was so hemmed and the expenses were increasing. He came the next day in a better mood, and reported that his wife had convinced him that a baby costs almost nothing during the first two years. She really succeeded in a pious lie because the man half wanted to be convinced.

What he needed, more than the assurance of financial security, was the moral support. What he needed was certainly that his wife believed in his capabilities and had faith in him. He must have known that what his wife said was well-intenioned fraud, but he now faced the future more courageously. I took off my hat to the young lady who understood her husband so well.

"If I were the marrying kind, I would ask you to marry me."

The incorrigible bachelors are mostly men who assert that they worship women, that they are great idealists who put women on a pedestal, who see in women the pattern of all virtues and pure perfection.

Beware of bachelors who have an idealistic view of noble, chaste womanhood and look upon women as if they were unattainable images. Such men do not subject women to the test of everyday life. They prefer to admire women from a safe distance, and have an evasive attitude to marrage. If I were a woman, I would avoid the company of these noble souls, not only because a pedestal is a very uncomfortable living place but because one cannot believe them.

Young women should prefer the company of declared woman-haters. They always marry. The *Hausfrauen* of old Vienna had a proverb which is valid not only in the market place: "He who criticizes the wares buys."

The man who is a women chaser is certainly not a single type, but a subdivision of this class is the man who searches for a certain woman, who wants to find among all women the one who will fulfill his desire. He thinks that what he wants is excitement, the chase, the adventure. But what he really wants is the realization of his wishes, the end of his restlessness, peace of mind. Not what he says is important, but what he leaves unsaid.

The other day I met an old acquaintance who liked to be thought of as a real Don Juan when we both were young men.

"I have failed in my mission," he said. "I was not made for marriage."

"What else were you made for?"

"For the opposite," he said, "for love."

I had to laugh, because the man, now twice a grandfather, is a model husband.

Freud once declared that one of the decisive trends of our civilization demands that the mature man loosen his ties to his family in order to found a family of himself. In every man lives the wish to take over the place, position and authority of the man whom he admired so much as a small boy—his father. Psychoanalysis reveals how many hindrances there are on the way to this goal, how many unconscious factors operate as forbidding or preventing powers, how dangerous even the approach to the aim appears.

A part of this fear, originating in childhood, is at work in the fear of marriage found in so many men. They are only imaginary dangers, it is true, but they are psychologically not less real.

What could married men do to mitigate this fear among their sons and brothers? They could say they were not immune from it themselves, and that marriage is neither so terrific nor so terrible as apprehension threatened.

If their bachelor friends call them tamed elephants which help in the capture of wild ones, the masculine appeal to moral courage remains. They can give no better advice than Emerson's: "Always do what you are afraid to do."

Moral indigation is jealousy with a halo.

Among English politicians there was no one readier with the witty and discomforting retort than the late Mr. Lloyd George. Addressing some Welsh farmers, he once said: "You will have home rule for Ireland and for England and for Scotland and for Wales."

"And for Hell," interposed a deep, half-drunken voice.

"Quite right," replied Lloyd George. "I like to hear a man stick up for his own country."

VERBUM SAT SAPIENTI

(A Word to the Wise is Sufficient)

By Brother S. Methodius, F.S.C.

MOST people need change their minds about discipline. No one ever claimed discipline is easy. No one ever liked it for itself. You can bend to it willingly only by looking ahead. A trackman doesn't mind training if it kindles the hope of breaking the tape. Suffering is nothing to one who can purchase by it a great victory.

It's the law. You've got to start beating yourself or you're going to be beaten! Discipline gives you a chance to train yourself for real manhood.

Courtesy

Courtesy is a natural virtue worth every man's while. Like finishing first in a race, it spells accomplishment, is its own reward. It expresses maturity, sacrifice, self-control. It is never treason against fine training at home.

Will everyone try to smooth off the rough spots?

Prudence in Reading

He has not a prudent care of his health who eats any and all things, and that without stint or measure. Less prudent is he who devours every book, magazine or paper that he can find in a cafe or drugstore bookstalls, or even in less reputable place. Surely it is a good rule neither to eat trash nor to read it. Ask your doctor. To warrant your reading a book it is enough that everyone is talking about it.

Books come and go like songs, nay, they do not stay so long!

Life is a Game

Life is like a solitaire: it's a game you have to play alone. For when you get down to cold facts. you alone are responsible for your destiny. If you haven't acquired the habit of living in the state of grace, haven't tried to overcome your evil inclinations; if instead you've continually nursed the same weaknesses and defects of character, you're a cheat. Your education is a failure.

Give yourself a break. Play square. Dig into your conscience! Sometimes opportunity knocks but once!

Instruction (?)

When magazines want to print something rotten to make talk, they call it instructive.

But what's the good of being instructed on how a skunk smells?

Don't Be a Quitter

Two frogs once fell into a pail of cream. The cream was deep and the sides of the pail were steep and slippery. For several hours they swam around trying desperately to climb out, until one of the frogs gasped: "I give up." He sank and was drowned.

The other frog, however, kept on gamely struggling and splashing until eventually he found himself sitting comfortably on a large lump of butter.

NEW REDEEMER'S VOICE COVER

THE readers of The Redeemer's Voice certainly will notice that the new cover is very different in comparison with the former. This is true, the new cover is especially executed in a style that is more in the line of our Greek Byzantine rite. When in the X century the Great Prince Volodymyr had Christianized ancient Ukraine, the Byzantine art came to the Ukraine too, and developed there in no less a degree than in Byzantium (Constantinople). This style was partially forgotten in the XIX century, but in the XX it was revived mostly due to the efforts of the Metropolitan Andreas Sheptysky.

On the cover Christ has the central position. With the right hand He blessses the world and in the left He holds a book with the letters Alfa and Omega; this means that Christ is the beginning and the end of all. His traditionally serene figure is placed on a throne, and His feet are reposing on two circles that symbolize heaven and earth. Two six-winged Angels are represented on both sides of Christ.

Over Christ is the Trident—the state emblem of St. Volodymyr the Great, crowned with a cross. In the four corners are four drawings of Ukrainian and religious characters. Above at left, the Prince, St. Volodymyr is seated on a throne holding a Cross and a golden apple—the sign of a ruler. St. Volodymyr was the first Ukrainian Prince to Christianize his state (988). At right is St. Olha, the grandmother of Prince Volodymyr, who was first of Ukrainian rulers to become a Christian. She holds a model of a church which she built in Kiev. Below at left we see the Cathedral of St. Sophia (the Divine Wisdom) in Kiev, the most reprensentative and beloved sanctuary of the Ukrainians, founded by Prince Yaroslaw the Wise in 1017. Here this church is depicted in its actual appearance, after rebuilding by the Metropolitan Petro Mohyla in the middle of XVII century. At the right is the church of our Ukrainian Mission in Yorkton, Sask., where The Redeemer's Voice is published. The border of the cover is composed on the basis of old ornaments painted in St. Sophia in Kiev, so that the whole cover is founded on the spiritual traditions and artistic forms of our rite that is more than a thousand years old.

This cover was creatd by the artist S. Hordinsky, who recently came to United States. Before the war he lived in Lviv where he executed many artistic works for the Ukrainian Theological Academy, then under the rectorate of Archbishop Joseph Slipy, the present Metropolitan of the Greek Catholic Church—now in exile in Siberia.

SHALL I BE A NUN?

By Daniel A. Lord, S.J.

AND with each generation the Church prays that new thousands will listen to the invitation of Christ and carry on His work as none can do but those who have accepted His compliment and ring. The work in very truth cannot go on without them.

Whom does Christ ask? To whom does He offer His hand and this share in His work? This is sure—He makes His offer to thousands that accept it. For Christ has a sort of divine shyness about His proposal. It is an astonishing compliment He pays young women, and He is so often rebuffed by beggar maids who prefer the mud of the highways to the cool, spotless corridors of His castle and the companionship of o t h e r beggars or (for we are all that) and sometimes of His rebel soldiers (so many are that) to the companionship of Himself that He speaks His invitation quietly almost diffidently.

Quite the easiest thing in the world is for the beggar maid to say no, to persuade herself that the king could not have meant her, to convince herself that she could do better work for Him and for His loved ones by refusing the proposal or pretending (an easy thing to do) that it was never made to her. One remembers that ten virgins could have followed the bridegroom in the parable and only five actually went in to the wedding feast. One knows that God is generous in supplying the world's needs; but there is need of more thousands of nuns than we have. The fault is not God's. He must have given the invitation, and some of the virgins must have been foolish.

Who then is asked?

Normal, natural young women are asked, some of quite average abilities and gifts and quite ordinary piety, who have sufficient generosity to do a splendid thing for Christ's sake and sufficient keenness to know that an invitation from the king is a compliment greater than any the world can give. Young women who possibly love dancing and the joy of life, who have a deep affection for home and family, who are captivated by the sight of an infant and are sympathetic with impatient old age, who probably dislike being out of fashion, and who can handle their own affairs—in a word average young women with average good qualities and average dispositions and good sense. One only super-average thing is required—an exceptional spirit of generosity.

There are certain definite things which they must possess, but we shall come to these when we have seen just what is given to her whom the king invites and who has the courage to accept.

This Way Lies Happiness

One word answers the inevitable question "What return shall I get for my acceptance of Christ's proposal?" Hapiness. Happiness beyond power of description.

When the Apostles, who had left all things to follow Christ (though their all things were a pretty poor sort of fishing boat and nets that needed constant mending), asked Him what their reward would be, He answered them in a promise that St. Mathew never forgot. A kingdom for a fishing boat! Thrones for rowers' benches! "Amen I say to you, that you who have followed me... shall sit on twelve seats judging the twelve tribes of Isreal (*Matt. XIX*, 28)

Then looking beyond this little group to the millions who later would ask that question of Him, Christ went on to promise that whosoever would leave family and possessions, as these Apostles had done, would receive a hundredfold of happiness in this present time and life everlasting.

That phrase "in this present time," which St. Luke gives us changes the whole aspect of the happiness promised to those accepting Christ's invitation. We would expect for them as a certain reward the sure happiness of heaven. That is as certain as death itself. The complete renunciation of all things for Christ's love must place heaven within easy reach of a good religious's hand.

This happiness is sure. The promise of earthly happiness is what almost astonishes us. Christ was thinking of this life when He guaranteed to His religious in this present time a hundred times as much happiness as they might be giving up. And that happiness the true nun finds waiting for her behind the forbidding convent wall.

ST. VLADIMIR WAS A CATHOLIC

It is undisputed historical fact that the Ukrainian people from the beginning of Christianity have been united to the Papal See, that is they have been Catholic in their religion. Contrary to the false information and propaganda issued by those who wish to see the Ukraine disunited both in its political and religious beliefs, the Ukrainian nation has been always the firm adherent to the Universal Church which has for its head the Pope, the Vicar of Christ.

In 988 A.D., when Prince Vladimir ruler of Ukraine (Kiev-Rus) decided to seek one religion to succeed the pagan ideas held at that time by himself and his people, he was greatly pleased with the solemn Greek Rite of the Catholic Church of St. Sophia. After his baptism in the Byzantine Rite Vladimir then married the Catholic Princess Anna a sister of the Christian Emperor Basil II of Constantinople; on returning home the Ukrainian prince had all of his subjects converted to Catholicism. During this period there was but one Christian Church, that being One, Holy, and Apostolic, namely the Catholic Church.

The schism of the Eastern church brought about by the patriarch of Constantinople in 1054 A.D., over several "grievances" did not include in its camp the Metropolitan of Kiev-Rus, the highest dignitary of the Ukrainian Catholic Church. No exact date can be found for the separation of the Ukrainian Church from Rome although it is certain that the process was one of long duration. Several centuries of Catholicism were held by the Ukrainian nation before it became schismatic due to the political pressure and influence of its enemies.

WHY I DO NOT WANT TO GO "HOME"

By Ivan Bahryany

I AM one of those hundreds of thousands of the Ukrainian people who do not want to go home under Bolshevism, and so startle the whole world.

I am a Ukrainian, 38 yars old, born in the region of Poltawa of laboring parents and now I am living with no fixed residence, in constant want, wandering like a homeless cur around Europe—hiding from the repatriation committees of USSR, who want to send me "home."

I do not want to go "home." There are hundreds of thousands of us who do not want to. They can come for us with loaded rifles, but we will put up a desparate resistance—for we prefer to die rather than go back to that "home." I put that word in quotation marks, for it is filled for us with horror, for it shows the unparalleled cynicism of the Soviet propaganda directed against us: the Bolsheviks have made for 100 nationalities one "Soviet home" and by that term they are building the terrible "prison of peoples," the so-called USSR.

They call it a "home" and complain about us to the whole world so as to take us back on a halter to that "home." At the mere thought that they can catch me and take me back, my hair turns white.

For Europeans and citizens of all parts of the world (except the USSR), it is strange and incomprehensible how a person can flee from his native land and not want to return to it. Perhaps it is because he is a desparate criminal who is afraid of punishment for his major crimes against his native land. Perhaps they accuse us of such.

It is natural that those should wonder, to whom the word "native land" has a holy meaning. What can be dearer than one's own native land, the land where he was born and played as a child, where there are the bones of his ancestors, the grave of his mother?

For us the word "native land" is filled with same holy meaning, perhaps more than for any one else. But it is not the Stalin "home." I dream at night of my native land. My native land is Ukraine, one of the republics with "equal rights" in the federation called the USSR. I am not only a criminal against my native land but—to help it, I have spent one third of my life even before the War in Soviet prisons and concentration camps.

I dream of it every night and yet I do not want now to go back to it.

Why?

Bolshevism is there.

The civilized world does not know what that means and cannot believe it. The person who listens to us must pay attention. We have spent there a quarter of a century and in telling now the horrible truth about that world, we do it with the full knowledge that we are placing under the threat of death, terror and prison, all our friends and relatives, because they

are still there and because Stalin will take out on them his boundless spite and his bloody hate against us Ukrainians.

But this does not stop us from trying to tell the world only a small part of that terrible truth, which follows us every day in want cold and hunger and drives us on like a horrible nightmare,—that truth about that "home," about the extreme Stalinist socialism and about our Ukrainian tragedy under it.

And so:

I.

Pick up the Small Soviet encyclopedia, edition 1940, open it and under the letter "U" read what is written in the article "UkSSR."

It is a document and there you will see in black and white, although in fine print, that Soviet Ukraine according to census of 1927 had a population of 32 million and in 1939 (twelve years later... 28 million.

Only 28 million? What happened to 4 million people after 1927? Where is the natural increase which in 12 years should have been at least 6-7 million?

That means more than 10 million of the Ukrainian population? What happened to them in the "land of flourishing socialism"?

That is why I do not want to go back under Bolshevism.

I walked over the whole road to Calvary with my people and I was a living witnes of what happened to those millions. I cannot tell it in detail in short article, but at least I want to give a short summary.

I want to emphasize in this that I am the son of a workman (a proletarian), that is, a member of the ruling class in the USSR, in the name of which Stalin and his party operate their so-called "proletarian dictatorship." But I am the son of a Ukrainian proletarian and also my mother is of peasant origin, the daughter of the peasant farmer Ivan Krivusha of the village of Kuzemeny in the region of Poltawa —and that is the misfortune of my whole life in the ultra-democratic USSR.

Through the fact I have been not only a witness of what happend to those 10 millions of the Ukrainian population but also a part of those other millions who with them were murdered and impoverished systematically through all the years of Bolshevism.

II.

I was a little boy, only ten years old, when Bolshevism impressed itself upon me like a bloody nightmare and the murderer of my people. That was in 1920. I was living with my grandfather in the village among the bee-hives. Grandfather was 92 years old and had only one arm but he made his living by looking after the hives. He reminded me of Saints Zosima and Savvaty whose ikons were hanging on an old linden tree among the hives.

One day towards evening a band of armed men appeared, speaking a strange language and before my eyes and the eyes of my cousins and despite our yells and cries they murdered grandfather and one of his sons (an uncle of mine). They stuck them again and again with their bayonets and to be sure of their success they shot at the blody bodies on the ground with their pistols and laughed. The sound was awful. Under the old linden among the bee-hives, around the ikon of Saints Zosima and Savvaty, the ground was all sprinkled with blood. That was St. Bartholomew's Eve in our village. There had been many such nights in Ukraine and small as I was, I had heard of them but had never

seen them. Then I did. That night there were murdered in our village all substantial farmers and the priest and Bolshevism was organized that night (as only one of many such) in form of a representative of the Cheka and a Bolshevik murder gang.

I did not know then that it was a prelude to my whole life under the Soviets and a symbol of the fate prepared by Bolshevism for my whole nation. They tortured my grandfather to death because he was a rich Ukrainian farmer (he had 80 acres of land) and he was against the "commune," and my uncle, because he had been during the national struggle for indpendence in 1917-1918 a soldier of the national army of the Ukrainian People's Republic, that is, he had fought for the freedom and independence of Ukrainian people.

My other uncle who had hidden and escaped death was later arrested and without trial sent to Solovki for ten years, then for ten years additional and he died there Later I and my entire family went on the same road.

That is the way I first observed Bolshevism at first hand. At the beginning of my life and the origin of the UkSSR, I saw Ukraine crushed, under the Soviet regime and colonized by the Red Moscow imperialism. Later I saw that all life there, was as bloody and cruel.

DID GOD MAKE A MISTAKE?

From "Greek Catholic Sower"

BY His infinite wisdom God has created all things for a definite purpose. Thus, He created the world for His own glory; but man He created for Himself. By His infinite goodness everything was created perfect. God has endowed His creatures with everything that is necessary and conducive to their good and happiness. And by His infinite power God watches over His creation and guides all things for the general good of the whole. God's control over the universe, His rule over nature, His care for the preservation of His Holy Church. His attention to the well-being of mankind, His arrangement of nations, His power over the conduct of men, and then condescending to array the lillies of the field, clothe the mountains, heaths, and meadows, feed the birds of the air, watch the sparrows fall, and number the hairs of a man's head, are proofs of the extent and minuteness of God's ceaseless care. Knowing all this therefore, would you dare to state that everything is not the way it should be?

Or more precisely, would you dare to say that God made a mistake because He has given you Ukrainian Catholic parents as some of our younger generation think? Then why be ashamed that you are Ukrainian Catholic? According to God's Will you were born a Ukrainian Catholic. And the Will of God is that you be a good one.

CATHOLICS IN RED UKRAINE

By Dr. Friedrich Funder

THE Catholic Church exists only in the "catacombs," in what is today the Soviet Ukraine. They are the twentieth century catacombs: old barns and mountain recesses in the Carpathian wilds.

This is the picture gathered from reports of refugees from this area, which once boasted of a flourishing Church with a number of Bishops, thousands of priests and millions of faithful, belonging mainly to the Greek rite.

However, while the Catholic Church in both the Latin and Byzantine rites has been officially banned, with its property being turned over to the Orthodox (schismatic) Church, these reports state that Catholic religious life has actually been intensified. It is being practiced with a heroic tenacity.

Because no Catholic priest is permitted by law to exercise pastoral functions and the number of priests who live in disguise, has been sharply reduced by persecution, religious services are few and distant.

All services and arrangements for them take place in utmost secrecy. The faithful gather at a prearranged place and time. One of them, a priest in the garb of a factory worker or farmer, steps up to the altar. This is a rough table or slab of rock in the hills. The only ornaments are two candles and a cross. Yet awe-inspiring cathedrals flooded in a sea of electric light have never been the scenes of greater devotion than these barns or mountain recesses as the priest offers the Sacrifice of the Mass and distributes Communion.

Some people must walk 50 miles to attend Mass. It is also necessary to choose out-of-the-way places because the spies and agents of the Soviet secret police are numerous and ever on the alert. The simultaneous absence of a large number of people from a small village would immediately arouse their suspicion. As a consequence only a few people in one locality can attend a service at a time and never more than one member of a household.

Only on rare occasions has a priest the opportunity to officiate at a wedding, the refugees report. However, as a rule, he is able to bless the marriage indirectly by blessing the wedding rings sent to him through an intermediary. The same kind of indirect blessing is secured for the deceased. The priest usually blesses a handful of soil which is then placed on the coffin or grave of the departed. The parents themselves usually have to administer the Sacrament of Baptism to their new-born infants, using holy water blessed beforehand by a priest.

The untiring devotion with which the few secret priests in the Soviet Ukraine try to carry on their pastoral duties has brought comment even from the schismatic Russian Orthodox Church. The Orthodox Exarch for the Ukraine, John, Archbishop of Kiev, stated in an interview that the Catholic

priests "persevere in their efforts to maintain the position of the Catholic Church in the Ukraine."

The priest carry on their ministry in the face of constant peril and in addition to doing full-time jobs as laborers to earn a living and escape detection.

The priests are without any Bishop in the area. The last one to be able to carry on any work there was Bishop Theodore G. Romzha, Apostolic Administrator of the Eastern-Rite Diocese of Munkacs. In October, 1947, while driving a horse and cart along a country road, he was reportedly run over by a Soviet armored vehicle and then shot.

EDITOR'S WISHES

Dear Readers:

OUR Ukrainian Catholic People are used to send their wishes and congratulations for the New Year. Everywhere, in town and country, people wish each other a HAPPY NEW YEAR. It is a time-honored custom among our pious and good-hearted Ukrainian people. Therefore, the Redeemer's Voice Editor also wishes a Happy New Year to all the Subscribers, Readers, Friends and Sympathizers of this interesting Ukrainian Catholic Monthly, which strives its utmost to promote among our populations in America and Canada a profound knowledge of its Church history, its national and ecclesiastical traditions and to instill a strong attachment to our beautiful Ukrainian Catholic Rite into the hearts of our young generation.

May the Child Jesus and His Blessed Mother fulfill all the wishes and bless all the pious aspirations the Redeemer's Voice Readers have in their hearts! May they bless their good Parents, their wonderful Sons and Daughters, their little ones with a special abundance of heavenly gifts and graces, securing a true happiness to which each one of them aspires.

In sending his wishes the Redeemer's Voice Editor is sure that the pious and generous Readers of this Monthly also wish that his wishes may be fulfilled in 1950. The Editor's wishes and aspirations are neither great nor impossible to be realized. His only wish is to double the number of the Redeemer's Voice Subscribers and Readers.

Is it so hard to redouble the number of our dear Friends? —No! With your generous cooperation we can work miracles.

A good Ukrainian Catholic Press is the staunchest guarantee of our further development in America and Canada, it is a powerful means to refute the false objections of the enemies of our noble People and Beloved Church, it is a precious channel to carry our spirit to all Ukrainian Families, extending more the kingdom of Christ in our homes and among our populations.

It is, therefore, that the Redeemer's Voice Editor is launching the following watchword to all the Readers of this precious Monthly: UKRAINIANS, LET US JOIN HANDS AND DOUBLE THE NUMBER OF OUR READERS! Do not be afraid! You will accomplish this wonderful work if everyone of you gains BUT ONE NEW SUBSCRIBER to the Redeemer's Voice. Thank you, Dear Friends.

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.: 387, Office 1785
Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК.

ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50

ЄВАНГЕЛІЄ,—велике на престіл, неоправлене $10.00

ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР $3.00
Книжка гарно оправлена, написав др. Кібзей. Гарні поради на ріжні хороби, в рідній мові. 735 сторін друку.

НАША РЕЛІГІЯ—Новий Катехизм уложена Всеч. о. А. Луговим ..... .25
В українській і англійській мові, третє видання. Дуже популярна.

ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .50
Має 40 великих, зворушаючих, символічних образів, та гарні науки.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK., CANADA

C-I-L
PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S
PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON — SASK.

1950

—and

EATON'S

renews its pledge

- TO BRING YOU QUALITY MERCHANDISE AT FAIR PRICES.
- TO GIVE YOU THE SAME HIGH STANDARD OF SERVICE.
- TO MAINTAIN, FOR YOUR PROTECTION, THE SAME RIGID INSPECTION OF ALL GOODS SOLD UNDER THE EATON NAME.
- TO ADHERE TO THE SAME STRICTLY ACCURATE DESCRIPTION AND ILLUSTRATION IN ITS ADVERTISING.

AND, AS ALWAYS, TO STAND PROUDLY BEHIND ITS GUARANTEE——

Goods Satisfactory or Money Refunded, including Shipping Charges.

THE T. EATON Co SASKATCHEWAN LIMITED

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ЛЮТИЙ. Yorkton, Sask. February, 1950

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одно число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single Copy 15c

Редактор

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

Editor

Rev. M. Schudlo, CSSR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор

Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager

Rev. S. J. Shawel, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Subscription for 1 year to England: 17 Shillings
Передплата на рік до Англії: 17 Шілінгів

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

— ЗМІСТ —

РОЗВАЖАННЯ—Сторінка Братства Матері Божої Неустанної Помочі	1
СЛОВО ВІД РЕДАКТОРА	4
ДВАДЦЯТИПЯТИРІЧЧЯ МОНАШИХ ОБІТІВ	5
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ	8
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ	14
СТРІТЕННЯ ... о. С. М., ЧНІ.	17
СВЯТИЙ РІК 1950 ... І. Ш.	17
СЛУЖБА БОЖА ... о. М. Щудло ЧНІ.	23
ДІТИ ГЕРОЇ ... Л. Т.	26
АВТОРИТЕТ КАТОЛ. ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ НЕНАРУШЕНИЙ: А. Войновський	28
ПРЕСВЯТА ЕВХАРИСТІЯ ... о. Роман Хомяк, ЧНІ.	31
ОДИНОКИЙ МІЙ РЯТУНОК ... о. Семен Іжик	35
10 БОЖИХ ЗАПОВІДЕЙ ... о. др. Іван Чиниченко	36
СУД НАД СПАСИТЕЛЕМ ... о. М. Щ., ЧНІ.	38
НАШІ ХРЕСТИ-ТЕРПІННЯ ... о. др. В. Макух	42
ХТО ТАКІ ПЯТИДЕСЯТНИКИ ЧИ ГОЛИРОЛИ? ... о. С. Х., ЧНІ.	44
В ОБОРОНІ ЦЕРКВИ І НАЦІЇ ... М. Хомяк	46
CHRISTIANITY IN THE UKRAINE .... Rev. M. Schudlo, CSSR.	49
MOVIES AT LOW TIDE	50
WHY I DO NOT WANT TO GO "HOME" ..... Ivan Bahryany	51
WOMEN WHO FLAUNT SEX BLAMED FOR CRIME WAVE ..	53
TEXT OF POPE'S CHRISTMAS MESSAGE	54
IT TAKES A RUSSIAN TO BEAT A RUSSIAN .. Wallace Carroll	58
SISTERS SERVANTS OF MARY IMMACULATE	61
TEXT OF POPES HOLY YEAR PRAYER	63

СТОРІНКА БРАТСТВА МАТЕРІ БОЖОЇ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

РОЗВАЖАННЯ

**Суета сует, і всяческая суета—Марнота марнот,
і всьо є марнотою.**

ВМЕР раз якийсь могутній князь. Вмер він як князь, та й княжий був його похорон, ріжним парадам і шумним пращальним бесідам не було кінця.

По якімсь часі синови князя-небіщика прийшло на гадку поставити батькови краший гробівник. Що згадав, то й зробив. Коли новий гробівник був вже готовий, молодий князь приказав тлінні останки батька свого перенести до нового місця спочинку. При тій спосібності князевичеви забаглося ще раз побачити тіло свого улюбленого батька. Коли ж піднесено віко домовини, з неї вдарила така незносима вонь, що присутні по-простy вмліювали. Коли та неприємна вонь троха розвіялася, дивляться люди, й що бачуть? Ціле княже тіло вже відпало від костий, і обернулося в одно огидне болото, в котрім клубочилися хроби, а на княжих устах сидить велика ропуха, й гризе княжу губу.

Ось кінець княжої слави. Зі всіх княжих маєтків, гонорів і розкошів, остались тільки смороди й бруди, хроби й ропухи. А по жебракови—чи щось більше останеться? По смерти яка ріжниця між князем а жебраком? Тому зовсім слушна є пословиця народня: Голий, босий приходить чоловік на цей світ, та голий, босий відходить з цього світу.

Турецький султан Саладин приказав, що коли по смерти будуть нести його тіло до гробу, то на чолі похоронного походу хтось має нести таблицю з такою написю: Це є всьо, що Саладин бере зі собою до гробу.

Славний Македонський король Александер Великий завважив раз, що знаний фільозоф Діоґен чогось дуже пильно шукає серед костий померлих. "Чого то так шукає між тими костями?", питається його король. "О, я шукаю трупоголовку твого батька," відповідає фільозоф. Значить отже, що коли королівські кости змішаються з костями звичайних людий, то вже годі їх розпізнати—по смерти всі люди є рівні, смерть рівняє царя з жебраком.

Коли воно отже так буває, то властиво яка ріжниця між людиною, що обсипана земськими добрами, а такою, що таки нічого не має? Ріжниця є хиба та, що одна особа має на короткий час чогось більше від другої, але по якімсь часі обидві стаються рівними. Значить отже, що на цім світі властиво всі

є жебраками що до дібр дочасних; богатим можна називати тільки того, що богатим у чеснотах, в добрих ділах, в заслугах перед Господом Богом, бо лиш такі річи є сталі, лишень то має вартість вічности, а всьо проче, це марнота марнот.

Чи отже варта задля тих марнот зневажати Бога, калічити свою душу, щоб за то в вічности тяжко покутувати? И чи варта за всіми тими марнотами так дуже побиватися, чи не булоб мудріше, з більшою ревностю убігатися за річами вічними? Розважмо то добре, й со страхом і трепетом спасаймо свою душу, котра одна однісінька останеться нам по нашій смерти так, що коли й її стратимо, то тоді нам вже таки нічо не лишиться.

МОЛИТВА

Господи й Боже мій! Тому, що Ти дав мені пізнати, що всьо дочасне є тільки марнотою, уділи мені ту ласку, щоб я міг відорвати своє серце від всяких земських дібр, заки ще смерть розлучить мене з ними. Горе мені! Кілько разів вже стратив я Тебе, найвище Добро, задля марнот цего світу! О мій Ісусе, небесний лікарю, глянь на мою бідну душу—дивись кілько тяжких ран я завдав їй моїми смертельними гріхами, й змилосердись наді мною. Коли Ти тільки хочеш, Ти можеш мені помогти. Я знаю, що Ти хочеш і можеш помогти мені, однак Ти слушно бажаеш, щоб я каявся за свої провини. Тож уділи мені ласку сердечного каяння, скруши моє закаменіли серце, силоміць притягни мене до Себе, щоб я тільки Тебе одного шукав, і Тебе одного посідав, і це мені вистарчить—бо хто Тебе посідає, той посідає всьо, бо Ти є Найвище Добро. Маріе, прибіжище грішних, встався за мною перед Своїм Сином і моїм Богом. Амінь.

— — —

Просьба до Отців провідників Братства.

Най Отці будуть ласкаві, замість конференції, прочитати членам Братства це розважання, а по тім молитву о щасливу смерть.

МІСЯЧНА ІНТЕНЦІЯ

Інтенцією на місяць лютий є: **Поборювання безбожности.**

Під безбожністю треба розуміти цілковитий брак віри в Бога й в Його обявлені правди. Коли якась людина перейметься таким безвірством, вона стає гіршою від звірини. Звірина тебе рогом вколе, копитом вдарить, пазурами розшматує, зубами покусає, але на тім кінець. Тим часом людина, сотворіння інтеліґентне, але позбавлене контролі віри, спосібне до тисячів ріжних злочинів, до злочинів, до котрих спосібний хиба оден сатана. На жаль в нинішних часах безбожність, начеб чорна хмара, обхопила вже велику частину світу, та повільно але певно заражує чим раз ширші й ширші простори. І це не ворог видимий, котрого можна відстрашити багнетами й бомбами, це духова сила, котрої не спинить жадна земська зброя. Тут тільки один Бог всемогучий зарадить, Бог, котрий має власть навіть над

пеклом. Тому в місяці лютім най кождий член і кожда членкиня Братства Матері Божої взносить свої горячі молитви до Всевишнього, щоб зволив зломити пекольну силу, що загрожує духовному й дочасному добру Його дітий. Однак до молитви треба ще додати діло, а то діло реформи свого власного життя. Життя негідне, життя противне науці Христовій, це практичне заперечення віри, це безвірство в практиці, за котре Бог справедливий карає в той спосіб, що допускає безвірство духове. Тож каймося сердечно за свої провини, молімся горячо, а чорна хмара безвірства зникне як роса на сонці.

УВАГА!—Коли хтось із наших Шановних Читачів або Читачок має якусь справу до Редактора Голосу Спасителя, нехай не пише до АДМІНІСТРАЦІЇ Голосу до Йорктону, але просто до РЕДАКТОРА на адресу:— Rev. Michael Schudlo, 661 High Street, Newark, N. J., USA. Так заощаджується час і поштові значки.

ПРИГАДКА —

Чи Шановні Читачі та Читачки вже прислали свій дар на закуп Машини, що конечно потрібна Редакції Голосу Спасителя, щоб могти продовжати працю для добра нашого народу в Канаді та в Амариці? Якщо ше не вислали 5 долярів, так зробіть це негайно. Господь надгородить Вас за великодушний дарунок!— Багато Шановних Читачок і Читачів уже прислали свій подарунок. Чи Ви мали б лишитися позаду? Чи тільки Ви мали б пожалувати 5 долярів Редакції Голосу Спасителя, що в день і ночі трудиться для Вашого добра, поширюючи скрізь Христову науку, що єдина годна запевнити світові правдивий мир, щастя на землі та спасення душі по смерті?— Ми певні, що Ви зараз виповните наше прохання, як тільки прочитаєте ці рядки!— Дякуємо.

Редакція Голосу Спасителя.

ДАЙТЕ СВОЇМ ДІТЯМ ДО РУК

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

найкращий одинокий місячний журнал для українських дітей в Канаді й Америці. МІЙ ПРИЯТЕЛЬ береже Ваш найдорощий скарб: Ваші Діти! Не жалійте зараз післати $1.50 на річну передплату до —

MY FRIEND

49 Kennedy Street, WINNIPEG, MAN., Canada

СЛОВО ВІД РЕДАКТОРА

25-го ГРУДНЯ 1949 Святіший Отець, Папа Пій XII, започаткував Святий, Ювілейний Рік для всього світу, особливо для 400 мільйонів католиків всіх рас, народів і континентів.

Ювілейний Рік стягне до Риму, столиці християнства мільйони вірних, виявляючи солідарність католицького світу, та заманіфестовуючи любов вірних до видимого Христового Намісника на землі.

Українці повинні взяти численнішу участь в Ювілейному Році ніж якийнебудь інший нарід.—Україна в большевицьких кайданах, народ у неволі, навіть молитись ворог не дасть на рідних землях Великого Володимира, славної Ольги, геройського Йосафата, кат шаліє по розлогих полях, якими пролітали славні Запорожці, неустрашимі Козаки, складаючи життя за волю України та за її суверенність. Замовкли радісні дзвони по українських, католицьких церквах. Митр. Йосиф і всі Єпископи відорвані від їх духовної отари, Священики постріляні, повивожувані, поарештовані або пішли в катакомби, як це діялося за жорстоких римських Неронів у початках християнства. Весь народ замовк від жаху застрашений ріками крови своїх геройських Мучеників і Мучениць, що не піддалися кровожадному, московському сатрапові, складаючи життя за українську, католицьку Церкву та за Україну!

Заковані кремлінським тираном Браття не мають змоги вибратися до Риму та заявити свою любов і вірність Наслідникові Св. Петра. Хто заступить їх і зарепрезентує Україну в столиці християнства перед Христовим Намісником і перед зібраними в Римі народами світу?—Це обовязок українців католиків, що проживають в Америці та в Канаді.

Пановні Пані та Панове, що більше буде нас у Римі в часі Святого Року, то більше добра зробимо для рідної Церкви та народу. Світ зобачить, що ми Українці Католики та що вміємо цінити свою віру.

Бувши в Римі, зобачите чудові базиліки, колізей, де померли сотки тисяч християн у часі переслідувань, побачите катокумби, де перші християни сходились на богослуження так, як тепер наші браття роблять в Україні, бо червоні, московські Нерони не дозволяють явно почитати Бога!

В 1940 я сам мав нагоду зобачити осередок християнства. Оглядаючи базиліки, колізей, катакомби я відчував гейби дух перших християн.— Душа чується захоплена, очарована, осліплена величю та духовістю старинного Риму, що став осередком Христової Церкви.—Оттому заохочую та раджу Вам, Шановні Читачі та Читачки Голосу Спасителя, скористати з золотої нагоди Ювілейного Року та вибратися на прощу до Риму!

Редактор Голосу Спасителя.

ДВАДЦЯТИПЯТИРІЧЧЯ МОНАШИХ ОБІТІВ

У ГРУДНІ 1949 р. проминуло 25. років, як у тихому монастиреві в Збоїсках коло Львова о. Николай Копяківський ЧНІ. зложив свої монашї обіти. Від р. 1928 цей Отець працює в Канаді; тому це буде вказане познайомити Шановних Читачів Голосу Спасителя з особою нашого Ювілята.

о. Николай Копяківський уродився дня 25. листопада 1894 р. в Борщеві, в Західній Україні; народню школу покінчив у родинному місті. До ґімназії ходив у Тернополі. Науку перервала світова війна, в часі якої він багато перетерпів від москалів за свою любов до українського народу. По відвороті російських військ, він продовжав науку і зложив іспит зрілости 1917 р. Покликаний до австрійської армії, відбув військовий вишкіл у старшинській школі, а по упадку Австрії зголосився до Української Влади, що приділила його до У.С.С. до фронтової служби. В Українській Галицькій Армії перебув цілу кампанію аж до остаточного її розвязання. В р. 1921 розпочав свої філософічні студії в духовнім семінарі в Станиславові. В р. 1923 вступив до монастиря оо. Редемптористів у Збоїсках, де дня 4. грудня 1924 зложив свої монашї обіти. По новіціяті дальше студіювює богословя в Боплято (Бельгія). В 1927 р. рукоположив його на священика Преосвященний Лакота в Перемишлі. Слідуючого року був професором в ювенаті в Збоїсках. До Канади приїхав у вересні 1928 р. Тут трудився насамперед у Айтуні, Саск., відтак у Йорктоні, обслугуючи дооколичні кольонії. В р. 1935 р. став ігуменом йорктонського монастиря й директором ювенату. В р. 1939 виїзджає з Йорктону, щоб трудитися в Айтуні, опісля в новім домі й колегії в Роблині, Ман., відтак в семінарії в Ватерфорд, Онт. Тепер перебуває в Йорктоні, сповняючи уряд Прокуратора Віцепровінції.

Преп. о. Н. Копяківський ЧНІ.

Наш Ювелят протягом свого монашого життя трудився в різних ділянках монашого й місіонарського життя. Місійна праця

в йорктонській й айтунській окрузі зайняли більшу часть його священичого життя. Наші фармери мило згадують його, як ревного душпастиря, доброго проповідника. Ця праця по кольоніях була для нього зимовою порою дуже утяжлива: кілька літ фронтової служби при Українській Армії підірвало його здоровля. Крім праці по кольоніях о. Николай давав також місії, в Канаді і Злучених Державах. З місії в Елмвуд оповідають про слідуючу подію: о. Проповідник місії запросив усіх дітей на особливіше торжерство й сказав: "А буде вас благословити сам Отець Николай." Церкву заповнила дітвора, очікуючи появи св. Отця Николая. В дійсності їх благословив о. Николай, іменно о. Николай Копяківський. Хоч не зобачили св. Николая зперед 16 віків, проте мали нагоду пізнати місіонаря о. Николая, що визначається спокоєм і лагідністю великого Святителя.

о. Николай не жалує труду і стало дописує до місячника "Голос Спасителя." З під його вмілого пера виходять короткі статті, як також і довші твори, як прим. "Дорога Спасення або св. Місія в образках," що справив на українську мову; переклав розважання "Про Страсті й Смерть Ісуса Христа" св. Альфонса; "Терпіння Ісуса Христа на основі св. Євангелій"; також представлення, як: "Ангел Хоронитель," "Перше Причастя в вязниці." Його письма визначаються гарною українською мовою й популярним стилем.

Надзвичайно великі заслуги поклав він коло створення й провадження Ювенату в Йорктоні цебто школи для виховання будучих місіонарів. Як директор Ювенату виявив свої особливші дарування доброго вчителя й знаменитого педагога.

Не зважаючи на старший вік й слабе здоровля безнастанно трудиться, помагаючи так у самім Йорктоні, як і на кольоніях. Крім цього, будучи практичним у завідуванні монастирями, є великою поміччю для цілої Провінції, як її прокуратор.

Через гарні черти характеру, тихої жертвенної праці, лагідности і доброти, тішиться пошаною й любовю тих, що мали нагоду його пізнати.

Преподобному о. Николаєві з нагоди Срібного Ювілею його монаших обітів желаємо обильних ласк у Христа-Царя і Його Пресвятої Матері. Хай Всевишній кріпить його і на дальше у такій гарній його праці та дозволить дочекати пятьдесятиріччя його монаших обітів.

о. Ст. Бахталовський, ЧНІ.

ВАЖНЕ!—**До наших дорогих передплатників: Якщо присилаєте віднову своєї передплати, або як міняєте свою адресу, просимо ПОДАТИ СВОЮ СТАРУ АДРЕСУ, щоб обминути непотрібних помилок з того приводу. Повідоміть нас відразу про свій новий адрес, щоб ми не висилали Голосу на адресу, де Вас вже нема.**

ПОДИВІТЬСЯ на дату Вашої передплати при адресі на коверті коли кінчиться передплата. Якщо там зазначено напр. 10 49,— Ваша передплата кінчиться в жовтні 1949; 11 50: листопад 1950.

ПОМОЖІТЬ ВИХОВАТИ СВЯЩЕНИКА-МІСІОНАРЯ-ПРОПОВІДНИКА!

Свої жертви на фонд виховання будучих священиків-місіонарів-провідників нашого українського народу переслали:

БРИТІЙСЬКА КОЛЮМБІЯ: Т. Шиндюк 1.00, М. Кузик 5.00.

АЛЬБЕРТА: По 1.00: Й. Рос, Гр. Вихопень, М. Пастушок, Л. Гошій, Д. Чиж, М. Марчак, Ів. Савчук. — По 5.00: А. Нагірняк, О. Паснак, М. Никифорук; М. Козіцький 7.00; В. Сич 10.00; Ів. Козяк 25.00.

САСКАЧЕВАН: По 1.00: М. Черевик, Я. Шкільник, С. Павлюк, В. Блажейко, М. Федун, С. Чарнецький, А. Грицевич, В. Пристай, К. Перейма, Н. Земляк, А. Бельмас, Ю Мартинюк, Гр. Лалач, Н. Леник, О. Черевик, Д. Глют, Т. Ортинський, С. Корчинський. — По 2.00: Й. Мусій, А. Жук, Ю. Воробець, П. Вівсяник, В. Приступа, С. Дорош, В. Чорній, М. Лупійчук. По 5.00: Л. Василишин, Р. Гуска, Ю. Гуска, М. Т. Мисько, В. Яремко, К. Дереванко. — По 10.00: Д. Василишин, Я. Храпливий, Ів. Свергун, К. Схаб, М. Савчин. — М. Батин $150.00.

МАНІТОБА: По 1.00: Ю. Івасюк, М. Вавринчук, П. Лабай, П. Бензелюк, Й. Лесайчук, А. Галайда. — По 2.00: Е. Калужняцька, К. Колодій, М. Зварич, Е. Гавришко, Ів. Візняк, М. Гризій. — По 5.00: А. Будій, В. Василецький, К. Мельник Апостольство Молитви, Д. Іванишин, А. Дутчак.

ОНТАРІО: По 1.00: А. Капуста, Гр. Лащукевич, А. Ковач, Д. Фодчук, Л. Довбенко, А. Вітів, — По 2.00: Ів. Боярський, Ів. Синовят, К. Дзьоґан, Н. Дідик, П. Дребот, П. Граба, М. Маркевич, О. Рудій, Ст. Баліцький. — М. Стасюк 3.00; М. Зеліско 5.00; Р. Сінґо 5.00.

КВЕБЕК: По 1.00: Ю. Поліщук, Ів. Станько, Ст. Шишко, В. Зарічнук.

НОВА СКОТІЯ: А. Бобик 1.00.

МОНТАНА: К. Николаїв 1.00.

МІНЕСОТА: П. Іванцьо 10.00.

ОГАЙО: О. Петрик 3.00; П. Рутенський 25.00.

ПЕНСИЛЬВЕНІЯ: По 1.00: К. Путас, А. Сувоняк, Ів. Середницький, Р.Б. — По 2.00: Ю. Грош, Т. Шкирпан, Ів. Манько. — По 5.00: В. Романцьо, Ів. Біленький. Ст. Саполь 10.00; В. Шпичка 15.00; М. О. $100.00.

НЮ ЙОРК Стейт: По 1.00: О. Макар. — По 2.00: Ів. Добровольський, С. Бабяк, Й. Кольброн. — По 5.00: Е. Скробаля, Н. Гарис, Ів. Лакоцький.

РОВД АЙЛЕНД: М. Манчак 2.00.

КОНЕКТИКАТ: Р. Олирій 1.00; Т. Панусник 2.00.

НЮ ДЖЕРСІ Стейт: М. Баран 2.00; В. Гіль 5.00.

МЕРІЛЕНД: М. Аркатин 1.80.

ФЛОРИДА: Ів. Ворона 2.00.

ХТО СЛІДУЮЧИЙ? Сердечно дякуємо всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай Пресвяті Серця Ісуса й Марії стократно винагородять добре серце жертвенних людей.

оо. Редемптористи,
Семинар Божої Матері,
Ватерфорд, Онтаріо.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

Цікавіші уривки із листів наших Читачів та Приятелів
Дописи — Подяки з Вислухані Молитви, — Жертви

ПОДЯКА

ЗА ДАРИ НА НОВУ ЦЕРКВУ В ЙОРКТОНІ

Складаємо сердечну подяку всім добродіям, що зволили дати свою лепту на новий Храм Божий в Йорктоні. Нище подаємо імена добродіїв і їх жертви.

Ілія Попик, Вест Бенд, Саск. ..	25.00
Антін Василишинчук, Йорктон ...	100.00
Дмитро Шеремета, Торонто	5.00
Пані Дзюра, Окла, Саск.	5.00
В. Іваницький, Сотерленд, Саск. ..	1.00
Іван Гриценко, Амстердам	3.50
Андрій Сукновський, Вуд Мавнтен..	2.00
Пані П. Островська, Еспанола, Онт.	1.00
Петро Мулик, Спирит Ривер, Алта.	5.00
Пелягія Щербак, Честер, Пен.	1.50
Евдокія Головатюк, Бюкенен, Саск.	5.00
Колядники, Йорктон	350.75

Сердечне спасибі всім цим добродіям за їх добре серце. Най вони будуть певними, що добрий Ісус відвдячиться їм стократно.

Отці Редемптористи.

ЖЕРТВИ НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

Тут подаємо дальшу листу жертв щирих жертводавців на нову друкарську машину для нашої друкарні.

Сохацький Іван, Дана	2.00
Бородій Никола, Ольга	.50
Видиш пані М., Гамільтон	2.00
Баранік пані Катерина, Олнфант ..	1.25
Библів панна А., Ст. Боніфас	5.00
Доктор Іван, Твей	1.50
Стасів Кароліна, Дітройт	1.00
Держак пані М., Етелберт	.50
Цимбрак Марія, Престон, Англія ..	1.33
Витриховський В., Бавбір	5.00
Кіцак пані А., Маганой Плейн ..	1.00
Савка о. Дмитро, Нюарк	3.00
Хомишин Т., Торонто	2.00
Ледишин пані Г., Рочестер	1.25

Щиро дякуємо за жертви. Хто слідуючий?

ЗАКЛИК

ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА

Неспинно близиться 15 річниця повстання в Карпатах Української Державности. Братство Карпатських Січовиків приготовляє до друку Ювілейний Альманах. В ньому мусить бути, обеляглий своїм змістом, відділ: "Канадійські Українці —Карпатські України." Цього від нас вимагає історія українського народу. Зібраними матеріялами улекшимо працю українським історикам і уможливимо їм насвітлити гідно й вірно той великий підйом і рух за Українську Державність і Самостійність українського народа, що панував тоді між українцями в Канаді. Тож просимо всіх, кому дорога українська справа, прикласти рук своїх до святого діла!

Просимо:

1. Всі Видавництва й Редакції українських часописів і журналів, щоб визичили нам із своїх архівів писемні матеріяли й надіслали нам всі свої видання з тих часів, в яких писалося про Карпатську Україну й українську справу,

2. Заряди філій всіх українських організацій, щоб вони заглянули до своїх архівів і бібліотек і визичили нам весь матеріял зв'язаний з Карпатською Україною.

3. Членів тодішніх Комітетів, що займалися збірками на допомогу Карпатській Україні, щоб нам послужили своїми матеріялами, листами, посвідками, тощо.

4. Редакторів, репортерів, кореспондентів, щоб надіслали нам ті матеріяли, що вони писали, або друкували в звязку з тими подіями.

5. Осіб, що мали тоді якесь відношення до тих подій, щоб написали свої спомини і переслали нам всі матеріяли й документи, які мають у себе.

6. Всіх уркаїнців(-ок), що мають будь яку пресу з тих часів, що писала про Карпатську Україну і українську справу взагалі, всеодно в якій мові: книжки, брожури, газети, часописи, ілюстровані журнали, листівки, світлини, фотознимки, і т.д., щоб були ласкаві також нам переслати.

7. Багато українців мають в себе, якщо неповні комплети-річники, то поодинокі числа таких газет: "Нова Свобода" (Ужгород-Хуст), 2) "Пробоєм" (Прага), 3) "Наступ" (Ужгород-Хуст-Прага) та інші закарпатські видання: книжки, брожури, листівки, світлини, тощо, тільки треба за ними пошукати!

Тому, ми ще раз просимо всіх Вас: Не полінуйтеся пошукати за тою пресою і тим матеріялом! У кожного щось знайдеся! Багато дечого знайдете десь там у Ваших шуплетах, скринях, "селерах," а навіть на поді чи на стрісі. Багато там знайдете дечого, що для Вас вже безцінне і безвартісне і яке колись, якщо не Ви самі, то хтось інший викине на смітник, або спалить, а воно для нас може придатися. Тому, пошукайте за всім і ласкаво перешліть на адресу секретаря Братства Карпатських Січовиків:

Mr. W. Tymko,
157 Lisgar St., Toronto, Ont.

Завначуємо ясно: Все позичене—буде повернене власникам! З решти матеріялів Братство Карпатських Січовиків заложить АРХІВ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ,— який буде служити дослідникам та історикам українського народа! Просимо всіх, розпочати в цьому напрямі акцію зразу, щоб її закінчити до місяця березня ц.р.

За Провід Братства Карпатських Січовиків:

Д-р Степан Росоха, голова

ВІДОЗВА

ДО УКРАЇНСЬКИХ ФАРМЕРІВ!

Братство Карпатських Січовиків звертається до всіх патріотів—українських фармерів у наступній справі:

В останнім році опинилося в ДП-таборах Німеччини кілька соток бувших вояків Карпатської Січі. Ці люди заслуговують, щоб їм допомогти дістатися до Канади. ІРО платить за них подорож аж на місце призначення. Треба тільки, щоб знайшлися люди доброї волі—українські фармарі і підписали потрібні аплікації.

Ми апелюємо до всіх українських патріотів-фармерів, апелюємо до їх сердець і їх чести, щоб пригадали собі ті завзяті бої Славної Карпатської Січі з наступаючою мадярською навалою в березні 1939, про які заговорила вся світова преса і коли грімко звучало по світу слово "Україна," щоб допомогли тим людям, що своєю кровю боронили в Карпатах Українську Державність. Докажіть їм тепер ділом ту велику Вашу любов, якою й горіли до них в згаданих часах!

Вони зробили все, що від них вимагала любов до України! А Ви зробіть те, що від Вас вимагає любов до ближнього! Підписанням аплікацій не принесете ніякої матеріяльної жертви і шкоди для себе, а для них прислужиться дуже!

Тих українських патріотів, що годяться підписати аплікації, просимо зголоситися на адресу секретаря Братства Карпатських Січовиків:

Mr. W. Tymko,
157 Lisgar St., Toronto, Ont.

З огляду на те, що ІРО кінчить свою опіку над скитальцями вже в червні цього року, просимо відгукнутися зразу, щоб не було запізно!

За Провід Братства Карпатських Січовиків:

Д-р Степан Росоха, голова.

НОВІ ВИДАННЯ

ЕНЦИКЛЬОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА,— зошит II. Видання Наукового Товариства ім. Т. Шевченка, Мюнхен—Ню Йорк, 1949 ст: 81-160, в. 8°, брош., ілюстр. Ціна вош. $2.50.

ЗМІСТ: 5. Клімат—1. Теслія; 6. Чорне і Озівське Море—І. Федів; 7. Води—І. Теслія; 8. Рослинність—Г. Махів; 9. Тваринн—за І. Раковським; 10. Україна як географічне ціле і її частини— В. Кубійович.

III. ЛЮДНІСТЬ: 1. Антропологічна будова України—Р. Ендик; 2. Джерела і література про людність України—В. Кубійович; 3. Число й будова людности України—В. Кубійович, Г. Селечен; 4. Розміщення людности—В. Кубійович; 5. Рух людности—В. Кубійович; 6. Національні відносини (недокінчений розділ).

Інформації і замовлення слати на адресу:

Mr. Ing. Roman Holod,
10936—95 St.,
Edmonton, Alta., Canada

ВІДОЗВА

(ОБІЖНИК ч. 2)

Укр. катол. Парохіяльної Ради в Нелсон, Б.К. (22. 11. 1949)

Дорогі наші теперішні та майбутні Жертводавці!

Дорогою пресового пов'домлення рішила Ц. П. Рада враз з поданим виказом Ваших жертв (не сьогодні) скласти якнай-

щирішу Вам подяку за них. Одночасно може поділитись з Вами радісною вісткою, хоч далеко ще до цілі, що за час 4-ох місячної призбирування фондів вдалося закупити площу під церкву.

Свідома, що за Вашим жертвенним приміром поспішить наш свідомий український загал і одушевлений цією справою актив Українців(-нок) Нелсону й околиць і своїми жертвами та працею довершить цього діла.

Дорогі майбутні Добродії-Жертводавці,

На Вас уся наша надія, що Ви читаючи цю другу нашу відозву та бачучи приміp Ваших попередників, не потуряєте на сей раз приспати Вашу шляхетну, як національну, так релігійну, чуйну готовість, свідомість, зрілість, совісність-конечности добрих діл з віри—по дорозі до вічного спасення. Ваша добра воля, що кермує і розумом і серцем в пізнанні християнських засад життя, хай Вам скаже не лишитись позаду других у добрих ділах. Не одиниці, а тисячі нас у Канаді, а народня мудрість каже: громада по нитці..."

На терені, ц.-лат. тепер. дієц. в Нелсон, де вже працюють укр.-катол. священики потрібно для рятування нашого робітництва від сект і безбожним заливом не менше 8 церков, а не має ще ні одної. (Простір довж. цієї дієц. 700 м.)

ДОПОМОЖІТЬ, у новому Ювілейнсму Році здвигнути їм бодай одну нашу церкву. Господь Бог винагородить Вас за найменші лепти.

Адреса посилок: о. Михайло Шевчук, 813 Вард стр., Нелсон, Б.К.

Наступні викази жертв будуть також оголошені своєчасно.

Церковна Парохіяльна Рада в Нелсоні:
о. Шевчук Михайло, голова— п. Я. Людвиг
п. Віліям Кашелюба, секретар

Виказ поіменний жертводавці, Нелсон, Б.К. і другі краї:

1)	Я. і М. Людвиги, Нелсон	$100.00
2)	П. Вірстюк	100.00
3)	Ю. Лепецька, Нелсон	100.00
4)	Н. Лобай, Нелсон	100.00
5)	Н. Н., Нелсон	100.00
6)	о. Ш. М., Нелсон	100.00
7)	Ж. Апостолюк, Нелсон	50.00
8)	Н. Логуш, Нелсон	50.00
9)	В. Шпак, Нелсон	25.00
10)	В. Кашелюба, Нелсон	25.00
11)	М. Сторож, Нелсон	25.00
12)	І. Гнатюк, Нелсон	25.00
13)	Ф. Бачинський, Нелсон	25.00
14)	Аліс Логуш, Нелсон	25.00
15)	В. Зеленюк, Нелсон	25.00
16)	М. Гантер, Нелсон	10.00
17)	Н. Короляк, Нелсон	20.00
18)	Г. Босик, Нелсон	10.00
19)	М. Стокол, Нелсон	5.00
20)	В. Швидкий, Нелсон	5.00
21)	Ст. Бачинський, Нелсон	5.00
22)	А. Ящук, Нелсон	1.00
23)	М. Піскер, Нелсон	1.50
24)	Кимбал, Нелсон	1.00
25)	Н. Н, Нелсон.	1.75
26)	Іва Спенсер, Нелсон	.35
27)	І. Прокопович, Вікторія	5.00
28)	Лясків, Едмонтон	25.00
29)	П. Козяк, Едмонтон	5.00
30)	Н. Федо, Едмонтон	5.00
31)	Всеч. о. М. Цурковський, Франція	1.00
32)	Н. Митабія, Нелсон	1.00
33)	О. Воробец, Чергіл, Алта.	2.00
34)	М. Береза, Чергіл	1.00
35)	Д. Шульган, Чергіл	1.00
36)	Г. Федон, Чергіл	1.00
37)	Берлард, Чергіл	1.00
38)	В. Шульган, Чергіл.	1.00
39)	Н. Дікінський, Чергіл	1.00
40)	Т. Матрас, Чергіл	1.00

Від укр.-ктаол. Парохіяльного Комітету в Нелсоні. о. М. Ш.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Сукнацький А., Вуд Мавнтен		1.00
Евасюк Г., Ст. Мартин		.50
Дасюк Л., Едмонтон		.50
Фурда Т., Силвер		.25
пані К. Олійник, Абурн		2.00
Мартинюк пані В. Л., Вроктон		.50
Валюк пані Агафія, Бр идон		.50
Слівінська пані М., Керот Ривер.		.50
Смерек Ф., Летбридж		.50
Рубас Гр., Ансонія		.25
Хома Розалія, Стемфорд		5.00
Залуський Василь, Торонто		.50
Коляс Т., Таррівил		1.00
Сенишин Василь, Нюарк		4.00
Сторожук Павло, Локпорт		1.00
Кобринський Іван, Саскатун		.50
Гулка Филип, Пасаїк		3.00
Кміт В., Торонто		1.00
Трачук Гр., Дервент		.50
Чізен пані Д. М., Егремонт		.50
Осадець Іван, Овкбурн		.50
Голик Василь, Дейзленд		1.00
Закордонський Д., Мондер		.50
Збірка на пох. бл. п. О. Бойчук, Пр. о. Библів, Жерідейл		11.55
Збірка на пох. бл. п. А. Шваґа Пр. о. Малюґа, Вроктон		5.80
Збірка на пох. бл. п. М. Кіндяк, Пр. о. Малюґа, Дніпро		3.00
Болсевич пані А., Ванкувер		.50
Ст.льмащук пані В., І. Кілдонен		1.00
Регалюк Мих., Етелберт		.35
Гузяк Г., Судбурі		.50
Дорош Джесі, Віндзор		.50

Марія Шевчук, Йосифа Попович, Марія Шінгера, Сильвія Хруник, Ярина Добко, Ґеня Кіц

ДЖЕДБУРҐ, САСК. — НЕБУВАЛИЙ КАРНАВАЛ

Джедбурґ, Саск., це невелике містечко на захід від Йорктону. Останними літами поселилося в нім богато українців. За стараннім Отців Редемптористів зорганізовано там парохію. З початку богослужения відправлялися в мійській гали, а минулого року побудовано досить велику й гарну церкву з обширною залею під сподом. Люди горнуться до церкви та під проводом Церковного Комітету радо й щедро помагають працею й грішми. Доказом того є хочби минуло-річний карнавал, що відбувся 21-го листопада 1949. Дохід призначений на докінчення церкви. Участь в нім взяла молодь, а передовсім 6. дівчат, яких знимки бачимо в горі на образку. Їм богато помагали родичі, приятелі та жіноче товариство, і взагалі всі парохіяни. Успіх був великий. Мали чистого доходу понад $1,700.00. Королевою була панна Сильвія Хрунин, донька Панства Хруників, що мають в місті склеп. Вона розпродала 2,265 тікетів і придбала $453.00. Першою княгинею була панна Марія Шінгера. Вона розпродала 1.630 тікетів і придбала $326.00. Другою княгинею була панна Ярина Добко, що розпродала 1.440 тікетів і придбала $288.00. Дальше панна Йосифа Попович розпродала 850 тікетів і придбала $170.00; панна Ґеня Кіц розпродала 630 тікетів і придбала $126.00, а панна Марія Шевчук розпродала 405 тікетів і придбала $81.00.

Вам панночкам-кандидаткам належиться признання за таку жертвенність, працю та великий успіх.

На карнавал віхалося дуже богато людей. Здається ще ніколи не було їх наразтільки в Джедбурґ. Королеву та княгині коронував Пр. о. С. І. Шанель ЧНІ. з Йорктону. Богато помагав Пр. о. І. Сирота ЧНІ. Церковний Комітет і Жіноче Товариство взірцево співпрацювали

Нехай Господь Бог всім винагородить, а парохія Джедбурґ нехай дальше так гарно, в згоді працює і розвивається для слави Божої та добра своїх душ і українського народу в Канаді.

РІЗДВЯНИЙ ДАР ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

пані А. Наберевний, Йонґставн	2.00
Ф. Ковальчук, Рама	1.25
А. Сукнацький, Вуд Мавнтен	1.00
М. Дущак, Ст. Кетеринс	1.00
пані М. Обач, Малантон	.50
Никола Ґлушик, Бінґгемптон	5.00
Петро Жмуд, Порт Алберні	1.00
Параскевія Засійбіда, Шелбрук	1.00
Теодор Ґерун, Ванкувер	1.00
пані А. Зубрицька, Відір	.50

пані Марія Яцула, Лісбури	.50
Стефан Гупулик, Виннипегозис	1.00
пані П. Чуй, Вруксбі	1.00
В. Станчук, Ангусвил	.50
С. Денесюк, Гудів	1.00
Петро Комінко, Рассел	.50
панна Соня Татарин, Судбурі	1.00
Дмитро Гродецький, Еспаноля	1.00
Ева Курило, Делф	.50
В Гвоздь, Портедж ла Прері	1.00
пані С. Ромірко, Ст. Люїс	1.25
Яків Буринюк, Вакав	1.00
І. Драницький, Монтмартр	.50
Ілія Кузмінський, Торонто	1.50
Марія Сидор,, Пітсбург	2.00
пані Ірина Щерба, Ванкувер	1.00
Анна Проскій, Роблин	1.00
Іван Радавець, Гейзелдел	1.00
пані Марія Самотілка, Виннипег	1.00
Панько Давидюк, Гудів	.50
пані Я. Дашко, Торонто	1.00
Петро Скрінський, Роза	.50
Іван Улан, Клівленд	2.00
Никола Матрофіль, Стемфорд	1.25
Галас пані М., Мелвил	.50
Гавлюк М., Судерленд	1.00
Марія Перч, Пайн Ридж	.50
Шабець В. Я., Амстердам	1.00
Гуманний М., Вірдал	.50
Грабець Дмитро, Гайт	.50

Щиро дякуємо всім жертводавцям.

ДНІПРО, САСК.

В понеділок 7 листопада парохіяне Дніпра, Саск., прощали на вічну дорогу свого приятеля бл. п. Михайла Кінляка.

Покійний Михайло продовж двох років тяжко хорував на рака. Перед смертю його відвезено до лічниці у Кемсеку де й скінчилися його гіркі болі 5-го листопада.

Він вродився 1893 р. До Канади приїхав 1911 р. та оселився в околиці Дніпро, Саск. Покійний був широко знаний і всіма щиро люблений. Своєю приємною вдачею здобув собі багато приятелів, як свідчить численний їх приїзд на його похорон. Похоронні богослужения відправив о. П. Малюга, ЧНІ.

Покійний полишив в смутку свою жену, 4 дітей, 5 братів, і 2 сестрі.

По похороні всі зїхалися до хати на обід. Під час обіду люди зложили жертву на католицьку пресу в чого призначено $3.00 на Голос Спасителя.

Всім жертводавцям щира подяка, а покійному Михайлові вічна память.

Учасник.

ВРОКСТОН, САСК.

Дня 21 листопада помер у 65 році життя бл. п. Андрій Шваґа з Врокстону, Саск. Від довшого часу він хорував на жолудок та нирки й перед смертю лічився в загальному шпиталі у Ріджайні, Саск.

Похорон відбувся 26 листопада у церкві Різдва Матери Божої у Врокстоні. Похоронну відправу мав о. П. Малюґа ЧНІ.

Покійний сам мешкав на фармі близько своїх братів. Він полишив у смутку двох братів і дві сестрі.

Спи, Брате Андрію блаженним сном у тіні хреста, що стоїть на твоїм гробі!

Підчас обіду, що був по похороні, присутні зложили $5.80 на українську католицьку пресу.

Учасник.

МЕРІДЕЙЛ, МАН.

В четвер, 17 листопада 1949 р. закінчила своє життя бл. п. Олена Бойчук. Перед смертю тяжко хорувала. Останні місяці перебула в лічниці св. Йосифа в

бл. п. Олена Бойчук

Віннипегу, де й померла. Похорон відбувся в неділю, 20 листопада 1949 з церкви св. Духа на Мерідейл, при великій участи родини, приятелів і знайомих. Похоронні богослуження відправив о. Дм. Библів, ЧНІ., та виголосив прощальну проповідь. Тлінні останки зложено на церковнім цвинтарі.

Покійна родилася 1897 р. в селі Іванокові, п. Борщів. Походила з родини Ратушних. Маючи пять років прибула до Канади та осіла з родичами в околиці Мерідейл, Ман. 1914 р. одружилася з Паньком Бойчуком, та з ним прожила в повній згоді й любові до смерти. Крім мужа Панька, полишила в глибокім смутку дві дочки: Стефанію в Шортдейл, і Марію в Роблин, Ман., двох синів: Івана в Судбурах і Василя в Шортдейл; три сестрі: Анастазію в Роблин, Марію в Віннипегу, і Анну в Ганей, Б.К.; і трьох братів: Дмитра в Кемсек, Николая й Василя в Роблин.

На гостині в хаті померші присутні зложили жертву на католицьку пресу. З того на Голос Спасителя уділено $11.55.

Всім жертводавцям щира подяка. Бл. п. Олені сотвори Господи вічную память.

Учасник.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю найсердечнішу подяку Пресв. Серцю Ісуса і Матері Божій Неуст. Помочі за щасливо перебуту тяжку операцію і за благословення моєї родини. Хай буде честь і слава Найсолодшим Серцям Ісуса і Марії від усіх людей на світі і від мене грішної.

Валерія Кмітъ.

МІСІЇ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ

В часі передріздвяного посту оо. Редемптористи з Ньюарку, Н. Дж., проповідали оці місії: Впр. о. В. Краєвський і о. М. Созанський дали святу місію в руській парафії в Ньюарку від 4-11 грудня 1949 року. Місія гарно вдалася посеред наших братів русинів у Ньюарку. Впр. о. В. Краєвський проповідав по-українськи, а о. М. Созанський по-англійськи.

Пр. о. М. Шудло дав три місії: Питсбург у парафії Впр. о. Понятишиного, в Монт Кермел у парафії Впр. Закревського та в Стейплетон у Впр. о. Федаша. Дві перші місії були в укр. і англ. мові.

Численні Св. Причастя, сповіді та пильна участь слухачів, як теж і 91 передплат для Голосу Спасителя наявно доказують, що всі місії прегарно вдалися та що Христос і Його Пресвята Мати, Марія, благословляють працю оо. Редемптористів між нашим побожним народом.

Не слід забувати і прегарної місії в Сейр, яку проповідав Впр. о. С. Бахталовський з нагоди Срібного Ювілею Високопреосв. Константина Богачевського в Филядельфії, та місії в Сейр у містечку Пр. о. М. Созанського, яку проповідав Впр. о. С. Бахталовський і о. М. Созанський на привеликe вдоволення українського населення в Сейр, Н.Й.

ВАЖНЕ ДЛЯ ОГОЛОШЕНЬ—

Дуже часто напливають до "Голосу Спасителя" письма, що не є ні статтями, ні новинками, але звичайними оголошеннями.—Коли Шановні Читачі чи Читачки бажають, щоб ці оголошення появилися в "Голосі Спасителя," так прохаємо разом з оголошенням прислати і належитість за оголошення, як це буває по всіх часописях у світі. — І так: Оголошення на чверть сторінки коштує $5.00, оголошення на одну третю сторінки $10.00; оголошення на пів сторінки $15.00; оголошення на цілу сторінку $25.00.—Отак пригадуємо всім Шановним Приятелям "Голосу Спасителя" залучати чека до своїх оголошень, так тоді й оголошення появиться і не буде ніяких непорозумінь і невдоволення ані в нас, ані в тих, що присилають свої цінні оголошення до нашого Місячника.

Адміністрація ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА МІСЯЦЬ ЛЮТИЙ, 1950

СТАРИЙ СТИЛЬ:

5. Нед. Блудного Сина: Гл. 1, Єв. утр. 1. С. Б.: Ап. 135, Єв. Луки 79.

12. Нед. Мясопустна, Трьох Святителів: Гл. 2. Єв. утр. 2. Сл. Б.: Ап. 140 і 335, Єв. Мат. 106 і 11.

15. Середа: Стрітення Господнє: Ап. 163, Єв. Луки 7.

19. Неділя Сиропустна. Гл. 3, Єв. утр. 3. Ап. 112, Єв. Мат. 17.

26. Неділя 1 Вел. Посту: Гл. 4. Єв. утр. 4. Ап. 329 і 176, Єв. Ів. 5 і Мат. 40.

НОВИЙ СТИЛЬ:

2. Четвер: Стрітення Господнє: Ап. 346, Єв. Луки 7. Задостойник Празника.

5. Неділя Блудного Сина: Ап. 135, Єв. Луки 79. Застойник Празника.

12. Неділя Мясопустна: Гл. 3, Єв. утр. 3. Ап. 140, Єв. Мат. 106.

19. Неділя Сиропустна: Гл. 4, Єв. утр. 4. Ап. 112, Єв. Мат. 17.

26. Неділя 1 Вел. Посту: Ап. 329 і 176, Єв. Ів. 5 і Мат. 40. Задостойник: О тебі радується...

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1) Чи є якийсь відпуст для тих, що приступають до першого Святого Причастя?

Свята Церква надала повний відпуст всім тим, що приступають до першого Святого Причастя або є присутні на церемонії. Крім того Церква надала 500 днів відпусту всім тим, що присвятили бодай півгодини на приготування дітей до першого Святого Причастя.

2) Що таке повний відпуст? Чи це прощення гріхів?...

Повний відпуст це не прощення гріхів, а тільки відпущення дочасних кар за гріхи, які треба б сплачувати Божій справедливості в цьому чи в другому житті цебто в чистилищі. Христова Церква може надавати відпусти, бо Христос дав їй цю владу словами: **Що розвяжиш на землі, буде розвязане на небі!** (Мат. 16, 19).

3) Я переконана, що пожиття з розвідником це ніщо інше ніж перелюб-чужолоство. Тимчасом моя сусідка твердить, що ні, бо держава позволяє розвідникам удруге женитися. Хто з нас має рацію?

Ви, Пані, маєте рацію, бо шлюб католиків поза католицькою Церквою неважний. Коли ж розвідник чи розвідниця були попередньо важно подружені і товариш або товаришка першого подружжя ще живе, то другий шлюб це звичайний собі конкубінат і перелюб, бо згадана особа проживає з чужим чоловіком чи жінкою.— Цивільний розвід чи дозвіл не випрадвдує нікого, бо держава не сміє мішатися до подружжя. Подружжя це одна із сімох Тайн. Тайни належать до Церкви, не до держави. Держава не може тому рішати про важність чи неважність подружжя.— Християни повинні слухати Христа, бо не держава, а Христос буде судити їх по смерті...

4) Чи давно померлі Святі спочивають у гробах?

Тіла Святих Божих Угодників чи Угодниць спочивають у гробах подібно як тіла всіх інших людей. Душі їх у блаженній вічності, де роскошуються славою та щастям самого Бога. Їхні тіла злучаться з душами в дні страшного суду та перейдуть до вічного щастя в небі, бо тіло та душа служили Богові...

5) Чому мущинам вільно іти до церкви з відкритою головою, а жінкам заборонено? Хіба жінки гірші ніж мущини?

Жінки не є гірші, ні ліпші від мущин перед церковним правом, бо властиво нема ніякого закону, що б забороняв жінкам входити до церкви з відкритою головою. Це тільки старинний звичай від непамятних часів. Святий Павло пише: **Кожна жінка, що молиться з відкритою головою, осоромлює свою голову, бо це те саме немов була б виголена. Колиж жінці сором голитися, нехай покривається.** (I Кор. 11, 5-6).

6) Чи треба шанувати святий хрест? Всякі єретики погорджують ним і звуть нас ідолопоклонниками.

Хрест це знаряддя нашого спасіння і знамя перемоги Христа над смертю та дияволом, от чому належиться йому любов і пошана християн.— Пагани та жиди погорджували хрестом, звучи його згірненням і нерозумом (I Кор. 1, 23).—Св. Павло одним хрестом хвалився: **Не хочу хвалитися хіба хрестом Господа...** (Гал. 6, 14). Ми любимо та почитаємо хрест ради Христа, що помер на ньому і доверщив ним спасення людей. Відтоді людство благословляє хрест, що є джерелом усіх ласк для християн. Хрестом Спаситель простив наші гріхи, зачинив пекло, відчинив небо. Хрест це дерево життя вічного для Христових визнавців. Мойсей зміем мідяним у пустині представив Христовий хрест, як теж і деревом, яким осолодив води ріки Мери в пустині, щоб ізраїльтяни могли пити та не погибли зо спраги.— Хрест це **книга Божої мудрости**, що виявляє людям Божу доброту та справедливість.— Хрест учить нас любити ворогів і терпеливо нести життєві хрести.— Хрест це напімнення до покути і запевнення прощення.

7) Хто є наслідниками Апостолів?

Як влада св. Петра перейшла на Римського Папу, так влада Апостолів переходить на єпископів, що важно висвячені та злучені з Папою, як Апостоди були злучені зо св. Петром.— Церква буде існувати до кінця світу. Влада єпископів теж існуватиме до кінця світу.— Разом із Папою рядить вони Христовою Церквою, як Апостоли рядили нею в злуці зо св. Петром (Дії: 20, 28).

8) Звуся Яків. Що знаємо про життя Якова Молодшого, Христового Апостола?

Яків Молодший був близьким свояком Ісуса та Преч. Діви. Голосив Євангелію в Палестині та був першим єпископом Єрусалиму.— Він уложив першу Службу Божу, що по сьогоднішній день відправляється в Єрусалимі в день св. Якова (23 жовтня).— Триває вона 6 годин. — Св. Яків написав послання до Християн у Палестині та в Малій Азії, де вчить, що віра без діл мертва.—Помер у Єрусалимі за Христову віру.. Скинули його з верху святині та добили палицями.

9) Кажуть, що Св. Андрей Апостол був ув Україні. Чи це правда?

Св. Андрей, брат Святого Петра, перший покликанням із усіх Апостолів, голосив Євангелію над Чорним Морем. — Дніпром приплив аж до Київських гір, де застромив хрест і заповів навернення Руси України та майбутню славу Києва. Помер за Христа, розпятий на скісному хресті головою вдолину.

1) Як можна вірити те, в що інші не вірують?

Можемо вірити, бо наша віра основується не на людській повазі, а на повазі непомильного Бога, Христа та Католицької Церкви. Св. Павло кличе: **Чи може їх невірство знищити Божу віру? Ні, бо Бог —Правда, а всякий чоловік—брехун.** (Рим. 3, 3).

11) Пощу в ножну пятницю без хліба та води. Чи ввечері можу їсти набіл?

Українці католики можуть їсти набіл у всі пятниці за винятком великодної Пятниці, день страстей і смерти Спасителя.

12) Чи можна будувати нову хату на місці, де стояла стара хата, чи треба будувати на іншім місці? Дехто казав мені, що невільно будувати на старім місці!

Будуйте хату, де хочете та де Вам лпше. Не слухайте забобонів своїх сусідок. Робіть собі в новій хаті стільки вікон, скільки Вам треба. Звертайте фронт хати до сонця, цебто на полудне, бо будете так мати більше світла та сонця й це буде здоровіше для Вас і для ваших дітей.

13) Чи вільно присягати на протестантську Біблію?

Українці, і взагалі католики, повинні присягати на католицьку Біблію, бо тільки католицька Біблія є потверджена Церквою. В деяких некатолицьких виданнях

ВИЙШЛА З ДРУКУ...

Велика книжка духовних наук-проповідей—

БОЖЕ СЛОВО

НЕДІЛЬНІ І ПРАЗНИЧНІ НАУКИ
(На всі Неділі і Свята)

ВСЕЧ. о. ЕВГЕНА МАЦЕЛЮХА

Це гарна книжка великого формату, в обємі 368 сторін виразного, читкого друку на доброму книжковому папері. Гарно ілюстрована. — Містить в собі також вірші-поезії автора на різні празники року.

ЦІНА книжки в мягкій оправі $5.00

Можна буде набути цю книжку у твердій оправі в автора.

Замовляйте на адресу:

Rev. Eugene Maceluch, 820 Pond View, Riverhead, L. I., N. Y.

або просто в друкарні:

The Redeemer's Voice, Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

ВЖЕ ПОЯВИЛИСЬ ДРУКОМ...

ВЕЛИКОПОСНІ ПРОПОВІДИ

Ціна за примірник (з пересилкою) $2.00

Замовлення проситься ласкаво слати на адресу:

The Redeemer's Voice, Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

або до автора:

Rev. P. Oleksiw, 526 W. Rayen Ave., Youngstown 2, Ohio, USA

Біблії є помилки та пофальшування. Коли Біблія пофальшована, так вона не є вже Божим словом і католикам невільно на неї присягати

14) Чи то гріх не платити робітникові, що не виконав роботи, що був згодився на неї?

Нема гріха не платити, коли робітник добровільно та з недбалости не виконав роботи, на яку згодився. Коли ж він заслаб або покинув роботу тому, що господар занадто докучав йому, так треба заплатити йому за ту частину роботи, яку він виконав, а не за цілу роботу.

15) Я взяв шлюб у православній, московській Церкві. Жінка мене покинула та пішла жити з другим.— Чи мій шлюб у московській Церкві важний? Чи я не можу вдруге оженитися?

Якщо Ви українець католик і при тім вихований по-католицьки, так Ваш перший шлюб неважний, бо католики мають вінчатися перед католицьким Священиком у католицькій Церкві, інакше їх шлюб неважний перед Богом і Церквою.— Удайтесь до свого Пароха та виложіть йому цілу справу. Якщо Ваш шлюб неважний, так Ваш о. Парох звернеться до Єпископа за уневажненням Вашого шлюбу, і тоді Ви зможете вдруге або краще перший раз важно та по Божому взяти шлюб у своїй рідній Церкві.

16) Чи Парох має рядити Церквою чи Комітет?

Христова Церква це Божа установа, якою по Божому розпорядку має рядити Папа, Єпископи та Священики.—Комітет має помагати Священикові та Церкві.— Священик відповідає за справи Церкви та за церковну касу. Він має знати, що діється в парафії. Комітет має слухати Священика, а не Священик комітету.— Парафіяни мають платити колекту та недільні жертви Священикові, а не комітетові.

ХТО ПОМОЖЕ ЗБУДУВАТИ ЦЕРКВУ В КІРКЛЯНД ЛЕЙК, ОНТ.?

У Кіркляид Лейк, Онт. конечно треба збудувати нову церкву, бо стара не вистачає для числа вірних, яке кожного року збільшається, особливо з приїздом багатьох новоприбулих з Европи на роботи до копалень. Усім на серці лежить журба, щоб мати у Кіркляид Лейк велику й гарну українську церкву й для неї всі ревно трудяться. Одначе сили одної парафії заслабі, щоб виконати таке велике діло, й тому звертаємося до всіх українців Америки й Канади, щоб своїми жертвами помогли здвигнути храм Божий у Кіркляид Лейк, Онт. Український нарід від непамятних часів будував своїми щедрими жертвами величаві церкви на рідних землях, показуючи свою любов до Бога, й те саме робить тут у Канаді й Америці. Це додає нам охоти звернутися з цей просьбою.

Кожна найменша жертва буде оголошена в пресі. Ласкаві жертви проситься слати на оцю адресу:

Rev. Stephen Shawel, Box 636, Kirkland Lake, Ont., Canada.

Стрітення

о. С. М. ЧНІ.

БОГ приказав кожній ізраїльській жінці жертвувати свого первенця Йому на службу на спомин чудесного урятування ізраїльських первенців у Єгипті, коли то Ангол убив усіх єгипетських первородних...

Коли ж Господь вибрав собі ціле племя Левія на священиків і слуг святині, так кожен батько інших племен мав викупляти свого первенця. Ціна викупу за первенця була 5 шекелів (около 5 чи 7 долярів), що не було легке для вбогих.— Хоч і викуплені, всетаки первенці полишалися особливішою власністю Бога, тому й мали дбати про Його честь і збереження закону по своїх родинах, підержуючи завжди Божий авторитет в своєму оточенні.

Марія принесла Дитя-Ісуса до святині, щоб пожертвувати його Богові. Будучи бідною, замість ягняти приписаного на викуп багатих, дала два голуби, як це було приписано законом для вбогих.

По пожертвуванні Дитяти Марія дістала Його, щоб виховати на майбутню жертву, що мала спасти світ від прокляття.

В святині Божа Мати стрінула старенького праведника Симеона, що тужив за Месією, як і всі старинні патріярхи та пророки.—Просвічений Божим духом праведний Симеон пізнав Спасителя світу на руках убогої матері, хоч тоді в святині була неодна мати зо своїм немовлятком.— Взявши Дитя в свої руки, тому й зветься він *богоприємець,* попав у своєрідне захоплення. Щира подяка поплила із його серця перед трон Всевишнього за прихід Месії.—Перед очима його душі розкрилися

події публичного життя Спасителя, шикани фарисеїв, невірність провідників народу, страсті та смерть на хресті. —*Тепер відпускаєш, Владико, свого слугу*... Це вияв щастя та захоплення.—Поглянувши на здивовану матір Дитяти Божого, що мало стати для одних джерелом світла, щастя та вічного спасіння, а для других нагодою закамянілости та прокляття, Симеон виявив їй майбутність повну болів і страждань: *Меч прошиє тобі душу)!* (Лк. 2, 35).

Життя Пречистої Діви мало бути інтимно злучене з життям її Божеського Сина. Марія мала ступати вслід за Ним дорогою терпінь, болів і конання, бо Ісус-Месія прийшов спасати людство від вічної руїни своєю спертю на хресті. По планам Божого Провидіння Марія не мала бути тільки фізичною матірю втіленого Слова. Марія була новозавітньою Євою для новозавітнього Адама, Христа-Месії. Як Адам і Єва спільно погубили людський рід, так Христос і Пречиста Його Мати мали спільно направити Адамове лихо та привернути людству всі затрачені права, відпокутувати за гріхи світу, помирити сотворіння з Творцем, привертаючи мир між небом і землею.

Від святого старця Симеона Марія довідалася, що її життя мало бути одним пасмом страждань і що ті страждання сполучені зо Страстями її Сина мали принести спасіння світові.— Відкритий погляд на майбутність ще сильніше злучив її з Ісусом, повертаючи її у страдальну Матір. Все її життя проплило в ожиданні хресної жертви, де вона мала взяти активну участь своїми болями та спочуттям з жертвою Ісуса на хресті.

II.—Свято Стрітення повстало десь у початках третього століття.— В шостому столітті воно поширилося на всю Христову Церкву. Цісар Юстиніян був у великому клопоті, мешканці Царгороду в розпуці. Страшний землетрус нищив столицю візантийської імперії. Крім землетрусу море зачало виступати з берегів і загрожувати столиці світу.—Цісар, патріярх і нарід звернулися до Божої Матері за поміччю в день її Стрітення чи очищення.—Пречиста вчинила чудо. Землетрус устав, море перестало тривожити населення.— Вдячні за рятунок Византійці поширили це свято на всю свою імперію.

Хто шукає свого щастя в сотвореннях, ніколи не знайде його; цілий світ із усіма несчисленними сотвореннями не зможе заспокоїти того голоду, що його відчуває серце людини. Наше серце сотворене для Господа Бога, й тільки Господь Бог, безконечне добро, зможе цілковито задоволити його.

Святий Рік 1950

І. Ш.

ЩЕ 26-го травня 1949 проголошено у чотирьох головних базиліках Риму Папську Буллу *"Великий Ювілей,"* якою святіший Отець, Папа Пій XII, проголосив 1950 рік *Святим Роком.* Само врочисте відкриття Св. Року відбулося в часі Різдвяних Свят традиційним відмуруванням Святої Брами в базиліці св. Петра у Ватикані.

Що таке Св. Рік?

Рим, колись найбільший, поганський, політичний і релігійний центр, по зарядженню Божому став центром християнізму, що здобув кров'ю своїх мучеників.— Поганський Рим— осідок поганських забобонів і хули, замінився у катедру вічної Правди.— Давній Рим єднав силою усіх під свій скиптр, а сьогоднішній, християнский—любов'ю. Не без Божої Волі князь Апостолів, св. Петро, проповідував разом зо св. Павлом Христове Царство та заснував тут його столицю, а його Намісники

вестимуть аж по кінець світу корабель Христової Церкви.

Багато людей, що безупинно вдаються до Риму побачити найбільшу християнську святиню—ватиканську базиліку св. Петра, при вході задержуються та подивляють величавий портик, однак не багато з них звертають увагу на останню браму праворуч від головного входу, що замурована і припечатана металевим хрестом. З напису довідуємося, що цю браму отвирають і замуровують підчас урочистого ювілею Святого Року. Відкриває її з великим торжеством сам Найвищий Єрарх Церкви, відкриваючи тим самим вступ до усіх духових ласк скарбниці Христової Церкви.

Свій початок має Ювілейний Рік у Ст. Завіті, установлений Мойсеєм, що приказує вповні святкувати кожний 50-ий рік, не управляти ріллі та щоби запобігти збогаченні одиниці і нужді інших, мудрий законодавець уневажнює усі тодішні контракти, невільництво, так, що все вертається назад до давнього власника (кн. Левіт. гл. 25).

Зо Св. Письма бачимо, що цей ювілей був установлений Богом і називався *Ювілеєм Господнім.* Починався він під звук труб, сотого дня, 7-го місяця (наш вересень, т. зн. в день святий, Суботу Субот, і тоді Первосвященик входив у Святая Святих, щоби принести жертву і помолитися за гріхи народу. Був це час визволення і покаяння для ізраїльського народу...

Зо слів Ап. Павла (І. Кор. X. 11), що *"Все ставалося їм в образах,"* (зн. жидам) бачимо, що ювілей Старого Завіту був прообразом ювілею Нового Завіту, який установив Ісус Христос.—Так як у Ст. Завіті підчас ювілейного Року давні власники діставали втрачені добра, невільники ставалися вільними, так і тепер: чоловік, що через гріх Адама стратив усе,—через заслуги Ісуса Христа на хресті все те відзискав, вернувшись до давньої гідности синівства Божого.

Христос—Вічний Священик ввійшов на хрест і своєю смертю відкупив ціле людство та привернув усім свободу і синівство Боже та повноту ласк, які тепер знову дає вірним в часі ювілейних років через св. Церкву.

Сповнивши діло відкуплення і припечатавши його смертю на хресті, Ісус Христос пішов до неба, щоби там, по словам Євангелиста Івана, приготовити місце своїм учням цебто усім, що в Нього вірують і по вірі живуть (Ів. 14. 2).

Ціль Ювілейного Року це примінення скарбів Відкуплення, здобутих Ісусом Христом на хресті. Про це свідчать слова Буллі *"Великий Ювілей,* в якій Святіший Отець підкреслив, що ціль Ювілейного Року—це обнова християнського духа—духа

віри і покаяння, обнова і освячення поодиноких душ, а вслід за тим і цілої людської спільноти та набуття повних відпустів тим, що сповняють приписані умовини.

Чи Церква святкувала ювілейні роки від перших своїх початків не маємо жадних певних вісток. 1300 р. появилося у Римі велике число паломників, щоби осягнути духові відпусти, які призначив Папа Боніфатій VIII. в часі кожного сотного року. Та установлений Боніфатієм VIII. період 100 років на відсвяткування ювілею показався занадто довгим, бо лиш ті щасливці, що жили на переломі століть могли з нього користати. Папа Климентій VI. 1343 р. скоротив той період на 50 років.

До ще меншого часу, бо лиш 33 років довів його Папа Урбан VI, а вкінці Папа Павло II. 1470 р. установив святкування ювілею кожного 25-го року, що лишилося до наших часів.

В останніх трьох ювілеях, т.є. XXII. ювілей 1900 р. за Папи Льва XIII і 1925 р. та 1933 р. за Папи Пія XI. брали участь також українські паломники, виносячи з Риму очищені душі, обдарені багатими, ювілейними ласками, і найкращі спомини про Христових Намісників—Папів.

Святий Рік—це рік всекатолицького здвигу і маніфестації синівського довіря і любови до Апостольського Престола і Христового Намісника в Римі. Рівнож і для нас українців повинен він бути роком тріюмфу так у нашому особистому, духовому, як рівнож і в родинному, громадянському та суспільному житті. Повинен бути роком перемоги правди над брехнею, добра над злом і нагодою та жерелом для осягнення якнайбільше духових ласк Спасителя! Тому в цей святий час положім наші молитви і труди для добра власних душ і душ наших ближніх! Подвоїм і посилім наші шляхетні змагання у боротьбі зо злом, з дияволом, гріхом.

Напевно будуть між нами і такі щасливці, що могтимуть наочно переконатися про життя і тріюмф католицької Церкви в самім її центрі—Римі; однак і для тих, що не матимуть такої нагоди, скарбниця духових ласк Церкви і відпустів св. Року буде відчинена ще кілька місяців по св. Році, коли можна буде набути усі ювілейні відпусти при означених Церквою умовинах...

Передбачуючи велике число паломників до Риму підчас майбутнього ювілейного року 1950, для уможливлення та улегшення його повстав у Римі Центральний Комітет Святого Року, якого головним завданням є успішне переведенни Ювілейного Року особливо під духовим оглядом. До помочі Центральному Комітетові, а радше зорґанізування паломництва пов-

стали у різних краях Европи, Америки і Канади національні Комітети, що вже давно почали свою працю. Функції такого національного комітету серед українців перебрав Укр. Допомоговий Комітет у Римі, що має свойого Делегата для звязків з Центральним Комімтетом Святого Року.

Отож ціль майбутнього Святого Року не має у собі нічого світського ані політичного, але ставить собі три завдання великого духового значення для одиниць і народів, а саме: 1) Обнова й освячення людських душ через середники установлені Ісусом Христом і Його Церквою.

2) Стріча по змозі якнайбільшого числа католицьких народів, а навіть некатоликів і невірних, при гробах Великих Мучеників і Святих, при боці Христового Намісника.

3) Єдність усіх християн у правдивій католицькій Церкві і мольби за цю єдність підчас Ювілейного Року, що є в дійсності великою нагодою полагодити усі міжнародні питання у дусі правдивого, християнського мира.

УКРАЇНСЬКИМ МУЧЕНИКАМ

Із вірою в серці йшли у світ підбоєм
Несли прапор Христа і гордим царства тьми
Закинули неправду, кривди та розбої
І злочини людські, хоч звалися людьми.

Здивували світ терпінням, бо слізьми
Не заходили очі їм—Христовим воям;
За кров свою братам купили щастя й волю
І сталися взірцем майбутнім всім героям.

Відважно йшли на смерть, немов ґлядіятори,
За щастя вбогих всіх, що їх ранило горе
І гинули за віру на арені ката...

О Ви, що за Христа не пожаліли крови!
У душі влийте нам відвагу для посвяти,
До боротьби, до жертв щоб були ми готові.

— Роман Дурбак

СЛУЖБА БОЖА

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ПРИГОТОВАННЯ ДО СВЯТОГО ПРИЧАСТЯ

В СТАРОМУ ЗАВІТІ були деякі жертви, яких частину Господь приказав споживати жертвоприносцям на знак злуки з Богом.— Служба Божа це жертва християн.— Христос виразно приказав своїм визнавцям споживати Його Тіло, бо воно є духовою поживою для душі, запорукою сильного християнського життя, забезпекою перед гріхом і проклятям: *Я—Хліб життя. Хто споживатиме цей Хлібі, той повік буде жити. А хліб, що Я дам, то Моє Тіло, яке Я дам за життя світу.* (Ів. 6, 51).

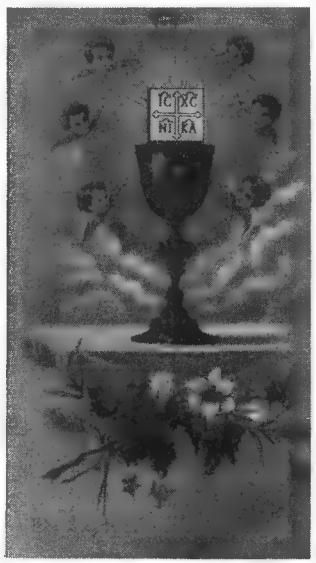

Святе Причастя це доповнення Евхаристийної Жертви. —Треба добре приготовитися до гідного прийняття Христового Тіла та Крови.— Священик згадує про всіх тих, що потребують помочі, от що подорожують по морі чи приковані хворобою до ложа болів. Свої благання закінчує: *І даждь нам єдинимі усти і єдиним серцем славити...* Священик звертається і благословляє людей, щоб Божа ласка допомогала їм гідно прославляти Бога: *І да будет милость великого Бога...* —Вірні відповідають: *І со духом Твоїм.* Нехай Господь помагає і тобі гідно приносити Безкровну Жертву.

ПРОСИТЕЛЬНА ЕКТЕНІЯ.—Ця Ектенія приготовляє вірних до гідного Святого Причастя.— *Вся святия помянувши...*

Згадавши всіх Святих, молімось Господеві, щоб гідно прийняти Святе Причастя.

О принесенних і освященних честних Дарiх... Молімось, щоб Святі Дари, Тіло і Кров Спасителя, вийшли нам на спасіння, як приймемо їх до свого серця.

Яко да человіколюбець Бог наш... Щоб Господь прийняв Святі Дари немов духовні пахощі, і послав нам ласки, що Святий Дух розділяє людям.

О ізбавитися нам от всякія скорбі... Нехай Святий Дух визволить нас від усякої скорботи, біди, нужди, бо вони не помагають нам краще приготовитися до Святого Причастя.

Священик відмовляє тиху молитву, жертвує Богу власне та життя вірних, благає, щоб Святе Причастя було для всіх запевненням спасіння, а не вічним прокляттям.— Опісля Священик ще раз повторяє Благальну Ектенію, закінчуючи її закликом лучитися з Богом. Вірні відмовляють ОТЧЕ НАШ, бо чим краще ніж Господньою Молитвою можемо приготовлятися до Святого Причастя?— *Отче наш* творить чудовий перехід від освячення до Святого Причастя. Тертуліян зве Господню молитву *скороченою Євангелією, що з молитвою благодарення та благання вміщає в собі зміст Христової науки та закону.*

Отче наш учить нас чого та в якому порядку маємо благати в Бога. *Отче наш:* Отче, вислухай нас, бо батько вислухує благання своїх дітей!— Для християн Бог—Батько, для жидів був Він паном.

Іже вси на небесіх: Небо осідок Бога, всетаки Він захотів бути Батьком для дітей бідного Адама.

Да святиться імя Твоє: Нехай люди прославляють Твоє імя, бо Ти—Пан світу, людей і Анголів.

Да прийдет царствіє Твоє: Нехай люде признають Тебе царем своїх душ і сердець, проживаючи по Твому законові.

Да будет воля Твоя: Нехай люди так дбайливо повнять Твою волю на землі, зберігаючи Твої заповіді, як Анголи виповняють її на небі, бо тоді настане Боже царство на світі, як люди проживатимуть так, як Бог приказує своїм законом.

Покінчивши прославляти Бога, благаймо потрібних для себе дібр: *Хліб наш насущний даждь нам днесь:* Святе Причастя це хліб для душі, земські добра ж потрібні, щоб жити на землі, бо зберігають і упримнюють нам життя.

Остави нам долги наша: Прости нам наші щоденні провини та гріхи, що не дозволяють нам гідно прийняти Святе Причастя.

І не введи нас во іскушеніе: Захоронюй нас перед спокусами, бо ми немічні. Якщо ж і дозволиш дияволові спокушувати нас, так подай сили перемогти спокусника, бо самі ми безсильні супроти хитрих затій диявола та власних пристрастей.

Но ізбави нас от лукавого: Звільни нас від усяких диявольських нещасть, хвороб, гріха, упадків, що огірчують людям земське життя та утруднюють загалові охоче та весело служити Тобі.

Священик кінчає благання: *Яко Твоє єсть царство...* Прославляємо Тебе, бо ми Твої підвладні, що мають віддавати чолобитню своєму володареві.

Мир всім!—Священик бажає вірним спокою серця, що перевищає всяке почування земського щастя, бувши джерелом щастя для тих, що люблять Бога та Його святий закон. Спокій Божий мусить запанувати в серцях, до яких за хвилину ввійде Христос, бо йнакше душа не почує Його голосу посеред світового галасу.

Священик схиляє голову та благає Бога щоб Святе Причастя було для всіх джерелом Божого благословення. Вчини це, Отче, ради заслуг Ісуса Христа, що став нашою жертвою: *Благодатію і щедротами і человіколюбієм єдинородного твоєго Сина...*

Священик бере Агнця, підносить його понад дискос і кличе голосно: *Воньмим, Святая Святим!* Люди, уважайте, нехай ніхто не поважиться наблизитися до Святого Причастя, якщо має в душі тяжкий гріх, бо негідне Причастя було б для нього печатю вічного прокляття.— Вірні відказують: *Єдин Свят, єдин Господь...* Божественно святий один тільки Ісус Христос...

Священик розділяє Агнця на чотири части, одну частинку кидає до чаші, лучить Тіло з Кровю, і це пригадує нам славне воскресення Спасителя, коли по трьох днях Його душа злучилася з тілом, щоб повік не розлучатися. *Христос, воскреснувши з мертвих, уже більше не вмирає, смерть уже не панує над Ним!* кличе св. Павло. (Рим. 6, 9).

МУДРІСТЬ...

О, мудросте наверненого розбійника! Він не жадає ні грошей, ні звільнення від кари, не прагне зійти зійти з хреста; він домагається чогось вищого... Увесь світ для нього тепер такий маленький та пустий, і смерть зовсім йому не страшна. У нього тільки одне на думі, тільки одного бажає він усім серцем: бути з Христом у раю. (Св. Іван Золотоустий).

Діти Герої

Л. Т.

ПОДІЯ ця склалася ледве кілька літ тому у містечку однієї із країн залятих комунізмом. Молодий католицький священик, вигнаний із великого міста, замешкав у тій стороні. Повний ревности він став проповідати Боже слово, Божу правду. На жаль вкоротці переконався він, що християни-вірні із жаху перед переслідуванням і вивезенням на Сибір, та через комуністичну пропаганду стали занедбувати свої християнські обов'язки. По якомусь часі осталось з ним ледве 15 хлопчиків 10-12 літніх. В укритті і потайки священик приготовляв їх до першого Св. Причастя. Коли діти глибше пізнали Ісуса, утаєного-укритого за маленькими дверцятами кивота, вони стали сходитися осторожно щоночі і окружати півколом престіл. Так перебували вони цілі години на молитві та перепрошували Його за людські гріхи. Просили вони в Ісуса для себе ласки, сили і відваги остатися вірними Йому в любові і службі, а якщо б треба було умерти їм, щоб всі вони без жадного винятку були замучені, підтримуючи себе обопільно словом і прикладом. Ця їх молитва і бажання були тимбільше гідні подиву, що зовсім самі від себе так молилися, бо священик ніколи нічого подібного їм не говорив. В дійсності це їх правдива любов до Ісуса надхнула їх таким бажанням.

Ледве кілька днів пізніше священика несподівано задержали і вивезли далеко до концтабору. Нещасному не дали кілька хвилин часу, щоб міг забрати і укрити Найсвятіші Тайни. Влада замкнула церкву. Нічні сходини коло Евхаристійного Ісуса не могли вже відбуватися. Одначе хлопці не дали себе перемогти. Від тої пори серед нічної тиші вони збиралися коло церковних дверей, клякали на порозі замкненої святині і молилися не зважаючи на холод і небезпеку. Один з них сторожив у недалекій віддалі, щоб на випадок небезпеки з боку поліції остерегти товаришів. Однак це не тривало довго. Червона влада зарядила перемінити Божий дім на залю танців. Один із хлопців Ісусової сторожі довідався про це і повідомив інших. Молода кров закипіла на ту страшну вістку. Обурені

сторожі Ісуса порішили виконати геройське діло. Перепинити збезчещення Божого дому було їм неможливе, але й дивитися бездільно на безбожне виконання огидного заряджения червоного уряду було їм ще трудніше. Гурток безсоромної молоді (хлопців і дівчат) мав около півночі ввійти до церкви та розпочати забаву з танцями. Годину перед тим гурток хлопців— Ісусових приятелів при помочі драбини передістався до Божого дому. Хлопці впали на коліна і окружали Евхаристійного Ісуса.

Легко можна уявити собі здивування розгуляної і пяної молоді, коли, ввійшовши до святині, застали там 15 хлопчиків на колінах коло кивота. Розгнуздана юрба стала наперед сміятися з них, але ні один з 15-ти не ворохнувся. Тоді стали їх лаяти і грозити, відтак бити, але це ніщо не помагало. Зо зложеними до молитви руками, із примкненими очима 15 відважних хлопчиків клячали спокійно неповорушно.

Це було забогато червоному старшині. Він витягнув револьвер і дико закричав: Пождіть, побачимо, чи вони підіймуться! 15 вистрілів залунало в церковному просторі, 15 трупів невинних скровавлених лягло на долівку, а рівночасно 15-сніжнобілих душ улетіло із зневаженого дому Божого перед Престіл Всевишнього в небі.

Микола Щербак

ЯКА МЕЛОДІЯ!..

Яка мелодія дзвінка! —
То хвиля з хвилею хлюпочуть,
І, десь зникаючи, рокочуть,
Та вічно протіка ріка!
Хіба не так без вороття
І дні твої, і роки плинуть,
І, десь зникаючи, все линуть,
Але завжди живе життя.

АВТОРИТЕТ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ НЕНАРУШЕНИЙ

А. Войновський

З ПОЧАТКОМ 1948 року большевицьке урядове радіо з Києва подало вістку, що в Західній Україні накінець зліквідовано греко-католицьку Церкву. До такої радієвої передачі, хоч вона подана урядово, треба ставитися з застереженням.

Населення України до подібних вісток ставиться зо своєрідним розумінням. Всі знають, що московські комуністи терором, вивозами та розстрілом зліквідували католицьких єпископів та священиків. На їх місце понаставляли своїх аґентів, яких простолюддя називає батюшками—безбожниками. Народ запроторених єпископів і священиків уважає мучениками за віру Христову.

Св. Отець Папа Пій XII

Перед кількома місяцями, я одержав декілька листів від людей, які недавно прийшли з Рідних земель. Один із них, пишучи мені про моє рідне село, ось таке пише при тім про церкву та греко-католицьку релігію:

"В твойому селі церква ще стоїть, проте сильно ушкоджена совітськими кулями, які в 1944 р. обстрілювали відступаючих німців. Ушкодження ніхто не направляє, хоча селяни та робітники, що замешкують село, зложили вже на ту ціль певну суму грошей. При церкві є священик, зглядно батюшка нової сталінської віри. Вийшов він з найновійшої безбожницької школи в Москві. До церкви ніхто не ходить, так що цей батюшка-безбожник перестав відправляти Богослуження, бо не має для кого. Ну але ти не думай (пише він мені дальше), що наші люди вже так скоро стали обоятними до Церкви чи релігії. Ні, напевно ні! Наш нарід має одну інтересну прикмету. Є гордий і впертий, головно в тім, що йому силою накинене. На тому відтинку є багато посвяти, а навіть і жертви. Тому введення нових релігійних порядків на Україні не прийнято. Вони стали викинені нашим народом на смітник. Нарід з великою цікавістю приймає вістки про засланого Митрополита чи котрогось з епископів. Звичаї, які були введені греко-католицькою Церквою є збережені, і всі їх придержуються. Молитви та церковні пісні бувають загально знані. Релігійна література греко-католицької Церкви є в народі в великій пошані. *Молитовник Християнської Родини* коштує на чорному ринку 300 рублів. А *Гостинець* чи *Вірую* по 200 рублів, і то дуже легко можна їх продати. Це буває тоді, коли нові молитовники сталінської віри коштують всього пару рублів.

Люди ідуть 10 чи 15 кілометрів в ліси, де наші дійсні священики відправляють Богослуження для вояків У.П.А. Священиків ренеґатів, які перейшли з греко-католицької релігії на сталінське православя, ще дехто шанує. Але новоприбулих ніхто не уважає за священиків. Прямо називають батюшка-безбожник. Всі знають про те, що такий батюшка це звичайний собі проти-релігійний аґітатор. Кожний із них взяв на себе ролю священика лиш на те, щоб скомпромітувати в очах людей благородний, священичий стан. І звичайно в кожній своїй проповіді такий батюшка висміває священиків інших релігій, а головно священиків католицької Церкви.

Існує одна диявольська штука в большевицькій пропаґанді. Вони стараються людей морально звихнених запхати до противних їм інституцій, чи організацій. А ці люди не вагаються там скомпромітувати провід чи ідею даної організації. Ось що сказав оден такий батюшка нової, сталінської віри при чарці водки. Найперше він признався, що він від ранньої молодости був протирелігійним аґітатором. Переходив певні курси та вишколи в тій ділянці. Але коли новий, московський імперіялізм вийшов з поза своєї заслони, то вони побачили, що інші народи бувають богато краще очитані без курсів. Були випадки, що такий московський аґітатор цілими годинами виговорював, аж прів, ріжні свої мудрощі лише на те, щоб його

пізнійше висміяли. Ну і тоді, щоб дібратися до тих людей, видумано нову релігію. Треба було большевикам зо свойого агітаційного рукава витрясти нових агітаторів, і то на цей раз священиків. На скору руку засновано нові школи, які перешколюють бувших безвірних агітаторів.

В тих школах вишколюються люди, які мають обняти керівні місця в церквах усіх народів, які є під впливами Москви. І на всіх прийде свій час.

З того виходить, що це новий плян большевиків для знищення релігії. На це повинні уважати всі вірні тих народів, які є тепер під впливами Москви.

Українці греко-католики чи то на рідних землях, чи на чужині, про те вже знають. Вони знають, що большевицька пропаганда це простий обман. Вони знають, що Москва своїми проти-людськими видумками, розстрілами чи голодом вимордувало мільони українців. Тому все, що присланé з Москви, є вороже для українців. Українці остали надалі вірними своїй прадідівній греко-католицькій Церкві. А з радієвих передач, хоча вони подані з урядових мотивів, треба так само сміятися, як на Україні всі висміюють якусь там товаришку свиноматку, що за один рік виплекала ціле стадо свиней.

Пригадується мені одна річ. В 1944 році аґенція Ройтер подала, що за один місяць наступить криза в Німецько-Совітських відносинах. Большевицький Тасс (телефонічна аґенція Радянського Союзу) подав гострі заперечення, що нічгоо подібного нема, та що з Германією все в якнайкращому порядку. І значно пізнійше мені наші люди, і то звичайні селяни говорили: Якщо Тасс заперечує, то знак, що це правда. То означає, що багато урядових оголошень у большевії люди розуміють відворотно, противно. Так треба розуміти і московську радієву передачу про знищення греко-католицької релігії в Західній Україні. Інші народи повинні бути приготовані на те, що і вони внедовзі можуть почути подібну передачу про знищення їхньої релігії чи культури. Люди слабої волі, які летять мов нетлі на світло комуністичної пропаганди, самі не знають що роблять. Вони самі лізуть в сильце!

ПАПА ПІЙ XII ПРО КАТОЛИЦЬКУ ПРЕСУ

"...Чомусь люди не хотять зрозуміти як важною є під цю пору преса. Будьте певні, що надармо будете будувати церкви, основувати школи та місії. Всі ваші благородні почини підуть надармо, якщо не будете вміти орудувати тою оборонною і зачіпною зброєю, якою є чесна й добра преса!"

Пресвята Евхаристія

о. Роман Хомяк ЧНІ.

ТРЕБА стерегтися *повседневних гріхів і привязання до них.* Хоч дуже випадає, вчить св. Церква, щоб ті, що часто або й щодня приступають до св. Причастя, були вільні від повседневних гріхів, принайменше зовсім добровільних та позбулися привязання до цих гріхів, то однак вистачає, щоб вони здержались від смертельних гріхів та постановили на будуче ніколи не грішити, бо неможливо, щоб ті, що щиро постановили на будуче не грішити й кожного дня причащаються не позбулися зчасом добровільних повседневних гріхів і привязання до них."

До Декрету про щоденне св. Причастя, що його видала св. Церква 20. грудня 1905 р., повседневні гріхи та привязання до них були для багатьох богословів Церкви одною з найбільших труднощів, ради яких вони забороняли часто причащатися тим вірним, що допускалися повседневних гріхів.

Христовий Намісник, Папа Пій X, відступив від тої гадки богословів, заявляючи, що ці вимоги є загострі та рішив, що вірні, що ще не поправилися з повседневних гріхів, можуть часто, а навіть кожного дня причащатися; нехай вони найперше здержаться від смертельних гріхів і постановлять набудуче ніколи не грішити. Одначе притім заявляє св. Отець, що випадає, щоб ті, що часто, або й щодня приступають до св. Причастя, були вільні від повседневних гріхів, принайменше зовсім добровільних, та щоб позбулися привязання до них. Отже виразно вчить Христовий Намісник, що треба про це пильно дбати. Того вимагає не лиш пошана до Пресв. Тайни Евхаристії, але й духове добро тих, що причащаються та збудування вірних, бо ж вони слушно гіршилися б, коли бачили б, як люди часто приступають до Господньої трапези і при тім повседневні гріхи свобідно поповняють. Вірні готові посудити тих, що причащаються, що в них немає правдивої побожності. Тому треба пильно стерегтися повседневних гріхів, щоб наші ближні не гордили побожністю. Навпаки ті, що часто причащаються, але стережуться повседневних гріхів, своїм прикладом заохочують байдужних людей до навернення та вірної служби Богові.

Крім цього треба позбутись повседневних гріхів, бо вони можуть спричинити, що з частого св. Причастя хісна не буде для душі. Може дійти й до того, що вірні призвичаєні до повседневних гріхів легко допустяться смертельного гріха і з ним, без покаяння, готові приступати до Св. Причастя. Тому з повседневними гріхами треба бути дуже обережним.

А як можна поправитися з повседневних гріхів? Нелегка це річ! Однак видимий Голова Церкви подає й тут середник. Перший крок полягає на тім, щоб здержатися від смертельних гріхів і постановити набудуче ніколи не грішити. Коли ця постанова щира, тоді ті, що часто причащаються, зчасом позбудуться повседневних гріхів і привязання до них. Після достойного прийняття частого Св. Причастя повинна слідувати поправа з повседневних гріхів тому, що воно дає Божу ласку й силу, щоб вірні могли поправитись не лиш із смертельних, але й повседневних гріхів, принайменше зовсім добровільних і позбутись привязання до них. Треба також чувати над собою та співділати з Божою ласкою й повседневні гріхи зменшаться!

Коли ж поправи нема, то лиш тому, що не вважаємо на себе та не співпрацюємо з Божою поміччю! При цій нагоді треба розріжнити повседневні гріхи:

1. Зовсім добровільні та привязання до них;
2. Напів-добровільні;
3. Недосконалості.

1) *Повседневний, зовсім добровільний гріх* поповняє людина пр. тоді, як переступає Божу або церковну заповідь у малій речі, хоч добре знає, що це образа Божа. О такій людині кажемо, що вона провиняється з повною свідомістю розуму й згодою волі. Напр. хтось має охоту виявити малу, чужу провину другій людині. Совість її перестерігає, щоб цього не чинила, одначе вона таки розповідає провину. Тут маємо зовсім добровільний повседневний гріх обмови.

Привязання до повседневних гріхів є в тих людей, що мають звичай поповняти повседневні гріхи й того звичаю не покидають. Цей звичай походить у них із злого наклону, якого не поконують і з тої причини часто поповняють повседневні гріхи. Із тим наклоном не хочуть вони зірвати, не хочуть покинути гріхів, бо мусіли б позбутися якоїсь приємности, більше вважати на себе, а того тягару не хочуть вони піднятись. Хто так поступає, кажемо, що він є привязаний до гріха. Напр. хтось є гордий і цеї пристрасті не поконує. Тому багато говорить про себе й хвалиться, де лиш може; старається, щоб і другі його хвалили. Коли ж його ганять, то він виправдується й то часто неправдою боронить себе. Кажемо про такого, що він є привязаний до гордости та марної слави. Інший гнівається за щонебудь і не вміє стерпіти прикрого слова. Він улягає гнівові та нетерпеливості. Ще інший докоряє другим, підозріває та маловажить їх.

Хто має звичай поповняти зовсім добровільні повседневні гріхи, вище подані, чи подібні, нехай памятає, що тим шкодить своїй душі, та що йому ще далеко до правдивої побожности. Тому треба щиро працювати над поправою із зовсім добровільних повседневних гріхів. Хто ж має щиру волю поправитися, то при помочі Божій через достойне прийняття частого Св. Причастя зчасом покине принайменше частину зовсім добровільних, повседневних гріхів та привязання до них. Коли ж поправи немає то видно, що постанова на будуче ніколи не грішити не була сильна, що людина недбало приготовляється до св. Причастя й не користає з тих численних ласк, що їх дає їй Господь Бог у св. Причасті. Коли хто не поправляється з добровільних гріхів, можна сумніватися, чи він приступає до Св. Причастя з добрим наміром, що є необхідним услівям до достойного прийняття Св. Причастя. Мати добрий намір значить хотіти подобатися Господу Богові, бажати злучитись із Ним тісними вязами любови та знайти в Пресв. Евхаристії лік проти своїх немочей і провин. Тому конечно треба мати добру волю не грішити й цю постанову кожного дня відновляти, а зчасом уникнемо багатьох зовсім добровільних, повседневних гріхів.

II). Інакше річ мається з гріхами напів-добровільними й недосконалостями.

Напів-добровільний гріх є тоді, коли людина ясно не пізнає, що те, що робить, є гріх. Напр. хтось розсердився й в зворушенні сказав другому прикре слово. Заки подумав, що робить, вже й сказав. Такі й подібні провини називаємо напів-добровільними повседневними гріхами тому, що не було ясної свідомости, ні повної згоди волі.

Про недосконалості св. Августин так каже: "Не в міру сміятися, дещо понад міру зїсти, підчас молитви думати про щось, що відвертає увагу від молитви; таке й цьому подібне лучається праведникам, бо часто чи то в речах дуже незначних чи через неувагу поповняють люди гріх і всетаки зістають праведниками, хоч притім не є вони без гріху." Всі ми недосконалі. Це наслідок первородного гріху. Провин напів-добро-

вільних і недосконалостей не можемо встерегтися довгий час. Їх можемо уникати якийсь час, можемо зменшити їх число, одначе всіх напів-добровільних повседневних гріхів і недосконалостей не зможемо довго вже встерегтися без особливішої Божої помочі. В тім полягає наша людська неміч!

Вірні, що часто причащаються, нехай передусім стережуться отсих провин:

1. Нехай всякий гнів і відразу до других викорінюють із серця.

2. Нехай пильно уникають всього, що противиться чесноті чистоти, це є нехай стережуться грішних поглядів і дотиків, нехай не читають, ні не слухають нічого такого, що могло б навести на наш ум погані гадки, а всі погані уяви та спокуси нехай скоро віддаляють.

3. Нехай пильно стережуться провин язика, особливо обмови й очернення.

4. Нехай точно сповняють обовязки свого стану. Могло б лучитися таке, що хтось із побожности часто ходить на Богослуження, бо йому це легко вчинити, а притім занедбує обовязки свого стану, є недбалим батьком чи недбалою матірю чи лінивим робітником. Хто хоче бути добрим християнином, повинен брати точну участь у Богослуженнях і совісно сповняти всі інші обовязки свого стану.

Св. Церква, заохочуючи вірних до частого Св. Причастя, хоче, щоб і нинішні християни, принимаючи Пресвяту Евхаристію, стали подібними до перших християн не лиш у церкві, але в цілім своїм житті та поведенні!

РАДУЙСЯ МАРІЄ!

Ликуй, Княгине світлих зір,
Земель і вод життя і мріє!
До тебе свій підносим зір
І кличем: Радуйся, Маріє!
Поглянь, Пречиста із висот
На український свій народ.
На наших землях кров і і мста,
Засів Ірод в Твоїй столиці,
І знов Пилат розп'яв Христа,
І сповнив учнями в'язниці.
Із тюрем кличуть голоси:
Спаси, Маріє, нас, спаси!
Почуй слова тривожних уст,
Що шлють сини Тобі і дони,
Щоб сяли Київ, Львів і Хуст,
Як перли на твоїй короні.
Поглянь, Маріє, на наш край
І Україні волю дай!

ОДИНОКИЙ МІЙ РЯТУНОК

(Уривок зі Споминів)

о. Семен Іжик

В ЧАС ВОЄННОГО ЛИХОЛІТТЯ

БУЛО це в 1943 році. Німці, передбачуючи свій близький кінець, з діявольською ненавістю винищували підбиті собі народи. Одних висилали на примусові роботи, других замикали в тюрми, третіх висилали до концентраційних таборів смерти, а ще інших таки на місцях розстрілювали.

Одного осіннього дня цього ж року мене арештували. Повезли до Дрогобича. Почалось, як звичайно слідство—переслухання. Закидали мені приналежність до підпільної, революційної Організації Українських Націоналістів та звязки з Українською Повстанчою Армією. За це чекала мене кара смерти. Хотіли тільки дістати від мене ще потвердження цієї "вини." Роблять це при помочі варварських тортур: бють гумовими палками, стискають пальці між дверми, тровлять розлюченою собакою, вішають за ноги на гак на стіні, пхають електричний ток між руки й ноги, грозять прикладанням пістолі до чола, тощо. І так змасакрованого вкинули мене до льоху. Довго я тут лежав, заки прийшов до свідомості. Бачу, що приходить мені конець. Загину так, що навіть ніхто знати не буде. Завтра пічнуться знова ті самі тортури.— Я вже не буду мати сили їх видержати.

"Не маємо іншої помочі крім Тебе, Пречистая..."

Витягнув я з кишені вервицю, яку я завжди відмовляв. Дрожачими руками стиснув я вервицю, приложив хрестик до спалених уст: "Отсе мій рятунок!— Матінко Божа, якщо дасиш мені ласку вийти ще на волю, щоб могти продовжати дальше мою душпастирську працю—то роблю обітницю: на подяку кожного дня відмовляти вервицю."

І почав я щиро й гаряче відмовляти одно по однім Богородице Діво. Серце моє наповнялось дивним промінчиком надії. Я сильно вірив, що Мати Божа мене врятує! Хоча смерть перед очима, але поміч Божа сильніша від смерти.

Ще кілька разів переходив я огненну пробу переслухань. Ще кілька разів життя моє висіло на волосочку, але вервиця рятувала...

---

10 Божих Заповідей

о. др. Іван Чинченко

ЗАКОНИ для громадянства діляться на Божі і суспільні або державні. Божі закони оголосив сам Бог ізраїльському народові, а через нього всьому людству. Божий Закон незмінний. Був він такий по його проголошенні, є він такий тепер, буде він такий і до кінця світу, завжди незмінний, бо досконалий для всіх часів. Божий закон однаково буде зобов'язувати шанувати Господа Бога, шанувати святочні дні, шанувати родичів і забороняти неморальне життя, красти, плюгавити, вбивати.

Людські закони є об'ємистими,—закони одної держави містяться в кількох томах, і щоб їх досконало вивчити, треба студіювати в університеті років 4-5.

Божий закон є дуже коротенький, але все охоплює, і щоб вивчити його, то дитина на другому році елементарної школи вже знає його.

10 Божі Заповіди зобовязують і нас християн, бо Господь наш Ісус Христос проголосив нам їх поновно і удосконалив їх. 10 Божих Заповідей Ісус Христос повторив в розмові з богатим юнаком (Мат. 19, 18) навчаючи: "*...що не прийшов нищити Заповіди Божі, але звершити їх.*"

Божі Заповіди бачимо в церквах написані на двох таблицях, на одній три Божі Заповіди, на другій сім. *Перші три Заповіди Божі* містять в собі наші обовязки супроти Бога. *Перша* Божа Заповідь зобов'язує нас шанувати Бога та бути Йому вірним, *2,—3* Заповідь Божа зобовязує нас шанувати імя Боже та покланятися Богові. *Решта* 7 Заповідей Божих містять Божі приказання про відношення чоловіка до чоловіка або до своїх ближніх.

Хто виконує Божі Закони, той стягає на себе тут на землі ласку і Боже благословенство, а по смерті—вічне спасіння.

Заховуванням Божих Заповідей ми осягаємо:

1) Досконале пізнання Бога, внутрішне вдоволення, здоров'я, маєток і пошану.

2) Хто нарушує бодай одну Божу Заповідь, стягає на себе кари дочасні і кару вічну.

Виконання Божих Велінь не є справою тяжкою. Треба тільки хотіти. Бог допомагає кожному із нас. Ісус Христос навчає: *"Ярмо Моє любе, а тягар мій легкий."* (Мат. 11, 30).

Десять Божих Заповідей—це є шлях життя для кожного християнина. На шляху життя Бог поставив 10 дороговказів, куди і як маємо йти. Хто зійшов із цього Божого шляху, але потім розкаявся, того св. Церква через св. Тайну Сповіді бере за руку, знов виводить на Божий шлях і вказує куди і як мусить іти. Хочемо йти шляхом вказаним самим Богом, сповідаймося часто.

НЕМІЧНИЙ ЛЮДСЬКИЙ СУД

Святий Парох Віянней з Арс одержав раз листа в якому хтось безлично назвав його обманцем, фарисеєм, крутієм та дураком. Святий спокійно прочитав листа, на всю ту лайку відповів тільки лагідним усміхом, і був спокійним, наче б зовсім нічого прикрого не завважив. Кілька годин пізніше одержав він другого листа, але там уже інший якийсь чоловік прославляв його як святого праведника, чоловіка Божого, чудотворця, та поручав себе його молитвам. Святий Парох усміхнувся й звернувся до тих, що коло нього були, сказав: "Бачите, як то мало можна покладатися на людські суди! Сьогодні рано принесла мені почта цілу купу найгірших лайок, а тепер ось ті самі тільки похвали й величання. Одначе ані той ранішній лист не зробив мене гіршим, ані цей ліпшим. О, який є німечний людський суд! Сьогодні рано був я такий самий, як і тепер, а тепер я ані не ліпший, ані не гірший, як уранці був!

Хто хоче дійти до совершенства, хай наповняє своє серце добротою й людяністю так, як лямпу наповняють оливою. Коли лямпа повна, вона розсіває світло довкруги, і куди б ти її не повернув, все її вплив дасться відчувати з усіх боків. (Св. Ігнатій Льойоля).

Суд Над Спасителем

(Мат. 27, 11-26)

о. М. Щ., ЧНІ.

ІСУС же став перед намісником. І намісник запитав Його та сказав: "Чи Ти Цар Юдейський?"—Ісус же відповів йому: "Сам ти кажеш."

Коли ж первосвященики та старші обвинувачували Його, Він не відповідав нічого на це.

Тоді каже до Нього Пилат: "Чи не чуєш, як багато свідчать вони на Тебе?" А Він (Христос) й на одне слово не відповів йому, так що намісник був сильно здивований.

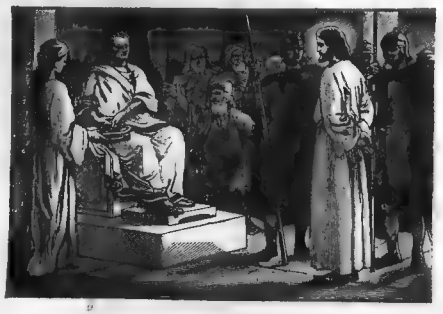

Мав же намісник звичай відпускати на свято народові одного вязня, котрого вони хотіли.

Був тоді відомий вязень, що звався Варава.

Й як вони зібралися, то сказав їм Пилат: "Кого хочете, щоб я вам відпустив: Вараву чи Ісуса, що зветься Христос?"

Бо він знав, що через заздрість видали Його.

Коли ж він сидів на суддевім сидінні, його жінка послала сказати йому: "Не май нічого з отим Праведником, бо в сні я багато натерпілася зза Нього."

А первосвященики та старші були намовили нарід, щоб просив Вараву, а Ісусові заподіяв смерть.

Намісник тоді відповів: "Кого ж з двох бажаєте, щоб я вам пустив?"— Вони ж відповіли: "Вараву."

Пилат каже до них: "Що ж маю зробити з Ісусом, що зветься Христос?"— Усі закликали: "Нехай буде розпятий!"

А намісник спитав: "Яке ж зло Він вчинив?"— Вони ж зачали ще сильніше кричати та казати: "Нехай буде розпятий!"

Й як побачив Пилат, що нічого не вдіє, а неспокій стає ще більший, набрав води та й перед народом умив руки та сказав: "Я невинний у Його крові. Ви самі побачите."

А ввесь нарід відповів: "Кров Його нас нас і на наших дітей."

Тоді відпустив їм Вараву, а Ісуса, збичувавши, видав, щоб був розпятий.

ВИЯСНЕННЯ:

Первосвященики привели Ісуса перед Пилата, бо Римляни заборонили жидам когонебудь засуджувати на смерть, хоч Синедріон, найвищий жидівський суд, міг судити своїх підвладних і накладати на них легші кари.—Надходила Пасха, тому в Єрусалимі було повно народу з цілої Палестини.

Паломники попереміщувалися з мешканцями Єрусалиму та творили велику товпу, що супровожала Ісуса до Пилата, цікава почути, як покінчиться справа Христа, що назвав себе Месією Ізраїля.

Пилат був уже про все поінформований, бо римська поліція чувала над порядком особлво в часі Свят, коли сила народу збиралася в Єрусалимі, чому й легко могло прийти до політичних заворушень, до яких запальні жиди були завжди готові, як ішло про бунт проти ненависних римлян.

Жиди обвиняли Ісуса перед Синедріоном трьома злочинами: намагається знищити закон і зруйнувати святиню, скарб і гордощі Ізраіля, бо не зберігає суботи, чинить чуда в в святий день, не миє рук перед їдженням.— Домагалися смерти на Нього, бо Він ворог Ізраїля, якого хоче видати Римлянам на поталу, та накінець, що Христос—Божий ворог і богохульник, бо називає себе Божим Сином і чинить себе рівним Богові.— Коли ж прийшли до Пилата, так забули про ці оскарження, бо знали, що паганин Пилат був би тільки посміхнувся на них, бо погорджував жидами, їх законом і не цікавився релігійними питаннями, бувши сам епікурейцем і безвірком, людиною цього світу, якої гасло: "Їж, пий і веселися, бо завтра помреш!"

Хитрі Юдеї надали процесові Ісуса політичний характер. "Він ворохобить наш нарід і забороняє давати податок кесареві та говорить, що Він—Христос Цар." (Лука: 23, 2).— Отож Христос—це політичний революціонер проти кесаря!

Пилат знав добре хитрих Юдеїв. Відав, що вони не любили

римлян і ненавиділи жорстокого кесаря, Тиверія. — Отож пізнав відразу, що це підступ фарисеїв і провідників, які мають з Христом релігійні порахунки.— Всетаки як суддя питається Спасителя, щоб жиди не мали притоки оскаржити його перед Тиверієм ніби він не дбає про римську владу в Палестині, бо не карає бунтарів і ворохобників.—Пилат спитав Христа, чи Він цар?— Христос потвердив свою царську гідність, але заразом зазначив, що Його царство зовсім духове, неполітичне, не земське, тому й римлянам нічого його боятися.— Це мабуть якийсь абстрактний философ, подумав Пилат.

Пилат вже передтим чув про науку Христа, бо мав усюди повно тайних аґентів, тому послідні слова Спасителя вповні переконали суддю-намісника, що Він зовсім невинний і тому нема Його за що засуджувати на смерть.

Жиди тимчасом не втихали. Оскаржували Спасителя на всі лади. Згадали навіть, що Він називає себе Сином Божим.— Ісус мовчав на всі клевети фарисеїв.—Мовчанка дивувала Пилата, бо оскаржені обороняють себе перед суддею.—Ісус мовчав, бо мав добровільно померти за нас.—Не виправдувався і перед Пилатом тому, що Пилат, скептик і епікуреєць, був би не зрозумів Його науки про Боже царство.—Все надприродне, релігійне, небесне було для практичного Пилата царством мрій і ідей, в яке він не хотів уходити, бо це справа та привілей философів, якими намісник римського кесаря не має цікавитися.

Всетаки Пилат бажав вийти ціло з прикрого положення. Бажав спасти Ісуса, бо ж Він невинний, але при тім хотів успокоїти нарід, щоб не було заворушень, бо й так уже було їх забагато за його панування в Єрусалимі.

Був же звичай, що римський прокуратор випускав на волю одного вязня, щоб показати свою доброту та подобатися народові. Закон цей був далеким спомином визволення Ізраїльтян із Єгипетської неволі.

Пилат знав, що нарід був байдужий і що ціла ця прикра справа була порахунками між провідниками народу та новим пророком із Галилеї, що поважився знехтувати авторитет фарисеїв і публично осудити їх перед народом за лицеміря та гордість. —Відомі були й йому чуда, якими Месія захоплював масу звичайного народу.—Оттому числить на доброту простолюддя та предкладає вибір між Варавою, що був зненавидженим убийником, злодієм, яким нарід гидився, і Ісусом, якого досіль величав увесь край за Його могутність, добродійства та чуда.— Пилат був певний, що нарід вибере Ісуса і так визволить Його від смерти, якої домагалися провідники.—Тимчасом фарисеї схопили Пилатів підступ. Кинулися між нарід, підбунтували його, щоб вибрав Вараву!

Фатальний вибір народу сильно збентежив Пилата. Він не сподівався цього. Його збентеження зросло, як побожна Клавдія, Пилатова жінка, по традиції прозелітка, перестережена в сні Богом, упімнула мужа, щоб не засуджував невинного та не брав гріха на сумління.—Замість бути рішучий із фарисеями та товпою підбунтованою заїлими провідниками та вжити сили і розігнати товпу, Пилат упослідне питається підло та трусливо роззухваленої товпи: "Що маю зробити з Ісусом?"— Товпа тільки й чекала на вияв Пилатової трусливости та страху.— "На смерть із Ним!"—заревіли фарисейські слуги та за ними вся товпа народу.

Пилат іще далі хоче боронити Спасителя: "Яке зло Він учинив," щоб аж на смерть посилати Його?— Товпа вже зовсім не числиться з намісником, викривши його слабодушність: "Нехай буде розпятий!"

Зобачивши, що не вдасться врятувати Ісуса без нараження себе на доноси перед схильним до підозрінь Тиверієм, Пилат видає найбільш несправедливий присуд: Засуджує на смерть Христа!— При тім обмиває руки, щоб заявити, що він не відповідає за Христову смерть, бо жиди змусили його.—Це не оправдало несправедливого суддю.— Жиди ж радо згодилися взяти на себе відповідальність: "Кров Його на нас і на наших дітях!" —Так стягнули собі прокляття Боже...

Не є конче потрібно, щоб ми на цім світі мали багатства, достоїнства, славу; не є конче потрібно, щоб ми були здорові, сильні, та щоб довгі роки прожили на землі. Ні: навіть нема ніякої конечної потреби, щоб ми існували взагалі. Адже світ дуже легко міг би й без нас обійтись... Одначе коли ми вже раз на цім світі існуємо, то одна річ є нам конче потрібна, а саме: спасти свою душу. Мусимо отже вибрати одне з двох: або спасення або прокляття. Третього вибору для нас нема.

Наші Хрести-Терпіння

о. др. В. Макух

КУДИ не пішли б ми, кудинебудь не глянули б, усюди на світі знайдемо хрести, усюди знайдемо терпіння. Кожна людина на землі має свій хрест, своє терпіння, бо відколи прийшов на землю гріх, відтоді зійшло на всіх терпіння. Ану, нехай знайдеться такий, що не терпів, або не терпить у своїм житті!

Чому ж стільки хрестів, чому стільки терпіння?

Старинні поганські філософи не вміли дати на це відповіди. Навіть св. книги Старого Завіта не дали повної розвязки. Вона щойно прийшла в Новому Завіті через смерть Ісуса Христа на хресті. Вона звучить: через хрест-терпіння йдемо до спасення! Терпіння стало карою за гріх, але й дорогою до заслуг і до неба.

Христос терпів з чистої любови до нас й нам каже взяти хрест і йти вслід за Ним. Нашими терпіннями доповняємо Його терпіння, нашими терпіннями стаємось Йому подібними, щоб так відбився в нас образ Божого Сина.

Христос терпів, йшов тернистою дорогою, тож і нам треба терпіти й ступати тою царською дорогою. Так як Отець Небесний післав тяжкі терпіння Своїому улюбленому Синові, так також посилає особливші хрести-терпіння тим, що їх особливіше любить. Чашу терпінь випили усі Святі, починаючи від св. Апостолів, ісповідників, мучеників.

II.

А як люде приймають терпіння? Різні—різно.

Є такі, що не хотять хрестів і в терпіннях страшно нарікають. Такі люди однаково не можуть позбутись терпінь і терплять без заслуги. Каже один Святий, що всі люди терплять, але одні радо терплять й через те мають рай на землі, а другі не хотять терпіти, нарікають, хоч мусять терпіти, й мають пекло на землі. Саме такі є згадані люди. Вони забувають, що терпіння є ласкою, що воно відриває людину від землі і звертає до неба, що воно часто опамятує людину в гріхах.

Є дальше люди, що вправді терплять без більшого нарікання,

але думають, що забагато терплять. Вони забувають, що Бог найкраще знає, яке терпіння кому післати. Вони є подібні до одного чоловіка, який думав, що несе затяжкий на свої сили життєвий хрест. Раз приснилось йому, що ангол заніс його на одну велику долину, де було повно всіляких хрестів: малих, великих, тяжких, легких. Ангол позволив тому чоловікові відложити свій хрест і вибрати собі інший зпоміж величезного числа хрестів. І щож сталося? Ходив той чоловік довго, вибирав не один хрест, а врешті найлегшим і найкращим показався для нього той хрест, який він був скинув зо своїх плечей, стараючись його позбутися.

Ті врешті люди, що ніяк не нарікають на свої терпіння, добре роблять, несучи свій хрест терпеливо, без шуму і нарікань. Вони є свідомі, що терпіння є для них ласкою, що прийде на цьому світі усьому кінець, отже й їхньому терпінню. А каже слушно пословиця: Хто терпен, той спасен.

Ще краще поступають ті, що радо терплять. Вони тішаться, коли можуть переносити терпіння. Це вже знак великої досконалости й святости людини.

А вже найкраще роблять й найвищий ступінь досконалости осягають ті, що бажають терпінь, щоб якнайбільше уподібнитись до терплячого Христа. Тією дорогою пішли великі святі, як св. Павло, св. Тереса, св. Йосафат і т.д.

III.

А ми? Якою дорогою маємо ступати? Як маємо заховуватись у наших терпіннях?

Не поступаймо так, як ті, що нарікають у терпіннях. Несім терпеливо наш хрест, а якщо хтось може двигнутись ще вище, то нехай й радо, з утіхою переносить терпіння. А вже найкраще зробить, хто ступатиме найвищою дорогою, про яку було згадано. Нехай примір Святих служить нам за піддержку й заохоту.

Згадаймо вкінці на глибокі слова, що їх сказав св. Франц Салєзій: "Терпіння є більшою ласкою ніж дар чудес, бо за дар чудес ми стаємо довжниками Бога, а за терпіння Він стає нашим довжником."

Чи я добрий, чи злий—залежить від того, які мої діла: які вони, такий і я. Я ж деревина, а мої діла—це овочі, що на тій дереві виростають. А чи деревина добра чи зла це по овочах найлегше розпізнати. (Св. Августин).

ХТО ТАКІ ПЯТИДЕСЯТНИКИ ЧИ ГОЛИРОЛИ?

о. С. Х., ЧНІ.

ХТО ВОНИ?—Пятидесятники чи голироли цебто качальники це протестантська секта, що появилася 1907 року в Лос Анджелес у Каліфорнії.

Звуться вони пятидесятниками, бо твердять, що Святий Дух сходить видимо на них, як колись зійшов на апостолів, що зачали говорити різними мовами. *Всі ж вони наповнилися Святим Духом та почали говорити іншими мовами, як їм Дух давав промовляти.* (Діян. 2, 4).

Звуться вони голиролами чи качальниками, бо на своїх сходинах попадають у мнимі захоплення, кидаються на землю, качаються, кричать, піняться, викрикують незрозумілі слова, що ніби Святий Дух піддає їм, хоч ніхто з присутніх не розуміє їх.— Мущини звичайно не мають подібних захоплень. Це привілей жінок.—Самі пятидесятники твердять, що Святий Дух сходить на очищених членів їх церкви. — Хто не має подібних проявів, хто не попадає в захоплення, хто не кидається по землі та не піниться посеред спазматичних і незрозумілих окликів, той ще не очистився та не прийняв Святого Духа.

II.—В ЩО ВІРЯТЬ КАЧАЛЬНИКИ?— Качальники приймають науку про Пресвяту Тройцю, вірять у позагробове життя по смерті, розчитуються в Святому Письмі, яке кожен із них толкує непомильно під впливом Святого Духа, хоч різні качальники дуже часто не годяться в його толкуванні.

При тім качальники не признають видимої єрархії Христової Церкви, погорджують священством, тайнами, почитанням Пречистої Діви та Святих Божих Угодників.

III.—ЯКІ ЇХНІ СХОДИНИ?—На сходинах читають Святе Письмо, співають побожні пісні, мають промови про Боже Царство, попадають у захоплення, кидаються по землі, качаються, піняться, говорять різними мовами, яких ніхто з приявних не розуміє...

IV.—ЩО ТРЕБА ДУМАТИ ПРО КАЧАЛЬНИКІВ?—Це одна із відмін протестантських сект, яка старається викликати психічні та патологійні настрої в своїх приклонниках, вмовляючи

в них, що це діяння Святого Духа. Качальники, особливо обдарені захопленнями, це люди психічно, ба й дуже часто нервово хворі, з розстроєною уявою та релігійною гістерією.— Видно це з того, що жінки, а не мущини, яких нерви звичайно сильніші та розум кращий, мають подібні находи та прояви Святого Духа.

Чи всі вони обманці?—Ні! Ці люди, принаймні багато із них, виросли поза Католицькою Церквою, тому й не мають усіх скарбів і багатства Христового обявлення. Не мають особливо Пресвятої Евхаристії, що лучить людей із Богом, за яким так сильно тужить бідне людське серце. Оттому в пориві за Богом доходять голироли до самосугестії, штучних захоплень, що мають злучити їх із Творцем.

Треба молитися за них, щоб *правдивий* Святий Дух, що є третьою особою Пресвятої Тройці, просвітив їх і привів до Католицької Церкви, в якій знайдуть усе те, за чим тужить і до чого рветься їхнє серце цебто правдиву злуку з Богом з повнотою Його дарів і ласк.

Одного разу свята Мехтильда запитала Пречисту Діву, який є найлегший спосіб забезпечити собі ласку доброї смерти. На те Пречиста Діва відповіла їй ось так: "Доню моя, коли хочеш одержати ту велику ласку, то кожного вечора, перед спанням кажи побожно три 'Богородице Діво', щоб Тройці Божій подякувати за всі добродійства, що їх в житті одержала, та й щоб, за моїм заступництвом, виблагати собі накінець добродійство найбільше з усіх добродійств, а саме: добру, щасливу смерть."

В ОБОРОНІ ЦЕРКВИ І НАЦІЇ

М. Хомяк

(Продовження)

ВБИВСТВА СВЯЩЕНИКІВ

ОДИН з братів во Христі погиблих з польських рук єреїв писав до Редакції "К.Г." ось що: "26. березня 1944 р. згинув *о. Ілля Федевич,* парох Кречович і Канчуги б. Переворська в дорозі на Службу Божу до церкви в Канчузі разом з дяком. Це вельми заслужений діяч західних окраїн Посяння. День пізніше, бо 27. березня 1944 р. згинув теж від поляків *о. Ярослав Кнейчук,* парох Белзця, пов. Замістя разом з сестрою, шваґром, паламарем і дяком. Це відомий диригент (гімназійного хору в Сокалі) і музик, був душею північних окраїн Галичини і згинув на стійці за Україну. На Лемківщині ж поляки вбили від 9. вересня 1943 р. до18.липня 1944 р. пятьох священиків, а саме: *о. Дмитра Німиловича,* пароха Грабівки, *о. Степана Шалаша,* пароха Мисцої, *о. Гайдука Михайла,* пароха Глудна, *о. Богдана Семкова,* пароха в Дошній і важко зранили *о. Миколу Головача* в Боську так, що він помер від ран.

Польський міністр зневажає Кир Йосафата.

Парох Мисцової о. декан Степан Шалаш, уроженець Лемківщини, був знайомий ще з шкільної лавки в гімназії у Новому Санчі з д-ром Орестом Гнатишаком, адвокатом у Криниці і провідником "Лемко-Союзу" та Брониславом Перацьким, міністром внутрішніх справ від 1930-34 р., покровителем москвофільства. Коли відносини на Лемківщині ставали вже зовсім нестерпні внаслідок постійних шикан польської поліції та адміністраційної влади супроти свідомих українців, зокрема учителів, священиків і нечисленних представників вільного звання (лікарів, адвокатів та інженерів), тоді о. дек. Шалаш при нагоді свого побуту у Варшаві при кінці 1932 р. зайшов і до мін. Перацького. Міністр зустрінув свого колишнього шкільного товариша, як оповідав пізніше о. Шалаш авторові цих рядків, ввічливо, міркуючи, що він прийшов до нього за якимись "подаяніями" чи почестями так само, як за ними приходили до міністра його товариші поляки чи москвофіли. Тому вже на самому вступі міністр заявив, що зробить усе для свого рідкого гостя, якого бачив ще в гімназії, якщо це, очевидно, від нього залежить, додаючи: "Вже кожний мій товариш, коли він урядовець, зробив карієру при моїй допомозі. Хто ж, як ось д-р О. Гнатишак, не займає ніякого становища в державній адміністрації, тому допомагаю в осягненні його політичних плянів на Лемківщині, що зрештою покриваються вповні з вимогами польської державної рації. Ось недавно тому був у мене твій єпископ-ординарій (Преосв. Кир Йосафат). Я заявив йому підчас нашої розмови на тему відносин на Лемківщині, на які він звертав мені увагу, закидаючи адміністраційній владі підтримку православя та його поширювання, що він дуже зле бавиться. Твій єпископ вийшов від мене ображений, бо розмова між нами відбувалася в дуже рішучому тоні. Отже кажи, чого від мене хочеш?" Заскочений такою щирістю з одного і збентежений за зневагу міністром Кир Йосафата з другого боку, о. Шалаш заявив, що не має ніяких особистих прохань. Якщо ж іде про відносини на Лемківщині, то влада дійсно шикануе українців і підтримуе москвофілів, як це й запевняв міністра Преосв. Йосафат. Наприклад?—перебив міністр. Тоді о. Шалаш подав декілька конкретних випадків зловживань короснянського старости та підчинених йому станиць державної поліції, прикордонної сторожі; далі перекидування недобитків українських учителів на корінно-польські землі з одночасним розбиванням подруж та обсаду звільнених місць новими польськими учителями, хоча поляків на Лемківшині не було навіть 5 відсотків. Так само не приймають, казав далі о. Шалаш, навіть на практику тих українців, які закінчили освіту в польських університетах, хоча походять з Лемківщини. Кого Саме?, перебив міністр.—М-ра прав Івана Орача, . . . о. Шалаш не встиг назвати дальших імен та прізвищ молодих українців, як "гостинний" товариш із шкільної лавки заявив великодушно: М-р прав Іван Орач прийнятий до служби в адміністрації, староста і команданти поліції будуть перенесені.

(Далі буде)

Якби хто всі свої сили й труди цілого свого життя обернув на те, щоб спинити в світі хоч би один смертельний гріх, то можна б сміло сказати, що його життя й труди не були змарновані.

—— СМІХОВИНКИ ——

Досвід.— Що то є досвід?
—Є то те що нам лишається як зиск, коли все втратимо.

В таборовому суді.—Чи вам оплатилося красти тих три пачки цигарок і тепер три місяці сидіти?
—А що було робити, як у магазині більше не було.

—Що то є урядова тайна?
—Це така тайна, що про неї всі знають, лише уряд не знає.

Господиня:—За обіди можете платити тижнево або місячно, але прошу дуже, щоб ви були все точні.
—Прошу не журитися. Щоденно точно пів до третьої прийду на обід.

Де найбільше?— В США—найбільше їздять. В Англії—найбільше їдять. В Франції—найбільше бавляться. В Польщі—найбільше говорять. В Німеччині—найбільше нарікають. В Румунії—найбільше сплять. В Китаї—найбільше стоять. В СССР—найбільше сидять.

З нагоди 68-ліття Сталіна привезли з Соловок до червоного царя його колишнього партійного товариша як делегата Соловок. — Що доброго, товаришу?—питає Сталін.—Як там наші товариші по революційній роботі?
—Крім тебе всі або повмирали, або сидять!—відповів сумно соловецький в'язень.

Молодята прийшли зі шлюбу до хати. Поетичний настрій. Відчувають потребу сказати собі щось дуже важне.
Вона: Мушу тобі з чогось висповідатись. Я не вмію варити.
Він: Я зовсім цього не сподівався. Від себе мушу також висповідатись перед тобою. Я не маю грошей і не можу тобі давати на харчі.

На зїзді в Киеві большевики хвалилися, що Львів заповнений усяким добром.—Один делегат зо Львова відозвався: Але ж я йно приїхав зо Львова! Я там не бачив ані крамниць, ані мяса, ані муки, ба й хліб рідко можна зустрінути!—Голова зїзду гостро скартав свободолюбного Львовяка: Чи ви, товаришу, не читаєте часописів? Там же є все те, про що я говорю.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

FEBRUARY, 1950

CHRISTIANITY IN THE UKRAINE

By Rev. Michael Schudlo C.Ss.R.

THE Christian Faith came to Ukraine long before it was officially proclaimed as the religion of the Kievan State. According to an ancient tradition Saint Andrew, the Apostle of Christ was the first missionary to the peoples, who lived in Sarmatia. This is quite probable, for the Christian faith reached the coast of the Black Sea and the lower Danube in the early years of the Christian era. From there it might spread northward among the people that lived where now the Ukrainians are living.

The mentioned tradition relates that Saint Andrew who preached the Gospel to the Greek colonists on the coasts of the Black Sea reached the mountains of Kiev and planting the cross in the ground exclaimed prophetically: "Do you see these mountains? The mercy of God has to shine upon them. Many churches will be built here, for the Lord will illumine with baptism this country!"

The following incursions of Avares and the Huns destroyed the seed cast by Saint Andrew...We have no historical documents in favor of the Christian faith until the ninth century, although we may suppose that it was spreading freely in the state of Kiev because of a mutual trade and commerce between Greek empire and Ukraine of old. In different treaties between Byzantium and Ukraine there were Ukrainian emissaries who took their oath in the name of Christ. In the first part of the

ninth century there was in Kiev a church of St. Elias.

In 914 prince Ihor became the Ukrainian ruler. His wife Olga was converted to Christianity about the year 945. An old tradition relates the words of the Patriarch of Constantinople, with which he had to address Olga after having baptized her: "Blessed are you among the women of Rus, because for loving truth you gave up the darkness of paganism. Behold, from this day forward all generations will not cease to call you blessed!"

Saint Volodymyr, grandson of Olga, Grand prince of Kiev, became a Christain and was baptized in Kherson. From Kherson he re-

turned to Kiev and arranged for the conversion of his subjects, who were baptized in 988. Volodymyr cast at once the pagan idols into the river Dnieper, built many churches and monasteries, founded many schools. Meanwhile the Greek monks introduced into the country Byzantine culture, architecture and the beautiful Rite with its splendid church functions that suit the Ukrainians so well.

The princes of Kiev were far from tolerating the Greek interference into the affairs of the Ukrainian church. A native hierarchy was soon established in 1051, with a Ukrainian monk Hilarion as Metropolitan at its head during the reign of Yaroslaw the Wise, the son of Saint Volodymyr.

The church services were held in the church Slavonic language, which at that time was very similar to the vernacular language of the people.

MOVIES AT LOW TIDE

ONE-FOURTH OBJECTIONABLE

ONE-FOURTH of the 467 feature-length films reviewed by the Legion of Decency in the past year have been found morally objectionable in whole or in part. This percentage marks a new low in the moral quality of movies since the legion began its work in 1936.

Bishop William A. Scully, Coadiutor of Albany, and chairman of the Episcopal committee on motion pictures, revealed the figures to the members of the Hierarchy when they convened in Washington. His figures echo the charge made by the Rev. Patrick J. Masterson, executive secretary of the legion of Decency, at Chicago in August.

Not only in number, the Bishop emphasized, but also in kind and degree of moral offensiveness, films of the past year were at the lowest ebb.

Of the domestic productions examined, almost 19 per cent were deemed offensive, and close to 47 per cent of the foreign films were placed in similar category.

In his report Bishop Scully urged a closer adherence by Catholics to the Legion of Decency listings. He asked the faithful to observe their annual pledge carefully and at the same time exhorted all Catholics to support the good and decent films produced in Hollywood and abroad.

Bishop William A. O'Connor of Springfield, Ill., was appointed to the Motion Picture committee to succeed Bishop Bryan J. McEntegart of Ogdensburg, who has completed his term.

WHEN IS A PANIC?

The late Stephen Leacock was once asked by one of his McGill University students in political economy about the terms recession, depression and panic.

"It's all a matter of degree," said the professor. "A recession is a period in which you tighten your belt. In a depression you have no belt to tighten, and when you have no pants left to hold up, it's a panic."

Why I Do Not Want To Go "Home"

By IVAN BAHRYANY

HAVING mastered Ukraine, Bolshevism set as its goal the task of denationalizing it, destroying it spiritually and nationally by proceding to make of the multi-national USSR a single Red Empire. Since Ukraine was the richest republic of the USSR and the second in size after Russia, Bolshevism decided to subdue it at any cost. Since the population would not consent to this, Moscow Bolshevism entered upon the path of provocation, terror and physical annihilation of whole masses of the people which it has followed during the entire period of its domination and which it is still continuing. This annihilation was carried on a grandiose scale, as befits a people dominated by mania of greatness.

In the years 1929-1932, Bolshevism declared war against the entire wealthy farming class with the slogan of "the annihilation of the kulak as a class." In reality this meant the annihilation of a colossal mass of people, the hard-working dirt farmers. That means the annihilation of the Ukrainian country population. The annihilation of the "kulak as a class" was in reality for us the annihilation of Ukraine as a nation, for the Ukrainians were 70 per cent agricultural. Through this slogan of physical annihilation there were destroyed literally millions of Ukrainians, not only of the so-calld "kulak" but of the poor people, intelectuals and workmen.

In Ukraine the annihilation was carried out not on the social plane but on the political and national. The "kulaks" were destroyed, because they were rich, because they were "kulak." The poor, the intellectuals, and the workmen were destroyed, because they sympathized with the "kulaks," and that meant that they were "little kulaks". In this category was placed every one who opposed the Soviet government and collectivization.

All these masses of people destined to death, were sent to the snows of Siberia and far north and they died of hunger, cold, and disease, and were deprived of all rights, even the most elementary.

They sent them far away with their families and tore them up by the roots—along with the old people and young children. And as they drove them throughout the whole USSR as prisoners, they pursued them in every way possible—with the spoken word and in the press. When they had taken them to the grim Pechora or Murmansk, they threw them out at liberty. Whoever had not died on the journey, perished there. Mothers had no way of burying little children who died on the road but had to throw them out in the snow without priests or graves—and then not long after they lay down themselves with the same fate.

With the bones of these Ukrainian children and mothers, Stalin has paved all the roads and wilderness of the "unconquered home."

That is how many of my relatives perished. But it made life no easier for any one in Ukraine.

That is why I hate Bolshevism and do not want to go "home."

IV.

In 1933 the Bolsheviks artificially organized a famine in Ukraine. Before the eyes of the whole world the Ukrainian village population died out in whole villages and regions. More than 5 million Ukrainian village people died that terrible death by famine at that time. No one in the Kremlin raised a finger to save this unfortunate people. On the contrary; Stalin refused the assistance which was organized in Western Ukraine under the leadership of Metropolitan Sheptisky, brotherly assistance from that part of the Ukrainian people, which was living outside the boundaries of the USSR in Poland, and he even made no statement about the perishing Ukrainians in the USSR. Why? It was dangerous, for it showed that national solidarity so feared by Bolshevism. Stalin doomed the Ukrainian agricultural population to death by famine deliberately to compel it to obey and be reconciled to the Kolkhoz slavery which he had introduced.

Elevators in the whole USSR were bursting with Ukrainian grain, grown by the Ukrainian people and with the produce of that people the Bolsheviks were depressing the world markets by dumping, and they were using it to support the Chinese revolution, etc. At that same time, when the dying Ukrainian farmers went to the capital to beg for alms on the streets, the red gendarmerie called the "workmen's and peasants' militia," tracked them down and threw them outside the city to perish along the roads.

In that terrible tragedy the Ukrainian people were forced to cannibalism. Mothers, insane from hunger, ate their own children.

You mothers of the whole world! Can you visualize a position and a regime under which you would be forced to eat your own child?

No.

You cannot conceive it or believe it.

It happened in Ukraine in 1933.

Perhaps you think that our mothers, our wives, our sisters are savages or Bushmen or like the other wild tribes of Africa?

No, our mothers and sisters are of eastern Europe and of the same race as the Grand Princess Olga who introduced Christianity at the dawn of European civilization.

Our mothers and sisters are of one of the most noble Slavonic tribes, of Ukraine and are as noble and beautiful as the wives and maidens of Italy, France, or England. But... they were brought to this tragic situation by Bolshevism. To the most extreme condition of human tragedy which takes away the functioning of the normal mind. They were placed before the ghastly alternative of dying a terrible death by famine, or... and this "or" was the result of the insanity of the dying. And death just the same stood behind this second "or." Bolshevism put it there, and was the symbol of it. Cannibalism is its origin and essence and is the symbol of it. It is possible to collect a whole mass of facts and materials and living witnesses who can well illuminate this terrible page in our history.

It is for those who are interested. But no one in the whole world is interested and in that is the greatest tragedy of us, the Ukrainian people. This artificially prepared famine demanded colossal sacrifices from a people who wished for nothing but freedom and independence. That is why I hate Bolshevism and do not want to go "home."

Women Who Flaunt Sex and Insist on Equality Blamed for Crime Wave

WOMEN who prefer to be naughty rather than nice were blamed recently for the upswing in sex crime.

A psychiatrist and a police official agreed that society's whole moral code has degenerated to the point where "man no longer regards women as inviolate."

"Women walk the streets with their bosoms bulging from their dresses," Supt. of Police Harvey J. Scot said.

"But, our real problem is with bobby-soxers," he said. They are the sweater girls—just kids showing off their curves and apparently liking it. What kind of mothers and wives are they going to be?"

Supt. Scott, who had more than his share of sex crimes to unravel, leveled a blast at milady's fashionable new plunging neckline and falsies which "give delusions of grandeur—and a motive for rape."

"Dress designers seem bent on bringing out every ounce of sex in a wowan's body," the veteran chief said in dismay. "We're headed for national chaos."

Dr. Edward E. Mayer, supervising director of Pittsburgh's behavior clinic, said sex offenders are made not born. They are made, he said, by a society which has stimulated their curiosity through comic books, movies, obscene literature and the street corner gang.

"Young people have a cynical attitude towards morals," Dr. Mayer said. "In the whole development of the last generation there has been a disregard of the commandments of God and society."

Dr. Mayer said the rise in sex crime started when women insisted on equality. Chivalry and respect for womanhood went out the window.

"They sit in bars unescorted. "They walk the streets alone. They tempt and entice the male drinker who can't control his inflamed passions and likely rape results."

Dr. Mayer said any man could become a sex offender under the right circumstances. He estimated that 95 per cent of all sex deviates could be judged legally normal.

"Sex is an appetite," he said. "It knows no economic or intellectual boundary."

Police records bore him out. Sex criminals were found in all walks of life—educators, lawyers, artists, policemen and psychiatrists themselves.

"Man's sex desires are latent," Supt. Scott said. "something drives them out and his inhibitions go. Unfortunately, those aroused desires sometimes become homicidal impulses.

Supt. Scott said the fact that a rapist or a sadist may be a man leading an otherwise normal and successful life hampers the job of apprehending offenders quickly after the crimes are committed.

Text of Pope's Christmas Message Urging Fight on Militant Atheism

NEVER before perhaps as on this vigil, which opens the happy event of the new jubilee year, has our heart of father and pastor felt so close and united to Us, beloved sons and daughters of the universe. We seem to see millions upon millions of the faithful and hear the thrill of their voices—and our heart does not deceive us—in union with ours forming an immense chorus of fervent thanksgiving, eager longing and humble petition to the Father, Giver of every good gift, to the Son, Expiator of every wrong, to the Holy Ghost, Dispenser of every grace.

Impelled by a profound desire to freedom of the spirit, drawn by the charm of heavenly goods, forgetful for a brief hour of the tribulations of earth, you turn to us and all but repeat, in a good sense and with the right intention, the plea made long ago to the Redeemer (Mark VIII, 11-12; Luke XI, 16): "Give us a sign from heaven."

Well then, "Today you will know that the Lord will come, and at dawn you shall see His glory: the sign you are waiting for shall be announced to you today: the sign or rather the means of remission and santification shall be given to you precisely tomorrow, at the moment when by our hands the mystic door is to be removed once again, thus opening the entrance to the greatest temple of Christendom—symbol of the Redeemer Jesus, given to us through Mary in order that incorporated in Him we all may find salvation: "I am the door. By Me, if any man enter in, he shall be saved" (John X, 9).

From the entire church of Christ which has spread its members to every region of our planet, eyes are fixed these days on Rome, on this Apostolic See, the perennial fountain of truth, salvation and benediction.

We know what great hopes you have placed in this holy year. Staunch in our heart is the trust the Divine Providence may deign to work in it and through it the marvels of His mercy for the human family. And we are supported by the hope that the angel of the Lord may not encounter any obstacles on his journey, but rather find the ways made straight and hearts opened by that good will which draws heaven towards earth.

We ourselves, to whom Divine Providence has reserved the privilege of proclaiming and granting it to the whole world already foresee its importance for the coming half century.

Year Must Be Decisive

It seems to us that the holy year of 1950 must be decisive especially for the longed-for religious renewal of the modern world, and that it must solve that spiritual crisis which oppresses the souls of our age. The rightful harmony between heavenly values and those of earth, between the divine and the human which is the office and

duty of our generation, will be realized or at least hastened, if the faithful of Christ remain firm in their resolves, continue steadfast in the work they have undertaken, and refuse to allow themselves to be seduced by vain utopias or led astray by party interests and selfishness.

It should be decisive as well for the future of the Church, engaged within an effort to render more pure and widespread the sanctity of its members, while exteriorly she strives to infuse and spread her spirit of justice and love even in civil institutions.

Animated by these sentiments and hopes, deeply affected by the dignity of a tradition which goes back to the times of our predecessor, Boniface VIII, in opening the holy door with three strokes of a hammer, we shall be conscious of performing no mere traditional act, but a symbolic rite of high import not only for Christmas but for the whole human race.

We like to hope that this triple stroke may re-echo deep down in the souls of all those who have ears to hear (cf. Matt, XI, 15) whether they are far away because of a careless and agnostic attitude toward the most important prhblem of life; or whether they are satisfied with a ficticious notion of the universe in which the necessary place is denied to the primary spiritual principle of what exists or can exist; or whether intolerant of His indestructible presence and foolishly jealous of His supreme dominion, they declare ridiculous war against Him and attempt to suppress the witness that all creatures and even their own hearts give Him; all these people are enduring the pang of exile, supreme loneliness, the emptiness of a desert, to which they have condemned themselves by accepting atheism.

Only One Remedy Seen

For them there is only one remedy—return; a return to the deep and calm considration of the reason of things, and by rising step by step along the scale of being from effect to cause until the inquiring mind rests in tranquil repose; a return finally to the humility and docility befitting a creature. Then there will appear to their eyes and they will almost be able to feel in the unchallengeable testimony of His works, the God of the living, who is Our Father, and that love which torments until it is possessed.

Our heart tells us that this holy year will see many of these returns, as it will see multiple conversions to the Christian faith of pagans in mission lands. It will be a comfort to you to know that since the jubilee of 1925 the number of Catholics in those far-off countries has more than doubled.

And in some districts of Africa the visible Church has become the foundation of social life, thanks to the deep Christian influence exerted both in private and public life. But with the greatest grief of soul we cannot help thinking of the grave dangers threatening or already afflicting religion and its institutions in other countries of Europe and Asia, like limitless China, where revolutionary upheavals in conditions that were already unstable have converted fields flourishing with life into cemeteries of death.

May the holy year mark the return to the Redeemer Jesus Christ for souls allured by sinful attractions and living far from the Father's house. There are believers and Catholics whose spirit is weak,

also, as the flesh makes them traitors to their rightful duties and forgetful of the real treasures, and who live in a continual sequence of desertion and lapses. They are wrong if they think they possess the Christian life and are pleasing to God unless sanctifying grace dwells habitually in their souls.

Owing to easy compromises between earth and heaven, time and eternity, matter and spirit, they are drawn into the danger of dying of misery and hunger, far away from Jesus who does not admit among his followers those who want to serve two masters. For these wounded in spirit lepers, paralytics, broken branches without the life-giving sap, may the Holy Year be a period of healing and amendment. The angel of the pool of probation desires to renew for all of them the miracle of the healing waters: who will not wish to be bathed in them?

Waits at Holy Door

The venerable Father of the gospel story is waiting anxiously on the threshold of the holy door for the contrite return of the prodigal son; who will wish to remain obstinate in the desert of this guilt?

Oh that this holy year could welcome also the great return to the one true Church, awaited over the centuries of so many who though believing in Jesus Christ are for various reasons separated from her! With unspeakable groanings, the spirit, who is in the hearts of good people, today cries out imploringly the same prayer of our Lord: that they may be one (ut unum sint) (John, XVII, 11). With good reason men are anxious about the effrontery with which the united front of militant atheism advances: and the old question is now voiced aloud: Why are there still separations? Why are there still schisms? When will all the forces of the spirit and of love be harmoniously united?

If on other occasions an invitation to unity has been sent forth from this Apostolic See, on this occasion we repeat it more warmly and paternally; we feel that we are urged by the pleadings and prayers of numerous believers scattered over the whole earth, who after suffering tragic and painful events turn their eyes towards an anchor of salvation for the whole world.

For all those who adore Christ —not excluding those who sincerely but vainly await His coming and adore Him as the One promised by the prophets and still to come— do we open the holy door, and at the same time we extend a welcome from the heart of a father whose fatherhood in the inscrutable design of God has come to us from Jesus the Redeemer.

Finally may this jubilee be the year of the great return of all mankind to the divine plan.

Just as the modern world has tried to shake off the sweet yoke of God, so it has rejected along with it the order He established, and with the self-same pride that moved the rebel angel at the beginning of creation, has pretended to set up another of its own choice.

Two Centuries of Experience

After about two centuries of sorry experience and deviation, those who are still sincere and honest admit that plans and impositions of this sort, which bear the name but lack the substance of order, have not produced their promised results and fail to satisfy the natural aspirations of man.

This failure is eveident at two levels: that of social and of international relations.

In the social field the counterfeiting of God's plan has gone to its very roots by deforming the divine image of man. Instead of his real created nature with origin and destiny in God, there has been substituted the false notion of a man whose conscience is a law unto himself, who is his own legislator brooking no control, who has no responsibility towards his fellows and society, with no destiny beyond the earth and no other purpose than the enjoyment of finite goods, with no rule of life except that of the fait accompli and the unbridled satisfaction of his desires.

As an outgrowth of this, which came to wield increasing power over a long period of years because of its most varied applications in public and private life was that narrowly individualistic order which today is in serious crisis almost everywhere. But the more recent innovators have provided no better results starting from the same mistaken premises and taking the downward path in another direction, they have led to no less disastrous consequences, including the complete overthrow of the divine order, contempt for the dignity of the human person, the denial of the most sacred and fundamental freedoms, the domination of a single class over the others, the enslavement of all persons and property in a totalitarian state to the legalization of violence and to militant atheism.

To those who support one or other of these social systems, both of which are foreign and opposed to the divine plan, may there be a persuasive ring in the invitation to return to natural and Christian principles on which is based effective justice with respect for legitimate freedoms; may the recognition of the fact that all men are equal as regards the inviolability of personal rights put an end to the futile struggle which provokes hatred of brother for brother.

But besides these desires, which go to make up the constant solicitude of our apostolic office, we address words of fatherly exhortation to those who place all their hope in the premises of a doctrine and of leaders who explicitly profess materialism and atheism.

To the lowly and oppressed we say: No matter how sad your lot in life may be even though you have a perfect right to claim justice for yourselves, and others have the duty of according you that right, remember that you possess an immortal soul and a destiny beyond all this world can give.

THE GREATEST PATH

The greatest path in the world is the path from your door to the door of your church. If all of us faithfully used this path and were guided by its radiant influence, the nation would be safe, crime would subside, business would prosper, and all hearts would have peace.

For this path was made by the Son of God for the sons of men, that walking humbly into His holy presence in the church they might afterwards walk holy in the world.

ARE YOU USING THE GREATEST PATH?

It Takes a Russian to Beat a Russian

That's the lesson the Nazis learned too late. Their secret records show how millions of Soviet citizens joined attack on their own government. German mistakes suggest there's something better than the bomb.

By WALLACE CARROLL

From "LIFE" Magazine

Wallace Carroll is an acknowledged expert on psychological warfare... A newspaperman by profession, he directed the Office of War Information activities in Europe for three years, and he is consultant to National Defense and State Department on this subject. Here he analyzes the mistakes which contributed heavily to the Germans' defeat in Russia, and draws up suggestions for a program to prevent war or help us win if war breaks out.

THERE is an unwritten chapter in the history of the last war which we must learn without delay. We know how the Russians stopped the Germans at Stalingrad. But how were the Germans able to reach Stalingrad in the first place? How did they push forward a thousand miles against the might and manpower of Russia?

To these questions the German military archives give the answer: the Germans had millions of eager accomplices in Russia.

This fact has been known for a long time to the Russian experts of the State Department and to a small number of American officers. Today a wider circle in the armed forces is becoming aware of it and of the psychological blunders which cost the Germans the support of innumerable Russians. This awareness may give a new impetus to American military thinking and planning. It may, in fact awaken those U.S. strategists who have been obsessed with the atomic bomb. For the lesson of the German experience in Russia is simply this: that the decisive element in a war against the Soviet regime can be the Soviet people. Or, put still more simply, the lesson is that it takes a Russian to beat a Russian.

To read this lesson is easier than to apply it intelligently to our own policies. In the tragic event of a third world war the U.S. has the power to drop the atomic bomb on Soviet territory and kill or maim millions of Russians. But can we hope to do something much more difficult—arouse those millions and propel them at the decisive moment against Stalin's regime?

We know now that we can forge an instrument to serve this purpose—an instrument which, unlike the bomb, the Soviets could never copy and use against us. To create this instrument the U.S. must act with great speed, some daring and a minimum of deference to conventional military thought. In a war against Stalin or his successors, this instrument might well succeed where the products of atomic fission would fail. To give this instrument a realistic name in our arsenal, it might therefore be called "psychological fission."

Psychological fission goes far beyond what we have known as psychological warfare, for it combines all of the arms of war. It entails the concerted use of our military, political and propaganda skills to unleash all those disruptive forces whose menacing existence within the Soviet Union was uncovered by the German invasion.

The Nazis great failure

When the Germans launched "Operation Barbarossa," their code name for invasion of Russia, they had in hand a psychological warfare plan drawn up within the general staff. The great aim of the plan was to drive a wedge between Stalin's government and the people. Its great failure was in laying down no policy line on two concrete issues—issues which we would also have to face if ever we fought the Soviets. These issues rose from the hopes of the Soviet minorities and of the peasants on the collective farms.

The Soviet Union is a land of many nationalities. Within its borders there are some 200 ethnic groups, most numerous of which are the 100 million Great Russians who supply the driving force of the nation today as they did in the time of the czars. This Great Russian dominance has been resented by the lesser nationalities, and some of them, including elements among the 40 million Ukrainians, have cherished hopes of independence or a greater measure of self-government.

This poses a dilemma for any nation which finds itself at war with the Soviet Union. On the one hand the nationalism of the Ukrainians and other minority groups can be encouraged—but only at the risk of alienating the more powerful Great Russians. On the other hand, to maneuver for an eventual deal with the Great Russians may arouse distrust of the minorities, many of which hold strategic positions on the perimeter of the country.

The propaganda plan of the German general staff called for silence on this problem at the start of the invasion.

It did the same on the peasant problem. German military intelligence from Russia stated categorically that the collective farms were universally unpopular. But these big farming units offered the same advantages to an invader as to Stalin, for they were efficient instruments for extracting food and raw materials from the peasants. So the German psychological warriors were instructed not to raise hopes that the collectives would be broken up.

These two negative decisions were to have fatal effects.

Yet when the Germans struck on the morning of June 22, 1941, their early success exceeded even the hopes of the psychological warfare planners. Here are figures on Soviet prisoners—figures taken not from propaganda sources but from the secret files of the Foreign Armies (East) Department: June 29-July 7, pocket of Bialystok and Minsk, 32,000 prisoners; July 16, battle of Smolensk, 300,000; Aug. 5-8, battle of Uman, 103,000; Sept. 24, battle of Kiev 665,000; Oct. 18, double battle of Bryansk and Vyazma, 665,000. It should be noted that these mass surrenders of more than two million men took place at a moment when the Soviet forces were fighting on their

own soil against a nation which they knew to be the aggressor.

As the Germans advanced on Smolensk at the rate of 40 miles a day, they found to their amazement that the people welcomed them as liberators and offered their cooperation. In the Baltic states and the Ukraine and even in White Russia, the peasants greeted the field grey columns with the traditional offering of bread and salt. It was the collective system which aroused the deepest anti-Stalinist feeling in these largely agricultural areas. In the minds of the peasants, if the German records and the testimony of German survivors are accurate, the collective farms were damned beyond redemption, and the Germans were expected to bring the hateful system to an end. As early as June 30—eight days after the invasion began— the following statement appeared in a report from the front to the German Foreign Office: "Prisoners of war sharply repudiate the *Kolkhos* (collective) system under which, they say, it is impossible either to live or to die."

In the Ukraine the spirit of nationalism further heightened the antipathy to Stalin's regime, though the nature of the regime itself remained always the greatest source of discontent.

Without orders from above, German frontline units began to accept the cooperation of the people. At first, Ukrainians, Balts, White Russians—even Great Russians—were used as helpers in the military kitchens, as drivers of horse-carts in the supply services or as repair men in the military workshops. Then volunteers—apparently genuine volunteers at first—were taken into army units and were paid, fed and clothed on the same basis as German troops. As German casualities increased, German soldiers were sent to the front from headquarters and supply units in the rear, and their places were taken by Russians. In time Russian volunteers were allowed to go to the front as ammunition and machinegun carriers, and so well did they serve that German division, corps and armies spontaneously formed their own units composed entirely of Soviet volunteers.

From the start, therefore, it was clear that a great opportunity lay open to the Germans. As early as August 1941, however, hints of trouble began to come back from the front: "This population," said a report of the German Army High Command dated Aug. 24, "will reject every one who appears to them a representative of the collective farm system... It is therefore possible with very minor concessions to organize a population which can be very useful. If this is not done (*i.e.*, it concessions are not made), then there is a danger that the peasants... will fall prey to Communist propaganda and support the Partisan movement."

1000 years ago the Ukrainian people accepted Christian faith. Almost 1000 years the Ukrainian people are fighting in defense of Christianity. All our enemies have perceived that our Faith and our Church are our strongest fortresses. They are the fortresses of our soul. Therefore, let us show by our deeds that we shall defend our Christian traditions as our forefathers did.

Sisters Servants of Mary Immaculate

ORIGIN — APPROVAL

THE Congregation of the Sisters Servants of Mary Immaculate whose General Mother House is in Rome and Provincial Mother House at Mount Mary Immaculate in Ancaster, Ontario, was founded in Western Ukraine in 1892.

At the request of the Canadian saintly Bishops, four Sisters embarked for Canada with the Basilian Fathers for mission work on fertile Canadian soil on November 1, 1902. The first Canadian mission was opened at Mundare near Edmonton, where a Mother House, Noviciate and a school were begun. The first postulants applied for admission in 1903. For forty-five years this was the only Missionary Congregation working among the Ukrainian people of Canada.

The young community increased and its work prospered. To-day, to the zeal and care of its members are entrusted thousands of children in Parochial Schools, Orphanages, Boarding Schools and High Schools throughout Canada and the United States of America.

On the 27th of July 1932, the Congregation of the Sisters Servants of Mary Immaculate having been commended by the unanimous praise of the Most Reverend Archbishops and Bishops in whose dioceses it has establishments, His Holiness Pius XI ratified and confirmed the degree of the Sacred Congregation for Oriental Church, granting the approval of the Congregation and its Constitutions.

The principal end of the Congregation is to procure the greater glory of God and the sanctification of its members by the practice of the three vows of Poverty, Chastity and Obedience and by faithful observance of its Constitutions.

The secondary and special end is to co-operate in the sanctification of souls, by teaching in grade and high schools and academies; conducting day nurseries, boarding schools, orphanages and homes for the aged; caring for the sick in homes and hospitals; taking charge of all that pertains to church and Divine worship; conducting domestic departments in ecclesiastical institutions and during summer holidays teaching catechism to children in country districts. Briefly, there is no work for the good of the Church or the welfare of the people that the Sisters are not willing to undertake. The Constitutions provide for the harmonious blending of the contemplative spirit of the religious life with the active work of the Apostle.

All the members form one family, having no distinction in dress or rank, believing that whatever is done in a spirit of Faith in the service of God is noble. The Sisters are employed according to their fitness and aptitude and the needs of the Community.

Devotion to Our Blessed Mother, is the distinctive devotion of the institute. Our Congregation is Mary's Society and all the Sisters seek to become living copies of Mary Immaculate. Mary is its life, as she is the life of every

Sisters and Novices, Mount Mary Immaculate, Ancaster, Ontario

member of the Congregation. We are Mary's little Missionaries among our Ukrainian people in Canada and America. The feast of the Immaculate Conception is the principal feast of the Institute. The Sisters prepare themselves for worthy celebration of it, by a three day retreat. On this day all professed Sisters renew their vows.

The emblem of the Congregation is a letter "M" with a cross on top, and a star on either side and bottom. The cross symbolizing the acceptance of trials and crosses and the joyful following in the footsteps of their spouse. The letter "M" signifies that the Sisters are the children and humble servants of Mary Immaculate. The three stars typify the three religious vows, the three cardinal virtues which should characterize each and every member of the order, namely: meekness, humility and charity, and lastly the three chief types of work of the Community: conducting schools... nursing the sick... care of churches and sacristies.

The Congregation's Motto:

"GLORY TO GOD, PRAISE TO MARY, UNTO US PEACE."

By this the Sisters profess to seek only and always the greater glory of God and their beloved heavenly Mother; striving for peace in their own hearts and bringing it into the hearts of others.

The Order is Represented:

In the Ukrainian Catholic Dioceses of the Dominion of Canada and the United States.

Foreign Countries

Western Ukraine, Rumania, Poland, France, Hungary, Brazil, Checho-Slovakia, Argentine, Jugoslavia, Rome.

INFORMATION

For particular information or for admission to the Community of Sister Servants of Mary Immaculate, a young girl may apply to one of the following novitiates near her home:

Reverend Sister Provincial SS.M.I.

Provincial House,
5 Austin Terrace,
Toronto, Ont.

Reverend Sister Superior
St. Mary's Villa of Table Rock
Sloatsburg, N.Y., U.S.A.

Text of Pope's Holy Year Prayer

ALMIGHTY and eternal God, with our whole soul we thank Thee for the great gift of the Holy Year.

Heavenly Father, Thou who seest all things, who searchest and dost guide the hearts of men, make them responsive in this time of grace and salvation, to the voice of Thy Son.

May the Holy Year be for all men a year of purification, and sanctification, of interior life and reparation, the year of the great return and of the great pardon.

Bestow on those, who are suffering persecution for the faith, Thy spirit of fortitude, to unite them inseparably with Christ and His Church.

Protect priests, religious and all the faithful. Vouchsafe that all, both priests and laity, the young, the mature, the old, united intimately in thought and affection, may become as a solid rock, against which the fury of Thy enemies will break in vain.

May Thy grace enkindle in all men love for the many unfortunate people whom poverty and misery reduce to a condition of life unworthy of human beings.

Arouse in the hearts of those who call Thee "Father," a hunger and thirst for social justice and for fraternal charity in deeds and in truth.

"Grant, O Lord, peace in our days"—peace to souls, peace to families, peace to our country, peace among nations. May the rainbow of peace cover with the sweep of its serene light the Lord sanctified by the life and passion of Thy Divine Son. God of all consolation! Deep is our misery, grave are our faults, countless our needs. But greater still is our thrust in Thee. Conscious of our unworthiness, we lovingly place our lot in Thy Hands, uniting our weak prayers to the intercession and the merits of the most glorious Virgin Mary and all the Saints.

Grant to the sick, resignation and health; to young men, the strength that is born of faith; to young girls, the gift of purity; to fathers, prosperity and holiness for their families; to mothers, success in their mission of rearing their children; to orphans, affectionate protection; to the refugees and prisoners, their fatherland, and to all men Thy Grace, in preparation and in pledge of the unending happiness of heaven.

Faith is abused on both sides of Iron Curtain

By Max Jordan

GERMAN Christians, both east and west of the Iron Curtain, remain the objects of undisguised abuse by the forces of ir religion. If less blunt in method than their Soviet counterparts, the persecutors in the West are perhaps the more outrageously flagrant for clearly ignoring the will of the majority of citizens.

"Berlin's Christian families," says the Rev. Peter Friedrichs, S.J., *in Stimmen der Zeit*, Jesuit monthly, "are suffering a block ade." Though 95 per cent have expressly requested religious in-

struction in school for their children, under a two-year-old law approved by the military government, practically none is being given. The blame can be laid to Dr. May, Socialist chief of education in the Western zone and a virulent enemy of religion, who, says Father Friedrichs, proceeds from the premise that education should be controlled by the government—and the government feels religion is the least important of all classes. Dr. May is backed in flouting the law by teachers who are either Socialists themselves or are under political pressure. Fortunately, the private schools, three of them Catholic, can still teach religion.

In sardonic relief to the Reds' ordinary, brutal plan of de-emphasizing Christianity is the device put to use in Saxony in the Soviet zone. The department of education in Dresden announces that henceforth the terms "Christmas" and "Easter" vacation will be abolished. The two periods will be known respectively, as the "winter" and "spring" vacations.

The Reds have not forgotten their common techniques. For opposing godless propaganda, a 17-year-old technician in Mersburg was offered the choice of 18 months in a concentration camp or "voluntary" duty in the Soviet zone police. He took the latter.

Use of Bombing Generally Evil, Moralist Asserts

THE use of the atomic bomb against a military on land would "almost always be contrary to the laws of morality" because of the danger of killing or maiming thousands of civilians, declares the Very Rev. Francis J. Connell, C.Ss.R., professor of moral theology at the Catholic University of America.

In such an instance, he adds, the military objective would have to be of the highest value, "for instance, the only factory in the enemy country making atom bombs, or an assembly of all chief military leaders and rulers of the hostile nation.

"The use of the atom bomb—or, for that matter, any bomb—with the direct purpose of killing or maiming the civilian population of a city is utterly opposed to the moral law." he writes in an article for the teachers' guide of the *Young Catholic Messenger*. The argument that such an attack could so destroy the morale of an enemy as to bring a speedy end to the war and thus save millions of lives would be based on the false principle that a bad means may be used for a good end. Such a direct attack, he adds, can in no way be justified even in retaliation for a similar direct attack by the enemy nation.

"It would not be wrong, however, to use the atom bomb for a direct attack on a military objective," the article continues, "provided the loss among the noncombatants is not out of proportion to the benefits gained by the destruction of the military objective." Such an objective might be an enemy fleet at sea, where damage eo noncombatants is negligible; it is difficult to find a military target on land, however, that is sufficiently important to warrant killing or maiming thousands of civilians."

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.: 887, Office 1785
Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК

ЩО ТХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, трете видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50

ЄВАНГЕЛІЄ,—велике на престія, неоправлене $10.00

ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й нарсду за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР $3.00
Книжка гарно оправлена, написав др. Кібзей. Гарні поради на ріжні хороби, в рідній мові. 735 сторін друку.

НАША РЕЛІГІЯ—Новий Катехизм уложена Всеч. о. А. Луговим ..... .25
В українській і англійській мові, трете видання. Дуже популярна.

ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .50
Має 40 великих, зворушаючих, символічних образів, та гарні науки.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK., CANADA

CIL PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S
PAINT SHOP
PHONE 886
YORKTON — SASK.

Harbingers *

* **Harbinger**—(-j-), n.,
— One who announces another's approach, forerunner.
—Oxford Dictionary.

— of Spring

The Robin

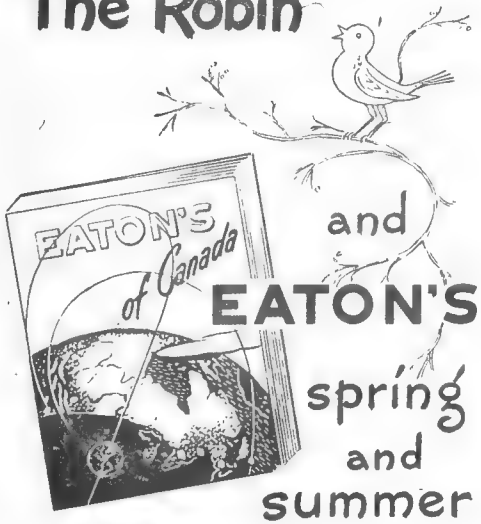

and

EATON'S

spring
and
summer
catalogue

—always welcome forerunners of warmer weather. The robin with his song and EATON'S Spring Catalogue with its timely selection of smart new styles at budget-fitting prices.
Check your copy today and prepare yourself for Spring.

THE T. EATON Co LIMITED
SASKATCHEWAN

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY
БЕРЕЗЕНЬ. Yorkton, Sask. March, 1950

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одно число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single Copy 15c

Редактор — Editor

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ. — Rev. M. Schudlo, CSSR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор — Manager

Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ. — Rev. S. J. Shawel, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Subscription for 1 year to England: 17 Shillings
Передплата на рік до Англії: 17 Шіллінгів

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

— ЗМІСТ —

РОЗВАЖАННЯ—Сторінка Братства Матері Божої Неустанної Помочі	1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ	3
З ЦЕРКВИ ТА СВІТУ	10
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ	15
РАДУЙСЯ БЛАГОДАТНАЯ! ..... о. С. М., ЧНІ.	17
СВЯТІ РАНИ ХРИСТА ..... о. В. Арвай, ЧНІ.	20
СЛУЖБА БОЖА ..... о. Мих. Щудло ЧНІ.	22
СМЕРТЬ СПАСИТЕЛЯ ..... о. М. Щ., ЧНІ.	25
НЕ САМИМ ХЛІБОМ ЖИВЕ ЧОЛОВІК ..... о. Семен Іжик	28
КОНЕЧНІСТЬ ПОКУТИ В ПОСТІ ..... о. В. В.	30
УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА І НАРІД ..... Др. Ст. Климчук	32
10 БОЖИХ ЗАПОВІДЕЙ ..... о. Др. Іван Чиченко	34
ХОЧЕМО БОГА	38
В ОБОРОНІ ЦЕРКВИ І НАЦІЇ ..... М. Хомяк	39
РОЛЯ ЖІНКИ В СІМ'Ї ..... О. М.	43
ХТО ТАКІ МЕНОНІТИ? ..... о. С. Х., ЧНІ.	44
ГОРЕ ВОРОГАМ СВЯТОГО ХРИСТА! ..... Павло Шпилька	46
CHRISTIANITY IN THE UKRAINE .... Rev. M. Schudlo, CSSR.	49
TEXT OF POPE'S CHRISTMAS MESSAGE	52
WHY I DO NOT WANT TO GO "HOME" ..... Ivan Bahryany	55
THE UNITY AND TRINITY OF GOD	58
IT TAKES A RUSSIAN TO BEAT A RUSSIAN ..... W. Carroll	60
SOME SERIOUS THOUGHTS FOR LENT .. S. Methodius F.S.C.	62
IS GOD CALLING ME?	64

СТОРІНКА БРАТСТВА МАТЕРІ БОЖОЇ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

РОЗВАЖАННЯ

Чесна пред Господем смерть преподобних єго.

ДЛЯ ПРАВЕДНОГО християнина смерть не страшна. Противно, чесний християнин з найбільшим спокоєм душі жде на прихід смерти, а навіть тужить за нею і бажає її собі, не тому, щоб позбутися ріжних дочасних клопотів і хрестів, а лиш тому щоб раз на все позбутися небезпеки образити Бога й погубити свою душу. Адже цей світ повний засідок, життя праведної людини, це безнастанна борба против ріжних покус зі сторони діявола, зіпсутого світу й власних пристрастий. Тепер, котрий праведник, котрий святий може гарантувати за себе, що він все побідоносно вийде з тої нерівної борби, що він ніколи не впаде жертвою якоїсь покуси? Ми знаємо, що святий пророк Давид піддався покусі, й згрішив тяжко против пятої, шестої і девятої заповіди Божої. Петро святий аж три рази випирався Ісуса Христа, та свою неправду ще й присягою потвердив. Юда Іскаріот продав Ісуса Христа, а апостол Тома стратив віру. Коли отже такі стовпи заломлюються, то що треба сказати про одиниць слабших духом? Того всього свідома кожда праведна душа, й тому вона тужить за тою хвилею, коли смерть звільнить її від небезпек цего світу й забезпечить її посідання Бога раз на все. Свята Тереса тішилася кождий раз коли чула голос годинника що вибиває годину кажучи: "Богу дякувати, знова минула одна година борби й небезпеки, адже я кождої хвилі можу згрішити й стратити Бога." Оповідають про одного старого монаха, що коли він вмирав, а всі присутні плакали, то він оден був веселий і сміявся. На питання, чому він сміється, він відповів: "А чого ви плачете, коли я іду на спочинок?" Коли знова вмирала свята Катерина Сієнська, то вона закликала: "Тіштеся зі мною, бо я опускаю цю країну болю, та йду на місце спожинку."

Так отже праведна душа не боїться смерти, а радше тішиться нею, бо вона знає, що смерть звільнить її від всякої духовної небезпеки. Є навіть люди, що бажають собі наглої смерти, бо нагла смерть звільняє чоловіка не тільки від передсмертних болів, але що найважніше, вона заощаджує людині страшні передсмертні покуси. Тому праведний чоловік, що живе в стані ласки Божої може бажати собі наглої смерти, щоб часом в послідньім моменті не статися жертвою покус і пропасти на віки.

Духовною цвіточкою з цего розважання най буде засада: Жий праведно й чесно, щоб мати добру й спокійну смерть.

МОЛИТВА

О найдорощий мій Відкупителю! Що булоб сталося зі мною, якщо я був би вмер тоді, коли я блукав далеко від Тебе мов той

блудний? Я бувби тепер в пекольних муках, на віки пропавший, без найменшої надії на спасення або на якусь полекшу. Однак Ти мене пощадив, Ти терпеливо ждав на мій поворот, і нині Ісусе, я люблю Тебе цілим серцем, і стараюся служити Тобі як найвірніше. То всьо я завдячую Тобі, о солодкий Ісусе. Це Ти дав мені час до покаяння, Ти дав мені ласку навернення, Ти помагаеш мені жити після Твого прикладу й науки. Най Тобі буде за то слава й честь на віки. Однак доповни те діло, яке Ти в мені зачав. Дай мені ласку витривання, дай мені силу вірно служити Тобі аж до смерти, бо лиш тоді моя смерть буде спокійна й щаслива, а радісна вічність запевнена. Прошу Тебе про ще одну особлившу ласку. Якщо Ти предбачував би, що я колинебудь мав би согрішити й закаменіти в своїм грісі, й в такий спосіб наразити себе на вічну погубу, то радше возьми мене до Себе тепер, коли я сподіюсь, що я в Твоїй ласці. О Маріе Мати моя, моли Ісуса за мною, Амінь.

МІСЯЧНА ІНТЕНЦІЯ

Інтенцією на місяць березень є: **Молитися на особливші інтенції Святішого Отця.** На цю інтенцію молимося кождого березня. Рація є та, що в цім місяці припадає річниця коронації Святішого Отця, а вірні діти католицької Церкви бажають хоч молитвою святою зазначувати вірність, любов і пошану до Управителя святої Церкви й до свого спільного духовного Батька.

Які є ті особливші інтенції Святішого Отця, ми не можемо знати. Ми тільки певні що ті інтенції благородні й численні. Інтенції святішого Отця є благородні—адже то Намісник Христовий, то людина, що нічого іншого не бажає, тільки славу Божу, й спасення душ людських.

Окрім того теперішний Папа є знаний зі своєї особистої святости. Кажуть очивидці, що коли Папа Пій XII. править Службу Божу, то він це робить з такою побожністю, що можна сказати, що він бачить Бога лицем в лице. Такий чоловік не може носитися з лукавими інтенціями, його інтенції мусять бути добрі, святі.

Ті інтенції є також численні, й то дуже численні. Кілько клопотів має батько лиш малочисленної родини! Тим часом Святіший Отець є духовним Батьком фамілії, що начисляє яких чотириста міліонів членів. Тому звичайна людина навіть не може уявити собі кілько то ріжних преважних справ тяжить на серці того нашого спільного Батька. Тож моліться слуги Марійські за свого духовного Батька, щоб Господь заопікувався ним, щоб благословив всім його підприняттям, щоб здійснив всім його благородним замірам. Тими своїми молитвами висвідчимо велике добродійство не тільки святішому Отцеви, але причинимося богато до зросту слави Божої і спасення многих душ, бо святіший Отець не заміряє нічого іншого, тільки то отно. Тож будьмо ревними в молитві, а добрий Ісус зуміє то оцінити й винагородити, бо Він сам сказав: "Що зробите найменшому з моїх братів, то ви це мені зробите."

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

Цікавіші уривки із листів наших Читачів та Приятелів
Дописи — Подяки з Вислухані Молитви, — Жертви

ПОДЯКА

ЗА ЖЕРТВИ НА НОВУ ЦЕРКВУ В ЙОРКТОНІ

Жертви на будову нової церкви в Йорктоні зложили слідуючі добродії:

Стефан Н. Шордій, Йорктон	$100.00
Дмитро Гузяк, Йорктон	2.00
Анна Шкільник, Йорктон	2.00
Марія Сливінська, Керрот Ривер ...	1.00
Іван Молдован, Йорктон	2.00
Пан Шутка, Вінніпег, Ман.	1.00
Іван Войтович, Витков, Саск. ...	1.00

Най добрий Ісус стократно винагородить тим одиницям, що памятають про Його славу.

ЧАДАМ, ОНТ.

В минулому числі Голосу Спасителя був поміщений допис про гостину-несподіванку для панства Якова Струтинських. До жертвенности п-ва Струтинських треба зачислити ще одну щедру жертву. На будову української гр.-католицької церкви в Чадам, Онт., п-во Струтинські жертвували сто долярів.

Хай Бог за цю жертву благословить їх та дозволить їм прожити в щасті та здоровлю ще многі літа.

Ебед.

СТІНЕН, САСК.

В неділю 29-го січня 1950 р. мешканці околиці Стінен, Саск., влаштували прийняття з нагоди прибуття зі скитальщини до Канади п. А. Луціва. Несподівано зібрана велика скількість людей зробила на новоприбулого велике вражіння і радість, яку він висловив в теплих словах, складаючи сердечну подяку всім присутнім, які зявились, щоб його привітати.

Прийняття в якому взяло участь понад 50 осіб відбулось в надзвичайно приязній і веселій атмосфері.

Підчас забави зібрані зложили новоприбулому подарунок, а після цього за ініціятивою Пані К. Гесюк переведено збірку на українську пресу, у висліді якої зібрано $11.13. Зібрані гроші розподілено: на Укр. Вісти 3.70; на К. Фармер 3.70; на Голос Спасителя 3.73.

Пожертви зложили слідуючі особи:

П. П. Стаpенко 1.51;— по 1.00: І. Кірилюк, Ф. Дудяк, Й. Віняшевський, А. Луців, Д. Росовський, П. Гесюк. — По 60ц.: М. Стаpенко;— по 50ц.: Я. Дорощук, Я. Гладій, С. Шупарський, І. Гесюк. —Д. Королюк 27ц.,— по 25ц.: В. Лазарук, Г. Дорощук, Марта Стаpенко. Разом 11.13

Присутна.

ТОРОНТО, ОНТ.

Зібралися свояки та приятелі в домі Панства Боратинських з нагоди їхнього 25-літнього, срібного ювілею подружжя, як також набуття власного дому, щоби разом з милими діточками Володимиром і його дружиною віддати пошану за їх релігійне та побожне життя. Мило було нам усім бути присутними та почути ріжні бажання з нагоди їх ювілею. З тої нагоди не забули за нашу католицьку пресу, і з збірки, яка принесла 24.00, призначено 17.00 на Нашу Мету, а 7.00 на Голос Спасителя. Збіркою занялися Пані Софія Годована і Андрій Бак. Усім жертводавцям щира подяка, а ювілятам многая і благая літа!

С. Годований.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

п. В. Кішинська, Транскона, Ман., складає на "Гол. Спасителя" $10.00 як подяку Серцю Христовому і Матері Божій Неустанної Помочі за отримані ласки.

НА ЦВИНТАРІ

Мик. Щербак

Убогий цвинтар. Спить трава.
Чорніє вирита могила.
Тут мати ледве-ледь жива
Своїх синів похоронила.

Суман доплелась з двора,
Ні слова більше не проронить
І жде безсила і стара,
Поки живцем її схоронять.

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВ. МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Надзвичайно гарна книжка, 96 сторін друку з 40 великими, зворушаючими символічними образками та науками. Принесе вона Вам велику духовну користь.

ЦІНА З ПЕРЕСИЛКОЮ тільки 50с

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

УКРАЇНСЬКА

РАДІОПРОГРАМА

В РУАН, КВЕ.

Руан це старе місто в північному Квебеку, замешкане по більшій части французами, що поселилися там від давних часів. Наокoло міста знаходяться копальні золота в яких працюють тисячі людей. З Руаном получене друге місто, що ціле побудоване на землях великої копальні Норанда. Сама Норанда має більше англійський характер, хоч і там не бракує французів. На загал можна сказати, що в тих двох містах населення дуже різноманітне, та що людність від самих початків так перемішана, як ніде на світі. Українців теж не мало чи то в самому Руані, чи в Норанді. Число українців ще побільшилося відколи то уряд допустив багато новоприбувших до копалень золота. Всіх новоприлувших в Руан-Норанда нараховується около 1000 осіб, що належать до різних національностей.

В Руані нема уркаїнської церкви. Богослуження відбувалися дуже рідко або й ніколи взагалі. Від якогось часу почав в ті сторони доїздити парох Кірклянд Лейку, щоб хоч трохи зорганізувати релігійне життя. Цілий 1949 р. було Богослуження для українців католиків раз на місяць або в якій приватній салі, або у чужій церкві.

В 1950 р. Богослуження мається відбували в французькій церкві св. Йосифа, що є найбільшою церквою в північному Квебеку. На загал можна сказати, що наші люди релігійні та що люблять свій обряд та Богослуження, хоч стрічаються також інші випадки. На загал можна сказати, що всі новоприбувші добре тримаються своєї віри та ходять точно на Богослуження.

Щоб скріпити та розвинути життя релігійне в тій місцевості властитель радіостації в Руан, п. Гур, що є властителем також радіостації в Валдор та Амос, позволив надавати кожної суботи релігійну радіопрограму по українськи. І так кожної суботи радіостація в Руан надає релігійну програму для цілої околиці Руан-Норанда. Цю програму надає о. С. Шавель ЧНІ., що в той спосіб працює там уже цілий рік. Наше населення з радістю привитало цю радіопрограму та радо прислухується авдиціям кожної суботи. Це один з найліпших середників, щоб якось зорганізувати наших людей, де нема своєї церкви та де населення широко порозкидане нераз дуже далеко від міста. Через радіо можна промовити до людей навіть найдальше віддалених та голосити їм релігійні правди. Так робили колись французи, щоб зорганізувати парохії в тій місцевості й нині там мають чотири великі парохії, свій шпиталь, школи й пару монастирів.

Управа радіостації ставиться дуже прихильно до українців та готова їм служити, коли лише того вимагає загальне добро. І так молодь зорганізована в СУМ мала нагоду відспівати свої коляди дня 22-го січня ц.р. Цей виступ, що був першим у Руан так добре вийшов, що управа радіостації попросила молодих співаків ще раз відспівати наші коляди, щоб можна було зробити рекорди і ті коляди передати ще слідуючої неділі через радіо. Концерт приготовив п. Петро Гуцуляк, за що належиться йому особлива подяка за цю тяжку працю. Хор складався з самих новоприбулих, що мають там свою організацію СУМ та гарно співпрацюють зо священиком. Маленьку промову для чужинців підчас концерту дня 22-го сіня виголосив о. С. Шавель ЧНІ., по французьки а також заповідав точки програми по українськи та французьки.

Сподіємося, що поволі дасться з Божою помічю зорганізувати гарну парохію в Руан-Норанда подібно як є зорганізовані всі інші народности, а саме французи та англійці. Не бракує тут наших людей, не бракує і доброї волі. Кожний наглядно бачить, що й українцям треба вкінці сильної організації церковної, бо всякі інші проби зорганізувати нарід дотепер не принесли бажаних успіхів. Одинока річ, що може в Руан-Норанда обєднати та злучити всіх українців, згуртувати їх, та зробити дійсно сильними, це своя рідна греко-католицька Церква, що протягом століть організувала свій нарід та надавала йому сили. Вратувати ситуацію отже може лиш Церква одиноко.

ВЖЕ ПОЯВИЛИСЬ ДРУКОМ...

ВЕЛИКОПОСНІ ПРОПОВІДИ

Ціна за примірник (з пересилкою) $2.00
Замовлення проситься ласкаво слати на адресу:
The Redeemer's Voice, Catherine St., Yorkton, Sask., Canada
або до автора:
Rev. P. Oleksiw, 526 W. Rayen Ave., Youngstown 2, Ohio, USA

ЕТИЧНИЙ КОДЕКС

ДЛЯ ПОДРУГІВ І НАРЕЧЕНИХ

Декілька соток католицьких подруг, що взяли участь у девятитижневому т.зв. "Форум Подруж СУО," ухвалили ось такі резолюції:

"Ми гостро осуджуємо:

1) поширену непристойність у моді як шкідливу для правдивої гідности жінки;

2) штучну контролю народин у всяких обставинах як виступ проти церковного і природного закону.

"Ми рекомендуємо і дуже дораджуємо:

1) щоб наречені намагалися якнайбільше зберегти чистоту, бо передшлюбна свобода є дуже великою загрозою для щастя і святої єдности; щоб наречені і подружені, де це можливе, приступали разом до Св. Причастя бодай раз на тиждень;

2) щоб для зміцнення домашнього життя, наскільки цьому може сприяти добре подружжя, дім став знову центром родинного відпочинку і покріплення;

3) щоб подруги, йдучи за св. Письмом і християнською традицією, вробили серіозні зусилля шанувати чоловіка і привернути йому повне становище голови дому;

4) щоб відновити, де це можливе, молитви перед і по їдженні, родинну вервицю і родинну Службу Божу та Св. Причастя, бо це все є головним знаком єдности родини;

5) щоб родичі дбайливо перевіряли, що читають їх діти та якими займаються розвагами;

6) щоб батьки не скидали з себе відповідальности за сексуальне виховання своїх дітей;

7) щоб подруги купували на кредит тільки тоді, коли конечно;

8) щоб кожне католицьке подружжя мало священика як дорадника і приятеля.

ВАЖНЕ ДЛЯ ОГОЛОШЕНЬ— **Дуже часто напливають до "Голосу Спасителя" письма, що не є ні статтями, ні новинками, але звичайними оголошеннями.—Коли Шановні Читачі чи Читачки бажають, щоб ці оголошення появилися в "Голосі Спасителя," так прохаємо разом з оголошенням прислати і належитість за оголошення, як це буває по всіх часописях у світі. — І так: Оголошення на чверть сторінки коштує $5.00, оголошення на одну третю сторінки $10.00; оголошення на пів сторінки $15.00; оголошення на цілу сторінку $25.00.—Отак пригадуємо всім Шановним Приятелям "Голосу Спасителя" залучати чека до своїх оголошень, так тоді й оголошення появиться і не буде ніяких непорозумінь і невдоволення ані в нас, ані в тих, що присилають свої цінні оголошення до нашого Місячника.**

Адміністрація ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ.

ПОМОЖІТЬ ВИХОВАТИ

СВЯЩЕНИКА-МІСІОНАРЯ-ПРОВІДНИКА!

Свої жертви на фонд виховання будучих священиків-місіонарів-провідників нашого українського народу переслали:

БРИТІЙСЬКА КОЛЮМБІЯ: Ст. Кіцей 1.00, І. С. 20.00.

АЛЬБЕРТА: По 1.00: М. Марцинюк, Л. Заруданець, Ів. Вівсяник, М. Сацьків.— По 2.00: А. Й. Свобода, А. Багрій. По 5.00: Всеч. о. Др. Ів. Чинченко.

САСКАЧЕВАН: По 1.00: С. Кондра, О. Брехун, С. Н. Шордій, Ів. Угрин, (. Яблонський.— По 2.00: К. Чой, Н. Павлів, Ів. Рудавець.— По 5.00: В. Пенсак, Д. Луців, —Ів. Баранецький 10.00.

МАНІТОБА: По 1.00: К. Перч, Н. Дудар, М. Ів. Яківчук, Н. Фірман, Д. Басараба Р. Журбик 2.00; Ів. Статкевич 5.00.

ОНТАРІО: По 1.00: Й. Бесащук, К. Стефанишин, К. Френь.— По 2.00: Т. Слота, Н. Боднар. — П. Остапович 3.00; Н. Щурик 5.00. — По 10.00: С. Годований, М. К. Дзюрман.

ПЕНСИЛЬВЕНІЯ: По 2.00: А. Федушка, М. Чорномаз.— По 5.00: Е. Нагірна, А. Демчак.

НЮ ЙОРК Стейт: По 5.00: М. Дендар, Д. Цьопик.— По 25.00: М. Віростко.

НЮ ДЖЕРСІ Стейт: Ів. А. Гузар 5.50, С. Цецюра 10.00.

МЕРІЛЕНД: М. Ортинська 2.00.

ОГАЙО: М. Лиский 5.00.

Хто слідуючий? Сердечно дякуємо всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай Пресвяті Серця Ісуса й Марії стократно винагородять добре серце жертвенних людей.

оо. Редемптористи,
Семинар Божої Матері,
Ватерфорд, Онтаріо.

НОВЕ РОЗПОРЯДЖЕННЯ ЩОДО

ПОСТІВ

В АМЕРИК. УКР. ЄПАРХІЇ

В звязку з тим, що Св. Отець відкликав дані на час війни звільнення з постів, наш Ординаріят проголосив в "Епархіяльних Вістях" за лист. 1949 таке розпорядження: а) не дозволено їсти мяса в усі пятниці цілого року; б) не дозволено їсти мяса ані набілу в такі дні: 1. в перший понеділок Великого Посту, 2. в Велику Пятницю, 3. в Навечіря Різдва Христового, 4. в Навечіря Богоявлення.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю прилюдно подяку Найсолодшому Серцю Христовому, Матери Божій і св. Йосифови за отримані ласки.

Марія Вонітова, Флин Флон.

ПРИГАДКА

Чи Шановні Читачі та Читачки вже прислали свій дар на закуп Машини, що конечно потрібна Редакції Голосу Спасителя, щоб могти продовжати працю для добра нашого народу в Канаді та в Амариці? Якщо ще не вислали 5 долярів, так зробіть це негайно. Господь надгородить Вас за великодушний дарунок!— Багато Шановних Читачок і Читачів уже прислали свій подарунок. Чи Ви мали б лишитися позаду? Чи тільки Ви мали б пожалувати 5 долярів Редакції Голосу Спасителя, що в день і ночі трудиться для Вашого добра, поширюючи скрізь Христову науку, що єдина годна запевнити світові правдивий мир, щастя на землі та спасення душі по смерті?— Ми певні, що Ви зараз виповните наше прохання, як тільки прочитаєте ці рядки!— Дякуємо.

Редакція Голосу Спасителя.

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брощурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

ЖЕРТВИ

НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ

Подаємо далішу листу наших щирих Приятелів, які люблять читати Голос Спасителя, та бажають, щоб друкарня, де друкується цей цінний місячник, ще краще та більше друкувала та поширювала Боже Слово в українськім народі.

Кілімнік Дмитро, Кінстон, Онт.	.50
Сарчук Іван, Домремі, Саск.	.60
Федорович Іван, Віверді, Алта. ..	.50
Озеранів Анна, Ню Йорк	3.25
Макух Від., Вікс, Саск.	1.00
Бойко Корнелій, Вінніярд, Саск.	2.35
Лінкевич А., Вінніпег	2.00
Воронка Марія, Вінніпег	.50

ВИЙШЛА З ДРУКУ...

Велика книжка духовних наук-проповідей—

БОЖЕ СЛОВО

НЕДІЛЬНІ І ПРАЗНИЧНІ НАУКИ
(На всі Неділі і Свята)

ВСЕЧ. о. ЕВГЕНА МАЦЕЛЮХА

Це гарна книжка великого формату, в обємі 368 сторін виразного, читкого друку на доброму книжковому папері. Гарно ілюстрована. — Містить в собі також вірші-поезії автора на різні празники року.

ЦІНА книжки в мягкій оправі $5.00

Можна буде набути цю книжку у твердій оправі в автора.

Замовляйте на адресу:
Rev. Eugene Maceluch, 820 Pond View, Riverhead, L. I., N. Y.
або просто з друкарні:
The Redeemer's Voice, Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

ЩО ПИШУТЬ ПРО КНИЖКУ:

"БОЖЕ СЛОВО"

Заледве 30 примірників "Божого Слова" розіслано на відомі адреси... Ті, що одержали, дуже вдоволені сею книжкою, як це видно з їх листів писаних до автора:

1) **П. Е. Копитко** з Брукліна, Н. Й. пише: **"Немало книжок я прочитала та однак такої книжки в Сполучених Державах еще не було. Та книжка буде мати великий попит. Щасть Боже Отцю на новім полі."**

2) **Впр. о. В. Стебельський** з Майнерсвіл, Па., пише: **"Щиро дякую за вислані Ваші гарні проповіди. Видання чудове!"**

3) **Впр. о. В. Пашковський** з Едвардсвіл, Па., пише: **"З правдивою насолодою "карткую" ту цінну книгу, вглублююсь в її красномічивий, глубокий, а то і оригінальний зміст і подивляю ін-**

тересні знимки (декотрі історичної вартости). Естетичний зовнішний вигляд і гарний, читкий друк, а до цього кращої якости папір складаються на цінну і гарну цілість. Богу дякувати, що "Боже Слово" появилось."

4) **Впр. о. В. Феделеш** з Акрон, Огайо: **"Проповіди Ваші вельми відповідні, стиль легонький, язик народний, поділ систематичний. Я нуждився дуже у такого рода проповідях."**

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ПРЕСУ КАНАДИ

"ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ", місячник, коштує $1.50 на рік. Адреса "THE REDEEMER'S VOICE," Catherine Street, Yorkton, Sask.
"УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ," тижневник, коштує $2.50 на рік. Адреса "UKRAINIAN NEWS," 1002—109 St., Edmonton, Alberta.
"БУДУЧНІСТЬ НАЦІЇ," двотижневник, коштує $1.50 на рік. "THE FUTURE OF THE NATION, 49 Kennedy St., Winnipeg, Man.
"СВІТЛО," двотижневник, коштує $1.00 на рік. Адреса: "THE LIGHT," Mundare, Alta.
"ЮНАЦТВО," місячник, орган УКЮ, коштує $1.00 на рік. "THE YOUTH," 9648—108 Ave., Edmonton, Alta.

(УКПСлужба)

ВАЖНЕ!—**До наших дорогих передплатників: Якщо присилаєте віднову своєї передплати, або як міняєте свою адресу, просимо ПОДАТИ СВОЮ СТАРУ АДРЕСУ, щоб обминути непотрібних помилок з того приводу. Повідоміть нас відразу про свій новий адрес, щоб ми не висилали Голосу на адресу, де Вас вже нема.**

НАША РЕЛІГІЯ

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Це книжка уложена Всеч. о. А. Луговим в українській і англійських мові, трете поправлене видання. Дуже популярна і приступна. Надається для шкіл і катехитичних курсів, для дітей і старших. Саме імя Всеч. Автора вже говорить само про себе. —Замовляйте для кожної Вашої дитини й для шкіл.

Ціна 25с — з пересилкою 30с.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

— З ЦЕРКВИ ТА СВІТУ —

Методистський єпископ став католиком. Славний корейський методистський єпископ Чиянг Чун Су, що 45 літ працював як духовник методистів наверпувся до католицької Церкви та рішив решту свого життя посвятити для навернення своїх земляків до католицької Церкви.

Католицький тижневик "Да Енсайн" заповів, що на найближчій сесії парляменту буде порушена справа навязання дипльоматичних взаємин Канади з Ватиканом. Група послів вгголосить резолюцію, щоб парлямент висловив свою опінію в тім напрямі, що уряд повинен взяти під увагу доцільність назначення амбасадора до Ватикану.

Преосв. Кир Ніль повернувся з Риму.— 11. 2. перед полуднем Преосв. Кир Ніль Саварин повернувся в Риму до Едмонтону. Подорож Кир Ніля до Европи і з Европи назад тривала повних три місяці. По дорозі до Риму і в повороті від Апостольської Столиці Преосв. Кир Ніль відвідав важніші скупчення української еміграції у Великій Британії, Голяндії, Франції та Німеччині, де зазнайомився з важкими умовинами життя і праці українських скитальців. — У Римі Преосв. Кир Ніль задержався був довший час. Там зложив Святішому Отцеві Пієві XII. на приватній авдієнції докладне звідомлення зі своєї діяльности в новоствореній Західнім Ексархаті для українців католиків у Канаді та з життя і праці наших вірних у цьому Ексархаті. Святіший Отець прийняв це звідомлення з помітним вдоволенням до відома і виявив при тому велике зацікавлення долею всього українського народу та справою Української Католицької Церкви в Україні. Теперішні важкі умовини життя всього українського народу дуже журять найвищого керманича Католицької Церкви. — По повороті до Едмонтону вітали Преосвященного Кир Ніля на стації представники трьох католицьких парохій в Едмонтоні та українських католицьких організацій міста.

Чехословацький уряд комуніста Ґотвальда наказав заарештувати тих католицьких священиків, що відмовилися скласти присягу на вірність комуністичному урядові. Увязнено вже понад 250 священиків.

Ізраїльський парлямент ухвалив окремий закон, яким проголосив офіційно місто Єрусалим столицею Ізраїля. Разом з тим ізраїльський уряд дістав уповаження будувати в Єрусалимі потрібні для різних міністерств будинки.

Румунський уряд видалив з Букарешту французького католицького священика Барраля під притокою, що він вів між своїми вірними підривну протидержавну акцію. В Румунії залишився тепер тільки один французький католицький священик.

Ватиканський шематизм "Аннуаріо Понтіфіціо" на 1950 р. подав одного кардинала і 33 архієпископів і генеральних вікаріїв, які стали жертвою комуністичного терору поза залізною куртиною. Одних большевики тримають в тюрмах, інших вивезли до концентраційних таборів і таборів праці. — Румунія стоїть на першому місці з 11 високими достойниками Церкви, по ній іде Західна Україна, а далі Литва, Польща, Мадярщина і Латвія.

Велика консолідація українців у Швеції: В першій половині січня ц.р. українці, що проживають у Швеції і досі гуртувалися в різних товариствах, які непотрібно себе поборювали, вповні порозумілися щодо співпраці і спільних виступів назовні. До порозуміння дійшло між представництвом Виконного Органу УНРади у Швеції, Українською Громадою, Українським Бюром, УПКореспонденцією, газетою "Стокгольмський Вісник" та Українським Академічним Клюбом. 7. 1. відбулися Загальні Збори Української Громади, яка прийняла назву "Українська Громада ім. гетьмана Орлика." На цих зборах рішено покінчити з розбиттям національно-громадського життя й усунено від проводу Управу Громади на чолі з п. В. Федорчуком, яка загострила була відносини і довела до розбиття українських сил. Вибрано нову Управу, яку очолив один з колишніх провідників кронштадського повстання проти большевиків в 1921 р., п. Василь Дихтяр. Обєднана Українська Громада ім. гетьмана Орлика почала видавати тижневик "Стокгольмський Вісник."

Наплив прочан через Святі Двері чотирьох патріярхальних базилік у Римі такий, що, здається, нема йому кінця. В навечірю Різдва, коли відкрито Святі Двері, перейшло через них 200,000 вірних. З того часу переходить через них пересічно 30,000 прочан кожного дня. В першому тижні Святого Року Папа Пій уділив 102 приватні і спеціяльні авдієнції, не вчисляючи масових авдієнцій.

ДАЙТЕ СВОЇМ ДІТЯМ ДО РУК

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

найкращий одинокий місячний журнал для українських дітей в Канаді й Америці. МІЙ ПРИЯТЕЛЬ береже Ваш найдорощий скарб: Ваші Діти! Не жалійте зараз післати $1.50 на річну передплату до —

MY FRIEND

49 Kennedy Street, WINNIPEG, MAN., Canada

Богослужения за з'єднення Церков.— Вже здавна, бо від 1836 р., товариство оо. Паллютинців святкує величаво Девятницю в наміренні з'єднення Церков. Так саме і цього року в часі від 6. до 14. січня у прекрасній церкві св. Андрея деля Валле в Римі відбулася традиційна Девятниця. У цій церкві майже безперервно більше як сто літ, бо за вийнятком тільки 1849 р. через політичні обставини, 1871 р. через виляття ріки Тибру та через відновлення церкви, в рр 1903-1907, в яких то роках не могла відбутися Девятниця, кожного року впродовж вісім днів від самого ранку до вечора відправляються на переміну різні Богослужения у всіх обрядах. — 7. січня п.р., саме в день Христового Різдва по ст. ст., Преосвященний Кир Іван Бучко, Апостольський Візитатор для українців у Західній Европі, відправив у цій церкві Архієрейську Службу Божу в сослуженні оо. в Української Папської Семінарії. Підчас Служби Божої співав хор наших питомців. — У Богослуженні взяло участь дуже багато чужинців, які перебували тоді в Римі. Понад 50 чужинців приступило до св. Причастя. Богослужения закінчено многолітствієм українському народові та пісню-молитвою "Боже, вислухай благання."

Католицька Церква мала 22. січня ц.р. одно з великих своїх торжеств, а саме святочне проголошення о. Вінченцо Паллотті, апостола Риму та основника Товариства Католицького Апостоляту (оо. Паллютинців) блаженним. Саме на день 22. січня припадало століття смерти о. Вінченцо і в цьому дні Святіший Отець Папа Пій XII. уважав за відповідне проголосити його блаженним та віддати до публичного культу. — Урочисте проголошення Папської Булли відбулося на Архієрейській Службі Божій у Базиліці св. Петра. В год. 17. Святіший Отець зійшов до Ватиканської Базиліки, щоб віддати поклін новопроголошеному блаженному. Базиліка була переповнена вірними, головно ж прочанами німцями, які перебували в цьому часі у Вічному Місті. Коли Святішого Отця переносили через Базиліку, окликам "Віво іль Папа!" (Хай живе Папа!) не було кінця. Навіть по закінченні всіх церемоній вірні діти свого найвищого Пастиря не хотіли покинути найбільшої площі в Римі (пл. св. Петра) без благословення. Була вже пізна година, нічна темрява лягла над св. Петром та над Вічним Містом. Юрба людей, яка вийшла з Базиліки св. Петра, стояла на площі та, дивлячись на єдине вікно, в якому було світло, безупинно кричали "Віва іль Папа!" Римляни залюбки показували чужинцям на це вікно та говорили: "Там працює Святіший Отець; це світло гасне звичайно по опівночі, бо щойно тоді Найвищий Пастир покидає працю, щоб трохи відпочати перед новим днем— новими трудами. — По якомусь часі вікно відчинилось і в ньому показалася сильветка постаті Святішого Отця, який підніс руки до небес, просячи Всевишнього ласк для вірних дітей. На момент площа неначе завмерла— всі дивились на руки Папи. Святіший Отець благословив. Кожний робив на собі знак хреста і знову окликам "Віва іль Папа!" не було кінця. Але Святіший Отець привітливо помахав руками та зник у своїй робітні. — оо. Паллютинці, щоб звеличати свого основника та новоблаженного, зорганізували триденні Богослужения в його честь, які відбулися 26. і 27. і 28. січня ц.р. Другого дня Богослужень, а саме 27. січня, наш Високопреосв. Кир Іван Бучко відслужив Архієрейську Службу Божу в церкві св. Андрія долля Валле в сослуженні священиків з Української Папської Семінарії та хору й асистенції цієї ж Семінарії.

Місто Ватикан замовила 2,000,000 "наломницьких торбинок" для безплатної роздачі католикам 68 країв, з яких богомольці відвідають Рим у цьому Святому

НОВА КНИЖЕЧКА...

СВЯТИЙ РІК 1950

Написав: М. ОСТРОВЕРХА

Подана: Історія, значіння, відпусти — участь українців у Святім Році 1950, іт.д.

Книжочка поучаюча, на часі; повинен прочитати Кожний українець. Сторін 32.

ЦІНА 15ц.

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street., Yorkton, Sask.

Боці. Торбинки, чи радше пуляреси, будуть мати монограмовий значок, молитовник і гимни, провідник до Риму і посвідку тотожности. Як дарунок від Папи, прочани дістануть посріблену бронзову ювілейну медалю з обличчям Папи на одній, і церквою св. Петра на другій стороні.

Дванадцять найвизначніших американських фізиків, девять з них експерти атомової енергії, дуже поважне остерегли, що одна бомба з атому твердого водня може знищити цілий Ню Йорк з його 8,000,000-им населенням. Вони сказали, що вжиття такої бомби буде зрадою моралі і зажадали, щоб Злучені Держави зобовязалися, що не вжиють її перші.

Патріярх Лісбони в Португалії, промовляв недавно з нагоди двадцятьліття свого уряду. Він сказав між ін.: Католицький священик повинен виявити сьогодні героїчну католицьку активність і тим самим занехати самозадоволене фарисейство і мовчаливість супроти обовязків християнської любови ближнього. — В обличчі загального наступу, не тільки на Церкву але й на ідею Бога, священик повинен пролляти себе як взір "героїчного життя жертви."

Кард. Салієж із Тулюзи написав послання п. з. Католицька Акція і Соціяльна Акція, в якому звертає увагу своїх вірних на вагу й невідкладність соціяльної діяльности. Кард. пише так: Церква, завдяки науці Ісуса Христа, є оборонцем справедливости, перш за все соціяльної справедливости. В наших часах дуже багато людей страждає від несправедливости, дуже багато пролетарів підносить свій голос проти нужди й нелюдських умовин свого існування. Замало є писати енцикліки і пастирські листи, але треба негайно і вперто діяти у всіх ділянках суспільного життя, щоб здійснити у світі хоч дрібку суспільної справедливости Наші слова про любов ближнього виглядають на фарисейство, якщо не прикладемо рук. Християнська любов вимагає справедливости. Ось тому суспільна акція у її різних видах є в очах Церкви і поза Церквою мірилом, наскільки християни живуть життям віри.

Римська Рота, найвищий Суд Католицької Церкви в подружніх справах розглядав в минулому 1949 р. 137 заяв у справі уневажнення подружжя. Суд уневажнив тільки 51 подруж. З цього прикладу, видно, як дбайливо і з якою суворістю, суд розглядає справи уневажнення подруж.

В американськім стейті Техас померла незамужня Стелла Скенлен, дочка міліонера, записавши перед смертю своє майно вартости 50 міліонів долярів на католицькі релігійні і добродійні потреби.

Український Комітет у Римі.—У звязку зі Святим Роком створено в Римі осібний український комітет. Його завданням є зорганізувати виставку українського мистецтва, а в першу чергу координувати та

опікуватись прощами наших людей до Риму. На прощі для українців призначено місяць жовтень. Є надія, що немала громада наших вірних удасться до Риму, щоб спільно заявити перед св. Отцем нашу життєвість, любов і привязання до Апостольської Столиці.

Ватиканське радіо передає два рази тижнево українські авдиції, у второк і пятницю в 8 годині вечером.

З достовірних джерел з Відня повідомляють про посилену акцію УПА, яка разом з відділами інших національностей бореться проти большевицького окупанта. Бельгійський щоденник "Ля Вальоні" в 293 числі приносить на першій сторінці вістку п. з. "Збільшується спротив проти тоталітарних режимів. Українці і мадяри висадили в воздух тунель в околиці Львова. Відділи червоної армії атакують повстанців у Карпатах." Ця сама газета так пише про цей випадок: ..."Внаслідок цієї акції залізнодорожна сполука була перервана кілька днів. Поважні відділи повстанців, узброєні легким оружжям, звели бої з відділами червоно-армійців. Большевицькі частини залишили на полі бою 40 вбитих, втрати повстанців виносили 10 осіб." (П.Б.).

Промовляючи у Вашинґтоні перед студентами університету стейту Вирджінія, Луис Джансон, американський секретар оборони заявив, що Злучені Держави стають мілітарно сильнішими кожного дня й що американська оборонна система може стати готовою до акції протягом одної години. Є лише одна держава на світі, що могла би розпочати війну й американські збросння мають на цілі відстрашити її від цього й "вигнати з неї чорта," коли вона все таки поважилася б це зробити.— "Дзьов Сталін," закінчив Джансон, "повинен знати, що коли б він зачав щонебудь о 4 годині ранку, Злучені Держави будуть готові до бою в 5-ій годині."

Заложений в Голяндії Комітет для протесту проти ламання людських прав в опанованих комунізмом країнах вислав до Президії Об'єднаних Націй протестаційне письмо від мільйона голяндців проти відомих подій у Сх. Европі. Інші країни вислали до Лейк Саксес три великі скрині протестаційних підписів у цій самій справі.

Передбачення Кард. Міндсенті здійснилося.— У статті з приводу роковин увязнення кард. Угорщини Йосипа Міндсенті, ватиканський щоденник "Оссерваторе Романо" пригадує такі слова кардинала, висказані перед його увязненням: "Порозуміння в комуністичною ідеологією і її визнавцями, що заперечують Бога і основні людські права, не є і не буде ніколи можливе."— "Минув уже рік,—пише Оссерваторе—і не тільки мучеництво Церкви на Угорщині, але й в Альбанії, Румунії, Чехословаччині доводить правдивість тих слів. Остеріг примас Угорщини, що та ідея і її визнавці є проти Бога, релігії, Церкви і християнської цивілізації. Всі закиди політичного характеру для духовних є тільки заслоною. Факти признали ранію кардиналові: свободу церковного уряду подоптали, духовенство, вірне своїй присязі, переслідують, школи—повбавлені їх християнського характеру, тайну подружжя збевчестили, накидають схизму, а з священиків намагаються зробити державних урядників, залежних фінансово від держави і звязаних присягою супроти держави. Кардинал Міндсенті сказав правду."

Найповажніший англійський щоденник "Таймс" пише в своїй редакційній статті так: "Боротьба проти поганського марксизму, в якій Римська Церква зайняла безперечний провід, витворює спільну християнську симпатію. Кожний, хто не кермується пересудами, признає, що (у східній Европі) тепер відбувається конфлікт не між назадницьким клерикалізмом і поступовими елементами, але між тими, що вірять у духовні вартості і тими, що ці вартості заперечують. Звідси виходить, що сили Ватикану будуть щораз більше звертати на себе увагу тих, що живуть по цім і тім боці Залізної Заслони."

Секретар стану Ачесон (Зх. Держави) плянує відтягати від СССР комуністичних союзників-сателітів з допомогою "долярової дипльоматії," яка може виявитися сильнішою, як страх перед Росією.—Рей Кромлі, кореспондент нюйоркського щоденника Вол Стріт Джорнал пояснює той плян щодо сателітів і між іншим пише, що українці підчас війни спершу поставилися до німців як до визволителів з під большевицького ярма. Щойно після брутальної поведінки німців українці звернулися проти Гітлерових вояків. Тепер департамент стейту дістає свіжі вістки про невдоволення як в Україні так і серед сателітів. Дипльомати надіються, що їх політика додасть відваги й надії тим народам, які працюють над відокремленням себе від Сталіна і Кремля. Якщо невдоволені групи зростуть у силу, то департамент стейту плянує їх піддержати.

У Люрді рада лікарів потвердила нагле і цілковите виздоровлення англійської дів-

чинь, що була сліпа, мала сухоти, була німа і спаралїжована.

Дня 24. XII. 1949 в навечеря лат. Різдва Христового відкрито в Ден Бос в Голяндії виставу "Церква й її боротьба" в нагоди Святого Ювілейного року. До участи запрошено й Українську Духовну Семінарію в Кюлемборві, яка вислала рїзні експонати, типові для Української Церкви і народу, як: церковні ризи, ікони, підсвічники й тапи, вироблені в українськім народнім стилї, а теж вишивки, касетки, образи типових укр. церков й інші картини, що зображують укр. історію чи побут. Ці всі експонати приміщено в одному відділі. На святочному відкритті, що його довершив Монс. Гендрикс, репрезентували Українську Духовну Семінарію о. др. Л. Міня, ЧНІ., та о. др. Б. Липський.

Др. Ганс Селїє, директор Інституту Експериментальної Медицини й Хірургії — монтреальського університету, помістив статтю в "Бритиш Медикал Джернал," в якій пише, що згідно з його дослідами, адреналева железа виділяє при сильнім подразненню шкідливі гормони, які викликають високе тиснення крови, хвороби нирок і ревматичні недуги. Ті гормони він назвав "десоксокортизонами," а нейтралїзувати їх шкідливий вплив можна при помочі встрикування нового чудотворного ліку, що називається кортизоном. Американські вчені припоручили др. Селїє до нагороди Нобля за його досліди над діланням адреналевої желези.

Давид А. Кроля, посол до домінїяльного парляменту з міста Торонта, заявив у промові перед Жидівським Товариством Допомоги Емігрантам," що Канада потребує великого населення для розвинення своїх величезних природних багатств і що ніякий серіозний робітничий провідник або взагалі думаючий громадянин не може противитися імміграції. Бесїдник начеркнув перед слухачами плян імміграційної політики, на основі якого Канада повинна би одержати протягом найближчих 50 років нових 25 мільйонів поселенців. "Замість годувати мільйони людей в Европі," закінчив Кролл, "ми повинні їх спровадити сюди, щоб помагали нам розвинути цей великий і багатий край."

Навернувся Рафаїл Мартинез, той, що тому 32 роки вів до Мексиканської конституції закон, що ним позбавлено Церкву права мати свої власні школи. Навертаючись, на смертній постелї, попросив священника й висповідався. По сповіді сказав, що нині найкращий день його життя. Добре, що на останку бодай, правду пізнав.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА МІСЯЦЬ БЕРЕЗЕНЬ, 1950

СТАРИЙ СТИЛЬ:

5. Неділя 2 Вел. Посту: Гл. 5. Єв. утр. 5. Сл. Б. Вас. Вел.: Ап. 331, Єв. Мат. 80.

12. Нед. 3 Посту, Хрестопоклінна: Гл 6, Єв. утр. 6. **Сл. Б. Вас. Вел.:** Ап. 331. Єв. Марка 37.

19. Нед. 4 Вел. Посту: Гл. 7, Єв. утр. 7. Сл. Б. Вас. Вел.: Ап. 314, Єв. Мар. 40.

26. Нед. 5 Вел. Посту: Гл. 8, Єв. утр. 8. Сл. Б. Вас. Вел.: Ап. 321 і 306, Єв. Марка 47 і Луки 3.

НОВИЙ СТИЛЬ:

5. Неділя 2 Вел. Посту: Гл. 6, Єв. утр. 6. На Сл. Б.: Ап. 304, Єв. Мар. 7.

12. Нед. 3 Вел. Посту. Христопоклінна: Гл. 7, Єв. утр. 7. Сл. Б. Вас. Вел.: Ап. 311, Єв. Мар. 37.

19. Нед. 4 Вел. Посту: Гл. 8, Єв. утр. 8. Сл. Б. Вас. Вел.: Ап. 314, Єв. Мар. 40.

25. Субота Акафистова. Благовіщення Пр. Діви: Сл. Б. Ів. Зол.: Ап. 306, Єв. Луки 3. Задостойник Празн.

26. Неділя 5 Вел. Посту: Гл. 1, Єв. утр. 9. Сл. Б. Вас. Вел.: Ап. 321 і 306, Єв. Марка 47 і Луки 3.

УВАГА!—**Коли хтось із наших Шановних Читачів або Читачок має якусь справу до Редактора Голосу Спасителя, нехай не пише до АДМІНІСТРАЦІЇ Голосу до Йорктону, але просто до РЕДАКТОРА на адресу:**— Rev. Michael Schudlo, 661 High Street, Newark, N. J., USA. **Так заощаджується час і поштові значки.**

ПОДИВІТЬСЯ на дату Вашої передплати при адресі на коверті коли кінчиться передплата. Якщо там зазначено напр. 10 49,— Ваша передплата кінчиться в жовтні 1949; 11 50: листопад 1950.

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1) Що таке плащениця?

Плащениця це зображення на полотні тіла Христа, що лежало в гробі.— Церква забороняє дзвонити, щоб ярко зазначити смуток вірних християн через смерть Спасителя.

2) Чому в Великім Пості є неділі Митаря та Фарисея і Блудного Сина?

Отак Церква показує вірним взірці покути щоби розбудити в них жаль за гріхи, пригадуючи жахіття Страшного Суду.

3) Що таке поклони?

Поклони це припадання лицем до землї на знак покаяння та покути.— Митник бив поклони, каючись за гріхи.

4) Чому українська Церква освячує лозу в Квітну Неділю?

Лоза пригадує нам пальмові вітки, якими Ізраїльтяни були вистелили дорогу Спасителеві, як Він віджджав до Єрусалиму перед своїми Страстями. Отак Церква святкує врочистий вїзд Спасителя до Єрусалиму...

5) Чому в нас є піст Петрівки?

Петрівка на честь св. Апостолів Петра та Павла, що по Сошествії Святого Духа приготовлялися постом до проповідування Євангелії.

6) Чому в українській католицькій Церкві є піст на воздвиження Чесного Хреста?

Церква пригадує Христові Страсті та в той день велить зрікатися їдження мяса на честь Христа, що віддав за нас життя на хресті.

7) Чому в нас не постять у суботу?

Субота для східніх це день, коли Бог сотворив світ, з чого треба радіти, а не сумувати.

8) Кому присвячені дні в тижні?

Понеділок посвячений Анголам; вівторок Св. Іванові Хрестителеві, середа та пятниця Христовичу (страстям, бо в середу жиди порішили вбити Христа, а в пятницю виконали своє жахливе рішення; четвер Св. Миколаєві й Апостолам, субота всім Святим і "від віка уснопшим християнам," неділя Христовому воскресенню.

9) Чи гріх свистати в хаті, де є святі образи, бо хлопці мого сусіда приходять до мене та свищуть мені в хаті! Я кажу їм мовчати. Вони сміються з мене та називають мене забобонним!

Треба шанувати святі образи, тому й не випадає свистати в хаті, як це було завжди звичаєм по українських родинах. Зрештою добре вихована людина ніде не свище, бо це провина проти доброго виховання.

10) Коли хтось присягнув на протестантську Біблію чи він має такий самий гріх немовби присягав на хрест?

Присяга це поклик Божого імени на потвердження правди.— Присягання на Біблію це підрядна річ у присязі, бо суть присяги це вїзвання Бога на свідка правди.— Тому тяжко грішить, хто присягає на неправду, байдуже чи вживає при тім Біблії чи ні.

11) Я тяжко хворую та лежу в ліжку від трьох років. Нераз приходять мені гадки зневіря проти Божого Провидїння, бо я хотіла б бути здорова, працювати, як за давніх часів при парафії, ходити до церкви на богослуження... Чи ці докучливі гадки зневіри є гріхом?

Якщо ви не піддаєтеся їм, то нема ніякого гріха. Треба тоді повторяти: Ісусе, Маріє, Йосипе, поможіть мені!—або: Боже, нехай дїється Твоя свята воля!— Це покірне підчинення Божому Провидїнню виєднає більше ласк і небесне щастя ніж праця і участь у богослуженнях. Терпіння більше вартує в Божих очах аніж молитва, бо легше молитися ніж терпіти.

12) Чи жінка може приступати до Святих Тайн, коли чоловік проти її волі надуживає подружжя й уникає дітей?

Якщо жінка не погоджується на це надуживання, то не має ніякого гріха і може приступати до Святих Тайн. Чоловік грішить, жінка невинна, тому не відповідає за його гріх. Проте жінка не сміє уживати ніяких ліків, хоча б муж примушував її, бо приймаючи ліки (дрогс), погоджувалася б на гріх мужа та сама тяжко грішила б.

13) Чи є якісь відпусти за стрілисті акти? Що вони значать?

Є різні відпусти за стрілисті молитовки. Колись Церква накладала сильні та довгі покути, що тривали роками.—Зчасом церковна дисципліна стала лагіднїша супроти грішників, як устапилася теорія та практика відпустів. Отож 300 днів відпусту рівняється 300 дням канонічної покути, що колись Церква накладала на каяпників.—Ніхто з певністю не знає, чи Бог приймає цілий відпуст у користь душі, що терпить у чистилищі. Бог один знає, скільки кар заслужив собі цей грішник. Проте наші молитви завжди несуть полегшу душам у чистилищі.— Легше та певніше зискати відпуст для себе ніж для померших.

14) Отець місіонар навчив нас відмовляти спільно вервицю перед Службою Божою. Приїхала до мене одна приятелька та сказала мені, що це гріх, бо вервиця —неукраїнська набожність.— Чи це правда?

Нема ніякого гріха відмовляти голосно та спільно в церкві вервицю перед Службою Божою. Ба й дуже добре воно, бо

так люди моляться спільно та не бувають розтрішані, не розглядаються по церкві, не балакають... Мила Господеві та Преч. Діві спільна молитва християн...

Ваша приятелька, видно, слаба українська патріотка. Козаки любили молитися на вервицях. Тарас Шевченко, найбільший український поет, описуючи старого козарюгу, Семена Палія, каже:

...Чернець мій встав,
Надів клобук, взяв патерицю,
Перехрестився, чотки взяв...
І за Україну молитись
Святий чернець пошкандибав...

15) Що містить у собі символ віри?

Символ віри це ядерний виклад науки про Пресв. Тройцю, про відкуплення Страшний Суд, про єдину, Святу Церкву, про хрещення, воскресення тіла та вічне щастя.

Ми повинні часто відмовляти Символ Віри, особливо вранці та ввечері, в часі Служби Божої, в спокусах проти віри та надії і в годині смерти. — Символ Віри повинен бути дзеркалом християн, каже св. Августин, щоб могли знати, в що вірять, і тішитися скарбами християнської віри.

16) Хто такі пророки? Що вони предсказували?

Пророки це Богом надхнені мужі, що заповідали майбутні події, грозили карами неровкаляним грішникам, предсказували й описували прихід Месії та блаженства заснованого Ним Царства Божого на землі.

Говорили вони непомильно, бо були під надхненням Святого Духа. (2 Пет. 1, 21) —Одні пророки, як Ілія, Єлисей, Йона жили перед знищенням ізраїльського царства, Ісая по знищенні його.— Єремія, Варух, Єзекіїл, Даніїл жили в часі вавилонської неволі.— Аггей, Захарія та Малахія жили по повороті з Вавилонської неволі. Найстарший із Пророків був Давид, що помер 1015 до Христа.— Останній пророк, Малахія, помер около 450 року до Христа.

17) Чи Апостол св. Андрей був в Україні?

Є всяка правдоподібність, що був, бо він проповідав Євангелію над Чорним Морем, звідкіля проплив Дніпром аж до Київських гір, де настромив хрест і промовив: "Бачите ці гори? Тут засіле Божа благодать і повстануть численні церкви, бо Господь просвітить хрещенням землю руську!"— Настромлюючи в землю хрест, завначив, що Святий Хрест колись запанує в Україні.

18) Чи можна відправляти в галі (авлі) Службу Божу, відправляти похорони, брати шлюб?

Якщо нема церкви чи коли направляють церкву, так можна користати з галі, щоб відправляти Службу Божу та всякі інші церковні відправи за позволенням церковних властей.

19) Моя сестра ходить до латинської церкви. Я казав їй ходити до нашої церкви принаймні час до часу та приступати до сповіді на Великдень. Вона відповіла мені, що до своєї церкви буде ходити, але до сповіді не піде, бо не вірить у сповідь! Чи моя сестра піде до неба?

Українці католики мають ходити на Службу Божу до своєї рідної церкви, як теж приступати до Святих Тайн. В українській, католицькій Церкві ми сталися Божими дітьми, в українській, католицькій Церкві мусимо почитати Бога та запевнити собі вічне спасіння, виповняючи Божі та церковні заповіді.— Одна ж із Церковних Заповідей зобовязує всіх вірних під тяжким гріхом приступати принаймні раз до року в великодньому часі до сповіді та до Св. Причастя і то, звичайно говорячи, у своїй Церкві та своїм обряді. — Хто занедбує цей важний християнський обовязок, той тяжко грішить, стає Божим ворогом і зачиняє собі двері до неба.— Христос зобовязав усіх людей сповідатися: **Прийміть Святого Духа, сказав Він до апостолів, яких учинив своїми священиками, кому ви простите гріхи, то простяться, а кому задержите, то задержаться! (Ів. 20, 23).**

ПРЕС ФОНД

ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Офірували:

Греля Анна, Вінніпеґ	.50
Слюронська Марія, Керрот Ривер	.48
Леськів Василь, Егремонт	.50
Синовят Никола, Торонто	.50
Галамаґа Андрей, Детройт	2.35
Миськів Катерина, Вінніпеґ	.50
Бойко Корнель, Вінярд	1.00
Зукевич Антоній, Де Па	.50
Гречапік Катерина, Ню Гейвин	1.00
Стрільчук Анна, Беніто	.50
Воробець Юстин, Саскатун	1.00
Дудар Г., Вейборн	1.80
Басістий Іван, Піттсбурґ	1.00
Саранчук В., Словтсбурґ	.50
Гесюк Катерина, Стінен	3.73
Сметанюк В., Саскатун	.53
Данильчук Андрей, Дана	1.00
Паслявський Никола, Ґлідден	.50
Котик К., Гілберт Плейнс	.50
Дида Василина, Мікадо	1.00
Кішенський В., Транскона	10.00
Баранецький Іван, Кадворт	2.00
Котик С., Ківейтін	.50

Щиро дякуємо за ласкаві жертви.

Голос Спасителя *Р. 22, ч. 3. Березень 1950*

Радуйся Благодатная!

о. С. М., ЧНІ.

По зарученні з Йосипом Пречиста Діва полишилася в своїм домі, бо закон приказував, що молодята мали проживати осібно в домі своїх батьків один рік по заручинах, хоч жидівські заручини рівнялися нашому подружжю.—Оттоді Всевишній доконав найбільше чудо в історії людського роду. Виповнилася повнота часу, скінчився час Божого гніву на Адамових нащадків, настав ожиданий момент приходу Спасителя світу.

Марія була приготована привітати Божого Сина на землі. Довго тужила вона за Спасителем і молилася Всевишньому, щоб змилосердився над нещасним людством і післав Спасителя. Ревна її молитва та туга за Спасителем безмежно перевищала благання всіх Божих угодників Старого Завіту. Святі Отці твердять, що її ревні молитви приспішили спасіння світу та знищення володіння Сатани над грішним людством.

Марія правдоподібно молилася та розважала в убогій, назаретській хатині, як Архангол Гавриїл злинув із неба з радісною вісткою. Блискучий Серафим покірно схилив чоло та пошанно привітав найпокірнішу та найщистішу із Адамових дочок, новозавітню Єву, духовну матір людства: *Радуйся, Благодатная!* (Лк. 1, 28).

Вперше від прогнання наших прародичів із раю блискучий Серафим покірно схилив голову перед вибраною представницею

людського роду.—Небесний посланець заявився в видимій формі, прибравши постать юнака. Небесне світло окружало його. Марія пізнала висланця Всевишнього. Небувалий привіт затривожив її покору. Справді вона посвятила Богові своє дівицтво, віддавшись вповні свому Творцеві, але трудно було їй зрозуміти, що б означав небувалий привіт Архангола... Оттому Пречиста вагається, мовчить... Божий посланець успокоює її, запевнюючи, що то від Всевишнього походить цей незвичайне привітання: *Не бійся, Маріє, бо ти знайшла ласку в Бога!*— Не від себе вітаю тебе, а тільки передаю тобі привіт від Пресвятої Тройці, що від віків вибрала тебе на велике діло відкуплення людського роду.—Успокоївши покірну Дівицю, Ангол виявляє ціль своєї появи та вияснює предмет свого посланництва: *Й ось зачнеш і породиш Сина, і даси Йому ім'я Ісус! Він буде великий... і повік царюватиме в домі Якова, й царюванню Його не буде кінця!* (Лк. 31-33).

Марія зрозуміла зміст Анголових слів, бо ж відомі були їй пророцтва месіянські. Ізраїльтяни знали Божий Закон, дорожили ним, читали його що суботи по синагогах, вияснювали народові, заохочували сумлінно зберігати його, бо ж він запевняв їм Боже благословення та преобильні ласки Єгови.

Небесний посланець виложив ціль свого посланництва та замовк, чекаючи на відповідь покірної Діви.—Чи згодиться вона стати матірю Божого Сина та започаткувати вілкупдення людського роду? А може відмовиться, бо вважатиме себе негідною бути Новозавітньою Євою?

Марія любить Бога та людей, своїх бідних братів, тому й готова помогти їм, приводячи на світ Спасителя. Але як це доконається? Та ж вона вирекласи материнства за Божим надхненням і посвятила Творцеві своє дівицтво. Тепер же Ангол в Божім імені предкладає їй стати матірю Спасителя!— Як же це станеться?—питається Ангола, що знав про її обіт чистоти. —Чи Бог хоче, щоб вона вирекласи дівицтва та стала матірю?

Марія не сумнівається про Анголові слова, а тільки шукає дальшого вияснення. Ангол задовольняє її та заявляє, що її материнство не знищить дівицтва: *Дух Святий зійде на тебе... Через те й Святе, що народиться з тебе, буде зватися Божим Сином!* (Лк. 1, 34-35).

Отак перед її очима розкрилася тайна тайн, втілення предвічного Божого Сина.—Зрозуміла вона, що доля світу, відкуплення людей із неволі гріха, поява Божого Сина між нащадками Адама, знищення первородного гріха, відчинення замкненого неба залежали від її згоди на Боже материнство.—Запалена любовю до Бога та спочуттям для своїх братів-людей вимовила: *Я ж Господня слуга! Нехай буде мені згідно з твоїм словом!* (Лк. 1, 38).— Ангол відлетів до неба, а Божий Син злинув до лона покірної, назаретської Дівиці, що в тій хвилині сталася найбільшою в Адамових дочок і духовою матірю всіх людей, яким подала спасіння та Спасителя.—На ці покірні слова незнаної ізраїльської Дівиці *Слово сталося тілом і замешкало між нами,* прийшовши на землю відкупляти людей своїми страстями та смертю. (Ів. 1, 14).

П.—Благовіщення це спомин появи Архангола Гавриїла Пречистій Діві Марії, коли то небесний Посланець звістив їй відкуплення світу через її Боже материнство.

Благовіщення це превелике свято в українськім, католицькім обряді.—Якщо припаде воно в Великім пості, так наша церква звільняє своїх вірних від посту та покути, бо слід тішитися втіленням Божого Сина та превеликою гідністю Божої Матері.—Це свято повстало в заранні християнства, бо в 3-у стол. було поширене на всю Церкву, як свідчить Св. Григорій Неокесарійський.

НЕ ВОЮЙ З БОГОМ!

Було це в 12 годині, 12 листопада 1927 року. Було національне свято. Вільнодумці урядили собі віче в одній галі. Один з присутних зірвав зо стіни хрест з розпятим Христом і крикнув: "За 14 днів скрутять тобі вязи." Точно за 14 днів мали знову відбутися збори тих вільнодумців. Той, що зневажив хрест, мав також там явитися. Та він мав якесь погане передчуття. Тому не пішов на збори, а послав одного зо своїх товаришів у заступстві. А сам зійшов до копальні працювати на місце свого товариша. Та ледве зійшов вділ нараз звалилися маси вугля та прикрили його. Товариші ледве витягнули його з поломаним хребтом і покрученими вязами. Так лежав він серед страшних мук через три місяці. Змінився він дуже за той час. Зрозумів, що це кара за його вільнодумство. Він покаявся щиро, висповідався, приняв св. Тайни та помер.—Це навернення та смерть вільнодумця викликало велике враження серед його товаришів. Багато з них покаялися та навернулися до св. католицької Церкви.

Святі Рани Христа

О. В. Арвай, ЧНІ.

В ШАМБЕРА 21. березня 1907 померла в опінії святости сестра Марія Марта Шамбон. За життя цій побожній монахині часто являвся Ісус Христос, поучував її майже щодня про святі Рани. Безупинно домагався від неї, щоби гаряче почитала Його св. Рани та щоби цю набожність поширювала. Сестра Марія покірне повідомляла свою настоятельку про свої візії. Але як тільки довідалися люди про великі обітниці Ісуса Христа, набожність до св. Ран в короткому часі поширилося по цілому світі.

Послухаймо декілька з тих обітниць, щоб і ми також були ревними почитателями св. Ран. Особливо, щоб ми їх почитали тепер в пості, коли нам св. Церква ставить перед очі св. Рани Спасителя. Ісус Христос обіцяв сестрі Марії Марті Шамбон: "Сповню все, про що буду прошений задля моїх св. Ран. Набожність до них мусить поширитися. В якихнебудь труднощах і терпіннях зверніться до моїх св. Ран, і перенесете їх легше. Мої Рани загоять ваші рани. Все, коли моєму Отцеві жертвуєте заслуги моїх св. Ран, узискаєте безмірний скарб. Всі ваші діла, якщо вони просякли моєю Кровю, набувають безконечної ціни та потішають моє Серце. Моєму Отцеві особливо подобається жертвування моїх св. Ран. Коли віддаєте Йому повинне почитаня, приносите Йому небесний дар. Жертвуй Мені Мої св. Рани, щоби Мені позискали грішників, бо прагну душ. Кожне слово вимовлене на честь моїх св. Ран наповняє мене невисказаною радістю."

Чи ті обітниці не розпалять в нас любови і св. співчуття до терплячого Спасителя? Та ж на вид розпятого Богочоловіка мертва природа тряслася, коли на Голгофті скелі розпадалися з великим гуком, гроби відчинялися, занавіса в "Святая Святих" роздерлася надвоє. Чи тільки наше серце остане без почуття? Застановімся уважно, що ці великі, страшні Рани є нашим ділом. Це наші гріхи так зранили Спасителя. Як винагороду— почитаймо ці св. Рани.

Почитатимемо Їх, коли на св. сповіді зложимо тягар своїх гріхів, як у всіх труднощах будемо прибігати з довірям до св. Ран. Один з найбільших Отців, св. Августин, пише: "Коли напастує мене якась нечиста думка, прибігаю до Христових Ран. Як вогонь змисловости зворушує мої члени, гашу його пригадкою на Рани Господа нашого, Сина Божого. На всі терпіння я не знайшов ліпшого ліку над Рани Христа. Рани Ісуса Христа є переповнені милосердям, добротою, солодкістю та любовю."

Честь св. Ранам віддаємо також молитвою, особливо частими повторюваннями зітхань: "Вічний Отче, жертвую Тобі Рани Господа нашого Ісуса Христа, щоб рани наших душ були виговні." "Мій Ісусе, через заслуги Твоїх св. Ран прости нам і помилуй нас." Сестра Марія Марта запевнює, що тих зітхань навчив її сам Спаситель.

Найгарнішим почитанням св. Ран є без найменшого сумніву Служба Божа, бо Служба Божа є живим і правдивим відновленням голгофської Жертви. Ісус тут знову жертвує свої Рани Богові Отцеві за нас. Отже лучімся з Ним та жертвуймо Богові Отцеві св. Рани Христові і в них також самих себе. Так найкраще сповнимо гарячі бажання нашого зараненого Спасителя.

СТРАШНЕ ЖИТТЯ БЕЗВІРКІВ!

Дехто думає, що життя безбожників, недовірків і безвірків буває щасливе, бо вони не журяться Богом, не ходять до церкви, не вяжуться Божими чи церковними законами.—Так воно не є...

Ось визнання Анатоля Франса, славного французького безбожника, що помер 1936. Перед смертю заявив своїм приятелям: "Якщо б ви могли читати в моїй душі, так страх переляка-лися б! Нема в світі такої нещасливої як я істоти. Люди думають, що я щасливий. Я ж не був щасливій ні один день ані одну годину в своїм житті!"

СЛУЖБА БОЖА

о. Мих. Щудло ЧНІ.

СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ І БЛАГОДАРЕННЯ

СВЯЩЕНИК відмовляє: *Вірую, Господи, і ісповідую...* Це визнання віри в Евхаристийного Ісуса, що криється під видами хліба та вина. *Ти Христос Син Бога живого!*— кличе зо Святим Петром.—Згадує свої щоденні похибки, б'ється в груди та кличе з розкаяним розбійником: *Згадай про мене, Господи, як прийдеш у своє царство!* Опісля споживає частицю Агнця і причащається Христовою Кровю, звертається до вірних і взиває їх наблизитися до Господньої Трапези: *Со страхом Божїм і со вірою приступіте!* Наближіться з пошаною та вірою до Спасителя, бо без віри не скористаєте з Божого Дару.— Вірні радісно вітають Спасителя, що приходить до них у Святому Причасті: *Благословен грядий во імя Господнє..* Нехай буде благословенний предобрий Спаситель, що зволив загостити посеред нас.

СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ.—Священик роздає Святе Причастя вірним. По тім благославляє їх Святими Дарами, бо Христос перед вознесенням поблагословив зібраних учнів, знявши руки свої, поблагословив їх. (Лк. 24, 50).— По благословенні вірних, Священик підносить догори чашу та показує її вірним і відносить на проскомедійник. Цей обряд нагадує нам вознесення Спасителя до неба, де засів праворуч Свого Вітця. Священик вимовляє слова: *Благословен Бог наш всегда, нині присно і во віки віков:* Нехай Христос буде благословенний повік!

БЛАГОДАРЕННЯ.—Народ зачинає співати чудову, благодарну пісню на честь Спасителя, дякуючи за Святе Причастя: *Да іспомнятся уста наша хваленія Твого, Господи...* Нехай наші уста завжди благодарять Бога, що дозволив нам прийняти Пресвяту Евхаристію, гостити в своїм серці Христа Спасителя.

По відспіванні цієї пісні Священик зачинає з народом публичне благодарення: *Прості пріємше Божественния... Тайни* ... Благодарім Господа за те, що прийшов до нашого серця.

Заступи, спаси... Дай, Господи, провадити свято день по дню, бо з поодиноких днів складається наше життя. Як святі, безгрішні наші дні, то й святе, безгрішне ціле наше життя.

Священик потиху молиться, щоб Христос зберігав у ласці, утверджував у добрі християн ради заслуг і молитов Пречистої Діви.

Яко Ти єси освященіє наше... Ти бо один годен освятити нас, за що й благодаримо Тебе.

Опісля Священик звертається до вірних: *Со миром ізидім!* Вірний народе, Безкровна Жертва скінчилася. Ви були при віднові Христової смерти, прийняли Спасителя до свого серця. Тепер вертайтеся додому, до своїх щоденних обовязків.—Вірні відказують: *О імени Господни:* Так, розійдемося в імя Боже.

ЗААМВОННА МОЛИТВА.—Священик сходить із престола та відмовляє Заамвонну молитву: *Благословляй благословящия Тя* ... де впослідне поручає Богові народ, Церкву, світ, володарів, бо всяке добро походить від Бога.—Нарід дякує Богові за всі добродійства: *Буде імя Господне благословенно...* Нехай Господь повік благословляється на світі за Його для людей ласкавість і доброту.

Священик мов добрий батько благословляє своїх діток на відхідне: *Благословеніє Господне на вас...* Нехай Боже благословення буде завжди над вами, захоронює від зла та веде до неба. Вірні відповідають: Амінь. Нехай Боже благословення буде в нами по всі дні нашого життя, поки не дістанемося до неба. Це благословення має більшу силу ніж благословення поза Службою Божою, бо Священик має тоді в серці Ісуса Христа, тому це благословення повне ласк для тих, що побожно приймають його.

Священик робить поклін перед престолом: *Слава Тебі, Боже наш...* Слава, слава Тобі, Боже, в Тройці единому, подяку складаємо за те, що дозволив відновити Безкровну Жертву Нового Завіту та прийняти Святе Причастя до свого серця.—Вірні докінчують коротеньку подяку Священика за Безкровну Жертву, прославляючи Пресвяту Тройцю, що дала нам Ісуса, без яко-

го не було б ні відкуплення, ні Служби Божої, ні Святого Причастя: *Слава Отцу і Сину і Святому Духу...*

ОТПУСТ.—Священик звертається до вірних та бажає, щоб Христос ради заслуг Пречистої Діви та Святих зберігав їх і провадив до вічного спасіння. Вірні відповідають: *Амінь:* Нехай так буде! Нехай Христос веде нас до неба. Нехай буде милосердний для нас, бо ми ніколи не дістались б до неба, коли б Господь захотів по справедливості поступати з людьми.

Священик відходить споживати Святі Дари на проскомидійнику, а народ, помолившись, розходиться додому.

БАТЬКО И ТРИ СИНИ

Богатий батько поділив майно поміж трьох синів. Для себе залишив він тільки коштовний перстень і сказав: "Цей перстень дам тому синові, що прославиться найкращим і найблагороднішим ділом."

Сини відійшли. Вернулися аж по трьох місяцях.

Перший сказав: "Незнайомий чоловік довірив мені гаманець повний золота та не взяв від мене ніякої запоруки. Я міг безпечно присвоїти собі його, але я звернув усе вірно при поворотї незнайомого."

Батько відповів: "Ти добре поступив. Однак своїм вчинком ти сповнив тільки свій обовязок. Коли б ти був вкрав гаманець з золотом, заслужив би собі імя злодія. Ти звернув чужу власність й так кожний обовязаний робити."

Другий син сказав: "Якось проходив я попри саджавку, до якої припадково впала дитина. Я без проволоки кинувся в воду й вирятував дитину. Вона була б потонула без моеї помочі."

Знову відповів батько: "Твоє діло гарне. Однак і Ти сповнив тільки свій обовязок. Будьмо всі готові помагати собі взаїмно в небезпеці."

Врешті промовив третій син: "Якось стрінув я свого лютого ворога. Він заснув над самою безоднею. Вистачало йому повернутися незначно, і був би він полетів в пропасть і загинув. Я звільнив його з небезпеки."

"Ах, синочку, промовив батько. Платити добром нашим ворогам це найкраще, найшляхетніше діло, що безмірно подобається Богові."— Приголубив сина до серця та дав йому перстень.

Смерть Спасителя

(Мат. 27, 45-66)

о. М. Щ. ЧНІ.

ВІД шостої аж до девятої години темрява стала по цілій землі. А коло години девятої Ісус скрикнув сильним голосом: "Елі, Елі, лама савахтані!" цебто: "Боже мій, Боже мій, чому ти покинув Мене?"

Дехто з тих, що стояли там, почули це та сказали, що Він кличе Іллю.

А один із них зараз побіг і взяв губку, та, в оцет намочивши, настромив на тростину і подав Йому пити.

Інші казали: "Чекай, побачимо, чи прийде Ілля визволяти Його?

А Ісус знову скрикнув голосно і духа віддав.

Й ось завіса в храмі роздерлася надвоє від гори аж додолу, і земля потряслася та скелі почали розпадатися.

І гроби відчинилися і чимало тіл померлих Святих воскреснули, і, повиходивши з гробів, по Його воскресенні, увійшли до святого міста (Єрусалиму) та зявилися багатьом.

А сотник і ті, що стерегли з ним Ісуса, як землетрус побачили та те, що сталося, сильно налякалися та кликали: "Дійсно Він був Божий Син."

Було там багато й жінок, що дивилися здалека і що прийшли були за Ісусом з Галилеї та послугували Йому.

Між ними була Марія Магдалина і Марія, мати Якова та Йосипа, і мати синів Заведеєвих.

ВИЯСНЕННЯ.

Темрява, що покрила Єрусалим або може всю Палестину, не була звичайним затьмінням сонця, як дехто твердив, бо воно

ніколи не приходить в повні місяця. Темрява, що густо вкрила Голгофту, це вияв Божого гніву й обурення на жахливий злочин боговбийства. Ця темрява настрашила богохульних Юдеїв, бо непроглядні хмари закрили нагло сонце перед ними.

Слова Спасителя: "Боже мій..."—виявляють нам, як страшно Христос мучився на хресті. Прибите до хреста тіло, напняті мускули, утрата крови, незносна спрага, горячка конання так палили розпятого Спасителя немов би кров у жилах повернулася в жеручий вогонь.— Сама смерть видавалася розрадою посеред подібних страждань.

Простий нарід не зрозумів єврейських слів: "Елї . . ."— Зрозуміли ж їх фарисеї та книжники, що були знавцями Святого Письма. Серця ж їх не зворушилися, бо були твердіші в беззаконнях аніж камяні скелі.— Звичайний нарід думав, що Христос визвав пророка Іллю на поміч, тому й цікаво споглядав, чи пророк прийде полегшити Його болі, ба й може звільнити Його з хреста.

Милосердний вояк зобачив спрагу Спасителя та подав Йому губку намочену в воді з оцтом. Це був напиток, якого вживали римські вояки.—Затверділі фарисеї бажали перепинити діло милосердного вояка, тому сказали: Чекай, побачимо, чи Ілля прийде визволяти Його?—хоч добре розуміли, що Христос взивав свого Отця, а не Іллю.

Ісус скрикнув голосно та віддав свою душу Отцеві. —Пресвята душа Спасителя дійсно відділилася від тіла, як це буває при смерті звичайної людини.—Проте вона надалі полишилася злучена з божеством другої особи Пресвятої Тройці цебто Божого Сина.

Завіса в храмі означала Божу незримість і недоступність Бога, бо небо було замкнене для нащадків Адама по фатальнім первороднім гріху.—При смерті Спасителя ця фіолетна завіса роздерлася, зазначуючи, що покінчився Старий Завіт із кровавими жертвами зо звірят, покінчилося виключення людей із неба, бо Христова смерть відчинила двері небесних дворів для відкуплених людей, що схочуть користати з Христової крови проллятої за спасіння світу.— Господь Бог помирився смертю свого Сина зо своїми сотвореннями, людьми, та знову прийняв їх за своїх діточок.

Земля почала розпадатися . . . Земля та скелі виявляють обурення та жах неживої природи на вид злочину євреїв, подібно, як і затьмінння сонця.—Св. Іван Золотоустий, великий учитель Східньої Церкви, каже: "Сотворіння не могло дивитися на смерть свого Творця."

Гроби відчинилися від сильного землетрусу. Чимало померлих праведників воскреєнули та зявилися людям у Єрусалимі, викликуючи подив і жах між населенням боговбийної столиці Ізраїля.— Деякі католицькі вчені твердять, що вони дійсно воскреснули в прославлених тілах і разом з Христом пішли до неба в дні Його вознесення. Інші думають, от як учений Лянранж, що померлі зявилися мов духи та потім знову вернулися до гробів, чекаючи на загальне воскресіння при кінці світа.

Сотник і вояки, зобачивши землетрус, дивну темряву, сильно налякалися. Предивна смерть Спасителя та чуда природи, що товаришили Його смерті, викликали віру в сотникові, тому він признав, що Христос був дійсний Божий Син.

Заляканий нарід розбігся з Голгофти, фарисеї вернулися додому, жовніри не перешкаджали Христовим визнавцям наблизитися до хреста та віддати послідні прислуги померлому Спасителеві, зняти Його Пресвяте Тіло та з належними почестями похоронити Його.

ЯКА ВАША РЕЛІГІЯ?—

—спитався селянин панка, що плів йому всілякі нісенітниці.— Я визнаю поступову релігію!—відповів мудрагель.

Що ж воно таке та ваша поступова релігія—тягнув селянин.

Поступова релігія, відповів панок, це жити безжурно, нічим не клопотатися, добре наїстися та виспатися, забавитися та не вязатися ніякими Божими чи церковними законами . . .

Ага!—зареготався селянин.—Гарна це релігія! Я маю в хліві дві штуки, що визнають вашу релігію. Чи вони часом не ваші побратими?

Застидався панок мудрагель, насунув капелюшок на вуха та дав селянинові спокій . . .

РІДНИЙ КРАЮ!. . .

Багато англійських лордів покинули Англію, як Генрих VIII почав переслідувати католицьку Церкву. Лорд Роберт Пекчом виїхав до Риму і там незабаром помер, звеліши виписати на своїм гробі: "Я покинув батьківщину, бо не міг у ній жити без релігії. В Римі ж я помер, бо не жити далеко від рідного краю."

Католицька релігія та патріотизм це два скарби людини.

НЕ САМИМ ХЛІБОМ ЖИВЕ ЧОЛОВІК...

(Спомин з воєнних лихоліть)

о. Семен Іжик

ЗА ВСЯКУ ціну постановив я роздобути чи, як то кажеться "зорґанізувати" вервицю. Познайомився я з одним вояком, що працював в тому блоці, де роздягали нових вязнів. Я просив його, щоб він роздобув мені вервицю.

—Ти знаеш—каже поляк— якщо б мене зловили, що я тобі даю вервицю, то мене чекає комин (крематорія).

—Про це ніхто не буде знати,—запевняю.— Скільки хочеш?

—Дві порції хліба.

—Добре.

"Дві порції хліба,"—думаю собі, це велика ціна. Два дні я мушу нічого не їсти, бо на шпінаковій зупі, помішаний з піском і камінцями, тяжко прийдеться мені витримати при тяжкій роботі. Але вервиця це надія на життя.— Я мушу її мати!

За два дні наступила виміна. Маю вервицю. Бережу її, як ока в голові. Відмовляю її в ночі на ліжку, щоб ніхто не завважив. Молитва додає мені сили в невимовно прикрому, таборовому житті. Сотки вязнів кожного дня гинули від виснаження. Як день, так і ніч виходив клубами дим з високого комина крематорії. Неприродний запах людського тіла був для кожного "ментум морі." Що я уникнув крематорії,—те завдячую молитві на вервиці.

Як я "вперешмуґлював" вервицю.

Тому, що приближався большевицький фонт, наш табір мусіли перевести до Бухенвальду. Місяць лютий. Їхали ми у відкритих вагонах. Їзда тривала шість днів. Одна кромка хліба з маргариною—це весь прожиток. Вязні, як мухи гинули з голоду й холоду. Весь час транспорту черпав я силу в молитві.

В Бухенвальді приймали нас, як новоприбувших, роздягали, мили й вбирали в інше плаття. На мене впав великий неспокій за вервицю.—Як мені її заховати? Говорячи по кацетівськи, треба якось "перешмуґлювати." Прийшла щаслива думка. Всадив я вервицю в уста. І так щасливо перейшов "очищення" і охоронив вервицю від конфіскати.

Вервиця врятувала мені життя.

З початком місяця квітня наше командо, що містилося в Дорі, треба було знова везти в північну частину Німеччини зогляду на американський фронт.

Транспорт тривав цілих вісім днів. Без куска хліба. Голод немилосердно десяткував вязнів. Понад нашим поїздом літали англійські бомбовики, але ні одної бомби не вкинули, бо бачили, що це транспорт невільників.

По вісьмох днях приїхали ми на місце призначення: Бельзен, недалеко Ганноверу. Нас випровадили з поїзду. Не було сили зробити кроку вперед. В очах темніло з голоду й виснаження. Хто впав безсилий на землю, того есман дострілював з револьвера. Страшне видовище. Дорога зо стації до табору була густо застелена трупами. Ноги підо мною дрижали, в голові шуміло. Смерть заглядала у вічі.

—"Маріє, рятуй мене Я жити хочу..." Вервицю я стискав у своїх руках. Молитись вже не було сили... Ледве доволікся до табору, не власною силою, бо її в мене вже давно не було.

Дня 15. квітня 1945 року до концентраційного табору в Бельзен вїхали англійські, військові частини й нас визволили з обіймів смерти.

Насувається мені зараз рефлексія: Чому я живий вийшов зза кільчастих дротів концентраків? Тисячі, тисячі моїх співтоваришів фізично сильніших від мене загинули! Я живу. Життя своє й рятунок завдячую тільки Пречистій Діві Марії, що до Неї я так щиро молився на вервиці. Молитва на вервиці мене врятувала від неминучої смерти.

ДЕЩО ПРО КАЛЕНДАР

Перший календар впроваджено за часів Юлія Цезаря в 46. р. до Христа. Від його імени називається він юліянським календарем. Юліянський календар прийняла Церква на Нікейському соборі в 325 році по Христі.

Нині загально уживаний григоріянський календар склав астроном Людвик Лілій. Цей календар затвердив Папа Григорій XIII, від якого він називається календарем григоріянським.

Крім цих двох християнських календарів, які початок ери числять від народження Христа, є ще календарі: египетський, грецький, китайський і перський. Загально пануючим у світі є однак календар григоріянський.

Конечність Покути В Пості

о. В. В.

ГРІХИ модерних, змислових людей збільшаються постійно. Новочасна змислова людина відкидає цинічно Христа, Його Церкву, Його науку... щоб тільки вдоволити свої пристрасні забаганки. Як за часів Ноя людська злоба кликала до неба про пімсту та стягнула Божу кару-потоп, так і сучасні гріхи нарушують Божу справедливість і стягають Божий гнів, який проявляється у формі різнородних Божих допустів, війни, терпіння, хвороб...

Діткнена співчуттям Пречиста Діва, наша Небесна Мати, вставляється постійно за нами у Свого Сина та випрошує ласку прощення. З другої сторони обявляється людям (пр. в Люрд, Фатіма) і старається відірвати їх від гріхів і наклонити до діл покути, до відмовлювання вервиці, до практикування набожества до Свого Непорочного Серця.

За сповнення тих умовин обіцює тривалий мир і спасення многих душ. Однак рівночасно остерігає, що у випадку занедбання тих упімнень, Божа справедливість проявиться у нових допустах-карах.

Добре буде застановитися над просьбою Божої Матери з Фатіми. *"Треба,*—так говорила до дітей Пречиста Діва, дня 13. жовтня 1917 р.,—*щоб люди поправили своє життя і щоб просили прощення своїх гріхів. Треба, щоб більше не ображали Господа Бога тому, що за багато дізнає Він зневаг."*...

Отже Пречиста Діва жадає від нас не тільки жалю за наші провини в минувшині й надолуження за них, але також зміни цебто поправи життя на майбутнє. Бажає Пречиста Діва наклонити нас до цілковитого зірвання з гріхом та рівночасно виробити переконання в нашій душі, що гріх спричинює Богові смуток і стягає на нас Божі кари-досвіди.

Пояснюючи ті слова покути, Луція, старша з дівчинок, що

мала обявлення, говорить: "Що мене найбільше вразило з посліднього обявлення, то ніжність нашої святої Матери, виявлена назовні в просьбі перестати ображати так дуже скривдженого Бога... Як делікатно й чутливо спрямовує Вона свою просьбу до людей!... В міру моєї спромоги бажала б я, щоб ці слова прогомоніли по цілому світі і щоб діти нашої Небесної Матери почули те візвання до боротьби з гріхом..."

Не менше важним є вияснення, яке в місяці лютім 1920 р., коротко перед своєю смертю, дала друга ясновидяча дівчинка, Гіяцинта, коли говорила до Сестри Настоятельки Сиротинця в Лізбоні: "Якщоб люди знали, що то значить вічність, тоді б старалися за всяку ціну змінити і поліпшити своє життя... Умертвлення та діла посвяти-жертви спричинюють Господу Богу приємність.—Утікайте від виставности. Уникайте розкошей та багатств! Дуже любіть святу убожість. Будьте милосердними й добродійними навіть для злих. Про нікого не говоріть зле. Моліться багато за грішників. Моліться багато за священиків, монахів і за владу... Гріхи світа превеликі. Особливо тілесні гріхи ведуть до пекла найбільше душ... Треба діл покути! Якщо люди змінять і поправлять своє життя, Господь Бог готовий ще простити. Та якщо не поправлять життя, то прийде кара!"...

Заповідаючи ці речі, Цариця Неба, здається, була дуже сумна, тому що Гіяцинта дуже часто співчувала з Нею, говорячи: "Бідна Божа Мати! Так мені жаль, що Вона така засмучена."

Якими яркими та могутніми стають перед нами тепер по другій світовій війні ті слова писані в 1920 році. Прийшла війна як Божий допуст, як Божа кара, бо люди не завернули зо злої дороги життя та не творили діл покути.

Приймаймо отже з любовю пророчі слова Пречистої Діви висказані в Фатіма і поправмо своє життя та творім діла покути, щоб направити зло й уникнути Божих досвідів намайбутнє.

Звичайно у Велику Пятницю сильно зворушуються християнські серця, бо в той день святкуємо памятку смерти нашого Спасителя. Та не забуваймо, що у християн кожного дня немов Велика Пятниця; бо кожного дня на наших святих вівтарях відновляється та сама пресвята Жертва, що була колись Богові принесена на Голгофті кривавій. (Босюет).

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА І НАРІД

Др. Ст. Климчук

СТВОРЕННЯ трьох українських католицьких Дієцезій в Канаді—це найважливіша історична подія останніх літ для цілого українського загалу. На нашій Рідній Землі найбільше потерпіли наші браття українці католики. Вони мали свого улюбленого і героїчного Митрополита Шептицького, що перейшов до історії України як один з наших найславніших релігійно-національних провідників, вони мали своїх праведних і діяльних Епископів, свої монаші чини, свої релігійні інститути, культурні та економічні установи, свою пресу.

А хто може заперечити, що такий гарний і великий розвій в краю не був у першій мірі ділом нашої української, католицької Церкви? Найкращим доказом цього це діяння наших найлютіших ворогів. Що зробив Сталін і його прислужники, як тільки вони забрали у свої кігті нашу землю? Вони всякими дикими способами вперше ліквідують наших релігійних Провідників, знаючи що по їх знищенні, легше буде знищити те все, що добре в нашім народі. І хоч Совіти може будуть дбати про матеріяльну розбудову України, бо вона є дуже важною в їхній господарці, однак ніколи не вернуть українцям релігійної свободи, яка була, є і буде найпевнішим чинником нашої національної сили.

Тут в свобідній Канаді нашою головною ціллю не є народня еманципація, а тільки поборювання асиміляції. Ми мусимо бути правдивими і добрими горожанами Канади. Але Канада в заміну за це не вимагає від нас, щоб ми зреклися своєї віри, своєї мови, своїх традицій. Канада не забороняє нам помагати в потребі нашим браттям на Рідній Землі.

Поміч та може бути різна. Може бути грошева, може бути й духова. Може вкоротці сплюндрована Україна попросить нас людей до праці для всіх ділянок життя, бо там ворожа рука їх винищила. До того ми мусимо бути приготовані. Нам не вистачить тільки плакати над гіркою долею нашої Батьківщини. Нам треба користати з тутешньої свободи, пильно працювати, дбати про молодь, щоб наші діти і діти дітей наших все

знали, що вони українці, треба передати їм нашу мову, наш обряд і т.д., а до того ми мусимо мати сильно розбудовані наші установи. Між ними на першім місці мусимо подбати про нашу Церкву. Так як в краю, так і тут в Канаді найпевнішим забезеченням нашого національного розвитку є наша українська, Католицька Церква. Бо тільки спитаймо себе по совісті: Хто охоронив нас дотепер від повної асиміляції тут, як не наша Церква? Чи не правда, що хто покинув свою Церкву, дуже часто перестав почуватись українцем. Хто більше причинився до нашого народнього розвою в Канаді, як не наші Єпископи, Священики і монаші чини? Вони при щирій нашій співпраці постарались, щоб ми мали свої парафії, свої церкви, свою пресу, свої школи, монастирі, шпиталі, щоб ми не гинули в чужому морі.

Тепер завдяки Святійшому Отцеві, Папі Пієві XII, маємо три наші Дієцезії. Даючи нам нових Єпископів, Він тим самим наказав нам взятися до пильної праці так, щоб ми тут придбали те, що стратили в Україні. Що нам знищили в старім Краю, те відбудовуймо тут! Наша свята Українська, Католицька Церква не сміє пропасти, бо без неї і ми скоро пропадемо.

ВГЛЯДАЙТЕ В СЕБЕ...

"Мої браття, як ви хочете зробити великі поступи, вглядайте в себе, нічо перед собою не закриваючи і в нічім собі не підплещуючи,"—каже св. Августин. Справді, хто совісно вглядає в себе, сей пізнає ясно, кільки в чім провинився, чого йому ще бракує, а це пізнання спонукає його не тільки не затримуватися, але рішучо всіми силами змагатися до скорого поступу вперід.

ЗБИРАЙ СКАРБИ БОЖОЇ ЛАСКИ...

Глянь на дрібненьку мурашку, яка вона працьовита, невсипуща, як пильно й запопадливо збирає вона собі в літі те все, що їй на зиму потрібне. Так і ти, християнине, добрими ділами, молитвою, постом та милостинею, збирай собі на цім світі скарби Божої ласки, що тебе будуть веселити всю безконечну вічність! (Святий Августин).

---

10 Божих Заповідей

о. Др. Іван Чинченко

ПЕРЕД проголошенням своїх Заповідей Господь Бог сказав вступ до своїх Велінь, щоб люди знали від кого ці Веління виходять.

"Я є Господь Бог твій, що вивів тебе з єгипетської землі, з дому неволі..."

Подібно і в життю є, коли хто пише листа, то вгорі аркуша пише своє імя, щоб знали, від кого походить цей лист. Коли якась інституція чи уряд видають розпорядження для своїх підвладних, то вгорі аркуша ставлять свою печатку.

"Я є Господь Бог твій..." є печаткою Всевишнього, щоб всі знали, що 10 Божих Заповідей є Божим Законом —Божим Велінням.

ПЕРША ЗАПОВІДЬ БОЖА:

"Не будеш мати інших богів крім Мене."

"Якщо хочеш мати життя вічне, заховуй Заповіді"—сказав Христос багатому молодцеві.

"Господеві Богові клянятися будеш і Йому одному служитимеш"—промовив Спаситель сатані в пустині. (Мт. 4. 10).

Своєю першою заповіддю Господь Бог наказує нам, щоб ми Його почитали, лише Йому одному клянялись і служили. Перша все перша Божа Заповідь зобов'язує нас пізнати Бога, вчитися про Бога, про Його Мудрість, Святість і Всемогучість.

З обов'язку пізнавати Бога випливають інші обов'язки, а саме:

1. Треба навчитись Богопізнання, що є найважнішим із усіх знань. Наука про Бога—це наука наук, це наука-фундамент для всіх інших наук.

2. Треба уважно слухати і уважно відноситись до поучень про Бога та Його діла в Церкві, вдома, тощо.

3. Мусимо читати і слухати читання про Богопізнання, а саме читати св. Письмо, писання св. Отців Церкви.

Обовязки внутрішнього Богопочитання:

1. Вірувати в Бога.
2. Покладати надію на Бога.
3. Любити Бога.
4. Ходити перед Богом, цебто, про Нього памятати і ніколи не забувати.
5. Боятися Бога, вважати гнів Отця Небесного за найбільше для себе нещастя, і стерегтися, щоб не стягнути на себе Божого гніву.
6. Коритися Богові цебто бути готовим завше робити те, що Бог нам наказує, не нарікати на Нього, коли Бог пошле на нас свій допуст. "Не моя, а Твоя нехай буде воля!"

"Нехай діється воля Божа!"—завше повинно бути в наших мислях і в наших життєвих плянах.

7. Поклонятися Йому, як найвищій Істоті.
8. Вихваляти Бога як найдосконалішу Істоту.
9. Дякувати Богові як Творцеві і Спасителеві.
10. Закликати Бога, як Вседоброго і Всесильного Помічника у всякому доброму ділі.
11. Уникати фальшивого шанування Бога.

Обов'язки зовнішнього Богопочитання:

1. Визнавати Бога, хоч би за це треба було терпіти недостатки, скорботи, страждання, хоч би довелось і пожертвувати життям своїм.

Для прикладу і наслідування в цьому Господь Бог ставить перед нами життя і смерть св. Апостолів, перших християн, св. Священомученика Йосафата, наших Єпископів, Священиків і вірних з рідних земель, мучеників католицької Церкви в наші дні.

2. Брати участь в прилюдних Богослуженнях.

Гріхи проти першої Заповіді Божої:

1. Безбожність.—Безбожних людей ще в Старому Заповіті Псальмопівець Давид зве божевільними, що бажаючи позбавитися страху суду Божого і кари за гріхи, намагаються внушити себе і говорять в серці своєму: *Нема Бога.* (Пс. 13. 1.)

2. Ідолопоклонство—узнавати багатьох фальшивих богів замість єдиного правдивого. Невірство в Боже обявлення і Провидіння.

3. Єресь—коли до правдивої науки віри вмішуємо фальшиві погляди, що є противні Божій правді.

4. Розкол—єресь—самовільне ухилення від єдиноспасаючої Католицької, Апостольської Церкви.

5. Боговідступництво— Апостазія—відречення віри через людський страх або для життєвих користей.

6. Розпука—коли чоловік тратить надію на благодать Божу і спасіння.

7. Чарівництво—коли чоловік залишає віру в Бога і вірить силі злих духів і намагається доконувати якесь діло за допомогою злих духів.

8. Забобони—коли віриться в особливу силу якоїсь речі, так, ніби вона мала надприродню, Божественну силу і на неї, замість Бога, покладають надію або бояться її.

9. Лінивство—у відношенні до науки побожности, молитви та прилюдної Богослужби.

10. Любов до чогось сотворенного в більшій мірі, яко до Бога.

11. Чоловікоугодництво—людський згляд—коли через догаджування чоловікові занехаються обовязки догодження Богові.

"Коли б я й досі догоджав людям, то не був би слугою Христовим" (Ап. Павло до Гал. 1. 10).

12. Чоловіконадіяння—коли покладаємо надію на власні сили і здібності, таксамо, як на сили і здібності інших людей більше, як на поміч і ласку Божу.

"Не надійтесь на князів і на синів людських, бо в них нема спасіння" ... "Блаженний той, що його поміч—Бог Якова і надія його—на Господа Бога його..." (Пс. 145, 3 і 5) *Проклятий чоловік, що покладає надію на чоловіка і тіло робить своєю підпорою і серце якого віддаляється від Господа.* (Єрем. 17, 5).

13. Захланство, або жадність набуття майна, бо захланний чоловік більше працює для маєтку як для Бога.

14. Гордість—прибільшений погляд на свої заслуги.

15. Чванливість—показувати на кожному кроці своє "я".

16. Лицемірство—намагання показати себе перед людьми таким, яким не є чоловік вдійсності, не бути чесним, а лише удавати.

Наказуючи шанувати тільки Єдиного Бога, перша Божа Заповідь не забороняє належно шанувати Матінку Божу, Анголів і Святих Угодників Божих, бо шануючи їх християнин не віддає їм Божеського поклону і шанування, а тільки шанує в них ласку Божу, що ділає через них і на нас і просить в них заступництва і помочі перед Господом Богом.

ВІДВАЖНА ХРИСТИЯНСЬКА ДІВЧИНА

Зчинився рух і гармидер на одній із вулиць великого американського міста Н.—Люди стали збігатися на місце катастрофи, де авто переїхало бідного старця. Одні співчувають раненому, другі біжать телефонувати по рятункове поготівля.

Надходить лікар і розсліджує живчик бідного старця.— Лишіть його, каже до приявних, не турбуйте його! Не треба йому лічниці, бо він й так помре за декілька хвилин, бо має дуже велику рану.

Люди стояли безрадно, спочували раненому, не знаючи, як помогти йому. Саме тоді надійшла молода інфірмерка. Зобачивши побитого старця, наблизилася, клякнула біля нього, піднесла легко його голову та почала вголос відмовляти **Богородице Діво,** бо відразу зрозуміла, що смерть його близька, тому й слід подбати про його душу.— Старець спокійно повторяв за інфірмеркою слова молитви. Обличчя випогодилося, він став щасливий, бо в послідній хвилині подибав земського ангола, який допоміг йому ввійти до неба.— Накінець інфірмерка збудила з умираючим акт досконалого жалю.

Нарід стояв мовчки та здивовано приглядався відважній дівчині, що зовсім не журилася приявністю протестантського народу.

Умираючий старець зауважив вервичку, що випала з торбинки дівчини. Був рад дістати її. Дівчина подала йому вервичку. Старець узяв і палко поцілував її, віддаючи Богові духа.

Приїжджає рятункове авто та забирає тіло до трупарні. Інфірмерка кидає незнайому старушкові останній прощальний погляд і відходить. Народ цікаво приглядається, але ніхто не поважився кептувати з її відважного, християнського подвигу, яким віддала преційну прислугу конаючому. Кожен схилив голову перед незнайомою героїнею, що не застидалася своєї католицької віри перед протестантами...

ХОЧЕМО БОГА

НЕДАВНО тому летів понад Атляптійський океан великий американський літак Б-27. Коли вже пролетів тисячі миль, далеко від землі, зіпсувалася машина і по кількох хвилинах із чудового літака залишилися тільки поломані частини До тих частин, киданих розшалілими хвилями неспокійного осіннього моря, притулилися люди—нещасна залога нещасного літака. Полюдськи беручи не було для розбитків жадної надії на рятунок. Проте їхні руки нервозно задеревіли на берегах поламаних крил літака. Від зимної, до болю холодної води і від смертного жаху, підказуваного рештками недобитої свідомости, що зближається страшний кінець у безоднях темного океану, водночас із інстинктовною боротьбою за життя зсинілі уста приречених на смерть почали шептати молитву. Якісь фрагменти давно забутої молитви, вивченої ще колись в блаженних часах дитинства. Може це було "Богородице Діво, радуйся," може "Під Твою милість," а може...

а Мати Божа,
мені раненому поможе,
Бо добрі ліки знає...
Вона людей рятує з моря!

Важко сказати, чи Мати Божа вислухала їхні молитви чи молитви їх матерей. Одно знаємо з газет, що на поміч нещасним жертвам поспішив канадійський літак, віднайшов їх посеред морського бездоріжжя, забрав їх із гирла певної смерти і щасливо привіз на канадійську землю.

Коли їм по належнім відпочинку поставили газетярі питання: "Що думаєте тепер робити?", вони, наче б раніш умовились, сказали: "Зразу підемо до церкви!", а там побачимо.

В ОБОРОНІ ЦЕРКВИ І НАЦІЇ

М. Хомяк

(Продовження)

ВСЕ те дійсно сталось, але, старосту і командантів поліції перенесено з авансом на новому місці за їхню протиукраїнську працю на Лемківщині. Зате о. С. Шалаш згинув дійсно мов вояк на стійці, з польських рук 7. листопада 1943 р. у Мисцовій, дуклянського деканату, осиротивши дружину з діточками і свою милу, гарну Лемківщину, якій віддав усе своє знання і ревну працю зразкового душпастиря та вірного сина українського народу, що в роках 1926—1930 остерігав своїх братів перед зміною своєї прадідної віри і перед переходом на православя. Вияснював їм, що католицька віра—це не "польська віра," як це ввесь час запевняли неворієнтоване населення несовісні провідники-москвофіли чи теж збаламучені в Америці емігранти з Лемківщини. Але йому, як і нечисленним священикам українцям, важко приходилось вияснювати населенню, яке ще від 80-их років минулого століття москвофіли баламутили книжками і пресою русофільського напрямку, що утотожнювали вельми зручно віру й обряд населення з російським православям і приналежністю до Росії під національним оглядом. До того греко-католицькі священики москвофіли, зокрема декілька їхніх старих родів на Лемківщині, не протидіяли цьому помішанню понять і не вияснювали нашим братам шкідливости тієї пропаганди за зміною віроісподання, хоча кожному безсторонньому і безпристрасному діячеві було ясно, що це буде "вода на млин поляків" і тільки вони тягнутимуть користі з непотрібно розпутаної боротьби на релігійному чи політичному тлі на Лемківщині.

Чи зясовують собі нині свою відповідальність?

Вкінці великий хаос у поняттях населення Лемківщини під політичним і релігійним оглядом спричинив часопис "Лемко", видаваний емігрантами-москвофілами від 1. січня 1928 р. в Ню Йорку, опісля у Філядельфії, згодом у Клівленді і знову в

Ню Йорку та надиланий масово в листах на Лемківщину.

Раніше поширювані часописи і книжки руссофільського напрямку були однозгідні в одному: в поборюванні українців усіми засобами, навіть при допомозі віковічних ворогів. Бо ж чи це дійсно не іронія долі, що саме москвофіли, розпутавши своєю довголітньою пропагандою релігійну боротьбу в роках 1926-1930, завели тих же збаламучених лемків в обійми поляків, перед якими несвідоме різних інтриг та політичних плянів населення Лемківщини шукало порятунку переходом на православя, бо лишень воно, як запевняли несовісні агітатори, могло його захоронити перед національною смертю цебто перед поляками?

Душевні і моральні муки.

Тимчасом щойно з переходом на православя почались душевні і моральні муки гірко розчарованих лемків. Вони побачили, що їхні дотеперішні провідники завели їх у сліпий кут та їх обманули. Отже майже в усіх народних школах на Лемківщині зявились учителі поляки, а не учителі лемки, які лишень 4 роки (від 1933-1937) вчили дітей з букваря в лемківській говірці, зладженого одним з найближчих співробітників О. Гнатишака учителем Методієм Трохановським, а пізніше перейшли виключно до польської мови і то вже від першої кляси. Православні ж пан-отці, прислані варшавською митрополією, повели урядування в польській мові так, як це вже польська влада осягнула в Православній Церкві на північно-західних українських землях; до того введено всюди навчання релігії теж у польській мові по школах і співання польського гимну "Боже цось Польскен" підчас Служби Божої. Але і цього було ще полякам за мало, тому на основі декрету президента 3. листопада 1938 р. треба навіть богослуження відправляти в польській мові. Зрештою і саму назву Православної Автокефальної Церкви в Польщі змінено на *Польські Автокефальні Косцюл Православні"*. Цього не бачив ніхто із збаламучених у греко-католицьких церквах, ні раніше, ні тепер. І ось коло 1932 р. переходи на православя припинились. Ба що більше, деякі з новонавернених задумали назад вернутись до віри своїх прадідів, але яке ж було їхнє здивування як польська адміністраційна влада (старости) почала вживати всіх засобів, щоб унеможливити поворот до греко-католицької Церкви. А щоб не допустити до такого повороту і в майбутньому—в 1932 р. виринула думка відокремити Лемківщину зміж юрисдикції греко-католицького епископа в Перемишлі, що теж і сталось з початком 1934 р.

Нечуваний закид.

Підчас побуту папського нунція Мармаджі у Криниці в серпні 1933 р., з'явилась—читаємо в тайних документах, оголошених молодим нашим істориком д-ром Миколою Андрусяком—у нього делегація москвофільська і в імені лемківського населення передала меморіял проти перемиського Владики Кир Йосафата, бо він—як повідомляла поліція у свому звіті з 7. серпня 1933 старосту в Новому Санчі—"руйнує греко-католицьке віроісповідання !) і змагає до православія ?!); цим його змаганням протиставиться місцеве населення і просить Нунція створити окреме лемківське єпископство з осідком у Криниці." Чи ж це не парадокс? Адже ж самі москвофіли закидали ввесь час у своїй пресі Кир Йосафатові не прихильність до православя, лишень обсаду парафій на Лемківщині українськими священиками, які ширили між населенням українську національну свідомість. На думку москвофілів, саме діяльність українців між населенням довела до відступлення лемків від греко-католицької Церкви і переходу на православя. В дійсності православя ширилось передовсім по тих парафіях, де греко-католицькі священики були русофільського напрямку.

Колиж цей факт переходу лемків став такий очевидний, тоді аранжери релігійної боротьби не завагались видвигнути нечуваний закид проти Кир Йосафата, щоб оправдати за всяку ціну свої заходи за відокремленням Лемківщини зпід його юрисдикції, щоб тим швидше її вповні спольонізувати. З плянами польонізації Лемківщини не скривались зрештою поляки, як це видно з довірочного звіту старости в Новому Санчі до краківського воєводи з 20. жовтня 1933 р., в якому він підтримав прохання москвофілів про оснування окремого лемківського єпископства або бодай єпископа помічника, як чинника вельми корисного до спольонізування лемків. І дійсно пізніше відокремлення Лемківщини сприяло вельми польонізації лемків. Тому то польська дипломатія зробила все можливе, щоб вирішити цю справу у свою користь.

В наслідок тих заходів появився декрет св. Конґреґації для Східної Церкви з 10. лютого 1934 р. про відокремлення Лемківщини і створення Апостольської Адміністратури з 9-ох деканатів і 121 парафіями перемиської епархії, з важністю на 10 років цебто до 1944 р. Та проте і тут вибух війни перешкодив полякам здійснити їхні пляни, бо по смерті Ап. Адміністратора Якова Медвецького 27. січня 1941 р. його наслідни-

ком став від 3. лютого 1941 р. о. Олександер Малиновський, який уже від другої половини 1940 р. як Генеральний Вікарій і так виконував фактично обовязки хворого Ап. Адміністратора. На цьому важкому і відповідальному становищі перебув він аж до кінця 1945 р. Своєю жертвенною працею і тактовною поведінкою новий Ап. Адміністратор разом з ревним і відданим українським греко-католицьким духовенством та українськими учителями і кооператорами, які осіли на Лемківщині по розвалі Польщі восени 1939 р., не лишень поглибив релігійне життя та національну свідомість між українським населенням Лемківщини, але й можна сміло сказати, підготовив ґрунт під замирення на релігійному полі між братами найдалі на захід висуненої вітки одного українського народу.

(Далі буде).

БРАК РЕЛІГІЇ—ПРИЧИНА САМОГУБСТВА.

Швайцарське статистичне Бюро оголосило, що від 1876—1900 було в Швайцарії 650 самогубств на рік, найбільше ж поміж протестантами. При тім згадане бюро додало: "Католицька релігія подає своїм вірним велику моральну силу, що нею вони годні відганяти всяку самогубну гадку. Подібно католицька релігія ставить сильну греблю розводам і скріпляє християнські родини!"

Не може поповнити самогубства, хто вірить у Бога та в пекло. Бог дав нам життя, щоб ми вживали його. Маємо право уживати своє тіло, але не сміємо нищити його, бо воно належить до Бога.—За знищення Божої речі Бог карає пеклом.

Як міг би убити себе той, хто вірить, що зараз по смерті піде на вічні муки до пекла?— Коли ж хтось не має віри в Бога, що за добро, чесноту надгороджує, а за зло, гріх карає, той не має сили терпіти, приймати спокійно хвороби, невдачі і розчарування...

Один робітник хвалився, що потрапив відобрати своїй жінці віру та відзвичаїв її від ходження до церкви. Ввечорі згаданий робітник вернувся додому і застав багато людей перед власною хатиною. — Що сталося?—спитався робітник... "Нещастя в вашім домі! Ваша жінка втроїлася!"—відповів хтось.

Робітник убіг до хати. Жінка лежала на лаві. На столі був лист самогубниці: "Нещасний мужу! Поки я була релігійна та ходила до церкви, я мала силу терпіти твоє варварство, побої, знущання. Відколи ж ти відобрав мені віру, життя моє стало пеклом, якого я негодна була довше зносити!"

РОЛЯ ЖІНКИ В СІМ'Ї

О. М.

"НАШЕ ЖИТТЯ"—Орган Союзу Українок Америки, в числі за жовтень, 1949, порушує актуальну тему "Роля жінки в житті родиннім і громадськім," де стверджує, що "Довгими віками була жінка у своїй родині тихою, непомітною робітницею, що нераз всі обовязки родини тримала на своїх плечах, але цього якось ніхто не признавав."

Що жінка-мати виховувала своїх дітей на чесних, свідомих громадян, що вона була основою моралі нового покоління і так давала напрям всьому житті, що вона тратила коло дітей своїх найкращі молоді літа, що для своїх дітей вона зріклась особистих радощів і відпочинку—про це не варто було говорити, бо це самозрозумілий її обовязок.

"Сучасна жінка вже добре розуміє своє місце в суспільстві і свої обовязки як матері й господині, але разом з цим і як свідомої громадянки."

В кінцевих висновках авторка статті підчеркує, що:

"Завдання сучасної жінки-матері надзвичайно великі й почесні. Обовязком сучасної жніки-матері є не тільки дати людству здорове тілом і духом нове покоління, але й виховати його до боротьби з тими тяжкими обставинами, серед яких проходить життя нашої молоді.

Завданням сучасної жінки-матері є виховати нове покоління, мусить знайти вихід з того стану, у який попало все людство після страшних воєн, що не тільки знищили багато фізичних людських сил, але головно підірвали моральні сили. Захитані моральні основи людства, загублене поняття добра і зла, загублене розуміння чести й гідности. І лише розумна і сильна мати може привернути нації рівновагу, через виховання нових молодих сил."

ХТО ТАКІ МЕНОНІТИ?

о. С. Х., ЧНІ.

МЕНОНІТИ це збір баптиських сект, що повстали в Голяндії в початках 16-го століття.—В Америці та в Канаді вони звуться менонітами, а в Голяндії попросту *баптистами*. Назва меноніти пішла від імени апостата Менна Сімонса, що оснував їх.— Менно зорганізував їх, усмирив їхню буйність і жорстокість, "перетворюючи їх у громаду Святих" по прикладу перших християн.

Коли ж в Європі інші сектанти стали переслідувати їх, так меноніти вибралися до Америки та Канади шукати спокійного притулку для себе та для своєї релігії.

В 1632 році меноніти окреслили в Голяндії в 18-ох артикулах своє "Вірую."— Ці артикули їхнього вірування прийнялися здебільша між усіма відмінами менонітів, бо меноніти поділені на різні секти, як це буває з усіма тими, що відступили від Католицької Церкви.

II.—ВІРА МЕНОНІТІВ.—Меноніти вірять у Пресвяту Евхаристію та приписують її прийняття двічі на рік своїм визнавцям.— Перед або зараз по прийнятті Евхаристії буває між ними обмиття ніг "Святих Христових визнавців."— Хоч вірять у Пресвяту Евхаристію, проте не мають її, бо не мають правдивих священиків, як і всі інші сектанти.

Меноніти вірять у хрещення дорослих, але за баптистами відкидають хрещення дітей, хоч хрестять своїх визнавців через полиття водою, а не через занурення, як це роблять баптисти.

Місцеві їх церкви незалежні одні від других. Кожна громада полагоджує самочинно та по-своїому всі свої церковні справи.

Крім хрещення дітей меноніти забороняють своїм сторонникам іти до суду для полагодження спорів, бо це негідне християн.—Забороняють присягу, хоч була б вона конечна.—Не дають розводів, хіба в випадку перелюбу.—Одні з них вірять за Кальвином, що Бог одних призначив до пекла, тому й вони негодні спастися, хоча б і хотіли, другі ж відкидають призначення до пекла як єресь, бо це було б противне Божому милосердю та доброті, що бажає спасти всіх людей доброї волі та запевнити їм вічне спасіння в небі.

III.—ЩО ТРЕБА ДУМАТИ ПРО МЕНОНІТІВ.—Це бідні люди, що зблудили з правдивої дороги, покинувши Христову Церкву та видимий провід Римського Папи.

Мають вони деякі правди Христової віри, але дуже багато повикидали чи поперекручували. Нема в них Святих Тайн за винятком хрещення та подружжя, бо не мають правдивих Священиків.

Нема згоди між їхніми сектами, бо нема авторитету найвищого Пастиря, Папи Римського, якому Христос через Святого Петра поручив пасти душі та провадити їх до неба.—Нема ненарушности подружжя, бо принаймні в випадку перелюбу дозволяють на розвід.—Нема в них спонуки любити Бога, бо деякі їх церкви признають вічне призначення Богом людей до пекла.—Як може людина любити Бога, коли її віра навчає її, що вона може бути поміж призначеними Богом на вічні муки в пеклі?

Направду, направду, кажу вам: якщо не їсте тіла Сина чоловічого й не пете крови його, не маєте в собі життя. Той, хто їсть моє тіло й пє мою кров, має вічне життя, і я воскрешу його в останній день. Бо тіло моє справжня пожива, й кров моя справжній напиток. Хто їсть моє тіло й пє мою кров, перебуває в мені, а я в ньому. (Іван 6, 53-56).

Коли говорю мовами людськими й ангельськими, а любови не маю, то став я наче та мідь, що пусто бренить, і мов той бубон, що голосно гуде. Коли маю пророчий дар, і ясно бачу й розумію всі таємниці й усе знання; і коли віра в мене така сильна, що може переносити гори з одного місця на друге, то якщо любови в мене нема,—я нічого не варт. І навіть коли майно своє роздам на милостиню вбогим, і тіло своє на спалення віддам, а любови не маю, то все те ні на що не придасться мені. (Кор. 13, 1-3)

ГОРЕ ВОРОГАМ СВЯТОГО ХРЕСТА!

Павло Шпилька

ХРЕСТ це знамено нашого спасення. Христос відкупив нас хрестом. До Христа святий хрест був знамям ганьби та сорому. Хресною смертю старинні Римляни та Жиди карали найбільших злочинців, уважаючи хресну смерть познакою Божого прокляття: *Проклятий,* хто висить на хресті. Хрест для паган був *нерозумом,* а для Ізраїльтян *згіршенням,* каже святий Павло.

Для нас християн, що відродилися в Христовій крові, хрест стався *Божою силою.*

Хрестом Спаситель зняв з людей Адамове прокляття та присуд пекла, знищивши його у своїй крові.

Хрестом Спаситель привернув людям Боже синівство та право до неба.

Хрест для Божих дітей це нехибна дорога до небесного щастя.

Хрест—запорука вічного блаженства: *Якщо хтось бажає бути моїм учнем,*—мовив Спаситель,—нехай візьме свій хрест *і йде за Мною!*

Хрест—потіха посеред земських терпінь і горя, сила зболілих душ на долині сліз.

Правдиві християни люблять святий хрест, зчаста цілують його. заявляючи свою віру в Розпятого Спасителя.

При смерті ж Христові учні пригортають хрест до серця та спокійно віддають Богу духа, певні, що при хресті пробуває Боже благословення та вічне спасіння!

Як Божі вибранці люблять святий хрест, так Божі вороги та прислужники диявола, *сини прокляття* ненавидять святе знамено хреста, відчувають жах перед ним, бо хрест для недовірків—це знамя їхнього прокляття за незгідне з хрестом життя.

Не дивниця! Диявол, їх батько: *Ваш батько диявол*— негоден стерпіти св. хреста, бо хрестом закінчилося його володіння над душами!

Жадна диявольська чи людська злоба не зможе повалити та знищити хреста. Горе тому, хто намагається повалити хрест,

бо хрест, падаючи, розчавлює своїх ворогів, й опісля побідно та тріюмфально знову блистить у світі!

Зухвалий вояк.—Отець Варін відвідав один шпиталь. Між хворими зобачив одного каліку, що виглядав напричуд спокійно. — Приятелю, заговоривив священик, інфірмерка сказала мені, що ти тяжко хворий... Правда?—

—Отче,—відказав вояк,—відложіть ковдру та подивіться! Священик аж задеревів від жаху... Це ж тільки людський тулуб без рук і ніг!...

—Сину, жаль мені тебе, промовив зворушений священик.

—Отче, не жалуйте мене, бо таке саме я вчинив хрестові! Ми йшли до регіменту. По дорозі зобачили хрест. Я видрапався на гору та шаблею відтяв ноги і руки Розпятому Спасителеві. Ледве ми дійшли до табору, страшний бій закипів на полі. Я пішов битися з ворогом. В першій зустрічі я опинився в стані, в якому тепер бачите мене. Благодарю Бога, що скарав на землі моє святокрадство, щоб не карати його в пеклі навіки!

Три зіпсуті юнаки, підпивши собі в коршмі, вдерлися до церкви, щоб розбити чудове Розняття Спасителя. Перший із них, що дерся по драбині, упав на землю, кличучи: Вогонь палить мене! Я негоден!— Виліз другий із молотком... Таке саме явище... Піт, гаряч, вогонь...— Не важуться продовжати святокрадства. Тікають із церкви. По місяці перший святокрадник паде з даху та друхоче собі кості, другому віз переходить колесами через шию, третій умирає в старості, але святокрадські руки так дубіють, що треба було їх поломати, щоб зложити тіло до труни!

Три косарі ішли косити траву. Проходячи попри хреста, один з них богохульно зажартував собі з Розпятого Спасителя: Чому так ти перекривив голову?— Другий ударив у бік Спасителя. Третій ригнув якимось проклятям.

Кара Божа спала на всіх трьох. Першому так викрутило шию, що негоден був зняти очей до неба.— Другому зявився невилічимий чиряк у боці, що по сімох роках терпінь загнав нуждаря до гробу.—Третій дістав параліж і досмерти мучився в ліжку за те, що насміхався зо Спасителя: Чому не ходиш? Чи твої ноги спараліжовані?— Що вчинили Спасителеві на хресті, тим Божа справедливість покарала їх!

Зухвалець.—Семінаристи йшли на прохід. Під хрестом на роздоріжжі стояло декілька мужчин. Деякі з них забажали покепкувати собі з Божих слуг і з релігії. — Ах, кому ви служите? Оттому Христові, що висить на хресті?—промовив один. Звернувшись до хреста, закликав: —Нуже, Розпятий Христе, ідуть твої слуги! Зійди з хреста привітатися з ними! —Христос не відповів на зухвалий визов. Оттоді зухвалий кепкун вийшов на педестал хреста, схопив тіло Спасителя та хотів відорвати його від хреста: *Сходи з хреста, а ні, то стягну тебе!*— Напружив усі сили... Спотикнувся та повалився на землю. Товариші до нього: Вставай!— Не відповів. — Схиляються... Безбожник неживий!— Жах обняв семінаристів.— Панове, промовив один із молодих ченців: Христос не дозволить безкарно кепкувати з себе та зо своїх слуг!

СМІХОВИНКИ

Пані: Горпино, я знайшла в тебе свої ручники.
Горпина: От, бачите, пані, а ви журились, що вони пропали.

Композитор підходить у товаристві до одної панночки і питається:— Чи Ви музикальні?
—Так, трохи.
Молодий композитор сідає за фортепян і починає грати. Після цього питається панночки:— А тепер скажіть, що це?
—Фортепян,—відповідає вона спокійно.

Пані: Бажаю купити панчохи.
Продавець: Добре! Але яке число?
Пані: Що значить, яке число?—Та ж хочу купити одну пару панчіх! Хіба ви думаєте, що я маю сто ніг?

Тітка: Уважай, Івасю, бо в яблуках бувають хробаки!
Івась: Або що? Хіба я боюся хробака?
Тітка: Можеш його легко зїсти!
Івась: Е, нехай сам хробак уважає, щоб його не зїв!

Газдиня до прохожого: Я не годую таких, як ви волуцюг і неробів!
Прохожий: Пані, я не потребую, щоб ви мене годували. Поставте лиш миску на стіл, то я сам себе нагодую!

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

MARCH, 1950

CHRISTIANITY IN THE UKRAINE

By Rev Michael Schudlo C.Ss.R.

What is Rite?

RITE is the external form of worshiping God. It is a crystylized method or collection of religious ceremonies, liturgical acts by which men express their internal belief in God and show outwardly their love to the Creator, displaying externally their innermost sentiments towards their supreme Master and Lord.

In a derivative sense Rite means a group of persons within the (Catholic) Church having their own liturgy and liturgical language with various Church services, their own Canon Law, local customs, own spirit, ecclesiastical government composed usually of their own Patriarch, Archbishops, Bishops and Priests, who are always subject to the general law of the Church and to the Pope as supreme head and vicar of Christ's Church.

Rite, therefore, comprises prayers hymns, different bodily motions, ceremonies, benedictions, the manner of saying Mass, of administering Sacraments, the language of the Church's services, the Church vestments, vessels, and the styles of the Church. Briefly, everything that bears a relation to worshipping God and the sanctification of man, being the external symbol of our faith. All that arranged into a definite systematical unity, in an uniform sysetm is called Rite.

Different Rites

Within the Catholic Church there are different Rites among the nations that belong to the same fold of Christ. That means that their Priests say Mass and administer the Sacraments in their own language and peculiar ceremonies, and they are ruled by their own peculiar set of Church laws. And still they all are Catholics!

What Rites are there in the Catholic Church? The Byzantine Rite in the East and the Latin in the West are the two of the most widespread of all Rites. This is due to the influence of the Patriarch of Constantinople over the East and to the influence of the Pope over the West.

So in the East as well as in the West there were different Rites. In the East the influence of the Patriarch of Constantinople was not so strong as to impose to the whole East the Greek Rite as was the influence of the Pope over the West, where the Latin of Roman Rite, formerly used only at Rome, suppressed all other Rites, especially the Gallican once used throughout all of Europe. Meanwhile the East is continuing until now to use

its different Rites.

The chief Rites of the Oriental Church are:

Alexandrian, Coptic, Ethiopian, Syrian, Maronite, Malabar, Armenian, Italian-Greek, Byzantine. The last one was the most widespread and the most important, which in olden times predominated in the whole Byzantine empire due to the influence of the royal crown and to the power of the Patriarch of Constantinople.

The Byzantine Rite transplanted in the various Slav nations was partly enriched by national customs and traditions of these peoples and thus became Ukrainian in Ukraine, Bulgarian in Bulgaria, Romanian in Rumania.

The difference in Rites does not break the marvelous unity of the Catholic Church. How is this possible? What does it mean to be a Catholic?—Some people think, that to be a Catholic one must attend Mass on Sundays, abstain from eating meat on Fridays, to make the sign of the cross, to honor the Blessed Virgin Mary or to belong to the Roman or Latin Rite.

They all do not know the essence of being a Catholic. How can we, then, recognize a Catholic from a non-Catholic?

Three things are required for being a Catholic:

I. That one profess and believe the same faith taught by our Savior, Jesus Christ.

II. That one use the same seven Sacraments instituted by Our Lord

III. That one recognize as the visible head of the Church on earth the Bishop of Rome, the Pope.

All Catholics, Pope Pius XII declared in 1944, must be united in faith, in receiving the same Sacraments, in obedience to the Pope and the Bishops, and in charity for all who belong to the Catholic Church, the Bride and the Mystical Body of Christ.

There is nothing else necessary outside of these three things. Anything else is of secondary importance, because it is not essential to being a Catholic. Such are different rites, national customs and traditions, ecclesiastical discipline, etc. They may vary according to the various character, dispositions, mentality of the peoples, who are real Catholics, for they fulfil the above-mentioned conditions required for being Catholics.

Origin of Rites

The origin of the different Rites within the Catholic Church hearkens back to the dawn of Christianity itself. After the descent of the Holy Ghost the Apostles separated to preach the Gospel in many different lands, to administer the Sacraments, to meet together for prayer, for reading the Scriptures, for singing Psalms and especially for the breaking of Bread. They did it in the manner they best knew.

In the Old Testament God Himself revealed the ceremonies of the sacrifices to be offered to Him. In the New Testament our Lord did not elaborate a detailed Liturgy. He determined just the essence or the principal parts of it as using bread and wine for Mass, water for baptism, etc.

The different ceremonies or sacred acts as to how the Sacraments are to be administered or Mass to be said in its accidental parts have been developed with the progress of the Church under the guidance of the Holy Ghost.

The first Mass celebrated by Christ Himself on Holy Thursday before His cruel death upon the cross was very simple. Our Blessed Saviour took bread, gave thanks blessed and broke it, said over it the words of consecration and gave it to the Apostles to eat. He did the same over the wine. This Mass is the model for all Masses.

During the first centuries there was more or less one Rite in the Church of Christ. By that time even at Rome Mass was celebrated in Greek. The Latin Rite began to envolve in the third and fourth century. Latin became the spoken language of the people and the Greek Liturgy was consequently translated into Latin. It took a long period of time before the Rite developed to its present form.

The same was done elsewhere. Different people have different characteristics, various national customs, peculiar traditions, history, singular way of living, thinking and behaving. All that logically exerts a remakable influence upon the divine worship and the subsequent development of the respective Rites, although Christ's doctrine remains the same throughout the world, preserving the marvelous unity of the Catholic Church.

Man manifests naturally his internal feelings. He shakes hands to show sympathy to a friend. He clasps the hands in approval of the feats of his friend. Consisting of body and soul, man adores God with both, manifesting in words, deeds songs and other external signs what his soul and heart know and feel.

A hot-blooded sanguine man manifests to God his homage otherwise than a sedate phlegmatic. A mystical Oriental will worship the Lord in a way, that does not fit a practical, hurrying man of the West. The grace does not destroy the peculiar characteristics of the people, but perfecting them builds upon them the kingdom of God.

Thus the worship of the same God in different places of the earth takes on the form proper to the intelligence, sentiments, mentality, adopting the Gospel of Christ to the local traditions, customs, temperament, dispositions of the varions peoples, and forming various ceremonies to enhance and render God's worshipping respectable to the minds of the people, who are prone to judge such things from external appearances, for they express man's relation and love to the supreme Lord in a more dignified manner, that is quite natural to that people.

Just as different nations have their particular styles of clothing, their own habits, dances folksongs, which although differ from the other peoples customs and traditions do not destroy the unity of the human race, so the different Rites do not destroy, but rather adorn the unity of the Catholic Faith. It is one thing to possess the faith, but it is another thing to give an external expression to this faith. By particular Rites the people of the same Christ's Church differ in the outward, liturgical expression of the same faith, displaying a marvelous richness of the human mind and heart, that finds so many ways to love, worship God and to sanctify men according to their intimate nature, individual capacities, views and inclinations.

Developing the peculiar capacities of various peoples the Catholic Church has many Rites more or less beautiful and expressive of God's cult, depending from the individual, esthetic, cultural qualities of the people. The Catholics know well that the faith is the foundation of their eternal hopes and the Rite is only expression of their faith. Faith saves. Rite only helps man to reach heaven and secure his eternal salvation.

Text of Pope's Christmas Message Urging Fight on Militant Atheism

DO not allow yourselves to exchange heavenly and everlasting goods for those that are perishable and fleeting, especially in this age when upright and beneficent insitutions are lending a more sympathetic ear to your cry, and, understanding your plight, are resolved to guide you along the ways of justice.

You often place your faith and trust in men who are as positive in promising to solve all your problems as they are incapable of effecting the facile solutions which they hold out so dazzlingly before your eyes—indeed, some of these problems do not admit of any easy solution owing to the very limitations of human nature. Reserve, then, this faith and trust in the first place for the promises of God, who does not deceive.

You are rightly solicitous for your daily bread and a suitable home which are indispensible for your maintenance and that of your families; see that this solicitude is not in conflict with your heavenly destiny. Let it not make you forgetful or neglectful of your soul and of the imperishable treasures which God has entrusted to you in the soul of your children.

Let it not obscure the vision or hinder the gaining of those eternal goods which will constitute your everlasting happiness and which become a reality in the supreme good for which we are created: our happiness in God. Only a society illuminated by the dictates of faith, respectful of the rights of God, certain of the account which responsible leaders will have to render to the Supreme Judge in the depths of their conscience and in the presence of the living and the dead— only such a society will be able to interpret correctly your needs, and just aspirations to defend and fight for your rights. To guide you with wisdom in the fulfillment of your duties in accordance with the hierarchy of values and the harmony of domestic and civil life that nature has established.

Do not forget that without God material prosperity is for those who do not possess it a tormenting wound while for those who do it proves a death trap. Without God intellectual and aesthetic culture is as a river cut off from its source and its outlet; it becomes a quagmire filled with sand and mud.

Expectations From Holy Year

We expect from the holy year, finally, the return of international society to the plan mapped out by God, according to this plan all peoples—in peace and not in war; in collaboration and not in isolation, in justice and not in national selfishness— are meant to make up a great human family bent on the advancement of common interest, through mutual aid and a fair distribution of this world's goods which are a treasure entrusted to men by God.

Beloved sons. if ever there was an occasion which seemed propitious for exhorting the rules of people to thoughts of peace, that of the holy year seems to us the most propitious of all. It is, and is intended to be, an urgent appeal and at the same time a contribution to the brotherhood of nations.

Here in Rome, the mother of peoples, there will meet together innumerable groups of pilgrims of different races, nations languages, customs and character. And within these very walls they will live together, they will meet on the same streets, lodge in the same hotels, take part in the same rites, quench their thirst at the same spiritual fountains, enjoy the same consolations; their will be among them those who were commanded to deal out death to those who suffered its terrible effects, the invader and the conquered, the keeper of the barbwire prison-camp and the prisoner who endured its cruel confinement. Have we not, then, reason to believe that these thousands and thousands of our devoted sons and daughters will become the faithful vanguard in the crusade for peace, and that with our blessing they will bring home with them the meaning and the power of the peace of Christ, to win new recruits for so holy a cause?

God forbid that "truce of God," the augury and inspiration of peaceful counsels, should be disturbed or violated by reckless schemes not only on the part of nations, but of different groups within the same country. Such a sacriligious hand could call down upon itself the just anger of God and would incur the most certain condemnation of all kind.

We expect, then, a great homecoming during this year of extraordinary grace; great because of the number of children for whom we reserve a most affectionate welcome; great because of the distance some of them will have to come, great because of the immensely beneficial results that will derive from it without fail. May all our sons and all men of good-will lovingly undertake not to disappoint the hopes of the common Father, who holds up his hand to heaven in prayer that the new outpouring of divine mercy upon the world may surpass all expectation.

Reveals Countenance of God

Because of this meeting of compassionate and gentle love which will spread the flame from Rome all over the world, every return to God, to Jesus Christ, to the Church and to the divine plan, will be sealed by the loving embrace of the Father of Mercies, who pardons the every fault and remits the every punishment of him who loves. Jesus has revealed to us the real countenance of God; portraying it in the Father who welcomes, embraces, forgives the prodigal son who returns heartbroken but with confidence to the home he had foolishly left.

If the jubilee is a time of extraordinary return for men, it will be for God an occasion for more generous and loving pardon.

And who does not stand in need of God's forgiveness? Although the Lord is already to pardon, he does not dispense the sinner from the necessity of sincere repentance and due expiation.

Let the Holy Year, then, be chiefly a year of repentance and expiation. Interior and voluntary repentance together with expiation are the indispensible perquisites of every human renovation. They signify a halt in the downward course; they express an acknowledgement of one's own sins, they manifest the sincerity of one's good-will.

The value of voluntary expiation is enhanced when it is collective and offered in union with the chief expiator of the sin of men, Jesus Christ Our Redeemr.

During the Holy Year which recalls the expiation of Calvary, expiate, beloved sons, your own sins and those of others; bury all the past in sincere repentance, persuaded that if the present generation has been to grievously stricken by chastisement fashioned by its own hands, it is because it has sinned with great deliberation and wantonness.

There passes before our eyes, as in mournful procession our eyes, countenance of orphans, of widows, of mothers who await the homecoming of one who perhaps will never come back to them, of those who are being persecuted for justice and religion, of prisoners, of the refugees, of those who enduring forced exile, of those in jail, of the unemployed, the oppressed, the physical and the mental sufferers, of the victims of every form of injustice. So many tears bedew the face of the earth, so much blood enpurples it. These are indeed an expiation in themselvs, and often for faults of others, still they call in their turn for further expiation, so that guilt may be wiped out and the smile of you restored.

Who will want to separate himself from this world of expiation, which has for its head the Divine crucified in person, and embraces the entire church militant?

With such generous promises on the part of God, never perhaps was the holy year better suited to counsel gentleness, indulgence and pardon, between man and man.

SOVIET FARCE

A new national anthem, in which the Ukrainian pledge themselves to "smash all enemy attacks" as a country that has been "reunited forever and ever" under Soviet power, has been approved by the presidium of the Ukrainian Supreme Soviet.

At the same time, the Presidium approved a new Ukrainian national flag and changes in the Ukrainian coat of arms.

The flag consists of two horizontals of red and azure with a golden hammer and a sickle and a gold five-pointed star impressed upon a red stripe, which is to constitute the upper two-thirds of he flag's width. The former Ukraine flag was similar to the USSR flag, except that the initials of the Ukraine Republic were below the hammer and sickle emblem.

The Kiev newspaper, Ukraine Pravda, hailed the anthem editorially, reminding Ukrainians that much work lies ahead of them but that the successes achieved so far inspire "new attacks of frenzy and war hysteria in the camp of imperialism."

THE GREAT PROMISE OF FATIMA

"I promise to assist at the hour of death, with the graces necessary for salvation, all those, who, on the first Saturdays of five consecutive months confess, receive Holy Communion, recite part of my Rosary and keep me company for a quarter of an hour, meditating on the mysteries with the intention of offering me reparation."

Why I Do Not Want To Go "Home"

By Ivan Bahryany

V

IN the years 1932-1939, the Bolsheviks annihilated the entire Ukrainian intellectual class: scholars, writers, artists, military men, political workers and thousands and tens of thousands of thinking people who formed the highest stratum of the people. Many of them were Communists who had fought heroically in the October Revolution, for its slogans of liberty and justice, equality and brotherhood, and who had during the entire time been true to these slogans.

Stalin, trampling upon these slogans with his anti-national policy, destroyed those people who remained true to them to the end.

Bolshevism annihilated them to rid the Ukrainian people of its spiritual elite, who were aiding them toward freedom and social justice. It annihilated them, after first subjecting them to a terrible inquisition and such tortures as were only known in the Middle Ages, and then shot them or sent them to prison in distant Kolima, Solovki, Franz Joseph Land, etc.

Thus perished many of my friends and comrades: Thus perished the writers, Hrihori Kosynks, D. Falkivsky, B. Antonenko-Davydovych, E. Pluzhnyk, B. Teneta, D. Zahul, M. Yohansyn, M. Kulish, S. Pylypenko, O. Slisarenko, Brasyuk, Drav-Khmara, M. Ivchenko, H. Shkurupi, Yu Shpol, Hr. Epik, Pidmohylny, M. Vorony, M. Zerov, and others...

Artists: I Padalka, Sedlyar, Vrona, and others.

Army officers: Yakir, Dubovy, Tyutyunyk, etc.

Thus perished the professors: Hermayze, S. Efremov, Doroshkevych, etc.

This list is as long and endless as is our tragedy. Many active Ukrainian Communists ended their lives by suicide as the narkom (People's Commissar) Skrypnyk, the Communist writer Khylovy, the head of the Council of People's Commissar of the UkSSR, Lyubchenko, etc.

Among all these tortured leaders of the Ukrainian art, literature and science, there were many great names and men of undoubted talents, known and honored not only in Ukraine.

Many of them were my companions and friends and I can certify that they were not "enemies of the people," but of the contrary were ardent patriots, highly intellectual and honorable sons of workmen and peasants and inflexibly honorable people. That is why they were annihilated.

With them I passed over the thorny path of Bolshevik prisons and concentration camps. With many I sat in one cell where I was beaten and tortured with them.

I call upon all Ukrainians in America to mark my words, and especially the Ukrainian Communists: thus perished among others your well-known Communist author, M. Irchan, thus perished all the Galician Communists, who had be-

leived Stalin and had come to the USSR to build Soviet Ukraine in a "brothely union" with red Moscow. They were annihilated because they were Ukrainian Communists and believed in the hypocritical Bolshevik talk about the right of the nations to "freedom"... even to "separation," and hoped to carry that "right" into practice. Many living witnesses can say where the bones are lying of such men as Hritsay, Badan, Krushelnytsky, etc.

And if the American Ukrainian Communists today come out against us, Ukrainian fugitives from Bolshevism, and try to send us back, they are carrying out the role of Cain. Let them go themselves to that "Stalin's paradise" and stay there a few years. Then, if they wish, let them speak.

Besides the prominent and well-known members of the higher intellectual class, there were murdered during these same years a mass of unknown intellectuals. And all because they were Ukrainian and because by some mere word spoken perhaps 20 years before, they had expressed their dislike for the occupying regime of Moscow. For that they were declared "enemies of the people" and were murdered in such a manner that even Hitler could admire and copy. The terrors of Dachu and Buchenwald do not surpass the horrors of countless NKVD torture chambers and concentration camps of these years.

As a consequence of all this vivisection of the Ukrainian people, there perished even Soviet statistics, about which we have spoken, between the years 1927 and 1939 more than 10 million of the population.

But Soviet statistics do not merit confidence. The census at the end of the thirties was made twice Once in 1937. After it was finished, it was destroyed and it was planned to make a new census but to postpone it for a longer time, for the results of the census were too terrible.

After the postponement hurried measures were taken to correct the tragic number of the population in the various republics and in Ukraine. Laws were huriedly passed, forbiding abortions and granting rewards for large families, to increase the growth of the population.

Then there was even undertaken the census of 1939 and in this they even listed people condemned to death but whose sentences were postponed until the completion of the census. Even so in Ukraine there was a drop of several million in comparison with 1927, even on the basis of this so-called "census."

That is why I do not want to return under Bolshevism and will never be taken alive, for Stalin's staraps to take me back to the "Soviet home."

VI

I passed through the "home" from Kiev to Kamchatka, to Bering Strait and back. I passed trough it under the protection of the oprichnicks of the GPU-NKVD, and I underwent in succession all the martrydoms, until I escaped to Europe. It lasted for 8 years. Half of my adult life has been spent in the prisons and concentration camps of Bolshevia. My whole youth has been buried there. The rest of my life has been passed in that great concentration camps the name of which is the USSR, where a whole category of people (the category of the politically unreliable) are deprived of the right of speech and are doomed to an eternal condition of moral depression, without mentioning the fact that it is ofen deprived of work and means of livelihood and constantly threatened with new arrests and imprisonments.

It is not for nothing that there has been developed there that type of person so widely spread—a person terrified, suspicious, silent and fatalistic.

A European or an American, hearing that his author has passed 8 years in prison in the land of "socialism," thinks that he is at least a confirmed murderer, an abuser of young children, or a bandit of the high roads, to deserve such a punishment.

No, the author is a Ukrainian artist with high education and has never killed even a chicken. His whole misfortune has been that in that land of "Stalinist socialism" and of the "widest democracy in the world," he dared to say a word of protest and that was concealed in the form of a fable. For that he passed his youth in prisons and hard labor, envying even the bandits, for they had a lighter regime and had privileges, but artists had no privileges, as "political criminals," because they were patriots on behalf of their people and their native land.

SOME THINGS TO DO

1. Every night this week recite the Act of Contrition and think about what you are saying.
2. Learn the name of the Bishop of your diocese if you do not know it. Your parents or your pastor can tell you.
3. Say an Our Father and a Hail Mary every day this week for the intentions of our Holy Father, Pope Pius XII.
4. Renew your Lenten resolutions and try to keep them especially well during Lent.
5. On the feast of the Annunciation say some Hail Marys in honor of the Mother of God.
6. Look at the Crucifix and think of the lesson it teaches you.

OUR HOLIDAYS SYMBOLS

American holidays are a key to the great ideas for which men of our country go to war, Archibald S. Alexander, Secretary of the Army, said recently at ceremonies at War Memorial Park dedicating a plaque to nineteen borough dead of World War II.

He pointed out that Labor Day represented the American belief in the dignity of opportunity; election day, "for a Government you can choose for yourself"; Thanksgiving Day, "for the good things this wonderful earth of ours can produce," and Christmas, for religious freedom.

AND THE NEXT STEP?

A lady living in an East Side walkup went to New England a couple of weeks ago, taking the children and leaving her husband behind to go on with his work until such time as he could join her Unfortunately, she took the mailbox key along. The husband beseeched her, by phone, to return it, and she has. The envelope containing it is right there in the mailbox now, and the husband can see it any time he likes by stooping very close to the slot and peering in.

THE UNITY AND TRINITY OF GOD

25. *Is there only one God?*

Yes, there is only one God, because God by His nature is the Supreme Being, and if there were two Gods, neither would be supreme, since neither would have power over the other.

26. *How many persons are there in God?*

In God there are three Divine Persons—the Father, the son, and the Holy Ghost.

27. *What do we mean by the Blessed Trinity?*

By the Blessed Trinity we mean one and the same God in three Divine Persons.

28. *Did the Father exist before the Son, and the Son before the Holy Ghost?*

No; the three Divine Persons existed together from all eternity.

29. *Why then do we speak of "first," "second" and "third" with regard to the Divine Persons?*

We speak of "first," "second" and "third" with regard to the Divine Persons to indicate that from all eternity the second Person proceeds from the first, and the third Person proceeds from the first and second.

30. *What is meant by the word "Ghost" applied to the Third Person?*

The word "Ghost" applied to the third Person means "Spirit."

31. *Can we prove by our reason that there are three Persons in God?*

We cannot prove by our reason that there are three Persons in God; we know this only from divine revelation.

32. *What words of Christ clearly tell us of the Holy Trinity?*

The words of Christ which clearly tell us of the Holy Trinity are: "Go, therefore, and make disciples of all nations, baptizing them in the name of the Father, and of the Son and of the Holy Spirit" (Matt. 28, 19).

The three Divine Persons are really distinct from one another and perfectly equal to one another because all are one and the same God, though really distinct from one another, are one and the same God because all have one and the same Divine nature.

33. *Can we fully understand how the three Divine Persons, though really distinct from one another, are one and the same God?*

We cannot fully understand how the three Divine Persons, though really distinct from one another, are one and the same God because this is a supernatural mystery.

34. *What is a mystery?*

A mystery is a truth which we cannot understand. It is reasonable to believe a mystery, though

we cannot understand it, provided we have sufficient proof of its existence.

35. *What is a supernatural mystery?*

A supernatural mystery is a truth which we cannot fully understand, but which we firmly believe because we have God's word for it.

36. *What do we mean by "supernatural"?*

By "supernatural" we mean something which is related to God in His own divine life, and which can be known only from revelation.

It is reasonable to believe supernatural mysteries, because God who has revealed them can neither deceive nor be deceived.

37. *Shall we ever understand the mystery of the Blessed Trinity?*

We shall understand the mystery of the Blessed Trinity in heaven when we see God face to face, but even then we shall not comprehend this mystery, that is understand it fully.

38. *What is the special prayer in honor of the Blessed Trinity?*

The special prayer in honor of the Blessed Trinity is the Doxology: Glory be to the Father, and to the Son and to the Holy Ghost. As it was in the beginnig, is now and ever shall be, world without end. Amen, or In the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost. Amen.

Although both reason and faith assure us there is, can be, only *one* God—for the very idea of the Supreme Being makes it impossible for God to have an equal—yet from revelation we know that in the one God there are *three* distinct persons, known as the Father, the Son and the Holy Ghost. Before the coming of Christ this truth was not manifested, even to the Jews, the chosen people of God, although in the Old Testament there are some texts which seem to imply that there is more than one Person possessing the divine nature—for example: "Let *us* make man to our image and likeness!" (Gen. 1, 26).

Our Blessed Lord revealed this sublime truth clearly just before He ascended into heaven, in the words quoted in this lesson. On several other occasions in His lifetime He also referred to the doctrine of the Blessed Trinity—for example at the Last Supper, when He said: "I will ask the Father and He will give you another Advocate to dwell with you forever, the Spirit of truth" (John, 14, 16). There was also an external manifestation of the Holy Trinity at the time of Our Lord's baptism by St. John. For on that occasion it was God the Son who was being baptized, God the Holy Ghost descended on him in the form of a dove, and God the Father spoke from heaven: "This is my beloved Son, in whom I am well pleased" (Matt. 3, 17).

The Church celebrates the Feast of the Most Blessed Trinity on the Sunday after Pentecost. Moreover, on Sundays outside of the Christmas, Lenten and Easter seasons the preface of the Holy Trinity is recited or chanted in the Mass. The "Glory be to the Father" is frequently repeated in the Office which priests and the members of many religious orders recite every day.

Resolution: Whenever you recite the Doxology or make the Sign of the Cross, try to bear in mind that you are expressing your faith in the most profound mystery of the Catholic religion, the mystery of the Blessed Trinity.

It Takes a Russian to Beat a Russian

By WALLACE CARROLL

From "LIFE" Magazine

WITH such reports— and they were many — the Germans were striking close to the key truth about the Soviet regime. In 1941 Stalin's "monolithic state" was anything but monolithic. Although Soviet propaganda had denounced the Germans all through the 1930s, Soviet soldiers, peasants and towspeople, particularly those of the minority races, welcomed the Germans as liberators from a hated regime.

How did this chance slip through the Nazis' hands? The answer is that Hitler blundered on very point —in handling the Red army, the peasants and the minorities. For Hitler in 1941 was so confident that he could beat Stalin by purely military means that he renounced the use of psychological warfare in Russia and relied upon force alone.

As Hitler planned the campaign, the Germans would quickly advance to the "AA Line" running from Archangel in the north to Astrakhan in the south. Once the Germans had reached the AA Line, organized resistance by the Soviets would be over and there would be no need to make peace with the remnants of the Soviet regime. Three German mechanized armies would stand guard along the line and protect the New Europe from the hordes of Asia.

The great black-earth belt of European Russia and the most productive industrial centers would then form part of a German colony, and the subhuman natives would become slaves of the German overlords. From the mines, forests and farmlands, food and raw materials would flow back to Germany, making the "Thousand-Year Reich" independent of imports from overseas. The entire population would be driven from Crimea, which would then be populated by Germans and turned into a "German Gibralter." The whole conquered territory would become what Hitler liked to call "a German India."

Hitler Spurns Russian Aid

To achieve this dream, Hitler shrank from no brutality. He refused to accept the aid of Soviet groups which he feared might try to put in a bill for their services at the end of the war. By his orders Russian prisoners — even many who were eager to help the Germans—were driven into corrals in Poland and literally starved to death. Eighty percent of the first labor quotas set for the Ukraine were filled by volunteers eager to help their "liberators." They were packed into frieght cars without food or sanitary facilities and shipped off to Germany. Those who survived were put behind barbed wire fed only enough to keep them alive and compelled to wear the badge of "second-class races." When news of this got back to the Ukraine, volunteering for the labor force ceased and able-bodied men and women took to the woods.

There were inffluential Germans who tried to change Hitler's policy. One of them was Alfred Rosenburg, the "philosopher" of the Nazi party, who had been in nominal charge of conquered Soviet territory. Rosenburg wanted to dismember the Soviet Union and set up a "sanitary cordon" between the Great Russians and Europe— a cordon composed of Estonia, Latvia, Lithuania, White Russia the Ukraine, Tartary and other autonomous units under German leadership. But Rosenburg was woolly in thought and ineffectual in action.

Much more effective opposition to Hitler's program came from the German Foreign Office and from the German army. Count Friedrich von der Schulenburg, the former German ambassador in Moscow, had a concrete program to turn the invasion into a civil war in which the Russians themselves would help to overthrow Stalin. He proposed 1) to announce that Germany had no territorial claims on Russia, 2) to permit the people of the conquered areas to set up their own local governments, and 3) to recognize these governments as allies and encourage them to band together in an anti-Soviet government. All the nationalities would be offered self-determination, and he would have heped all of them, including the Great Russians, to set up independent states. If the new national states decided in the long run to form a federation he would have raised no objection.

Schulenburg's ideas were even more odious to Hitler than Rosenburg's, and he ordered the Foreign Office to keep its fingers out of Russian affairs. But Sshulenburg found support for his plan among army officers of the German army. For these officers had became convinced that Stalin could be beaten only with the help of the Soviet people.

LAUSANNE

Unexpected sidelight on American shipments of food to hungry Europe:

Two cannibals met in an insane asylum. One was devouring pictures of men, women and children in a magazine. "Tell me," said the other, "is that dehydrated stuff any good?"

Otfen a good education enables you to get into more intelligent trouble.

Zachary Scott saw it happen in the Mocambo. A wolf approached a girl and asked her phone number. She told him it was in the phone book.

"What's your name?" he asked.

"That," she replied, "is in the phone book too", and strolled off.

A controversy is raging over Henry Wallace's new white strawberries. Charles Freeman, director of Mae West's *Diamond Lil,* and Irving Gilman were discussing them recently. "The idea of white strawberries is fine," insisted Freeman. "What Wallace ought to do now is to invent pink sour cream."

SOME SERIOUS THOUGHTS FOR LENT

By BROTHER S. METHODIUS F.S.C.

EVER since you were small you have heard the words: *Blessed are the clean of heart, for they shall see God.*"

Have you ever thought out the compliment they imply? Our Lord pays you a tribute. He assumes you are sold on the necessity and advantage of chastity of the body. He leads you onward and upward to a higher, nobler, harder ideal: chastity of the heart.

That leaves you in a strange, even contradictory position if you are addicted to dirty thoughts—and even to dirty stories, because: "Out of the abundance of the heart the mouth speaketh." In other words, harbouring dirty thoughts purposely or emitting dirty speech purposly, in a sense, unmakes a Christian. A fellow may be a University graduate, a beginner in High School or a white collar business executive and think up and enjoy bad thoughts. But if he does, he is no Christian. Our Lord could not have made Himself plainer: He that lusteth after a woman already committed adultery with her in his heart."

The Positive Side Is Cheerier

Why waste time on bad thoughts when God offers a prize for good thoughts? "Blessed are the clean of heart, for they shall see God."

Why idle away the day and night paging foul pictures? Foul pictures can only suggest foul thoughts. And too often, what was not intended in the beginning, foul thoughts lead to tragedy. Not only does chastity escape from your heart. You defile the Temple of God. And about that St. Paul fairly screams: "If any man defile the Temple of God, him shall God destroy."

No, there is no arguing: the positive side is the cheerier side. "Blessed are the clean of heart, for they shall see God." It may cost you something; it may cost you a lot; it may cost you jibes of companions; it may even cost you a friend, (but not a very good friend). But it is worth it. It is worth anything to see God. And lest you be under a common misapprehension, do not think that a man has to indulge in a certain amount of filthy talk to hold his place in a gang; do not think the gang regards the MAN who would not talk, when the talk is filthy, a sissy. They stand in awe (secretly) of the clean heart. They say, in week moments, to one another: "How the deuce does he do it? He is different. I wish I could do it."

Even Old Foulmouth Himself Can Do It

But it takes watching and prayer. "Watch ye and pray that ye enter not into temptation." To guard against evil thoughts, a man must be master of himself. He cannot compromise. If ever the proverb, "He who hesitates is lost" applies, it applies most inevitably and most fatally when it comes to delaying in the face of bad thoughts.

At first suggestion, the first image, the evil notion in the imagination, the will must act—"NOT INTERESTED, AN WON'T BE."

The smart-aleck and his frequent companion the smut-aleck may be politely suppressing a sneer—"My, my! Isn't the writer melodramatic!"

But ADAMANT, UNBENDING RESISTANCE AT THE BEGINNING, with no going back, no second consideration, no half-regret, is the only SURE-BET to fight off bad thoughts, to protect chastity of the heart! A split-second of hesitation, one curious reconsideration, one plausible argument: "But this wouldn't be a mortal sin," can be too much. The leak in the dyke has sprung: it widens; then the flood. The pressure becomes terrific if any consent is given.

"RESIST BEGINNINGS," the Scripture says, and your common sense adds, "STICK IN THERE!"

Answer These Questions To Check Your Marriage

CAN you tell whether your marriage is a success?

It's not always easy. Some husbands and wives are so vain and conceited that they often take for granted that their marriage is resounding success, even when it isn't.

Here is a simple test to determine whether your marriage is a credit or a debit. If you can answer at least 10 of the questions in the affirmative, you can be reasonably sure your marriage is on an even keel.

1. Do you and your partner share at least one major interest?
2. Is your partner reasonably satisfactory?
3. Do you find it interesting, for the most part, to talk to and be with your mate?
4. Do you find your mate satisfactory as a parent?
5. Do you confide important things to your partner?
6. Do you permit your mate at least one night off?
7. Do you and your mate share at least two minor interests?
8. Are both of you reasonably free from parental influence?
9. Do you agree basically on Ukr. Catholic religion?
10. Is your partner satisfied with how the money is budgeted?
11. Are you tolerant of your partner's opinions, even when they differ from yours?
12. Do you nag each other unduly?
13. Do you go out together at least twice a week?
14. Are you able to control your feelings of jealousy?

Does sexual inexperience before marriage indicate a couple will find difficulty afterwards?

A—A young couple, who were about to be married, recently asked us this question. Both were a bit fearful that their ignorance might make their future adjustment more difficult.

We assured this likable couple that their fears were groundless. Actually, we pointed out, their chances of effecting a good adjustment were about 30 per cent better than if they had been promiscuous.

IS GOD CALLING ME?

MAN, created after God's image and endowed with sanctifying grace, had the misfortune to lose his exalted position and deviate from eternal destiny by falling into sin. This original guilt contracted by our first parents, faith tells us, has put its stamp upon every human soul. We should have all been lost, if the mercy of the Blessed Trinity had not found a means to release us from the abyss of misery which has become our lot. The Son of God Himself deinged to assume our nature and die for our sake that He might satisfy the justice of His Father and effect a reconciliation between man and his Creator.

This reconciliation is carried on through the sacrifice of Holy Mass and the seven Sacraments. Each Mass has a fourfold purpose, namely: to render to God, the Supreme Sovereign of heaven and earth, the highest glory due to him; to thank Him for the innumerable graces and blessings bestowed upon us to propitiate for the sins of the people and finally, to beseech Him for all graces we stand in need of for our life and salvation.

The seven Sacraments, which are efficacious signs by which God infuses His grace into the human soul, are another means of reconciliation which Jesus Christ has left to us. Though they operate through the merits of Christ's passion, their fruits, however, are distributed by human action, namely through the hands of the priest. The priest, through his special vocation, stands as a mediator between God and man. Through his hands God recieves the petitions of the people, and through him also He bestows His blessings upon them.

Following the example of his Divine Master, the priest goes in search of the lost sheep, and after having found it among thorns, or in the desert, takes it on his shoulders, and brings it back to the fold. Here he plants the divine seeds which, with God's help, ripen into Christian virtues.

Here lies the secret of priestly dignity, which surpasses that of kings and monarchs. Ask yourself, "Is God calling me to this state?" Is God inviting me to enter that holy state which sacrifices for the good of human souls, redeemed by the precious blood of Christ? If you are not sure, pray for light, consult your confessor or write to:

Rev. Father Director,
Redemptorist Fathers' College,
Box 355,
Roblin, Man.

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.: 387, Office 1785
Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК

ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50

ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР $3.00
Книжка гарно оправлена, написав др. Кібзей. Гарні поради на ріжні хороби, в рідній мові. 735 сторін друку.

НАША РЕЛІГІЯ—Новий Катехизм уложена Всеч. о. А. Луговим ..... .25
В українській і англійській мові, третє видання. Дуже популярна.

ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .50
Має 40 великих, зворушаючих, символічних образів, та гарні науки.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK., CANADA

PAINTS
FOR BEAUTY
AND PROTECTION

MACKAY'S
PAINT SHOP

PHONE 834
YORKTON – SASK.

IS GOD CALLING ME?

MAN, created after God's image and endowed with sanctifying grace, had the misfortune to lose his exalted position and deviate from eternal destiny by falling into sin. This original guilt contracted by our first parents, faith tells us, has put its stamp upon every human soul. We should have all been lost, if the mercy of the Blessed Trinity had not found a means to release us from the abyss of misery which has become our lot. The Son of God Himself deinged to assume our nature and die for our sake that He might satisfy the justice of His Father and effect a reconciliation between man and his Creator.

This reconciliation is carried on through the sacrifice of Holy Mass and the seven Sacraments. Each Mass has a fourfold purpose, namely: to render to God, the Supreme Sovereign of heaven and earth, the highest glory due to him; to thank Him for the innumerable graces and blessings bestowed upon us to propitiate for the sins of the people and finally, to beseech Him for all graces we stand in need of for our life and salvation.

The seven Sacraments, which are efficacious signs by which God infuses His grace into the human soul, are another means of reconciliation which Jesus Christ has left to us. Though they operate through the merits of Christ's passion, their fruits, however, are distributed by human action, namely through the hands of the priest. The priest, through his special vocation, stands as a mediator between God and man. Through his hands God recieves the petitions of the people, and through him also He bestows His blessings upon them.

Following the example of his Divine Master, the priest goes in search of the lost sheep, and after having found it among thorns, or in the desert, takes it on his shoulders, and brings it back to the fold. Here he plants the divine seeds which, with God's help, ripen into Christian virtues.

Here lies the secret of priestly dignity, which surpasses that of kings and monarchs. Ask yourself, "Is God calling me to this state?" Is God inviting me to enter that holy state which sacrifices for the good of human souls, redeemed by the precious blood of Christ? If you are not sure, pray for light, consult your confessor or write to:

Rev. Father Director,
Redemptorist Fathers' College,
Box 355,
Roblin, Man.

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.: 387, Office 1785
Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК

ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50

ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР $3.00
Книжка гарно оправлена, написав др. Кібзей. Гарні поради на ріжні хороби, в рідній мові. 735 сторін друку.

НАША РЕЛІҐІЯ—Новий Катехизм уложена Всеч. о. А. Луговим ..... .25
В українській і англійській мові, третє видання. Дуже популярна.

ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .50
Має 40 великих, зворушаючих, символічних образів, та гарні науки.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK., CANADA

C-I-L
PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S
PAINT SHOP
PHONE 636
YORKTON — SASK.

Shopping News to Cheer About!

Yes, you will be enthusiastic when you look through EATON'S big, new Spring and Summer Catalogue.
See the fashion pages, so accurately illustrated—many in full colour—to display the stunning new styles in all their natural beauty.
(P.S.—Note the budget-pleasing prices).
But fashions alone don't make up an EATON Catalogue—there is something on every one of the more than 550 pages, in the new Spring book, to thrill some member of the family. Don't delay—order your family, home and farm needs for Spring and Summer —NOW!

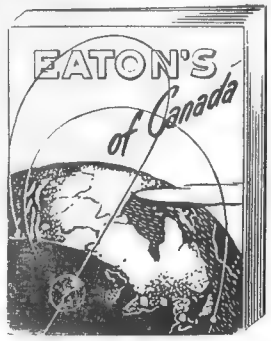

THE T. EATON Co
SASKATCHEWAN LIMITED

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY
КВІТЕНЬ. Yorkton, Sask. April, 1950

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одно число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single Copy 15c

Редактор

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

Editor

Rev. M. Schudlo, CSSR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор

Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager

Rev. S. J. Shawel, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Subscription for 1 year to England: 17 Shillings
Передплата на рік до Англії: 17 Шілінгів

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

— ЗМІСТ —

РОЗВАЖАННЯ—Сторінка Братства Матері Божої Неустанної Помочі 1
ПОБАЖАННЯ РЕДАКТОРА 3
ПІСТ ЦЕ ЧАС ПОКУТИ ..... о. В. Краєвський, ЧНІ. 4
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ 5
З ЦЕРКВИ ТА СВІТУ 10
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ 14
ХРИСТОВЕ ВОСКРЕСЕННЯ ..... о. М. Щ., ЧНІ. 17
МАТИ БОЖА В УКРАЇНСЬКІЙ МУЗИЦІ ..... о. Андрій Мельник 21
КОРИСТІ СЛУЖБИ БОЖОЇ ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 24
ВЕРВИЦЯ РЯТУЄ НАС ..... о. Семен Іжик 28
ХРИСТОВА ЦЕРКВА ПРО КУЛЬТУРУ ТІЛА ..... о. В. Кузьма 30
ПРОРОЦТВА МАЛАХІЇ ПРО НИНІШНІ ЧАСИ ..... о. М. Оленьчук 32
З ХРИСТОМ ПРОТИ ДЕМОНІЗМУ НАШОЇ ДОБИ ..... о. Др. Мик. Комар 34
ХТО СПРОБУЄ? ..... Н. А. К. 36
В ОБОРОНІ ЦЕРКВИ І НАЦІЇ ..... М. Хомяк 39
ДРУГА БОЖА ЗАПОВІДЬ ..... о. Др. Іван Чинченко 43
ХТО ТАКІ АДВЕНТИСТИ? ..... о С. Х., ЧНІ. 45
CHRISTIANITY IN THE UKRAINE: Rev. Michael Schudlo, CSSR. 49
WHY I DO NOT WANT TO GO "HOME" ..... Ivan Bahryany 52
VENERATION OF THE BLESSED VIRGIN IN THE UKRAINE 55
SHALL I BE A NUN? ..... Daniel A. Lord, S.J. 57
IT TAKES A RUSSIAN TO BEAT A RUSSIAN .. Wallace Carroll 59
TEXT OF POPE'S CHRISTMAS MESSAGE 61
FOR BETTER OR FOR WORSE ..... Brother S. Methodius FSC. 63
EASTER SERMON OF ST. JOHN CHRYSOSTOM 64

СТОРІНКА БРАТСТВА МАТЕРІ БОЖОЇ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

РОЗВАЖАННЯ

КОЖДИЙ знає, що мусить вмерти, й то раз тільки. Також ніхто не заперечує, що година смерти рішає про цілу нашу вічність, бо від доброї чи злої смерти залежить наша щаслива або нещаслива вічність. Досвід знова вчить, що щаслива або нещаслива смерть залежить від доброго або злого життя, бо пословиця каже: Як жив, так і скінчив. В такий то спосіб наша вічна судьба залежить від способу життя дочасного. Як собі постелимо в дочасності, так будемо спочивати в вічності— що посіємо за життя, то будемо збирати по смерти.

Звідки воно отже походить, що так богато людий, навіть віруючих, живе так, наче б вони ніколи не мали вмирати, або що воно наче б обоятне, чи вмирається добре, чи зле?

Причина є та, що богато людий звичайно над такими серіозними річами не застановляються. Люди так заняті справами дочасного життя, що їм не стає часу думати про свої послідні річи. Другі знова потішаються тим, що воно вже якось то буде. "От, каже, завізву священика, висповідаюся перед смертю, і всьо буде гаразд."

Нерозумні такі люди, крайно нерозважні вони.

Представмо собі чоловіка, котрий має дуже важну судову розправу—ходить о його свободу, маєток а навіть життя. Тимчасом той легкодушний чоловік ледво чи й подумає про ту розправу, б він має досить клопоту з іншими справами. И осьто наступає день суду, йде він на розправу зовсім неприготований, і тратить всьо. Чи він розумний?

Нерозумний є також той, котрий потішає себе гадкою, що він перед смертю висповідається, і тим направить всьо. Це нерозумне, бо люди лукаві дуже часто не дістають від Господа Бога ласки святої сповіди, але вмирають наглою і несподіваною смертю. Це одно, а по другому, хоч такі люди й сповідаються, то їх сповідь звичайно тільки послідним їх гріхом, котрий їх добиває духовно. Отже то не велика штука вичислити свої гріхи, зате воно великою штукою жалувати за ті гріхи. Коли іменно чоловік через ціле своє життя жив в гріхах, зжився з ними, й на певно практикувавби їх і на далі, як щоб не мав вмирати, то як він нагло може сказати до своїх гріхів-друзів: "Уступіться від мене, я вас більше не хочу знати." Ні-ні, не дурім себе самих. Будьмо певними, що коли ми будемо відкладати своє навернення аж на послідний момент, то те наше ніби навернення, послідна наша сповідь буде тільки якоюсь комедією, котра дібе нашу душу.

Тому не відкладаймо свого навернення на пізніше, вже нині

навернімся, скажім собі з пророком Давидом: "Се ріх, нині зачах"—я собі сказав, що я нині зачав. А що зачав? Зачав краще, побожніше, більш християнське життя. А коли твое життя буде християнське, то й смерть твоя буде християнська, а коли жити й вмирати меш з Христом, то й з Христом царствувати меш во віки.

МОЛИТВА

О мій Боже, Ти не бажаєш моеї смерти, але хочеш, щоб я навернувся і жив. Дякую Тобі сердечно, що Ти терпів мені аж до тепер, і не забрав менé з цего світу в тім часі, коли я блукав далеко від Тебе, але давесь мені часу, щоб я каявся, і оплакував свої беззаконія. Я каюся сердечно й жалую з цілого серця, що я до тепер так тяжко Тебе кривдив. Благаю Тебе, прости мені всі мої беззаконія, не лишай мене ніколи Твого світла й Твоеї помочі, дай мені ласку, щоб я через решту свого життя міг вірно Тобі служити, бо лиш тоді я можу сподіватись щасливої смерти, й вічної щасливої злуки з Тобою. Маріє, мати моя, прибіжище грішних, заопікуйся мною, не опускай мене, поки не побачиш мене спасеним в Небі. Амінь.

Місячна інтенція: **Молитися о покликання добрих священиків.**

Кождий нарід має своїх заслужених людий, своїх добродіїв. І так добродіями народу є спритні дипльомати, бо вони дбають про честь, право, й вплив своеї нації між іншими народностями. Добродіями народу є визначні військові провідники, бо вони боронять свій нарід перед напастями незгідливих сусідів. Добродіями народу є всякого рода вчені, письменники-поети-артисти, бо вони розбудовують культуру народну. Добродіями народу є хлібороби-робітники, бо вони дбають про щоденні потреби людства. Таких і подібних добродіїв є в кождому народові дуже богато.

Однак нема де правди діти, найбільшим добродієм якого небудь народу, це священик. Отже всі прочі добродії народні дбають тільки про дочасне добро людства, а священик дбає про добро вічне своїх ближніх. Впрочім без священика годі сподіватиеся добра навіть дочасного. Без священика нарід подібний до фарми, котру занедбав або покинув фармар. На такій фармі нема нічого доброго, а саме тільки хабазя. Подібно в народі, лишенім священичої опіки не знайдеш нічого, або дуже мало доброго, за те побачиш там богато ненависти, несправедливости, неморальности, й Бог зна ще чого. Згадаймо тільки колишню гітлерівську Німеччину, або теперішню Росію.

На жаль в нинішних часах, особливо по декотрих краях дуже обмал священиків, а це є вода на большевицький млин, бо де Божий сіяч-священик не ділає, там зараз сіва люципера—большевик при роботі. Тому взивається всіх віруючих і добре мислячих людий, щоб через цілий місяць квітень ревно молилися о численні покликання духовних робітників на ниву Христову особливо по тих народностях, котрі найбільше терплять через брак добрих священиків.

ПОБАЖАННЯ РЕДАКТОРА

НІЖНА радість заливає серця українців католиків, як у день Христового воскресіння вперше по наших церквах залунає могутне: **Христос Воскресе!** —Всі присутні відчувають предивне зворушення в своїх душах, якесь надприродне задоволення заповняє всю нашу істоту.

Тішимося, радіємо та свою радість переливаємо могутнім співом або побожним привітом: **Христос Воскрес!**

Разом із Вами, Шановні Читачі та Читачки Голосу Спасителя, радіє і Ваш приятель, редактор оцього місячника.— Радіє він Христовою радістю. Радіє і радістю всіх тих, що вірять і люблять Христа Спасителя та намагаються поділитися своею радістю з тими, що дорогі їхньому серцю.—Отож радіймо, бо радіючи з Христового воскресіння, радіємо та тішимося своїм майбутнім воскресінням у славі Божих дітей і величі вічного щастя.

"Голос Спасителя" та його редактор всіма силами намагаються допомогти Вам запевнити собі це славне майбутне воскресіння у дні страшного суду, коли воскреслий Спаситель прийде судити світ і його мешканців так добрих як і злих.

Можемо бути певні, що тоді славно воскреснемо та запевнимо собі вічне щастя, якщо воскреслий Христос житиме повсякчас у наших серцях і душах. Жити ж Він буде, якщо сумлінно зберігатимемо Його святі заповіді та слухати свою українську Церкву, що в імені Христа провдаить нас до вічного щастя.

І тут саме завдання "Голосу Спасителя."—Це єдиний місячник, що, ставши на релігійно-національній платформі, намагається виробити з українців правдивих християн, свідомих українців католиків, привязаних до своеї Церкви та обряду, сповнених любовю до того краю, з якого вони самі прийшли або їхні батьки, повних лояльности громадян Америки чи Канади, що стали для нас батьківщиною **во время люте,** коли червоний сатрап Кремліну винищує наших Братів і Сестер в Україні.

Поділяючись радістю Христового воскресіння, Редактор "Голосу" дякує всім Шановним Читачам, Приятелям і Приятелькам, Ревнителям і Ревнителькам, що в часі минулих Різдвяних Свят потрудились, щоб придбати Голосові Спасителя нових Передплатників і Приятелів.—Щире спасибі Вам за це! Ваша праця не пішла намарне.— "Голос Спасителя" через Вашу шляхетну співпрацю дістав декілька соток (250 за сам грудень 1949) нових Приятелів і Приятельок, що стали його передплатниками.

Кінчаючи, бажаю Вам правдивої Христової радости на все життя, в кожній Вашій праці та зайнятті.— Христос Воскресе!

Редактор "Голосу Спасителя."

ПІСТ ЦЕ ЧАС ПОКУТИ

о. В. Краєвський ЧНІ.

ВЕЛИКИЙ Піст це час покути та молитви для всіх християн. Деякі слабі християни здригаються на саму гадку посту та питаються, чому Церква забороняє забави та їдження мяса?

ЧОМУ ТРЕБА ПОСТИТИ?

Всі святі Старого Завіту, от як пророки та патріярхи постили. Христос постив 40 днів у пустині. Новозавітні пустинники, ченці та черниці зобовязані манашими правилами до постів.

Великий Піст це дуже давня практика в Христовій Церкві.— Св. Єроним каже: "Постимо 40 днів по апостольському переданню."— Св. Лев Вел. додає: "Треба стисло придержуватися апостольського припису про сорокдневний піст."

Християни постять, щоб: 1. Відпокутувати за гріхи.— Якщо вміємо грішити, так треба й покутувати за гріхи. Бог карає, якщо люди не каються та не покутують за гріхи, якими зневажили Бога.

II. Постимо, щоб зберегтися від гріха.— Що більше вмертляємося, то менше тягне нас до гріха.

III. Постимо, щоб заплатити Божій справедливості довги за прощені вже гріхи, які треба б сплачувати в чистилищі по смерті.

IV. Постимо, щоб приготовитися до Христового Воскресення. Воскреснемо з Христом, якщо викоринемо злі звички та постом приборкаємо пристрасті.

ЯК ТРЕБА ПОСТИТИ?

В часі посту заборонено їсти мясо в пятниці, колибудь танцювати та справляти весілля з музиками.—Хто переступає ці приписи, той тяжко грішить.

Крім офіційного посту робім свої умертвлення.

ВАЖНЕ ДЛЯ ОГОЛОШЕНЬ— **Дуже часто напливають до "Голосу Спасителя" письма, що не є ні статтями, ні новинками, але звичайними оголошеннями.—Коли Шановні Читачі чи Читачки бажають, щоб ці оголошення появилися в "Голосі Спасителя," так прохаємо разом з оголошенням прислати і належитість за оголошення, як це буває по всіх часописях у світі. — І так: Оголошення на чверть сторінки коштує $5.00, оголошення на одну третю сторінки $10.00; оголошення на пів сторінки $15.00; оголошення на цілу сторінку $25.00.—Отак пригадуємо всім Шановним Приятелям "Голосу Спасителя" задучати чека до своїх оголошень, так тоді й оголошення появиться і не буде ніяких непорозумінь і невдоволення ані в нас, ані в тих, що присилають свої цінні оголошення до нашого Місячника.**

Адміністрація ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

Цікавіші уривки із листів наших Читачів та Прихильників
Дописи — Подяки з Вислухані Молитви, — Жертви

ПОДЯКА ЗА ДАРИ

НА НОВУ ЦЕРКВУ В ЙОРКТОНІ

Сердечну подяку складаємо всім тим щирим людям, що знова прислали свої офіри на нову церкву в Йорктоні. Нище подаємо імена й датки добродіїв.

Михайло Угрин, Йорктон	$25.00
Пані Йосиф Базило, Етелберт, Ман.	1.50
Пані Анна Байрак, Грац, Алта. ...	.50
Пані Анна Киба, Йорктон	100.00
Одна Добродійна з Йорктону ...	50.00
Михайля Михайлюк, Паркервю, Саск.	1.00

Най Бог благословить цих добрих людий, і най винагородить їм стократно.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю на будову церкви в Йорктоні $2.00 як подяку Ісусу Христу і Преч. Д. Марії і св. Терені за ласки, добродійства і опіку підчас подорожі до Канади.

Залітач Корнель, Йорктон.

Я нище підписаний вручаю $2.50 задля подяки Найсолодшому Серцю Ісуса і Преч. Д. Марії і Св. Терені від Д. Ісуса за вислухані молитви і за одержані премногі ласки та добродійства і т.д.,

о. З. Золотий, Роза, Ман.

Отсим складаємо сердечну подяку Найсолодшому Серцю Ісуса та Непорочному Серцю Преч. Діви Марії за вислухані молитви та особлившу опіку над нами, як в Европі так і у З.Д.А. Нехай буде честь і слава на віки вічні амінь.

Петро, Евгенія і Волод., Богдан Ляхмани, Вилиментік, Конн.

Складаю прилюдну подяку Найсвятійшому Серцю Ісуса за многі ласки, а св. Ріті, св. Юді Тадею за одну особлившу ласку.

Сестра Кикилія.

Складаю прилюдно щиру подяку Матінці Божій, Святому Антонію, Цвітці Терені за отримані многі ласки і добродійства; а святій Мати Габріні за особлившу ласку, що я отримала.

Сестра Василія.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Чудесне уздоровлення

...Прошу помістити цей лист в Вашому цінному журналі Голосі Спасителя. Це є подія, яку я пережив, та яку я розповідав уже багато разів своїм друзям.

В році 1937 я раптовно захворів на очі, і то так прикро, що я світа Божого не бачив. Я удався до мойого повітового містечка, Камянка Струмилова, і пішов до лікаря. Др. Володимир Банах ствердив, що то є погана і заразлива очна хвороба. Щоби взятись до лічення тієї хвороби, він хотів 150 злотих, яких в мене не було. З огірченням та з розпукою я вертався до дому, але моя частина тіла, очі, ставали чим раз більше нездібними до ужитку.

За три дні я удався знова до лікаря —а ідучи до Камянки Струмилової, я цілу дорогу молився до Пречистої Діви Марії Неустанної Помочі, до св. Йосифа, та до Христа Спасителя, в тім наміренні, що коли мої очі видоровіють, то я зложу прилюдну подяку. Коли лікар сказав мені, що інакше не буде як 150 золотих, а як ні, поїхати до Львова до шпиталю, то я вийшов в ще більшому пригнобленні як передтим від лікаря. І дивне диво, яка в мене зайшла нагла переміна. Перед тим пів години я не бачив на одно око нічого, а на друге лише трохи, то тепер я зовсім усе бачив. Я подивився у зеркало, а звідти на мене дивилися здорові і життєрадісні очі, мої очі, які перед кількома годинами хорували на страшну хворобу (трахому), що її вилічила молитва. Я тоді переконався, що молитва найкраще лікарство на всі хвороби. Я ще тоді постановив все молитися за все до Пречистої Діви Марії Неустанної Помочі, а тепер висловлюю щиру і сердечну подяку за успішне вислухання моєї молитви, і жертвую на пресовий фонд Голосу Спасителя одного фунта, і прошу отцю мою подяку помістити в наступному числі Голосу Спасителя.

На кінець закликаю всіх, хто попаде в нещастя, молитись і вірити, а поміч і спасіння прийде. Молитва—се є найкраще лікарство на всякі хвороби, душевні і ті-

ВИЙШЛА З ДРУКУ...

Велика книжка духовних наук-проповідей—

БОЖЕ СЛОВО

НЕДІЛЬНІ І ПРАЗНИЧНІ НАУКИ
(На всі Неділі і Свята)

ВСЕЧ. о. ЕВГЕНА МАЦЕЛЮХА

Це гарна книжка великого формату, в обемі 368 сторін виразного, чіткого друку на доброму книжковому папері. Гарно ілюстрована. — Містить в собі також вірші-поезії автора на різні празники року.

ЦІНА книжки в мягкій оправі $5.00

Можна буде набути цю книжку у твердій оправі в автора.

Замовляйте на адресу:
Rev. Eugene Maceluch, 820 Pond View, Riverhead, L. I., N. Y.
або просто з друкарні:
The Redeemer's Voice, Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

лесні. Молитва облегшує терпіння, терпячих. Молитва потішає засмучених, ратує потапаючих, тому я раджу всім тим, що будуть се читати—не жалуйте часу на молитву, а моліться.

Матус С.

ЛИСТ ВІД П. КОНОВАЛЬЦЯ

...Повідомляю Вас і всіх моїх приятелів, що я зачав брати четвертий раз медицину так звану Стрептомісін. Маю надію в Господа Бога, що сей раз поможе більше як попередних разів. Хоть я себе почуваю багато краще як попередних років, я годен ходити на крочах, і то є дуже цінне для мене, бо я пролежав чотири роки, що не спустив ноги з ліжка. Зараз те я годен зайти куди мені потрібно. Та ще трошки болить клуб і тому лікарі постановили дати мені одну курацію, може той клопіт би вступився. Правдоподібно що се вже остання ставка моя; я не думаю, що годен буду більше дістати. Ся медицина дуже багато помагає, а декого зовсім вилічує. Мій клопіт є задавнений і тому дуже тяжко привернути до здоровля. — Я певний, що мої приятелі поможуть мені благати Господа Бога, щоб поміг мені стати на здорові ноги.

МОДЕЛ ФАРМ, САСК.

Як приїзджали до Канади так і відходять наші піонірки із нашої околиці так собі шукаючи кращої майбутности, відходять до Господа Бога.

Дня 15-го січня ц.р. упокоїлася в Бозі Ксеня Середа у домі свойого сина Івана. Покійна Ксеня приїхала до Канади зі своїм мужем Василем і малими дітьми 1905 р., де замешкали на тім гомстеді де їй Бог дозволив дожити старшого віку аж 85 років.

Наша піонірка була примірна членкиня нашої околиці за що свідчать її діти: дві дочки є Сестрами П.Н.Д.М.: Ореста

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ! **ЧИТАЙТЕ!**

ОВИД

HORIZONTE

український ілюстрований журнал

Видає Микола Денисюк

Умови передплати:

(Подаємо піврічну і річну передплату): Аргентіна— 5,— і 10,—пез., Англія і Австралія 5/6 і 11/—шіл, Франція 220,—і 400,—фр. фр. США, Канада і ін. країни: 0.80 і $1.50.

Жадайте показових примірників
для себе і Ваших знайомих.

Адреса Видавництва

Editorial
MYKOLA DENYSIUK
c. Curapaligue 790 — Buenos Aires
Rep. Argentina

норсою в шпиталі Сестер у Мондері, а Маргарета у шпиталі в Вилингдон, Алта. Дочка Орися віддана, виховала 2 Сестрі і одного священика: о. Гр. Новак, котрий тепер услугує околиці як Ватерфорд і інші. Дочка Марія померла 1929 року, а Маруся померла ще в молодім віку.

Син Іван лишився наслідником свойого батька, котрий занимається господаркою в нашій околиці.

В вівторок вечер о. Н. Копиківський ЧНІ. відправив парастас в домі покійної, а в середу рано 18-го січня о. Копиківський в супроводі тутешнього Брацтва Церковного спровадив тіло покійної до церкви, де відправив Службу Божу за душу покійної і погребано на місцевім кладовищу біля могили свого мужа Василя, котрий упокоївся 1934 р.

Задля того, що 18-го січня Щедрий Вечер і піст, то син покійної Іван В. Середа запросив через о. Н. Копиківського усіх присутних на похороні на обід поминальний в неділю 22-го січня. В той день о. Гр. Новак відправив Службу Божу у церкві а в домі п. І. В. Середи парастас за душу покійної своєї бабці.

Відтак слідував обід, а по обіді п. Роман Середа запросив до збірки, на котрій зібрано $20.75. З того призначено для сиротів в Айтуні 10.00; на Укр. Вісти 5.00 і на Голос Спасителя 5.00.

Жертвували слідуючі:

Пані Салапак 1.00; Ілія Попик 50ц., О. Новак 25ц., П. Р. Хруник 1.00; Йосиф Хруник 25ц., Андрій Новак 25ц., Д. Верклин 1.00; Ю. Хруник 50ц., Стефан Гопко 50ц., пані Р. Середа 50ц., І. Брикса 1.00, І. П. Середа 50ц., М. П. Середа 1.00; Василь Блазейко 1.00; о. Гр. Новак 1.00; І. П. Хруник 1.00; В. Я. Середа 1.00; Р. Середа 1.00; М. Гопко 50ц., С. Новак 1.00, М. Хруник 1.00; П. Хруник 1.00; В. Войтас 1.00; С. Войтас 1.00; І. В. Середа 1.00; Н. Велгуш 1.00.

Всім жертводавцям щире спасибіг, а покійній Ксені нехай канадійська земля буде легка.

І. П. Хруник.

ПОДЯКА

Ми діти, внуки і правнуки складаємо сердечну подяку о. Н. Копиківському за похоронні богослужения і всім, що брали участь в похороні нашої дорогої мами і бабці серед так острої зими.

ПРИГАДКА

Чи Шановні Читачі та Читачки вже прислали свій дар на закуп Машини, що конечно потрібна Редакції Голосу Спасителя, щоб могти продовжати працю для добра нашого народу в Канаді та в Амариці? Якщо ще не вислали 5 долярів, так зробіть це негайно. Господь надгородить Вас за великодушний дарунок!— Багато Шановних Читачок і Читачів уже прислали свій подарунок. Чи Ви мали б лишитися позаду? Чи тільки Ви мали б пожалувати 5 долярів Редакції Голосу Спасителя, що в день і ночі трудиться для Вашого добра, поширюючи скрізь Христову науку, що єдина годна запевнити світові правдивий мир, щастя на землі та спасення душі по смерті?— Ми певні, що Ви зараз виповните наше прохання, як тільки прочитаєте ці рядки!— Дякуємо.

Редакція Голосу Спасителя.

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брощурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

ЖЕРТВИ

НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Дальша ліста щирих жертводавців на нову друкарську машину—зложили слідуючі:

Позняков Анна, Торонто	1.00
Цап Андрей, Сеср, Па.	2.00
Смалюк Іван, Шортдейл, Ман. ...	1.50
Бойко Марко, Клівленд, Огайо	2.00
Токар Марія, Саскатун, Саск.	1.00
Дереванко К., Канора, Саск.	5.00
Баранюк Мих., Мавнтен Ровд, Ман.	1.00
Шутяк Марія, Виловуд, Алта.	1.00
Ільницький М., Гамбодлт, Саск. ...	5.00
Смолій Ник., Айтуна, Саск.	1.00
Стефанишин К., Кичинер, Онт. ...	.50
Заричанський Петро, Голтайр, Онт.	5.00
Цимбалюк К., Дітройт, Мин.	.25
Дрегут Марія, Йоргставн, О.	2.75
Ларіс Мих., Ембридж, Па. .....,	3.00
Хруник П., Вест Бенд, Саск.	5.00
Заранський А., Винипег, Ман.	.50

Щиро дякуємо всім жертводавцям.

ПОМОЖІТЬ ВИХОВАТИ

СВЯЩЕНИКА — МІСІОНАРЯ — ПРОВІДНИКА!

Свої жертви на фонд виховання будучих священиків-місіонарів-провідників нашого українського народу переслали:

АЛЬБЕРТА: По 1.00: М. Шутяк, М. Багрянівський, А. Бучинський. М. Павлів 4.37, В. П. Хміляр 5.00.

САСКАЧЕВАН: По 1.00: А. Сорока Й. Баран. Гр. Прозоровський 2.00. По 5.00: Т. Вадель, С. Новак. М. В. Савчук 10.00. С. Лукій 25.00.

МАНІТОБА: По 1.00: Ів. Журбик, М. Кормиле. По 2.00: Гр. Хорунжий, П. Саіпець. К. Дибка 3.00.

ОНТАРІО: К. Скочинська 1.00. Ів. Феник 2.00. В. Задорожський 5.00; По 10.00: М. К. Дзюрман, О. П. Сіваник.

НЮ ЙОРК стейт: М. К. Пиріг 10.00.

ПЕНСИЛЬВЕНІЯ: М. Лапець 5.00.

Хто слідуючий?— Щиро дякуємо всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай Пресвяті Серця Ісуса й Марії стократно винагородять добре серце жертвенних людей.

оо. Редемптористи,
Семинар Божої Матері,
Ватерфорд, Онтаріо.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ПРЕСУ

КАНАДИ

"ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ", місячник, коштує $1.50 на рік. Адреса "THE REDEEMER'S VOICE," Catherine Street, Yorkton, Sask.

"УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ," тижневник, коштує $2.50 на рік. Адреса "UKRAINIAN NEWS," 1002—109 St., Edmonton, Alberta.

"БУДУЧНІСТЬ НАЦІЇ," двотижневник, коштує $1.50 на рік. "THE FUTURE OF THE NATION, 49 Kennedy St., Winnipeg, Man.

"СВІТЛО," двотижневник, коштує $2.00 на рік. Адреса: "THE LIGHT," 3 Beverly Street, Toronto, Ont.

"НАША МЕТА", тижневник, $2.50 на рік. Адреса: "OUR AIM," 550 Church Street, Toronto 5, Ont.

"ЮНАЦТВО," місячник, орган УКЮ, коштує $1.00 на рік. "THE YOUTH," 9648—108 Ave., Edmonton, Alta.

(УКПСлужба)

— З ЦЕРКВИ ТА СВІТУ —

Комуністичний уряд в Будапешті наказав усім сестрам-монахиням, що працюють у шпиталях, замінити свої ряси на світські строї. Внаслідок цього всі сестри-доглядачки зрезиґнували зі своїх занять.

Едґар Гувер, директор Федерального Бюра Інвестиґації, сказав сенаторам, що в Зл. Державах є 540,000 комуністів і їх поплечників. З цього числа десята частина є членами комуністичної партії і має партійні леґітимації.

"Залізна занавіса", так називається пастирське послання Еміненції кард. Тіссерана, секретаря св. Конґреґації для східніх обрядів. Послання, спрямоване до католиків цілого світу, говорить про переслідування Церкви під Совєтами.

В стейті Тексас померла незамужня Стелла Скенлен, дочка міліонера, записавши перед смертю своє майно вартости 50 міліонів долярів на католицькі релігійні і добродійні потреби.

Поліція в совєтській зоні Німеччини сама проголосила, що совєтські боєві літаки зістрілили біля Мінхенбурґу, на схід від Берліна, два совєтські бомбовики, які везли 6-ох совєтських високих старшин до Парижа. Ці старшини втекли з Росії та везли з собою совєтські воєнні пляни, які хотіли передати західним державам у Парижі. Все совєтське летунство в Німеччині було заалярмоване і втікачів збили біля Берліну. Один бомбовик, пострілений розбився і в нім згинули два старшини, а другий бомбовик осів і його під строгою охороною забрали негайно до Росії. Сталось це в понеділок, 21 лютого 1950.

Українсько-католицьких священиків є в Канаді 204, з того 104 прибуло зі скитальщини. В центральнім екзархаті є 91 священиків, в західнім 51, в східнім 62.

Комуністичний уряд в Чехословаччині перебрав всі метрики народжень, вінчань і смерти як свою виключну власність.

28,000 грецьких дітей є ще в країнах за залізною завісою, яких свого часу схопили і вивезли большевицькі партизани підчас громадянської війни в Греції.

30,000 еспанських прочан під проводом ґенерала Франка прибудуть до Риму, щоб взяти участь в канонізаційних торжествах бл. Антонія Клярета, основника Братів Кляритів.

Католицький єпископ давньої німецької столиці Берліна, кардинал фон Прайсінґ, поставив поза церковний закон комуністичну партію у своїй дієцезії, як у західних секторах, так і в совєтській смузі, забороняючи духовенству будьякий звязок та будьяку участь у комуністичній акції.

Всі турецькі організації, які поставили собі за ціль боротьбу з комунізмом, поєдналися й утворили спільний фронт для ведення протикомуністичної акції і пропаґанди.

Призначений для дипльоматичних місій англійський часопис "Нешонал Нюз-Леттер" опублікував у січні цікаву статтю про зростаюче постійне зацікавлення у світі українською справою. Сюди відноситься, пише автор, і те, що англійська енциклопедія в 1911 році подала лише 4 рядки про Україну, а тепер подає цілу статтю. — Автор стверджує, що обидві сторони—вільний Захід і невільничий Схід—зацікавлені в Україні, і зацікавлені недаремно.

Манітобський провінціональний секретар Чарлс Ґрінлей оповістив, що в 1949 році 212 громадян змінили свої дотеперішні прізвища. Це переважно люди не-англосаксонського походження, які думають зміною батьківського прізвища придбати собі маєткові і суспільні поліпшення.

Як подають польські часописі, варшавський комуністичний уряд заборонив улаштовувати будьякі релігійні маніфестації поза церквою чи церковним подвірям. У вязницях Польщі замкнено вже понад 700 священиків, черців та черниць, при чому деякі з них чекають у слідчих вязницях вже два роки і довше на судову розправу, зовсім так само, як у царстві Сталіна.

В другій половині лютого ц.р. відбувся в Римі Міжнародний Конґрес католицьких журналістів, у якому взяло участь поверх 300 католицьких журналістів з 30 країн усього світу. На цьому Конґресі рішено створити постійний секретаріят Обєднання католицької преси з осідком у Римі. Його завданням буде обєднувати працю всіх католицьких видавництв.

В січні ц.р. вступив до монастиря американський летун, капітан Роберт Лювис, що скинув першу атомову бомбу на японське місто Гірошіму. Коли опісля Р. Лювис довідався, що від цієї бомби згинуло коло 100,000 людей та що майже ціла Гірошіма була знищена, він не мав більше душевного спокою. Тому вступив до монастиря, щоб наново віднайти спокій душі.

Св. Отець Пій XII. звернувся через ватиканське радіо із закликом до католицького світу тісно співпрацювати з протестантами в боротьбі проти ворога християнства—безбожного комунізму. Кремль посилив усюди протирелігійну акцію та звернув найсильніше вістря проти тих, що проповідують Христову євангелію. Радіо подало, що Папа доручив реалізацію цеї співпраці католицьким єпископам по цілому світі і залишив їм ініціятиву в цій справі.

Чотири професори американських університетів, усі знавці атомової енерґії, остерігають світ, що бомба з атому твердого водня може вбити всіх мешканців світу. При тім учені мають також слово потіхи, бо кажуть, що забере три роки часу, заки взагалі буде відомо, чи таку бомбу можна зробити. — Коли ж цю бомбу зроблять, тоді вона може вбити поволі все життя на землі, затроївши його радіоактивним порохом. Вітри могли б рознести радіоактивні порошини по цілому світі. Порох буде у повітрі, яким люди віддихають. Він осяде й затроїть рослини й дерева і все, що людина їсть або чого вживає. Порохи можуть бути активні і вбивати кілька днів, кілька місяців, або навіть так довго, як 5,000 літ. Вчені передали свої думки через радіо.

Папа Пій XII., як голова Консисторіяльної Конґреґації, екскомунікував чеського священика Яна Дехета, який проти волі єпископату прийняв урядову номінацію на адміністратора дієцезії в Банській Бистриці у Словаччині.

Канадійський делеґат Сидні Пірс сказав в економічно-суспільній раді Обєднаних Держав, що канадійський уряд пропонує, щоб спеціяльна комісія Обєднаних Держав виїхала до СССР і там на місці оглянула

ВАЖНЕ!—До наших дорогих передплатників: Якщо присилаєте відкову своєї передплати, або як міняєте свою адресу, просимо ПОДАТИ СВОЮ СТАРУ АДРЕСУ, щоб обминути непотрібних помилок з того приводу. Повідоміть нас відразу про свій новий адрес, щоб ми не висилали Голосу на адресу, де Вас вже нема.

НОВА КНИЖЕЧКА...

СВЯТИЙ РІК 1950

Написав: М. ОСТРОВЕРХА

Подана: Історія, значіння, відпусти — участь українців у Святім Році 1950, іт.д.

Книжочка поучаюча, на часі; повинен прочитати Кожний українець. Сторін 32.

ЦІНА 15ц.

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street., Yorkton, Sask.

УВАГА!—Коли хтось із наших Шановних Читачів або Читачок має якусь справу до Редактора Голосу Спасителя, нехай не пише до АДМІНІСТРАЦІЇ Голосу до Йорктону, але просто до РЕДАКТОРА на адресу:— Rev. Michael Schudlo, 661 High Street, Newark, N. J., USA. Так заощаджується час і поштові значки.

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВ. МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Надзвичайно гарна книжка, 96 сторін друку з 40 великими, зворушаючими символічними образками та науками. Принесе вона Вам велику духовну користь.

ЦІНА З ПЕРЕСИЛКОЮ тільки 50с

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

советські табори примусових праць та ствердила, наскільки правдивими є оскарження проти Росії за її невільничу систему. Проти канадійської пропозиції виступив делегат Росії і представники її сателітів. Тоді рада Обєднаних Держав видала дійсно Соломонове рішення: щоб справу відложити до наступної сесії в лютім 1951 р.

Поінформовані кола твердять, що китайські комуністи скупчили на кордоні 25,000 війська для нападу на британійську колонію Гонг Конґ.

Мешканці баварського села Обераммерґав приготовляються вже кожного дня до пасійних вистав, що відбуватимуться там протягом 1950 р.

Ватиканське радіо подає авдиції у 20-ох мовах. Між ними є й наша мова.

Католики завжди були проти евтаназії (вбивства з милосердя). Недавно в Америці газети провадили гостру полеміку у цій справі. По католицькому боці стали протестанти, а навіть жиди.

Конгрес катол. преси відбувся в Римі в днях 16—19 лютого. Канадійські англійці вислали були свого представника.

850 японців прийняли християнство. В останньому часі о. Філіпо охристив 850 дітей японців, що поселились в Аргентині.

Нові операції УПА. Як повідомляє німецький щоденник "Дер Абенд" в американськім секторі Берліна, совєтське командування перекинуло в останньому часі сильні частини спеціяльних військ МВД з Німеччини в Україну для здавлення нових виступів УПА проти совєтської влади.

Судіть Сталіна!— Запитаний представником "Ню Йорк Таймс," що він думає про домагання совєтського уряду поставити перед аліянтський суд японського цісаря, як военного злочинця, Йосип Кінан, головний американський прокуратор у процесах японських военних злочинців у р. 1946, заявив, що нема підстави судити Гірогіта за політику колишніх японських мілітаристів. По думці Кінана існує далеко краща правна основа судити Сталіна, як военного злочинця.

Новий міністер імміграції й горожанства Валтер Геррис, який промовляв на днях на річних зборах ліберальної організації округа Роздейл у Торонті, сказав, що нові поселенці шукають у Канаді трьох річей, а то свободи, доброї нагоди й певної безпеки й під цим зглядом не різняться від старих канадійців, які повинні з увагою відноситися до їхніх ідей. Геррис додав, що робітничі юнії не противляться імміграційній політиці домініяльного правительства й готові прийняти нових пришельців у свої ряди. Промовляючи знову в Оттаві на радіо, міністер Геррис сказав, що майже 400,000 нових поселенців прибуло до Канади від часу закінчення війни й що між ними є багато дуже спосібних людей, які принесли в собою нове знання й нові культурні цінности. Для них Канада є краєм свободи й великих можливостей і всі ті осередки, що мають у себе тих нових канадійців, повинні відноситися до них із повною щирістю й вважати їх повноварними членами великої канадійської сім'ї.

В Економічній і Суспільній Раді Об'єднаних Націй мала місця нова компромітація Советського Союза. Т. Сендер, делегатка Американської Федерації Праці,— внесла перед згадану Раду скаргу на большевиків за те, що уся їхня економіка спирається на безплатній праці мільйонів невільників при будовах, у гірництві і в інших важливих державних підприємствах. Амер. делегатка долучила до скарги фотостатичну копію "дуже довірочних" документів, в яких МВД (большевицьке ґештапо) виразно вказує на велике значення невільничої праці для совєтського господарства.

Секретар Центр. Комітету Св. Року подав до відома, що досі 12 урядів проголосило амнестію з нагоди Св. Року.

Втікачі з Румунії оповідають, що комуністи сконфіскували католицьку церкву Преч. Діви в Букарешті і перемінили її на кіно. Не зважаючи на те, католицьке життя у столиці Румунії не завмирає. Багато конвертитів із інтелектуальних кругів приступає до католицької Церкви.

Югославські комуністи замкнули монастир Пресв. Трійці в околиці Трієсту і відкрили там публичну залю. Монастир провадив школу для дівчат продовж 75 літ.

ДАЙТЕ СВОЇМ ДІТЯМ ДО РУК

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

найкращий одинокий місячний журнал для українських дітей в Канаді й Америці. МІЙ ПРИЯТЕЛЬ береже Ваш найдорощий скарб: Ваші Діти! Не жалійте зараз і-слати $1.50 на річну передплату до —

MY FRIEND
49 Kennedy Street, WINNIPEG, MAN., Canada

ПОШУКУВАННЯ

Пошукую мого вуйка, котрий виїхав ще по першій світовій війні до Канади, та адреси точно не знаю. Адреса з дому: Іван Купнір, село Годвишні, пов. Рудки, Галичина. Прошу зголоситися на адресу:

Michael Chorost,
Caserne Beauge, Block 3,
Morange, Moselle, France.

КОНТЕСТ

ДЛЯ МОЛОДІ ВИЩИХ ШКІЛ
на написання найкращих статтей

Канадійський католицький тижневик — "Да Енсайн" розписав конкурс на найліпші статті на тему:

"Why a Canadian Diplomat Should be named to the Vatican."

Контест призначений для всіх студентів і студенток вищих шкіл (Гай Скулс) у Канаді. Розмір статті: 500 слів. Реченець надсилання статтей кінчиться 29. квітня. Перша нагорода за найліпші статті $100.00, друга 25.00, третя 10.00, четверта й пята 5.00.

Саме тепер "Енсайн" поміщує чотири інформативні статті, в яких подано дати й загальні інформації, що можуть бути помічними для контестантів.

Варто, щоб контестом зацікавилася також наша шкільна молодь. Може знайдуться між нею цікаві і в добрим пером, що також схочуть взяти участь у цьому контесті. Написані статті треба слати на адресу:

The Ensign, 464 St. Francis
Xavier St., Montreal, Que.

ПРЕС ФОНД

ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Офірували на прес фонд слідуючі:

Годований С., Торонто	7.00
Вихопень М., Сентрал, Алта.	.10
Смалюк Іван, Шортдейл, Ман.	1.00
Гарах Гр., Кридор, Саск.	.50
Явний А., Стінен, Саск.	1.50
Лукий С., Норквей, Саск.	1.00
Максимець С., Кикестер, Онт. ...	1.00
Михайлюк М., Паркервю, Саск. ...	1.00
Пр. о. Золотий, Роза, Ман.	2.50
Фрон К., Форт Вилиям, Онт.	1.00
Гусяк Ник., Просперіті, Алта. ...	1.00
Гнин М., Ривера, Ман.	1.00
Кіт Н., Кенора, Онт.	.50
Огродник Антін, Голден, Алта.	.50
Марцинюк Павло, Кридор, Саск. ..	1.00
Бортник Марія, Силван, Ман.	.50

Щира подяка добрим жертводавцям.— Хто слідуючий?

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1) Моя сестра хотіла післати дитину до латинської школи. Отець парох не дав метрики. Сестра страшно обурилася, бо не хотіла посилати дитини до української, парафіяльної школи.—Чи добре вона вчинила?

Ваша сестра дуже зле зробила. Ми українці повинні посилати всі свої діти до українських шкіл, бо тільки у власних школах діти навчаться бути добрими американцями чи канадійцями й українцями греко-католиками пізнають свій обряд, обзнайомляться з нашими богослуженнями, навчаться історії України та стануть колись добрими громадянами Америки, не забуваючи краю, з якого прийшли їх предки. Америка це край, де кожна національна група повинна зберігати свої звичаї, мову, вносячи в американську культуру скарби та здобутки власного народу. Слід памятать, що Америка це не Англія чи Ірляндія, але батьківщина для всіх народів, що люблять і збагачують свою працею і культурою, витворюючи своєрідний, американський нарід із різних, національних походжень.

2) Чи правда, що Католицька Церква забороняє нам читати Святе Письмо? Так говорить мій сусід біблійник!

Церква не забороняє нам читати Святе Письмо. Ви ж самі читаєте на сторінках Голосу Спасителя, що в нашій адміністрації можна набути Святе Письмо.—Папа Лев XIII надав 300 днів відпусту тим, що бодай 15 мінут чинають Святе Письмо. Повного ж відпусту доступають ті, що цілий місяць кожного дня читають по 15 мінут Святе Письмо.—Святе Письмо —це життя християн. Тут пізнаємо Христа та Його науку.—Та ж Церква зберегла Святе Письмо від знищення.

Проте як добра Мати Церква забороняє вірним читати протестантські видання Святого Письма, бо там повно блудів і поперекручувань. Єретики, біблійники пофальшували Святе Письмо, щоб доказати свої єресі та блуди.

III) Чи протестант, жид, магометанин можуть спастися?

Бог сотворив людей для неба. Ніхто не піде до пекла без власної вини. —Коли ж ці люди дійсно не знають Христової Церкви і при тім живуть так, як каже їм розум і сумління, Бог дасть їм акт жалю чи любови, яким здобудуть освятну ласку та спасуться. Тут не іде про тих, що відступили від правдивої, Христової Церкви, бо вони тяжко згрішили. Поки не покаються та не вернуться до Католицької Церкви, спасені бути не можуть, бо Христова Церква це ковчег Ноя для тих, що бажають урятуватися від смерті прокляття.

Христос одних назначив учителями, пастирями, а другим приказав слухати: Хто вас слухає, мене слухає. (Як. 10, 15).

4) Що значить злука Святих?

Це духова звязь між усіма Христовими визнавцями: Святі в небі, душі в чистилищі, вірні на землі творять одну велику Божу родину, якої Христос—Голова.— Всі Христові вибранці творять таку єдність, яка панує між членами одного тіла, мешканцями міста ги громадянами держави.

Звуться вони Святими, бо освячені хрещенням і покликані до святости: Будьте святі—досконалі, як і Я святий (1 Пет. 1, 15). Крім того Христові визнавці злучені одною вірою, надією, любовю, наукою Христа, Св. Тайнами, Безкровною Жертвою, молитвами Церкви і взаємними благаннями та добрими вчинками, заслугами. Господь благословив дім Путифора ради заслуг Йосипа (Бут. 39, 5). — Бог був би пощадив ціпсуту Содому, якщо б було там 10 праведників (Бут. 18, 32). —Бог визволив Петра з вязниці ради молитов Церкви (Дії: 12, 3-7).— Оттому Св. Яків завзиває християн: Моліться одні за одних, бо багато може вчинити молитва праведника. (Як. 5, 6).

5) Звідкіля взялося імя "Християни?"

Це імя повстало в Антіохії в столиці Сирії, де пагани почали звати християнами Христових визнавців. (Дії: 11, 26).

6) Я називаюся Павло. Прошу подати життя св. Павла Апостола!

Святий Павло зразу був гарячим прихильником Юдеїзму. Навернений Христом у дорозі до Дамаску, став ревним Христовим Апостолом.— Проповідав на Кипрі, в Пизидійській Антіохії, в Листрії, в Сирії, в Малій Азії, в Греції, в Атенах, в Ефезі, в Македонії.

Був арештований у Єрусалимі, звідкіля відвезли його до Риму, де й зо Св. Петром помер мученичою смертю за Нерона 67 року.

7) Прошу подати життя св. Петра, Апостола.

Св. Петро був рибалкою в Галилеї. Покликаний Христом покинув усе і став Апостолом. По смерті Спасителя голосив Євангелію в Єрусалимі, потім в Сирійській Антіохії, наконець удався до Риму, де заснував Церкву.—Помер 60 року замучений Нероном.

8) Хто був Ярослав Мудрий?

Ярослав Мудрий був сином Володимира Великого. Збудував у Києві церкву

св. Софії та посвятив край Преч. Дівi Марії, признаючи її Царицею України.— Увільнив укр. Церкву від Царгороду, настановляючи першого українського Митрополита, Іларіона.— Заложив у Новгороді школу, де вчилося 300 дітей.—Злагодив державний Кодекс: Руська Правда, де законами унормував життя громадян.

Слава про нього широко лунала. Французькі, польські, угорські королі гордувалися приязню Ярослава.

Вмираючи, упоминав своїх синів: "Живіть у згоді та любові, то Бог буде з вами та переможете своїх ворогів! Якщо ж зачнете сваритися, так погубите себе і землю своїх батьків і дідів!

Діти ж його не послухали поради батька. Стали сваритися та воювати між собою й так занапастили бідну Україну, що за Володимира Великого та Ярослава Мудрого була вступила на шлях небувалого розвою та культури.

Ярослав Мудрий панував від 1019-1054 року.

9) Чи мій внук може стати латинським священиком, бо він має охоту служити Богові в латинськім обряді?

Шановна Добродійко, треба дякувати Богові, що ваш внук хоче стати священиком, бо добрий священик це найбільший добродій людства. Він рятує душі від гріха та від пекла, він молиться за нарід. Кожна українська мати повинна благати Бога, щоб бодай одного її сина покликав до священства. Мати доброго священика щасливіша ніж мати земського царя.—Проте ваш внук має стати священиком українським, бо кожен має стати священиком у власнім обряді. Таке рішення Папи.—Ваш внук не зможе стати латинським священиком без особливішого позволення з Риму, що буде тяжко дістати.

Чому ж ваш внук має бя бути латинським священиком? Чи нам українцям не треба добрих тут роджених священників? Прийде час, що треба буде звідсіля висилати священників до старого краю по знищенні большевиків, щоб відновити нашу Церкву, яку червоні москалі страшно винищують.—Отже нехай ваш внук буде українським, католицьким священиком!

10) Чи маю давати на всяку добру ціль, бо кажуть, що віра без діл мертва, а тут на все просять запомоги?

Якщо маєте засоби, так помагайте всім. Бог за це стократно винагородить вам по смерті.—Коли ж не маєте звідки, так помагайте тим, що найбільше потребують. —Якщо не можете нічого пожертвувати, так моліться за працю других. Ніхто не зобовязаний помагати всім добрим ціллям, вистачає час до часу зробити якусь офіру на добрі цілі.

11) Чи Апостоли молилися на вервиці?

Шановна Читачко Голосу Спасителя, Апостоли не молилися на вервиці, бо тоді ще Пречиста Діва жила на світі між ними, отож не потребували молитися до неї. —Де живих на землі ніхто не молиться. За те Апостоли напевно поручалися її молитвам так, як ми тепер чинимо, коли відмовляємо вервицю.

Церква з бігом часу уложила "Богородице Діво," якого перша частина це Ангольське поздоровлення, що Св. Гавриїл звернув до неї в дні Благовіщення в імені Пресвятої Трійці.— Другу ж частину уложила Церква.

Згодом побожні почитателі стали часто відмовляти багато разів Богородице Діво. Щоб мати якийсь рахунок, зазначували

НАША РЕЛІГІЯ

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Це книжка уложена Всеч. о. А. Луговим в українській і англійських мові, трете поправлене видання. Дуже популярна і приступна. Надається для шкіл і катехитичних курсів, для дітей і старших. Саме імя Всеч. Автора вже говорить само про себе. —Замовляйте для кожної Вашої дитини й для шкіл.

Ціна 25с — з переслякою 30с.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

каміщиками чи зернятками кожне відмовлене Вогородице Діво.— Наші козаки, як свідчить Тарас Шевченко, відмовляли вервицю чи там чотки, як вони їх звали. (Прошу собі спровадити в Адміністрації Голосу Спасителя цікаву книжечку про вервицю).

12) Чи то правда, що Христос і Апостоли не вчили нічого про чистилище, бо його мала видумати Католицька Церква. Так казала мені одна сусідка бібліїнич-ка."

Шановна Добродійко, вже навіть у Старому Завіті є згадка про чистилище. От Юда Макавей вислав милостиню за полеглих у бою воїнів, щоб священики молилися за їх душі: Добре та спасенне це діло молитися за померлих, щоб були звільнені від своїх гріхів. (2 Мак. 12, 46)

Христос зазначує, що деякі гріхи можуть бути прощені по смерті, не в небі, ані в пеклі, що є вічні, отож у чистилищі: Хто скаже слово проти Сина людського, проститься йому; але хто скаже проти Святого Духа, не проститься йому ані в цьому ані в другому віку. (Мат. 12, 32).

Святий Павло говорить про відпокутування гріхів у вогні у Господньому дні: Вогонь докаже, яке чиє діло. (І Кор. 3, 11-15).

Сам здоровий людський розум каже, що мусить бути якесь місце по смерті, де б душі могли відпокутувати повсякденні гріхи або сплатити кари за прощені тяжкі гріхи, бо ж ані за прощені, ані за повсякденні гріхи Бог нікого не пошле до пекла, як теж і до неба не допустить, бо до неба ніщо нечисте не ввійде.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА МІСЯЦЬ КВІТЕНЬ, 1950

СТАРИЙ СТИЛЬ:

2. Неділя Квітна: Всеночне. Сл. Б.: Ап. 246, Єв. Ів. 41.

7. Велика П'ятниця, Благовіщення. На Сл. Б.: Ах. 306 і 125, Єв. Лук. 3 і Мат. 110.

9. Неділя Пасхи, Воскресення Христове: Сл. Б.: Ап. 1, Єв. 1. поділене на 12 частей і читається з перестанками.

10. Світлий Понеділок: На Сл. Б.: як в день Пасхи. Ап. 2, Єв. Ів. 2.

11. Світлий Вівторок: Гл. 3, На Сл. Б.: Ап. 4, Єв. Луки 113.

16. Неділя 1. Томина: Єв. утр. 1. Всеночне. На Сл. Б.: Ап. 14, Єв. Ів. 65.

23. Нед. 2. Мироносиць: Гл. 2. Єв. утр. Сл. Б.: Ап. 16, Єв. Мар. 69.

30. Нед. 3. Розслабленого: Гл. 3, Єв. утр. 4. Сл. Б.: Ап. 23, Єв. Ів. 14.

НОВИЙ СТИЛЬ

2. Неділя Квітна: Всеночне. Єв. утр. Мат. 83. Сл. Б.: Ап. 246, Єв. Ів. 41.

7. Велика П'ятниця: Царські Часи. Вечірня Вел. Ап. 125, Єв. Мат. 110 з переступками. Вечером Єрусалимська Утреня при Божім Гробі. — Від сьогодні до Неділі Пасхи не вноситься мерців до церкви.

9. Неділя Пасхи. Воскресення Христове: На Сл. Б.: Ап. 1, Єв. Ів. 1.

10. Світлий Понеділок: Гл. 2. Сл. Б.: Ап. 2, Єв. Ів. 2.

11. Світлий Вівторок: Гл. 3. Сл. Б.: Ап. 4, Єв. Луки 113.

16. Неділя 1. Томина: Єв. утр. 1. Сл. Б.: Ап. 14, Єв. Ів. 65.

23. Нед. 2. Мироносиць, Св. Ґеоргія Мч. Гл. 2, Єв. утр. 3. Сл. Б.: Ап. 16 і 29, Єв. Мар. 69 і Ів. 52.

30. Неділя 3. Розслабленого: Гл. 3, Єв. утр. 4. Сл. Б.: Ап. 23 і 334, Єв. Ів. 14 і Мат. 43.

ПОДИВІТЬСЯ на дату Вашої передплати при адресі на коверті коли кінчиться передплата. Якщо там зазначено напр. 10 49,— Ваша передплата кінчиться в жовтні 1949; 11 50: листопад 1950.

Приєднайте хоч ОДНОГО НОВОГО ПЕРЕДПЛАТНИКА для Г. Спасителя

Голос Спасителя Р. 22. ч. 4. Квітень 1950

Христове Воскресення

(Мат. 28, 1-20)

о. М. Щ. ЧНІ.

Як минула ж субота, на світанку дня першого в тижні, прийшла Марія Магдалина й інша Марія побачити гріб. І ось стався великий землетрус, бо зійшов із неба ангол Господній, і приступивши, відвалив камінь і сів на ньому.

Його ж постать була як блискавка, а шати його білі як сніг. І від страху перед ним затряслася сторожа і стала мов мертва. І ангол озвався та промовив до жінок: "Не лякайтеся, бо я знаю, що ви шукаєте розпятого Ісуса.

Нема Його тут, бо воскрес, як сказав. Підійдіть, подивіться на місце, де Він знаходився.

Ідіть же хутко й скажіть Його учням, що воскрес із мертвих, і ото попереджує вас у Галилеї. Там Його побачите. Ось я вам звістив."

І пішли вони хутко від гробу зо страхом і великою радістю, і побігли сповіщати Його учнів.

Аж ось зустрів їх Ісус і сказав: "Вітаю вас."—Вони ж пі-

дійшли, обняли Його ноги і вклонилися Йому до землі.

Ісус тоді сказав їм: "Не лякайтеся, ідіть, повідомте Моїх братів, нехай вони йдуть в Галилею, там Мене побачать."

Коли ж вони йшли, ось дехто зо сторожі прийшов до міста та розповів первосвященикам все, що сталося.

І зібравшись зо старшинами, вони врадили раду та дали сторожі чимало срібняків.

І сказали: "Розповідайте, що Його учні прийшли в ночі, як ми спали, та вкрали Його."

"Як же почує намісник про це, то ми його вговоримо, і вас визволимо з клопоту."

І взявши вони срібняки, зробили, як навчено їх. І пронеслося між юдеями про це слово аж до сьогодні.

Одинадцять же учнів пішли в Галилею на гору, куди звелів їм Ісус.

І як вони побачили Його, поклонилися Йому до землі, а дехто вагався. А Ісус підійшов до них і сказав: "Дана Мені всяка влада на небі та на землі.

"Тож ідіть, навчайте всі народи, хрестячи їх в імя Отця і Сина і Святого Духа,

Навчаючи їх зберігати все, що Я заповів вам. І ось Я буду з вами по всі дні аж до кінця віку." Амінь.

ВИЯСНЕННЯ.

Христове воскресення це найбільше з усіх чуд Спасителя. Воно переконує світ про правдивість Євангелії та про Його божество, бо тільки один Бог може воскреснути.

Яка радість запанувала в Христовім Серці, як блаженна душа по двох днях розлуки та побуті між праведниками Старого Завіту вернулася до Пресвятого Тіла, вступила в нього, вносячи ввесь чар і блиск прославлення з незмірною радістю вічного щастя!

Святочний спочинок приписаний законом для всіх Юдеїв кінчався в суботу ввечорі по заході сонця.—Правда, свято Пасхи тривало 8 днів. Проте тільки перший і послідній був стислим святом, коли то юдеям було заборонено щонебудь робити.—Отак жінки, перечекавши ніч, вибралися до гробу, щоб покінчити помазання Тіла, бо при похороні не мали часу все виконати.—Йшли вони до гробу, не знаючи нічого про сторожів, що стерегли гріб на приказ обережних синедрійців.

Ще заки дійшли до гробу, Христос воскрес. Ангол із неба відвалив камінь. Ніхто не бачив, як прославлений Христос

вийшов із гробу.— Ангол відвалив камінь, щоб показати сторожам, що нема чого вже далі пильнувати, а жінкам показати, що Христос дійсно воскрес.

Землетрус і блискуча постать ангола сильно налякали сторожів. Прийшовши до себе, сторожі втекли до міста здавати звіт синедріонові про все, що сталося. Хитрі жиди, не мігши заперечити очевидности Христового воскресення, намагаються підкупити сторожів і прикрити крадіжю тіла найбільше чудо Христа.—Сторожі взяли гроші та поширили брехню поміж населенням, що ніби учні викрали тіло, як вони поснули.

Як жінки прийшли до гробу, там уже не було сторожів.— Ангол сповіщає їх про воскресення та дожазав його порожнім гробом, який напевно цікаві жінки добре оглянули. Хоч Христос усе заповів докладно, проте події останніх днів зовсім погасили віру Його поклонників. Навіть найбільше завзяті учні, як Петро, Іван, Магдалина не вірили в воскресення Господа.—Треба було появи ангола та самого Спасителя, щоб повірили в Його воскресення. Болючі Страсті та смерть Спасителя на хресті захитала їх довіря в Його могутність і віру в Його месіянське післанництво.

Ангол посилає жінки сповістити учням воскресення. Учні мабуть були розбіглися по всьому місті, бо більше скупчення їх ув одному місці могло викликати підозріння в Христових ворогах і накликати на Спасителевих приклонників непотрібні клопоти та переслідування.

Ангол велить жінкам відшукати заляканих і похованих учнів і сповістити їм радісну вістку.—Повні радости з Христового тріюмфу над смертю та злобою Юдеїв жінки спішилися подати зневіреним учням щасливу новину, аж тут сам Божественний Спаситель перестрів і повітав їх: "Вітаю вас." —Розрадувані жінки поклонилися Йому та поцілували з пошаною Його ноги. —Христос повторив їм приказ даний анголом.

На приказ Учителя учні перейшли до Галилеї, як покінчилися свята, бо, бувши далеко від центру юдаїзму, Єрусалиму, могли легше збиратися без нараження себе на переслідування запеклих фарисеїв, що вбили Спасителя та були готові потопити Христову Церкву в крові Його учнів.

Тут Христос часто зявлявся їм, розбуджував у їхніх серцях давне довіря в Його післанництво та приготовляв учнів до недалекої апостольської праці по всьому світу.

По сорок днях побуту з учнями та вірними своїми поклонниками Христос попращався з учнями, висилаючи їх проповідати

Євангелію всьому світові та продовжати місію навернення людей до Бога, що Христос започаткував.

Христос мав всяку владу навіть як чоловік, бо дістав її від Отця в дні втілення, хоч цієї влади не виконував за туземного життя, бо вона була непотрібна здебільша для покірного Агнця Божого, що приготовлявся до смерти за спасення людства.

Тепер Христос передає цю владу тим, що мають продовжати Його діла спасення в світі, бо вони Його заступники та місьонарі. Ця влада переходитиме на всіх їхніх наслідників, бо йнакше діло відкуплення не могло б продовжатися по кінець світу.

Всі люди мають увійти до Його Церкви. Проте треба виповнити три умовини, щоб бути гідним членом Його царства: І—Віра в Христа.— ІІ—Прийняття хрещення, що змиваючи первородний гріх, відчиняє душі брами Божого царства на землі цебто Церкви.— ІІІ—Зберігання заповідей проголошених Спасителем, бо йнакше людина не може бути гідним членом Його Церкви та заслужити собі на вічне щастя в небі.

Справа голошення Євангелії заїлим Юдеям і поганським народам була нелегка. Світ не прийме краще учнів як Учителя. Будуть вони гонені, катовані. Проте не повинні боятися, бо Христос буде з ними, потішаючи їх.

Входячи до неба, Христос забрав із собою душі праведників до вічного щастя.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Ні біль чужий, ні серця власного розпука —
Сьогодні в День оцей, під відгук канонад,
Перед очима устають розп'яття муки,
Твій хрест і ніч зловіща й Гефсиманський сад.

Рекли: Сконай! В життя шляхів Тобі немає.
Раділи: Вмер, навіки смерті впав до ніг.
Та Ти воскрес, як правда завжди воскресає,
Воскрес і смертю смерть у муках переміг.

О, чаша мук тяжких, терпіння невмолиме!
Нехай хрести підводять руки до небес,
Хай сад розп'яття ще стоїть а ми кажімо,
Кажім: "Христос воскрес!"—"Воістину воскрес."

Петро Карпенко-Криниця.

МАТИ БОЖА В УКРАЇНСЬКІЙ МУЗИЦІ

о. Андрій Мельник

ВСІ народи видавали поетів і музиків, що оспівували славу Божу і величали Богоматір за Її опіку над народами. Про це свідчить історія буття народів. Наш нарід заінтересований від найдавніших часів темою культу Богоматері, почав не лише піснею, але й музикою звеличувати нашу Покровительку. В музиці світа повстають композиції в честь Богоматері. Такі музики як Гейдн, Ліштт, Моцарт, Бетовен, Ваґнер, Гуноді, Верді, Шуберт зложили прегарні композиції в Її честь. *Аве Марія* (Радуйся Маріє) Гуноді чи Шуберта стало безсмертне. Воно чарує серце не лише віруючого, але й ним одушевляється релігійний індиферент чи навіть атеїст, бо це ідеал доброти, любови і милосердя зображений в Преч. Діві Марії. Її постать в історії це втілення святости, чистоти, невинности і вселаскавости. Хто роздумує над ролею, яку Вона відограла в ділі відкуплення людства, попадає в молитовну музичну екстазу. Думка про Неї стає піснею, музичним хоралом.

В середновіччі кожен нарід в Европі мав своїх співців, кантарів, що з якимось інструментом в руках переходили край і оспівували божеські імена Ісуса, Марії, або якихось вождів свого народу. Були ними трубадури, трувери, мінензенґери.

І на терені України появилися співці релігійних кантів, співці героїчних подвигів наших князів чи княжих дружинників. Такими співцями на нашій Україні були: Митуса, Боян, як про це згадують мило наші літописці. В пізніших часах за козаччини, виступають в історії України кобзарі, бандуристи, лірники, які оспівують в супроводі бандури чи ліри славетні подвиги українських борців,козаків, що захищали нарід перед ордами Татарви чи Турків. В їхніх думах є "заклик-благання до Богоматері, щоб рятувала весь мір хрещений."

Спершу прийшла готова форма з Візантії тай з бігом часу оця церковно-музична форма набрала щиронародніх прикмет. І таким чином повстав в Україні питомий народній характер в українському музичному світі, прозваний "київським напівом." Він прийняв форми української природи, побутовщини,

яку характеризує мелянхолізм, глибокий ліризм. Українська мелянхолійна й лірична натура зуміла найкраще віддати трагізм спасіння людства і в звязку з ним співучасть Діви Марії в цьому трагічному ділі Спасіння. Нарід дав за це вислів сердечного співчуття Божій Матері, і звідти всі музичні вокальні пісні є націховані щиросердечністю і вдячністю Їй за ласку милосердя для всього людства.

В XVI і XVII стол. наступила зміна в українській музиці: *з одноголосової до многоголосової мелодії.* У вирі боротьби з'єднаної Церкви з нез'єднаною дійшла церковна музика до небуваного до цього часу розвитку. За реєстром Ставропігійського Братства з 1697 р. на овид української церковної музики виступило багато визначних композиторів, як Завідовський, Колядчин, Черкуцин, Шаваровський, Гавалевич, Бишовський, Пікулицький і і., а з них найзнатніший Микола Дилецький, що уложив перший музичний підручник до науки музики і співу п. н. "Граматика пінія музікійскаго." Ідеал божеської краси, доброти, чистоти, невинности, скромности і покори вичитували з обличчя Богоматері, втілювали в народню поезію та прибирали в відповідні музичні форми і так під впливом народної пісні повставали в Її честь релігійно моральні, дидактичні кантати, які зручно вязали релігійні ідеали з народніми. Багато з них умістили в "Почаївському Богогласнику", що вийшов друком 1790 р. Над ним перевів глибокі студії др. Василь Щурат, знаний Маріофіл. Окремий розділ кантів і псальмів в честь Марії припав на Богородичні свята, а було їх 59. Оцей збірник мав кольосальний вплив на наш нарід. За короткий час друкували його тричі: 1805, 1835, 1886 рр. У всіх школах України, в Київській Академії найшов оцей культ кантів і псальмів перше місце. Вони теж лягли в основу музичної драматургії, літератури.

Канти і псальми замикали драматичні форми, а драматизовані канти були вже чотироголосні.

Особа Богоматері була в великій мірі тематикою. Українська музика мала як усі інші ремесла, своє музичне стоваришення т. з. музичний цех, як про це свідчить "випис з книг меських ратушу київського" з 1728 р., де заподано, що в статуті київського музичного цеху була зареєстрована оця постанова: "Кожної пятниці всі вносять до братської каси по осьмаку, жеби з того в церкві Соборній Успенія Пресвятої Богородиці свіча на хвалу Божію горіла" (точка 7). Одним з визначних композиторів був философ Григорій Сковорода, а тематикою його концертів була Особа Богоматері. Та вже найглибше пі-

дійшов до цієї справи т. є. Марійського культу в музиці Дмитро Степанович Бортнянський (1751-1825), який дав нашій музичній літературі 35 великих вокальних концертів на 4 голоси, а 10 на 8 голосів і на 2 мішані. Чесноти Марії замкнув в прекрасні, музичні форми, глибокі мельодійністю і героїзмом.

Максим Созонтович Березовський (1745-1777) посвятився в значній мірі церковній музиці. Пречиста Діва займає окреме місце в його музичній творчости. Під Її впливом написав він канти, повні ліризму.

Артемій Лукіянович Ведель (1767-1808) посвятився майже в цілому церковній музиці і скомпонував твори високої вартости повні мелянхолізму. Ідеали Ісуса й чесноти Марії були його підйомом.

В 19. стол. і на початку 20. виступають такі мистці музики як Михайло Вербицький (1815-1870), Іван Лаврівський (1822-1873), Віктор Матюк (1852-1912), Анатоль Вахнянин (1812-1908), о. Остап Нижанківський (1882-1919) творили теж під впливом чарівної постаті Пречистої Діви. О. Кирило Стеценко (1882-1922) скомпонував колядки і щедрівки так мельодійно, що по всякій правдоподібності не будуть ніколи перестарілими. Пречиста Марія виходить в них як печалива і вселаскава Мати Божа і людська. Микола Леонтович (1877-1921) скомпонував величний гимн-кант п.н. "Дума про Почаївську Богоматір," проф. Дмитро Кошиць створив безсмертній кант про Непорочне Зач. Б. М.; а Максим Кошко (1859-1919) в сольових і хорових піснях звеличує Богоматір.

Найбільший музик України Микола Лисенко виявив свій культ до Діви Марії в літургічних піснях, а особливо славетною є його молитва "Пречиста Діво," що свідчитиме нам довгі часи про ставлення його до культу Матінки Божої. В найновіших часах виявили велику силу любови і захоплення культом Пресвятої Діви такі музики, як о. Йосип Кишакевич, урод. 1875 р., проф. Борис Кудрик (1897). Цей останній майже в кожному числі "Нашого Приятеля" поміщував свої композиції в честь Марії, уживаючи до цього різних текстів пісень зложених авторами на Її честь. Не від речі буде подати композиції о. Турули, Дмитра Котка (в колядках і щедрівках), Дуцька, Стеха і інш.

Ось так в загальному представляється Маріологічна музика в Україні.

Не в добробуті і не в щасті, але в горі і в терпінні проявляється найбільша вартість і найвища гідність кожного народу.

(Ля Форт)

Користі Служби Божої

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ПОБОЖНИЙ угодник Божий, Петро Клю, зобачив чудове, повне пишного квіття дерево, що виросло в каплиці, де Священик побожно відправляв Службу Божу. Ці запашні квітки спадали на людей, що слухали Службу Божу. Одне ж здивувало його. Одні квітки, спавши на деяких приявних, зараз усихали та вянули, інші ж зберігали свою чудну свіжість і запах.— Не розуміючи тайни, Петро удався до Священика.— Он що воно значить,— промовив Священик. Дерево це символ Божого благословення, запашні квітки це ласки, що спливають на тих, що слухають Службу Божу. Ці квітки скоро сохнуть і вянуть у затверділих, розтріпаних, грішних серцях, бо вони не хочуть користати з них. У добрих, побожних душах ці квітки зберігають свою чудну свіжість і запах, бо вони використовують їх, щоб жити по-християнськи та ревно служити Богові.

Христос вислужив нам безліч ласк своєю кровавою жертвою на хресті.—Святі Тайни, особливо жертва Служби Божої, розділяють людям ці ласки.— Святий Бонавентура кличе: "Христос учинив людям велике добродійство, ставши чоловіком. Не менше добродійство робить Він щоденно, сходячи на престіл в часі Служби Божої."— Святий Іван Золотоустий додає: "Служба Божа має таку саму вартість, як хресна жертва Спасителя."— Святий Августин виясняє, чому Служба Божа така цінна жертва: "Бувши відновою хресної жертви, Служба Божа має ту саму силу, що й смерть Спасителя, щоб виєднати людям всяке добро та вічне спасіння."— Святий Тома завершує оцінку Евхаристійної жертви: "Служба Божа має ту саму вартість для спасіння світу, що й Хресна жертва."

Служба Божа своїм благородним впливом і ласками проникає небо, землю та чистилище. Вся вселенна обновляється Службою Божою.

I.—*Служба Божа гідно прославляє Бога.*— Святе Письмо каже: *Вихваляйте Бога, як хочете, Він всеодно понад усяку похвалу.* (Сир. 43, 32).— Всетаки люди годні гідно прославити свого Творця!— Як і чим?— Службою Божою! Ця Безкровна Жертва так прославляє Його, як на це заслуговує Його безконечна велич. Службою Божою можемо діпняти того, що й самим Анголам неможливо, бо каже Св. Альфонс, основник оо. Редемптористів: "Похвали Анголів, Святих, мучеників не прославляють так Бога, як Служба Божа.—Обмежені сотворіння годні частинно почитати Бога. Служба ж Божа безконечно прославляє Бога, бо тут жертвується втілений Божий Син, що гідністю дорівнює Вітцеві."

II.—Служба Божа гідно дякує Богові за всі добродійства: сотворення, відкуплення, призначення до неба, Боже синівство, прощення безчисленних гріхів, щоденні ласки, сила в противностях, захорона перед нещастями, все це Божі добродійства, за які треба дякувати. Чим гідно та належно подякуємо Творцеві? Одною Службою Божою вповні віддячуємося за всі отримані добродійства, ба й кажуть Святі, що й навіть більше даємо Богові ніж отримали від Нього, бо Христос-Жертва вартіший за всі Божі добродійства та ласки.

III.—Служба Божа випрошує в Бога все, чого людям потрібно на землі.—Проживаючи на долині сліз і горя, потребуємо Божої помочі, щоб не зневіритися, не попасти в гріх, щоб перемогти всі спокуси та жити по-християнськи. Служба Божа запевняє нам всі потрібні ласки, щоб зберігати Божий закон і спастися.

Святий Людвик IX, французький король, возив завжди в походах Пресв. Евхаристію, знаходячи в ній поміч, пораду та силу посеред воєнних і життєвих труднощів.

Служба Божа розпалює в душі Божу любов і полегшує сумлінне виповнення станових обовязків.—Свята Франціска Римська бачила в часі Служби Божої Ісуса, Жертовне Ягня, що палало любовю до людей, розпалюючи в них порив до Бога.

Служба Божа зберігає душу невинною посеред небезпек світу. Французький король, Пилип Августус, проживав посеред зіпсутого двору і прерізних приман, а всетаки був чесний і невин-

ний, бо щоденно бував на Службі Божій, де часто бачив Невинне Ягня Ісуса, якому кланялися Анголи, величаючи Його своїм царем.

Служба Божа запевнює успіх нашим молитвам.—Господь обіцяв вічну нагороду за шклянку води подану вбогому ради Бога.—Чи відмовив би нам ласки, як пожертвуємо Йому чашу дорогоцінної Крови Спасителя, що благає для нас ласки та милосердя?

Святий Порфірій бажав якоїсь ласки в грецького царя. Написав своє прохання та поклав його на серці маленького Теодозія, царського синка.—Цар зобачив прохання та негайно задовольнив його.

Чи Бог не вислухав би нас, як на Службі Божій складаємо свої молитви на серці Божого Сина, що жертвується за нас свому Вітцеві?—Та ж ласки це скінчені та обмежені дари, а Христос і Його жертва безконечні!

Служба Божа запевняє дочасні добра, коли вони корисні для нашої душі, бо тут лучимося з Христом, що підсильнює наші молитви. Оттому Св. Франциск Салесій каже: "Не дістанемо ласки взагалі, якщо ми негодні виєднати її на Службі Божій!"

В однім селі проживали два столярі. Один працював в будень і свята, а всетаки був завжди нужденний. Другий щонеділі та свята ішов на Службу Божу. Йому завжди велося.—Бідний столяр спитав товариша: Чому тобі так добре все йде, хоч куди менше працюєш аніж я?— Мудрий робітник відповів: Ходжу часто на Службу Божу!—Наслідуй мене!— Послухав.—Щастя теж усміхнулося й йому.—Отак справджуються Христові слова: *Шукайте отож Його Царства, а це додасться вам!* (Лк. 12, 31).

IV.—Служба Божа надолужує за гріхи й усмирює Божий гнів.—Кожен гріх має в собі безконечну злобу, тому безмежно ображає Бога та накликає на грішника громи Божої справедливости. Один Христос, бувши безконечним Богом, годен спокутувати зневаги завдані безконечній Божій величі.—Він це робить на Службі Божій: *Це Моя Кров, що проливається за багатьох на відпущення гріхів.* (Мт. 26, 28).

Гріхів повно на світі, а кар не видно. Чому?—Христова Кров, що містично спливає з наших престолів кличе до Бога, як сам Христос колись молився з хреста за своїх розпинателів: *Отче, прости їм!* (Лк. 23, 34).

Христос заявив св. Мехтильді: "Нема такого великого грішника, якого б я радо не помилував, якщо на Службі Божій попрохає в мене прощення!"—Тридентийський Собор навчає: "Усмирений Службою Божою Господь вділяє ласку та дар покаяння, прощає будьякі великі гріхи та провини."

Авантюрник Альфонс Абукерк зо своїми зовсім не святими вояками опинився посеред страшної бурі на розлогому океані.—Корабель потопав у розпалілих хвилях.—Оттоді Альфонс підняв одне немовля і закликав: "Боже, ми грішні та неварті помилування за наші гріхи.— Змилосердися над нами ради цього невинного немовляти!"—Буря втихла та всі врятувалися.—Чи Христос не краще за немовля усмирює свого загніваного на грішників Отця?—Мільйони грішників уже були б провалилися до пекла, якщо б не було Служби Божої!

V.—Служба Божа визволяє душі з чистилища та веде їх до щастя в небі, бо сплачує довги гріховні Божій справедливості за живих і за померлих. Бог приймає надолуження свого Сина та визволяє душі з чистильного вогню.—"Пожертвування невинного Ягняти, це надолуження за душі в чистилищі"—каже святий Григорій Великий.—Папа Св. Євген додає: "Служба Божа краще виєднює прощення кар і гріхів аніж молитви всього світу!"

В часі Служби Божої кров Спасителя спливає на чистильні душі, змиває рештки гріховних плям, очищує з залишків невідпокутуваних провин, сплачує гріховні довги.—Святий Єроним, учитель католицької церкви не вагається твердити, що за кожну Службу Божу побожно відправлену багато душ виходять із чистилища.

Святий Вернард попав в захоплення на Службі Божій і зобачив, як Анголи сходили до чистилища та випроваджували звідтам блискучі душі, забираючи їх до неба.—

Свята Тереса Авільська заснувала манастир у Валладоїді при помочі одного багатого шляхтича, що внедовзі потім помер. По якімсь часі душа його зявилась святій оснувательці та промовила: "Я в чистилищі, з якого не вийду, поки в валладоїдськім манастирі не відправиться за мене Служба Божа.—Свята негайно звеліла скінчити манастир і відправити Службу Божу. По Службі Божій душа знову зявилася посеред блиску та заявила: "Я вже вийшла із чистилища та іду до неба. Дякую за відправлену за мене Службу Божу!

Старайтесь увійти вузькими ворітьми; бо широкі ворота й простора дорога ведуть у загибіль: і багато є таких, що ними йдуть. А тісні ворота й вузька дорога ведуть до життя; одначе мало таких, що їх знаходять. (Мат. 7, 13-14).

ВЕРВИЦЯ РЯТУЄ НАС

(Спомин з воєнних лихоліть)

о. Семен Іжик

ПЕРЕВОЗИЛИ мене з одної тюрми в другу: Дрогобич, Устріки, Сянік, Тарнів і Краків—це все були етапи "очищення," по дорозі до призначеного концентраційного табору. У відомій краківській тюрмі "Монтелюпіх" переходив я разом з другими політичними вязнями страхіття масових розстрілів. Це був час несправедливого в світі німецького закону "збірної відвічальности." За якийсь випадок у місті чи околиці, от саботажу чи вбиття одного німця, то потягало за собою розстріл сотні вязнів. Відбувалось це так: До камери входив ґестапівець. Ми всі стояли струнко. Він міряв очима кожного з нас, показав пальцем і сказав: "Ду, комм" (ти ходи). Вязень виходив і вже більше не вертався до нас. На тюремнім подвірі разом з другими скінчив життя. Кожного дня чули ми кроки ґентапівського чобота по бетоновій долівці коридора. Скрипіт ключа в дверах келій прошивав наскрізь наші серця. Кожний з нас очікував своєї черги.—Ануж зараз звернеться палець закровавленої руки ґестапівця в мою сторону?...

—Рятунок наш у вервиці,—сказав я до своїх співтоваришів недолі. Клякаймо й спільно молімся. Тридцять вязнів різних національностей цілими годинами кожного дня перебували на спільній молитві.

З нашої камери нікого не розстріляли. Цю чудесну охорону завдячували ми Божій Матері.

З Кракова перевезли нас до концентраційного табору в Ґросс-Розен. Кожного вязня ґрунтовно "очищували." Роздягали, стригли, голили, купали й переодягали в кацетне плаття. Моя думка була:—"Як вервицю врятувати?!" Натягнув я вервицю собі на шию. Але не довго я міг її зберегти. При перегляді ґестапівець з великою лютістю зірвав мені вервицю з шиї й кинув на землю. Кілька разів вдарив мене по лиці й сипав епітетами кацетової лайки.

Життя в концентраційному таборі є так тяжке й не виносиме, що годі описати його. А особливо тяжко воно для тих новиків т. зв. 'цуґанґів." Дванадцять годинна тяжка праця, часті побої, шалене темпо праці, великий голод—це все відбирало надію на витримання. Найважнішим болем для мене була страта вервиці. Нема вервиці—немає надії на життя. Не перестаю молитись. Мої мальці заступають зернята вервиці.

ГОРЕ МАТЕРЯМ, ЩО НЕ ВЧАТЬ ДІТЕЙ КАТЕХИЗМУ!

Бувають нерозумні родичі, що занедбують учити своїх дітей катехизму, ба й гніваються на священика, який пригадує їм цей християнський обовязок.— Не брак родичів, що говорять: "Не треба дітей змушувати вчитися катехизму. Як підростуть, самі навчаться, якщо схочуть."

Такі негідні родичі тяжко зневажають Бога, що дав їм невинні істотки-діти, щоб вони виховали їх на добрих християн і сумлінних громадян власної батьківщини.— За цей тяжкий гріх у вихованні власних діток Бог буде і тяжко карати тими дітьми, яких вони не хотіли вчити Божого Закону.

Неодна мати скаржиться, що діти її зневажають, виганяють з дому, стидаються її, так що нещасна мусить кінчати життя в закладі для вбогих старушок...

Скільки з цих нещасних старушок повинні вдаритися в груди та сказати з жалем: "Боже, прости мені! Якщо б я була навчила діти катехизму, так вони знали б Тебе, заховували б Твій закон, боялися б Твого суду та шанували б мене, свою матір!"

В французькому місті Варон проживала вдова з сином одинаком, що не хотів ходити на катехизм, бо мати не дбала про це. Місцевий парох упоминав вдову, прохав висилати хлопця на катехизм, але вдова відповідала: "Пощо йому катехизму? Та ж дерева в лісі ростуть, розвиваються, хоч не вчаться катехизму! Зрештою, нехай підросте! Як схоче, то сам навчиться!"

Пройшли 20 років. Син виріс, але катехизму не навчився. Був гордий, непослушний, зіпсутий. Раз у приступі шалу вхопив матір за горло та повісив її, бо не хотіла дати йому пяти послідніх франків на пиятику.

Суд засудив вбийника на смерть. Син пішов на шибеницю, проклинаючи власну матір: "Якщо б була навчила мене замолоду катехизму, я не був би кінчав життя на шибениці!"

Хто шукає свого щастя в сотвореннях, ніколи не знайде його; цілий світ із усіма несчисленними сотвореннями не зможе заспокоїти того голоду, що його відчуває серце людини. Наше серце сотворене для Господа Бога, й тільки Господь Бог, безконечне добро, зможе цілковито задовольнити його.

ХРИСТОВА ЦЕРКВА ПРО КУЛЬТУРУ ТІЛА

о. В. Кузьма

НАЙПОПУЛЯРНІШИМИ кличами останніх часів, які містять в собі багато правди, але й є повні звихнення в поглядах, в якир правда й фальш творять великий хаос і важко виробити собі ясний осуд, є: журба про тіло, культура тіла, спорт та всякі руханкові забави. Приманчиві ці кличі й вони побуджують величезний запал, головно в молоді, міської й сільської, яка не добачує в них багато пересадних понять та опіній.

Христова Церква, яка на кожному кроці підносить вартість людського життя, боронить його й домагається належної пошани, рівночасно осуджує шкідливу пересаду й односторонній фанатизм у цьому напрямі.

Деякі думають, що християнський світогляд виключає радість життя, що християнська етика дивиться нерадо на тіло, на його плекання та красу, що ідеалом її є старинні святці, що умертвлюванням і постом утримували всякі забаганки тіла.

Таке думання хибне. Христова наука, хоч завжди ставить на першому місці душу, не є ворогом тіла. Найбільшою окрасою християнства є те, що Син Божий, друга Особа Бога, прийняв людське тіло. Є це почесть, якої не дається порівняти з нічим другим. Хто ж, як не Церква віддає належну пошану тлінним останкам Святих, хто ж, як не Вона вставила до Символу віри: "Жду воскресення мертвих!" Подивімся, з якою пошаною ставиться Церква до тіла своїх дітей: при св. хрещенні змиває його свяченою водою, при св. Миропомазанні намащує його св. Елезм, в Пресв. Евхаристії Найсв. Тіло Спасителя входить до людського тіла, а навіть вічної щасливости не можна уявити собі без участи тіла по воскресенні.

Так, отже, неможна говорити, що Церква строго, з насупленим чолом дивиться на людське тіло. Для віруючого християнина тіло не є вязницею його душі, але товаришем у туземній мандрівці. Воно, подібно як душа, є твором Бога, й тому треба берегти його цілости, здоров'я й життя. Тому й не вільно відмовляти собі поживи, одягу, спочинку, сну, розривки і т. под. речей згідно з Апостолом: "Чи їсте, чи п'єте, чи що іншого робите, все робіть на славу Божу."

Христова Церква опікується тілом людини, як жодна інша релігія. З цього можна також зрозуміти, чому то вона опікується мистецтвом, яке представляє красу життя.

Сучасна людська опінія запевняє, що християнство є ворогом тіла і ворогом радости життя. Це очевидна неправда.

Правда однак, що християнство не переціню є тіла й рішуче виступає проти непомагованих пристрастей і розпусти. Правда також, що домагається безумовного панування душі над тілом, хочби це коштувало найбільші жертви.

Не можна також забути про те, що людське тіло є немічне, повне нахилів до гріха. Воно, як каже один письменник, є "пивницею, в якій виють дикі звірі", що їх треба держати коротко, на ланцюгу!

"Голос Спасителя" в наших важких і переломових часах сповняє особливу ролю. Його значіння далеко не обмежується подаванням вісток і сензацій. Його покликання далеко переходить межі торговельного посередника. Його завдання далеке від здобуття гроша.

"Голос Спасителя" в часах, коли хитаються основи світу і Гамлетеве питання бути або не бути людській культурі—стоїть рубом,—сповняє преважну місію вістуна доброї новини про Ісуса Христа, що для збитого зо шляху світа є правдою, дорогою і життям.

"Голос Спасителя" наче ангел мира несе в схвильовані серця неспокійної сьогоднішньої людини запевнення спокою, якого не дає світ.

"Голос Спасителя" як провідна зоря вказує певну дорогу до вимріяної мети, вчить розріжняти світло від теміні і постійно пригадує, що людина живе не тільки хлібом.

"Голос Спасителя" в беззастережній службі Христовій справі каже, як любити Бога понад все а ближнього як самого себе. Проста його філософія—але від її здійснення залежить мир, справедливість і лад у цілому світі.

В міру своїх сил **"Голос Спасителя"** голосить добру новину нашої народньої мудрости: Без Бога—ні до порога. Він є ангелом мира, що вносить порозуміння і згоду. Він є щирим приятелем кожної української людини, що має добру волю. **"Голос Спасителя"** хоче і буде беззастережно служити Христові і Українській Нації.

ПРОРОЦТВА МАЛАХІЇ ПРО НИНІШНІ ЧАСИ

о. М. Оленьчук

"ПРОРОЦТВА св. Малахії," які походять з середновіччя, загально знані в західній Европі і деінде. Завжди пригадують їх собі тоді, коли надходить вибір нового папи римського, бо автор тих віщувань у коротких словах зхарактеризував поодиноких папів аж до Петра II., по якім має настати кінець світу.

Дуже цікаві є його віщування про війну, що тому кілька літ минула, і що за кілька літ, а може за кілька місяців, має прийти.

Нема певности, чи справді автором цих пророцтв був св. Малахія, архиепископ в Арма, в Ірляндії, і святий католицької Церкви, який народився при кінці одинадцятого століття та вмер у 1148 р. На думку знавців згадані пророцтва повстали коло 1128 р. і є напричуд надзвичайно влучні.

1. Німеччина.

Св. Малахія заповів німецькому народові, що він не бачить, як обік нього на Сході росте сила, якої не прочував, і з якою німецький нарід зведе небувалу дотепер в історії людства боротьку, і вкінці цій силі скориться. Знаємо добре, що ця сила —то російський большевизм, і що горда німецька нація, велика її частина, вже під московською большевицькою владою.

Пророк так віщував: "Бачу, як змодернізоване поганство, що гряде зо Сходу, йде густою лавою через північні провінції Німеччини і займає навіть її столицю. Там єднається з німецьким невірством (неопоганство) і разом машерує аж до ріки Райну, щоб завоювати західньо-латинську культуру. Але там у жахливому і найбільшому бою вкупі з німцями буде остаточно і смертельно погромлене."

Вже тепер на наших очах назріває велетенська боротьба, до якої поквапно підготовляється західня демократія і большевизм Сходу. Але пророцтво заповідає, що західні народи матимуть рішальну перемогу над московським большевизмом.

2. Рим, Папа, Католицька Церква.

В часі цеї велетенської війни народів спліт політичних обставин дозріває в Італії до вибуху внутрішньої революції, в часі якої революціонери займуть і знищать Ватикан, а папа, якого він зве Агольським Пастирем (а це відноситься до сучасного папи, Пія XII), буде втікати, ступаючи по трупах своїх кардиналів, до полудневої Франції. "Що торкається духовенства, то бачу багато хитких характерів."

По жахливій битві над Райном Ангольський Пастир (Папа Пій XII) у місті Кельні укоронує першого володаря Франції.

Цей володар-монарх має вийти "з лона католицької Церкви," то значить, що буде дуже праведний світський чоловік, якого св. Малахія в часі загрози західної культури бачить у ролі головного команданта "рядової армії," бо так цю армію точно означує. А коли обєднані поганські сили будуть загрожувати світові, то сформується другий фронт, зложений з християнських народів під проводом того володаря, що поспішить на відсіч загроженій Франції.

Ангольський Пастир оголосить з проповідальниць цілому світові мир і скличе собор єпископів.

З жезлом у руці, ступаючи по землі напоєній кровю, велично покаже всім народам, де правдивий шлях, вимагаючи від урядів поодиноких націй покірливости й послуху в обсязі моралі та обичаїв, що всі радо виконують.

Тріюмф католицької Церкви через упадок всякої єреси буде такий великий, що св. Малахія зве його першим і останнім тріюмфом Церкви від часів Христа аж до закінчення віків Церкви.

3. Катаклізми.

Одночасно з великим чудом, яке довершиться в боях над Райном і перемогою в користь Церкви, св. Малахія бачить надзвичайні катаклізми, що впадуть за відступництво від святої віри на народи, яких навіть ласка Божа не може опамятати.

"Запевняю вас, що в тих часах жахливих забурень цілого світу той може рахувати на спасіння, хто ревно буде молитися і взивати Божого милосердя. На побоєвищі в часі тої страшної боротьби згине противник, а не Церква, бо Христос приобіцяв залишитися зо своїми вірними аж до кінця.

Хай це буде підтримкою, щоб ви в добрім витривали і не далися звести."

З ХРИСТОМ ПРОТИ ДЕМОНІЗМУ НАШОЇ ДОБИ

о. Др. Мик. Комар

ОДНИМ з найважніших знаків Божества Христа є Його власть над злими духами. Протягом свого трилітнього навчання зділав Він незлічиме число найрізнородніших чуд. Його слухали вітер і море, коли Він одним жестом спиняв найстрашнішу бурю і успокоював спінені морські хвилі. Під Його благословенними руками змінялись первні: безбарвна вода замінялась у запашне вино. Немічні, хворі й уломні підносились з ложа своїх страждань, померші вставали з гробів. Все це ділав Він у свідоцтво свойого Божого посланництва.

Ніде однак велич Його маєстату не виступала так сильно, як у хвилинах, коли Він проганяв злих духів. Христос прогнав з одного цілий легіон злих духів і вони за дозволом Христа входять в стадо безрог (в числі двох тисяч), які під впливом цих злих духів серед страшного звірячого реву кидаються в морську безодню. Можемо собі уявити, яка страшна і незвичайна мусіла бути оця сцена, коли ці злі духи, пінячись з ненависти і люті, що мусіли опустити людину, що її від довгого часу опанували, кинулись у дикі звірята, щоб ще у звірячий спосіб дати вислів своїй диявольській люті та в кінці принести величезну шкоду власникам стада. Чи можна від диявола сподіватися чогось більшого понад диявольську ненависть Бога і людей?

Але не менш диявольською являється закаменілість тих, що бачуть, знають і усвідомлюють собі цю велику силу і власть Христа і замість серед подиву впасти перед Божим маєстатом на коліна і в покорі коритись йому так, як корився Йому той евангельський чоловік, що з нього вийшли злі духи, входять у союз з дияволом і враз з ним роблять його диявольську роботу.

Людина, що відкидає Бога, що гордить службою Христові та в своїм житті не стоїть твердо на фундаменті Христової Церкви, є з певністю деяк опанована сітями диявола. А в цих сітях придушується навіть найкраща ідея, яка замість дозрівати й приносити благословення, стає прокляттям. Наші історичні часи більше ніж колинебудь наявно свідчать про діяння диявольських сил і то в світовому маштабі. Ніхто не заперечить правда, що німецький гітлеризм скривав у собі також гарні ідеї та добрі принципи головно, коли йшло про любов і посвяту

для батьківщини, про соціяльну справедливість, тощо. Та все це наніщо здалось, коли ціла ця система станула в розріз з Христовою наукою і Христовою Церквою. **На провідниках гітлерівської кліки сповнилися на наших очах слова Христа: "Ви** від батька диявола й пожадання вашого батька хочете робити. Він був душегубцем від початку і в правді не устояв, бо нема в ньому правди. Коли він брехню говорить, то зо свойого говорить, бо він брехун і батько брехні" (Ів. 8, 44). Брехня і морд—це дві прикмети демонізму і вони були рушійною силою гітлеризму. Ця брехня і морд стелили дорогу гітлеризмові від його початку до самого кінця, бо провідники й подвижники гітлеризму, виповівши службу Богові й Церкві, звязались тим самим союзом з дияволом і кожному на ім'я їм було "легіон," без огляду на те, чи це був Гітлер, Розенберґ, Ґерінґ чи Ґеббельс. Вони були душогубами мільйонів людей і вкінці самогубцями своєї власної душі і в цьому саме для нас ясний приклад сатанізму.

Те, що сказано про гітлеризм, в ще більшій мірі відноситься до сталінізму, де діяння диявольських сил іще більш наявне. Брехня без кінця і морд без кінця—ці дві прикмети демонізму стали там системою. Сьогодні не треба називати й по імені, хто є "душегубцем від початку" і хто "батьком брехні"!

На прикладах нашої доби (на жаль ці приклади б'ють нас до живого) виступає в цілій своїй повноті євангельська правда: Хто не з Христом, той проти Христа, хто не стоїть на фундаменті Христової Правди, той взагалі не має правди, хто не діє в згоді з Христовим законом, той робить злочин, хто не "одягнений" одежою Божої благодати, той опутаний дияволом, хто не працює й не причиняється до розбудови й росту Христового царства, той тим самим скріплює царство сатани, для якого, може й несвідомо, жертвує навіть найкращі ідеї. Чогось посереднього, невтрального в цих справах в добу Нового Завіту немає.

Боротьба з демонізмом це ознака нашої доби. Тільки під знаком цієї боротьби вирується сьогодні дочасна й вічна доля кожної одиниці, кожної спільноти й кожного народу. І ніяка інша сила в світі не є в стані сьогодні протиставитись цим диявольським силам, якими спутаний сьогоднішній світ, як тільки сила Христа, що живе й діє в християнстві і в Христовій Церкві. Тільки той знак, що на ньому відбулось спасення й відкуплення людського роду,—Хрест Господній,—є правдивою силою проти демонізму та запорукою нашої правдивої побіди.

ХТО СПРОБУЄ?

Н. А. К.

З А життя Св. Альфонса вступив до чина оо. Редемптористів молодий хлопчина. Слабе було його здоровя, невисока постава, за те багата в Божі ласки була його душа. Звався він Герард Маелля.—Сильна віра в Божу любов вчинила з нього великого чудотворця.

Повен ніжности Герард сіяв усюди Божі ласки, відгадував потреби людей, намагався помогти їм, ба й не відмовлявся вчинити в потребі чудо.

Отак посеред добродійности проплило його коротке життя.—Повалений смертельною недугою, Герард очікував смерти.—Якийсь селянин прийшов відвідати хворого.—Обидва розмовляли про Божу любов. Святий чернець попрохав селянина сісти та заграти щось про Божу любов на фортепяні. Співбесідник відмовляв, бо зроду не грав на фортепяні. Вкінці уступив на благання Святого свого друга та поклав мозольні пальці на клявіші.—Диво!— З під мозольних цих рук привиклих до тяжкої праці виходили чудові звуки, прославляючи Божу любов.

Читаючи цю дивну, хоч і правдиву історію, кожному з нас хотілося б стати подібним артистом.—Невже ж Господь не схоче повторити свого чудного жесту?—Це залежить від нас самих.—

Хто спробує?—Очевидно не грати на фортепяні, але з актів життя уложити чудову симфонію на славу Божої любови.

Композитор-артист носить мельодію у своїй душі. Ніхто її не знає, аж поки він не засяде до фортепяну та не видасть свого твору чи увіковічнить його нотами на папері, передаючи окруженню мелодійні дрижання своєї душі.

Наше серце може передати Божу симфонію відгомоном незглибимих тайн людської душі, уживаючи інструментів Божого Провидіння. Всі хвилини нашого життя, всі розумні та нерозумні сотворіння, всі випадки життєві, всі обставини, в яких пробуваємо, всі досягнення чи невдачі, що заповняють шлях нашої життєвої мандрівки, всі наші пориви можуть стати

знаряддям для передання та вияву незглибимих тайн душі в її леті та змаганні до Творця.

Клявіші фортепяну самі не можуть видати гармонійного звуку. Вони натискають на струни, що бренять і творять мелодію, яка віддає тон душі артиста. Коли клявіші далеко від струн або як струни зіпсуті, так марне трудиться музик-артист. Його музичний геній не виявиться в чарі поривної музики, бо фортепян лихий і негоден передати вірно звуків артистової душі.— Отак або зовсім нема мелодії або виходить вона неповна чи зовсім пофальшована.

Господь допускає на людину різні пригоди, сутички з усякими сотвореннями, терпіння, хрести, досвіди.—Бог це справжній артист, що бажає передати чудову мелодію своєї слави та величі. Людські душі, їхня свобідна воля це живі струни в руках Божого Артиста.—Все, що трапляється людям, це вияв Його любови до сотворінь. Він хоче вчинити нас щасливими, допускаючи до власного блаженства.—Коли ми зустрічаємо всі життєві чергування з піданням Божій волі, так наше серце бренить тим самим звуком любови, що є в самім Творцеві.

Отож вірити в Божу любов до нас у всіх обставинах життя тя достосовувати до неї свою поведінку це значить видати гомінкий тон вічної, Божої любови.

Паломники споглядають з пошаною на фортепян, що видав чудові звуки на честь Божої любови під незручними ударами селянина.—Куди більше слід подивляти ту душу, що всіми своїми силами, змислами, почуваннями, ділами служить найбільшому Артистові, Творцеві за інструмент Його святої любови!— Кожен відгомін люблячого серця це нота записана не на папері, а в небі. Шляхетні пориви нашого серця, волі, розуму творять чудову симфонію, що підриває Анголів і Пресвяту Тройцю своєю милозвучністю та красою.

Дехто заздрісно дивиться на талановитих людей. Талани, спосібності це Божі дари. Слід дякувати за них Богові та використовувати їх, щоб підняти ближніх до Творця.

Проте не повинні сумувати ті, що не мають великих або й зовсім не посідають здібностей, що поривають серце людей.—Господь подає нам пречудний дар, що чинить нас подивугідними перед всесвітом.—Знаєте, що це за дар?—Це дар Божої любови.—Любити Бога як дійсне Добро, красу, захоплюватися Ним так щиро, щоб Його дух заволодів нашими поглядами, бажаннями, почуваннями, ділами і сформував наше життя по Його планам це дати доказ найбільшої здібности, бо це підно-

сить людину понад звичайний, природний стан і чинить її подібною до Бога, дійсною дитиною Творця.

Хто має цей дар, той добрий, терпеливий, независний, не гордий, не злобний, не лукавий, не тішиться несправедливістю, але радіє з правди, все виправдує, всім спочуває, всім помагає, за всіх молиться, всім добра бажає.—Божа любов дійсно прикрашує людину, чинить її великою, благородною, бо вподібняє її до Бога, що сотворив її подібною до Себе.

Стараймося щоденно бути покірним знаряддям у руках свого Творця. Зустрічаймо щоденні злидні, проживаймо з ближніми, виповняймо станові обовязки з переконанням, що Господь допускає все, щоб перелити в нас свого духа любови, що викликує в покірних Божих слугах солодкість тихого щастя, яке Творець дарує своїм люблячим сотворінням.

Настроюймо вранці так серця, щоб вони вірно віддавали звук любови Бога, проявляючись коротенькою молитовкою: "Боже, вірю, що все у світі діється за Твоїм позволенням. Ти бажаєш учинити нас подібними до Себе в усіх обставинах нашого життя, піднімаючи нас понад злобу дня. Віддаюся вповні Твоїм святим планам з довірям дитини та молюся Тобі: Отче наш небесний, нехай Твій Святий Дух кермує всіма відрухами моєї душі та тіла на Твою славу. Хай моє життя буде чудною симфонією для Тебе навіки."

Прохаймо в Нього помочі в усіх обставинах життя бодай декількома словами. Отак самі відчуємо, яке солодке життя оживлене любовю.

КНИГА МУДРОСТИ

Індійський король Тапсетин мав надзвичайно велику бібліотеку, яку трудно було перевозити з місця на місце, а ще трудніше прочитати. Оттому скликав він своїх писарів і звелів скоротити ці книги, вибираючи з них все, що було найкраще та найдосконаліше.—Вчені писарі виконали королівський приказ і звели всю мудрість бібліотеки до 50-ох книг.—Але королеві було тяжко прочитати, а ще тяжче запамятати їх поучення.

Невдоволений король звелів зібрати все знання в одну книжку. Вчені писарі були заклопотані подібним приказом.—На щастя король мав одного християнського слугу, що вирятував з клопоту бідних писарів. Він вручив королеві катехизм і промовив: "Пане, от книга правдивого та найвищого знання! Учися з неї і будеш щасливий у цьому та в другому житті!"

Добрий український катехизм повинен бути улюбленою книгою всіх наших родин, що бажають дійти до вічного щастя!

В ОБОРОНІ ЦЕРКВИ І НАЦІЇ

(Продовження)

М. Хомяк

ОЧЕВИДНО, головна заслуга в цьому Преосвященного Кир Йосафата, який—як уроженець Лемківщини—зорієнтувався своєчасно про польську загрозу для Лемківщини і від самого початку аж до створення Ап. Адміністратури в 1934 р. обсаджував парафії на захід від Сяну свідомими греко-католицькими душпастирями українцями, які були не тільки оборонцями Української Греко-католицької Церкви, але й розсадниками і носіями національної свідомости тієї дійсно прегарної, бо загартованої, твердої і працьовитої вітки українського народу. Ці священики під проводом невтомного свого Владики почали свою працю від основного релігійного виховання своїх вірних і лишень їм у першу чергу завдячуємо провал акції за масовим відступством від віри батьків, що її вели однозгідно всі ті чинники і сили, яким залежало і залежить на скомпромітуванні та розвалі Української Греко-католицької Церкви та на повному розгромі і знищенні української нації. Очевидно, свою цеголку в поширення національної свідомости і розбудову культурно-освітнього (українські хори, читальні "Просвіти," "Рідні Школи," дитячі садки і захоронки) та господарсько-економічного життя (кооперативи з Повітовим Лемківським Союзом Кооператив у Сяноці, що від осени 1939 р. став великою кооперативною централею, Українбанки і т.д.) вклали теж і ті нечисленні українські діячі, які по визвольних змаганнях осіли на Лемківщині (як ось убитий 20. березня адвокат др. Василь Блавацький з Сянока) і разом з місцевими свідомими українцями взялись до праці від основ (згадати хочби двох селян: Василя Подубинського, з Дубрівки Руської і Льва Кобанія з Лося та молодих—Юліяна Тарновича чи Михайла Дудру). Завдяки ред. Ю. Тарновичеві, при допомозі Матірнього Т-ва "Просвіта" і видавця І. Тиктора у Львові та при матеріяльній підтримці таких свідомих емігрантів-лемків, як покійний уже нині Василь Левчик із Злучених Держав, чи пані Гривнакова з Канади, став появлятись у Львові з днем 1. січня 1934 р. часопис "Наш

Лемко" (спершу як двотижневик, опісля як тижневик), що виходив аж до вересня 1939 р. Згаданий часопис разом з книжковими виданнями "Бібліотеки Лемківщини" допоміг поглибленню національної свідомости західної вітки українського народу, зміцнював оборонну відпорність проти польонізаційних затій та активізував українське зорганізоване громадянство зокрема за океаном, звертаючи його увагу на страшну загрозу від наших західних сусідів.

Що рішено в Новому Санчі?

А що "Наш Лемко", разом з усією українською пресою, протидіяв передовсім польонізаційній акції та розкривав шкідливу діяльність польонофільської організації Лемко-Союзу під проводом москвофілів адв. О. Гнатишака та учителя М. Трохановського, то ці останні приступили до видавання свого часопису "Лемко" в лемківській говірці під редакцією М. Трохановського, вже в лютому 1934 р. у Криниці (спершу як двотижневик, від червня т.р. як тижневик). Головною темою цього часопису була нагінка на українців, зокрема на українських священиків, за їхню жертвенну працю над освідомленням населення на Лемківщині. "Лемко" у Криниці та його одноіменник із Злучених Держав розкладали своїх братів, копали прірву між дітьми одного народу та допомагали ось так полякам у винародовлюванні населення Лемківщини. Воно до деякої міри і зрозуміле, бо з оголошених д-ром М. Андрусяком документів виходить, що гроші на видавання "Лемка" у Криниці та календарів давали поляки, чи радше їх виєднував староста в Новому Санчі д-р Мацей Лах, який кермував польонізаційною акцією на Лемківщині. Під його проводом, читаємо у згаданих документах, відбулася ще 31. травня 1933 р. нарада старостів, шкільних інспекторів та інструкторів у старостві в Новому Санчі, на якій рішено: ввести лемківську говірку до шкіл, видавати часопис у лемківській говірці, а покищо дозволити на поширення часопису "Лемко" з Клівленду, розвязати українські читальні "Просвіти" та москвофільські ім. М. Качковського й оснувати на їх місце лемківські читальні, відокремити кооперативи від Ревізійного Союзу Українських Кооператив у Львові та Русского Ревізійного Союзу теж у Львові, перенести українських народних учителів з Лемківщини і відокремити Лемківщину зпід юрисдикції греко-католицького епископа в Перемишлі, що теж і здійснено з тим вийнятком, що читальні ім. Качковського покищо залишились.

Сиплять грішми.

Очевидно, москвофільські провідники, які хотіли при допомозі поляків усунути за всяку ціну українські впливи на Лемківщині, може спершу і самі не знали, що їхні опікуни—поляки рішили використати їх лишень як знаряддя у своїй пляновій акції повного спольонізування населення Лемківщини. Одначе коли вони приступили до видавання часопису "Лемко" у Криниці, могли зорієнтуватись у чому суть. Аджеж хоча свій часопис висилали на всі відомі адреси, волосні та громадські уряди обовязані були приєднати якнайбільше передплатників, то довелось дуже швидко обнизити наклад "Лемка" з 5,000 примірників до 2,700. За цілий 1934 рік прислано для "Лемка" 519,20 зол. з передплати, а за 1935 рік ще менше, бо вже лишень 256 зол. Отже ясно: "Лемко" появлявся не тому, що населення його підтримувало. Ні. Про це дбав один "передплатник" і одночасно опікун: д-р Мацей Лах, староста в Новому Санчі. Вже в першій головині 1934 р. "Лемко" проковтнув 3,600 зол. самої субвенції і староста Лах звернувся негайно письмом з 12. липня 1934 р. до суспільно-політичного виділу (раніше виділу безпеки) у Кракові за новою субвенцією, так, що "Лемко" дістав ще 800 зол. Крім цього начальник цього ж виділу м-р Малашинський надсліав 3.000 зол. на календар за 1935 р. Кошти накладу за другу половину 1934 р. сягали вже 5.500 зол; за перший піврік 1935 р. треба було заплатити 5.551 зол., за другу 5.850,75 зол., зате кошти накладу календарів за 1935 і 1936 рр. дійшли до 8.029 зол. Субвенції на календар "Лемка" дали між іншими: воєвідство у Кракові 1500 зол., міністерство військових справ 1. 498 зол., 5 староств: в Сяноці і Новому Санчі по 200 зол., в Яслі і Горлицях по 150 зол., в Коросні і Ліську по 100 зол. За календар на 1937 рік заплачено 3755,03 на 1938 р. 3507,31 зол. Суспільно-політичний виділ у Кракові звернувся до міністерства військових справ за субвенцією для "Лемка" в сумі 3000 зол., але дістав лишень 1600 зол. Очевидно, опікуни "Лемка", даючи гроші, рішали одночасно і про зміст часопису та календаря, в якому появлялися портрети польських достойників, зокрема міністра військових справ Каспшицького, одного з головних покровителів польонізаційної акції на західно-українських землях. З другого боку "Лемко" та його календарі, поширювані при допомозі низової адміністраційної влади (війтів та поліційних станиць), відкрили населенню очі і воно не хотіло їх брати навіть до рук. Тому то з початком травня 1939 р. "Лемко" перестав уже появлятись, бо поляки рішили переводити польонізаційну

акцію вже явно-славно, не скриваючись, і закинути дотеперішню свою тактику, тимбільше, що треба було постійно доплачувати до появи часопису чи календаря. Правда, новопризначений в жовтні 1938 р. староста в Новому Санчі, м-р Кароль Адамський, висунув проект видавати "Лемка" в польській мові, але цьому спротивилося краківське воєвідство, мотивуючи це так: "Дальша поява часопису "Лемко", лишень у зміненому виді, була б недоцільна, бо той часопис, як і дотеперішній, у лемківській говірці, були непопулярні." Томуто краківське воєвідство рішило 28. квітня 1939 р., щоб до польського "Глосу Подгаля" додавати додаток для Лемківщини, але цього проекту вже не здійснено до вибуху війни.

ВІДВАЖНИЙ ЯПОНЕЦЬ

Одна українська родина переселилася з Харбіну до Японії та замешкала в домі одного багатого японця паганина, що мав маленького, цікавого хлопця... — Українська родина щоденно молилася, співала побожні пісні... Малий японець зацікавився іхніми співами та молитвами... Взяв катехизм і став переглядати його... Сподобав собі християнську віру, захопився чудовим небом зготованим для добрих християн, полюбив Ісуса Христа, що віддав життя за спасіння людей...

Згодом малий японець вивчив цілий катехизм, удався до священика та прийняв святе хрещення. Батьки пагани били, знущалися, замкнули сина до півниці, грозили голодовою смертю, якщо не відречеться віри... Син проте не подався... Батьки прогнали його з дому та виключили з родини... Удався на місійну станицю. Місьонарі ласкаво прийняли його. Пробув там декілька літ, поки не оженився з християнською дівчиною.

В 70-ім році життя навернений японець мав велику родину, що начисляла 50 членів синів, дочок, внуків і правнуків... Усі добрі християни...

Отак маленький катехизм вчинив добрим християнином одного японця і через нього дав Богові та Церкві 50 прикладних християн.

Гідний пошанівку є сивий волос на голові, якщо притім життя є таке, як на старість пристало; але якщо старий чоловік забажає вдавати молодого й жити як молодий,—то він сивий волос свій виставляє тільки на сміх та на наругу всіх молодих.

(Св. Лев Великий).

ДРУГА БОЖА ЗАПОВІДЬ

о. Др. Іван Чинченко

Не *взивай даремно* (без потреби) *імени Господа Бога Твого.* В другій Божій Заповіді Бог велить нам віддавати належну честь Його Божому Маєстатові та забороняє все те, що порушує вшанування Його величі.

Друга Божа Заповідь забороняє порушувати обовязок богопочитання навіть словом і не вимовляти імя Боже без потреби і без поваги.

Імя Боже взивається без потреби, коли вимовляється надармо, коли вимовляється в марних розмовах, а тим більше, коли вимовляється брехливо і непобожно.

Гріхи проти другої Божої Заповіді:

1. Богохульство або зневажливі слова проти Бога, он як хто проклинає Його.
2. Нарікання на Бога, або скарги на Його Провидіння, от сказати: Бог несправедливий.
3. Неуважність підчас молитви, коли чоловік говорить слова молитви, а думає про щось інше.
4. Кривоприсяга, коли клятьбою стверджується неправду, або не виконує того, на що присягнув, хоч може виконати.
5. Нарушення обітниць зложених Богові.
6. Божіння (бігмання) або нерозважне вживання клятви у звичайних розмовах.

"А Я кажу вам: *Ніяк не клянись, слово ж* ваше нехай буде: *"так, так, ні, ні..., а що більше від цього, те від лукавого."* (Мт. 5, 34, 37).

Одначе в суспільних справах ця заповідь не забороняє присяги. Сам Бог, даючи обітницю Авраамові про те, що від нього повстане численне потомство і через його потомка будуть благословенні всі земні народи, цю обітницю ствердив клятвою. Тому і ми, коли цього вимагають важливі обставини, за вимогою законної влади, можемо уживати клятви або присяги.

Апостол Павло говорить, що люди клянуться вищим, і клятва

кладе кінець їх суперечкам; тому й Сам Бог, бажаючи засвідчити незмінність Своєї волі, Своєї обітниці, вжив клятви (присяги). (Євр. 6, 16-17).

7. Проклинання або призивання клятви Бога на якусь особу або річ. Св. Петро вчить, що проклинання треба уникати як вогню, бо Бог карає проклинаючого. Бридкий звичай проклинання наражає чоловіка на небезпеку втрати спасіння.

8. Непристойне заховування з посвяченими Богові особами у святих місцях, святих річей і образів.

9. Симонія або святокупство, коли віддаємо духовні речі за гроші.

Друга Заповідь Бога наказує нам шанувати Бога, бо Він є Господом безконечного маєстату і безконечної доброти.

Взивати часто імя Боже з побожністю, з ревністю, зо щирістю в серці, а надівсе, при почипанні кожної важної справи, при закінченні її, в кожній потребі і в хвилині смерти.

Повинні мати і проявляти пошану до всього, що призначено до пошани Бога.

Повинні ми хвалини Бога як найчастіше, бо Він безконечно досконалий і добрий, особливу пошану і хвалу Господеві повинні показувати, коли одержуємо від Нього ласки.

Повинні славити і шанувати Бога своїм прикладним життям християнина-католика, і це саме найголовніше, бо замало воно лише говорити: "Люблю Тебе, Господи."

"Слухаємо Тебе Господи!"—цього теж мало!

"Хвалимо Тебе, Господи!"—це теж не вистачає!

А коли будемо говорати: "Наслідуємо Тебе, Господи, слухняно виконуємо Твої веління, Господи," цього досить. Це все для християнина-католика.

Один з найліпших способів витривати в Божій ласці—це добра воля; тобто треба хотіти витривати. Бог не вимагає від нас, щоб ми відразу творили для Нього надзвичайні, великі діла, або щоб у кількох днях осягнули найвищий верх святости. Тільки одного жадає Господь Бог від нас, а саме, щоб ми мали добру, щиру волю поступати на дорозі праведности.

Тільки руїна стоїть отвором для кожного. Але неодне серце подібне до такої руїни й пустки так, що перший-ліпший має вступ до нього. Обгороди отже серце своє й постав напис: "Вступ заборонений," то може щось з тебе ще буде.

ХТО ТАКІ АДВЕНТИСТИ?

о. С. Х., ЧНІ.

ЦЕ ОДНА з протестантських американських сект, що заснував фармар Вільгельм Миллер у 1843 році. Вільгельм, людина здібна, заснував секту в Дрезні, Н. Й., хоч освіта його була заледве народня, бо до вищих шкіл (гайскул і каледж) він ніколи не ходив.

Дитячий вік провів на фармі зо своїм батьком. Охрестився вже в дорослому віку та вступив до баптистів, між якими став *пророком і непомильним учителем правди Божої.*— Захоплений своїми пророцтвами-мріями, заглиблений у роздумуваннях про Святе Письмо заявив, що "другий прихід Христа недалекий.— Прийшовши вдруге на землю, Христос заложить своє тисячелітнє царство, про яке згадує Св. Іван в Апокалипсі. Це месіянське царство триватиме 1000 років. Адвентисти пануватимуть з Христом у цьому царстві.— По 1000 роках прийде кінець світа."

Миллер був здібним промовцем. Вперті його проповіді про близький кінець світу, страх перед судом, небезпека виключення з месіянського царства зєднали Миллерові 250,000 сторонників, що не знаходили душевного задоволення посеред методистів, баптистів, лютеранів...

Миллер не був одинокий. Його завзяті співробітники це Вайт і панна Гармон, що ревно поширювала між народом Миллерове пророцтво про скорий прихід Христа.—Пан Вайт і мис Гармон опісля поженилися, не зважаючи, що Христос мав унедовзі надійти.

Ця трійка ревно працювала так словом як і друком.— Застрашені або зведені пророцтвами вірні Миллерові приклонники продавали свої фарми, майно та приносили гроші цій щасливій трійці, як це робили перші християни, що віддавали апостолам свої добра для убогих.

Дехто скептично дивився на їх пророцтва. Непомильна трійка тероризувала, звала погибшими навіки, послідовниками Антихриста всіх тих, що поважилися сумніватися про непомильність Миллера та про його пророцтва.

В своїх "непомильних пророцтвах" Миллер зазначив 1843

рік на кінець світу. Адвентисти стали продавати свої добра, роздавати вбогим свої маєтки, готовлячись на прийняття Христа, з яким мали почати 1000-літнє царювання на землі.— Надійшов зазначений день. Сторонники Миллера посходилися на зазначене ним місце, молилися, співали побожні пісні. Проминув день, зайшло сонце, а Христос не зявився.—

Очевидне несповнення Миллерового пророцтва не опамятало бідних сторонників Миллера. Вірили далі "непомильному пророкові."— Панна Гармон вирятувала "пророка" з халепи, переконуючи деяких захитаних адвентистів, що Миллер не звернув уваги на те, що Христос по словам Св. Матвія мав спізнитися на пів дня (Мат. 25, 5) цебто на пів року.—Знову прийшов зазначений день. Адвентисти позбиралися в білі одежі та пішли стрічати Христа. Марне вижидали цілісіський день, благали Його прийти, надслухували, чи не почують ангольських труб... Все намарно! Христос не зявився...

Це послідне розчарование відкрило багатьом очі. Цілі родини, що розпродали чи пороздавали свої маєтки, полишилися в крайній нужді. Багато адвентистів покинули Миллера та перестали вірити в його пророцтва.

Всетаки адвентизм не зник із лиця землі. Адвентисти далі ширили свої ідеї. Згодом їх секта поділилася на 5 різних церковних громад, що загально вірять у близький прихід Христа, хрещення через погруження в воду та громадське-конґреґаціональне правління церков.

Тепер різні адвентиські церкви мають ув Америці біля 2,500 церков і около 150,000 вірних, що з дня на день ждуть на прихід Спасителя та Його тисячолітнє царство.

В ЧОМУ ПОМИЛЯЮТЬСЯ АДВЕНТИСТИ?

1) Адвентисти мають багато єресей у своїй науці подібно, як і всі інші сектанти, проте головна їх ціха це сильна віра в близький прихід Христа та тисячлітнє Його царство на землі, в якому адвентисти пануватимуть з Христом у світі посеред роскошів і приємностей.

Правда Христос уже за свого земського життя упоминав своїх учнів чувати, бо Його прихід недалекий. Проте вже проминають дві тисячі років, а Він іще не прийшов, ба й навіть не хотів відкрити часу свого другого приходу на землю, як вони спиталися Його: *Чи не тепер відбудуєш царство Ізраїлеве?*—Христос попросту відказав: *Не вам знати час і добу, що Отець положив у Своїй владі.* (Дії: 1, 6-7).

На чому ж опираютьсд мрії адвентистів?—Он слова Св. Івана в Апокалипсі: *І бачив я престоли та тих, що сиділи на них, і суд їм був даний,—і душі Святих за свідчення про Ісуса та за слово Боже, що вони не поклонилися звірові і його образові, і не прийняли знамена на чола а на свою руку. І вони ожили та царювали з Христом тисячу років* (20, 4).

Що означають ці 1000 років?—Чи це буквальний, матеріяльний період часу, що рівняється тисячі наших років?—Чи Христос дійсно зявиться в світі видимо та пануватиме немов земський володар над народами землі як панують звичайні собі царі?— Ні! Число 1000 років має символічне значення подібно як інші числа Св. Письма.—Що ж означають ці 1000 років?— Це час духового панування Христової Церкви над душами вірних Христових слуг. Христос панує в світі через свою Церкву. *Оце Я з вами по всі дні аж до кінця світу.* (Мат. 28, 20).—Це володіння Христа над душами триватиме довгий час. Його наука невпинно поширюється в світі, християнський дух просякає громадянство, Свята Євангелія ублагороднює душі, завчає людей любити Бога та ближнього, вправлятися в чеснотах, християни люблять Спасителя, за якого тисячі пішли та ще йдуть на смерть. Це святі мученики, між якими визначне місце займають українські герої та героїні, що склали та складають по сьогоднішній день життя за Спасителя та за вірність Його Церкві під лютою тиранією кровожадного Сталіна.

Отак добрі християни панують зо Спасителем, поки Він не прийде в дні страшного суду, відчинить книгу людських сумлінь, розгляне людські вчинки, одних забере з Собою на вічні радощі до неба, а лихих і безбожних безмилосердно струне до пекла на вічні муки.—Це буде друга смерть цебто засуд на вічні муки, що терпітимуть прокляті в пеклі.

Ніде в Св. Письмі нема запевнення майбутнього, земського царства для сектантів, що по-жидівськи уявляють собі Христове царство цебто матеріяльне роскошування, змислові утіхи в якомусь вимріяному, земському раю. Навпаки, каже Св. Павло, *царство Боже не пожива та пиття, але праведність і спокій і радість у Святім Дусі.* (Рим. 14, 17).

II) Кінчаючи цей короткий виклад про навчання адвентистів, згадаємо ще про хрещення через погруження та про ієрархічний устрій Христової Церкви.— Хрещення можна вдіяти погруженням у воду або политтям.—Обидва способи добрі та важні.—Св. Петро навернув одною проповіддю 3000 людей.—Напевно не погружував їх у воду, бо в Єрусалимі не

було ріки. Отож апостоли охрестили їх политтям води.—*Отож ті, що прийняли його слово, охрестилися. І пристало до них того дня зо три тисячі душ.* (Дії: 2, 41).

III) Устрій Христової Церкви є монархічний. Папа, Єпископи і Священики кермують вірними по Христовому приказу: *Хто слухає вас, Мене слухає; хто погорджує вами, той погорджує Мною.* (Лк. 10, 16). (Див. Гол. Спас., Червень 1949)

ЛІПШЕ БУЛО НАВЧИТИ ЙОГО КАТЕХИЗМУ!

Бувають люди, що намагаються подобатися всяким пиякам, безбожникам, наслідуючи їхне негідне життя. Сподіються зднати собі їхню похвалу, переступаючи Божий Закон...

Пан Жак привів свого молодого сина до славного французького безбожника, Вольтера, та промовив, сподіючись похвали: "Дивіться, пане, це мій улюблений син, якого я виховав так, як ви пишете в своїх книжках. Він уже поперечитував усі ваші твори, засвоїв собі їх духа, став безбожником, у ніщо не вірить, ненавидить священиків, живе по-модерному!"...

Думав батько неборака, що Вольтер страшний ворог Бога та Церкви зрадіє цим оповіданням... На диво ж Вольтер поглянув на батька та сина і промовив: "Ліпше було б для нього та для вас, якщо б ви були навчили його катехизму!"...

СМІХОВИНКИ

На поліцію прийшла одна дівчина і зголосила, що один молодий чоловік її побив, скинув зі сходів, торгав за волосся і т.д. Вона подала такий докладний опис особи, що дижурний поліцай сказав:

—Ми певно його скоро знайдемо і запакуємо до тюрми.

—Як то до тюрми?—закричала дівчина,—він же ж обіцяв оженитися зі мною і я його так легко не пущу.

Дяк: Матвію, кінчіть разом з нами: Господи помилуй!

Матвій: Або я з вами зачинав, щоб мав з вами кінчити?

Феська: Хведьку, ти вже вмираєш! Щож зроблю я без тебе на світі? Без тебе я негодна жити! Я й скоро піду за собою на той світ!

Хведько: Не спішись так скоро, дай мені хоч трохи спочити в гробі!

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

APRIL, 1950

CHRISTIANITY IN THE UKRAINE

By Rev. Michael Schudlo C.Ss.R.

THE Ukrainian Byzantine Rite is a form of the Byzantine Rite brought into Ukraine by the Greek missionaries and monks after the conversion of Ukraine to the Christian faith accomplished by Saint Volodymyr the Great in 988. The Byzantine Rite with the passing of time was modified and adapted to the Ukrainian circumstances, becoming Ukrainian.

The Greek missionaries and priests did not try to introduce their liturgical books, because the Greek language was not understood by a large strata of the population. In their missionary work they used the books translated by Saint Cyril and Methodius, of which the language was old Slavonic easily understood by the people among whom they were spreading the Gospel of Christ.

As the Christian Faith spread, these liturgical books and the Byzantine Rite in general underwent some variations and modifications proper to the peculiar local circumstances, was enriched by new strictly Ukrainian Church services, as Suplicazia in honor of the Blessed Sacrament, Moleben in honor of the Sacred Hearts of Jesus and the Most Holy Mother of God and so became a Ukrainian Byzantine Rite.

This Rite was confirmed and approved on several occasions by the successors of Saint Peter, who defended it against any possible aggression no matter from where it came, showing by their approval, that the Ukrainian Rite is just as right, accepted and legitimate as the Latin.

Pope Clement VIII issued a special bull on the occasion of the Union of the Ukrainians with the Holy See to solemnize this memorable event in the Catholic Church's history, wherein he says: "We permit, we allow, we approve... all the Sacred rites and ceremonies used by the Ruthenian ("Ruthenian" is an ancient designation used by the Holy See to distinguish the Ukrainians from the Russians of Moscovia. In all quotations of the papal decrees we substitute it with the modern word: "Ukrainian") Bishops and Clergy in the divine offices, in celebration of Mass, administration of Sacraments and all other religious functions which were introduced by the Greek Fathers." These are the exact words of the bull *Magnus Dominus* issued in 1595.

Pope Pius XI states in his encyclical *Ecclesia Dei*: "The unified peoples should enjoy equal rights

regardless of their race, language or rites."

Pope Benedict XIV clearly defined the position of all rites within the Catholic Church: "The Church of Jesus Christ is neither Latin, nor Greek, nor Slav, but simply Catholic; there isn't, and cannot be any difference between her children, because no matter what they be otherwise, whether Latins, Greeks, Slavs or any other nationality, all of them are equal around the table of the Holy See."

Ukraine and Eastern Schism

Saint Volodymyr the Great was very zealous in spreading Christianity among his people, launching the watchword of his activity: "I will consider as my personal enemy whosoever refuses to be baptized."

As a wise statesman he realized that if the new faith with its colorful ritual, splendid Church services, uplifting ceremonies could become firmly established, a rapid development of new literature and art would follow. Under his protection the Byzantine form of Christianity spread rapidly, extending its cultural influence to all dominions of the vast Volodymyr's State, because the great Prince gave up his warlike career and devoted himself to the government of his people. He established schools, introduced Ecclesiastical courts, built churches, seeing how successful was the new Christian teaching in overcoming the pagan coarseness of his subjects.

The successors of Saint Volodymyr continued his work of spreading Christianity among the Ukrainians. Yaroslaw the Wise built a beautiful Church of Saint Sophia in Kiev and placed Ukraine under the protection of the Mother of God in 1037.

In the 11th century the city of Kiev, because of its high level of culture, was recognized as one of the greatest in Europe. There were hundreds of Churches. One foreign visitor of 1072 calls it rival of Constantinople and "jewel of Greece," so splendid were its public buildings with their wonderful sculptures, frescoes and mosaics.

The religious and national progress was not stopped by such a terrible catastrophe as the rupture between Rome and Constantinople, generally known as the Eastern Schism, which occured in 1054 due more to the mutual misunderstandings than to dogmatic reasons fostered to justify the mutual rivalry between the two main Churches of Christianity.

Some tendencial Ukrainian historians, following the Russian sources, do not hesitate to assert that Ukraine has always been Orthodox, i.e. separated from Rome. Their statement does not correspond with historical truth. Mr. Hrushewsky and Mr. Doroshenko, being scientists, should have known, that Rome and Constantinople were at peace, when Ukraine was baptized. Ukraine was in union with the Holy See for 66 years before the fatal schism occured.

Even after the schism broke the unity of Christ's Church. Ukraine continued to stay in union for a long time.

In fact the emissaries of Pope, Leo the IXth menaced by the Greeks for the excommunication of their Patriarch, Michael Caerularius, by a more impulsive than prudent Cardinal Humbert, took refuge to Kiev, where they were graciously welcomed and safely accompanied through the Kievan state on their return to Rome.

In 1098 Pope Urban II established a special feast in honor of

Saint Nicholas, whose venerable ashes were transported from Myra to Bari in Italy. The Kievan Metropolitan Efrem accepted this feast, meanwhile the Greeks already in disunion refused to do likewise. If Ukraine were in rupture with Rome, it would have done as the Greeks did.

In 1077, Iziaslav, prince of Kiev, through his son Yaropolk put his state under the protection of the Holy See and received from the Pope the title of Apostolic king and the royal crown.

After the death of the of the Kievan Metropolitan Hilarion Ukrainians divided into two camps. One of them was favorable to the Patriarch, the other tried to maintain friendly relations with Rome. The union with Rome was frequently shaken by Greek Metropolitans, who tried to sever all relations of the Ukrainian Church with Rome. But even at that period there were some Kievan Metropolitans, who were united with Rome.

Klym Smolatych was a Ukrainian Metropolitan of Kiev, who was in union with the Holy See in 1147. In 1169 Andrew Boholubsky, a Russian Prince, invaded Kiev, destroyed it and ended its role in the Ukrainian history for a century.

With the destruction of Kiev the religious and national life of Ukraine passed to Lviv and to the Western Ukraine. The king of Halich, Daniel, accomplished again a reunion of the Ukrainian Church with Rome, conquering almost the whole of Ukraine and freeing it from the Tartars' occupation, and in 1253 was crowned as king by the papal Legates.

Gregory Zamylak, metropolitan of Kiev, was again in union with the Pope in 1414, although his effort to bring Ukraine to the reunion with Rome proved unsuccessful because of the division of the Western world at the Council in Constance in 1414.

The reunion of the Ukrainian Church met with success at the Council in Florence in 1439, where Isidor, Cardinal and Metropolitan of Kiev achieved the fact of reunion. Ukraine remained in union with Rome until 1517, when the Polish king, Alexander, addmitted a Moscovite Metropolitan, who severed all relations of the Ukrainian Church with the Holy See, because at that time the Muscovite empire tried to substitute itself to Constantinople, that fell into the hands of the Turks. Moscow declared itself to be the *third Rome* and endeavored to subjugate the Ukrainian Church, making it an instrument of its political aims for the domination of all Slavs.

What is Pauline privilege? The Pauline privilege is a case in which a valid marriage between two non-baptized persons, although valid, may be dissolved. Suppose one of the partners of a valid marriage between the two non-baptized persons decides to join the Catholic Church and the other refuses to live peacefuily, the converted party because of the latter's conversion, then the marriage may be dissolved and the Christian party has the right to marry again. But if the non-Christian partner converts too, or at least wishes to live peacefully with his Christian partner, then the marriage cannot be dissolved unless by death of one of the partners.

Why I Do Not Want To Go "Home"

By Ivan Bahryany

VII

I DO NOT want to return to my native land, because I love my native land. And love for one's native land, for one's people, that is national patriotism in the USSR is the greatest crime. It was so 25 years ago, it is so now. This crime is called in Bolshevik language—in the language of red Moscow fascism—"local nationalism."

Why is it regarded as the greatest crime?

The USSR, as is known, is a federation of republics with equal rights, of peoples with equal rights, who "according to the constitution of Stalin" have the right to national freedom, even to separation from the USSR. That means, each representative of each nation has the right to his own patriotism and to love for his own people.

But that is only a theory.

In fact, if any republic wished to leave the federation, it would be crushed with fire and sword by its ally with "equal rights"—Bolshevik Russia. It has always been held down and dominated by terror in this "free" alliance. Bolshevism is striving to create one totalitarian red empire, with one administration, one language, one culture, one ideology and politics.

The slightest demostration of its own will by any of the nations "with equal rights" in the USSR (except Russia) is suppressed by a terrible moral and physical terror.

By the use of that terror the Russian red fascism (Bolshevism) is striving to re-fashion 100 nationalities into the so-called "one Soviet people"—that is actually into the Russian people.

Therefore local patriotism, that is, the patriotism of each of the 100 nationalities,—striving for national freedom and independence, is regarded as the greatest crime and is heavily punished accordingly.

Therefore love for one's people and one's native land (not for the USSR, the prison of nations, but let us say for Georgia, for Ukraine, for White Russia, etc.) is regarded as the greatest evil. Therefore they give no peace to the Ukrainians even beyond the borders of the USSR, and strive by force and provocations to drag them back and destroy them.

Then in order that the world may not be aroused but may rather assist Bolshevism in its work, Bolshevism tries to prove to every one that the Ukrainians are war criminals, enemies of Bolshevism.

Yes, the Ukrainians are enemies of Bolshevism but they are not war criminals. They fought alike against Hitler and against Stalin. They fought against both before this war and they fought against both in the war.

Many of us after the prisons and concentration camps of Stalin passed through the concentration camps of the Gestapo—through Dachau, Belsen, Buchenwald, Auschwitz and others. More were hung and tortured by Hitler, the ally

of Stalin in 1939. Bolshevism knows it. But it is trying to blacken us in the most shameful manner that no one in the world will sympathize with us and help us.

Why?

Because we are a danger to it—we are the bearers of that truth, which the world does not know and must learn—That is what Bolshevism fears.

VIII

I do not want to go back to the Stalin "home," because the baseness cynicism and cruelty of the Bolsheviks know no bounds. The party slogan which is expressed by the proverb, "the end justifies all means," actually does not overlook any means. Since the goal of the Bolsheviks has changed several times during the years of its domination (from the goal of building socialism with the cult of Karl Marx to the goal of building a Russian fascist empire with the cult of Tsar Peter I, or from the goal of atheism to the goal of supporting the Russian Orthodox Church, etc.), it is not hard to show what utterly contradictory and utterly surprising means the Bolsheviks have adopted. Now to build this goal, now to destroy it; now to root out religion as "the opium of the people" by shooting priests and ruining churches, now to restore the Russian Church by shooting the unbelievers (as Yaroslavsky) and sending to prison at hard labor representatives of other religious denominations.

Now punishing for opposition to Ezhov and "Ezhovchina," and now for support of that same Ezhov and "Ezhovchina," etc. etc.

And all this has been done with open cynicism and cold cruelty and all on a "grandiose" scale.

A man under this regime is deprived of human dignity and the most elementary human rights. When the NKVD arrests a citizen (without regard to his age, status, or services to the people), no one can intercede for him or defend him. The true institution of defenders in court actually does not exist. There have been open trials for political prisoners. Millions of people have been put to death, when they did not know what they had done.

The responsibility for the father (and that not only if he has been a real criminal, but if he has only been arrested) is laid at once upon the children and the family, and they are subjected to persecution and terror.

As an example:

When they arrest a father (and they have arrested all where formerly they broke their ribs and tortured them in their inquisitions. and then have shown—sometimes after two years—the order for their arrest and the charges brought with no date, to carry on the case legally; it has happened that they have shot a person and then have determined that there was no reason to shoot him, for they were seeking another person with the same family name), so when they arrest the father of a family and throw his family out on the street, term them "enemies of the people," organize persecutions of them in society, deprive them of work and means of livelihood.

That is the way my children perished just like the children of many of my friends in prison.

Or they have laid on the children all the crimes of their fathers and even of their grandfathers, by not admitting them to the higher schools or to work, only because a grandfather was a kulak, or an officer, or even private in the army of the Ukrainian National Republic, or of another.

That is the style of life under Soviet rule.

That is what I endured for a long while.

It is the same in relation to mothers.. A mother can die at the doors of the NKVD, praying for news about her son, but they will tell her nothing, give her no information, and will increase the wound in her heart with dirty insinuations and threats. They will ask the unfortunate mother to tell them with whom her son was acquainted And they will terrify the uneducated illiterate, old woman and drive her out of this life. That is the way my mother perished.

After crippling the prisoner in torture and racking him in the cell, they give him no medical assistance. The physician of the NKVD puts to his victim who is half insane from torture: "Confess everything that you know and then I will help you, or die." And then you must take into consideration the fact that this victim is guilty of no crime.

THE SUCCESSFUL FAILURES

In 1923 a very important meeting was held at the Egdewater Beach Hotel in Chicago. Attending were 10 of the world's most successful financiers. Those present were:

(1) The president of the largest independent steel company.
(2) The president of the National City Bank.
(3) The president of the largest utility company.
(4) The presidnt of the largest gas company.
(5) The president of the New York Stock Exchange.
(7) A member of the president's cabinet.
(8) The largest "bear" in the Wall Street.
(9) President of the Bank of International Settlements.
(10) Head of the world's greatest monopoly.

Certainly we must admit that here were gathered a group of the world's most successful men. At least men who had found the secret of "making money." Twenty-five years later, let's see where those men are:

The president of the largest independent steel company, Charles Schwab died a bankrupt and lived on borrowed money for five years before his death.

The president of the great utility company, Samuel Insul, died a fugitive from justice and penniless in a foreign land.

The president of the largest gas company, Howard Hopson, is insane.

The great wheat speculator, Arthur Cutten, died abroad, insolvent.

The president of the New York Stock Exchange, Richard Whitney, was recently released from Sing Sing Penitentiary.

The member of the president's cabinet, Albert Fall, was pardoned from prison so he could die at home.

The greatest "bear" in Wall Street, Jesse Livermore, died a suicide.

The head of the greatest monopoly, Ivor Krueger, died a suicide.

All of these men learned well the art of making money, but not one of them learned how to live!

How Old Is The Veneration Of The Blessed Virgin In The Ukraine?

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

MANY Protestants object that the veneration of the Blessed Virgin is of recent origin attributed especially to the Catholic Church.

Is it true? Such a view cannot stand the test of a historical scrutiny. The cult of the Blessed Mother of God among the followers of Christ is as old as Christianity itself. The ambassador of the Holy Trinity started the cult of the Blessed Virgin Mary on earth, when flying down from heaven into the poor cottage of Nazareth he transmitted to her the salutation of God: "Hail, thou who art full of grace... Blessed art thou among women." (Luke: 1, 28).

In honoring the Blessed Virgin, the gentle Queen of Ukraine, to whom Yaroslaw the Wise, king of Ukraine or Rus of old, dedicated his people and his country in 1037, the Ukrainian Catholics just repeat the salute of the Archangel Gabriel.

The praise of Mary, the Mother of God, which the splendid Archangel inaugurated, was never silenced in Ukraine since its official conversion to Christianity.

Being spiritual descendants of the mystical East, the Ukrainians inherited a tender love to the Blessed Virgin from the Oriental Fathers.

From the very beginning of Christiandom Mary was glorified as the Heroine who had freely consented to become a new Eve, the coredemptress of mankind in order to repair what the first Eve had destroyed.

Saint Ignatius of Antioch (d. 117), a disciple of St. John the Evangelist, gives Mary those beautiful titles that form the basis for the veneration of the Mother of Jesus for all times. Speaking of Jesus, the great Saint of the East calls Him simply the Son of Mary.

Saint Justin the great philosopher of the Orient, wrote about A.D. 159: "We know that Jesus took His origin from the Father and was born of a virgin. In the same manner in which disobedience came into the world through the serpent, so also would salvation come. As an inviolate virgin, Eve, had consented to the word of the serpent and thus disobedience and death were born. With joyous faith Mary the Virgin received the message of the angel that the Spirit of God would descend upon her and that the power of the Most High would overshadow her and that the Holy which would be born of her would be the Son of God.."

From the East the love to the Blessed Virgin Mary came to Ukraine, spreading among our pious people. Lately a beautiful icon dating from the sixth century had been discovered in the Eastern Ukraine, showing that Christian faith and love to the great Mother of God were spreading long before the country of our forefathers had been officially converted to Chris-

tianity in 988 by St. Volodymyr.

The first Ukrainian Metropolitan of Kiev, Ilarion, in praising the piety of Yaroslaw, the son of St. Volodymyr, exclaims: "He built up a Church in honor of the Annunciation upon the gate leading to the city (Kiev, capital of Ukraine) that any one who enters the city might address it as the Archangel addressed once the Blessed Virgin. The angel said to the Virgin: "The Lord is with Thee." In the same way one should salute the capital of Ukraine by saying: "Hail, oh devout city, the Lord is with thee."

PLEA MADE TO POPE IN BEHALF OF JEWS

Pope Pius XII was urged by Rabbi William F. Rosenblum in a sermon at Temple Israel, 210 West Ninety-first Street, to formulate a Holy Year message to the world designed to create a "new climate of better understanding between Christians and Jews."

Rabbi Rosenblum disclosed to his congregation the text of a confidential memorandum submitted by him to the Holy See on Dec. 7, 1948. Noting that the "persistent" characterization of Jews as the "peuple deicide" has created "a climate" in which anti-Semitism has been fostered in Christian countries, the memorandum added:

"It is my hope, your Holiness, that for the masses whose thinking is always on simple lines and whose action is correspondingly direct you may find it possible to urge that in recalling the life of Jesus they remember always that He was of our Jewish people and that while His crucifixion by Pontius Pilate may have been an answer to the cry of some in the crowd, nevertheless many of His fellow-Jews were among His defenders and to this day millions of our people regard Him as one of the prophets of faith and His teachings as a heritage shared in common with all who use the tenets of the ancient synagogue as the basis of their spiritual charter."

Alphonse Bertillon, the greatest France's detective, born in 1853, was the first man of the world to catch a murderer through fingerprints, giving the world its first successful means of classifying and identifying criminals. He made two principles to make the search successful in any premeditated murder: "Ask yourself: Who might profit by this crime? and Where is the woman?" He proved that 90 percent of all major French crimes had a woman mixed in them. Another wise tip to the detectives was: "Distrust a man who always smiles."

Human fingers always perspire and cannot touch a smooth surface without leaving behind a telltale mark. Fingerprints never change. They exist when a child is four months in the mother's body. When the fingerprint is cut off the newly grown skin assumes exactly the same pattern.

France' graetest detective died in 1914. Because he lived on this earth, all of us will sleep more safely until death.

SHALL I BE A NUN?

By Daniel A. Lord S.J.

IT IS hardly necessary nowadays to distinguish between happiness and pleasure. We have seen the modern world make pleasure very common and happiness very rare. Sometimes it almost seems that they are contraries, almost contradictories. Hence we have been forced to distinguish even between plasure and innocent pleasure, as if the latter were the exception.

Wealth buys pleasure; sin often steals pleasure; fame gives a restless pleasure; food causes pleasure. Yet wealth is powerless to buy happiness; sin actually destroys happiness; fame and happiness seldom go arm in arm; and one would not insult happiness by linking it with food. Pleasure is skin-deep, a thing of intellect and will. One finds pleasure in chance acquaintances, happiness in friends; pleasure in dancing, happiness in great art; pleasure in a cinema melodrama, happiness in a great classic drama; pleasure in excitement, happiness in peaceful calm; pleasure in a "swing" orchestra, happiness in a great symphony. A beautiful jewel at the breast gives pleasure; a virtue in the soul gives happiness. A great comedian gives pleasure; a surgeon working quietly in his laboratory brings happiness. A soul finds pleasure at a party, happiness in the confessional.

Mary Magdalen knew pleasure before she looked into the pitying eyes of Christ; she knew her happiness after she had flung away her jewels and washed His feet with her tears.

So when Christ promised happiness, He was thinking of something as much more precious than pleasure as a soul is more precious than sense, friendship than acquaintanceship, Magdalen the saint than Magdalen the sinner.

The Heaping Measure

Happiness? There is for the nun the supreme happiness of an enduring compliment. Out of all the world of women, out of all her friends and family, she has been asked to give Christ her hand and heart. "I know that Christ loves me. He has made me His bride."

In the light of this even the poorest most illiterate nun sweeping floors, wringing clothes, or washing dishes knows herself to be a sacred thing, like a chalice or a shrine. She is Christ's, and Christ is hers. That in itself is reason enough for happiness.

Happiness—to know that one is living in Christ's own house, under the very same roof with Him; that Marv's distinction of dwelling in the holy house is granted to every nun who lives in a tiny little log mission house or in a great Catholic college; that separated from her by the thickness of only a wall or two and sheltered by the same roof and guarded by the same doors is the Infant of Bethlehem and

the growing Boy of Nazareth. If homes mean so much to women, it should be high happiness for them to dwell in the home of Him who was the joy and center of the holy house.

Sinlessness

Happiness? There is only one fountainhead of happiness. That fountainhead, broken in Eden, flooded the world with sorrow. It drowned the world in the waters of the Deluge. It sweeps away into misery and wretchedness individuals, families, nations. No one who has tasted its sorrow but knows that sin is the source of all human unhappiness.

Sin of course exists wherever humanity exists. Yet the nun has singular possibilities for keeping herself from sin. The sinful world, that lies in wait with its inducements and threats for the rest of womanhood, respects her and strangely enough protects her. It would consider it a sacrilege to fling temptation in her path. Around her live women vowed to virtue as she is vowed. Temptation enters the convent far less easily and far less freely. The thousand dangers that leap at our throats as we walk the streets can not and do not battle their way into the house which Christ has sealed with His seal. We are so accustomed to regard sinlessness as natural and inevitable to our nuns that a sinful nun would be regarded as a monstrosity, like a filthy altar or a desecrated chalice. So sinlessness which is the very thing that gives youth its clear eye and childhood its merry heart, gives to the faithful nun that same beautiful unsullied brow and that easy ready laughter.

HAVE YOU MADE YOUR EASTER DUTY

Under pain of a new mortal sin, a Catholic is bound by law to receive Holy Communion at least once a year, and that at Easter-time. The early Christians needed no law to tell them to receive Holy Communion and a true Christian of today needs no such precept. But when Christians grew lukewarm, the Church found it necessary to prescribe such a law. And, today, the law of the Church requires only the minimum. It is the intention and most earnest desire of the Church, however, that Holy Communion be received frequently. The Sacred Congregation of the Council ruled that daily Communion is beneficial for all classes of faithful.

Present regulations concerning our Easter duty

In former times the faithful were commanded to confess their sins to their own pastors and to receive Holy Communion in their own parish church. The law of the Church now is that "any member of any Oriental rite validly and licitly fulfills the precept of Paschal Communion even if he communicate in a rite other than his own. It is desirable, however, that the faithful fulfill the precept of the Paschal Communion each in his own rite, and in his own parish church; and those who may have fulfilled it in another parish should take care to inform their own pastor of the fact that they have fulfilled it."

DO YOUR EASTER DUTY NOW AND MAKE IT A RULE TO GO TO CONFESSION AND COMMUNION AT LEAST ONCE A MONTH.

It Takes a Russian to Beat a Russian

By WALLACE CARROLL

From "LIFE" Magazine

THIS conviction had been driven home by the events of the autumn and winter. The Soviet troops, now aware of what happened to those who surrendered, were fighting savagely in defense of Moscow and Leningrad. The peasants were disillusioned and hostile. As townspeople and peasants alike fled from Hitler's slave drivers, the Partisans were growing in numbers and audacity.

By the spring of 1942 the German army leaders were convinced that disaster lay ahead unless they could placate the aroused population and draw great numbers of Soviet volunteers into the German forces. Already there were 200,000 of these volunteers, but the brutal treatment of their compatriots in German prison and labor camps was undermining their morale. Back in December and January, Hitler had authorized the creation of units from the lesser Soviet minorities—an Armenian legion, a Georgian legion, a Caucasian-Mohammedan legion, a Turkman legion and a number of Tartar units. This was as far as he would go; the army leaders were determined to go much further. As a first step, the army asked in the spring that the brutal treatment of Russian prisoners be stopped. This demand was met in part. Prisoners from the minority races were given the same rations as German soldiers, though Great Russian captives continued to receive barbarous treatment. The army then sent its recruiting agents into the prison camps and instructed them to get prisoners on a voluntary basis. This worked out rather well, though many of the prisoners, especially Great Russians apparently joined up only to get out of the camps and later proved to be unreliable.

By summer when the recruiting was in full swing, Hitler got wind of it. He then issued fresh orders that no additional volunteering *units* were to be formed. Evidently he did not realize that most of the volunteers were not in units of their own but were being taken into regular German units. The German general staff took advantage of this oversight and ordered that every division on the eastern front should include Soviet volunteers—up to 10% or 15% of total strength. Besides this, German divisions were authorized to replace German casualties with Soviet volunteers. Before long some divisions listed in the order of battle as German divisions actually had as many Russians on their rolls as they did Germans. By midsummer, when the Germans were advancing on Stalingrad, they had half a million Soviet citizens in their ranks.

By that time, too the army leaders had decided to try a bold experiment which ran directly counter to Hitler's policies. The area chosen was the newly conquered territory in the North Caucasus.

To this area the army sent Lieut General Ernest Kostring, a former military attache at the German Embassy in Moscow, and Dr. Otto Schiller, former agricultural attache. Under these two men the peasants were permitted to work out a land charter providing for the gradual restoration of private land ownership on a cooperative basis. The peasants had to work with each other in such processes as sowing and reaping, but each peasant was given responsibility for the maintenance of his own farm land and benefited from its improvement. In the opinion of German officers who participated in this experiment, it was a phenomenal success. There was no Partisan movement in their area, they said; no sabotage, and the peasants fulfilled the German requisitions of farm products on schedule.

Similar schemes were later tried in some other areas, but it is not known whether they succeeded there. Perhaps it was already too late.

SPECIAL HELP

No matter how great the need or the problem of facing your family, you can secure special help from the kindliest of mothers, your Heavenly Mother, Mary.

Pray to her with confidence and with love—pray her fervent prayer, the Family Rosary. With Saint Bernard we can say that no one who calls upon Mary is ever left unaided.

SOVIET FUNERAL

There was in Kiev a pompous funeral of a Communist leader.—A passing Jew asked: "How much does this funeral cost?"—"50,000 karbovanci"—was the answer. "Oh," exclaimed the Jew, "I'm ready to make a splendid funeral for the whole staff of Politburo for even 5,000 and even less than that, but the Stalin's friends do not want to die, a natural death."

SOVIET RULING

A Red propagandist asked a shoe-shiner of Charkiv, a poor Ukrainian, what did he think of the Soviet ruling power: "Is it nice?"—"Nice, very nice, but, alas, too long for us Ukrainians," replied the shoe shiner.

LIVING O.K.

A Soviet teacher said to an American in Moscow: "I'm O.K. with Stalin. All my family is settled. My John is a teacher, my Pete is a doctor, my Olga is a Red nurse. What afflicts me, however, is my poor son, who went to America as a refugee, where he is suffering many hardships and famine... But, listen, do not tell it to Stalin, concluded the teacher confidently, were it not for "Care" that he is sending to us from America we all would die of starvation in the Soviet paradise, which pretends to be the most happy democratic country in the world."

Customer: This soup isn't fit for a pig!
Waiter: Then I'll take it back, sir, and bring you some that is.

Text of Pope's Christmas Message Urging Fight on Militant Atheism

WHEN, in recent times, taking their rise from an unfortunate war or political upheavals, waves of reprisals were unleashed, unequaled in history at least for the number of their victims, our heart was pierced with bitter grief, not only because of the misfortune that bred other misfortunes and hurled into the fray thousands of families who were often innocent, but because with utter sadness we saw here the tragic evidence of apostasy from the spirit of Christ.

Whoever would be a sincere Christian must know how to forgive. "Thou wicked servant"—is the rebuke of the gospel parable (Mathew, XVIII, 32)—"Was it not the duty to have mercy on thy fellow-servant, as I had on thee?"

When reasonable motives are present, charity and mercy do not run counter to one's duty to administer justice aright. But imprudent in tolerance and the spirit of reprisal most certainly do, especially when vengeance is taken by public authority against one who has erred rather than sinned, or when a punishment deservedly inflicted is prolonged beyond all reasonable limits.

May the Lord inspire all who are in positions of public responsibility with thoughts of reconciliation and concord, and without prejudice to common good, let an end be put to the last remnant of those extraordinary laws which have nothing to do with common crimes deserving just punishment, and which, long years after the cessation of hostilities cause in so many families and individuals a feeling of exasperation against the society in which they are made to suffer.

Hence in the name of Jesus Christ who has given to men an example by offering Himself in sacrifice even for His executioners, we implore Governments, especially Christian Governments, to exercise generously their right of pardon, and put into effect on an occasion so solemn and propitious as the holy year, that mitigation of punitive justice provided for in the laws of all countries.

The religion and piety which (as we hope) will inspire such acts of clemency, so far from weakening the force of law or lessening respect for it in the minds of the citizens, will be a strong motive for its beneficiaries when they resume their coveted liberty or have their term of sentence shortened, to improve their lives and repair, if necessary, the past by a sincere and lasting conversion as mark of their good faith.

Gratitude Is Expressed

We, and along with us the hearts of so many afflicted relatives, ask this consolation; for the happiness of His sons is the joy of the Father; here we express publicly our sincere gratitude to those Governments which have in various degrees given favorable consideration to our wish or have left us with some

hope of obtaining its fulfillment.

"Securus iam carpe viam"— set out upon your journey without fear—

Beloved sons, we have revealed to you the sentiments of our heart on the vigil of the opening of the holy door; you can read there our purposes, our hopes, and our prayers.

Accept our invitation to your Father's house. From far and near from every continent and region, from every country and by every route, crossing the oceans or flying through the air, come here on your journey without fear, whoever you may be that come a pilgrim from the western shores to venerate the heights of Peter.

"Securus iam carpe viam"—grenus as oris occiduis venerandi culmia petris... Petis pauli diaconi carmina VIII, 19/20 monum. germ. hostor., poetae lat. aevi carol., T.L. P. 46)

You, who long years ago left your hearth and home and grew accustomed to the hardships of long journeys with the armies at war or with the throngs of refugees, migrant, or displaced persons take to the road again, but this time in joy like a peaceful legion praying and doing penance.

"Roma mihi patria"—Rome my fatherland. For without privilege of race or class, Rome is the fatherland of all; every Christian can and should say: "Rome is my fatherland." Here God's supernatural providence over souls is more particularly in evidence; here the saints acquired the norm and inspiration of their heroism; this land of benediction knew the triumphs of the martyrs and was the training ground of dauntless confessors. Here is the immovable rock to which your hopes are anchored; it is the site and ancient "tropeaeum" of the glorious tomb of the prince of the apostles on which rests the chair of a perenial authority of the vicar of Christ.

Magnificnce of Basilicas

In the magnificence of the basilicas, in the beauty of the solemn liturgy, in the twilight of the ancient Christian cemeteries close by the major relics of the saints, you will breathe the air of sanctity of peace and universality which will serve to give to your life a profound Christian renewal.

And you, beloved sons of Rome, nearest to us and more immediately united to us by the bonds of our pastoral ministry, who frequently during the past ten years have given us no uncertain proofs of your filial attachment, you will be second to none in bringing your lives and conduct into harmony with the lofty aims of the Holy Year. It is for you to show a special charity in welcoming your brethren from distant lands, to give an example of courtesy and sincere practice of your religious duties.

May the almighty and merciful God grant these our wishes and in token of the generous mercies of heaven may there descend upon you who are listening, upon all men of good will, upon those whose return we wait, our apostolic benediction.

In the French Canada there is a little town that gets more family allowance money than any other town in the Dominion. There are families with 25, 23, 22, 20, 19, 18, 17, 16, 15, 14, 13, 12, and so on children, for they prefer God's slogan "Increase and multiply" to the pagan slogans: "Children are luxury" or "No troubles with children."

FOR BETTER OR FOR WORSE

By Brother S Methodius FtS.C.

THE first week of 1950 one Saskatchewan newspaper wrote: "JUNE IN JANUARY". "It is reported the town's holiday brightness was only exceeded by the number of girls' new diamonds."

This is April. Spring is in the offing. And, "In the springtime young man's (and woman's too, I presume), fancy turns to thoughts of love".

One fine spring day a young mother was putting moth-balls in some of her husband's winter clothes. Beside her sat a five-year old girl, her daughter. During the conversation, the mother said: "I was young and romantic. I never would have noticed your father if he hadn't been wearing this winter cap and overcoat".

Boys, fit yourselves into the picture! What about you? What is the first thing your future wife will notice in you? Some flimsy exterior thing? your sophistication or dancing? your clothes? Something she will put up in the attic shortly after the honeymoon on the score that it's out of date or boring to tears?

Or will she be drawn to you by the real manhood inside? your own self-respect and regard for womanhood? your strong purity, unselfish ideals and solid character? Qualities like these are never hidden away in the attic. They grow through the years. So will your love for each other.

What about the girl? Only a University Freshman or a High School graduate would claim that he fully understands women and can pick the perfect mate without anyone's help. As a matter of fact, only God understands them perfectly. He made them. So, ask His help when you set about choosing a wife. If your marriage succeeds, nothing else (except saving your soul) matters much. If your marriage fails, again nothing else matters much. Isn't success or failure in marriage very important for boys and the girls?

Those boys and girls who are contemplating matrimony in the near future, should make a "Novena for a Happy Marriage." The Holy Family, Jesus, Mary and Joseph, will gladly help you.

Recently I read a series of articles on *"How to Prepare for Marriage"* by Father O'Hara. I am sure many readers will want to read these words of wisdom and talk them over with *"the only one"*. During the next few months my articles will be devoted to "How to Prepare for Marriage," incorporating many of Father O'Hara's hints and helps.

I shall pass through this world but once. Any good thing I can do, or any kindness that I can show any human being, let me do it now and not defer it. For I shall not pass this way again.

—Stephen Grellet.

THE FAMOUS EASTER SERMON OF ST. JOHN CHRYSOSTOM

IF ANY one be devout and loves God, let him enjoy this good and solemn feast. If any one be a loyal servant, let him rejoicing enter into the joy of his Lord. If any one laboured in fasting, let him now enjoy his recompense. If any one worked from the first hour, let him to-day receive his just reward. If any one came at the third hour, let him celebrate with gratitude. If any one arrived at the sixth hour, let him not be disturbed because he shall be deprived of nothing. If any one delayed until the ninth hour, let him draw near doubting and fearing nothing. If any one tarried even until the eleventh hour, let him not be alarmed at his own tardiness; for the Lord, generous as He is, will accept the last even as the first; He gives rest unto him who comes at the eleventh hour, even as unto him who worked from the first hour. And He is merciful to the last and takes care of the first; for to the one He gives ,and upon the other He bestows gifts. And He accepts the works, and welcomes, the good will, and honours the acts, and praises the intention.

Wherefore, all of you enter into the joy of your Lord. Both, first and second, receive your reward, rich and poor, rejoice one with another, sober and slothful, honour the day. Rejoice, to-day, both who have fasted and those who have not. The table is full-laden—all enjoy it. The calf is fatted, let no one go away hungry. All of you—enjoy the banquet of Faith. All of you—enjoy the wealth of kindness. Let no one bewail his poverty, for behold a kingdom in which all have a share. Let no one weep because of his sins, for pardon has shone from the grave.

Let no one fear death, for the Savior's death has set us free. He that was held prisoner by it, has smothered it. By descending into the place of Death, He carried away the spoils of Death. He angered it, when it tasted His Flesh. And Issiah, foretelling this did cry: Hell, said he, was angered when it encountered Thee in the lower regions; it was angered, for it was emptied; it was mocked; it was angered, for it was slain; it was angered, for it was overthrown; it was angered, for it was fettered. It took a body, and met God face to face. It took earth, and encountered Heaven. It took that which was seen, and fell upon the unseen. O Death, where is thy sting? O Hell, where is thy victory? Christ is risen, and thou art overthrown. Christ is risen, and the demons are fallen. Christ is risen, and the Angels rejoice. Christ is risen, and life liveth. Christ is risen, and none of the dead are in the grave. For Christ having risen from the dead, has become the first-fruits of those who have fallen asleep. To Him be glory and dominion for ever and ever. Amen.

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.: 387, Office 1785
Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК

ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50

ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР $3.00
Книжка гарно оправлена, написав др. Кібзей. Гарні поради на ріжні хороби, в рідній мові. 735 сторін друку.

НАША РЕЛІГІЯ—Новий Катехизм уложена Всеч. о. А. Луговим ..... .25
В українській і англійській мові, третє видання. Дуже популярна.

ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .50
Має 40 великих, зворушаючих, символічних образів, та гарні науки.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK., CANADA

C-I-L
PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S
PAINT SHOP
PHONE 626
YORKTON - SASK.

Follow This Flag To Extra Values

Scattered generously throughout **EATON'S** new Spring Catalogue, the Feature Value flags mark even greater-than-usual values—the extra savings that **EATON'S** is offering to its catalogue customers for the whole Spring and Summer season.

Every one an added reason why—"It Pays To Shop at **EATON'S**"

THE T. EATON Co. LIMITED
SASKATCHEWAN

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY
ТРАВЕНЬ . Yorkton, Sask. MAY, 1950
15¢

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йоритон, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—За границями Канади $1.75. Одно число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single Copy. 15c

Редактор — Editor

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ. — Rev. M. Schudlo, CSSR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор — Manager

Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ. — Rev. S. J. Shawel, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Subscription for 1 year to England: 17 Shillings
Передплата на рік до Англії: 17 Шілінгів

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

— ЗМІСТ —

РОЗВАЖАННЯ—Сторінка Братства Матері Божої Неустанної Помочі 1
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ 15
ЦАРИЦЯ МИРА ..... о. М. Щудло ЧНІ. 17
КОНТРАСТИ ВІЧНОГО І ЗЕМНОГО ЖИТТЯ ..... о. Др. М. Комар 22
ВИХОВНИЙ ОБОВЯЗОК БАТЬКА-МАТЕРІ ..... Іванна Петрів 24
СВ. ПРИЧАСТЯ ЦЕ ДОПОВНЕННЯ ЕВХАРИСТ. ЖЕРТВИ: о. М. Щудло, ЧНІ. 27
ЧУДОТВОРНА ІКОНА МАТЕРІ БОЖОЇ В ЛІСКУ ..... о. Копач 31
МОЛИТВА РОЗВАЛЮЄ ТУРЕМНІ МУРИ ..... О. Ф. 33
ТРЕТЯ БОЖА ЗАПОВІДЬ ..... о. Др. Іван Чинченко 35
ЩО ТАКЕ АРМІЯ СПАСІННЯ (Селвейшин Армі) ..... о. С. Х., ЧНІ. 38
НОВЕ КАНОНІЧНЕ ПОДРУЖЕ ПРАВО ..... о. Мих. Щудло, ЧНІ. 40
В ОБОРОНІ ЦЕРКВИ І НАЦІЇ ..... М. Хомяк 43
ЗАПАХ КАДИЛА ..... Христя Денесиха 45
UKRAINIAN CATHOLICS ..... Rev. M. Schudlo 49
DOES THE BIBLE TELL ANYTHING ABOUT POPE? 51
SEX CRIMES ON INCREASE 52
WHY I DO NOT WANT TO GO "HOME" ..... Ivan Bahryany 54
IT TAKES A RUSSIAN TO BEAT A RUSSIAN: Wallace Carrol 57
THEOLOGIANS ORGANIZED TO PROMOTE STUDIES 58
HOW TO PREPARE FOR MARRIAGE ..... Brother Methodius 59
UKRAINIAN PARISH LOYALTY 60
MARY TODAY ..... J. Chisholm 61
EUCHARISTIC SACRIFICE ..... Rev. J. B. Hamblin 62
SHALL I BE A NUN? ..... Daniel A. Lord, S.J. 63
WILL YOU JOIN CHRIST'S ARMY? 64

СТОРІНКА ДЛЯ

БРАТСТВА МАТЕРІ БОЖОЇ

НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

РОЗВАЖАННЯ

ТРЕБА ТЕРПІТИ.

"ЧИ Ж не треба було те все перетерпіти Христови й так увійти в свою славу?" Це сказав Христос до двох своїх учеників, котрі в день Воскресення Христового прямували до містечка Емаус, і не могли зрозуміти, чому Христос мав так трагічно закінчити своє життя.

Коли отже навіть найсвятійший Син Божий міг увійти в небесну славу щойно по гірких досвідченнях, чи то нам грішним смертельникам малоб дістатися небо без труду? Цього ніколи не буде, бо ученик не може бути чимсь ліпшим від свого вчителя, ані слуга від свого пана, значить, що коли хто хоче спастися, то мусить терпіти, а за причинами не трудно.

Ми знаємо самі по собі, що коли нам добре ведеться, то ми своїм сусідам не дуже стоїмо о ласку. Буває, що брат братом погорджує, коли він в гараздах. Противно, коли біда притисне нас, то й до ворога простягаємо руку о поміч. Подібно, коли комусь доля усміхається і дорогу життя рожами йому виставлює, то він звичайно до побожних не належить, навіть безрелігійником або безбожником стається, бо по тривозі забув о Бозі. Коли же біда й нужда загляне в очи, тоді зараз: "Ох Боже-Боже," бо як тривога, то до Бога, Терпіння, це отже припона, що тримає нас при Бозі, без него, Бог зна, куда б ми не забрили.

Зрештою, щоб спастися, не вистарчить тільки Бога узнавати, й в потребах до него прибігати. Треба ще й добро чинити, християнську чесноту практикувати, бо не той спасається, що кличе Господи, Господи, але той, що чинить волю небесного Вітця, як сказав Ісус Христос. Якраз терпіння дають нам знамениту нагоду практикувати християнську чесноту.

Ось ти поніс якусь страту, ти страшно терпиш, але кажеш, як той праведний Йов: "Бог дав, Бог взяв—най буде імя Господне благословенне!" Який це красний акт відданости Божій волі!

Тебе хтось скривдив на маетку, чи на честі, це для тебе вели-

ке терпіння, однак наслідуючи Ісуса ти кажеш: "Боже, прости їм, бо не знають, що роблять!" Який це красний акт прощення і любови ближнього!

Тілесні болі мучать тебе, ти тяжко страдаєш, але ані одного слова нарікання не чути з твоїх уст. Що то за героїчна терпеливість.

Страшні покуси переслідують тебе, безнастанна духовна борба мучить тебе, але які прекрасні чесноти ти практикуеш при тім всім!

В такий то спосіб терпіння помагають нам практикувати християнську чесноту, збирати великі заслуги, й заслужити собі на небесну заплату. Без терпінь не булоб заслуг, не булоби й небесної нагороди.

Впрочім памятаймо, що ми грішні, й тому мусимо й покутувати; а ось якраз земські терпіння дають нам нагоду до спокутування наших гріхів вже на цім світі, щоб у вічності як найскорше ввійти в небесну славу.

Приймаймо отже терпіння з пошаною і любовю, цілуймо ту Божу руку, котра нас бє, бо це рука небесного артиста-різбаря, що з нефоремної камяної брилі витесує прекрасну фігуру Божу, щоб її пізніше вжити до окраси своєї небесної палати.

МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ

О захованнЯ суспільної справедливости.

Суспільна справедливість полягає на тім, що кождий сповняє ті обовязки, що зміряють до загального добра.

Та справедливість обовязує так рядячих як і підчинених.

Рядячі мають давати закони, що з одної сторони стоять на варті загального добра й порядку, а з другої сторони забезпечують кождій одиниці життя, здоровля, майно, свободу совісти, право родичів до виховання свїх дітий, то що. В свою чергу підчинені є обовязані шанувати всі ті закони.

Ця суспільна справедливість, як і всяка інша, основується на Бозі, бо Він є жерелом всякої справедливости, Він сторожем її і суддею. Там де Бога виключено з публичного життя, там і бесіди нема про якусь справедливість. В державі, в котрій Господь Бог стратив горожанство, держава сама стається божеством, а всі горожани це раби того ідола, котрому вони мають служити зі забуттям себе самих. Наслідком цего є впадок релігійного життя, а в слід за тим страшна руїна моральности—дальше розбиття родини, жахливе зубожіння горожан, загальне пригноблення і неохота до життя, ріжні саботажи, що тяжко шкодять державі й визивають її до кервавої пімсти.

Також в суспільности, де совість стратила свій голос, хліботавці в нелюдський спосіб використовують своїх підвладних. В такий спосіб витворюється дивна життєва ситуація: При боці магнатів, що пливуть в достатках і розкошах, бачиться чорну нужду й розпуку. Це використовують ріжні темні сили, й так повстають большевицькі гнізда, котрі при нагоді можуть статися гробом визискувачів, а також і самої суспільности. В нинішних часах буває також часто, що трудящі звязані в юнії і позбавлені змислу справедливости, раз по раз уряджують страйки, домагаючись чим раз більше а більше несправедливих привілеїв. Це, бувало, по просту параліжує суспільне життя.

Бачимо отже, як важно воно є заховувати суспільну справедливість, бо без тої святої справедливости суспільне життя нераз гіршим смерти. Тому всі члени Братства Матері Божої Неустанної Помочі най у місяці маю ревно просять Матері Божої Неустанної Помочі, щоб за її молитвами людство прозріло, щоб ходило дорогою правди, бо тільки та дорога провадить до загального добра й щастя в дочасності й вічності.

ВАЖНЕ ДЛЯ ОГОЛОШЕНЬ— Дуже часто напливають до "Голосу Спасителя" письма, що не є ні статтями, ні новинками, але звичайними оголошеннями.—Коли Шановні Читачі чи Читачки бажають, щоб ці оголошення появилися в "Голосі Спасителя," так прохаємо разом з оголошенням прислати і належитість за оголошення, як це буває по всіх часописях у світі. — І так: Оголошення на чверть сторінки коштує $5.00, оголошення на одну третю сторінки $10.00; оголошення на пів сторінки $15.00; оголошення на цілу сторінку $25.00.—Отак пригадуємо всім Шановним Приятелям "Голосу Спасителя" залучати чека до своїх оголошень, так тоді й оголошення появиться і не буде ніяких непорозумінь і невдоволення ані в нас, ані в тих, що присилають свої цінні оголошення до нашого Місячника.

Адміністрація ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

ОВИД

HORIZONTE

український ілюстрований журнал

Видає Микола Денисюк

Умови передплати:

(Подаємо піврічну і річну передплату): Аргентіна—5,— і 10,—пез., Англія і Австралія 5/6 і 11/—шіл, Франція 220,—і 400,—фр. фр. США, Канада і ін. країни: 0.80 і $1.50.

Жадайте показових примірників для себе і Ваших знайомих.

Адреса Видавництва

Editorial
MYKOLA DENYSIUK
c. Curapaligue 790 — Buenos Aires
Rep. Argentina

ДО АВСТРАЛІЇ

Дня 13-го лютого 1950.

Дехто з людей уважають число 13 нещасливим числом. Та рахуючи, мало хто знертає на нього увагу, й воно є як звичайне інше число, що має тільки свою чисельну вартість.

Дня 13-го лютого ми дістали вістку що до нашого виїзду до Австралії. Має їхати нас двох священиків, о. Боский і я. —В листі нашого Впр. о. Архимандрита з Риму сказано, щоб ми виїздяли можливо найскоріш.

Здивування.

Наше назначення їхати до Австралії здивувало не тільки наших співбратів, у наших монастирях, але й неодного з наших знайомих чи наших парафіян. Длячого не назначили на ту нову місійну працю молодих священиків, а нас двох, старших вже віком, а до того ще й мене, що часто жалуюся на своє здоровя? Отець Боский має 58-ий рік, а я 56-ий рік життя. Та в листі Впр. о. Провінціял пише між іншим: "Коби для о. Копяківського клімат в Австралії був ще ліпший ніж у Канаді... Все в руках Божого Провидіння"...

Длячого не їдуть молоді Отці?— На те відповісти ми не можемо, але розуміємо, що назначення наше треба нам приймити з св. послуху. В монашестві ми те добре розуміємо: Куди нас не післали б, до якого обовязку нас не призначили б, маємо сповнити поручення наших настоятелів. Сповняючи поручення настоятелів сповняємо Божу волю.

Так отже й назначення наше: їхати в нову країну, працювати серед нових обставин для нас незнаних, ми приняли спокійно. Зрештою їдемо, щоб працювати для наших людей, що по довгому скитанні заїхали й заїзджають і до Австралії, щоб якось забезпечити свою майбутність. Вони мусіли полишати Рідну Землю, рідні села й міста, рідну хату, свою дорогу рідню, щоб ратувати своє життя. На скитанні, в Европі, не добачували жадного вигляду на майбутність, то ж розїхались і розїздяються, кому куди щастить, до Канади, до Злучених Держав, до Бравилії й Аргентини, а також і до Австралії.

З поручення наших вищих настоятелів і ми їдемо до Австралії.

Свята Апостольська Столиця розуміє положення своїх вірних дітей, розсіяних тепер по цілому світі, і звернулась до наших найвищих настоятелів з просьбою, чи наше Згромадження не вислало б бодай двох священиків до Австралії, які могли б давати там духовну поміч новим українським поселенцям.— І те назначення впало на нас двох.

Коли ми застановлялися над словами Впр. о. Архимандрита, щоб виїздяти "можливо найскоріш", а до того ще над словами, в листі до Йпр. о. Провінціяла, "Старайтесь, щоб відїхали можливо найскоріш, бо справа вже порішена,"—ми почали робити перші приготування: розвідати, коли відїздяє корабель до Австралії.

Перший корабель мав відїхати 23-го лютого.—Цим кораблем відїздяти було для нас неможливо. Неможливо було сповнити всі формальности й вимагання що до виїзду. Мені треба було постарятись о паспорт в Оттаві, що мало забрати яких десять днів. Треба було поробити старання в банку, щоб правительство позволило забрати з собою більше ніж 25 долярів в американській валюті. Це також могло забрати понад десять днів.—Так отже ми врезигнували, щоб їхати кораблем 23-го лютого.

При кінці лютого дістав я паспорт, а з початком березня прийшло позволення з Оттави, що можна взяти з собою не більше як 150 долярів в американських грошах.

Маючи вже перші, найважніші документи, почали питати, коли відїздяє наступний корабель. День відїзду мав би бути 27-го квітня, а до Австралії приїхавби при кінці травня.— З Ванкувер до Сидней (в Австралії) треба їхати кораблем майже цілий місяць.—Бути в Австралії при кінці травня виглядало для нас за довго, коли було поручено їхати "можливо найскоріш." Длятого ми вибрали подорож літаком.

Перша подорож літаком, і далека дорога! Три дні в повітрі, з трьома одногодинними перестанками: Гавайські острови—Гонолюлю, коралевий острівець Кантон й острови Фіджі. Останній перестанок це вже в Сидней в Австралії.

З Ванкувер відлітає літак кожної неділі раз в тижні. Ми вибрали день 19-го березня, щоб ще могти поладнати всякі формальности що до виїзду.

Найбільше клопоту могло бути з лікарським посвідченням. Треба бути щепленим від віспи. Вимагання австралійського уряду під тим оглядом дуже гострі. Таке щеплення має бути виразно назначене лікарем, що щепить, а також підпис лікаря державного, що засвідчує відповідним вимаганим словом, яка була реакція по щепленні, та й мусить ще бути печатка. Це мало бути записане в особливій жовтій книжочці, якої ніодин лікар у Йорктоні не мав. Треба було писати до Оттави... Та на наше щастя нам прислали такі книжочки з Ванкувер, з департаменту повітряної лінії, де ми замовляли собі місце на літаку. —І клопоту з лікарським посвідченням ми не мали.

Вже майже всі документи до подорожі ми мали в своїх руках. Нам сказали, що літак буде відлітати не 19-го в полудне, але в понеділок вранці о год. 7, 20-го березня. — В Едмонтоні мали ще зайти до американського конзуляту, щоб дістати віза на переїзд через територію, що належить до Злучених Держав. Тут васкочила нас маленька неприємність, бо нам заявили, що властиво нам віза на переїзд повинен був дати конзулят в Ріджайні, бо Йорктон належить до Ріджайна-дистрикту а не до Едмонтон. Та вкінці дістали віза.

Подяка.

Я бажав би сердечно подякувати Їх Ексцеленції Високопреосвященному Архієпископові Кир Василієві, що були ласкаві зробити нам дуже велику приємність, даючи нам два антимінси і Великий Служебник. Посилаючи нам один антимінс, Їх Ексцеленція пишуть: "...пересилаю один лише антимінс, бо вже всі розійшлися, а посвячення нових буде аж у Великий Четвер. Однак буду старатися десь з котроїсь церкви дістати у Винипегу... Ще напишу перед Вашим виїздом до Австралії. Тішимося, що о. Боский і Ви так великодушну жертву робите для Божої слави і душ спасення. Нехай Господь поблагословить цю саможертву обильними успіхами"... —За кілька днів ми дістали другий антимінс.—А знову даючи нам Великий Служебник пишуть до Ігумена в Йорктоні Впр. о. Шишковича так: "... Хочу повідомити, що одинокий, великий Служебник маю в бібліотеці з давніших часів. Тепер вже не годен дістати за жадні гроші. Розваживши, що оба Пр. Отці їдуть до Австралії, і не годні будуть нігде купити великого Служебника, а їм треба буде мати хоч один, тому уважаю, що першенство на той служебник мають місіонарі, що з св. послуху лишають Канаду й себе посвячують для спасення душ нашого народу в Австралії. Цей Служебник сповнить краще свою ролю й місію, якщо мав би лежати в нашій бібліотеці..."

Дякую отже дуже сердечно Їх Ексцеленції від о. Боского й від себе за ту ласкаву поміч для нас і за Архієрейське благословення!

Сердечно дякую Всеч. о. Миронові Кривуцькому, Віце-Президентові Місійного Товариства св. Йосафата, за ласкаве сповнення нашої просьби й за старання, що від Місійного Товариства ми дістали НОВІ ЧОРНІ РИЗИ. Дякую, Дорогий о. Мироне, за Ваші сердечні слова нам на дорогу: "Нехай Всевишній благословить працю Отців Місіонарів на новім місійнім терені!"

Сердечна подяка моєму Протоігуменові Впр. о. М. Германюкові за ЧАШУ, яку він привіз з Европи приїхавши до Канади при кінці 1948 року. Даючи мені ту чашу написав до мене між іншим: "Цю чашу подарували мені мої парафіяни Львову, на памятку нашого побуту і спільної праці в цьому місті. Це дар скитальців, то ж нехай він знову повернеться до скитальців та буде для них цією золотою звязю між Богом а їхніми душами..."

Сердечна подяка моєму Ігуменові в Йорктоні Впр. о. Шишковичові за СВІТЛІ РИЗИ, СТИХАР і ЄВАНГЕЛІЮ на престол. —Ігуменові в Ватерфорд Впр. о. Іванові Балі за ЧАШУ,— Ігуменові в Айтуні Впр. о. Гаврилюкові за СВІТЛІ РИЗИ, ОБРУС на престол,—Парафії Мелвил за СВІТЛІ РИЗИ, СТИХАР, ОБРУС на престол...

Також сердечну подяку бажав би я зложити за дарунки в нагоди нашого відїзду: парафії Айтупа й Мелвил від мене особисте, і парафії Йорктон від о. Боского й від мене; також усім іншим добродіям, що передали мені від себе свій дарунок.—Память про них записана глибоко в наших серцях!

Прощання.

Пишу це в Ванкувері, звідки виїздяємо в понеділок вранці, літаком, до Сан Франціско, а звідти далі понад Тихий Океан до Сидней в Австралії.

Вже в Ванкувер дістали ми ще листа від нашого Протоігумена Впр. о. Германюка; лист писаний 7-го березня й висланий до Йорктону, та в Йорктоні нас не застав, бо ми виїхали 9-го,—і в Ванкувері ми його дістали 15-го, куди приїхали з Едмонтону в 12-годинним спізненням.

Лист нашого дорогого о. Протоігумена, писаний із Ватерфорд, Онтаріо, щоб в нами попрощатись: "Преподобні й Дорогі Отці: Ось вближається день Вашого відїзду до Австралії. Я на жаль не маю щастя бути в цей день у Йорктоні, щоб з Вами попрощатись, подякувати Вам за Вашу так довгу й так жертвенну працю для Віце-Провінції в Канаді та водночас пожелати Вам якнайкращих успіхів у новій апостольській праці поза Канадою. Не маючи нагоди зробити це устно, пишу них кілька слів, щоб бодай у цей спосіб висловити Вам мої найщиріші чувства подяки та найсердечніші побажання.

Нехай Всевишній держить Вас у Своїй батьківській опіці та нехай Його благословення товариштть Вам у цілій цій дорозі. Маю сильну надію, що при Його помочі Ваша жертва видасть свої овочі для добра нашої Церкви, нашого народу і Йорктонської Віце-Провінції.—Благословлю Вас, Дорогі мої Отці, з щирого серця й поручаю Вас і Вашу подорож під особливу опіку Пречистої Діви Марії, Матері Неустанної Помочі. Під Її материнським проводом Ви з певністю дійдете до своєї цілі і зможете сповнити завдання, що його Боже Провидіння вложило на Вас..."

Через те, що відїзд наш був несподіваний і скорий, не міг я попрощатись з усіми знайомими, з приятелями й давніми моїми парафіянами в окрузі Айтунському, Йорктонському, Роблинському й Ватерфордському. Тільки мав я ще нагоду бути на пращанні в самій Айтуні, Мелвил і Йорктоні.— Бажав би я був з кожним особисто попращатись та кожному стиснути руку на пращання, бо дорога далека, новий світ перед нашими очима, старші літа,—та й не знати, чи доведеться ще колись вернутись до Канади й побачити своїх давніх знайомих. Так отже цей дорогою звертаюся до всіх знайомих словами: "Бувайте здорові!"—Нехай Господь Вас усіх благословить! Моліться за нас!

о. Н. КОПЯКІВСЬКИЙ ЧНІ.

Ванкувер, 18 березня, 1950.

НЕВИННО ЗАСУДЖЕНИЙ РЕДЕМПТОРИСТ

о. С. ХР., ЧНІ.

Большевики не щадять українців, де б вони не проживали. От по другій світовій війні увязнили та повивозили всіх українських редемптористів у Західній Україні, де знищили та поконфіскували всі монастирі та повідбирали всі церкви Синам Св. Альфонса, бо ніодин із них не хотів зрадити своєї Церкви і народу переходом на большевицьке православя.

Зліквідували оо. Редемптористів в Україні, перейшли кремлінські посіпаки до Чехословаччини, де проживали декілька українських редемптористів уроженців Карпатської України.

Світова преса доносить, що недавно московські агенти в Чехословаччині засудили Впр. о. Др. Івана Мастиляка, що уродився в колишній вільній Чехословаччині. Не могли стерпіти українського редемпториста на теренах сателітної Чехословаччини, тому засудили його на довічну вязницю.

о. др. Іван Мастиляк ур. в Нижних Грабівцях біля Мукачева 5 листопада 1911 р.—Змалку мав схильність до священичого та місьонарського життя. Гімназію-ювенат покінчив у чеських оо. Редемптористів.—Монашї обіти зложив 2. серпня 1929 року, прийняв рукоположення 12 серпня 1934, покінчивши богословські студії в чеськім студентаті в Оборжищі.

Настоятелі дуже цінили о. Івана за надзвичайну побожність, скромність і непересічні здібності, тому й післали його до Риму продовжати студії в Григоріянськім університеті.—Тут він здобув докторат у Східньому інституті і ліценцият у Григоріянському університеті.

Вернувшись із Риму до Чехословаччини був професором философії в чеськім студентаті в Оборжищі.

Тепер він у вязниці за "державну зраду та шпигунство для Ватикану." Отак большевики винищують українців по світі, де тільки може заслягнути кровожадна рука Сталіна.

Проте не сміємо зневірюватися.— Терпіння оо. Редемптористів, що слине всі полишилися на своїх становищах в Україні, хоч знали, що добра від безбожних большевиків їм не сподіватися, катування по тюрмах, заслання в студену Сибір, мученицька смерть Впр. о. Ковалика, якого червоні кати зварили в кипятку, скоротять муки та нашої страждальної батьківщини і відродять Чин оо. Редемптористів на рідних землях України, як це заповів перед своєю смертю Впр. о. Й. Схрейверс, великий почитатель Божої Матері: "Прийде час, що канадійсько-американська віцепровінція відбудує провінцію оо. Редемптористів в Україні."

Молімось, щоб цей час щоскоріше прийшов, щоб оо. Редемптористи, місьонарі із покликання, понесли славу Христа та Його Пресвятої Матері на залиті мученицькою кровю землі Св. Ольги та Володимира, відновлюючи християнське життя в мільйонах переслідуваних большевиками братів і сестер, що по-геройськи страждають і йдуть на смерть за віру та вірність Апостольській Столиці Римського Папи, єдиного під теперішню пору оборонця переслідуваних за віру українців.

ПРИГАДКА

Чи Шановні Читачі та Читачки вже прислали свій дар на закуп Машини, що конечно потрібна Редакції Голосу Спасителя, щоб могти продовжати працю для добра нашого народу в Канаді та в Амариці? Якщо ще не вислали 5 долярів, так зробіть це негайно. Господь надгородить Вас за великодушний дарунок!— Багато Шановних Читачок і Читачів уже прислали свій подарунок. Чи Ви мали б лишитися позаду? Чи тільки Ви мали б пожалувати 5 долярів Редакції Голосу Спасителя, що в день і ночі трудиться для Вашого добра, поширюючи скрізь Христову науку, що єдина годна запевнити світові правдивий мир, щастя на землі та спасення душі по смерті?— Ми певні, що Ви зараз виповните наше прохання, як тільки прочитаєте ці рядки!— Дякуємо.

Редакція Голосу Спасителя.

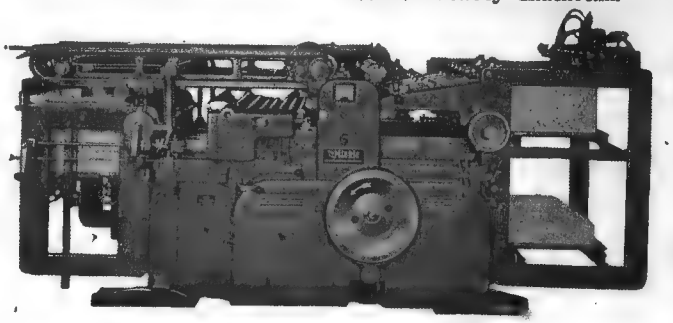

ЖЕРТВИ

НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Найщирішу подяку складаємо всім дорогим приятелям та передплатникам, що надіслали свої щедрі жертви на нову друкарську машину для Голосу Спасителя. Слідує дальша ліста жертв:

Йонґставн, Огайо, збірка на місії, прислав о. М. Щудло ЧНІ. 20.00
Карнеґі, Па., збірка на місії, прислав о. М. Щудло, ЧНІ. 100.00
Лозінський П. А., Нора ..... .50
Атаманчук Й. С. А., Брендон .... .50
Стельмах Н., Веленд 2.00
Мостовий М., Валдек ..... .50
Соловій Марія, Винипеґ 1.00
Ґнатишин Анна, Мусомін 1.50
Гриза Мих., Винипеґ ..... .50
Юрко Мих., Винипеґ ..... .50
Рімець Марія, Торонто 1ч.00
Носатий Марія, Мелеб ..... .50
Ґраба Павліна, Порт Артур 1.00
Злотий Йосиф, Торонто 1.00
Гаврилюк Н., Вегревил 1.00
Лев М., Клівленд 1.25
Богачик Марія, Ітонія ..... .50
Кіт Павло, Смут Рок Фалс ..... .50
Оліярник П., Винипеґ 1.00
Бадель Алек., Мозарт 10.00
Савчук Василь, Істон ..... .50
Чорний В., Прісвил ..... .50
Орубко Іван Д., Голден 1.00
Івашків Н., Ровватавн 1.00
Тиріян Агафія, Ню Йорк 2.00
Гунка Космо, Рочестер ..... .70
Лукій Й. М., Ґрендвю 5.00
Тхір Н., Тоберґ 3.00
Купчик Тереса, Клівленд 2.00

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ ДОПИСИ,— ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

ПОДЯКА ЗА ЖЕРТВИ

НА НОВУ ЦЕРКВУ В ЙОРКТОНІ

Пані Катарина Схаб, Йорктон ... 100.00
Пан Корнил Залітач, Йорктон ... 2.00

Сердечно дякую цим чесним людям за їх щире серце, й прошу доброго Ісуса, щоб їх стократно винагородив.

ВЕЛИКОПОСТНІ МІСІЇ

ЕЛМАЙРА, Н.Й.—5-12 березня.

Українська католицька парафія в Елмайрі щороку втішається благодаттю святої Місії, бо ревний парох, Всеч. о. Володимир Довгович пильно дбає про це, знаючи з довголітнього досвіду, що місія це знаменитий засіб для віднови душ.

Місія тривала цілий тиждень. Проповідав її о. Мих. Щудло ЧНІ так по-українськи, як і по-англійськи.

Численні учасники, загальні святі Причастя вказували, що нарід користав із Божого слова.

Тут **Голос Спасителя** здобув 12 нових приятелів, що стали його сталими передплатниками.

ЙОНҐСТАВН, Огайо.—12-19 березня.

Прегарна місія позначилася численною участю слухачів, що кожного вечора заповняли велику церкву.—Впр. о. І. Нагаєвський і його сотрудник Всеч. о. Вачинський гарно підготовили святу місію в своїй парафії.

Загальні святі Причастя через кілька днів викликали ентузіязм у населенні.—Місію проповідав о. М. Щудло ЧНІ.—**Голос Спасителя** дістав 41 нових передплатників і 20 долярів жертов на закуп друкарської машини.

КАРНЕҐІ, Па.—19-26 березня.

Це друга з ряду місія в Карневській укр. катол. церкві.—Впр. о. Парох. М. Кучер, гарно приготовив нарід до Божого слова, яке проповідав о. Мих. Щудло ЧНІ. так по-українськи як і по-англійськи.

Церква, не зважаючи на часті дощі, була все набита слухачами.

Голос Спасителя дістав тут 79 нових передплатників, що їх здобув Впр. о. Парох, Шановна пані Кучер, місцевий дякоучитель Майнош, пані Загурська.—Крім цього вірні, захоплені **Голосом Спасителя**, вложили 100 долярів на закуп друкарської машини та 100 долярів на укр. Редемптористів Семинаристів у Ватерфорд.

ДІТРОЙТ, Мишг.—26 березня—2 квітня.

Місія в Дітройт гарно вдалася, бо численні слухачі щоденно вчащали слухати Боже слово, що голосив у двох мовах о. Мих. Щудло ЧНІ.

Наша парафія в Дітройті завдяки невсипущим трудам ВПреп. о. Совітника Побутського має гарну школу, де навчають ревні та патріотичні Сестри Служебниці.

Голос Спасителя дістав тут 53 нових передплатників, що стали сталими його читачами та передплатниками.

Щире спасибі всім тим, що допомогли поширити **Голос Спасителя** та приєднали йому 187 передплатників.—Нехай Господь благословляє їх.— **Голос Спасителя**, це єдиний місячник у двох мовах, що затримує поважно справи нашого обряду та подає народові цікаві дописі та статті про нашу Церкву.

Оттому **Голос Спасителя** повинен бути в кожній українській родині.—

З Новим Роком **Голос Спасителя** буде мати знов іншу окладинку та першорядний папір.—Крім цього **Голос Спасителя** буде поділений на дві рівні частини: Українську та англійську, бо багато з наших молодих Читачів і Читачок скаржуться, що не можуть якслід користати з цього цінного місячника, бо не знають української мови.

Шановні Читачі та Читачки, Приятелі та Приятельки, доложіть усіх зусиль, щоб піднести число передплатників **Голосу Спасителя** до 15,000.— Нехай Христос і Його Мати благословлять Вас на добре діло.

ПРО ТЕ ЩО БУЛО І СЯ МИНУЛО

Перед другою війною всі прічери були в руху,
Кождий по свому кричав, що ставало духу,
На конорі Квін-Спадайна трох їх пріччу-
вали
А двом з згаданих прічерів найбільше плескали.
Один Бога признавав й Сталіна дуже хвалив,
Другий узнавав природу, а Бога собі кпив.
Третій, так би то сказати, найбільше Богом люблений,
Тому що він в Бога вірить й певний що буде спасенний.
Минув всіх трох правовірних і собі думаю,
Щоб то Бог дав, щоб я знав котрий з них піде до раю.
Положився спати і но щом заснув,
Сценерія переходить як бим на театрі був.
Десь на розі Квін-Спадайна, де мітінги відбувались.
Стоїть столик і дві ляльки попід руки згукувались.
Я почав їх розтягати щоби розпустились,
Вони стали цілуватись, якби показились.
Лялька хлопець, як був хлопцем так хлепцем вістав,
А з дівчини зробився вуж й чось хтостом клепав.
Друга сцена: Десь я ходжу по решетовану горов,
Звір подібний до медведя чось слідить за мнов.
Раз підскочив зо два метри й упав на долину,
Другий раз підскочив десь у половину,
Третий раз підскочив і ва полу мене злапав,
Та черево розпоров му й кинув так, що він пропав.
Трета сцена: в розвалищах ще осталось дві стіні,
Оглядаю і я відчув якийсь таємничий страх,
В розвалищах всяка грязь аж гидко стало мені.
Думаю, була би церква, щоб ще дві стіні і дах,
Від полудня до сходу сонця йде якась дорога,
Я вийшов і йду й в тій дорозі дуже залюбився.
Та не було вже часу, зараз пробудився.

М. В.

ДИВНИЙ СОН

Давно се було, однак памятаю:
Я лежу у ліжку і книжку читаю.
Книжка, знаю, була якась релігійна,
Притім якась найшла мені гадка бежевільна.
Думаю: я віру маю і про все читав,
Та же би хоть раз коли сам ся показав.
Й зараз я заснув, й якийсь голос чутн,
Дивлюсь, стоїть чоловік, і каже: так, так, так, так має бути,
І бачу в куті якась публика стоїть,
А голуб довкола него обручом летить.
Нараз те все зникло і я пробудився,
І думаю: чому якраз такий сон мені приснився.
Безперечно се був сон від Господа з неба,
Щоб чоловік не думав те, що йому не треба.
Від початку так було й так буде до кінця віка,
Що Бог робив чи говорив, і все через Чоловіка.
Сам Бог у величі своїй не мігся нам показати,
Тому велів чоловіче тіло на себе приняти.
До своїх приймов і свої Його не пізнали
Й яко чоловіка на хрест Го розпяли.
А що був правдивим Богом, тим їм доказав,
Що третого дня сам з гробу встав.

М. В.

СОН

Дивлюся: йде чоловік якийсь, проходжая,
І на якесь ніби село завше поглядає.
Туди й назад перейшов, і нарешті став
І думає: в котрі хаті він би переспав.
А я знаю що він доктор й чоловік богатий,
І дивлюсь: чому то він немає де спати?
І в моменті десь він зник і вже го нема,
В місто него статуя хреста стала камяна.
Кліпає очима і ся розглядає,
А я знаю, що то камінь так голенов повертає.
Врешті повернувся до мене і дивиться мені в очи,
Так гейби то він мені щось сказати хоче.
Хоть то камінь, але живий, се я певно знаю,
І я крикнув: О Господи, я всі ті покуси маю.
А він ніби то вразі здивувався,
І дуже ласкаво до мене потім обізвався.
Каже: т-а-а-ак О-о-о-о те зле-е-е
І я пробудився. Жалував що довше не спав,
Я би ще про щось був його питав.

М. В.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Я бажаю публично подякувати Пресв. Серцю Ісусові, і Св. Юді Тадею за вислухані молитви. — Мій чоловік був дуже слабий і виглядало на невилічиму хоробу. Я жертвувала на Службу Божу до Пресв. Серця Ісуса і Святого Юду Тадея. Мій чоловік став здоровий. За подяку засилаю на Сл. Божу 1.50, а 50ц. на свічки.

Т. Б.

ДАЙТЕ СВОЇМ ДІТЯМ ДО РУК

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

найкращий одинокий місячний журнал для українських дітей в Канаді й Америці. МІЙ ПРИЯТЕЛЬ береже Ваш найдорощий скарб: Ваші Діти! Не жалійте зараз післати $1.50 на річну передплату до —

MY FRIEND

49 Kennedy Street, WINNIPEG, MAN., Canada

ПРЕС ФОНД

ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Зложили жертви слідуючі добродії:

Бойко Петро, Ріджтавн	.50
Федорів П., Торонто	.50
Машталь Л., Шикаґо	2.00
Романовський Пані., Теодор	.25
Чізій А., Торонто	.50
Дюк Марія, Едмонтон	.50
Кумко Олек., Форт Френсис	2.50
Дасюк Н., Суліван	.10
Корженовський Вас., Ваг	.50
Курилюк В., Овшон Фалс	.50
Готра Онуфрій, Парк Корт	.50
Озубко В., Едмонтон	.50
Шевчук Пані., Фовм Лейк	.50
Фик о. А. В., Портедж ля Прері	2.00
Ворона А., Едмонтон	.50
Кулій Петро	3.05
Рубінська Анна, Латон	1.00
Мацинюк Павло, Кридор	1.00
Захарчук М., Райлі	.50
Гумніцький Петро, Винипеґ	1.00
Дудич Іван, Четфілд	1.00
Явний М., Ґачел	.50
Кармазін Марія, Ст. Клер	1.50
о. Д. Библів, Роблин	7.50
Труба Анна, Торонто	.50
Труш Мих., Сифтон	1.00
Козяк Гр., Едмонтон	1.50

Щиро дякуємо всім ласкавим жертводавцям.

ПЕТЛЮРА, МАН.

Свіжа могила.

Дня 30. січня 1950 упокоївся в Бозі бл. п. Василь Макар. Перед смертю довго слабував. Останні три тижні перебув у лічниці в Давфині, де й помер у 59-ім році життя. Перед смертю приступив до св. сповіди та прийняв св. Причастя.

Покійний походив із села Побережа, п. Станиславів. До Канади прибув саме перед першою війною та осів на фармі в Росбурн. Пять літ пізніше одружився з Анною Мацьків. Від 1927 р. замешкав на Петлюрі, Ман. Тут був членом-основником парохії Вознесення ГНІХ. Визначався глибокою реліґійністю, любив свою Церкву та був активним членом у парохії; довший час сповняв уряд старшого брата.— Полишив у смутку жену Анну, сина Михаїла й дочки Анастазію, Олену, Татіяну й Василину, та чотири внуки.

Похорон відбувся в суботу, 4. лютого. В пятницю ввечері в хаті помершого відправлено Парастас. Слідуючого дня величавий похорон.. чути похоронне "Святий Боже," читання Євангелії по дорозі; в церкві Служба Божа, принагідна проповідь, прощальне слово, послідне цілування... Тлінні останки зложено на цвинтарі коло церкви. Людей на похороні було дуже багато. Хоч надворі дуже зимно було, всі прийшли віддати свойому приятелеві послідну прислугу, помолитися за його душу. Похоронні богослуження відправляв Пр. о. Д. Библів, ЧНІ., з Роблину.

По похороні родина помершого запросила учасників похорону на обід. В часі гостини ор Библів короткими словами вказав на значення католицької преси та заохотив присутніх до жертви. Збіркою зайнявся п. Іван Юрків. Жертвували слідуючі: По 1.00: П. Новосад, А. Мацьків, о. Библів, О. Юрій, І. Юрків, К. Лесюк, Г. Мацьків, І. Гнойовий, А. Мацьків, Ю. Мацьків, Д. Вівчар; по 50ц.: Е. Кукурудз, А. Макар, М. Миколаїшин, Ст. Гнойовий, М. Кукурудз, Ст. Мацьків, В. Комаранський, І. Мацьків, В. Івасюк, Й. Шимінський, М. Куць, В. Мацьків; 25ц.: А. Кукурудз; жертви незаписані 1.50.

З цього уділено на пресфонд Голосу Спасителя $7.50. Всім жертводавцям щира подяка. Покійному Василієві сотворив Господи вічную память.

ПОМОЖІТЬ ВИХОВАТИ

СВЯЩЕНИКА — МІСІОНАРЯ — ПРОВІДНИКА!

Свої жертви на фонд виховання будучих священиків-місіонарів-провідників нашого українського народу переслали;

БРИТІЙСЬКА КОЛЮМБІЯ: Всеч. о. Роман Стародуб 1.00; К. Лесюк 2.00; С. Братина 10.00.

АЛЬБЕРТА: С. Демків 1.00; по 2.00: В. Ганас, В. Вернюк, В. Степура, Т. Ґерун.

САСКАЧЕВАН: По 1.00: М. Й. Кивас, П. Малий; по 2.00: Р. Бень, С. Ухач, Д. Федак; по 5.00: В. Іваниця, А. Гнатишин, В. К. Кінащук, М. Закалужний.

МАНІТОБА: По 1.00: П. Скалівський, В. Валько, О. Федорук, Р. Валько, Ів. Борисович, М. Валько, М. Петупако, О. Валько, Д. А. Лукій; по 2.00: К. Мельничук, М. Захарків, М. Миськів, Гр. Дробко; по 5.00: М. Гнип, Ю. Михальчук; по 10.00: Гр. Івасюк, Ів. Мартинюк.

ОНТАРІО: По 1.00: В. М. Кравчук, Др. Ів. Л. Скрипух; А. С. Криский 2.00; С. Лерозовський 3.00; по 5.00: М. Явний, А. Боровський.

КВЕБЕК: В. Скрипник 1.00.

НЮ ЙОРК стейт: Л. Кошик 2.00; П. Кар 3.60; по 5.00: К. Олійник, Ів. Кодрупель.

Хто слідуючий?—Щиро дякуємо всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай Пресвяті Серця Ісуса й Марії стократно винагородять добре серце жертвенних людей.

оо. Редемптористи,
Семинар Божої Матері,
Ватерфорд, Онтаріо.

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВ. МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Надзвичайно гарна книжка, 96 сторін друку з 40 великими, зворушаючими символічними образками та науками. Принесе вона Вам велику духовну користь.

ЦІНА З ПЕРЕСИЛКОЮ тільки 50с

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

"ЕНЦИКЛЬОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА"

Мюнхен—Ню Йорк 1950
зошит 3 і 4—ст. 161—302.
Ціна зошита 8,—НМ., або $2.50

ЗМІСТ:
(Докінчення II. Відділу: Географія)

В. Кубійович: Національні відносини (докінчення).
В. Кубійович, Кульчицький: Оселі.
III. Відділ: Етнографія.
Кузеля, Одарченко, Петров: Історія і стан дослідів.
Кузеля: Племінний рзоподіл і етнографічні групи.
Бурачинська, Кузеля, Петров: Матеріяльна культура.
Ф. Колесса, Кузеля, Петров: Народня духова культура.
Горняткевич, Мисько, Ненадкевич, Нихановський, Повстенко, Січинський: Народне мистецтво.

Замовлення приймає Висилкова Книгарня В-ва "Молоде Життя,
13b Munchen 2, BS
Fach 221, Germany.
або: її представники в поодиноких краях.

ЛИСТ З БРАЗИЛІЇ

Впреп. Отче Директоре:

Може зацікавить Вас наша бразилійська нужда, тому ось тут подаю дещо.— Працюю в пралісах Зах. Парани. Наша "парохія" величезна, відай, територією найбільша у цілім світі. До обслуги маю около 60 колоній, страшно поровкиданих по пущах.— До деяких кілька соток кілометрів. Подорожую виключно тільки конем чи мулою, бо іншої комунікації не має тут. Терен гористий, понад 900 стіп. Куди глянути, всюди ліс-праліс, пуща! У них погублені наші родини. Кожну оселю відвідую раз на три місяці. Я вічно в дорозі. Минулого року я в дорозі трудився понад 300 днів. Не треба й писати, як нераз гірко тут приходить бідному місіонареві у пущах, далеко від примітивної вигоди. Цілими місяцями без часописи, вістки з культурного світа. А самі подорожі коняною виснажують до безміри. І горяч і дощі тропікальні роблять своє. Відчуваю ревматизм у руці й ногах, не кажу вже за свої бідні оперовані нирки, як вони не люблять кінського хребта... Та праця, хоч дуже тяжка, однак солодко тут працювати, бо нарід дуже добрий, щирий, побожний. У моїй "парохії" зовсім сект немає між нашим народом, хоч між латинниками сильно американськи секти: баптисти, пентикости, а особливо спеіритизм поширяється.

Тепер у нас літо—спека, парно, сильні дощі, виливи рік. Ось вчора я мав вже виїхати в ліси, та зібрала ріка, тому сиджу в хаті й гризуся, бо порядок заповіджений, і не буде тепер як це все наштукувати...

Мені особисто Бразилія з своєю природою, дуже подобається. Краса природи це в великій мірі, моя розрада у вічнім моїм скитанні по пущах.

Ось стільки про наші обставини. Ми бліднемо в порівнанні до Канади, та що робити, хтось мусить місити бразилійське болото й пересякати кінським потом.

о. Іван Маланяк, ЧСВВ.

ПОДЯКА

О, Ісусе Христе, Сину Божий, змилосердися наді мною! О Маріє, Мати Божа, не опускай мене! Ох, які милі, які дорогі ці благальні слова... Кожньої днини, кожньої хвилини, линули з моїх уст ці слова прохання. І лише благання і молитви стали ліком моєї хорої ноги і легенів...

Не можу мовчати, щоби не зложити подяки небесним лікарям за виздоровлення мене з тяжкої недуги. Тому складаю сердечну подяку Найсолодшому Серцю Ісуса і Пречистій Діві Марії за вислухання мойого благання і молитов. Віддаюся і надалі під покров Ісуса і Матінки Божої. І неперестаюче благаю: О Ісусе Христе, Сину Божий, змилосердися наді мною! О Маріє, Мати Божа, не опускай мене...

Миськів Теодор,
Зеебах, Австрія.

ПОШУКУВАННЯ

Марія Гишта, уроджена 1898 р. в селі Криве коло Цісної (повіт Ліско), дочка Андрія і Євки пошукує свою сестру **Анну** котра виїхала до Америки в році 1913, і там вийшла замуж за **Івана Яверніцького**. Хто знав би їх адресу прошу ласкаво донести до Редактора Голосу Спасителя, а також на адрес:

Maria Gatoliszyn,
Rue 80 Fusillio,
a Oignies (Cas de Calais)
France.

Степан Росоха:

СВЯЩЕНИК І БАТЬКО НАРОДУ

Жовтневі і березневі події в Карпатській Україні викликують у нас завжди згадку про о. др-а Августина Волошина, який у тому часі був не тільки центральною особою, але і творцем тих подій, що так гарно і достойно зарепрезентували український нарід перед світовою опінією. Ці його світлі заслуги вже належно оцінив уже сам нарід, назвавши його своїм "батьком." А ніхто інший, тільки сам нарід може найкраще оцінити заслуги своїх синів. І мимо таких щасливих людей на світі, яких заслуги оцінить нарід ще за їхнього життя. Отже, тимбільше виринає в наших очах остать о. др-а Августина Волошина, в якгоо особі знаходимо взірцевого священика і дійсного батька народу.

Саме 17. березня ц.р. минуло 76 літ від того часу, коли прийшов на світ у біднім, але гарнім селі Келичині на Верховині біля Волового, Августин Волошин. Він народився в родині так нечисленних закарпатських священиків, де вдома говорили не по мадярськи, але по українськи. Також і те було для малого Августина щастям, що він свої дитячі роки провів у тому чисто українському селі, серед чудової природи прекрасних українських Карпат, де він навчився любити свою рідну українську мову, свій український нарід і свій рідний край. Своє рідне село Келичин він пізніше тепло описав у читанці для народніх шкіл. У тих самих читанках знаходиться його вірш "Село," в якому Августин Волошин висловлює велику любов до українського села. Вірш кінчиться строфою, в якій він підкреслює, що в свойому рідному селі не тільки жити, але також там умерти, бо

"І той дзвін при смерти чути,
Що я чув весь вік у селі!"

Закінчивши ужгородську ґімназію, пішов там і на теологію. Як у ґімназії, так і на теології був взірцевим студентом не тільки в науці, але також у патріотизмі: любов до свого народу і рідного краю. Був ініціятивний і відзначувався великою чесністю і щирістю. Любив правду і справедливість. Цим здобув собі пошану між товаришами і любов між професорами, які ще не забули на свій український рід, як проф. Петрик, з якого донькою Іриною він відтак і одружився.

По закінченні теології, вже як священик, записується о. Волошин на педагогічний факультет у Будапешті, що його закінчує з успіхом, здобувши на ньому диплом учителя матиматики і фізики для горожанських шкіл та учительських семинарій. Тепер в його особі Ужгородська Учительська Семінарія зискала для себе висококваліфіковану і віддану професорську силу. За свої педагогічні заслуги був о. проф. Августин Волошин назначений в 1917 році директором цієї учительської семінарії.

Та о дир. Августин Волошин не обмежується тільки до чисто педагогічної праці. Він виконує також совісно свої священичі обовязки. В семінарії пильнує екзорт, щоб семінаристи, майбутні народні учителі і перші просвітителі народу, виховувались у християнському дусі і защіплювали в себе християнську мораль та християнську етику. Поза школою бере активну участь в ужгородському церковному житті, править богослуження в ужгородській катедралі з епископами, де виголошує також свої змістовні проповіді в українській мові. Це йому здобуває любов і симпатії між українським населенням столичного Ужгороду. Але нераз можна було його бачити, головно підчас літніх ферій, і в найдальших закутинах Карпатської України, де він неділями відправляє богослуження і виголошує проповіди до народу.

Як правдивий син народу, якому щиро віддав себе цілого, о. дир. Августин Волошин не забуває також на свої повинности на полі суспільно-народнім. Тут він розпочав свою плідну працю вже як 25-літній молодий громадянин, священик і професор, з кінцем XIX століття. По розвязанні в 1899 р. мадярською владою "Общества Св. Василія Великого" в Ужгороді, що займалося видавничою діяльністю, Августин Волошин організує ще того самого року акційне т-во "Уніо," яке незабаром відкрило свою книгарню і друкарню та стало видавати книжки для народу.

В 1918 р. зі своїми найблищими співпрацівниками проф. Августином Штефаном, братами Бращайками, о. Омеляном Невіцьким, Е. Пузою, о. др-ом Василем Гаджеґою та іншими, перебрав провід закарпатського населення у свої руки і довів Карпатську Україну аж до її державности і самостійности в роках 1938-1939. Зрозуміло, що законодатне представництво—Сойм Карпатської України—вибрало о. др-а Августина Волошина першим президентом Карпато-Української Республики. Свята Апостольська Столиця в Римі відзначила також заслуги о. Волошина тим, що 10. вересня 1939 Папа Пій XII. іменував його тайним папським камерарієм. Не має й сумніву, що тим

самим Святійший Отець хотів висловити свої симпатії до визвольних змагань українського народу, які монсеньйоре Августин Волошин представив своєю особою в Карпатській Україні.

Тут хочу ще згадати такий епізод із життя о. президента Волошина: По насильній окупації Карпатської України мадярами в 1939 р. опинилася більша частина закарпатської інтелігенції та селянського активу на еміграції. Між ними і Президент Карпатської України о. др. Августин Волошин. До Українського Видавництва "Пробоєм" у Празі стали надпливати листи з проханням видати молитовник. До кількох днів уложив його о Волошин і, передаючи мені його рукопис до друку, сказав: "Назвав я цей молитовник "Святий Йосиф." Бо хто інший як не св. Йосиф може бути кращим патроном української еміграції. Св. Йосиф зберіг перед Іродом Ісуса й Марію, то певно збереже і українську еміграцію та поведе її знову в рідний край!"

Як священик і батько народу о. Президент Августин Волошин не перестав вірно і щиро працювати для свого народу, будучи при повному здоровї і ще молодечій свіжості аж до кінця свого вільного життя, яке йому відобрало—арештуванням і вивезенням до СССР—ЗВД (НКВД) у Празі в місяці травні 1945 року.

Вже підтверджено, що монсеньора о. др-а Августина Волошина, першого Президента Карпатської України, між живими вже не має. В особі його утратив український нарід одного з найбільших своїх синів першої половини XX. століття, а Карпатська Україна найбільшого свого сина всіх віків!

УКРАЇНСЬКІ ФАРМЕРИ,

УВАГА!

Братство Карпатських Січовиків складає сердечну подяку всім тим українським фармерам, що згодились підписати апліканції для бувших вояків Карпатської Січі. Інших українських фармерів Братство просить поступити їх слідами і зголоситись на адресу:

Dr. S. Rosocha,
157 Lisgar St., Toronto, Ont.

Рівнож Братство просить Шановних Дружин українських фармерів, щоб вони заступилися за Карпатських Січовиків і вплинули на своїх мужів, щоб вони негаяли часу і зразу згодились підписати апліканції. Пригадайте їм, що ті люди заслуговують, щоб їм допомогти дістатися до Канади. ІРО за них платить подорож аж до місця призначення і Ваші мужі не понесуть ніяких втрат.

Незабудьте, що ще тільки два місяці часу. Потім буде запізно! Слава березневих днів з 1939 р., якої вони були творцями, кличе всіх нас допомогти їм. Кожний український фармер тепер має нагоду проявити на ділі ту свою велику любов, яку мав він до тих героїв перед 11-ти роками.

Братство К. С. зі свого боку відзначить всіх тих охочих українських фармерів у Ювілейнім Альманаху Карпатської України, який приготовляє до друку!

Провід Братства К.С.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА МІСЯЦЬ ТРАВЕНЬ, 1950

СТАРИЙ СТИЛЬ:

7. Нед. 4. Самарянки. Георгія вмуч.: Гл. 4. Єв. утр. 7. Сл. Б.: Ап. 28 і 29, Єв. Ів. 12 і 52.

14. Нед. 5 Сліпор.: Гл. 5, Єв. утр. 8. Сл. Б.: Ап. 38, Єв. Ів. 34.

18. Четвёр. Вознесення Господне: Сл. Б. Ап. 1, Єв. Луки 114.

21. Нед. 6 по П. Св. Отців 7 Нік. Соб. Св. Івана Богосл. Гл. 6, Єв. утр. 10. Сл. Б.: Ап. 44 і 68, Єв. Ів. 55 і 61.

28. Нед. Пятдесятниці. Зіслання св. Духа і 29. Пон. Пресв. Тройці: Сл. Б.: Ап. 229 і 197, Єв. Матея 75 і 116.

НОВИЙ СТИЛЬ:

7. Нед. 4. Самарянки: Гл. 4, Єв. утр. 7. Сл. Б.: Ап. 28, Єв. Ів. 12.

14. Нед. 5 Сліпородж. Івана Богослова: Гл. 5. Єв. утр. 8. Сл. Б.: Ап. 38 і 68, Єв. Ів. 34 і 61.

18. Четвер. Вознесення Господне: Сл. Б. Ап. 1, Єв. Луки 114.

21. Нед. 6 по П., Св. Отців 7 Нік. Соб. Гл. 6, Єв. утр. 10. Сл. Б.: Ап. 44 і 49, Єв. 55 і 85 від половини.

28. Неділя Пятьдесятниці. Зіслання св. Духа: Сл. Б.: Ап. 31, Єв. Ів. 27.

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1) Мій сусід відступив від української Церкви, бо Отець Парох не хотів прийняти за куму одну його знайому, що перейшла до незалежної церкви. Чому укр. катол. Церква не приймає за кумів некатоликів?

Кум і кума це хресні родичі дитини. Якщо б дійсні родичі занедбали виховання своєї дитини або померли, полишивши дитину сиротою, так хресні родичі-куми мають подбати про її релігійне виховання.— Чи зможуть куми некатолики виховати покатолицьки дитину, коли вони самі некатолики?—Он чому церковне право забороняє брати кумів некатоликів.

2) Як часто треба сповідатися, щоб могти щоденно приступати до Святого Причастя?

Можемо приступати до Святого Причастя щоденно, поки не маємо тяжкого гріха.—Проте добре воно сповідатися раз на тиждень, хоча б не було в нас ніякого тяжкого гріха. Що частіше замітаємо хату, то вона чистіша!— Не треба тяжких гріхів, щоб іти до сповіді.— Вистачають давніші гріхи або повседневні.

3) Моя приятелька прохала священика покути на все життя. Тепер вона підупала. Лікар приказав їй їсти мясо, від якого вона здержувалася довгі роки. Чи вона може полишити цю покуту без гріха?

Так, може. Бог уже простив їй гріхи і не бажає, щоб покута сповіді шкодила нашому здоровлю. Нехай ваша приятелька попросить сповідника у найближчій сповіді звільнити її від згаданої покути. — Господь буде вдоволений, якщо замість посту приймє хворобу та піддасться без нарікання Божій волі.

4) До мого брата приїхав один панок, що публично сказав на забаві в нашій церковній галі: "Ми всі українці! Нехай вони належать до якихнебудь церков, я всетаки буду їх приятелем, бо мене не обходить релігія." — Чи цей панок має рацію?

Ми українці католики любимо всіх українців, бо ж це наші ближні, наші браття, сини тої самої батьківщини, що тепер тяжко страждає під большевиками... Ми не хочемо сварки та невгоди, бо невгода руйнує та розбиває нас.— Любов же до українців інших релігійних організацій не сміє спонукувати нас легковажити свою українською, католицькою Церквою, бо Бог її обявлена Христом релігія перевищають всякі народні, державні і національні інтереси. Мусимо співпрацювати з усіма українцями над здобуттям незалежности батьківщини, але при тім не сміємо легковажити своєї рідної католицької Церкви.

5) В чому сила святого хреста?

Хрестом Константин Вел. розгромив лютого гонителя християн, Максентія:— В цім знамені переможеш! яке сам Христос приказав зробити цареві Константинові, рушаючи в бій з Максентієм.— Ворог, зобачивши святий хрест, попав у замішання і кинувся тікати, загибаючи в ріці Тивері.— Як Максентій, так дияволи лякаються хреста та тікають від тих, що люблять і почитають його.—Хрестом обброюємося проти диявола та відганяємо його напасті, бо хрестом Спаситель переміг злого духа та розгромив його царство.

6) Чому християни звуть Христа своїм Господом?

Господь значить Пан.—Христос є Господом, бо як Бог—сотворив світ, як Спаситель—відкупив його, як Учитель—подав людям свій закон, святу Євангелію, як Судія—прийде колись судити, нагороджувати чи карати людей, за яких помер на хресті. (Ів. 5, 22).

7) Чи Святий Петро був дійсно поставлений Христом як видимий Голова Церкви?

Так, бо: 1) Христос основав свою Церкву на Петрі, як на твердім камені, що запевняє тривкість будівлі: **Ти Петро, і на цім камені Я збудую свою Церкву...** (Мат. 16, 18).— 2) Христос віддав Петрові ключі: **І дам тобі ключі від небесного Царства** (Мат. 16, 19).— 3) Настановив Петра Пастирем цілої Церкви: **Паси вівці мої!** (Ів. 21, 16-17).— 4) Запевнив йому непомильність у навчанні: **Я молився, щоб не устала твоя віра... Утверджуй своїх братів!** (Лука: 22, 32).

8) Де працював Апостол, Св. Пилип?

Св. Пилип працював у Фригії в Малій Азії; опісля помер як Христовий воїн, як подає передання.

9) Що знаємо про життя Апостолів Вартоломея, Симона, Матея та Івана, Томи?

Св. Вартоломей голосив Євангелію в Арменії та в Арабії.—Помер мучеником. Пагани здерли з нього живцем шкуру.

Св. Симон походив з Кани в Галилеї. Голосив Христову Євангелію в Персії та Мезопотамії. Помер мученичою смертю за Христа, перерізаний на двоє розпиленими паганами.

Св. Матей, митник, працював в Етіопії

та в Індії, де помер мучеником.

Св. Тома працював в Індії.—Св. Іван трудився в Ефесі в Малій Азії. До смерті Вожої Матері пробував у Єрусалимі, потім у Малій Азії, де заложив 7 церков. За цісаря Доміціяна скинено його в кипячій олій у Римі. Це не пошкодило йому. Вивезено його на заслання на острів Патмос, де написав Апокалипсу. — Вернувшись до Ефесу, написав Євангелію та три послання. Говорив завжди про братню любов: Діти, любіться (2)!— Помер около 100 року по Христі природною смертю.

10) Звуся Ольга. Прошу подати життя Святої Ольги.

Свята Ольга була звичайною дівчиною. Батько її був перевозником на ріці, Ольга помагала йому.—Надіхав князь Ігор. Вподобав її князь Ігор і взяв собі її за жінку.—Ольга стануда княгинею України по смерті мужа.—В одній подорожі до Царгороду прийняла хрещення 947 р. Царгородський патріярх, Поліевкт, охрестивши її, промовив: "Благословенна ти між руськими жінками, бо ти полюбила світло і покинула пітьму. Сини Руси не перестануть благословити тебе від рода в род." Св. Ольга виховала св. Володимира, що охрестив Україну. Вона теж старалася поширити Христову віру в своїй державі, за що вдячні Русичі прозвали її рівноапостольною та почитають її як Святу від рода в рід.

11) Чи православний може бути дяком у католицькій Церкві?

Якщо це відступник цебто такий, що відступив від української, католицької Церкви та залишається в своїм блуді, так такий не може мати посади дяка в католицькій Церкві.—Американський єпископ, Їх Ексц. Константин Богачевський, заборонив давати посаду дяка навіть тим, що відступили від віри і потім повернулися до Церкви.

За те ніхто не забороняє приходити до церкви тим, що відступили від нас. Вони можуть співати по наших церквах, але бути з посади дяками не можуть, бо це було б згіршення.—Крім цього не повинен займати сталого становища в церкві той, хто покинув її та перейшов до церкви заснованої людьми.

12) Чи українці католики можуть гуляти в пості або в пятницю?

Піст і пятниця це дні жалоби та покути для українців католиків, тому їм заборонено під тяжким гріхом тоді танцювати. —Парох може часом когось звільнити від цього закону, але тільки тоді, коли є дуже важна причина та як нема з цього ніякого згіршення.

Не слід боронитися, що латинники гуляють у пості.—Нам заборонено, їм вільно. Вони не бороняться тим, що в пості ми можемо їсти три і чотири рази, а вони тільки раз на день.—Вони мають свій, а ми свій закон Церкви. Бог буде судити нас по законам нашої, не латинської Церкви...

13) Чи через прийняття нового календаря стаємо латинниками?

Ні! Календар не зміняє обряду.—Колись латинники теж мали той календар, якого ми держимося, але не були через це українцями.—Де змінено календар, там вірні мають іти до церкви та святкувати за новим календарем.—Хто слухає Церкви та священників, той слухає самого Ісуса Христа.

ПРОСЬБА О ПОМІЧ

Тому два місяці я дістав жолудкового рака. Мушу нанятн доброго лікаря й піддатися тяжкій операції. Бракує мені грошей, і тому щиро прошу добрих людей щоб допомогли мені гріпми покрити кошта операції. Прошу о скору поміч. Моя адреса:

Stanley Synowski,
Room 306,
King Edward Hospital,
Winnipeg, Man.

ПОДИВІТЬСЯ на дату Вашої передплати при адресі на коверті коли кінчиться передплата. Якщо там зазначено напр. 10 49,— Ваша передплата кінчиться в жовтні 1949; 11 50: листопад 1950.

ВАЖНЕ!—До наших дорогих передплатників: Якщо присилаєте віднову своєї передплати, або як міняєте свою адресу, просимо **ПОДАТИ СВОЮ СТАРУ АДРЕСУ, щоб обминути непотрібних помилок з того приводу. Повідоміть нас відразу про свій новий адрес, щоб ми не висилали Голосу на адресу, де Вас вже нема.**

Голос Спасителя Р. 22. ч. 5. Травень 1950

ЦАРИЦЯ МИРА

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ПРОЖИВАЄМО в часах великого напруження. Вже пятий рік, як затихли гармати, але вижиданий мир не прийшов. Міністри народів відбули безлік нарад і зїздів, конференції множаться, але до мира ще далеко, як свідчить Папа Пій XII.— Хто усуне перешкоди, що утруднюють, ба й унеможливлюють дійсний мир поміж народами?

Теперішній Папа отак висловився до американських Сенаторів минулого листопада, як прийняв їх на авдієнцію у Кастельґандольфо: "Страх перед війною не зникне поміж народами, поки буде на світі хоча б одна нація, що відкидає та топче природні права людини, вживає брутальної сили, щоб перетворити своїх громадян у рухоме майно та не признає понад собою ніякої влади."—

Дальше Найвищий Архиєрей Католицької Церкви зазначив, що єдина ґарантія правдивого мира не в силі матеріяльній, але в душі народів, цебто в їх внутрішнім житті, що має захищати родину, діти, роб'тників і урядовців.—

Міжнародня справедливість має опиратися на Христовій релігії і братній любові, що є ґранітною опорою громадянства.

Як дійти до цього ідеалу? Треба над цим працювати та трудитися. Народи мусять усунути все, що перепинає правдивий мир і взаємне порозуміння світу.—Як доконати такого чуда? —Світ мусить посвятитися Непорочному Серцю Марії.—Правда, Папа посвятив уже світ Преч. Діві, але народи не пішли за його покликом і не повторили в своїх державах цієї посвяти, ба й знехтували голосом Христового Намісника, що вказував їм правдивий і єдиний шлях до певного мира.

Гіяцинта, свідок Фатимських обявлень Божої Матері, сказала перед своєю смертю: "Нехай люди просять мира в Непорочного Серця Марії. Бог склав мир у руки своєї Матері."—

Якщо не хочемо вірити Фатимським обявленням, так принаймні схилімо голову перед непомильною повагою Христової Церкви, що признає Марію посередницею всіх ласк.—Мир це велика ласка, ба й джерело прерізних ласк, що спокій залевняє родинам і народам.—Отож мир у руках Пречистої Діви Марії.

Дістанемо мир, як зєднаємо собі Пречисту Царицю неба та землі.—Зєднаємо собі Її прихильність, як посвятимося Її Непорочному Серцю та виконаємо всі обовязки, що та посвята накладає на нас, цебто добре жити, уникати гріха, не ображати Бога, любити ближнього, старатися привернути до своєї рідної Церкви тих, що під різними позорами чи пропагандою несумлінних аґітаторів покинули її або порозбігалися по інших церквах, забувши свою духову матір, українську католицьку Церкву, яка зродила їх для Бога та для неба.—Набожність і любов до Преч. Діви накладає на нас ці обовязки, без яких наша посвята Її Серцю була б мертвою формулкою та бездушною церемонією.

Сама Пречиста сказала в Фатімі: "Господь хоче поширити в світі набожність до Мойого Непорочного Серця. Якщо це здійсниться, численні душі врятуються та прийде мир у світ. Якщо ж це не здійсниться, як люди не перестануть ображати Бога, так Божа справедливість проявиться в нових і куди жахливіших карах ніж усі попередні!"

Які ж обовязки накладає на нас посвята Непорочному Серцю Марії?

1. Мусимо поправити, зреформувати своє життя, що має стати дійсно християнське, стопроцентово згідне з заповідями Святої Євангелії.—Минулися часи, коли люди служили напів Богові та напів дияволові, а при тім поважувалися звати себе християнами.—Світ поділився на два табори. Одні збираються під Христовим знаменом, закривавленим Божеською кровю хрестом, готові віддати за Спасителя та Його Євангелію життя,

як це вчинили перші християни, або як чинять наші браття в Україні, що йдуть на муки, вигнання, Сибір холодну, але Христа не зраджують. Другі, за покликом Люципера, підняли стяг бунту прикрашений молотом і серпом, знак неволі, тортур для мільйонів наших братів на рідних землях, і кличуть за збунтованими анголами: Не будемо Богові служити!— Збудуємо собі інше царство, де Бога не буде! Нам лучче без Бога ніж з Богом!

Ця самореформа накладає на нас строгий обовязок усунути з душі гріх, підбити під диктат волі розбурхані пристрасті, заявляючи їм: Невільно! Це заборонене законом Божим і вимогами посвяти Непорочному Серцю Марії, бо хто любить гріх, не може любити Непорочного Серця Марії.— Гріх невимовно засмучує Серце нашої небесної Цариці, бо розпинає в душах Ісуса, якого вона любить сильніше ніж сама себе, бо ж це Її Син і Бог.

II. *Треба зреформувати наші українські родини.*— Гріх не сміє панувати, ба й навіть бути частим або часовим гостем по наших родинах, якщо вони бажають правдивого мира.

Минулого року католицькі єпископи застановлялися над родинним життям ув Америці. Он висновки їх нарад у Вашинґтоні проголошені 20 листопада 1949: "Війна та повоєнні часи принесли родині незлічимі лиха. Треба пресильних зусиль і праці, щоб привернути їй сталість і мир."

Родина—це істотний складник добре впорядкованого громадянства, бо занепад родини потягає за собою упадок держави.—Злочинцем і національним шкідником буває той, хто підриває тривкість родини. Марне трудяться ті, що сподіються від шкіл добрих, сумлінних громадян, якщо вони понижують і розбивають родину, зменшують престиж батьків в очах дітей. Школа це тільки помічниця батьків у вихованні дітей. Не може бути добрим громадянином, хто не є доброю людиною. Чеснота защеплюється в серце дітей у родині, бо дитина проводить там перші свої літа, коли то вона найбільше податна так на добро, як і на зло. Чеснота ж, що є підвалиною правдивого патріотизму та геройської любови до батьківщини, може тільки там розвинутися та закріпитися, де Бог панує та де родина руководиться Божим законом.

Якщо держава або її аґенції підривають сталість родини, поширюють вільну любов, сприяють розводам, примикають око на неморальність кін, газет, телевізій, театрів, вистав, то така держава зготовляє собі самогубний удар і плекає зародки власної руїни, що куди жахливіші в наслідках цебто в упідленні її громадян ніж вибух атомної бомби.

Хто зреформує наші підупалі родини та приверне їм давній блиск, повагу та виховну ролю в житті громадянства?— ПРЕЧИСТА ДІВА МАРІЯ! Наша небесна Цариця це чудовий взірець для наших родин.—Пречиста Діва була прикладною матірю та люблячою подругою. Добре було б щоб наші українські жінки та матері щонайчастіше вдивлялися в цей небесний модель, зосібна тепер, як фальшиві доктрини, поперекривлювані поняття про рівність поміж подругами руйнують наші доми та розривають єдність родини.

Палка любов до Пречистої Діви годна зробити з наших жінок порядні подруги та матері. Від неї одної наші жінки можуть навчитися всіх потрібних їх станові чеснот.

Пречиста Діва вірно виповняла щоденні обовязки, виконувала працю що потрібна для вдержання порядку та ладу в родині, хоч гідністю вона перевищала небесних Херувимів.—Вона зготовляла потрави, пекла хліб, носила воду з криниці, замітала скромненьку, назаретську хатину, прала білля, завчала Ісуса звичайних молитов, як це робила кожна ізраїльська мати зо своїми дітьми, дбала про все, що потрібне було для Її Святого Обурчника Йосипа та для дитяти Ісуса.—В терпіннях, яких мала більше ніж яканебудь інша жінка, корилася Божій волі, складаючи радо жертву з усього, чого Бог домагався від неї.

Не слід забувати, що жінка та мати мають вчинити дім маленьким раєм для мущини та для дітей, наслідуючи Пречисту в Її родиннім житті. Добре виховання дітей, мир і вдоволення, що є чаром родини, це та частка, що жінка-мати має запевнити її мешканцям.

Нехай наші жінки вдивляються в Преч. Діву та радо виконують родинні обовязки, так як це чинила Пречиста, що була взірцем для всіх подруг і матерей. Добро родини, її побожність, чесність лежать у руках матерей і жінок.—Освячений жінкою муж, побожно виховані діти це слава жінки-матері в дні Страшного Суду.

III. *Треба зреформувати світ.*— Світ котиться в пропасть через свої беззаконня та відчуження від Христа і Його Євангелії, що єдина годна перемінити організацію націй в одну велику Родину, де народи знайшли б взаємне довіря та співпрацю, яка запевняє загальний добробут, пошану міжнародніх прав і обовязків.

Нема, хто б так був засвоїв собі духа Христової Євангелії, як Пречиста Діва.—Христос зростав під Її очима, провів тридцять років у Її товаристві.—Від Нього вона навчилася любити людей, вбачати в них Божих дітей, шанувати їх, співчувати їм, помагати їм у потребах.—Оттому Вона годна навчити людей, як правдиво любити одні других і шанувати взаємні права, що приносять мир і запевняють так матеріяльний, як і духовий добробут світові.

Католицькі богослови в Америці бачуть у пізнанні та почитанні Непорочної Діви запоруку духового відродження здеморалізованого та новими, світовими катастрофами загроженого світу. Оттому в Америці повстало товариство католицьких богословів, що мають студіювати маріологію та поширяти знання про Божу Матір у світі.—Марійський рух мусить обхопити всі держави, їх дух мусить просякнути всі світові організації, ввійти в усі міжнародні конференції. Через Марію та з Марією Христос прогнаний зо світу політиків, верниться до О.Н. і навчить державних мужів, дипломатів, керманичів рядити державами та світом по Його Законові... Якщо Христос вернеться в світ і введе в міжнародне життя свої засади, так прийде мир і щастя, зникне понуре предчуття майбутніх воєн і кованих зударів, що повернули б міліонові міста, ба й цілі околиці в купу пожарищ і в двинтарі!

Маріе, *заступнице християн непостидная*, зійди з небесних висот і подай душам, родинам і народам Ісуса, Царя мира!

Тітка Іванка

ЩЕ СЬОГОДНІ...

Вже тридцять літ, як замовкли
Дзвони в мойому селі,
А ще сьогодні їх гомін воскресний
Причувається мені...

Тридцять літ, як зруйнували
Церкву в мойому селі,
А ще сьогодні вона на Великдень
Ввижається мені...

Тридцять літ, як погоріли
Святі ікони в селі,
А ще сьогодні заквітчані зіллям
Вони сняться мені...

Тридцять літ, як мама виймала
Останну паску з печі,
А ще сьогодні чую її запах
Навіть у ночі.

Вже тридцять літ, як замовкло
"Христос Воскрес" у селі,
А "Воістину Воскрес" ще сьогодні
Гомонить в душі...

КОНТРАСТИ ВІЧНОГО І ЗЕМНОГО ЖИТТЯ

о. Др. М. Комар

НІЯКЕ інше місце в Св. Євангелії не має стільки думок про вартість і ціль людського життя, не кидає так багато ясного світла на вічні правди, про смерть, суд, небо і пекло і вслід за ними про вічність і позагробове життя, як саме отця коротка притча про Багача та бідного Лазаря. В ній змалював Христос вірний образ земського життя людей та представив наслідки їх життя в вічності.

Перший, багач, що не знав ані Бога ані ближнього, не називається в Євангелії навіть по імені, бо ані в Бога ані в людей, ні на землі, ні в вічності не має імени й слави той, хто в житті знає й шукає лиш себе самого. Розкішні палати, в яких мешкав, кармазини, в які одягався, щоденні бенкети, для яких жив—це весь ідеал його життя. Поза цим він більше світу не бачив.

Другий, його ближній, був зараз коло нього, близько його бенкетного стола. Лежав перед брамами його дому. Його вид був жахливіший ніж вид старозавітнього Йова. Ані даху над головою, ані ложа для немічного організму, ані шматочка хліба, щоб заспокоїти голод. Нічия рука не перев'яже його ран, ніхто з людей не потішить його в нещасті. Одинокі пси лизали його струпи. І йому ім'я Лазар, (що значить в українському перекладі—Бог милосердний).

І хоч яке нерівне було їхнє життя, то смерть зрівняла обидвох. Для Лазаря принесла вона кінець його мук, увільнення від терпінь та вічне щастя й радість серед небесної спільноти праведників. Для багача означила вона кінець земських розкошів, слави й щастя, якої останнім блудним вогником був парадний похорон. І коли про Лазаря говориться, що "ангели занесло його на лоно Авраама," то про багача лиш "і поховали його."

І коли він замість у червоній порфірі пробудився в пекольнім вогні і побачив здалека в окруженні святих і достойних мужів свойого народу побіч самого Авраама давнього погорджуваного нуждаря Лазаря, то аж тоді опамятався. І які страшні

муки мусів він переживати, коли він відважується просити Авраама, щоб він послав до нього саме оцього погорджуваного Лазаря, щоб цей краплинкою холодної води злагіднив його біль. Та навіть найменша полегша для нього тепер неможлива, бо поперше, він сам у своїй земській минувшині своїм життям, за якого зазнав всіх розкошів і добра, приготовив собі цю судьбу ("віддасться кожному по його ділам"—Мт. 27), і подруге,—і це найстрашніше в судьбі засуджених,—що між царством прославлених і засуджених заіснувала пропасть, якої ніхто ніколи перейти не може. Божа справедливість вічна і незмінна..

Неможливе було сповнення й другого прохання засудженого багача, щоб послати цього самого Лазаря на світ у дім його батька, щоб він остеріг там п'ятьох його братів перед судьбою, що дісталась йому в уділі, бо й вони жили так само безбожно, як і він. Це було неможливе, бо хто занедбує й погорджує звичайними середниками спасення, що йому даються в Божому Обявленні, то той з одного боку не має ніякого права на надзвичайні середники, а з другого боку для таких людей навіть надзвичайні середники були б безуспішні.

Обидві постаті з цеї притчі представляють нам два контрасти, що по сьогоднішній день заходять між світом віри і світом невіри, між багатими й бідними, між ситими й голодними, між уживаючими світу і терплячими, між пануючими і підданими, між побідниками й побідженими. Сьогодні, більш ніж коли, можна бачити побіч розкішного життя, що його підсилює ще й модерна техніка, найбільшу нужду, серед найбільшого релігійного підйому можна почути найбільші богохульства, серед найбільшого розквіту людської культури діються найбільші в історії варварства; на найчисленніших прикладах героїчних чеснот бачиться найкраще всю моральну гниль сучасної доби. І причиною цих страшних контрастів, що складаються на трагедію сучасного людства, є в кінці не багатство і не убогість *а світогляд, після якого живе й діє людина, ідеал, для якого б'ється людське серце. "Де ваш скарб, там є і серце ваше."* Мт. 6, 21. Тільки в світлі здійснюваного світогляду і обраного ідеалу укладається людське життя тут на землі та вирішується доля людини в вічності.

Щаслива людина, що кермується в своїм житті світлом віри та важить всі вартості свого життя мірою вічности.

ВИХОВНИЙ ОБОВЯЗОК БАТЬКА-МАТЕРІ

Іванна Петрів

ВИХОВАННЯ дітей це питання, яке лежить на серці не тільки батькам та виховникам. Цим питанням займаються найвищі церковні круги, цим питанням займаються керівні національні чи державні чинники. А все ж таки здається мені, що цьому питанню самі батьки та виховники присвячують дуже мало труду, це питання не знайшло ще належного зрозуміння. Весь тягар виховання скинено на школи і здавалося б, що питання виховання розв'язане. Школа—це збірне виховання, яке бере під увагу середню можливість дитячих душ. Школа не є в силі займатися індивідуально кожною дитиною. Школа це добра виховна інституція для виховання людської спільноти. Кожній поодинокій людській істоті приходиться жити не тільки своїм власним життям, але теж життям родинним та суспільним. Школа вже змалку заставляє дітвору жити спільним життям, пристосовувати своє особисте "я" до вимог загалу, своє життя відмірювати згідно з потребами життя спільноти.

Вихованням кожної дитини зокрема можуть найкраще займатися батьки, родичі. Вони знають свою дитину від першого дня її життя і з цією власне хвилиною починається виховання дитини. Зразу це виховання обмежується тільки до плекання її немічного тіла, але вже з хвилиною придатности змислів спостерігання, зачинає формуватися розум і душа дитини. Плекаємо тіло дитини, щоб стало життєздатне; треба ж плекати і душу дитини, щоби стала в християнському значенні життєздатна. З кожного дому, з кожної родини треба зробити виховну інституцію, а батькам треба дати належну педагогічну допомогу.

До кожної роботи треба бодай крихітки знання цієї роботи, бодай крихітки підготови, а ви беретеся за виховання дітей, за плекання їхніх душ без ніякого знання цієї роботи, ба навіть без доброї волі пізнати бодай у примітивних зарисах матеріял, з якого ви маєте виховати вартісну людину. Вправді є батьки з вродженим педагогічним хистом, які інстинктовно вичувають

душу дитини, але цих дуже мало. Більшість батьків тільки жде цієї хвилини, щоби дитину віддати в школу та позбутися клопоту з вихованням. Не так воно повинно бути.

Школа, масове виховання, тільки пособляє властивому вихованню, вона піддержує вашу працю над вихованням ваших дітей, але школа не є вповні виховною інституцією. Такою інституцією є "дім," і справжніми виховниками є батьки, або бодай одно з них.

Народня приповідка каже: "Діти ховати,—камінь глодати!" Хто з батьків не хотівби якнайкраще виховати своєї дитини? Хто з батьків не хотівби бачити своєї дитини вдоволеною, веселою, щасливою людиною? Хто з батьків не хотівби, щоби його дитина була чесним та хосенним членом суспільности? А все те залежить тільки від вас, батьки!

Здорові батьки приводять на світ здорових дітей. Лікарські досліди виказують, що не тільки подібність у будові тіла одідичують діти по батьках, але навіть цю саму групу крови і цю саму склонність чи відпорність на різні недуги. Психологічні досліди виказали, що діти одідичують по батьках їхню вдачу, їхні здібності та уподобання, їхні психічні прикмети. Педагогія виказує, що вихованням можна сформувати душу людини після вподоби виховника, а принайменше надати напрям життю людини. Батьки дали життя своїй дитині, обдарували її своїм власним фізіологічним та психічним приданим. Батьки є виховниками своєї дитини, спрямовують її душу по своїй найкращій спроможності та волі. Які батьки, такі діти. Молоді люди, що задумують подружитися, мусять до цього діла приступати з думкою про майбутнє покоління. Якщо фізіологічне каліцтво і склонності організму відстрашують від подружжя, щоб не приводити на світ нових хворих та калік, наскільки більше відстрашувати нас повинно духове каліцтво,, злі склонности та привички, які стали другою натурою даної людини, скошлявили та викрутили її душу. Ці всі духові недомагання одідичать діти, а батьки своїм впливом ще закріплять їх у душах свої дітей. Виховаються кадри нових духових хворих і калік. Перш-за-все треба привести себе до повного духового здоров'я, а опісля думати про подружжя. Найкращим ліком на всі недомагання душі є сильна воля та невідклична постанова. Треба вміти застановитися над станом власної душі, треба вміти відкинути всякі оправдання на власну оборону, як напр.: "Це вже моя вдача, я вже такий вродився, я нервовий, обставини змушують мене до цього." Брак сильної волі це теж духова неміч, яку треба систематично лікувати.

Лікар-психіятр лікує психічні недуги фізіологічного характеру, нервові захитання і т.п. Але є психічні недуги, яких лікар не узнає недугами. Ці недуги—це брак вразливости совісти. викривлення найніжніших психічних чинностей, а саме шляхотних почувань. Чи буде лікар-психіятр лікувати людину тому, що вона ненавидить ближнього, або тому, що скривдила сироту, або тому, що зрадила свій нарід? Чи буде лікар-психіятр лікувати людину, яка не узнає законів моралі, яка не признає ніяких святощів та вищостей понад свій розум? Такі недуги треба лікувати самому.

Хто хоче виховати добре своїх дітей, мусить найперше перевиховати себе. Виховання своїх дітей зачинай від себе самого ще тоді, коли твої діти ще не побачили денного світла. До виховання дітей треба бути підготованим і готовим. Перекуй та загартуй свою душу! Позволь, щоб любов заволоділа нею. Там де є любов, не буде місця злому. Любов Бога, любов Батьківщини, любов ближнього, любов у подружжі, батьківська любов, —не позволить тобі на відхилення наліво. Вона увійде в кров і кість твою і твоїх нащадків. Тоді будеш певний, що твої внуки та правнуки дістануть від тебе в придане тонкість совісти та шляхетність почувань. Будеш тоді сам щасливою людиною, щасливою навіть у стражданнях. Будеш тоді готовий взяти на себе відповідальність за виховання твоїх дітей. Краще прив'язати собі млинський камінь на шиї та кинутися в море, ніж зле виховати дитину!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос Воскрес! Земля радіє,
Зелений килим прибіра;
І сонечко тепліше гріє,
І пташка радісно співа:

Наспіла Воскресня Днина—
Радіє старець і дитина:
Христос воскрес!

Христос Воскрес! Радіймо нині
Бо світ Великодня діждав:
Ісус, що був у домовині,
Своєю смертю смерть здолав,

І сонцем Істини та Волі
Засяв над пітьмою неволі:
Христос воскрес!

Христос Воскрес! Нехай же лине,
З уст наших пісня та свята
И молитва щира кожну днину
За Матір зняту із хреста
Щоби Христос, Господь спасіння,
Післав для неї воскресіння:
Христос воскрес!

Христос Воскрес! Просімо ж Його,
Щоби святий любови жар,
Яким горів для люду свого,
Дав нам, як свій небесний дар,
І трісне кута домовина
И воскресне Мати-Україна!
Христос воскрес!

СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ ЦЕ ДОПОВНЕННЯ ЕВХАРИСТИЙНОЇ ЖЕРТВИ

о. Мих. Щудло ЧНІ.

СВЯТЕ Причастя вірних цебто народу це доповнення Евхаристийної Жертви.

Свята Франциска Римська зобачила на Службі Божій пишну святиню. Білий Агнець спочивав на престолі. Франциска наближилася до престола та зобачила блискуче Серце Ісуса, що за кожним ударом повторяло: "Хто прагне, нехай прийде до Мене!"

Отак Христос запрошував приявних до Св. Причастя. — Ізраїльтяни споживали частину принесеної Богові жертви, злучуючись із своїм Творцем. —Христос виразно приказав християнам споживати Евхаристийну Жертву: *Прийміть, споживайте, це — Моє Тіло.* (Мат. 26, 26).

Перші християни завжди приступали до Св. Причастя на Службі Божій. Ляодикійський Собор у 314 році видав рішення, яким наказав виганяти з церкви всіх тих, що, бувши на Службі Божій, не приступали до Святого Причастя.

Христос жертвується за людей, щоб виєднати їм усі потрібні ласки. Люди мусять брати участь у його жертві, щоб стати учасниками виєднаних ласк і благодатей, що Христос вислужив на хресті та розділяє на Службі Божій першзавсе в Св. Причасті.

Дух нашої Літургії вказує, що ми повинні приступати до

Св. Причастя на кожній Службі Божій, бо Священик звертається до вірних словами: *Приступіть зо страхом Божим і з вірою!*

Свята Гертруда зобачила на Службі Божій Ісуса Христа, що відновляв свою хресну жертву. Ясне проміння продиралося з Його Серця та входило до сердець приявних християн, заливаючи солодощами Божих ласк їхні душі, бо Безкровна жертва це завершення Христової любови до людей: *Полюбивши Своїх, що у світі були, до кінця полюбив їх.* (Ів. 13, 1).

ЯКІЖ ЛАСКИ ЗАПЕВНЯЄ НАМ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ?

1. Святе Причастя лучить нас з Ісусом Христом: Хто споживає Мене, той житиме Мною! (Ів. 6, 57).— Побожна Марія Латаст, проста селянська, французька дівчина, бачила в своєму серці по Св. Причасті Ісуса Христа, що сидів на троні. Блискучі Анголи оточували Його трон.

Як Св. Причастя лучить душу з Ісусом?—Чи приязню, що лучить двох другів, чи кровю, що сполучує батьків із дітьми, чи надприродним вузлом, що з двох молодят робить одне тіло та одну душу в Тайні подружжа?—Ні!—Злука душ з Христом у Св. Причасті куди сильніша та краща. Мов два кусники воску, наче пожива з тим, хто споживає її, так душа лучиться з Христом у Св. Причасті, перетворюючись у Нього.

Свята Марія Паційська зобачила свою душу по Св. Причасті. Захоплена інтимною злукою душі з Богом кликала: "Я не знаю, чи була я жива чи мертва, в небі чи на землі, бо я нічого не бачила хіба одного Бога!"

Душа лучиться любовю та ласкою зо своїм Спасителем, бо це тайна Божої любови.

II.—Святе Причастя збільшує освятну ласку, що включає побільшення надприродних чеснот віри, надії, любови до Бога та до ближнього, чистоту, второпність, мужність, як теж дари Святого Духа...

Всі Тайни збільшають освятну ласку, проте вони видаються маленькими струмочками ласк, як прирівняти їх до Св. Причастя, що є джерелом усіх ласк, бо в ньому перебуває Спасителя світу з усіма скарбами відкуплення. Отож тут душі черпають Божу ласку з самого джерела, а не з потічків.

Збільшуючи освятну ласку, Св. Причастя побільшує нашу вічну славу в небі, бо Св. Причастя перевищає вартістю всі інші добрі вчинки, от як піст, покуту, милостиню... Всі добрі діла порівнані до одного доброго Св. Причастя видаються зеренцем піску супроти височенної гори.

III.—Св. Причастя прощає повседневні гріхи та дочасні кари за них.—Тридентійський Собор зве Св. Причастя *ліком на щоденні наші похибки.*— Святе Причастя розбуджує в душі запал, порив любови та так прощає повседневні гріхи.—Нищить воно й кари за гріхи, бо воно більше заслужливе перед Богом ніж якенебудь добре діло.—Христос, входячи до душі, краще очищує її ніж всяка покута чи вогонь у чистилищі.

IV.—Святе Причастя захоронює душу перед поновними упадками.—Кожне добре Св. Причастя збільшає в душі освятну ласку та всі християнські чесноти, поменшує змисловість і схильність до гріха, скріпляючи душу проти спокус диявола та приман світа і тіла. Невладнані пристрасті та схильності тратять нагальність, пожадливість маліє, душа стає відпорна на гріх.

Євангельська жінка стала здорова, хоч тільки доторкнулася Христової одежі.—Куди краще лікує душу Христос, як увійде до її серця в Св. Причасті.

Одне жиденя, йдуче за прикладом християнських дітей, приняло Св. Причастя. Прийшо додому та розповіло це батькам. Розлючений батько вхопив невинне дитя та вкинув його в розпалену піч.—Діво! — Не згоріло.—На крик дитини надбігла мати та християни сусіди.— Всі дивувалися.—Хто тебе захищав?—питалися дитини.—Та Пані, що в церкві держить прегарне дитя!—відповіло врятоване жиденя.—Розлючена товпа, що збіглася до хати, вхопила еврея та вкинула його до печі.—Єврей негайно згорів. Це сталося в Царгороді 574 року.—Ціла родина вирятованого жиденяти і багато інших жидів навернулися до Христової Церкви.

V.—Святе Причастя помагає сумлінно виповняти станові обовязки, від яких залежить наше вічне спасіння.— Станові обовязки це тайна святости людей.—Хто сумлінно виповняє їх для Бога, той святий, бо виповняє Божу волю та вподібнюється до Бога.—Обовязки ті часом можуть бути прикрі та тяжкі. Святе Причастя полегшує й осолоджує їх.—Душа стає сильна посеред труднощів життя.— Небесна манна робить її героїнею. —Св. Віяней каже: "Бог не знайшов у всесвіті відповідної поживи для душі, тому рішився стати Сам їх поживою.—Яка гарна пожива! Душа віджившляється своїм Богом!"

Святий Секунд, улюбленець римського цісаря, Адріяна, свобідно відвідував вязниці християн. Їхне щастя посеред терпінь дивувало його.— Звідкіля черпаєте стільки сили?—спитався здивований паганський офіцер.— Пресвята Евхаристія

додає нам відваги та терпеливости іти на муки!—сказала християни. Ми приймаємо та підсильнюємо нею наші сили! —Секунд зацікавився християнською вірою, став завчати її та навернувся. Цісар звелів арештувати його.—Не злякався тортур. Прийняв Св. Причастя та пішов відважно на муки.

V.—Святе Причастя запевняє душі вічну славу.—На Тайній Вечері Христос молився, щоб були з Ним ті, що Отець дав був Йому. (Ів. 17, 24).—Хто ж більше Христовий аніж душа, що злучилася з Ним у Св. Причасті?—Проживаючи з Ним на землі, душа виповняє християнські обовязки, кориться в усьому Божій волі та запевняє собі вічне життя в небі. *Хто споживає, цей хліб, той житиме повік!*—каже Христос. (6, 58).—Христос не видасть дияволові душі, що часто та добре приступала до Св. Причастя.

М. В.

ЗГОДА БУДУЄ, НЕЗГОДА РУЙНУЄ...

Тому 50, 40, 30 літ зо Старого Краю прибули до Америки українці, щоб тут на вільній, американській землі знайти кращий заробіток на прожиття. Всі вони були КАТОЛИКИ. В Америці наслідком нового окруження, нових умовин, наслідком всяких "проповідників," про віру, про "правдиву" партію... багато наших земляків заломилися, відпали від своєї прадідної української католицької Церкви. Одні стали православними, другі комуністами, треті сектантами, а ще дальші безвірними,—перестали ходити до церкви,—мовляв Церква, віра, це не для "поступових," не для "грамотних," не для "свідомих"...

Цей розклад спричинений ворогами нашої правдивої української католицької Церкви, нашої єдности є великою раною на нашому українському тілі. Рана, яку треба гоїти, щоб не гнила! Треба опамятатися!

Церква, віра, молитви, наш дорогий, церковний обряд, це найбільші цінности; це початок, джерело, основа нашого правдивого, чесного і морального життя на землі. Це джерело нашої національної сили. Без нашої Церкви, Віри і Обряду не можемо бути дійсними українцями! Згинемо без сліду, не виконавши найбільшого завдання нашого життя: СЛУЖБА БОГОВІ і УКРАЇНІ! Отож Браття і Сестри, вертайтеся до Церкви! В українській католицькій Церкві черпайте охоту, витревалість та силу для боротьби за визволення України!

ЧУДОТВОРНА ІКОНА МАТЕРІ БОЖОЇ В ЛІСКУ

о. Копач

ВСІ християнські народи світу глибоко почитають Матір Божу і майже кожен нарід може похвалитися таким місцем, де Пречиста колись обявилася і де з того часу оказує людям найбільше своїх ласк, найскорше вислухує гарячі молитви та й спішить людям з поміччю.

Щасливий той нарід, що його Матір Божа має в своїй опіці. Без тої опіки, хто зна, чи не згинув би і наш нарід серед тих грізних небезпек, які довелося йому зустрічати на своєму історичному шляху. І справді особливу опіку об'являє Матір Божа українському народові, бо мабуть ніде нема скільки чудотворних ікон, як у нашій Батьківщині. Тільки ми не вміли чи зглядно не могли голосити про це всім так, як це роблять інші народи. Бувало і так в нашій історії, що сусіди наші забирали силою, чи прямо сказати, рабували наші чудотворні ікони Пречистої і переносили в свої землі. Так, приміром у Польщі в місті Ченстохові находиться славна ікона Божої Матері забрана разом з княжими скарбами з Галицької землі. Таких прикладів вже з новіших часів можна би навести дуже багато.

Буває, що ми і самі не все знаємо про всі чудотворні місця у нашому краю. Згадаймо хочби чудотворну ікону Пречистої в нашій місцевості Ліско. В тому то Ліску не серед міста, а осторонь від нього на невеличкому горбку стоїть маленька церковця. Вона стара-старезна. Багато століть виписало на ній свої знамена, але і поставило коло неї на сторожі кремезні дуби. Тісно стоять вони навколо неї і дивляться на містечка і села, що простягаються внизу і зникають в далині. Зблизька і здалека йдуть люди, змучені життєвими турботами, щоби тут обновитись. Тут все дише молитвою і святістю.

Якось тяжко відігнати думку, що тут ще і до християнських часів наші давні предки почитали Бога на свій спосіб і зазнавали ласк його, як і тепер ми, коли з побожністю і вірою входимо в маленьку церковцю перед чудотворну ікону Божої Матері.

Старенький отець дрижачим голосом читає: "Шукайте і знайдете, стукайте і отвориться вам, просіть, і дасться вам..."

А Мати Божа з надпрестольного образу ласкаво дивиться і жде, щоби свої ласки роздавати людям. І щедро роздає їх через 5 століть, відколи на тому місці на зрубаному дубі обявилася дітям. Той самий пень дуба знаходиться і дотепер вмурований у головному престолі, а над престолом висить чудової краси образ незнаного мистця. І стоїть Пречиста на сторожі України і своїм покровом захищає окраїни нашої землі. Поляки силою хотіли забрати той образ до свойого костела, та збіглися наші люди і не дали того зробити. Не дозволили урядові польські чинники побудувати нову церкву на місці старої і так залишилася та сама церковця і чудотворний образ в ній. Мати Божа несла поміч своїм дітям: сліпі прозрівали, німі відзискували мову, вмираючі вертался до життя, переслідувані відзискували спокій, безпомічні знаходили допомогу і так без числа, без ліку. І слава про ті чуда переходить з вуст до вуст, з покоління в покоління.

Старенький священик, що понад 40 літ був парохом тої церковці списав ті чуда з давніших часів і ті, що діялись на його очах, і хотів видати друком. Та не пощастило. За першої большевицької окупації 1939-41 попали ті записки в большевицькі руки разом зо всіма цінностями, які пограбовано було в старій церковці. Кілька карток тих записок знайшов пан отець у стайні під копитами коней. Так згинула довголітня його праця. За другої окупації, як нам відомо, знищили большевики нашу релігію, поруйнували церкви. Та не знищили і не можуть знищити віри в Бога і почитання Матері Божої. В Україні повстали новітні катакомби, де люди потайки моляться, де наш нарід прибігає під покров Божої Матері. І ми віримо, що Мати Божа захистить наш нарід від страшної московської неволі. Віримо, що прийде той час, коли вдячний український нарід поставить Пречистій величаві святині на своїй вільній землі, у своїй власній і незалежній Державі. *(Наша Мета).*

Не судіть, щоб і вас не суджено колись; бо так само, як судите ви— і вас колись судитимуть; і якою міркою міряєте ви— такою й вам колись відміряють. Чого це ти дивишся на соломинку в оці брата твого, а поліна, що в твоєму власному оці, не чуєш? І як можеш ти казати братові твоєму: "Дай, вийму я соломинку тобі з ока," коли он у тебе самого в оці ломака стремить. Лицеміри, насамперед вийми в себе самого з ока ломаку, тоді й бачитимеш, як вийняти братові твоєму з ока соломинку. (Матей, 7, 1-5).

МОЛИТВА РОЗВАЛЮЄ ТЮРЕМНІ МУРИ

О. Ф.

ПОДІЯ сталася при кінці 1940 року в столиці західньої України у Львові. Большевицький гнет і напади на церкву та Священиків прибрали страшні розміри. Висланники Сталіна нищили та переслідували все, що нагадувало українство. Небезпечно було ходити до церкви.

Оттоді наша молода інтелегенція та селянство почало масово горнутися до Божих храмів.—В моїй хаті сходилися молоді патріоти радити, як боронитися перед большевицькою загрозою. Приятелі перестерігали мене, але я знала, що без Божої волі ніщо лихе мені не станеться.

Отак тягнулося аж до вибуху війни між нацистами та большевиками. Кілька місяців до війни червоні вивезли мого зятя, в Х.—Мали вивезти і другого зятя, але нам вдалося виїхати з большевицького пекла з німецькою колонією. Два дні по моїм виїзді до хати впали енкавудисти та забрали всіх моїх рідних, бо не знайшли мене. Між заарештованими була моя сестрінка, що не хотіла з нами покидати краю, бо віддалася на службу церкви та України. Оля, так було її імя, була 19-літньою студенткою. За добрих часів вона щоденно приступала до Св. Причастя, чого й не залишила й під большевиками.—Можна собі уявити страждання та біль Олених батьків, бо Оля була одиначкою. Засмучені батьяки ходили попід мури Бригідок (вязниці), де вона була замкнена. Молилися за доню та щодня приступали до Св. Причастя, благаючи Ісуса рятувати їх улюбленицю.

Батько Олі повторяв повний довіря: "Бог визволить її! Вона врятується!"

Час летів. Большевики били та катували нещасних вязнів, не щадячи слабосилих дівчат.—Одної ночі на допитах комендант спитався 45 студентів і студенток, що б вони зробили, якщо б їх випустили на волю?—Відважні герої та героїні відповіли: "Ми пішли б служити своїй батьківщині та Церкві."—Енкавудист скипів гнівом: 'Ви, бунтарі, ви націоналісти, ви вороги Совєтів!—На смерть їх! Розстріляти негайно!"—впав жорстокий вирок.

Неустрашимі герої гідно прийняли присуд. Жаль було їм тільки вмирати без Св. Причастя.

Вранці мати Олі пішла до адвоката, що потвердив вістку про засуд її донечки на смерть.—Тільки мати може зрозуміти, що тоді діялося в серці Оленої матері. Страшна безнадія заволоділа нею. Проте нещасна це переставала молитися.— Засуджені вязні готовилися на розстріл. Зробили собі з хліба коронку та голосно відмовляли на честь Божої Матері, співаючи побожні пісні в келії смертників.

Бог вислухав благання. В процесі була одна американська громадянка. Її мати внесла протест. Большевики зарядили другий процес. Змінили кару смерти на 15 літ заслання на Сибір.—Нащастя не поспіли виконати присуд. Одної ночі німецькі літаки появилися над Львовом. Нарід кинувся і порозбивав тюрми на очах перелякaних енкавудистів. Багато вязнів вийшли на волю. Між ними була й Оля, хоч большевики вимордували тисячі безвинних засудженців, заки втекли зо Львова. Одних порозстрілювали, других живцем попалили, інших порозпинали на стінах тюрем.

Оля тепер у Парижі, де вийшла заміж. Вже й навіть має дитинку.—Стрінувшись зо мною, Оля сказала: "Ходжу далі до Св. Причастя і відмовляю вервицю. Проте шкода, що я не померла у вязниці, бо не знаю, чи ще коли буду така близька до Бога, як була я у Львові, приготовляючись до смерти по виданні большевицького вироку!"

Бр. Онисим, ЧНІ.

МАТИ ГОСПОДА ХРИСТА

Преблагословенна Діво,
Непорочна, Пресвята,
Понад всіх Святих Святіша
Мати Господа Христа.

Понад анголів чистіша,
Й над Серафимів одна,
У найвищій сяєш славі,
Мати Господа Христа.

Ти мов місяць, що по сонці
Світить нам в ночі життя,
О! Світи, світи, Маріє,
Мати Господа Христа.

Ти всі зорі притемнила,
Бо покора й чистота
Тебе гідною вчинили
Стати матірю Христа.

На цій бо долині, Мати,
Здебільш блуд і темнота.
О! Провадь, провадь, Маріє;
Ти дорога до Христа.

ТРЕТЯ БОЖА ЗАПОВІДЬ—

ПАМЯТАЙ СВЯТИЙ ДЕНЬ СВЯТКУВАТИ!

о. Др. Іван Чинченко

ТРЕТЯ Божа заповідь наказує заховувати порядок в часі і в справі Богопочитання, а саме—працювати 6 днів в тижні, а сьомий день чоловік мусить посвятити Богові. Третя Божа Заповідь обіймає двоє Божих волінь: святкувати неділю і свята і не працювати.

Бог установив для людей день спочинку, щоб люди мали можливість старатись про своє добро духовне.

Підставою для такого установлення є те, що Бог на протязі 6 днів сотворив світ, а в сьомий день відпочивав від усіх своїх діл.

В Старозавітній Церкві посвячували Богові день суботний, в Новозавітній християнській Церкві посвячуємо Богові перший день тижня—неділю (воскресення) на памятку воскресення Ісуса Христа Спасителя.

Святкування воскресного дня провадить свій початок від Апостольських Часів. В книзі Діяній Св. Апостолів згадується про зібрання учеників, тобто християн *во єдину от субот* цебто в перший день тижня або воскресний день для переломлення хліба, для прийняття Св. Причастя. (Дії: 20, 7).

Св. Апостол Іван Богослов в Откровенії теж згадує день воскресний (Апок. 1, 10).

Як в Старозавітній Церкві під суботою розуміли й інші дні, що були встановлені для святкування і посту, напр. свято Пасхи, Пятидесятниці та інші, теж і в християнській, Католицькій Церкві встановлено дні на спомин найважніших подій з життя Господа Нашого Ісуса Христа, Його Божої Матінки та Божих Угодників, що відносяться до нашого спасіння.

В нашій українській католицькій Церкві встановлено для святкувань крім неділь такі дні:

1. День народження Матінки Божої—21 вересня, ст.ст.
2. День введення в храм Матінки Божої—4 грудня
3. День Народження Господа Нашого І. Христа—25 грудня

5. Хрещення Г.Н.І.Х.— 6 січня.
6. День Стрітення Г.Н.І.Х.— 2 лютого.
7. Преображення Господнє—6 серпня.
8. Вхід Г.Н.І.Х. в Єрусалим—тиждень перед Пасхою.
9. Воскресіння Г.Н.І.Х.—святкуємо три дні.
10. День Вознесення Г.Н.І.Х.—на 40-ий день після Пасхи.
11. Свято Пятидесятниці—Зіслання Св. Духа на Апостолів, 50-ий день після Пасхи.
    Свято Пресвятої Тройці на другий день Зелених Свят.
12. День Воздвиження Чесного Хреста—27 вересня.
13. Благовіщення Матінки Божої—25 березня.
14. Успення Матінки Божої—15 серпня.
15. Непорочне Зачаття М.Б.— 9 грудня.

Католицька Церква встановила для особливої пошани і святкування ще такі дні:

1. Собор (особливе вшанування) Матінки Божої і св. Йосифа—26 грудня ст. ст.
2. Св. Первомученика Стефана—27 грудня ст. ст.
3. Наіменування Господнє і св. Василія Вел., 1 січня ст. ст.
4. Страсна Пятниця—перед Пасхою.
5. Пресвята Евхаристія—10 день після Зелених Свят.
6. Пресв. Серця Ісусового—10-а пятниця після Пасхи.
7. Народження св. Івана Предтечі.
8. Верховних Апостолів в Петра і Павла—29 червня.
9. Великомученика Димитрія—26 жовтня.
10. Собор Архистратига Михаїла—8 листопада.
11. Св. Миколая Чудотворця—6 грудня.
12. Св. Священомученика Йосафата—19 грудня ст. ст.

Крім Свят, Католицька Церква встановила ще пости—дні і час для вшанування особливих подій з життя Ісуса Христа, Матінки Божої та Божих угодників. Пости бувають одноденні і многоденні.

Одноденні пости: Середа і пятниця кожного тижня; середа це день, в який Сенедріон постановив убити Ісуса Христа; пятниця це день мук і смерти Ісуса на хресті.

День Воздвиження Чесного Хреста—14 вересня.
День відрубання голови Івана Христителя.
Святий Вечір перед Різдвом Христовим.
Святий Вечір перед хрещенням Господнім.

Многоденні пости:
Різдвяний піст або пилипівка—від 27 листопада до 6 січня.
Великодний піст на спомин сорокденного посту Христа в пустині.
Страсний тиждень—від неділі квітної до Пасхи.
Петрівка—перед смертю Верховних Апостолів Петра і Павла.
Спасівка—два тижні перед Успенням Матінки Божої.

Шанування Свят полягає в тому, що в ці дні християнин мусить залишити всі свої життєві справи в тім, щоб мати більше часу для справ для святих, богоугодних і для слави Божої. Такими справами є:

1. Обовязкова присутність на прилюдних Службах Божих.
2. Домашна молитва, читання книжок релігійного змісту, повчаючі бесіди та розмови.
3. Справи доброчинности—милостиня, датки на церковні і взагалі добрі діла; відвідування хворих по домах і шпиталях; відвідування увязнених та інші справи християнської любови, Правда, таких діл християнської любови не забороняється робити і в інші дні. Молитись треба у всі дні: врано, вечером, перед і по їжі, перед зачаттям і по закінченні всякого діла.

Наказуючи святкувати неділі і святі дні, третя Божа Заповідь і Католицька Церква зобовязують кожного чоловіка працювати 6 днів в тижні і осуджує неробство.

Гріхи проти 3-ої Божої Заповіді:
1. Виконувати тяжку працю і примушувати до неї інших в неділю і святочні дні.
2. Легковажне занедбування Служби Божої.
3. Брати участь в галасливих забавах.

Несвяткуванням святих днів чоловік стягає ріжні нещастя дочасні і вічні на себе самого, на родину і на ціле суспільство.

Хто ціле своє життя прислухувався до дзвонів церкви, хто спішив на їх поклик, той почує на останнім суді слова: *"Прийдіть Благословенні Отця Мого і наслідуйте царство вічне, що для вас приготоване."* Хто заховує 3-ю Божу Заповідь на землі, той осягне вічне життя в небі.

Добрий апетит—це певна ознака тілесного здоров'я; так само й охота слухати або читати духовні науки—це найкращий знак, що душа християнська здорова

ЩО ТАКЕ АРМІЯ СПАСІННЯ (СЕЛВЕЙШИН АРМІ)?

о. С. Х., ЧНІ.

НЕРАЗ бачимо по вулицях групки дивних людей, що співають і грають, проповідають і збирають гроші. Одіж їхня відмінна від інших. Вони скромні якісь і поважні...

Хто вони такі?—Це члени та членкині так званої Селвейшин Армі. Це деяк релегійна секта. Заснував її Виліям Бут, методиський міністер-прічер, що покинув ряди методистів, бо не міг погодитися з ними. Ставши незалежним евангеликом, захопився добродійністю Христа та перших християн. В 1865 році Виліям і його подруга стали проповідати по вулицях Лондону Святу Євангелію та займатися вбогими столиці.

В 1877 році Виліям зорганізував своїх сторонників в окрему секту, що стала зватися *Армією Спасіння,* бо вона зорганізована по-військовому.

Займаються вони добродійністю, провадять шпиталі, помагають бідним. Життя їх суворе, заборонено їм уживати трунків, брати участь у пустих забавах...

В ЩО ВІРЯТЬ ВОНИ?—Свята Біблія це єдине джерело їх віри. Толкують її по-своїому. Відкидають католицьку традицією.—Не мають священства ані не вірять у його потребу, бо кожен із них свобідно звертається до Бога, тому й не потребує посередників.

Не вірять у потребу видимої Церкви, не приймають богопочитання Христової Церкви, не мають Служби Божої та Святих Тайн.—Вони не вірять у все те, бо для них все те видумки людей.

Вірять за те в певність спасіння, якщо людина повірить у Христа. Тому приклонники Армії Спасіння видумали гасло: 'Віруй у Христа та будь спасенний!'—хоч так Христос, як і Святий Павло звеліли людям дрижати за свою вічну долю по смерті.—Не вірять вони в призначення Кальвина, що твердив, що одні люди від віків призначені Богом до неба, а другі до пекла.

Салвейшин Армі має в своїх рядах людей усіх станів і фахів. Виконують вони багато добрих діл для ближнього, чим викликають подив у світі.—Проте їхня добродійність не доказує, що вони є правдивою Христовою Церквою, бо й інші секти, як лютерани, жиди, магометани теж роблять багато добрих діл у світі.

Салвейшин Армі стала ширитися по Америці в 1881 році.

Сьогодні Салвейшин Армі має своїх місьонарів і місьонарок в Африці, Японії, Кореї та в Америці.

В 1925 році мали вони в Америці 4465 міністрів-проповідників, 1519 церков і около 75,000 вірних.

Подивляючи добродійну діяльність Салвейшин Армі, примірне життя її членів, жаліємо тільки, що брак їм повноти Христової науки та матернього проводу Католицької Церкви, що, запевняючи їм обильні ласки Святих Тайн, значно побільшила б їх діяльність і довела б їх до значної досконалости християнського життя, яке має своє повне джерело в церкві, що її заснував Спаситель і повірив Святому Петрові та його законним наслідникам, Римським Папам: *Паси вівці Мої!— Паси ягнята Мої!* (Ів. 21, 15-16).

Згадайте слово, що я вам сказав: Нема слуги більшого від пана свого. Коли мене переслідували, то й вас переслідуватимуть; коли моє слово заховували, то й ваше заховуватимуть. Та це все робитимуть вам ради мойого імени, бо не знають того, що мене послав. Як би я не був прийшов, і не був говорив, то не були б мали гріха; але тепер не мають вони оправдання в грісі своїм. Хто мене ненавидить, той ненавидить і мого Отця. Як би я не був учинив між ними діла, що їх ніхто ішний не вчинив, то не були б мали гріха; та тепер, коли вже бачили (всі ті мої діла,) вони ненавидять мене та його Отця. Одначе все це на те, щоб справдилося слово, написане в їх законі: "зненавиділи мене без ніякої причини." (Ів. 15, 20-25).

Оце моя заповідь, щоб ви любили один одного, як я полюбив вас. Ніхто не може мати любови більшої від тієї, щоб душу свою покласти за друзів своїх. Ви друзі мої, коли робите те, що я вам приказую. Вже більше не називаю вас слугами, бо слуга не знає, що робить пан його, вас же назвав я друзями, бо все, що чув я від свого Отця, об'явив я вам. (Іван, 15, 12-15)

НОВЕ, КАНОНІЧНЕ, ПОДРУЖЕ ПРАВО ДЛЯ КАТОЛИКІВ СХІДНЬОГО ОБРЯДУ

о. Мих. Щудло ЧНІ.

"Коли появилося нове, канонічне, подруже право? Чи воно зобовязує тільки українців католиків чи взагалі всіх католиків східнього обряду де б вони не жили?—Чи це нове право касує всі давні звичаї та партикулярні права?"

Нове канонічне, подруже право для католиків Східнього обряду появилося 22 лютого 1949 року. Видав його Папа Пій XII.

Ввійшло воно в силу 2 травня 1949 року. Он рішення самого Папи: "Щоб звістка про це наше рішення скоро дійшла до всіх тих, кого вона заторкує, хочемо та рішаємо, щоб виданий нами лист почав зобовязувати (ввійшов у силу) 2 травня 1949 року в день Святого Атанасія, єпископа та вчителя, не зважаючи на всі звичаї навіть найцінніші, коли вони противляться йому."

Оце нове, канонічне, східне право про подружжя зобовязує всіх католиків східнього обряду в цілім світі, а не тільки в Европі, як дехто думав. Он як говорить Папа: "Отцим Апостольським листом, що ми видали, проголошуємо повищі канони та надаємо їм силу закону для всіх вірних Східньої Церкви, де б вони не проживали та хоча б підлягали прелатам відмінного обряду.—Як-тільки оці канони ввійшли в силу оцим Апостольським листом, тратять свою силу всі статути, так загальні як і партикулярні й особливіші, хоча були вони видані затвердженими Синодами, як теж тратить силу всяка прискрипція та звичай, що досіль існує, чи вони загальні чи партикулярні, так щоб оці канони нормували дисципліну подружжя; тому партикулярне однині право, вже не має сили, хібащо оці канони десь допускають його."

Отак Святіша Столиця завела одність у подружій дисципліні в нашій Церкві.—Дехто із наших побоювався, що це вийде на некористь нашої Церкви в Америці та в Канаді, бо ці канони касують рішення Східньої Конгрегації, яка була рішила вперед для Америки в 1929 році, потім для Канади в 1930 році, що шлюб має бути в церкві та в обряді дівчини.

Тепер нова дисципліна каже, що шлюб має бути в обряді хлопця та в його церкві.—Це рішення не тільки не шкодить нашим інтересам, але й приносить велику користь нашій Церкві.—В мішаних подружах поміж латинниками та українцями католиками ми сливе завжди тратили.—Наша дівчина йшла за хлопцем, бо так каже церковне право, хоч брала шлюб у нашій церкві.—Латинська дівчина, вийшов заміж за нашого хлопця, тягнула його до своєї церкви, там хрестила діти, бо там вони брали шлюб.

Тепер же не буде викруту.—Там де брали шлюб, там і треба хрестити діти, туди й треба належати.

Треба тільки виложити народові ці користі нового подружого права та пильно його придержуватися, бо Святіша Столиця, Папи, це найбільші приятелі нашої страдницької та мученицької Церкви.

НОВЕ ПОДРУЖЕ СХІДНЕ ПРАВО В ПИТАННЯХ І ВІДПОВІДЯХ

Кажуть, що подружжя це тайна. Чи ж не могло б воно бути звичайним контрактом, не бувши тайною?

Подружжя поміж християнами є завжди тайною, коли подруги важно охрещені, чи вони в це вірять чи не вірять, хочуть, щоб воно було тайною чи не хочуть.—Східне, канонічне, подружже право проголошене Папою Піем XII ясно каже: "Христос підніс до гідности тайни подружий контракт поміж охрещеними.—Оттому поміж охрещеними не може бути важний подружий контракт, що заразом не був би тайною." (I Канон).

Оттому хто зневажає цю велику тайну, надуживаючи її, от як ті що неприродно уникають дітей (бирткоптрол) або вбивають невинні немовлята (аборт), чи топчуть її зрадою подружжя або розводом, ті допускаються тяжкого гріха святокрадства, бо 2-ий канон подружого права каже: "Зродження та виховання дітей це головна ціль подружжя; другорядна ж ціль це взаємна допомога подругів і законний лік на пожадливість.

"Істотні ж прикмети подружжя це одність і нерозірвальність, що надає християнському подружжю особливішу тривкість, бо це тайна." (2-ий канон).

Чи держава має право мішатися до подруж поміж християнами?

Боже право та Церква мають право рядити християнським подружжям, бо це тайна. Як держава не має права хрестити своїх підданих або сповідати їх, так і не має права керувати подружжям християн, бо подружжя поміж охрещеними є тайною. Держава має право рішати про цивільні наслідки подружжя, право спадщини чи власности, але не мішатися до того, що властиво становить тайну, бо 5-ий канон каже: "Не тільки Боже, але й канонічне право регулює подружжя. Цивільна влада має право займатися тільки цивільними наслідками подружжя."

Ото ж держава не має права вінчати, ані давати розводи чи заявляти неважними подружжя поміж християнами.—Католики, що беруть так званий цивільний шлюб, тяжко грішать, не є зовсім вінчані та проживають у конкубінаті.—Це не тільки один гріх, а безнастанні тяжкі гріхи, бо цивільно звінчані подруги, не є подругами перед Богом і не мають ніяких прав, які

правдиве подружжя запевняє тим, що звінчалися так, як Бог і Церква приказують.

Я заручилася.—По пів році мій наречений покинув мене, та пішов до другої, з якою внедовзі має женитися. Чи я можу подати його до суду за зраду?

Не можете змушувати свого нареченого, щоб із вами женився, хоч судово можете змусити, що заплатив вам кошти, якщо ви мали якісь там видатки.—Канонічне право каже: "Заручини не дають права примушувати когось до подружжя; проте можна судово домагатися відшкодування, якщо є якась шкода." (Кан. 6.)

Зрештою, чому хочете примушувати, щоб женився з вами той, що не бажає ані не любить вас? Таж подружжя не може бути силуване, бо ж силувані подружжя не бувають щасливі.—Чи хочете самі бути нещасливою все життя та ще й другого унещасливити?—Одна щира, постійна, християнська любов, що спирається більше на духових аніж на тілесних прикметах годна запевнити подругам щасливе життя.

Чому католицька Церква така обережна, коли молодята приходять до священика заявити замір подружитися?

Подружжя це не забава, ані не жарт. Це контракт, що лучить дві особи на все життя та накладає на них нелегкі обовязки.—Церква прослідкує молодих, щоб не зробили помилки, на яку нема заради, та щоб не каялися, коли вже запізно.—Оттому Церква велить своїм священикам прослідити, чи нема перепон, чи молодята здають собі справу з подружжя, в яке заміряють вступити.

"Нехай не тривожиться серце ваше: віруйте в Бога, та й у Мене віруйте. В домі Отця мого помешкань багато. Коли б ні, то я вам був би сказав, бо я оце йду приготовити місце для вас. І коли відійду й приготовлю вам місце, знову прийду й заберу вас до себе, щоб там, де я перебуватиму, також і ви перебували. Дорогу ж до того місця, куди я йду, ви знаєте." І сказав йому Тома: "Господи, не знаємо, куди йдеш, то якже могли б ми знати дорогу туди?" Сказав йому Ісус: "Я сам—і дорога, і правда, і життя; ніхто не йде до Отця, як тільки через мене." (Ів. 14, 1-6).

В ОБОРОНІ ЦЕРКВИ І НАЦІЇ

М. Хомяк

(Продовження)

В ТАКИХ то умовинах доводилося працювати Преосвященному Кир Йосафатові аж до вибуху війни 1. вересня 1939 р. Якщо взяти ще до уваги, що Владика був кількакратно важко занедужав і мусів піддатись важкій операції, то матимемо доволі всебічну картину Його терпінь. Але—як це звичайно буває в житті кожної людини—по терпіннях приходять і радісні хвилини. До таких можна зачислити величаву академію в честь Владики в Сяноці в 1933 р. з висловами заяв синівської відданости у відповідь на нагінку москвофілів і поляків проти Кир Йосафата, далі масові свята під гаслом "Українська Молодь Христові" в Турці, Лежайську і Синяві (бо в інших містах і містечках перемиської епархії влада заборонила ці свята) і вкінці коронація чудотворної ікони Матері Божої в Самборі. Вони були не тільки нагодою тисячам вірних заманіфестувати свої національно-релігійні почування, але і виявити свою пошану та синівську відданість Свому Владиці у незвичайно складних умовинах Його дійсно трудної і вельми відповідальної праці. Преосвященний Кир Йосафат видержав на свому становищі, мов вояк на стійці, і за Польщі з її божевільною політикою супроти українців і за пізніших окупантів: большевиків від кінця вересня 1939 р. до 25. червня 1941 р., німців аж до приходу большевиків удруге з кінцем липня 1944 р. і понад рік щераз під поляками. Вони й арештували хворого Владику в вересні 1945 р., перевезли до вязниці в Ряшеві, де він перебув аж до лютого 1946 р., і там знущались над ним, щоб виєднати добровільне зречення з свого становища як перемиського епископа та висловити свою згоду на переїзд до СССР; опісля арештували в 1946 р. удруге і передали большевикам, які вивезли його на Схід. Преосвященний Кир Йосафат, як добрий пастир, залишився ввесь час із своїм стадом і не покорився насильству ніодного з трьох жорстоких окупантів, хоча як важко доводилось жити під ними, часто без засобів до життя, як ось за большевиків, переживати всякі приниження, терпіти насмішки підчас основних трусів НКВД., пережити три дні у пивниці в перших трьох днях німецько-большевицької війни

від 22-25 червня 1941 р., коли то гарматні стрільна ушкодили палату, що немов чудом заціліла серед полумені звалищ порозбиваних сусідних домів. Усі ці переживання дуже сильно відбились на здоровлю Владики, який ще 23. вересня 1942 р. зміг відсвяткувати 25-ліття на старовинному перемиському престолі. З цієї нагоди від 20. до 23. вересня 1942 р. відправлялись у катедральному храмі Служби Божі і молебні в наміренні Владики. В неділю, 20. вересня, в год. 9.30 вранці ввели Владику Йосафата з процесією з палати до катедрального храму, де Ювілята привітали члени Капітули. Опісля Владика станув до торжественної Служби Божої в асисті відпоручника оо. Василіян о. Теодоровича, ЧСВВ., о. пралата Решетила, оо. крилошан: Денька, Кузича та І. Качмара, діяконів і пристоящих. Почесні місця зайняли; єпископ помічник Кир Григорій, представники чернечого і світського духовенства, представники установ, організацій і лави українського громадянства. Підчас Служби Божої виголосив парох катедрального храму о. пралат В. Гриник проповідь з нагоди 25-ліття Кир Йосафата на владичому престолі і відчитав ґратуляційне письмо від Папи Пія XII. та кардинала Тіссерана, секретаря Конґреґації для Східної Церкви. По Службі Божій промовив до вірних сам Ювілят, дякуючи всім за ювілейні побажання, а опісля передав вірним апостольське благословення.

В 1947 р., цебто 5 років пізніше, Кир Йосафата не стало в живих. Його помічник, єпископ Григорій Лакота, опинився теж в одному з безчисленних концентраційних таборів на півночі. Майбутній історик, маючи до свого розпорядження джерельні матеріяли й документи, зможе всесторонньо висвітлити заслуги всіх трьох Князів Церкви, правдивих мучеників: Кир Андрея, Кир Григорія Хомишина і Кир Йосафата Коциловського, які ввесь час трудилися для своїх вірних, Церкви і рідної нації. Ми не знаємо, в яких умовинах коротали свое життя оба останні Владики. Одначе нема двох думок що преважка боротьба Кир Йосафата за душі своїх вірних впродовж майже 30 років, далі жорстоке винищування в останніх роках українського населення на Посянні і на Лемківщині (хочби для прикладу назвати вирізання всього населення з немовлятами включно в Завадці Морохівській і Павлокомі та погром поляками вірних на Великдень в архикатедральному храмі в Перемишлі в 1946 р.) і вкінці життя в тюрмі вкоротили дні життя Владики-страдальника. Тому память про Покійного переходитиме "від рода в рід."

Запах Кадила

Христя Денисиха

СЕРГІЙ випив чарку самогону, затер із вдовілля руки й засміявся широким сміхом бездушної тварини. В думках доповняв свій новий плян антирелігійної роботи.

—Релігія? Дурман. Казка старої баби. Ну, таку їм вшкварю воскресну богослужбу, що зроду такої не бачили.—

Сів за столом, розгорнув папери, заложив листок на машинку до писання й став вистукувати на ній наказ, щоби всі жителі села, старі й малі, явилися в неділю вранці в церкві, що її відкриється для воскресної богослужби.

Наказ пішов до кожної хати. Жінки з радости плакали. Господарі чистили чоботи. Дівчата виймали зо скринь вишиті сорочки, корсетки, намисто... Парубки не довіряли. Ходили нахмурені та здвигали раменами, бо нічого доброго вони з цієї богослужби не сподівалися.

В неділю ходив Сергій від хати до хати, наганяв людей до церкви.

Якось несміло, гей соромлячись, перші увійшли до церкви жінки, христилися перед запорошеним, порожнім престолом. Дівчата стовпилися в один кут, та крізь засльозені вії споглядали на збещещені, обдерті та грязю обкидані ікони. Старі діди засіли в лавах на давніх своїх місцях, а дід Гринько крізь окуляри відчитував слова плюгавої московської лайки, що їх повирізувано на лавках.

Чоловіки й парубки, недовіряючи, стояли під церквою і покурювали махорку.

Прибіг Сергій, задиханий, червоний та привів із собою двох парубків, найбільших п'яниць та злодюгів на цілий повіт.

—Давай в церкву. Чого стоять? Хороша буде богослужба, а щоби всі до Причастя приступили. Давай в церкву,... а то одвезу,—гукав Сергій.

Поволи, зволікаючи, увійшли всі до церкви. Сергій увійшов останній і замкнув двері на ключ.

Мороз пройшов по спині. Що сатана придумав? Діти від-

чули тривогу і почали плакати. З разу ті маленькі, що на руках, опісля більшенькі.

Сергій пішов у захристію, одягнувся у священичі ризи, вийшов перед престол, відкрив кивот, виймив пляшку самогону й церковну чашу.

Глухий стогін добувся з грудей сотож людей і понісся молитвою по церкві.

Сергій відспівав сороміцькі вояцькі пісні, налив до чаші самогону, повернувся до людей і сказав:

—Чому не співаєте тропарів зо мною? От, дурили вас попи забобонами, щоби дерти з вас гроші, та тримати вас в темноті. Бачите? Я п'ю з цієї чаші на ваше здоров'я. Нехай мене Бог скарає, якщо Він є. Тоді я повірю й вам прикажу вірити.

Жінки втирали сльози, крадькома билися в груди й благали: "Боже, милостив будь грішному."—

Чоловіки похнюпили голови, вагітні важкими думками та журбою.

Сергій випив самогон, обтер губи у фелон і закляв грубою московською лайкою. В церкві роздався регіт двох п'яниць, але тривога й тишина, що панували в церкві, збентежили їх і вони замовкли. Сміх завмер.

Сергій налив ще раз самогону в чашу та затягнув на цілу церкву:— Со страхом Божим приступіте!—

Тихо було в церкві, як в могилі.

—Гей там, ви, чому не приступаєте? —гукнув Сергій у сторону двох парубків-п'яниць.

Вони неворухнулися. Мов приросли до землі.

Сергій заскреготав зубами. Його чортівський плян не вдався. Закляв, аж вуха в'янули та вигукував:

—Так де ж той ваш Бог? Нехай мене скарає! Я жду.

Випив вдруге й втрете, обтер рота фелоном і в цю мить мов опарений гарячим залізом, кинув чашу об землю, здоптав її тяжким чоботом. Жбурнув пляшкою в кивот і мов скажений, розштовхуючи людей та відгрожуючись револьвером, добіг до дверей.

Груба лайка заніміла на стінах знеславленої церкви, а Сергій вибіг на цвинтар та пустився з горбка вниз у село, забувши з пересердя скинути з себе ризи.

Нарід в церкві припав навколішки. Зразу чути було несміле: "Боже, милостив будь грішному,"—опісля щораз сміливіше лунали слова молитви, які зливалися з хлипанням жінок, а вкінці ціла церква залилася голосним риданням. Весь народ плакав і бився в груди, аж церковця свята стогнала, аж здрігалися ікони. Діти пригорнулися до матерей, а чоловіки у каятті аж прилягли до землі.

Баба Параска запаскою сльози втирала та змивала грязю обкидане обличчя Богородиці на іконостасі.

Дяк Іван відкашельнув, набрав повні груди повітря і крізь сльози, дрижачими від плачу устами затягнув: "Христос Воскресе із мертвих..."

Народ підхопив несміло, але пісня росла й кріпшала й вже повними грудьми церква співала могутне:

"Христос Воскресе із мертвих..."

Сльози розпуки й каяття перемінилися в сльози надії. Святі на іконах всміхалися, а народ співав за дяком воскресні тропарі, як бувало колись...

У притворі на землі двох парубків, як звалені дубчаки, хрестом лежали. Вони дзригалися від плачу, як у тяжкій пропасниці. Мов з під землі добувалося з їхніх грудей: "Боже, милостив будь мені грішному"...

Сергій біг вниз доріжкою. За ним котилося каміння, а ризи розвівалися від вітру та зачіпали об тернину. Сергій добіг до своєї кватири в селі й цілою вагою свого тіла повалився на постелю. В голові у нього гуділо мов у млині, а долоні пекли мов від жару.

Аж тепер він от'ямився, що на ньому церковні ризи.

—"Клятий забобон. Дурман... Темний народ"— Вхопив полу фелона й обтер піт з чола.

Ніжний запах кадила, що ним роками цілими насичувався фелон, дістався до ніздрів Сергія.

—Пахне... Кат зна, чим пахне... Забобон... Дурман... Зірвався з постелі, став здирати зо себе ризи та жбуряти на долівку.

Ніжний запах кадила дістався щораз глибше до його свідомости. Він лютував, як скажена собака... Топтав ризи тяжкими чобітьми, рвав на кусні, а ніжний запах кадила мов прикипів до його ніздрів, ніяк його позбутися, тай руки пекли гей вогнем.

Сергій вибіг на вулицю. Біг навмання, а запах кадила тягнувся за ним і за кожним подихом весняного повітря діставався глибше до мозку, аж до тієї забутої мозкової клітини, де лежала завмерла пам'ять рідної хати й молоденької мами, що у Великодню Неділю кадила перед образами димком зо свяченого зілля, щоби в хаті церквою пахло.

Сергій біг навмання, хотів на вітрі загубити той запах, що вверчувався в його мозок. Вже смерком втомлений вернувся

чули тривогу і почали плакати. З разу ті маленькі, що на руках, опісля більшенькі.

Сергій пішов у захристію, одягнувся у священичі ризи, вийшов перед престол, відкрив кивот, виймив пляшку самогону й церковну чашу.

Глухий стогін добувся з грудей соток людей і понісся молитвою по церкві.

Сергій відспівав сороміцькі воєцькі пісні, налив до чаші самогону, повернувся до людей і сказав:

—Чому не співаєте тропарів зо мною? От, дурили вас попи забобонами, щоби дерти з вас гроші, та тримати вас в темноті. Бачите? Я п'ю з цієї чаші на ваше здоров'я. Нехай мене Бог скарає, якщо Він є. Тоді я повірю й вам прикажу вірити.

Жінки втирали сльози, крадькома билися в груди й благали: "Боже, милостив будь грішному."—

Чоловіки похнюпили голови, вагітні важкими думками та журбою.

Сергій випив самогон, обтер губи у фелон і закляв грубою московською лайкою. В церкві роздався регіт двох п'яниць, але тривога й тишина, що панували в церкві, збентежили їх і вони замовкли. Сміх завмер.

Сергій налив ще раз самогону в чашу та затягнув на цілу церкву:— Со страхом Божим приступіте!—

Тихо було в церкві, як в могилі.

—Гей там, ви, чому не приступаєте? —гукнув Сергій у сторону двох парубків-п'яниць.

Вони неворухнулися. Мов приросли до землі.

Сергій заскреготав зубами. Його чортівський плян не вдався. Закляв, аж вуха в'янули та вигукував:

—Так де ж той ваш Бог? Нехай мене скарає! Я жду.

Випив вдруге й втреть, обтер рота фелоном і в цю мить мов опарений гарячим залізом, кинув чашу об землю, здоптав її тяжким чоботом. Жбурнув пляшкою в кивот і мов скажений, розштовхуючи людей та відгрожуючись револьвером, добіг до дверей.

Груба лайка заніміла на стінах знеславленої церкви, а Сергій вибіг на цвинтар та пустився з горбка вниз у село, забувши з пересердя скинути з себе ризи.

Нарід в церкві припав навколішки. Зразу чути було несміле: "Боже, милостив будь грішному,"—опісля щораз сміливіше лунали слова молитви, які зливалися з хлипанням жінок, а вкінці ціла церква залилася голосним риданням. Весь народ плакав і бився в груди, аж церковця свята стогнала, аж здригалися ікони. Діти пригорнулися до матерей, а чоловіки у каятті аж прилягли до землі.

Баба Параска запаскою сльози втирала та змивала грязю обкидане обличчя Богородиці на іконостасі.

Дяк Іван відкашельнув, набрав повні груди повітря і крізь сльози, дрижачими від плачу устами затягнув: "Христос Воскресе із мертвих..."

Народ підхопив несміло, але пісня росла й кріпшала й вже повними грудьми церква співала могутнє:

"Христос Воскресе із мертвих..."

Сльози розпуки й каяття перемінилися в сльози надії. Святі на іконах всміхалися, а народ співав за дяком воскресні тропарі, як бувало колись...

У притворі на землі двох парубків, як звалені дубчаки, хрестом лежали. Вони дзригалися від плачу, як у тяжкій пропасниці. Мов з під землі добувалося з їхніх грудей: "Боже, милостив будь мені грішному"...

Сергій біг вниз доріжкою. За ним котилося каміння, а ризи розвівалися від вітру та зачіпали об тернину. Сергій добіг до своєї кватири в селі й цілою вагою свого тіла повалився на постелю. В голові у нього гуділо мов у млині, а долоні пекли мов від жару.

Аж тепер він от'ямився, що на ньому церковні ризи.

—"Клятий забобон. Дурман... Темний народ"— Вхопив полу фелона й обтер піт з чола.

Ніжний запах кадила, що ним роками цілими насичувався фелон, дістався до ніздрів Сергія.

—Пахне... Кат зна, чим пахне... Забобон... Дурман... Зірвався з постелі, став здирати зо себе ризи та жбуряти на долівку.

Ніжний запах кадила дістався щораз глибше до його свідомости. Він лютував, як скажена собака... Топтав ризи тяжкими чобітьми, рвав на кусні, а ніжний запах кадила мов прикипів до його ніздрів, ніяк його позбутися, тай руки пекли гей вогнем.

Сергій вибіг на вулицю. Біг навмання, а запах кадила тягнувся за ним і за кожним подихом весняного повітря діставався глибше до мозку, аж до тієї забутої мозкової клітини, де лежала завмерла пам'ять рідної хати й молоденької мами, що у Великодню Неділю кадила перед образами димком зо свяченого зілля, щоби в хаті церквою пахло.

Сергій біг навмання, хотів на вітрі загубити той запах, що вверчувався в його мозок. Вже смерком втомлений вернувся

до своєї квартири. Заболочені та пірвані ризи валялися на долівці, а в хаті пахло ладаном, пахло рідною мамою, пахло церквою.

Сергій споважнів. Сів на постелі. Обгорнуло його мяке розмріяння... Ніжний спомин дитинства... Образ молоденької мами й запах ладану зливалися у нього в одно. З жорстоких, безбожних очей поплили важкі сльози.

Він підняв із землі пірваний фелон. Цілою силою молодих рук пригорнув його до лиця, втягав в себе запах кадила та впивався ним до безт'ями.

І хоч долоні пекли, як би на них хто жару поклав, і хоч серце болісно щеміло, він впивався запахом кадила, аж душа вистогнала покірно:

"Боже, милостив будь мені грішному!"

РОДИННЕ ВИХОВАННЯ

Виховання дітей це важний обовязок християнських родичів. Від родинного виховання залежить доля дітей за життя та по смерті.

Добре виховані діти—родичам вінець, а зле виховані—кінець! Добре виховані діти це найбільший скарб родини та держави, бо колись вони стануть прикладними батьками чи матерями нових родин і добрими громадянами батьківщини.—Які діти, такі будуть майбутні родини; які родини, така буде держава, бо держава це зорганізований збір родин.

В Бразилійськім місті Ріо ді Жанейро проживала родина Магельків із 13 діточками. Четверо з них померли малими, решта ж, так хлопці, як дівчата віддалися Богові, стаючись Священиками чи Сестрами-Черницями.

У Франції ж була родина славного Барато, відомого безбожника. Мав Барат шістьох синів, що їх виховав у ненависті до католицької Церкви.— Кара Божа не обминула його. Пять його синів згинули на шибениці за різні злочини, ба й шостого не минула вона. Він убив власного батька, за що покінчив на шибениці.

Треба дати дітям здорове, християнське виховання, бо релігія здержує дітей від гріхів, зіпсуття, розводів, цивільних шлюбів і зради своєї релігії та Церкви!

Життя кожного християнина повинно прямувати до того, щоб Ісус Христос був щораз більше знаний, щораз більше люблений, щораз більш прославлений.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

MAY, 1950

UKRAINIAN CATHOLICS

CHRISTIANITY IN THE UKRAINE

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

THE period from 1517 to 1596 is the darkest in the Ukraine's Church history. The king of Poland practically ruled the Church appointing bishops, selling the ecclesiastical dignities to unworthy officials, the brotherhoods of the towns arrogated the right to dictate to the Bishops how to conduct their offices, attempting even to reform the local priesthood, the emissaries of the Patriarch of Constantinople came often to Ukraine to collect money necessary to pay the Sultan, who became master of the Byzantine empire in 1453.

The Ukrainian Bishops, in order to free themselves from Byzantine control and from the humiliating subjection to the Polish government, resolved to break with the Patriarchs and submit themselves to the Pope.

The Union was accomplished on condition that the discipline and the Rite of the Ukrainian Church remain unchanged.

Potius, Metropolitan of Kiev was the "Father of reunion," Rutsky, his successor its "Great Organizer," Saint Josaphat, its "Martyr" slain by his separated brethren in 1632.

The newly concluded Union met with powerful enemies: Poles and Russians.—

Poland did not wish a Union, which making the Ukrainian Church independent from civil interference was able to secure a new religious and national revival to the Ukrainian people.

Muscovy attempting to take the place of Constantinople and control the Slav nations formerly subject to the Patriarch, could not favor the reunion of the Ukrainian Church with Rome.

In spite of all difficulties and persecutions the Union with the Holy See was steadily gaining sympathies of the Ukrainian population.

The Popes were the only friends of the Ukranian people in their struggle against the enemies of the Union. Pope Clement VIII sent a Breve to the Polish king, Sigmund III in 1599, where he says: "Your Majesty knows well, how much we love the Ruthenian Bishops as our Brothers in Christ. We recommend and ask you to observe the pacts and to keep the promises that were made to them, when they were reunited with us."

Urban VIII issued a Breve to the Archbishop of Gniezno in 1628 where he wrote: "We are compelled

to complain about the injuries, that this faithful Union in enduring because of the Catholics."

The Ukrainian Church would probably have succeeded in gathering all Ukrainians into the bosom of Catholicism, had not Russia occupied Ukraine after the collapse of Poland in 1795.

The Russian occupation of Ukraine started a cruel martyrdom of the Ukrainian Catholic Church. Moscow destroyed the Kozaks' Sich, abolished the office of Hetman reducing Ukraine to a Russian province.

Peter the Great, Catherine II, Nicholas I destroyed the Ukrainian Catholic hierarchy, exiled hundreds of priests to Siberia, killed thousands of faithful who refused to join the Russian Orthodox Church.

Catholic Church in Western Ukraine

Russia destroyed ruthlessly the Ukrainian Catholic Church with blood and fire in that part of Ukraine that passed under its domination after the collapse of Poland in 1795.

But there was another part of the Ukrainian Catholic Church under the rule of Austria. Here the Ukrainian Catholics enjoying a large freedom found in the Catholic faith their national religion. thousands of village schools, many high schools, sometimes seminaries, were established to improve the national condition of the people, giving the Ukrainian cause many men of broad vision, who thought not only of the welfare of the Church, but of the interests of the whole nation, and devoted their effort to raising the educational and economic level of the people and to developing a national culture.

When the first World War broke out, the Ukrainian Catholic Church faced a very hard situation. The Russian armies invading the Western Ukraine started a cruel persecution against the Church and its hierarchy.

Fortunately Moscow's aims were frustrated by the revolution of 1917. The exiled Metropolitan of Lviv, Mons. A. Sheptycky, returned triumphantly from Russia, where he was treated as a slave in the Russian prisons and monasteries. The Catholic faith revived to such a large extent among the Ukrainians forcibly converted to the Russian orthodoxy, that the Apostolic See had to appoint a special Vicar for them in the person of the Most Reverend A. Charnetsky, a Ukrainian Redemptorist.

Actual conditions of the Ukrainian Catholic Church

There was never in the history of the Ukrainian Catholic Church such a terrible persecution as that which the Ukrainians are now enduring under the brutal yoke of the Red Russians.

The Metropolitan of Lviv, Mons. Andrew Sheptycky was poisoned by the Soviet Police in 1944, all Bishops are deported to Siberia, hundreds of priests have been trucidated, four million faithful are forced to embrace the Rusian orthodoxy under the penalty of being killed, imprisoned or brought to the concentration camps which means to be condemned to starvation and slow death.

The people fortunately do not give up their faith. They get together secretly to assist at Mass and receive Holy Communion in hidden recesses or woods as the early Christians did.

Red Russia does not differ from the Tsarist empire. It aims to the conquest of the Slav nations before it starts its march for the conquest of the whole world. The Catholic Church is a strong bulwark for the Ukrainians against the Russian aspiration to denationalize Ukraine, making out of it a Russian slave. This is the secret of the Russian hatred against the Ukrainian Catholic Church.

The blood of the modern Ukrainian martyrs will not remain fruitless in the designs of the Divine Providence. It will certainly hasten the conversion of their fatherland to the Catholic faith under the spiritual leadership of the Vicar of Christ on earth, the Pope of Rome.

Does the Bible tell us anything about the Pope?

THE word POPE or HOLY FATHER is not found in the Sacred Scriptures. Nevertheless the Bible is very clear in teaching about the Pope, the institution of the papacy, his authority and his duty. Is it necessary to speak more plainly about the Pope than does Our Lord when He says that He will build His Church upon Peter, as upon a rock, and against which "the gates of hell shall not prevail"?

Or, when Christ says to Peter, "Whatsoever thou shalt bind upon earth, it shall be bound also in heaven; and whatsoever thou shalt loose upon earth, it shall be loosed also in heaven." (Matt. 16: 19). Can the papal authority be better and more precisely defined? Or, again, when Christ says to Peter, "Feed my lambs.. Feed my sheep?" Yes, the language of the Bible is very clear concerning the papacy.

Not all what we believe is found in the Bible

Furthermore,the Sacred Scriptures do not contain the whole Christian teaching. St. John himself testifies to this when, in concluding his Gospel, he states, "But there are also many other things which Jesus did; which, if they were written every one, the world itself, I think, would not be able to contai the books that should be written."

Here is where we differ with our Protestant brethren. Besides Holy Scriptures (Bible), we accept also as the source of our faith, Holy Tradition. (Divine truths handed down from apostolic times by one g e n e r a t i o n to another). This completes our Faith. Is there, for instance, any reference in Sacred Scriptures that Sunday is to be kept a holy day. Yet, it is observer by all Christians. Is there anything in the Bible designating Friday as a day of abstinence? Yet, we do so. And so it is with many of the other truths. which we believe. It is to be remembered that Our Lord did not command His Apostles to write His teaching, but commissioned them to "teach all nation."

In all your trials look to the Cross and listen to Jesus, who pointing to Mary, says: My child behold thy Mother.

Sex Crimes on Increase Since 1937 When Schools Began Sex Education

By Most Rev. John F. Noll

PRINCIPAL offenders in the wild sex orgy which has been sweeping the nation and causing anxiety in the hearts of parents, are youths only one year removed from high school, according to J. Edgar Hoover, director of the Federal Bureau of Investigation.

Radio commentator Jimmy Fidler has criticized motion picture producers who emphasize the "sex appeal." He reminds them that the "A" pictures may be more costly to produce but always have drawn larger patronage.

Only recently in London, Lady Astor declared: "I do not think young people are sexy, but they are having it thrust upon them by constant and insidious reminders." She pointed the accusing finger at film advertisements which she said were often "misleading, sexy and filled with... glamorous half-naked women."

Nothing is accomplished by treating merely sympthoms. We must look for the causes and remove them. This might imply censorship of pornographic magazines, lascivious contents of the so-called pocket books, and a more rigorous approach to the movies.

There are many people who are just a little too unreasonable about censorship as it applies to the printed word. If they were equally unreasonable to its application to other matters, then there would be no "pure food" laws. The principle is the same whether it be applied to the body or to the mind. Have we not laws which forbid injurious drugs, narcotics, marijuana cigarettes, which forbid the adulteration of food, which prescribes the pasteurization of milk?

When high school children read lewd literature, when they frequent suggestive movies, it is natural for them to become sex conscious, and what they think much about is what they are strongly tempted to reduce to action.

FBI Director Hoover tells us that sex crimes have increased greatly since 1947, the very time that sex instruction was introduced as a part of the curriculum of many public schools. I could quote a score of the most highly reputed psychiatrists and physicians who maintain that classroom intruction on sex only arouses the sex impulse, and that in this case knowledge does not supress but rather excites the animal instinct.

This does not mean that the child even under high school age should not be instructed on the subject of sex, but rather that such instruction should be given, in small doses, at different intervals, by a parent and in a modest way.

The Christian religion throughout the ages has always taken the attitude that people should be educated towards chastity, towards purity, that when this is done the child's mind will be on the acquisition of virtue rather than on the prevention of the opposite vice.

One who is doing his best to cultivate the virtue of patience will not easily become angry; the one who aims at temperance will not become intemperate; and one who strives to live purely will not easily fall from virtue. On the other hand feed the child's mind with sex, and "as he thinks so he will do."

The publishers of "sex books" are the ones who profit most by the sex consciousness. Observing that people are acquiring the appetite, they see to it that he opportunity will be given them to satiate it. New books of that character come off the press once or twice a month. Several large publishers specialize in these, and that they are interested in having the situation aggravated in order that their sales might become greater, is clear from the voluminous circular literature which goes out to youths all over the nation.

We are talking about moral matters, but since a moral citizenry is needed if our nation is not to meet the fate of many once powerful nations of antiquity, every organ of publicity should lend itself not merely to a campaign against unchastity, but rather to a crusade for chastity among youths. When he was installed as chancellor of the University of Denver, Albert C. Jacobs, former Columbia University Provost, told more than 5,000 persons that the United States was presently in greater danger of internal collapse than of foreign invasion. He denounced those who identify freedom with license, or use it as a "cloak for the charlatan or propagandist."

We believe in taming the wild horse. St. Paul believed that he must "keep his body under subjection." But many Americans act on the theory that children should be allowed to follow their urges. In fact that was a feature of progressive education a few years ago but it had to be discarded. Even the most noted evolutionist in the world today, DeNouy, author of "Human Destiny," holds that at the moment intelligence and free will were given to what is now the human being, it became his duty to perfect himself, to exert a mastery over the animal part of him, and pursue things of the spirit.

THE IMITATION OF MARY

Imitation of Mary is the most pleasing homage we can render her. In this way we proclaim by our deeds, by our life, and not merely by our words that we actually regard her as a perfect model for imitation.

Thou, O daughter, art blessed of the Lord, for through thee have we been made partakers of the fruit of life.

Through Mary's intercession, many souls are in paradise who would not be there had she not interceded for them, for God has entrusted her with the keys and treasures of the heavenly Kingdom.

A highbrow author is a man who can write about something he doesn't understand and make you think it's your fault.

Why I Do Not Want To Go "Home"

By IWAN BAHRYANY

I DO NOT want to go to the USSR, because a human being there is not worth as much as an insect. In destroying people for nothing and for trifles, for a spoken word, an anecdote, a complaint at the hardiness of life and in doing it with open cynicism, the Bolsheviks put forward this formula:

"In the USSR there are enough people and there is no need to be fussy" and "it is better to break the ribs of one hundred innocent people rather than allow one guilty one to escape."

It is not surprising then that in the prisons and camps in the USSR in the 1936-1939 there were about 11 million people. The prisons were so overcrowded that in individual rooms (with space for one person) there were 25-30 and they sat—or rather stood—that way for 10 months and more "under investigation"—that is before the explanation of what crime they had actually committed. It entered the head of no one, that these people were perishing alive. Besides each of them was murdered in the investigations.

All this was done according to a definite plan and the instructions from the Kremlin. That was the so-called "five year plan for the reconstruction" of "men." That was the way they reconstructed him. But when the process was carried to an absurdity, when there was no family in the USSR, which was not seized with terror, because there had been discovered in it an "enemy of the people," when the sea of petitions and written prayers of the children and mothers of the imprisoned and condemned "enemies of the people" flooded the Kremlin and especially N. Krupskaya (the wife of the late Lenin), then Stalin, to quiet the thoughts of the citizens, proclaimed at the 18th meeting of the Party that "The enemies of the people had penetrated into the NKVD, had mastered the honorable 'party and non-party' Bolsheviks" and had beaten them for so many years and on such gigantic scale... And having said this, he ordered Ezhov to be removed and sent into retirement.

What can be greater cynicism and mockery over a human being? Mockery over millions of people... And the provocatory murder of Kirov?—Is it a second "burning of the Reichstag?" Inspired to direct further terror against all opportunists and all the dissatisfied. A certain right opportunist Nikolayev killed Kirov. Is he only Van der Lubbe No 2?

In vengeance for Kirov they shot people of the "right" the "left" and all others in masses and not only party opportunists but many (and most) people who had no relation to the party or to the opposition. Thus they shot the Ukrainian artists and writers. The wave of mass executions rolled from Odesa to Vladivostok and the number of those shot was so great that

it would have been a high return not only for Kirov but also for Stalin. And they did not count those sent to prison at hard labor.

Examples of such mockery, cynicism, falsity, provocations, sadism and totally unjustified cruelty, mark the whole practice of Bolshevism for 27 years. They are not exampels of "a spot on the sun." They are the very pattern of Bolshevism, its nature. That is why I do not want to go to the "socialistic home" of Bolshevism.

X

I do not want to go back under Bolshevism, because I have been in prison with priests of various religious denominations and I have seen how they were beaten and murdered. At the order of Stalin they were destroyed in the USSR and the churches were ruined. For the whole 25 years they beat out of human souls the slightest signs of the Christian religion and in a brutal, loathsome manner.

Then in 1943 Bolshevism yielded to religion and began to appear in the role of defender of the Orthodox Church. Europe and the whole world could not believe that Stalin was actually supporting Christianity, and his party had returned sicerely to religion. And we do not believe it. The ghosts of the tortured priests still stand before our eyes and their bones have not yet turned to dust.

The Biblical King Herod could more easily return to Christianity than his representative in the 20th century. Stalin has made of religion a tool for his political machinations and that is all. If religion was rooted out in the USSR, it is and will be rooted out.

I do not want to go back to the USSR, because the Stalinist "socialistic" USSR is a real concentration camp of the enslaved people of 100 nationalities—people without rights, terrorized, frightened, hungry, poor.

After a quarter of a century under Bolshevism they have obtained nothing except prisons, rivers of blood and tears... And they will obtain nothing, so long as Bolshevism continues to exist.

Bolshevism is violence to the human being, it is slave labor, it is modern serfdom, it is physical and spiritual terror, it is poverty, it is famine, it is war.

XI

I do not want to go back to my native land, so long as Bolshevism reigns there, because Stalin destroyed Ukraine in alliance with Hitler. Stalin was the ally of Hitler in 1939. But for us, Ukrainians, he was the ally of Hitler from the earliest times. Hitler had as his goal our annihilation in the name of the rule of fascist Germany over our land. Stalin destroyed and is destroying us in the name of the rule of his party, the Russian red fascism over our land and the whole world in the name of the so-called "Marxist-Leninist doctrine."

Stalin helped Hitler and murdered us in Siberia and in the barracks. Hitler helped Stalin by murdering us in Dachau and in harsh captivity.

We have not laid down our arms in struggle our attackers and we will not lay them down, even though our 40 million Ukrainian people be wiped from the face of the earth.

That is why I and hundreds of thousands of us do not want to go home to the "land of socialism."

XII

I will return to my native land with millions of my brothers and sisters, who are here in Europe and there in concentration camps in Siberia, when the totalitarian bloody Bolshevik system is wiped out like that of Hitler. When

the NKVD follows the Gestapo, when the Russian facsism has disappeared. When we, the Ukrainian people have restored to us the right to freedom and independence in the name of Christianity and justice.

* * *

It is hard for a person who has grown up in normal human conditions, to believe all that has been done there in a sixth part of the world, behind a Chinese wall.

The world cannot believe us.

Let them try us. Let the Bolsheviks try us, but in Europe, before the eyes of the whole world. Let them accuse us of what they wish and let Stalin and his oprichniks judge us, but in Europe, before the eyes of the whole world and with the participation of representatives of the civilized world.

All the hundreds of thousands of us, fugitives from Bolshevism, will sit on the bench of the accused.

Let the court pronouce judgement upon us.

But Stalin will not come to that trial.

We do not fear the trial but he fears it, he "the father of nations," "the wisest of the wise" "the most democratic of democrats" fears such a trial, for it would be a trial of him and all his Bolshevism, it would be the most unprecedented and most interesting scandal in history.

Stalin knows it and is hastening to wipe us out as rapidly as possible, now employing methods of kidnapping and the physical annihilation of individuals in the ruins of the Hitler Reich.

The devil is evil and such are his methods.

P.S. TO THE EDITOR

In sending this to the publications of the world, I am well aware of the fact that when this letter appears in the press, the Bolsheviks through the hands of the NKVD will murder the rest of my family, if any are still alive. But I ask you to print and sign it with my full name.

All that I have to lose, I have lost, and what is left is entirely doomed to destruction.

MARY, QUEEN OF THE HOME

Mary, Queen, O fairest flower,
Guard this home through every hour
Of the day and night. Let your bright
Presence ever be known intimately
Beneath this roof. Let breaking
Of the family bread, and story hours,
And quiet prayers said at eventide
Be sacraments, be living proof
Of our undying love for you.
Lady in blue, bless father, mother
Daughter, son... and fill our hearts,
Forever-after, with faith and courage...
Love and laughter. O gentle queen,
Enrich our days with simple joys
And work well done. Be one with us
On earth, that we may be
With you in heaven for all eternity!

It Takes a Russian to Beat a Russian

By WALLACE CARROLL

From "LIFE" Magazine

PERHAPS it was too late for an even more daring maneuver —the formation of a "Russian Army of Liberation" under a famous Red army general. But the first erperiments with the idea—though they never got beyond the propaganda stage—filled the German military leaders with new hope.

To this day, Lieut. General Andrei Vlassov remains one of the most mysterious figures of the Second World War. He was born near Nizhni Novgorod (now Gorki) in 1900. His father it is said was a relatively well-to-do peasant who was liquidated along with the other kulaks when Stalin collectivized agriculture in 1929. The boy Vlassov was of a religious nature and—like Stalin—he was educated for the Orthodox priesthood. But after the civil war broke out in 1917 he entered the Red army and immediately showed great promises as a soldier.

In 1938, when the great purges had come to an end, Vlassov was a colonel, and he was sent to China for a year as a military adviser to Chiang Kai-shek. On his return to Russia he became commander of the 99th Infantry Division in the Kiev military district. In the autumn of 1940 this division under his command was decorated for being the best-disciplined and best-led division in the Soviet Union.

When the Germans launched their great offensive against Moscow in the autumn of 1941, Vlassov was a major general in command of the 20th Army which held the Germans, counterattacked and advanced north-west of Moscow. For this he was promoted to lieutenant general and decorated by Stalin himself. In the following spring, when he was in command of the 2nd Assault Army, he and his forces were caught in the "Volkhov encirclement" to the east of Leningrad. Again his resistance won the admiration of the Germans, and he remained hidden in the forest and swamps until his army was destroyed. In August 1942 he surrendered.

No other captured general ever made such an impression on the Germans. "I have not the least doubt that this man was sent to us by fate at the decisive moment and that his employment can turn the course of the war completely in our favor," wrote a Russian expert of the German foreign Office. "General Vlassov is inspired by a burning hatred of the Bolshevik system and Stalin personally," said a second report. A third memorandum stated: "He is not... a mere seeker after political glory and accordingly will never become a purchasable hireling and will never be willing to lead hirelings."

Sympathetic Germans who questioned Vlassov formed this picture of his political and military views:

the NKVD follows the Gestapo, when the Russian facsism has disappeared. When we, the Ukrainian people have restored to us the right to freedom and independence in the name of Christianity and justice.

* * *

It is hard for a person who has grown up in normal human conditions, to believe all that has been done there in a sixth part of the world, behind a Chinese wall.

The world cannot believe us.

Let them try us. Let the Bolsheviks try us, but in Europe, before the eyes of the whole world. Let them accuse us of what they wish and let Stalin and his oprichniks judge us, but in Europe, before the eyes of the whole world and with the participation of representatives of the civilized world.

All the hundreds of thousands of us, fugitives from Bolshevism, will sit on the bench of the accused.

Let the court pronouce judgement upon us.

But Stalin will not come to that trial.

We do not fear the trial but he fears it, he "the father of nations," "the wisest of the wise" "the most democratic of democrats" fears such a trial, for it would be a trial of him and all his Bolshevism, it would be the most unprecedented and most interesting scandal in history.

Stalin knows it and is hastening to wipe us out as rapidly as possible, now employing methods of kidnapping and the physical annihilation of individuals in the ruins of the Hitler Reich.

The devil is evil and such are his methods.

P.S. TO THE EDITOR

In sending this to the publications of the world, I am well aware of the fact that when this letter appears in the press, the Bolsheviks through the hands of the NKVD will murder the rest of my family, if any are still alive. But I ask you to print and sign it with my full name.

All that I have to lose, I have lost, and what is left is entirely doomed to destruction.

MARY, QUEEN OF THE HOME

Mary, Queen, O fairest flower,
Guard this home through every hour
Of the day and night. Let your bright
Presence ever be known intimately
Beneath this roof. Let breaking
Of the family bread, and story hours,
And quiet prayers said at eventide
Be sacraments, be living proof
Of our undying love for you.
Lady in blue, bless father, mother
Daughter, son... and fill our hearts,
Forever-after, with faith and courage...
Love and laughter. O gentle queen,
Enrich our days with simple joys
And work well done. Be one with us
On earth, that we may be
With you in heaven for all eternity!

It Takes a Russian to Beat a Russian

By WALLACE CARROLL

From "LIFE" Magazine

PERHAPS it was too late for an even more daring maneuver —the formation of a "Russian Army of Liberation" under a famous Red army general. But the first erperiments with the idea—though they never got beyond the propaganda stage—filled the German military leaders with new hope.

To this day, Lieut. General Andrei Vlassov remains one of the most mysterious figures of the Second World War. He was born near Nizhni Novgorod (now Gorki) in 1900. His father it is said was a relatively well-to-do peasant who was liquidated along with the other kulaks when Stalin collectivized agriculture in 1929. The boy Vlassov was of a religious nature and—like Stalin—he was educated for the Orthodox priesthood. But after the civil war broke out in 1917 he entered the Red army and immediately showed great promises as a soldier.

In 1938, when the great purges had come to an end, Vlassov was a colonel, and he was sent to China for a year as a military adviser to Chiang Kai-shek. On his return to Russia he became commander of the 99th Infantry Division in the Kiev military district. In the autumn of 1940 this division under his command was decorated for being the best-disciplined and best-led division in the Soviet Union.

When the Germans launched their great offensive against Moscow in the autumn of 1941, Vlassov was a major general in command of the 20th Army which held the Germans, counterattacked and advanced north-west of Moscow. For this he was promoted to lieutenant general and decorated by Stalin himself. In the following spring, when he was in command of the 2nd Assault Army, he and his forces were caught in the "Volkhov encirclement" to the east of Leningrad. Again his resistance won the admiration of the Germans, and he remained hidden in the forest and swamps until his army was destroyed. In August 1942 he surrendered.

No other captured general ever made such an impression on the Germans. "I have not the least doubt that this man was sent to us by fate at the decisive moment and that his employment can turn the course of the war completely in our favor," wrote a Russian expert of the German foreign Office. "General Vlassov is inspired by a burning hatred of the Bolshevik system and Stalin personally," said a second report. A third memorandum stated: "He is not... a mere seeker after political glory and accordingly will never become a purchasable hireling and will never be willing to lead hirelings."

Sympathetic Germans who questioned Vlassov formed this picture of his political and military views:

although he had hitherto been loyal to the regime, he had become convinced that it was possible to overthrow Stalin and establish another form of government in Russia. What he wanted was a "democratic" government, and by "democratic" he apparently meant the kind of republican and parliamentary system set up by the revolution of February 1917 and quickly overthrown by the Bolsheviks. To achieve this aim he was ready to ally himself with the Germans and fight against Stalin. Vlassov saw no danger in such an alliance because he was convinced that so long as the Germans stayed in Russia they would be dependent on Russian support.

Vlassov's insistence that Stalin could be beaten only with the help of Russians infuriated the Nazi leaders. Realizing this, he went so far as to suggest that he and his supporters would accept a kind of "dominion status" or "protectorate." He took pains to flatter Hitler as "a leader of great genius." But he was blunt with the Germans about their outrages in conquered territory.

Theologians Are Organized To Promote Study of Mary

AMERICAN theological interest in the Mother of God will be organized and co-ordinated at the first convention of the newly founded American Mariological society January 3rd and 4th, 1950. Archbishop Patrick A. O'Boyle of Washington will be the sponsor.

The society, whose aim is to foster the study of that part of theology dealing with Mary, was first suggested Oct. 11 at a provincial meeting by the Rev. Juniper Carol, O.F.M. This meeting was attended by 188 priests from the Catholic university and other colleges in this area. Archbishop O'Boyle gave his approval of the new society Oct. 31.

A second meeting Nov. 8 named the following temporary officers: Father Carol, president; the Rev. Rr. Francis J. Connell, C.Ss.R., Catholic U. professor of moral theology, vice president; the Rev. Dr. Joseph C. Fenton, editor of the *American Ecclesiastical Review* secretary; and the Rev. B. Kenneth Moore, O. Carm., treasurer.

After a Mass in the National Shrine of the Immaculate Conception and the adoption of a constitution, the convention will hear the following paper: "The Marioological Movement in the World Today," by Father Carol; "Marian Collections in the United States," by the Rev. Lawrence Monheim, S.M., of the University of Dayton; "Toward a Systematic Treatment of Mariology," by Father Connell; and "The Use of Sacred Scripture in Mariology," by the Rev. Dominic Unger, O.F.M. Cap., of the Capuchin college in Washington.

The president, Father Carol, 38, is a native of Cuba. He specialized in the study of Mariology at St. Anthony's university in Rome. He has taught at the Franciscan Colleges of St. Bonaventure and Siena, before coming to Holy Name college in Washington. He recently ministered to Bolivian pilot whose plane crashed into a transport plane at the Washington airport.

HOW TO PREPARE FOR MARRIAGE

By Brother S. Methodius F.S.C.

INTRODUCTION

"HOW should Catholics prepare for marriage?" was my question during a catechism lesson. "By the Sacrament of Extreme Unction," answered one "bright" student. That is the proximate preparation. Only those who are making definite arrangements for marriage need proximate preparation, but every boy and girl who expect to marry need to be concerned about the remote preparation. The following suggestions are intended to be helpful:-

1. *If possible, keep your head.* Insanity and blindness are natural concomitants of love; but, if possible, keep your head.

2. *Lead a clean life.* That is always possible. The great aids to it are:

(a) Clean ideals, the Blessed Virgin for womanhood; St Joseph for manhood.

(b) Clean companionship, dictated by decent self-respect.

(c) Ardent attachment to the Sacraments and prayer.

3. *Learn frugality.* The girl who has to be won by expensive presents is not worth winning. Let her love you for yourself. If you spoil her now, you will have to pay the bills later on. Early marriage is nearly always to be preferred, (this does not mean the High school leaving or University freshman year), as it brings accommodation of character during the pliable years; and frugality is usually essential to early marraige.

4. *Seek counsel.* Your parents may have little education, but they know heaps more than you do about marriage. And the priest knows plenty about what wrecks marriage. Those who don't consult him before marriage are most likely to do so after it is too late.

5. *Never confuse either infatuation or lust with love.* Love implies reverence. A girl or a boy who does not command your respect is not worthy of you. Your own self-respect demands that you shun such company; and if you are lacking in self-respect, you are doomed to learn by experience that lust is usurer who sucks blood even to the grave.

6. *Try out her cooking.* (This is for boys only). What is the favorite topic of conversation in any boys' boarding school? *Food,* without a doubt. It out-distances religion, athletics, girls, everything. She may never have to soil her hands with dishwater; but if she doesn't, you will. There'll come a time! Don't wait until after marriage to domesticate her. If she doesn't know how to run a home, you won't have a home.

UKRAINIAN PARISH LOYALTY

LOYALTY is of the very essence of love.

Loyalty to God is to love Him and obey His Commandments.

Loyalty to the Church is to heed, follow, and defend its teachings and counsels.

Loyalty to one's Ukrainian Catholic parish is to support it, stand steadfastly behind its pastor, help and encourage him in all his undertakings, making the Ukrainian Catholic parish the center of a sound Catholic Catholic religoius and social life.

Your Ukrainian Catholic parish has first claim upon your charity. It is the appointed scene for the performance of the more important of your religious duties.

It is sad but true that the American and Canadian exigencies of modern life have tended to dull our Ukrainian Catholic parish consciousness, and weaken a little our parish ties. The growth of towns and cities has made us feel part of a larger world, dimming somewhat our sense of parish loyalties. But the Ukrainian Catholic parish in which we live should have first call on us and should be the home spot, ever tugging at our hearts.

Apart from sentimental or other motives there is a very practical reason why we should stick closely to our own parish church, and that is its financial support. Every Catholic parish is a community in itself, with responsibilities in the ecclesiastical organization of the Church and the diocese. For this reason every Catholic has a duty and obligation towards his parish. The parish should be self-supporting in addition to contributing towards the funds of the diocese of which it is a part. This imposes a serious obligation on its pastor, and as dutiful parishioners we should always keep this in mind. Because of this the Ukrainian parishioner should lose no opportunity of contributing regularly to the support of his pastor, as, in fact, the laws of the Church oblige him to do.

The most fruitful and regular source of Church revenue is our offerings at Mass and other services. As a result habitual absence from these sevices by a parishioner may cause serious defections in the upkeep of his Ukrainian Catholic Church.

The dutiful Ukrainian Catholic should make it the regular practice to attend Mass on Sundays and on the Holy Days of Obligation in his own Ukrainian Catholic parish church. This is almost an axiom of parish loyalty. It is not always easy, because of business demands, to attend Mass on Holy Days in one's own parish church, but often a little extra sacrifice can make this possible by atending the earliest Mass, an effort which is always pleasing to God.

Unfortunately it is true that some Ukrainian Catholics make a habit of going to Mass in some neighboring Latin Church. This may be excusable in certain circumstances, but it is hardly commendable as a practice although the Holy See wants them to assist at Mass in their own Ukrainian Catholic Church.

It is true that the Holy Sacrifice is the same in one Catholic church as in another, but the point at issue is ethical and practical rather than theological. "After all," said a certain gentleman, "I can get into Heaven by one door as well as another." "Yes," replied his friend, "provided it's a door you recognize when you come to it."

Be loyal to your own parish at all times and on all occasions. It is your spiritual home. Support your church as your first duty. In this concentration of spiritual and moral effort you strengthen far beyond your knowledge, every unit in that Grand Army of Christ, the Church Militant. This is the will of God and His Church that you serve God and save your soul in the Ukrainian Catholic Church.

MARY TODAY

J. CHISHOLM

TODAY WE read about researchers in super power—of cyclotrons and betatrons where electric energy speeds electrons in ever increasing velocity around circular paths eventually to be discharged on some target. The uses to which these devices are applied are amazing— they are used in smashing atoms and indirectly in preparing the atom bomb—and yet there are more merciful ends. Lately these millions of volts have been applied to the human body to kill cancer and bring back health. —The most extensive of all Rosary Crusades has taken place, three great Western provinces, the Territories and Alaska were in the revitalizing throbs of the Crusade. Forty thousand lay apostles gave time and energy in trying to make it 100% for Our Lady. When completed, Father Peyton says one tenth of the world's surface will have been conscripted to fight in God's cause with the only weapon of real peace. Meanwhile throughout America, circulating around and around is the Fatima statue rousing parish after parish to fervor.

Strangely enough, the extreme point of the present efforts ends in a little point of Alaska, just three miles from poor godless Russia. Might we not hope that the "prayer energy" pulsing faster and more fervent through our land, may act like the discharge of the betatron, not to destroy but to pierce deep and clean and cauterize the cancer of hate and paganism. This happened once before. On Calvary a Roman guard stood beneath the dead body of Christ and plunged a spear deep into the Sacred Heart. From the wound came blood and water, most to be wasted on the earth. But at least into the soul of one, Longinus, the centurion, came the light and grace to change his heart that he could cry out with the glorious words; "O Christ, I believe." Today's effort is like another spear wielded by love, like a lancet in the hands of a gentle and skillful surgeon. It is probing close to the martyred Ukraine trying to cut into that huge diseased portion of the Mystical Body of Christ which the godless Russian materialism has so long nailed on a cross. Oh God, if this thrust be energized enough, given the force by the prayers of American to plunge deep and true, yes, even in that near corpse of a great country, the poisonous hate may be set free to drip out and away forever and that nation magnificent in its potentialities, will rouse again to life and shout to the world; "Christ, I believe."

LITURGY SHOWS SUBLIMITY OF EUCHARISTIC SACRIFICE

By Rev. James B. Hamblin

TO ONE who thinks of the Mass as just another prayer service, who does not appreciate that its sacred ceremonies surround the only sacrifice of the New Law, the Mass is a bewildering experience indeed. But to those who know what the Mass is, the sacred ceremonies are beautiful and inspiring.

The liturgy of the Mass, however, is not designed merely to please. It can also serve to teach, to impress on man's minds the great truths of the Eucharist. It will recall the words of St. John Chrysostom (d. 407): "Christ instituted the priestly liturgy... We always offer the same Victim, and not one lamb today, and another tomorrow, but always the same... As He that is sacrificed in many places is one Body, and not many bodies, so also there is but one Sacrifice."

He was not the first to use the sacred liturgy in order to impress on the faithful the sacrificial character of the Mass. St. Cyril of Jerusalem, for example, gives a detailed account of the liturgy in his *Epistle to Cecilia*: "After the spiritual sacrifice, the unbloody liturgy, is accomplished (i.e. the Consecration), we pray over this expiatory sacrifice." He mentions then at length the various intentions in which living and the dead are prayed for by the celebrant, "inasmuch as we believe that it will be of greatest profit to them if we pray for them in view of this holy and sublime sacrificial gift. We offer up Christ, who was slain for our sins, in order to propitiate the benevolent God for those who are already dead, and for ourselves."

In the Western Church St. Ambrose (d. 397) lays particular stress on the office of the Catholic priesthood to offer sacrifice. "We priests imitate Christ, as is our right, by offering the Sacrifice for the people; though we are poor in merits, we become worthy of veneration by the Sacrifice; for though Christ is not now seen offering, yet He is sacrificed on earth when His Body is offered."

St Augustine (d. 340) wrote extensively to show that in the New Testament all other sacrifices have been supianted by the Mass which is the "great and true mystery" of the Christian religion, and in which Christ is both the sacrificing Priest and the sacrificial Gift. Physically, He was offered but once, on the Cross; sacramentally, He is daily offered anew for all nations." Not extravagant, therefore, was St. Gregory Nazianzen (d. 389 who says of the priest that "he cleaves with an unbloody division the Body and Blood of the Lord, using a word for a sword." The priest, then, when he performs the sublime sacrifice, acts in the name of Christ, who says St. Gregory of Nyssa (d. 384), "offers Himself as a victim for our sakes, this Victim He sacrifices being at once the Priest and the Lamb of God."

SHALL I BE A NUN?

By Daniel A. Lord S.J.

IF the supreme object of life is to do God's will, no one is more uniformly in harmony with life's great purpose than the nun. She has made her vow that binds her will forever to the will of Christ, and she obeys the rules and her superiors for the sole reason that Christ said of the Church, which gives superiors their authority: "He that heareth you, heareth me." The voice of the rule or of the superior is simply the voice of God. Hence from the moment the bell rings for rising in the morning till it rings for retiring at night everything the nun does is the will of God. If she teaches philosophy to college seniors or the alphabet to primer classes, if she paints a beautiful Madonna or dusts the community room, if she sings an exquisite *"O Salutaris"* in the chapel or peels potatoes in the kitchen, if she rules a great religious order or waits on table, she is doing Christ's work and doing it because He wants precisely that particular work of her. And the knowledge that this is the case is a certain source of happiness.

Suppose that the holiest woman in the world does her very best work for the love of Christ; still she has not the assurance that every action of hers is done in accord with Christ's will. She may pick and choose her own work and her own way of doing that work. She has never made a vow which cannot be withdrawn and which makes her every action definitely willed for her by Christ. Though she may be doing individual actions for the love of God, she always gives Him individual actions, not her will or herself. As wise old saints have always put it, the good woman in the world generously gives God the fruit of the tree; the nun gives God both fruit and tree, from roots to topmost branches. The nun and her actions are wholly God's.

All this and of course her nearness to the Blessed Sacrament and the facility for spiritual exercies are the supernatural side of her happiness, but it is a happiness as unescapable as is the unhappiness which is the supernatural effect of sin. Add to these the natural happiness that flows into her life: absence of care, for the grinding struggle for existence never enters her life; God's special watchfulness over her bodily needs for the day, in time of sickness, during the period of old age; companionship with sympathetic and for the most part congenial souls; study and the friendship of books for the student, worth-while work for the active mind; the respect of the good and the trust and confidence of the needy. These enter naturally into the life of a nun, so naturally that she comes to accept them as the routine of her life.

WILL YOU JOIN CHRIST'S ARMY

IN THIS world there are two kingdoms, which are absolutely opposed to each other in their objects and in their means. The kingdom of God is the kingdom of love and peace. Its object is to make man here below like unto God through santifying grace and happy forever in the life to come. Opposed to this kingdom is the kingdom of Satan, which battles with implacable hatred against the kingdom of God. To drive God from the public life of men, to expel Him from the human soul is the purpose of the movement inspired by the "Prince of darkness" and propagated by his zealous emissaries.

At the head of the kingdom of God is Jesus Christ. His standard bears the inscription: "Patience in suffering and bearing one's cross." All those who follow this Leader and His principle shall become similar to Him. After a brief struggle and short sufferings they will enter the harbor of eternal happiness.

At the head of the other kingdom is Satan. On his standard are written: "Hatred and Unbelief." All those that follow this leader and his principles will become like him. After a short enjoyment of earthly goods and pleasures they will sooner or later be filled with despair, and will fall with their leader into the abyss of hell, where they will endure with him the most excruciating torments for all eternity.

The kingdom of Satan has always stood in opposition to the kingdom of God, and every time the children of darkness have made war against the children of light. The two opposing forces are constantly at work in our troubled world, contending for the mastery over the minds and hearts of men. The evil fruits of Satan are increasingly manifest throughout the world. On the contrary, the true followers of Christ stand strongly opposed to the diabolical influences. The holy priesthood stands in the first place, as a sturdy bulwark against the malice movement of the spirit of darkness. To the holy priesthood especially belongs the duty to stand in defence of the kingdom of God.

God wants brave boys to become priests and lead the people to victory. The task is great indeed but the reward is still greater, for all the soldiers of Christ will be crowned with eternal peace and happiness.

Boys if you feel Christ calling you to join the recruits of His army. please have enough courage to answer this calling. If you wish advice or information please write to:

Rev. Father Director
Box 355,
Roblin, Man.

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.: 387, Office 1785
Suite 10, Smith Block — Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК

ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, трете видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50

ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР $3.00
Книжка гарно оправлена, написав др. Кібзей. Гарні поради на ріжні хороби, в рідній мові. 735 сторін друку.

НАША РЕЛІГІЯ—Новий Катехизм уложена Всеч. о. А. Луговим ..... .25
В українській і англійській мові, трете видання. Дуже популярна.

ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .10
Має 40 великих, зворушаючих, символічних образів, та гарні науки.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK., CANADA

GIL PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S
PAINT SHOP
PHONE 238
YORKTON — SASK.

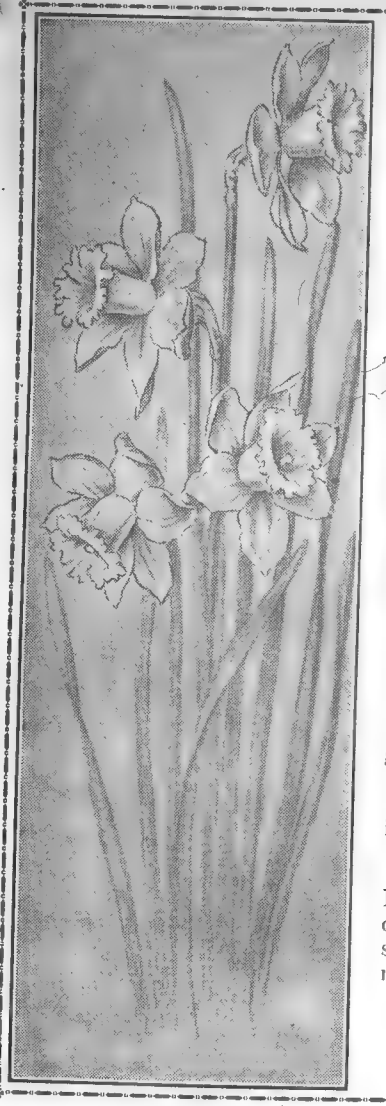

Spring Styles

are

Flower-Fresh

Flower-Bright

in

EATON'S

Spring and Summer

CATALOGUE

See the thrilling NYLON fashions – the scores of gay new prints— ...the smart informal casuals!

Page after page of exciting new styles at EATON'S moderate prices!

T. EATON Co SASKATCHEWAN LIMITED

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY
ЧЕРВЕНЬ Yorkton, Sask. JUNE, 1950

15¢

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одно число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single Copy 15c

Редактор — **Editor**

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ. — Rev. M. Schudlo, CSSR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор — **Manager**

Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ. — Rev. S. J. Shawel, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Subscription for 1 year to England: 17 Shillings
Передплата на рік до Англії: 17 Шілінгів

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

—— ЗМІСТ ——

РОЗВАЖАННЯ—Сторінка Братства Матері Божої Неустанної Помочі 1
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ 14
ЛЮБОВ ЗА ЛЮБОВ ..... о. Н. Копяківський, ЧНІ. 17
ЯК ЧАСТО НАШІ ПРЕДКИ ПРИЧАЩАЛИСЯ? ..... о. В. Іваньо 20
АВТОРИТЕТ БАТЬКА І МАТЕРІ ..... Іванна Петрів 22
ПРИГОТОВАННЯ ДО СВЯТОГО ПРИЧАСТЯ ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 25
ДІД АНДРУХ ..... Христя Денисиха 29
ЧЕТВЕРТА БОЖА ЗАПОВІДЬ ..... о. др. Іван Чинченко 32
НОВЕ ПОДРУЖЕ СХІДНЕ ПРАВО ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 35
СВ. ОТЕЦЬ ПАПА ПІЙ XII ..... о. І. Нагаєвський 37
ДОНЬКА ПРОВІДНИКА СОЦІЯЛІСТІВ ..... Яр. Ясенів 41
ХТО ТАКІ АНГЛІКАНИ? ..... о. С. Х., ЧНІ. 43
ВАЖЛИВА ПЕРСПЕКТИВА ..... о. М. С., ЧНІ. 47
UKRAINIAN CATHOLICS ..... Rev. M. Schudlo, CSSR. 49
THE FIRST HOLY YEAR ..... Rev. M. Schudlo, CSSR. 52
BLESSED AMONG WOMEN ..... Claude Kean, O.F.M. 54
AUTHORITY OF GOD ..... Rev. F. Syrianey 56
HAVE YOU A CHRISTIAN MENTALITY? .... Rev. M. Schudlo 57
EARTHLY EXISTENCE ..... Rev. F. Syrianey 58
CRIMES AGAINST MARRIAGE ..... The Liguorian 59
PREPARATION FOR MARRIAGE ..... Bro. S. Methodius, F.S.C. 60
THOUSANDS SEE GOOD FRIDAY PHENOMENA 61
FEAR OF WAR WILL REMAIN 62
SHALL I BE A NUN? ..... Daniel A. Lord, S.J. 63
YOU'RE WANTED! 64

СТОРІНКА ДЛЯ
БРАТСТВА МАТЕРІ БОЖОЇ
НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

РОЗВАЖАННЯ

"Іже ність со мною, на мя єсть."

ЦЕ слово Ісуса Христа, і цими словами Ісус Христос хоче сказати, що коли хто отверто й рішуче не стоїть при Нім, отверто й рішуче не живе по Його законах, той тим самим є Його противником, держить з Його ворогом—дияволом.

Так ніхто не може бути незалежним; кожний мусить бути чиїмось рабом-невільником: або невільником Христовим або невільником диявола.

Щасливі ті люди, що можуть собі сказати без самообману: "Я раб Господній, я раба Господня." Правда, вони рабами, вони не свобідні, вони звязані законом Господнім, вони не можуть жити після волі свого зіпсутого серця, ані після прикладу злобного світу чи підщептів злого духа, однак в своїм рабстві вони чуються дуже щасливі. Отже ярмо Христове солодке, а тягар Його легкий. Любов Бога так осолоджує всякі гіркості в службі Бога, що кожний вірний слуга Христовий може сказати зо Святим Апосотлом Павлом: "Преізобилую радостію"—я відчуваю надмір радости. Дорога життя святого Апостола Павла не була вистелена рожами. Він сам признається, що пять разів був битий буками, а три рази різками; раз камінували його, а три рази він топився на морі. Скільки інших трудностей він мав в своїм житті та в яких небезпеках він бував, то лиш він і один Бог Святий знає. Однак всежтаки він чувся понад міру щасливий, бо Господь Бог потішає своїх вірних слуг.

Ця потіха це тільки передсмак тих потіх, що Господь Бог приготовляє для своїх любимців у вічності, а потіхи вічности такі безмежні, що Святий Апостол Павло каже: "Око людське не бачило, вухо не чуло, чоловікові ні на гадку ніколи не прийшло, яку радість приготовляє Господь Бог для тих, що Його люблять."

Направду-направду, щасливі ті люди, що можуть собі сказати без удавання: "Я раб Божий, я раба Господня."

Зате оплакування гідні ті люди, що далися замотати в сіті диявола, сталися його добровільними рабами.

Правда, рабам диявола про око дуже легко живеться. Отже вони свобідні, не звязані жадним законом, вони живуть як їм серце каже. Однак ця їхня свобода страшно коштує їх. "Ність мира в костех моїх от лица гріх моїх."—Нема спокою в моїх костях задля моїх гріхів, скаржився пророк Давид, коли він з легковаженням Божого закону пішов на службу диявола. "Нема спокою в моїм серці, відколи я пустився на злу дорогу"—так мусить кликати й кожний інший беззаконник, кожний інший раб Сатани. Ця внутрішня тривога є лиш передсмаком тої невисказаної тривоги, що жде раба диявола в вічності. Святий Йоан Золотоустий каже: "Око людське не виділо, вухо не чуло, ані ніхто навіть не здогадується, яка страшна судьба чекає в вічності того, що не служить Богові, але його противникові—дияволові."

Тому будьмо розважні, служім Христові в дочасності, щоби з Ним панувати в вічності.

МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ:

Перепросити Серце Христове за гріхи світу.

Смертельний гріх це наче б обридлива, чорна пляма, що кидається на Божество. Ця пляма розтягається по цілім Бозі, й тому вона стається безмежною, як сам Бог. Кожний смертельний гріх це отже безмежна зневага завдана Господу Богу, й тому він таке страшне зло, що в його обличчі блідне-зникає всяке інше зло.

Пошесть, землетрус, потоп, пожежа, голод, війна тощо, це напевно страшне лихо, однак це є лихо, що відноситься тільки до певної околиці, до ограниченого числа людей, це лихо ограничене. Тимчасом гріх це лихо заподіяне Богові безконечному, це лихо неограничене, лихо, з яким не може рівнятися жадне інше лихо на цім світі. На таке лихо справедливий Бог не може глядіти обоятно; Він мусить карати, й Він карає ріжними карами дочасними, а коли це не помагає, то й вічними.

Це сказано тільки про один смертельний гріх.

А тепер возьмім під увагу, кільки то смертельних гріхів поповняється щоденно по цілім світі, особливо в нинішніх часах! Безвірство, ненависть Бога й ближнього, переслідування Церкви, разяча несправедливість, лож, неморальність, тощо, наче густий, вонячий дим безнастанно бухає до неба й визиває пімсту Божу. Тягар цієї Божої пімсти відчуває тепер цілий світ, а що жде цей нещасний світ у майбутньому, то лиш оден Бог всевідуючий знає.

Відвернути можна цю грядучу пімсту Божу тільки щирим каянням і горячою молитвою. Каймося отже, а особливо цього місяця червня молімся горяче. В своїх молитвах перепрошуймо зранене Христове Серце за гріхи свої й чужі, просім ласки поправи життя і витривання в добрім, і Господь милосердний дасть, що справедлива рука Божа, високо піднесена до удару, пощадить нас.

Тож молімся-молімся-молімся, бо хто молиться, спасеться, хто не молиться, пропаде дочасно й вічно.

ПРИГАДКА ЧЛЕНАМ БРАТСТВА МАТЕРІ БОЖОЇ

Хай кожний член—кожна членкиня Братства Матері Божої памятають про те, що вони є власністю Матері Божої, її слугами, її невільниками, а Пречиста Діва—їх Пані, їх Опікунка, їх Мати. Хай вони не забувають, що вони як члени й членкині Братства мають важні обовязки, що справді не обовязують під гріхом, але всежтаки треба їх конечно пильнувати. І так, не можна забувати, що кожного вечора й ранку треба відмовляти три Богородице Діво в честь Небесної Неньки. Кожного місяця треба прийняти Святе Причастя, рівнож в честь Пречистої Діви. В день місячного Св. Причастя можна зискати повний відпуст. В тій цілі треба по Причасті відмовити 5 Отче Наш і 5 Богородице Діво в наміренні Святішого Отця.

Дуже проситься всіх членів, щоб про те все памятали так, щоб їх членство було живе, а не тільки папірове.

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВ. МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Надзвичайно гарна книжка, 96 сторін друку з 40 великими, зворушаючими символічними образками та науками. Принесе вона Вам велику духовну користь.

ЦІНА З ПЕРЕСИЛКОЮ тільки 50с

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

НАША РЕЛІГІЯ

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Це книжка уложена Всеч. о. А. Луговим в українській і англійських мові, третє поправлене видання. Дуже популярна і приступна. Надається для шкіл і катехитичних курсів, для дітей і старших. Саме імя Всеч. Автора вже говорить само про себе. —Замовляйте для кожної Вашої дитини й для шкіл.

Ціна 25с — з пересилкою 30с.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ЕВХАРИСТИЙНИЙ КОНГРЕС УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ КАНАДИ

Винипег, Ман., 30 червня, 1 і 2 липня, 1950

ПРОГРАМА

Перший день—пятниця, 30 червня 1950 —ІДЕОЛЬГІЧНИЙ ДЕНЬ КОНГРЕСУ

Рано 8.30: Читана Служба Божа в катедрі св. Володимира і Ольги. Править Преосв. Кир Андрей в асисті численного духовенства, привіт і благословення для Конгресу.

Год. 10.30: Роял Александрія Готель—реєстрація делеґатів і гостей, спільна і поодинча після організацій: БУК, ЛУКЖ і УКЮ. Рестрація $1.50. Кождий дістає: а) Звіт Централі, б) Звіт Дієцевальної Референтури Іміґрації, в) Програму Конгресу, г) Проект рішень і ґ) стяжку.

Пополудні—Перша сесія Конґресу—спільна.

2 год. Председатель—представник Саскачевану, писарів вибирається на місці.

Отворення Конґресу—Преосв. Кир Андрей—молитва. Вступні слова ВПреосв. Архієпископ Василій Ладика.

ПРИВІТИ визначних мужів: представника короля, премієра Манітоби, посадника міста, представників східної і західної Канади. Привіти духовних осіб. Сих мужів покликає і представляє Конґресові радний міста Винипеґу, Славко Ребчук. Вибір комісій: номінаційної і резолюційної. Висилка телеґрам: Св. Отцеві, кардиналам, королеві...

ДОКЛАДИ— 3—5.30: "Значіння Евхаристийного Конґресу і наша участь в ньому"—ВПреп. о. протоігумен др. М. Германюк, ЧНІ.

2) "Наша Церква—Велит Мученик"— др. В. Казимира.

3) "Завдання Української Католицької Церкви в Канаді"— Преосв. Кир Ніль Саварин, ЧСВВ., Єпископ Ординарій Західної Канади.

Дискусії.

Вечера приватно.

ВЕЧЕРОМ: 8 год.: Роял Александра Готель.

Друга сесія Конґресу—спільна.

Доклади: "Дороги і цілі Католицької Акції—практичне переведення в наших організаціях: БУК, ЛУКЖ і УКЮ"— о. др. В. Кушнір.

Осібні сесії поодиноких організацій—вибір номінаційної і резолюційної комісій поодинчих організацій.

Другий день—субота, 1 липня, 1950— ОРҐАНІЗАЦІЙНИЙ ДЕНЬ КОНҐРЕСУ

РАНО: 8 год.: Читані Сл. Божі по всіх церквах Винипеґу.

9 год. Роял Александра Готель—Конференція редакторів українських католицьких часописів Канади.

10 год. Роял Александра Готель: Домініяльні Збори організацій: БУК, ЛУКЖ і УКЮ в осібних салях; програмовий реферат, дискусії, звіт праці, вибір домініяльних зарядів, резолюції, пляни на будуче.

ПОПОЛУДНІ—2 год. Роял Александра Готель.

Трета сесія Конґресу—спільна.

Председник Східнього Екзархату.

ДОКЛАДИ: 1) "Дотеперішні осяги Централі Українців Католиків Канади" — президент Централі, В. В. Валл.

2). "Діти наше майбутне" — о. С. Іжик.

3). Звіти Централі—а) Загальний — І. І. Новосад, писар Централі;

б). Дієц. Референтури Іміґрації— о. сот. С. Семчук.

4). "Преса—закупно друкарні" — о. Р. Добрянський.

Одноразовий дар на цілі Централі і збірка уділів на друкарню "Єдність."

Дискусії.

Слово від Східнього Екзархату.—Преосв. Кир Ізидор Борецький, Єпископ Ординарій Східної Канади.

Вибір—проголошення і затвердження урядників Централі.

ВЕЧЕРОМ— 7 год.: Спільний бенкет, Роял Александра Готель, господар бенкету представник Альберти. Святочне слово о. ігумена Каменецького в честь нашого Архієпископа. Відповідь нашого Ювилята.

9 год.: Сповіді учасників Конґресу по всіх церквах Винипеґу.

Третий день Конґресу—неділя, 2 липня —ЕВХАРИСТИЙНИЙ ДЕНЬ КОНҐРЕСУ

РАНО: 8 год.: по всіх церквах Винипеґу лише одна читана Сл. Божа. Спільне св. Причастя усіх вірних на Архієрейській Сл. Божій.

9.30 год.: Площа спортового товариства CI-IO-EH-CI. Арлінґтон і Сінклер, ПОЛЕВА Архієрейська Служба Божа, править ВПреосв. Архієпископ Кир Василій Ладика, з другими нашими Єпископами, Кир Нілем, Кир Ізидором, Кир Андреєм. Присутні також Архієпископи лат. обряду: ВПреосв. Архієпископ Кабана з Ст. Бонифас, Ман., ВПреосв. Архієпископ Мирей з Винипеґу і другі Владики.

Проповідь, по англійськи, виголосить Апостольський Делеґат, Преосв. Ів. Антоніютті.

Проповідь, по українськи, виголосить Преосв. Кир Амврозій Сенишин, Єпископ Помічник зі Зх. Держав.

Підчас Сл. Божої будуть сповідати численні священики, так, щоби якнайбільша присутніх приступили до спільного св. Причастя.

Відчитання молитви св. Року.

12. год.: ЕВХАРИСТИЙНИЙ ПОХІД, з площі, вулицями міста, до трох церков: св. Покрови, св. Николая і катедри св. Володимира і Ольги.

ВЕЧЕРОМ: 8.30 — Концертова сала Плейґавз:

Святочна Академія, в честь Евхаристийного Христа.

Закінчення Конґресу.

ВИШКІЛЬНИЙ КУРС КУЛЬТУРНО-ОСВІТНИХ ПРАЦІВНИКІВ

Отсим подається до відома нашого широкого загалу Канади, що в Винипеґу, Ман., відбудеться від 3 до 29 липня, 1950, Вишкільний Курс Культурно-Освітніх Працівників.

Курс відбудеться заходом і старанням БУК-а Дієцезального Екзархату.

Місце курсу—катедральна сала, катедри св. Володимира і Ольги в Винипеґу.

Виклади будуть відбуватися рано від год. 9-12 і вечером від 7-10.

Ціль курсу—подати курсантам у простій та легкій формі практичну підготовку як провадити культурно-освітну роботу по наших читальнях, салях, церковних домах при наших парохіях.

Курсантами можуть бути наші хлопці і дівчата від 14 року життя в гору, найкращий елемент по наших парохіях і такі, що знають українську мову в письмі і слові.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

ОВИД

HORIZONTE

український ілюстрований журнал

Видає Микола Денисюк

Умови передплати:

(Подаємо піврічну і річну передплату): Аргентіна— 5,— і 10,—пез., Англія і Австралія 5/6 і 11/—шіл, Франція 220,—і 400,—фр. фр. США, Канада і ін. країни: 0.80 і $1.50.

Жадайте показових примірників для себе і Ваших знайомих.

Адреса Видавництва

Editorial
MYKOLA DENYSIUK
c. Curapaligue 790 — Buenos Aires
Rep. Argentina

Helen Hatalay
Arran, Sask.

Stella Adams
Arran, Sask.

Betty Perepeluk
Pelly, Sask.

—— ВЕЛИКИЙ КАРНАВАЛ У.К.Ю. В АРРАН, САСК. ——

Дня 18 травня, 1950, в Празник Вознесення ГНІХ відбудеться в парохіяльній галі в Арран, Саск., ВЕЛИКИЙ КАРНАВАЛ УКЮ на сплату довгу, що ще тяжить на новозбудованій резиденції для священика в Арран. З нагоди цего карнавалу напишу дещо більше про Арран та працю в нашій парохії, бо ці речі можуть бути цікаві ширшому загалові наших вірних, а навіть заохотою до подібної праці. Містечко Арран подібне багатьом іншим місточкам в північно-степових провінціях. От—залізна дорога (CNR), кілька шторів, кілька елевейторів —звичайність.

Але воно в дечому й зовсім відмінне.

На його вулицях лунає переважно українська мова. Найзамітніший будинок—Українська Греко-католицька Церква, а від півроку й резиденція для пароха цієї Церкви.

В тих будинках-твердинях зосереджується не тільки наше релігійне життя, але й культурно-національне.

Парохія числить около 70 членів. На Богослуженнях, якщо добрі дороги, то бувае багато вірних, часом навіть величава церква не може всіх змістити.

Члени—не такі "паперові," але практикуючі, цего року майже в 100 процент відбули Великодню Сповідь.

Парохіяльні, а то й інші підприємства —сходини відбуваються переважно в нашій галі. Від осені маємо "шов-машину" і в кожну суботу та в кожний понеділок висвітлюються гарні фільми. Зазначу, що в Велику Суботу—шову не було. В цей вечір віруючі люди були при Божому Гробі.

При парохії діють наші організації. Ефективною працею зазначили свое існування так ЛУКЖ як і УКЮ.

Надія парохії, а дальше і нашої Церкви—це УКЮ. Наш відділ тепер при великій праці—бо ж ось, ось Великий Весняний Карнавал.

Цей кранавал, це вже другий на резиденцію для священика. Тамтого року Королевою Карнавалу була п. Михалина Филипович з Арран-Весна. Хто буде цего року? Побачимо. Є пять кандидаток —дві з Арран, дві з Арран-Весна, одна з Пеллей.

Наше УКЮ молоде не тільки літами своїх членів, але й часом свойого існування, бо ледви півтора року йому, але працює гарно. Два Карнавали—це ще не всьо. Може важнішими точками є—два Шевченківські й два Листопадові Концерти.

Для доповнення цего короткого начерку про Арран, слід підчеркнути гарну жертвенність деяких членів-піонірів нашої парохії. На перше місце безперечно себе поставив п. Теодор Гусак. Немае складки, щоби цей добрий чоловік проминув. А жертвує—не так про "око людське," а потім балакае, балакае! Але п. Т. Гусак дае щиро, зо серця, знаючи, що тим причинюється до потрібного, великого діла для нашої Церкви, або нашого Українського Народу. Звичайно ще й других заохочуе до пожертв.

Тамтого року п. Анна Гаталай зробила велику пожертву ($150.00) на закупно фелона. А останньо п. Михайло Кивалюки пожертвували 80.00 на золотом ткані обрусі на престоли.

Приемно й корисно згадати проробленну працю в Арран, а ще приемніше замітити, що на майбутне треба сподіватися дальшого зросту нашої церковної громади та повищення її праці для більшої

Anne Zachary
Benito, Man.

Helen Boyko
Arran, Sask.

слави Бога й майбутнього Українського Народу.

На закінчення заклик до Молоді:

Дорога Молоде з північного Саскачевану й північної Манітоби! Приїдьте численно на ВЕЛИКИЙ КАРНАВАЛ УКЮ в Арран,—в дні 18 травня!

Приїдьте всі—молодші й старші. Певно будете вдоволені!

о. Юга.

ВИЙШЛА З ДРУКУ...

Велика книжка духовних наук-проповідей—

БОЖЕ СЛОВО

НЕДІЛЬНІ І ПРАЗНИЧНІ НАУКИ
(На всі Неділі і Свята)

ВСЕЧ. о. ЕВГЕНА МАЦЕЛЮХА

Це гарна книжка великого формату, в обемі 368 сторін виразного, читкого друку на доброму книжковому папері. Гарно ілюстрована. — Містить в собі також вірші-поезії автора на різні празники року.

ЦІНА книжки в мягкій оправі $5.00

Можна буде набути цю книжку у твердій оправі в автора.

Замовляйте на адресу:
Rev. Eugene Maceluch, 820 Pond View, Riverhead, L. I., N. Y.
або просто в друкарні:
The Redeemer's Voice, Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

ТИММЕНС, ОНТАРІО

Багато читачів Голосу Спасителя одержали цеї зими базарові книжечки української греко-католицької церкви в Тимменс,, з проханням розпродати їх поміж своїх приятелів і знакомих, та тим способом прийчинитися до будови, яку ця скромна громада почала останнього літа —і не була в силі довінчити.

Мусимо признатися, що шановні читачі дуже сердечно відіеслися до цеї справи, і помогли нам до тої міри, що майстри уже зачали роботу і за місяць часу, долішна частина церкви, себто галя під церквою, буде укінчена. Іти до гори і вбудувати цілий будинок— ми ще не всилі.

В особливійший спосіб дякуємо тим всім, котрі купували тікети—продавали другим та своїми щедрими жертвами помогли нам. Нехай Господь нагородить їх стократно—а ми будемо молитися за них.

Дня 25 березня відбувся базар і тягнення щасливого але тільки одного-однісінького льоса. По довгім мішанню тікетів, один ірляндський священик взяв з поміж людей одну малу чотирилітну українську дівчинку, і попросив щоби вона витягнула один папірець.

І ось щаслива доля припала Анні Чернійчук з Ватерфорд, Онт., сімнайцять літній дівчині панства Максима Чернійчука. На знимці бачимо, як о. Григорій Шавель ЧНІ., передає щасливій і усміхненій дівчині ключі від авта, котре вона виграла.

Всім що розкуповували тікети ще раз щиро дякуємо а Анні Чернійчук бажаємо всего найкращого.

о. Гр. Шавель.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ
ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

ВРОКСТОН, САСК.

Тяжко приходилось нашим поселенцям тому 50 років осідати у Канаді серед грубих і диких лісів/та заробляти на свій щоденний хліб. Але те, що їм давало сили до поборювання тих трудів, це була глибока віра, та свята католицька віра, що її принесли зо старого краю. Рівнож

Бл. п. Михайло Перепелюк

любов до своєї греко-католицької Церкви кріпила їх сили в боротьбі проти завзятих безвірків.

Дня 11-го березня, 1950, перестався із цього світу у 88-році життя бл. п. Михайло Перепелюк, один з найстарших піонірів околиці Врокстону. Перебув він всілякі хуртовини й бурі безвірків та мужньо витревав при католицькій Церкві до смерти. Визначався великою побожністю й жертвенністю для святої Церкви.

Покійний походив родом з села Яблонова, п. Гусятин. До Канади прибув в 1898 р. разом із женою Марією та осів зразу у Шол Лейк, Ман., потім за рік перенісся на свій гомстед в околиці Врокстону. Був він широко знаний і всіма люблений. Примірно виховав семеро дітей, так, що навіть одна його донька є монахинею у Згромадженні Сестер Служебниць.

Похорон відбувся дня 13 березня в церкві св. Володимира й Ольги, Врокстон, Саск., в котрій довго дякував. Похоронні богослужения мав Пр. о. Павло Малога, ЧНІ. Тлінні останки поховано на місцевім цвинтарі біля церкви.

По похороні всі люди поїхали до хати покійного Михайла на обід. При тій нагоді вони вложили скромну суму $9.42 на пресу Голосу Спасителя. Всім жертводавцям складаємо щиру подяку а покійному Михайлові нехай буде вічна память.

Учасник.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

21. квітня ц. р. упокоївся в Бові наш добрий парафіянин Церкви Пресвятої Трійці, Гудів, Саск., що обслуговують оо. Редемптористи із Айтуни.

Цей старий піонір і член нашої Церкви це п. Тимотей Скочеляс.—Сливе два роки хорував він і немало мучився. — Покійний був добрим парафіянином і великодушним працівником, що гаряче любив свою рідну Церкву та всіма силами помагав їй.

Похорон відбувся при численнім здвизі народу 24. квітня ц.р.— Прощальну проповідь сказав Пр. о. М. Щудло, ЧНІ., що недавно прибув зо Штейтів заступати одного хворого Отця.

По похороні був спільний обід, на якому учасники зібрали 13 долярів на фонд Голосу Спасителя та Українських Вістей.

Ось імена жертводавців: По 1.00: Ст. Мачух, Іван Фашек, В. Мадук, Ол. Скочиляс, В. Іваньцьо, Й. Клеха, Й. М. Березюк.— По 50ц.: М. Клеха, С. Смук, А. Чорний, Й. Крет, Д. Юристин.—По 25ц.: В. Крет, І. Вустенний, М. Березюк, Й. Новаковський, М. Гарасевич, Є. Конечний, П. Мачух, Й. В. Мадук, Й. Фошек, В. Крет, Й. Мадук, Д. Кіц.— Всім жертводавцям щиро дякуємо, а Шановній Родині, Жінці, Дітям і Внукам висловлюємо щирі кондоленції.

ПОДЯКА П. КОНОВАЛЬЧУКА

На 31-го березня прибув я до санаторії. Всеч. о. Фляк, як не помиляюсь, мав Св. Божу і деякі пацієнти та робітники приступили до св. сповіди і приняли св. Причастя. Дуже Вам, Отче Фляк, ми всі вдячні. Вас Сам Господь прислав нам і мали нагоду сповнити християнські обовязки. Жаль мені, що не більше як 10 людей взяло участи. Можна сказати що раз в рік і навіть тої нагоди всі не використали. Сподіюсь, що слідуючий раз, як священик відвідає санаторію, то всі підуть вислухати Божого Слова.

ВАТЕРФОРД, ОНТАРІО

Посмертна Згадка

В квітну неділю ранесько, 2-го квітня ц.р. померла в лічниці в Симко, Онт., Агафія Скобленюк, проживши 68 літ. Покійна Агафія, в дому Филипович, з села Іване Золоте, повіт Заліщики, в товаристві свойого мужа Николая Скобленюк,

бл. п. Николай і Агафія Скобленюк

що помер 4. грудня 1948 р., приїхали до Канади 1903 р. й поселились біля Тойстой, Ман. У 1908 р. переселились до Бюкенен, Саск., і тут фармарували до 1924 р., коли переїхали до Симко, Онт., а 1927 р. пересилились до Ватерфорд, Онт. Гаразділ піонірів українського поселення добре завзали по різних місцях Канади. Померлі Николай і Агафія визначались великою побожністю й були членами основниками української католицької церкви Пресв. Серця Христового в Ватерфорд, читали добру українську пресу та складали жертви на добрі інституції. Любов до св. Церкви й народу передали своїм 9-ом дітям, що ними Господь Бог їх обдарив. Їх син Степан помер в 1939 р., а всі другі сини й донъки вже подружені. Велике число народу та трьох Отців: Р. Хомяк, С. Ширий і Гр. Новак ЧНІ. взяли участь у похоронних Богослуженнях. Проповідь сказав о. Роман Хомяк, ЧНІ. В часі поминального обіду, що відбувся в парохіяльнім домі, п. ерентій Йосип Монастирський гарною промовою заохотив присутних до жертви на добрі ціли. Жертвували: По 2.00: Й. Скобленюк, В. Ржан, Ст. Харій і Д. Скобленюк. По 1.00: О. Филипович, Т. Гуменюк, Й. Монастирський, А. Ковальчук, Г. Дзьобко, О. Тарбас, В. Шелегій, В. Скобленюк, М. Гуменюк, С. Кварків, Г. Гуменюк, о. Р. Хомяк, М. Топоровський, В. Мот, Ф. Хортюк, Гр. Шабатура, Гр. Михайлишин, Н. Жанський, Д. Бенько. По 50ц.: П. Гуменюк, І. Дзьобко, М. Дзьобко, Н. Жанська. Дрібними жертвами 1.00. Разом зібране $30.00. Родина померлих розділили ці жертви 15.00 на сироти в Айтуні, Саск., 5.00 на сироти в Анкастер, Онт., 5.00 на пресовий фонд "Нашої Мети" та 5.00 на Голос Спасителя. Усім жертводавцям цира подяка за ласкаві жертви, а померлим Вічная Память!

ГАЄС, САСК.

З ювілею на добру пресу

День 22. січня ц.р. належить до памятних і дуже приємних днів для п-ва Мелянії і Михайла Кукурів, бо того дня зїхалися до їх дому їх діти, родина і сусіди, щоб привітати їх і поґратулювати їм з

П-во М. і М. Кукури.

нагоди 40-літнього ювілею їх подружнього життя. Підчас смачного обіду їх внучка Зоня вручила їм гарний дарунок. Потім діти і делякі з гостей побажали ювілятам доброго здоровя. По многоліттєвію на заклик самого ювілята п. М. Кукури переведено збірку на нашу пресу, яка принесла $31.50. Ці гроші рішено поділити рівно між "Українські Вісті," "Будучність Нації" і "Голос Спасителя." Жертвували: М. Кукура 10.00; Андрій Кукура 5.00; Б. Мілявський 2.00; Дм. Гуска 2.00; по 1.00: В. Юник, М. Піхлик, Ст. Гулька, М. Мацала, П. Кукура, І. Гліва, І. Гулька, М. Парсей, П. Секундяк, А. Кукура, Н. Гулька, п-і І. Гулька; Н.Н. 50ц. Разом $31.50. Всім жертводавцям щире спасибіг, а нашим ювілятам бажаємо при кріпкім здоровлі многих літ!

Гість.

ПОДЯКА ЗА ЖЕРТВИ

НА НОВУ ЦЕРКВУ В ЙОРКТОНІ

Жертви на нову церкву зложили слідуючі добродії:

М. Груш, Сіфтон	1.00
П. Кусій, Мондер	1.00
А. Осада, Мондер	1.00
А. Рубінський, Лийдон, Миш.	1.00
К. Залітач, Йорктон	2.00

Хай добрий Ісус стократно винадгородить цих добродіїв за їх жертви.

ПОШУКУВАННЯ

Пошукую Кушніра Івана, селе Годвинні, повіт Рудки. — Моя адреса:

Horus Michel,
Caserne Burge, N. 3,
Marhange, Moselle, France.

Сірко Теодор зі с. Боберки п. Турка пошукує свого батька Сірко Григорій. Вони перебували в Канади, і вони мають великий склад автів.

Трох. Ярослав зі с. Мартинова Старого, син Михаїла Трохи пошукує родичів і знайомих в Канаді.

Tracz Jaroslaw,
D.P. Lager Spittal,
Barak No. 17-a, Post Spittal
a-Drow, Austria.

ЖЕРТВИ

НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Складаємо найщирішу подяку всім дорогим приятелям та передплатникам, що надіслали свої щедрі жертви на нову друкарську машину для Голосу Спасителя. Слідує дальша ліста жертв:

пані Ольга Міч, Шол Лейк	2.75
Ілія Шевшук, МекНат	1.00
Артим Ковак, Гирнзей	1.00
Боднарчук Стефан, Канора	.50
Михальчук Юліян, Ярослав	.50
Шпатух пані Марія, Габбард	1.00

ПРЕС ФОНД

ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Зложили слідуючі:

Котович Филип, Кукс Крік	2.00
Тонущак пані Ів., Алонза	1.00
Косцільник Ів., Торгілд	1.50
Гнесько Василь, Монтреал	1.50
Гричів Єлена, Баскетенав	.50
Збірка з нагоди похорону Перепелюка, Вроктон, пер. о. П. Малюга	9.42
І. Н. Кретт, Винипеґ	1.00
Нагнибіда Кирило, Арран	.50
Вишинський В., Виндзор	.50
Збірка з нагоди похорону бл. п. Агафії Скобленюк, Ватерфорд, переслав о. Р. Хомяк, ЧНІ.	5.00
Знак пані Анна, Монтреал	.50
Ґерун Теодор, Ванкувер	.50
Стельмах Мих., Оттава	.50
Збірка на ювілею панства Кукури Гаєс, передав п. Д. М. Гуска	10.50

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА МІСЯЦЬ ЧЕРВЕНЬ, 1950

НОВИЙ СТИЛЬ—

4. Нед. 1 по Сош., Всіх Святих: Гл. 8, Єв. утр. 1. Сл. Б.: Ап. 330, Єв. Мат. 36.

11. Нед. 2 по Сош., Празн. Пресв. Евхаристії: Єв. утр. Ів. 24. Сл. Б.: Ап. 149, Єв. Ів. 25. Похід з Найсв. Тайнами до приготованих 4-ох престолів.

18. Нед. 3 по Сош., Празн. Серця Ісусового: Сл. Б.: Ап. 306, Єв. Ів. 9 і 10.

24. Субота 4 по Сош., Різдво св. Івана Хрестителя: Сл. Б.: Ап. 112, Єв. Лук. 1.

25. Нед. 4 по Сош.: Гл. 3, Єв. утр. 4. Сл. Б.: Ап. 93, Єв. Мат. 25.

29. Четвер, 5 по Сош., Верховних Ап. Петра й Павла: Сл. Б.: Ап. 193, Єв. Мат. 67.

СТАРИЙ СТИЛЬ—

Від 4-го аж до 18-го включно разом з новим стилем,

25. Нед. 4 по Сош.: Гл. 3, Єв. утр. 4. Сл. Б.: Ап. 93, Єв. Мат. 25.

ПОМОЖІТЬ ВИХОВАТИ

СВЯЩЕНИКА — МІСІОНАРЯ — ПРОВІДНИКА!

Свої жертви на фонд виховання будучих священників- місіонарів- провідників нашого українському народу переслали:

БРИТІЙСЬКА КОЛЮМБІЯ: М. Панасюк 3.

АЛЬБЕРТА: Н. Пашкевич 2.00.

САСКАЧЕВАН: По 2.00: Ів. Музика, Ст. Ковак, А. Цюпик. П. Олексевич 3.00; М. Ільницька 5.00. Теодор Бадель 50.00.

МАНІТОБА: Й. Прокович 1.00; В. Кузик 2.00.

ОНТАРІО: По 1.00: Л. Мізунь, В. Довгань. По 5.00: П. Пришляк і Н.Н.

Хто слідуючий?— Щиро дякуємо всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай Пресвяті Серця Ісуса й Марії стократно винагородять добре серце жертвенних людей.

оо. Редемптористи,
Семінар Божої Матері,
Ватерфорд, Онтаріо.

ПОВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Адміністрація Голосу Спасителя повідомляє всіх Шановних Читачів і Читачок Голосу Спасителя, що тут можна дістати прегарні образці з молитвами Папи Пія XII: МОЛИТВА НА СВЯТИЙ РІК 1950, і ПОСВЯТА НЕПОРОЧНОМУ СЕРЦЮ МАРІЇ.

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

ЗЇЗД УКЮ В РОБЛИНІ МАН.

28-го — 29-го ТРАВНЯ, 1950

НЕДІЛЯ, 28 ТРАВНЯ

10.30 рано: Співана Служба Божа.
3. попол.: Реєстрація Делегатів
4.30: Нарада Делегатів.
5.30: Вечера Делегатів.
7.00 вечером: Молебень, Проповідь, Суплікація, Св. Сповідь.
8.30: З'їзд— Відчити, Привіти, Дискусії. Запрошені бесідники з Винипегу, з Йорктону та околиці.

ПОНЕДІЛОК— 29-го ТРАВНЯ

6.30—7.30—8.30 рано: Читані Сл. Божі.
10.30: Співана Служба Божа, Проповідь. Співає Хор з Йорктону.
12.30: Обід в міській Арені.
2.00: Пікнік УКЮ.
6.00: Вечера в міській Арені.
8.30: Концерт, Коронації і Забава.

——— ВСІХ ЗАПРОШУЄТЬСЯ! ———

ЕВХАРИСТИЙНИЙ КОНГРЕС УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ КАНАДИ

Обіжник ч. 1.

Заходом Централі Українців Католиків Канади, відбудеться в днях 30 червня, 1 і 2 липня, 1950 (пятниця, субота і неділя), в Винипегу, Ман., Евхаристийний Конґрес Українців Католиків Канади.

Участь в Конґресі візьмуть Ординарії і Духовенство трьох наших Екзархатів Канади, як рівнож члени і представники пятьох доміняльних орґанізацій: БУК, Брацтва св. о. Николая, Ліґи Українських Католицьких Жінок, Українського Католицького Юнацтва і Місійного Товариства св. Йосафата. Крім сього до участи запрошені визначні гості зі Зм. Держав, як також і весь український католицький загал Канади.

Метою Конґресу є: віддати поклін Евхаристийному Христові в Святому Році, скріпити орґанізаційне життя Українців Католиків Канади і вшанувати 20-ліття Єпископства Їх Ексцеленції ВПреосв. Архієпископа Кир Василія Ладики.

ВАЖНЕ!—**До наших дорогих передплатників: Якщо присилаєте відновну своєї передплати, або як міняєте свою адресу, просимо ПОДАТИ СВОЮ СТАРУ АДРЕСУ, щоб обминути непотрібних помилок з того приводу. Повідоміть нас відразу про свій новий адрес, щоб ми не висилали Голосу на адресу, де Вас вже нема.**

Великий Відпуст

З НАГОДИ СВЯТОГО РОКУ
НА ЧЕСТЬ МАТЕРІ БОЖОЇ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ, В

ЙОРКТОНІ, САСК.

В ДНЯХ 6. — 7. — 8. ЛИПНЯ, 1950

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1) Маю сусіда, що самовільно перейшов на латинський обряд, бо каже, що український, греко-католицький обряд це європейський, а латинський це американський. Чи це правда? Чи вільно змінити обряд?

Рішення Апостольської Столиці строго забороняють самовільно змінити обряд і переходити з греко-католицького на латинський. Хто самовільно змінює обряд, той напевно не без гріха перед Богом, бо він погорджує рішеннями Церкви Христової, яку кожен християнин повинен слухати: **Якщо ж Церкви не послухає, нехай буде мов поганин і митник.**

Наш обряд такий самий європейський і американський, як і латинський. Обидва обряди прийшли з Европи... Сядь тут пригадати, що Христос уродився на Сході, що християнство зачалося на Сході, що Апостоли були східні люди, та що грецьку Службу Божу відправляли в Римі аж до третього століття, бо аж тоді переклали грецьку Службу Божу на латинську мову та стали відправляти по-латині... Хто каже, що наш обряд неамериканський, той або неук або злобний пропаґандист, агітатор.

2) Я вдова. Чи вдови мають якусь опікунку в небі?

Християни почитають Святу Софію, як опікунку вдів. Проживала вона в першій половині другого століття. Була матірю трьох дочок мучениць: Віри, Надії та Любови, які померли за Христову віру в часі гонень цісаря Адріяна.— Софія померла третього дня по смерті дочок, як молилася на їх гробі.

3) Чи добре роблять ті родичі, що намовляють дітей їти до манастиря, бо там легке життя та нема ні голоду, ні холоду?

Дуже зле поступають такі родичі, що силоміць пхають дітей до манастиря. Непокликані до манашого життя особи, от як Лютер, наробили багато зла, бо не почувались щасливі в стані, до якого вступили без Божого поклику.

Зрештою манастирське життя не таке рожеве як дехто собі думає. Хоч нема там голоду, є проте умертвлення, умова та фізична праця, послух настоятелям, заборона мати щонебудь як власне, ходити на забави, тощо...—Не таке легке монаше життя, як воно виглядає тим, що не обзнайомлені з його вимогами!

4) Я обурилася на свого пароха, що не хотів дозволити, щоб тіло мого чоловіка було в церкві через ніч перед похороном. Чи я добре зробила?

Ви недобре зробили. Тіло померших має бути в трупарні. Несуть його до церкви тільки на похорон. Церковне право не дозволяє, щоб тіла померших спочивали в церкві через ніч. Парох не міг вам позволити на це.

5) Хто такі Євангелисти й як їх пізнати?

Євангелисти це Матвій, Лука, Марко та Іван, що списали науку й діла Спасителя.— **Св. Матвій** має чоловіка з крилами, бо зачинає свою Євангелію родоводом Ісуса.—**Св. Марко** має біля себе лева, бо зачинає свою Євангелію від Івана Хрестителя, що був голосом вопіючим у пустині.—**Св. Лука** має біля себе жертовного вола, бо зачинає Євангелію від жертви Захарії.—**Св. Іван** має вірла, бо мов орел піднімається до недосяжних тайн предвічного походження Божого Слова від Отця.

6) Чому християнство так скоро поширилося в перших своїх початках, а тепер так помалу поступає поміж поганськими народами?

Он причини розросту: 1) Всі народи були обєднані в римській імперії. Всюди уживали грецьку чи римську мову, тому й легше було працювати. 2) Занепад римської, поганської релігії, яка нікого не задовольняла. В Римі почитано 30,000 різних божків. 3) Страшний занепад обичаїв. 4) Варварство супроти

ДУХОВНА ВЯЗАНКА

(Нове Видання)

Там є: Молебень до Ісуса Христа, Молебень і Параклис до Матері Божої та молитви до Серця Христового і Матері Божої.

Книжечка дуже відповідна на травень і червень.

ЦІНА 15¢

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada.

жінок, що були рабинями мущин. Можна було їх безкарно вбивати, продавати в неволю. Те саме з дітьми, довжниками та мільйонами невільників і вбогих, яких горді пани не вважали за людей.— Оттому всі повітали Євангелію Христа як єдиний ритунок для світу та людства.

Тепер же обставини відмінні. Люди не дбають про душу та про позагробове життя, тому й не хочуть вірити в Христа та Його науку. Крім того християнська цивілізація усунула багато соціяльних лих, які в початках немало спонукували нищі верстви громадянства приймати науку Спасителя.

7) Чи людина може оправдати себе перед Богом, що вона не бє в церкві поклонів, бо має дорогі панчохи?

Добрі християни цінять душі більше над панчохи чи черевики.—Це було б згіршення, коли б деякі дівчата стояли собі спокійно в церкві, як всі люди бють поклони.—Коли хто, так напевно молодь повинна бити щонайбільше поклонів, щоб відпокутувати за легкодушності молодости.

8) Що значать пять таланів, що мають принести іще пять, як каже Христос у Св. Євангелії?

Христос оповів притчу про талани, щоб пояснити слухачам, що Бог дав людям різні природні, надприродні та матеріяльні дари та добра, щоб вони використовували їх для слави Божої, для добра ближнього та для власного спасіння.

Отож кожен має служити Богові по власним силам, бо одному Бог дав менше, другому дав більше.—Хто здібніший, сильніший, багатіший, той має краще служити Богові та чинити більше добрих дїл, що Бога прославляють, помагають ближньому та збагачують нас для вічности.

Хто не використовує так своїх природних дарів, той марнує їх, закопує талани, за що Бог клонсь каратиме його, бо він не служив Богові, так як був повинен відповідно до власних сил.

9) Мій сусід баптист часто нарікає на католицьку Церкву, бо вона хрестить малих дітей і змушує людей до Св. Причастя.—Що я маю робити, як він це робить в моїй присутності?

Найкраще б було уникати того бідного чоловіка, якого хтось звів із правдивої дороги та запровадив на манівці.— При нагоді треба б дати йому якусь книжечку, що пояснює хрещення дітей і Св. Причастя.

Церква хрестить дітей, бо хрещення усуває з душі первородний гріх. Це гріх Адама.—Як дитина затягнула його, хоч цього не була свідома, так може і позбутися його, не бувши свідомою, бо це не є особистий гріх людини, до якого б уже було треба особистого, свідомого каяття.—

Голос Спасителя про це вже писав.— Прошу поглянути до попередніх чисел, де була мова про баптистів.

Святе ж Причастя це корм душі. — Як тіло потребує матеріяльної поживи, щоб розвиватися та жити, так душа, бувши духовою, потребує духової поживи, без якої нидіє, тратить відпорність на спокуси та гріх, тратить життя ласки та гине в пеклі навіки.

Он слова Христові, що повинні відчинити очі всім ворогам частого Святого Причастя: "Поправді, поправді кажу вам: Якщо ви не будете споживати тіла Сина Людського та не будете пити крови Його, то в собі не будете мати життя." (Ів.

6, 53).

Далі Христос заявляє, що одне Святе Причастя годне вдержати нас при житті освятної ласки та запевнити нам славне воскресіння в дні страшного суду: "Хто споживає Моє Тіло та пє Мою Кров, той має вічне життя, і Я воскрешу його в послідний день" до життя слави та щастя в небі. (Ів. 6, 54).

10) Маємо дуже доброго Отця Пароха. Він раз пішов до кіна (мувійс), за що деякі жінки страшно його критикували.—Чи священикам заборонено ходити до кіна?

Ті жінки, що критикували вашого доброго Пароха, мусять мати добрі язики. Коли кіно добре, так кожен може йти до нього.—Коли воно зле, так ні священик, ні люди не сміють іти до подібного кіна.

Дивує нас, що ваші парафіянки не дозволяють Всеч. о. Парохові на таку невинну розривку, як добрий мувійз.—Та ж бачити добре кіно це не гріх, тому так нарід, як і священик час до часу можуть іти до доброго кіна.

11) Чи можна в сирний понеділок справляти забави з танцями?

Не вільно ані в понеділок ані в цілий сирний тиждень, бо хоч це ще не є строгий піст, проте це приготовання до посту, і тому не вільно вже справляти весіль ані забав з музикою.

12) Де і коли Христос установив сповідь, бо моя сусідка бібліїничка каже, що сповідь винайшла католицька Церква на латеранському Соборі в 1216 році. Чи це правда?

Шановна Добродійко, Христос, а не Церква, установив сповідь, як дав своїм апостолам і їх законним наслідникам власть прощати гріхи: **Прийміть Святого Духа! Кому простите гріхи, то простяться їм, а кому задержите, то задержаться!** (Ів. 20, 22-23).

Отож, бачите добре, що Христос, не Церква установила сповідь.—Що ж Церква зробила на 4-ім латеранськім Соборі?—Видала рішення, що кожен принаймні раз до року має висповідатися та запричащатися, бо було багато оспалих християн, що цілими роками не сповідалися та не приступали до Св. Причастя.—

Оттому слушно каже Св. Павло про себе та про апостолів і їх законних наслідників, священиків: Бог дав нам служіння примирення, (2 Кор. 5, 18), бо вони прощають людям провини в імені Бога.

13) Мій сусід питався раз мене, чому в Голосі Спасителя не пишете проти всяких відступників і бунтарів, що поділили нашу Церкву та ще й досіль оклеветчують її?

Ваш сусід повинен знати, що лайка та сварка не підходить до "Голосу Спасителя," бо ж його завдання це голосити українському народові науку Господа Ісуса. — "Голос Спасителя" не може понижати себе до брукової лайки, як це роблять деякі "ніби українські," народницькі, патріотичні писаки.—Ми співчуваємо та молимося за них, бо ж вони опльовують ту ласкаву матір, що в Св. Хрещенні зродила їх для Бога.—Слід зауважити, що лайка, наклепи, простацькі слова чи артикули нікому добра ще не зробили, ані не зроблять. Оттому "Голос Спасителя" вистерігається їх навіть тоді, як деякі анонімні відступники присилають листи повні простацьких лайок і докорів, хоч бояться чи стидаються самі своїх писань, бо не відважуються підписатися.

14) Один мій сусід приніс мені якусь брошуру "Слово Істини", та старався переконати мене, що православна церква була перша в Україні та що ми мусимо бути православними, якщо бажаємо бути українськими патріотами, бо католицтво чуже українському духові. Чи прав. Митр. Огієнко може таке виписувати в своїм журналі?

Ваше питання дивує і нас самих.—Не думаємо, щоб православний єврах не знав, що була одна Церква Христова, якої головою був Папа Римський у той час, коли Володимир Великий охрестив Україну 988 року.—Кожен знає, що всі східні та західні патріярхи признавали Папу за голову видимої Церкви аж до Фотія, що на час був збунтувався, а потім аж до Михайла Керулярія, що в своїм засліпленні завершив розлуку Східньої та Західньої Церкви 1054 року.

Чи католицтво чуже українському духові видно з того, що українська, католицька Церква виховала цілі ряди патріотичних священиків і світських діячів у західній Україні, піднесла освіту, позакладала школи, боронила нарід перед винищенням, і по сьогоднішній день боронить його перед більшевиками. Тимчасом самі фондатори патріотичної церкви піють по-кремлінськи і зводять других.

ЗБІРКА

Парафіяни церкви Чесного Хреста на Габбард, Саск., вложили $15.50 на памятник Всеч. о. Ахиля Делярія ЧНІ., в часі відправи 31. квітня. Це була великодушна відповідь на заклик о. Мих. Щудла, ЧНІ., пошанувати труди невтомного піоніра, що стільки потрудився на цій колонії для добра українського народу в айтунськім дистрикті.

Голос Спасителя *Р. 22. ч. 6. Червень 1950*

ЛЮБОВ ЗА ЛЮБОВ

о. Н. Копаківський, ЧНІ.

ІСУС ХРИСТОС, Божий Син, правдивий Бог, прийняв тіло людське, народився як чоловік, у всьому став подібний до нас крім гріха.

З науки про головні правди нашої віри знаємо, що Ісус Христос, друга Особа Божа, Син Божий, стався чоловіком і умер на хресті для нашого спасення.

Засуджений Ісус Христос на смертну смерть, зневажений, поганьблений, розпятий на хресті як який злочинець, тай для більшої наруги між двома злочинцями розпятий, умирає... За нас умирає Він, наш Спаситель!

Та коли читаємо святу Євангелію, то бачимо, що ціле життя Ісуса Христа—це одне пасмо кривд заподіяних Йому, найневиннішому Спасителеві світу.

До своїх прийшов, та свої Його не прийняли,—і Він народився в непривітній холодній Вифлеємській стаєнці.

Мала дитина, нікому найменшої кривди не міг зробити, та Йому Ірод вже приготовляє смерть.

Навчає Христос, уздоровляє хворих, умерлим життя привертає, всюди добро творить,—та Його зневажають, Його переслідують і несправедливо Його невинного засуджують на смерть.

Та на тому не скінчилося!

Переслідування й кривди, заподіяні Ісусові Христові тоді як Він жив на землі, повторялися щоденно через цілі століття та й повторяються досіль. А ті кривди і зневаги терпить Ісус Христос на Своєму Містичному Тілі, яким є Його Церква, і на Своєму Тілі Євхаристійному, яким є Пресвята Євхаристія, Велика Тайна Любови.

Здавалося б, що Ісус Христос на те одне прийшов на цей грішний світ, щоб від невдячних людей дізнавати тільки невдяки, кривди, зневаги й переслідування.

Ми не дивуємося Іродові й жидам, що не мали Тайни Хрищення,—та й ще тоді не пізнали Христа. Не дивуємося новим поганам, що знають Христа та Його відреклися вони та й тепер переслідують Його.—Але дивуємося тим християнам, що вірять в Ісуса Христа, знають Його науку, називають себе приятелями Його, та нераз однак стають виновними кривд заподіяних Божественному Христовому Серцю. Так, нераз вони ображають своїми гріхами і зневажають Його своїм святокрадством у Пресвятій Його Тайні Євхаристії.

Та Христос має правдивих приятелів, що люблять Його і які хотіли б винагородити Йому за святокрадства й недбальства інших.

Длятого то члени третього ступеня Апостольства Молитви в особливший спосіб приймають винагороджуюче святе Причастя, так миле Ісусовому Серцю а Церквою обдароване багатьома відпустами.—Але й поза Брацтвом Апостольства Молитви є добрі й побожні люди,—проваджені безперечно Божим Провидінням,—які сповняють різні добрі діла, щоб винагородити кривди заподіяні Христовому Серцю. В тому наміренні приступають вони часто до святих Тайн, слухають Служби Божої, виконують діла покути та сповняють діла милосердя. Одним словом, ставлять собі завданням свого життя статися жертвою переблагальною й окупом за провини других.

Вони розуміють любов Ісуса Христа до нас і хотіли б відплатитись любовю за любов. Так, любов за любов!

Серце людське є на те, щоб любило. В ньому зложив Бог здатність і вроджену склонність обіймати любовю все, що є гідне любови.

Гідною любовю є всяка доброта, а найбільше та доброта що для другого є доброчинна. Так, за добродійства треба бути вдячним! Тільки люди звироднілі не сплачують довгу вдячности взглядом люблячого добродія. Длятого то говоримо про

таких людей, що вони не мають серця.—Бо серце людське схильне до любови, до вдячности.

Кому ж ми повинні бути найбільше вдячні? Чиє серце найбільше нас полюбило?—Серце Ісуса Христа!—А однак чи за Свою любов дістає Воно вдячну любов від людей? Ах, мало, дуже мало людей відплачуються Ісусові любовю за Його любов!

І Христос жалується,—в обявленні святій Марії Маргариті Алякок говорить: "Ось Серце, що так дуже людей полюбило, а в заміну відбирає тільки забуття й погорду!"

Та й подав їй спосіб, як можна нагородити Йому за ті кривди і зневаги: це через гідне й часте святе Причастя!

І повторяю: є добрі й побожні люди, правдиві приятелі Христа, що люблять Христа й винагороджують Йому за кривди і зневаги, які Він терпить від інших. Це люди, побожні душі, що відплачуються любовю за любов.

Аби їх приклад потягав озяблих, і щоб збільшалося число почитателів Пресвятого Серця Христового!

БЛАГАННЯ

Загости, Ісусе, загости до мене,
І на мою душу, мов море спінене,
Положи спокою долоні святії
Твого милосердя ласки і надії.

Загости на хвилю, Ісусе пречистий,
Блиском Твого Духа світ розясни мглистий,
Кинь у моє серце зерно правди віри
А як дим пропадуть сумніви, зневіри.

Загости, Ісусе Всеблагий, Прекрасний,
Як роса на цвітку, промінь сонця ясний
В серце моє хворе слабе і дрижуче,
Кинь любови перлу ласкою блискучу.

Загости, Ісусе, Всемогучий Боже,
Серце Тебе прийме, як лиш тільки може,
І полюбить щиро, любовю без краю,
Загости, Ісусе, молю і благаю.

ЯК ЧАСТО НАШІ ПРЕДКИ ПРИЧАЩАЛИСЯ?

о. В. Івашко

БАГАТО українці рідко, або тільки раз до року приступають до Св. Причастя, отак десь під Великодню Суботу... Бідні ОО. Парохи не годні переконати їх, що треба часто, бодай раз на місяць приймати Евхаристийного Христа до свого серця, якщо бажаємо жити правдивим християнським життям подібним до життя перших Христових визнавців, яких Св. Павло без скрупулу зве в своїх листах "громадами Святих," бо такі й були вони.

Чому?—Вони приступали зчаста, ба й щоденно до Св. Причастя, як це прегарно записав для майбутніх поколінь Св. Лука: *І кожного дня пробували однодушно в святині, і ломлячи хліб по домах* (приймаючи Св. Причастя) *приймали поживу з радістю та в сердечній простоті.* (Дії: 2, 46).

Наша Церква бажає, щоб вірні на кожній Службі Божій приймали Господа до своїх сердець, бо на кожній Службі Божій звертається до приявних і запрошує їх: "Приступіть зо страхом Божим і вірою!"

Наші предки добре розуміли важливість частого Св. Причастя та користувалися ним, щоб жити по-християнськи та спастися.

Князі та бояри присвічували добрим прикладом простому народові.— Он деякі докази з нашої рідної історії.

Київський митрополит Георгій писав і заохочував отак своїх вірних під 1068 роком: "Треба гідно причащатися в усі неділі святого Посту, в великий четвер, суботу, Пасху, Господнє Вознесення, Зшестя Святого Духа, в петрівку, на Петрів день, в день Св. Мученика Бориса та Гліба, на Господнє Переображення, Успення Пресвятої Богородиці, Воздвиження Честного Хреста, Св. Димитрія, Введення Пресвятої Богородиці, Св. Миколая, Христове Різдво і Христове хрещення." (Голубінський: Історія Русской церкви, стор. 433).

Іпатська літопись записує під роком 1168, що великий князь Ростислав Мстиславич причащався що-неділі Великого Посту.—З цього можна заключити, що так князь, як і його

бояри приступали до Св. Причастя в важніші празники цілого церковного року.

Практика причащати малі діти була розповсюднена по Україні, щоб лучити невинні серденька діточок із Спасителем, що так гаряче любить немовлята.—Монах Кирик, що жив у половині 12-го століття, каже, що в Україні подавано Св. Причастя дітям у дні хрещення, вісім днів по хрещенні та в день Пасхи. (Цитати подані за о. Коритком "Хліб Життя").

Отак всякі вимовки, щоб не йти зчаста до Св. Причастя, противляться не тільки духові нашої чудової Литургії, але й практиці наших предків.

Народи, що часто причащаються, живуть духовим життям, видають річно споміж себе тисячі Священиків, Монахів і Черниць.

Німецькі католики мають оце гасло: "Молитися кожного дня, вислухати Службу Божу кожної неділі та свята, прийняти бодай раз на місяць Святе Причастя!"—Невже ж українці, діти Марії, мали б менше любити Маріеного Сина ніж німці?—Наші Браття в рідній Україні під цю пору ідуть десятками кілометрів, щоб вислухати Службу Божу десь по лісах, бо ворог переслідує та жорстоко винищує українців католиків, що не гнуться перед московським, червоним православям, не щадять труду, аби тільки могли запричащатися...— Чи ми будемо менше любити Спасителя та рідше приймати Його до своїх сердець аніж вони, хоч маємо повну свободу приймати Його лавіть кожного дня в вільній Канаді й Америці?!—

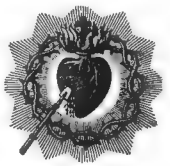

Щасливий той, хто постійно має перед очима годину своєї смерти, та й щодня приготовляється на смерть. Якщо ти бачив коли вмираючу людину, то погадай, що й тобі треба буде піти тією самою дорогою. Коли ранок настане, подумай собі, що може вже вечора не побачиш; а ввечері не смій обіцювати собі, що доживеш до ранку. Будь отже постійно готов, і жий так, щоб смерть тебе неприготованим ніколи не застала. (Наслідування Ісуса Христа, 1. 23).

АВТОРИТЕТ БАТЬКА І МАТЕРІ

Іванна Петрів

У ВИХОВНІЙ роботі велике значення має авторитет вихов-ника. Якщо виховник виробив собі авторитет у вихованків, може бути певен, що його дальша робота буде завсіди успішна. Виховник, який здобув собі повагу та пошану у вихованків, здобув собі рівночасно їхню любовю і довір'я, здобув собі авторитет. Здобути собі авторитет це не легка справа. Є виховники, що самою своєю появою здобувають собі авторитет, викликують відповідне наставлення в серцях і душах вихованків. Є це вроджений дар. Хто його не має, мусить здобути собі цю вартість відповідним поступуванням; у нас є фальшиве поняття, що батько чи учитель має авторитет, якщо діти його бояться. Вслід за цим батько хоче здобути собі авторитет ременем, а вчитель строгим поступуванням. Неправдиве наше поняття, що батька мусять діти "боятися," а маму "любити." Батько забороняє, а мама нишком на те саме позволяє; батько за непослух погнівається, а мама у тій самій хвилині цілує. Авторитет здобуваємо спокійним, зрівноваженим, консеквентним та глибоко обдуманим поступуванням. Наказ, доручення, заборона виховника мусять бути невідкличні. Від зарання свойого життя дитина мусить призвичаїтись, що наказ батька чи матері мусить бути виконаний. Те, що батьки раз заборонили, не може бути іншим разом дозволене або пропущене безкарно. Поступування батьків мусить відзначатися на кожному кроці єдністю і спільним порозумінням. Обоє мусять поступати консеквентно, одне одного спомагати в осягненні наміченої мети. Нажаль, як часто чуємо в наших родинах: "Чого ти батька слухаєш? Він нічого не знає!" або: "Не слухай мами, роби так, як я кажу!" — "Та чого ти причепився до дитини!" Виховник мусить добре надуматися, чи його наказ є можливий до виконання дитині, чи його виконання вийде на користь вихованню. Найбільшою помилкою виховника, яка підриває його авторитет, є необдумане поступування, подиктоване нервами під враженням хвилини "за-гаряча." Охолонувши, виховник помічає свою помилку і старається її направити тим, що ніби то забуває про наказ або прощає провину. Думаєте, дорогенькі батьки, що ваша дитина не помітила вашої слабости і вашої ситуації без виходу? І чи вдруге ваш наказ буде виконаний? Нізащо! Дитина буде зволікати, бо батько забуде або простить. Де тоді ваш авторитет? Батько, мати мусять бути одновартісним виховним чинником. Мама не сміє заслонятись батьківським авторитетом і страшити дитину батьком: "Чекай, скажу татові!" Мама мусить сама рішитись і її слово мусить бути такою самою святістю, як слово батька. Вона не може позволити на те, щоби в часі відсутности батька, діти ходили їй по голові. А як не стане батька, такі діти звичайно марнуються, бо мама не вміє собі дати з ними ради.

Дитина не сміє бути свідком нарад, розмов і суперечок між батьками, тим більше тоді, коли йде справа про її виховання. Батьки думають, що діти на нічому не розуміються, нічого не помічають. Це нам тільки здається, а дитина це інстинктовний психолог і критик. Найкраще помічаємо це в школі. Діти інстинктовно, підсвідомо орієнтуються, котрого вчителя треба шанувати, слухати та любити. Перед ним мають учні солодку учнівську тривогу, трему, а кожне його слово є для них святе. Діти підсвідомо відчувають, якого вчителя можна легковажити, бути з ним за "пан-брат." Такого вчителя називають діти "добрим." Для нього не треба вчитися, його можна не послухати, на його лекціях можна не уважати, але ці самі діти говорять про такого вчителя, як про менш вартісного виховника. Ми виховники нераз не здаємо собі справи з цього, що ми є предметом постійної, підсвідомої обсервації наших виховників, що наше поступуваня, кожний наш крок підлягає їхній підсвідомій критиці. Діти не вміють ще виразити свойого осуду словами, вони навіть самі не здаються собі справи зі своєї духової чинности, але інстинктивно перехиляються в бік авторитетного виховника. В наших емігрантських умовинах діти остають більшу частину дня під впливом чужих виховників. І коли наші діти помітять більшу педагогічну вартість чужого виховання, коли "дім" своїм авторитетом не буде в силі протиставитися і перевищити вплив чужих виховників, пам'ятаймо, що ті діти для нації і української католицької Церкви пропали. Вони стануть чужим погноєм та здоровими осібняками для трансфузії "свіжої крови" в чужий дряхливий організм.

Щоб рятувати наші діти для нації, треба в першу чергу поставити на високому моральному поземі наші родини. Любов і взаємна пошана між батьками (родичами), їхнє спільне по-

розуміння і консеквентне поступування в справах виховання, причиниться до осягнення авторитету і переважаючого впливу "дому." Мати не сміє зректися своїх прав виховниці в користь батька, батько ж не сміє "вмивати рук" від виховання. Вони обоє є одно! Одна думка, одне поступування, одна ціль!

Незгода в родині, неморальне подруже життя, пияцтво, клевета та осуджування ближніх, егоїзм, брак милосердя та співчуття для ближніх, нестійкість у національних, суспільних та релігійних почуваннях чіпаються дітей "як ріп'ях кожуха" і рівночасно відчужує рідну дитину від батьків. Дитина бачить у своїому дальшому оточенні кращих людей. Вона мусить з болем свойого дитячого серця признати, що її "дім", її батьки—гірші від других. Навпаки, дитина придягає цілим серцем до "дому," який є для неї святинею, національною твердинею, гордістю, авторитетом.

Микола Щербак

ЗОЛОТІ ВОРОТА

В саду височаться руїни
Святих, старовинних воріт.
Я бачу тут стяг України—
Сліди збroєносних побід.

Я бачу, у мороці синім,
Далекий відбиток заграв,
І ніби живий з домовини
Підводиться князь Ярослав.

А з ним у кольчугах дружина,
Як хмара звелася уряд.
В них слава походів не гине,
В них списи мов живі горять.

В саду височаться руїни
Святих старовинних воріт.
Я бачу тут стяг України—
Сліди збroєносних побід!

ПРИГОТОВАННЯ ДО СВЯТОГО ПРИЧАСТЯ ТА БЛАГОДАРЕННЯ

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ОДНЕ *Святе Причастя може вчинити душу святою!*—каже Св. Тереса Авільська.—Чому ж стільки християн, що часто, ба й щоденно приступають до Св. Причастя зовсім не є святими?—Святе Причастя не є талізманом, що автоматично робить святою душу, яка приймає його.—Треба гідно приймати Св. Причастя, щоб зазнати його сили та освятитися.

Що ж треба робити?—Треба мати відповідне приготування та благодарення.

ПРИГОТОВАННЯ ДО СВЯТОГО ПРИЧАСТЯ.

Душа мусить бути приготована до Св. Причастя, щоб могла користати з нього. Приготування буває дальше та безпосереднє.

1. *Подальше приготованя* вимагає, щоб душа була вільна від тяжких і вповні добровільних, простительних гріхів.—Допускається тяжкого гріха святокрадства та стягає на ссбе Боже прокляття, хто в тяжкім гріху приймає Св. Причастя, бо зневажає найбільші святощі Христової Церкви цебто Тіло та Кров Спасителя, які приймає до серця забрудженого гріхом. Велика це зневага для Христа приймати Його до серця, де диявол панує через гріх. Бог проклинає таких зухвальців: *Хто їстиме хліб цей* (Св. Причастя) *чи питиме чашу Господню негідно* (в стані тяжкого гріха), *той буде винний супроти тіла та крови Господньої*, каже Св. Павло (1 Кор 11, 27).—Треба сповідю очистити сумління, поки душа наблизиться до Господньої трапези. *Нехай же людина розважить себе, і так нехай хліб їсть і з чаші хай пє!*— каже Апостол народів, *бо хто їсть і пє, не розважаючи про тіло, той суд собі їсть і пє!* (1 Кор. 11, 28-29).

В старинній Греції був звичай, що засудженець мав лизнути виписаний декрет смерти. Це означало, що він мусить по-

мерти, бо для нього вже нема надії на рятунок після проликнення власного засуду.—Негідне Св. Причастя припечатує прокляття того, хто в тяжкім гріху поважився прийняти Господнє Тіло та Кров.

II.—*Безпосереднє приготування* вимагає, щоб душа була скупчена, думала про Спасителя, що має прийняти до свого серця. Люди приготовляються заздалегідь, як до них має загостити високоповажаний гість, цар, президент...— Отож треба віддалити від себе непотрібні гадки, розтріпання, забути про щоденні клопоти, прогнати з серця земські журби, щоб думати про одного Христа.—

Авраам полишив слуг під горою, як вибрався складати жертву Богові на горі Морія, щоб одним Богом займатися. Так і душа повинна бодай на часок забути про землю, щоб думати про тайну любови, до якої має наблизитися.

Наш нарід найкраще приготовляєсь до Св. Причастя, як бере активну участь у Службі Божій. Наша чудова Служба Божа своїми символічними обрядами та церемоніями розвиває перед нами ціле життя Спасителя. Беручи активну участь у Літургії та відповідаючи на прохання Священика, ми переходимо все життя Спасителя та чудово приготовляємося до участи в Безкровній Жертві через Св. Причастя.

Перед самим Св. Причастям треба збудити короткий акт віри, жалю за гріхи, покори, любови та бажання якнайкраще прийняти Господа до свого серця.

Отак Св. Причастя буде для душі тим чудним Божим промінням, що мов сонце кришталь перетворить її в нову людину.

Спаситель сказав до одної побожної душі: "Якщо б люди розуміли та думали про те, що діється в Св. Причасті, так не раз, а тисячі разів на день бажали б причащатися. Тут душа перетворюється в Бога! Люди рвалися б до Св. Причастя, щоб бодай на короткий час могли справді відозватися до Мене: Ісусе, тепер так люблю Тебе, як Ти заслуговуєш, щоб сотворіння любили, бо люблю Тебе Твоїм власним серцем!"

По Св. Причасті кожен повинен повторити слова Св. Катерини Сієнської, що промовила до свого Сповідника, прийнявши до серця Спасителя: "Чи ви, отче, не бачите, що я вже не та Катерина, що колись була? Я змінилася в іншу особу!"

БЛАГОДАРЕННЯ

Святе Причастя не видасть усіх плодів, якщо душа не вчинить відповідного благодарення цебто як не подякує Спасителеві за добродійство Св. Причастя, задержуючись бодай 15 мінут на щирій і сердешній молитві по прийнятті Господа до свого серця.

Старинні Перси мали особливіший закон у своїм кодексі прав, що карав невдячних громадян.

Вдячність поривае Серце Спасителя і змушує Його обдаровати душу новими та ще обильнішими добродійствами та ласками.—За всяке добродійство, за здоровя, за сотворення, за святе хрещення належиться Богові похвала та вдячність.—Кудиж більше треба дякувати Христові за Св. Причастя! Злука зо Спасителем через прийняття Його Пресвятого Тіла та Крови це найбільше добродійство, що Бог подає людям по ласці відкуплення.

Христос вразливий на людську невдячність. Було Йому прикро, коли оздоровлені прокаженні не прийшли подякувати Йому. Отож належиться *дяка Богові за невимовний дарунок Його!* (2 Кор. 9, 15).—Час подяки за Св. Причастя це час благодарення, що слідує зараз по Св. Причасті.—Свята Тереса твердить, що *хвилини по Св. Причасті це найдорощий час нашого життя.*—Треба якслід використати його, щоб збагатитися в Божі ласки.—Св. Марія Паційська повторяла своїм новичкам: "Ах, сестри, не йшли б ми так недбало до Св. Причастя й так легкодушно не кидали б Ісуса по Св. Причасті, якщо б памятали, що приймаючи Св. Причастя, приймаємо Бога, вічне Слово."—Св. Іван Золотоустий осуджує гостро тих, що не роблять благодарення: "Хто зараз по Св. Причасті втікає з церкви, той подібний до Юди, що втік споміж Апостолів, як тільки прийняв Христове Тіло."

Як же практично треба відбувати благодарення?—

I.—Прийнявши Св. Причастя, упокорімся перед Ісусом, наслідуючи побожних пастухів, які припали перед Ним у яслах навколішки.

II.—Благаймо довірливо всіх потрібних ласк для себе та для других. Ісус по Св. Причасті пробуває в нашім серці гейби на троні милосердя та питається: Душе, чого бажаєш від Мене? Прохай, бо я готов усе подати тобі!— Просім багато, то й багато дечого дістанемо від Ісуса.—Виложім Йому свої справи, терпіння, клопоти, журби як доброму приятелеві, що охотно поможе нам.—Не лякаймося з довірям говорити з Ісусом, бо Він любить нас і дбає про наші дочасні, як і духовні справи.

III.—Посвятім Йому своє тіло, душу, працю, зайняття, уломності, віддаючись Йому вповні гарячим і великодушним актом любови.—Він радо пробуватиме з нами, буде нашим дорадником у щоденному житті, потіхою в смутках, силою в виповненні станових обовязків, проживатиме в нашім серці, щоб ми могли справді сказати зо Св. Павлом: *Живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу тепер в тілі, то живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив і видав Себе Самого за мене.* (Гал. 2, 20).

ЛЮБОВ це найбільша сила в житті людини.—Добра любов дала світові учених, геніїв, зродила державам оборонців і героїв, що склали життя за своїх друзів, прикрасила Христову Церкву мільйонами мучеників, що життя віддали за Христа та Його святу Євангелію.—Любов до Бога по сьогодні заселює католицькі манастирі палкими юнаками та шляхетними дівчатами.

Але й нема гіршої та погубнішої сили ніж лиха, нездорова любов.—Що ж спричиняло світові перевороти, що зроджувало війни, що зводило з розуму палких юнаків і неодного дорослого мущину, що попихало до божевільних учинків і стручувало в пропасть одушевлених дівчат і жінок?—Де причина стількох самогубств, сліз, прикростей, розводів?—В невладнаній і в неконтрольованій любові.

Любов це пристрасть, яку має контролювати розум і Христова Євангелія.—Коли ж дамо волю сліпій пристрасті любови, так вона нехибно заведе людину в пропасть, як слушно каже наша приказка: "Дай серцю волю, заведе в неволю!"

ПРУЖИНА ЖИТТЯ.—Надія це пружина людського життя та товчок до боротьби і праці.—Скільки людей кинули б трудну невдячну працю, знеохотилися б докраю, якщо б не просвічувала їм надія, що при Божій помочі вийдуть переможцями навіть із найбільше складних і трудних положень.—Не біймося! З нами Христос і Його Мати!

Дід Андрух

Христя Денисиха

ПІД ударами сокир сипалися ґонти з церковної бані вниз. Хрест захитався й з гуркотом покотився по окапях церковної криші на землю.

П'ятьох їх, мов чорти, рубали сокирами крокви, в'язання, бальки головної церковної вежі.

На цвинтарі, за густим кущем бузини сидів сивий дід Андрух, стискав в руках сукатий костур, пакав порожну люльку а думки, як черви, ворушилися в його голові:

—"Та, чи не скарає вас Господь? Та з церкви брати матеріял на колгоспні хліви? Чорти! Га, гірше чортів, бо й чорт знає що церква, а що хлів...

А, не посохнуть вам руки, поганці прокляті? Га? Та чом не відвернеться та сокира, та не відрубає тобі голови, чортів сину?...

Ще мій покійний дідо цю церкву власними руками ставив... Батька мого христили в ній... Батька мого з мамою вінчали в цій церкві й мене в ній христили і з покійною Настусею мене в ній звінчали. Померла ти, Настусенько... Спочивай з Богом... Га, добре що померла, не бачить цеї погані чортівської ...не чує цеї соблазні."

Поглянув дід на порубану церковну баню, сплюнув з досади і закляв, аж листя на бузині задрожало:

—"А коби ти не дочекав злізти з цеї вежі, а коби ти карк скрутив, чортів сину... А скарай тебе Божа сила!...

Ще покійний дідо своїми руками тесав ці крокви. Батько розказував, що робота горіла йому в руках на славу Божу...

Гей, гей, і до чого ми діждалися? Було б краще на світ не родитися... Матеріял з церкви на хліви... Хочете колгоспні хліви? Привезіть собі матеріял з Москви, безбожники, московські запроданці..."

Пакнув дід люльку, стиснув старечою рукою сукатий костур та вдарив ним з цілої сили об землю.

—"А не дам! Не дам ні трісочки з цієї церкви вам на наругу...

А скарай мене Боже, якщо одну трісочку заберете відсіля...

Мої діти тут христилися, тут вінчалися... Тут пан-отець з дяком на славу Божу співали... Де вони тепер? Гей, гей, чи думав я коли такого діждатися?...

О, Матінко Свята, клянусь Тобі, що ні скипочки вони не візьмуть звідсіля..."

Сиділо їх п'ятьох на церковній вежі, рубали бальки, відривали дошки, а дідові здавалося, що церковця свята стогне з болю й плаче від зневаги, як стара мати, що її виродки діти з хати вигнали.

Ні один чоловік зі села не пішов на цю кляту роботу.

—Нехай,—кажуть,—нас порубають, хай нас вивезуть, постріляють, а Дому Божого руйнувати не підемо.—

Сонце скочувалося за буковий лісок, холодна роса скроплювала втомлену землю. П'ятьох їх верталося з цілоденної роботи, та проклинали людей поганою московською лайкою, аж вуха в'янули а собаки почали вити як на пожар.

Дід Андрух пакає порожню люльку та з пересади витовкує костуром траву перед собою.

—"Я поклявся Тобі, Пресвятая Богородице! Не дам ні скипочки з цієї церкви, або нехай тут сконаю! Нехай не встану з цього місця.

Скільки ж ми в цій церкві молилися, скільки співали на славу Божу... У кожній трісочці, у кожному кілочку слово Боже... І ці дубові дилі словом Божим перейшли наскрізь кожний камінчик скроплений свяченою водою...

Іроди погані... Не дам... не дам ні скипочки, щоб я так сонця ясного не побачив більше..."

Темна ніч повисла над кріслатими липами. Поміж могилками, поміж корчами шипшини та дикої бузини прокрадається згорблена чорна тінь із сукатим костуром в руках.

Тінь мигнула за вуглом церкви, увійшла до середини, припала до землі в тому місці, де стояв колись престіл.

—"Ось тут, тут на цьому камені стояв престіл. Тут Господню Жертву приносили пан-отець... Видру... не дам на наругу. Заховаю... Дасть Бог вмуруємо його в нову церкву."

Довго вовтузилася чорна тінь на цьому місці, аж піднялася згорблена в двоє під тягарем камяної плити, і мов злодій прокрадалася під кущі бузини, під деревляний хрестик на могилі.

—"На, Настусенько! На, бережи цей камінь, не дай на наругу... А що б мене завтра поклали тут біля тебе, як дам бодай трісочку з нашої церкви."

Чорна тінь пропала знова між кущами. Тільки безсонні сови на липах бачили тінь, як снувалася довкруги церкви, як тоненькі димки, мов з кадильниці підносилися вгору.

Сови злетіли з дерев і м'яким летом поплили в лісок, з церкви бухнули чорні клуби диму, а вітер розжарив пожарище.

Вибігли люди з хат.

—Церква горить!... От і слава Богу... Не візьмуть на хліви. Сам Бог охоронив...

Люди стояли на своїх обійстях, молилися та втирали сльози, але ніхто не збирався йти гасити пожар.

—Нехай горить на славу Божу. Дасть Бог, вступляться безвіри, збудуємо нову... Нехай горить, так Бог дав...

Під густою бузиною на могилці сидить дід Андрух, оперся на сукатий костур і пакає погаслу люльку. Ніжно гладить рукою камінь на могилці...

—"А не казав я, що не дам ані трісочки?... Бачиш, Настусенько, і старий дід Андрух на щось придався."

СИЛА БОЖА В ЛЮДИНІ.—Людина все може перебороти при Божій помочі, бо знає, що Бог подасть силу знести по-християнськи болі і терпіння. Треба тільки хотіти та молитися до Христа та Його Матері, що є потіхою та розрадою для страждальних сердець і засмучених душ. Отак при їх помочі людина може все переболіти, все перенести, все пережити, тільки треба часу та Божої ласки, бо вони найкращі лікарі на всяке лихо.—Хто терпить із Христом, той тільки наполовину відчуває свої страждання, бо споглядає на небо та вічні радощі для тих у раю, що вміють терпіти на землі по-християнськи без скарги та шемрання проти Божої волі, що все звертає на користь душі.

Всякий, хто слухає ці слова мої й виконує їх, буде подібний до чоловіка мудрого, що дім свій збудував на скалі; і пішли дощі, і ринули води, і подули вітри, та й наперли на той дім, одначе він не завалився, бо оснований був на камені. Всякий же, хто слухає ці мої слова й не виконує їх, буде подібний до чоловіка нерозумного, що свою хату збудував на піску; і полились дощі, і ринули води, і подули вітри, та й наперли на ту хату, а вона завалилася, й руїна її була велика. (Матей, 7, 24-27)

ЧЕТВЕРТА БОЖА ЗАПОВІДЬ

о. Др. Іван Чинченко

ШАНУЙ отця твого і матір твою, то добре буде тобі і довго будеш жити на землі.—Четверта Божа Заповідь наказує любити, шанувати ближніх, особливо близьких до нас, починаючи від родичів.

Шанування родичів полягає в тому, щоб ми:

1. Відносились до них з пошаною, не дозволяли собі у відношенні до них жадної прикрости.
2. Корилися їм.
3. Утримували і доглядали їх під час хвороби і в старості.
4. Як за їх життя, таксамо і після їх смерти молилися про спасіння їх душ і вірно виконували їх заповіди, що не суперечать Божим і суспільним законам.

Діти так багато винні своїм родичам, що обов'язок любови до родичів становить один із найбільших і найлегших обов'язків людини. А тому і гріх непошани до родичів стає особливо тяжким і заслуговує на особливий засуд.

В Старому Завіті за лихослов'я батьків, Мойсей встановив був кару смерти (Ісход 21, 16). А що виконання 4 Божої Заповіди стало підставою порядку і устрою першзавсе родинного, а потім суспільного життя, то з огляду на таку важливість цієї заповіді, до неї додано обітницю і надгороду за її виконання, а саме довголітнє життя на землі, щоб цим самим сильніше спонукати до виконання цієї заповіді.

"Благословення батьківське зміцнює доми." (Сир. 3, 9).

Наказуючи шанувати родичів, 4 Божа Заповідь під родичами розуміє першзавсе батька і матір, а крім них, всіх тих, що в якомунебудь відношенні заступають для нас родичів, а такими особами є:

I. Громадська влада, батьківщина, бо держава є великою родиною, в якій всі громадяни—ніби браття між собою, які повинні дбати один за одного, допомагаючи владі і сприяючи розвиткові та скріпленню своєї держави. *"Віддавайте всякому належне, кому данину, данину, кому мито, мито, кому страх, страх, кому честь, честь."* (Рим. 13, 7).

"Віддавайте Богові Боже, а кесареві, кесареве." (Мт.22,21)

II.—Пастирі і духовні вчителі, бо як від родичів ми отримали тілесне життя, так через душпастирів і духовних вчителів християнин відроджується у Св. Тайні Хрещення до життя духовного і зростає в ньому.

Апостол Павло, накладаючи християнам послух і покору наставникам духовним, говорить, що ці наставники піклуються душами віруючих, є зобов'язані дати за них одвіт, і тому, говорить Апостол, хай вони, наставники, роблять це з радістю, а не з зідханням смутку і скорботи, бо це є некористь для вірних.

III.—Старші віком люди, що посідають досвід життя і тому можуть бути нашими керівниками в житті.

Апостол Павло пише до Тимотея: *"Старшого не докоряй, а умоляй як батька... Старших жінок як матерей."* (1 Тим. 5, 1-2).

"Перед лицем сивого вставай і шануй особу старшого." (3 Моіс. 19, 32).

IV.—Добродії.—Шанувати Добродіїв навчає нас приклад самого Господа Нашого Ісуса Христа, що корився Йосипові, не дивлячись на те, що Йосип не був Його батьком, а лише опікувався Ним за дитячих літ. (Лк. 2, 5).

Якщо діти мають певні обов'язки супроти родичів, вірні до духовних наставників, підлеглі до начальства, то і родичі мають певні обов'язки супроти дітей, духовні наставники—супроти вірних, начальство—супроти підданих.

Родичі повинні торбуватись, щоб їх діти були:

1. Охрещені до 14 днів по народженні,
2. Фізично виховані,
3. Релігійно виховані,
4. Навчені,
5. Приготовані до самостійного життя.

Про обов'язки родичів супроти дітей Апостол Павло навчає: *"Не роздразнюйте своїх дітей, а виховуйте їх в науці і напоумінайте їх у Господі."* (Євр. 6, 4).

Великим гріхом для родичів є клясти свої діти. Св. Письмо

нас навчає, що кожне слово проклону родичів не згине безслідно,—а впаде каменем на дітей ваших.

Народня мудрість вчить: "Материнське (родичів) благословенство (молитва) на вогні не горить і у воді не тоне."

Про обов'язки духовних до вірних навчає Апостол Петро: *"Пасіте стадо Боже, що вам поручено, доглядайте його не з примусу, а ні для користи, а з доброго серця, а ні пануйте над народом, а взірцем будьте для стада."* (1 Петро 5, 23).

Про обов'язки начальства до підлеглих Ап. Павло навчає: *"Панове, віддайте підлеглим правду, знайте, що ви маєте Господа над собою."* (Кол. 4, 1).

В тому разі, коли б родичі чи наставники вимагали від дітей або підлеглих щось, що суперечить вірі або законам держави, тоді християнин мусить відповідати так, як відповідали Апостоли юдейським начальникма, що забороняли їм проповідувати Христа: *"Судіть, чи справедливо перед Богом слухати вас більше як Бога?"* (Діяння: 4, 18-19).

ЧОМУ ЛЮДИ ГОВОРЯТЬ НЕПРАВДУ?—На світі повно обману та брехні. Чому?—Чи може люди такі злі, чи бажають шкодити своїм ближнім?—Недоконче. Буває, що людина свідомо вірить у брехню та підхлібство, бо лякається почути гірку правду про себе або про любих її серцю.— Оттому малосвідомі християни не вагаються говорити неправди, щоб не робити ближнім прикрости неприємною правдою. Вони забувають, що брехня це гріх, який Бога зневажає, тому не вільно її ніколи та за жадну ціну говорити.

НОВЕ ПОДРУЖЕ СХІДНЕ ПРАВО В ПИТАННЯХ І ВІДПОВІДЯХ

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Що таке оповіді та пощо їх потрібно Церкві?

Оповіді це публичне проголошення заміру вступити в подружий стан.—Церква оголошує їх, щоб довідатися, чи нема яких перепон поміж тими, що заміряють дружитися. Перепони можуть бути такі, що чинять подружжя поміж згаданими особами неважним, або забороненим. Від одних перепон Церква може звільнити, від других ні, бо вони походять із Божої заборони. Церква оголошує оповіді в трьох слідуючих неділях чи святах. Часом Церква звільняє від оповідей, але рідко та з дуже важних причин, от тому, що нема часу на оповіді або треба потайно уважнити подружжя неважне, хоч всі думають, що воно важне.

Хто знає про якісь перепони, той у сумлінні має повідомити свого чи чийого пароха.—Канонічне право виразно накладає на вірних цей обовязок: "Всі вірні зобовязані виявити перед шлюбом парохові чи єпископові перепони, про які знають." (17 Канон).

Що парох має вияснити молодятам перед шлюбом?

Подружжя це велика тайна та вельми трудна справа, хоч модерна молодь уважає його за забаву та визволення з під батьківського нагляду.—Парох має обучити молодят про значення подружжя та його обовязки, щоб після ніхто не скаржився, що він не знав, що робив, як вступав у подружий стан.

Канонічне право отак говорить про це: "Нехай парох не забуде повчити женихів про святість тайни подружжя, про взаємні їх обовязки та про обовязки батьків супроти дітей; крім цього повинен парох заохотити їх, щоб перед шлюбом висповідалися та прийняли Святе Причастя." (Канон 23).

Дівчина моєї сусідки хоче йти заміж. Батьки її противляться, бо хлопець це син українців, що відступили від своєї Церкви та перейшли до "православної."—Чи дочка має слухати своїх батьків?

Батьки слушно противляться подружжю своєї дочки, бо подібні подружжя з відступниками звичайно не бувають щасливі. Крім цього грозить небезпека, що такий чоловік буде старатися відтягнути свою жінку від української католицької Церкви та запровадити її до православної чи незалежної.—Парох повинен радити тій бідній дівчині слухати своїх батьків, бо вони добра їй бажають.—За послух батькам Бог поблагословить її. Коли ж дочка чи син малолітні, так подруже право Церкви ка-

же: "Парох має сильно упімнути малолітніх, щоб не дружилися без повідомлення батьків або проти їх волі. Якщо ж вони не послухають, так парох не може бути при їх шлюбі, не порадившись уперед свого епископа." (Канон 24).

Чи це правда, що не всі можуть женитися чи йти замiж?

Наше церковне право каже: "Всі можуть уступати в подружий стан, хібащо право заборонить їм." (Канон 25).

Чому воно так?—Християнське подружжя це свята річ, від якої залежить добро родин, громадянства та вічне спасіння подругів.—Оттому свята Церква ведена Божим Духом зберігає його святість і гідність, установляючи різні перепони, щоб подружжя було святе.

Оттому то Церква установила різні перепони, якими боронить святість і гідність подружжя та запевняє йому Боже благословення.

Одні з цих перепон роблять подружжя **неважним,** отже такі подруги не є жадними подругами перед Богом і Церквою, другі чинять його **недозволеним,** хоч важним.—Обидва роди перепон заборонять заключати подружжя під тяжким гріхом.

Перепони можуть бути публичні або тайні, залежно чи про них знають або принаймні можуть довідатися люди, або зовсім не знають і нема правдоподібности, що колинебудь знатимуть.

Від деяких перепон Церква може звільнити, від інших ні, бо не має права.— Хто з перепоною без звільнення від неї заключає подружжя, той тяжко грішить. (Канони 26-28).

ЖІНОЧЕ СЕРЦЕ.—Жіноче серце подібно до соломяного вогню. Жінки скоро запалюються, горять почуваннями, добиваються взаємности, не знеохочуються невдачами, але коли здобудуть перемогу, то не для одної Адамової дочки мріяний ідеал стає тягарем, тому й вони знеохочуються...— Хто пошукує Бога та Христа кохає, той не зазнає розчарування повіки.

СВ. ОТЕЦЬ ПАПА ПІЙ XII

В ПРИВАТНОМУ ЖИТТІ

о. І. Нагаєвський

ПРИВАТНЕ ЖИТТЯ ВЕЛИКИХ ЛЮДЕЙ

Сірий загал громадянства завжди інтересується приватним життям великих людей. Читаючи біографії великих людей, довідуємося про багато цікавих подробиць та їх нераз дивні призвичаєння, яких не подибуємо в приватному житті сірого зїдача хліба. Великі люди є великими не лиш у публичному житті, але й в себе вдома. Їхні, хочби й найзвичайніші діла, є виявом сильного характеру, що виносить їх понад сіру буденну людину.

Одні люди стали великими через свою любов до ближнього й святість життя, другі бистротою ума вибилися понад сірий загал, а ще інших подивляємо за їх відвагу й геройства. Та в приватному життю всіх великих людей подибуємо одну спільну черту характеру — їхнє приватне життя є так уложене, що один день є подібний до другого, інакше кажучи—вони мають один сталий розклад і порядок праці, від якого не радо відступають без дуже важної причини. І хтонебудь, що хоч трошки втаємничений в життя великої людини, може краще зрозуміти її труднощі та благородні змагання. З тієї причини люди інтересуються приватним життям великих людей.

Ватиканські добровільні вязні.

Життям Папів інтересуються не лише католики, але й некатолики, бо Христові Наслідники вже зо свойого уряду покликані до великих діл у світовому маштабі, що відносяться до всіх людей та виходять у користь всім людям. Кожний, що не глядить на Рим через вузько сектанську або атеїстичну призму мусить це признати.

З історії відомо, що продовж довгих віків Христові Намісники мали під своїм зарядом Папську Державу (Патрімоніюм Санкті Петрі) та в минулому століттю в наслідок внутрішних воєн в Італії та зєднення її в одну державу, вони стратили ці суверенні права. Від 1. листопада 1870 р. всі Папи протестуючи проти відібрання цих їх суверенних прав та, відкидаючи всяку винагороду за понесені величезні шкоди, постановили ніколи не виходити поза мури Ватикану, себто осередку всесвітного християнства. Звідси принялась в історії назва—добровільний вязень Ватикану.

Такий стан тривав аж до 1929 р., в якому Папа Пій XI. в т. зв. Лятеранському Договорі з урядом Італії визнав королівство Італії, а король признав Ватиканську Державу та її суверенні права на точно означених територіях. Від того часу Папи покидають врядигоди Ватикан. Відомо, що парлямент сучасної італійської республики приняв до своєї конституції Лятеранський Договір в цілости.

Як живе і працює Папа Пій XII?

Ст. Отець Папа Пій XII засів на Престіл св. Петра в дуже важкому періоді Церкви Христової. В періоді розросту воюючого безбожного матеріялізму та спричиненого ним звороту до поганства, що стало причиною викликання другої світової війни. Боже Провидіння поставило в проводі Христової Церкви в такому важкому часі довголітного Апостольського Нунція та Секретаря Стану Кардинала Пачеллі, на якго вже були звернені очі світа, ще заки він став Папою.

Під проводом св. Отця Пія XII Церква Христова стала сьогодні одинокою моральною силою й заборолом проти новітнього варварства, та її проводові піддаються помало вчорашні її вороги. Про всі діла й благородні змагання Папи Пія XII. довідаються люди аж зо сто повних років, бо після звичаїв Апостольської Столиці по упливі сотні років можна витягати всякі документи з архівів. Хто знає дещо про тайність ватиканської дипломатії, той знає, що дуже мало річей продирається з Ватикану у широкий світ.

— — —

Станувши на площі св. Петра по середині славної колюмнади з подивом і спонтанним почуттям побожности звертаєте свої очі на величну базиліку св. Петра, якій немає рівної в світі й почуваєтесь маленькою, майже незамітною порошинкою. Звертаючи свої очі в праву (східню) частину колюмнади, побачите вікна ватиканських палат. За цими вікнами й мурами довгі-довгі сотні літ жили Христові Намісники. Там живе також св. Отець Папа Пій XII. Там молиться, там працює і звідти рядить Містичним Христовим Тілом, св. Церквою.

В Римі приватне життя Папи не є ніякою тайною. Про нього кожна побожна бабуня, що залюбки прохолоджується під фонтаною на площі св. Петра, знає розказати багато цікавих і гарних річей. А вже немає що говорити про папського кравця, чи швайцарського ґвардиста, що знають тисячі різних історій та згори дивляться на свіжоприбуваючого смертника. Всі вони вимовляють імя: "Санто Падре" (Святіший Отець) тихо та врочисто, а лице й їхні очі аж горять від захоплення. Римляне люблять Папу Пія XII, також Римлянина.

ЛЮДЯМ ТРЕБА КАТЕХИЗМУ

Катехизація це легкий і приступний виклад католицької віри поданий у формі питань і відповідей.

Кожна людина потребує катехизму, бо катехизм обзнайомлює нас із вірою, без якої неможливо подобатися Богові та спастися. Катехизм виявляє нам Божу волю, вказує на добро, що маємо робити, та на зло, що його треба уникати.

Катехизм повинен бути в кожній українській родині, що бажає жити по-християнськи та запевнити собі Боже благословення.

Кожна дитина повинна знати катехизм, бо в ньому коротко зібрана Христова наука.

Від початку світу люди завчалися катехизму.

Ной проповідав Божу правду поміж своїми сусідами (2Пет.2,5)

Мойсей, великий ізраїльський вождь, при помочі 72 старших мужчин виясняв народові Божі Заповіді, та заохочував зберігати Божий Закон.

Кожний ізраїльський батько був зобовязаний навчати свої діти катехизму, розказувати їм про Божі чуда та добродійства, що Бог учинив ізраїльському народові. (2 Мой. 12, 24).

Ізраїльські Священики мали приказ від Бога навчати народ релігійних правд і нарід мав обовязок слухати їх навчань: "І вони (священики) вчили в Юдеї, мавши при собі книгу Господнього Закону й обходили всі міста в Юдеї та навчали народ." (2 Пор. 17, 9).

Пророки йшли з Божого наказу між народ і сповіщали йому Божу волю.

Релігійне виховання було дуже старанне та докладне між Ізраїльтянами. Навіть слуги знали добре Божий Закон.

Ісус Христос навчав народи Божого Закону по божницях, містах, горах і пустинях.— Відходячи з цього світу Божественний Спаситель вислав своїх учнів у світ голосити Боже Слово: "Ідіть, навчайте всі народи, хрестячи їх в імя Отця і Сина і Святого Духа.— Хто повірить і охреститься, той буде спасенний. А хто не повірить, той буде осуджений!"

Святі Отці ревно навчали святої віри перших християн.— Св. Єроним писав до Римлянки Лети: "Ваша дочка не повинна вчитися світських пісень ані інших небезпечних речей. Її язик від наймолодших літ повинен привикати до співу псальмів. Привчіть свою доню бажати добрих книжок. Читання, молитва, праця ведуть певно до вічности через бурхливе море дочасности, закріпивши людину в чистоті та в усіх інших чеснотах!"

Святий Йосафат, український мученик, залюбки навчав людей катехизму. Ставши єпископом, склав гарний катехизм і приказав своїм священикам навчати з його своїх парафіян.

Папа Пій XI промовив до організаторів Катехитичного Конгресу 1930 року: "Скажу вам щиру правду, що Папа також учиться катехизму. Чуюся щасливий, як розчитуюся в катехизмі, бо краще та більше розумію Божий Закон!"

Кожна українська дитина повинна мати український катехизм, щоб пізнала Бога, свою католицьку Церкву та полюбила їх усім серцем!

ДОНЬКА ПРОВІДНИКА СОЦІЯЛІСТІВ

Яр. Ясенів

ВИЗНАЧНИЙ соціялістичний діяч Франції, Жан Жоре, здобув на початку нашого століття чималу славу, як заступник президента французького парляменту і професор філософії в Сорбоні. Саме Жоре був основником французького щоденника "Люманіте", який сьогодні орган французьких комуністів; кромі того Жоре написав багато творів про соціялізм. Хоч свою молодість провів у релігійній родині, проте в пізніших роках Жоре стався фанатичним безвірником і ворогом християнства. Зо своєї хати послідовно усував усе, що чимнебудь нагадувало б Христову віру. Знакомі і навіть свояки, які мали релігійні погляди, не сміли просто переступити порога Жоресової хати.

В такому крайньо безвірницькому середовищі зростала Жоресова донька, Жермена. Її виховання Жоре віддав у руки безвірної вчительки та доручив так виховувати доньку, щоб вона ніколи навіть не зустрінулася хочби з натяком чогось із християнства. Жермена згідно з волею батька повинна була статися ідеалом нової безбожної людини.

Одного дня Жоре виступив знову в парляменті з сильно протихристиянською промовою. Основною думкою промови було: "Християнство мусить бути знищене!" Жоре був переконаний, що дні християнства почислені, що упадок католицтва—це вже пересуджена давно справа...

Вечором того ж самого дня Жоре щераз передумував успіхи своєї промови та радів надіями скорої перемоги над католицтвом. Аж ось відкрилися двері й до кімнати ввійшла Жермена. Жоре зрадів, бо і так хотів поговорити з донькою про важні справи. Ось пішло їй уже на 21 рік, а вона проте ніяк не бувала ні на балях ані на вечорницях.

—Чому, Жермено, живеш так якось по-дивацьки самітня, чому не шукаєш товариства людей, не принимаєш одвідин? Як же тоді пізнаєш людину, з якою тобі прийдеться звязати свою долю на все життя?—почав Жоре свою розмову.

Жермена спокійно відповіла батькові, що вона не потребує

того всього, бо вже зробила свій вибір.

—Так, хто ж це такий?—спитав до глибини здивуваний Жоре.

—Це Той, із яким людина повинна говорити тільки навколішках. Тату, я хочу посвятитися на службу Богові, хочу вступити до манастиря.

Жоре остовпів. Хіба він не розуміє добре того, що вона до нього говорить? Бо як воно ж можливе: його донька, його, провідника соціялістів і безвірка, його донька має йти в манастир? Навіщо ж здалося тоді все оте безвірницьке виховання її? Що ж скажуть його товариші на такий скандал,

—Відколи ж ти думала про таке?—спитав врешті, тяжко дихаючи.

—Від трьох років.

Жермена сподівалася великої бучі з батьком. Проте вона не лякала її, вона була готова на все в обороні своєї віри. Своєю рішучою поставою хотіла теж вплинути бодай трохи на свого батька, на його світогляд. Отже не зважаючи на велике схвилювання її батька, говорила дальше: —Одного разу вона побачила Розпяття. Призадумавшися над ним, вирішила присвятити себе всеціло на службу Тому, який віддав своє життя за спасення людства, який із любови до людей приняв на себе таку страшну смерть.—

Жоре не відповів нічого. Донька вийшла, а він остався в кімнаті самий. До краю схвильований не міг знайти спокою своїм думкам. Яке ж воно все було дивне й незрозуміле! Метою його життя було відхристиянщити Францію, а тут, у його власній хаті навіть не повезло йому з тим! Думав, що католицтво це хитра "інтрига єзуїтів," короткотривалий фантом, що може захопити хіба кілька старих девоток. А тут на власній донці переконався, що в християнстві є сили, що можуть викрисати великий вогонь посвяти й героїзму та пірвати за собою навіть вихованих безвірків! Отже християнство—велика, Божа справа!

Схилив у покорі голову і, як колись Юліян Апостатт, сказав у дусі: "Галилее, Ти переміг!"...

Якби хто всі свої сили й труди цілого свого життя обернув на те, щоб спинити в світі хоч би один смертельний гріх, то можна б сміло сказати, що його життя й труди не були змарновані.

ХТО ТАКІ АНГЛИКАНИ?

о. С. Х., ЧНІ.

АНГЛИКАНИ це та протестантська церква, що її започаткував Генрих VIII, зірвавши єдність англійської Церкви з Римом, бо до Генрихового бунту Англія була католицька. Генрих VIII вступив на англійський престол 1509 року.—В 18-ому році життя оженився з Катериною Араґонською, що дала йому пятеро дітей.— 17 років жили собі подруги щасливо. Старша сім років від Генриха Катерина стала старітися. Генрих, не зважаючи на свою побожність, доброту та привязання до Католицької Церкви, яку боронив письмом проти збунтованого Лютра, захопився молодою та гарною дворянкою, Анною Болейн.

В 1527 році зажадав, щоб Папа Климент VII уневажнив його подружжя з Катериною та дозволив оженитися з Анною.—Папа відмовився, бо християнське подружжя не може бути зламане хіба смертю, якщо воно важне. Така воля Христа Господа.

Нетерпеливий Генрих прогнав самовільно Катерину та в 1533 році вдруге оженився з Анною Болейн, змушуючи погрозами та карами англійських єпископів і священиків признати його головою англійської Церкви.

Бунт проти Папи використав Кренмер, улюбленець Генриха. Кренмер незаконно оженений із якоюсь німкою був заражений Лютровою єресю.—Генрих зазначив його на кантирберійського архиєпископа.—Кренмер удячний за ласко уневажнив Генрихове подружжя з Катериною та проголосив законним його друге подружжя з Анною Болейн. Папа ж тимчасом заявив, що перше подружжя важне.

Зірвавши єдність із Римом, Генрих передав Кренмерові владу зазначувати єпископів. Кожен з них мав складати присягу королеві. Хто відмовлявся, того уважали за зрадника та карали.

Всі єпископи втратили свою юриздикцію, поки не присягли королеві на вірність і не признали його головою Церкви.

В 1535 році Генрих покасував багато манастирів і загарбав

для себе їхні добра. Парлямент закінчив касату всіх манастирів у 1539 році.

Хоч як ненавидів Генрих Папу, проте не бажав іти слідами Лютра. Він повторяв: "Розібю голову з тіярою (папу), але полишу тіло Церкви."—Он тому в 1538 зобовязав усіх своїх підвладних держатися католицької віри.— Он його *криваві артикули:* Віра в переміну хліба в Тіло та вина в Кров Спасителя.— Безженність Священиків.— Служба Божа.— Ушна сповідь.

Горе тому, хто б був поважився противитися тиранові!— Багато вірних Папі полягли мученичою смертю, між ними Тома Мор, Генрихів канцлер, і Іван Фишер, рочестерський єпископ.

Тома Кромвел, головний помічник Генриха в мордованні католиків, сам покінчив на шибениці засуджений Генрихом за єресь і зраду.

Внедовзі улюблена Анна Болейн, причина всього лиха, попала в неласку деспота. В 1537 році в день страчення Анни Генрих оженився втрете з Евгенією Сеймир, що померла 15 днів по народженні синка, Едварда.

Генрих звелів стяти Анну, приписуючи їй перелюб і подружу зраду.

В 1540 році Генрих знову оженився з Анною Клівз, що мала лютеранські переконання.—По шіcьтох місяцях Генрих прогнав її та оженився з Катериною Гаверд, яку стяв 1541 року за приписаний перелюб.

Послідня жінка Генриха звалася Катерина Пер, що трохи не заплатила головою за те, що в богословських поглядах посміла різнитися від мужа-деспота.

Генрих помер у 1547 році, проживши 47 років. Збунтувавшись проти Церкви, став тираном. Стратив дві королеві, два кардинали, два архиєпископи, 18 єпископів, 38 докторів права та богословя, 12 князів і лордів, 164 шляхтичів, 124 депутати, 110 двірських матрон.

По смерті Генриха Сеймир захопив владу, хоч був зазначений королем 10-літній син Генриха, Едвард. Єресь стала ширитися по Англії. Новий володар покасував католицький культ і богослуження: Службу Божу, почитання статуй і ікон. Дозволив священикам женитися.

В 1553 році, Марія, дочка Генриха, стала королевою Англії і привернула єдність з Римом. Помагав їй у шляхетному ділі кардинал Пол, папський легат. Марія зразила собі населення, караючи надто строго єретиків.—Марія померла в 1558 році.

Її місце зайняла Єлисавета, Генрихова дочка від Анни Болейн.—Стидаючись перелюбного свого походження, звернулася до протестантів зараз по коронації, хоч передтим була католичкою.

В 1555 році прогнані протестанти ввійшли до парляменту та зірвали раз назавжди із Римом, відновили Генрихову конституцію, привернули Едвардів ритуал наскрізь просякнений протестантським духом і новостями: Book of Common Prayer.

ЩО НАВЧАЮТЬ АНГЛИКАНИ?

I.—Англиканські протестанти відкидають папську юриздикцію над Христовою Церквою, зовсім не признають Папи та не слухають його.—Відкинули Службу Божу, бо для них це байка та небезпечний обман, бо ж неможливе воно, щоб хліб і вино перемінилися в Тіло та Кров Господа.—Осудили почитання Святих, Божої Матері, мощів, бо це ідолопоклонство та забобони.

II.—Відкинули всі святі Тайни, за винятком хрещення та Св. Причастя, але Св. Причастя для них не Тіло та Кров Христа, а тільки символ цебто знак. Отже там нема дійсного Тіла та Крови Спасителя.

III.—Св. Письмо це єдине правило віри для англиканів. Ніхто не сміє самовільно толкувати його. Треба держатися передання. — Тому то англикани так жорстоко переслідували всіх тих, що не погоджувалися з ними в толкуванні Святого Письма.

IV.—Відкинули віру в існування чистилища, де душі праведних очищуються з решток невідпокутуваних гріхів.

V.—Проте задержали церковну єрархію зложену з єпископів, священиків і дияконів. Послуговуються католицькими богослужебними книгами, хоч трохи позмінювали їх. Задержали знак хреста, ба й поважилися звати себе *католиками!*

З того часу протестантизм став вільно поширюватися в колись католицькій Англії, поки не змішався з англійським націоналізмом за Єлисавети в часі воєн із Еспанією. — Кара смерти грозила католицьким священикам, що поважилися б ввійти до Англії. Католицька віра була по-варварськи переслідувана, поки не вибухла французька революція та визвольна війна Америки, що трохи опамятала Англиканів.

Биті в Америці, громлені Наполеоном в Европі Англикани стали толерантнійші для католиків. В 1829 прийшла для католиків еманципація, хоч вона була частинна.

Хоч англикани мають єрархію, проте нема в них правдивих священиків, бо за Едварда VI-го Кренмер позмінював обряди священь.—Папа Павло IV буллею *Преклара кляріссімі* проголосив неважними англиканські свячення.

Сам англиканський клир зове себе "міністрами," не священиками.—Сандис, англиканський архиєпископ Йорку, заявив: "Антихрист є творцем католицького священства."— Англиканський єпископ Джуел твердив, що нема різниці між вірними та клиром.—Англиканський єпископ Накс, висвячуючи своїх міністрів, заявив: "Юнаки, не висвячую вас на священиків у розумінні католицької Церкви."—

Англиканська церква мусіла покоритися королеві, відкинувши папську владу, бо не мала на чому опертися.—Королева Єлисавета титулувала себе: "Найвища говернаторка англиканської церкви."

Сьогоднішні Англикани в повнім хаосі. Поділилися вони на різні секти. Так звана висока церква (High Church) намагається вернутися до католицького богопочитання, привертаючи те, що колись її основники відкинули й осудили, от як Службу Божу, віру в чистилище, пекло, почитання Святих і Преч. Діви, нерозірвальність подружжя, сповідь, молитву за померлих.—Противиться їй низька церква (Low Church), держачись протестантських поглядів про Церкву, тайни, обряди.—Англиканська церква зветься англиканською та єпископальною.

НЕ СКАРЖТЕСЯ НА ХАРАКТЕР.—Слабий і нестійний ваш характер?—Гімнастикуйте його! На те Бог дав нам розум, волю, ласку. При їх помочі можемо чуд доказати. Пригадуйте собі в хвилинах зневіри героїв Христової Церкви, мучеників, пустинників, ніжних дівиць, що стали великанами світу. Чому? Бо хотіли та дійшли при власних зусиллях і Божій помочі до геройства, хоч не були відмінні від нас. Вони теж були людьми з людськими пристрастями та слабостями, але вміли відважно боротися зо собою... Побороли злі схильності, перемогли пристрасті і стали героями-великанами духа, бо були великанами серця та волі...

ВАЖЛИВА ПЕРСПЕКТИВА

о. М. С., ЧНІ.

ЛЮДСТВО котиться в пропасть нових конфліктів і збройних ударів, що заллють кровю цілі міста та краї.—Отак Боже милосердя та справедливість переконають збунтованих людей, що без Бога ніщо не існує та що Бог один, сотворивши світ, держить у своїх руках його долю.

Христос запанує, Його Свята Євангелія затріюмфує в світі, бо стане правилом життя для одиниць і народів.—Цей тріюмф Христа прийде за посередництвом Преч. Діви та її страждального Серця, бо її терпіння під хрестом за спасіння світу не можуть піти намарне.

Велика та могутня в очах Христа Пречиста Діва Марія.—Христос допускає на людство нужду, біду, голод, війни, щоб люди переконалися, що годі їм обійтися без Бога та Його закону.

Треба доконче не так поширити, бо наш нарід почитає Богородицю, як поглибити її в серцях народу, що може слушно зватися народом Божої Матері, бо в заранні християнства син Святого Володимира, Ярослав Мудрий, посвятив свій край і нарід Божій Матері та віддав під її могутню опіку Русь-Україну повік.

Треба, щоб наші парафії та родини посвятилися Серцю Пречистої Діви та вчинили її опікункою, царицею своїх домів і церков.

Ніжна набожність і посвята Непорочному Серцю Марії запевнить спасіння батьківщині, викличе повне довіря вірних до нашої української церкви, єдиного заборола проти денаціо-

налізації на чужині, відновить духово та морально нашу молодь, ввілле любов у їхні юні серця до нашого українського обряду який вона полюбить як найбільший скарб, запевнить щастя та мир нашим родинам, щоб домашнє вогнище стало дійсним місцем вдоволення та спокою для його мешканців.

Отак наш нарід проживатиме в Серці Марії, віддавшись її на життя та вічність.—Любов і самовіддання Пречистій Діві запевнить обильні благословення всім тим, що проживатимуть як діти Марії, бо вона запровадить їх до Ісуса, що є єдиною дорогою до правдивого мира, щастя та вдоволення на цій долині сліз і зідхань.—Треба памятати, що Христос прийшов на світ за посередництвом Марії.—Так і тепер світ мусить удатися до Марії, щоб віднайти Спасителя, помиритися з Ним, бо як ніхто не приходить до Отця хіба через Сина Ісуса, так ніхто не дійде до Христа хіба через Марію, як каже Св. Бонавентура, великий учитель Католицької Церкви: "Надармо шукатимеш Ісуса, якщо не шукаєш Його з Марією." —Хто знайшов Матір, той знайде Сина, джерело дочасного та вічного щастя.

ВЕСЕЛИЙ КУТИК

КУПЦІ.—Надіхав якийсь пан, стрінув Івана на дорозі і питається: "Як у вас люди живуть? Чи кравчать, чи то може мають якусь іншу професію в руках Може майстри або боднарі" —"Е, де, прошу пана," каже Іван, "у нас всі люди купці."— "А чим купчать?"— "Хлібом."— "Та як?"— "А от, намолотять у зимі, несуть до жида і продають. Рахуються—купці. А як на переднівку нема що їсти, то відкуповують. Також рахуються купці.— І так торгують цілий рік."

ЩИРИЙ.—Почула жіночка, що буде вмирати. Кличе свого чоловіка й давай йому порадоньки давати: "Жаль мені дуже, що тебе покидаю. Пильнуйся, дбай про себе, гроший не розкидай і не женися з іншою, борони тебе, Боже, бо кривду собі й дітям зробиш."— Чоловік слухає, слухає, аж надоїло; тому кличе нарешті:— "Ну, ну, не гризися й не плач, що я буду робити. Роби-но вперед своє!"

ЖИД НА ПОЛЬОВАННІ.—"Ну, коли будемо стріляти?"— "Аж як медвідь вийде!"— "Герсте, дурний Грицю, ліпше тепер стріляймо ще як медведя нема, бо як стане проти нас медвідь, то, ай вай,—небуде часу стріляти!"

ВИЯСНЕННЯ.—Тату, що то є каліф?" — "Дурне питання! Це ж мешканець Каліфорнії!"

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JUNE, 1950

UKRAINIAN CATHOLICS

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

What does the word "Pravoslavnyj" or Orthodox mean?

THE WORD Pravoslavnyj has been often misused and even abused by the enemies of the Ukrainian Catholic Church, being unscrupulously invoked by those who do not hesitate to assert that Ukraine was never in union with the Holy See, which assertion cannot stand the test of the history, for Constantinople and Rome were at peace, when Ukraine became Christian in 988, the great schism occuring 68 years later in 1054.

The word *Pravoslavnyj* is usually used in the same sense as the Greek "Orthodox" to designate those of the Oriental Churches, that severed themselves from Rome. They assume it as their official title or designation to mark them off from the Catholics, who recognize the Pope of Rome as a visible head of Christ's Church.

Literally translated *Pravoslavnyj* or Orthodox means "duly praising or praising God according to the laws established by Him."

This word is a later invention In the early Ukrainian liturgical books there is not the word Pravoslavnyj, but Pravovirnyj, which means "Duly believing." The word Pravovirnyj had been used by Ukrainians until the fourteenth century, when under the influence of the Russian monks Palamites it was changed into *Pravoslavnyj* in the sense of separation from Rome.

The word *Pravoslavnyj* is right by itself. We do not spurn it. Once entered into the liturgical books the Ukrainian Catholics use it during all Church services in accordance with the special request of the Popes of Rome to demonstrate that this word belongs to Catholics.

Catholic and Orthodox Church

Many Catholic people regard the Orthodox Churches as heretical as the Protestants or other sectarians are, avoiding them perhaps more than any other sect.

Fortunately they are wrong, being not aquainted with what the Orthodox Church really is and what is its teaching.

Hostility and contempt of the Orthodox by the Catholics will never lead them to union with Rome. The Eastern separated Christians desire to be regarded as friends and brethren before they return to the Catholic Church, from which they were cut off by the fatal schism of 1054. The Catholics must love them, because

the Orthodox are closer to the Catholic Church than any other Protestant denomination. They have true Priests, true Bishops, Mass, communion and the other Sacraments we have.

Cyril Lukaris, who became Patriarch of Constantinople later on, wrote to the Latin Archbishop of Lviv in the name of the Patriarchs of Constantinople and Alexandria in 1601: "We do not detest the See of Saint Peter. We respect it as a mother. There is no contrariety between the doctrine of the Western and Eastern Church, but rather diversity between the Greek and Latin nations."

We mean here the old Orthodox Church, and not the recent organizations of different independent Churches, that were organized by some agitators here in America or in Canada among the Ukrainian population of these countries under the fallacious pretext that the Ukrainian Catholic Church is an instrument of those who aim to latinize our people, turning them into Roman Catholics. Some of their different Churches have true Priests and some not, because of lack of true Bishops.

They left our Catholic Church, they shun us, for they think we are their enemies. They do not know us, though they are sons of the same people as we are. The Ukrainian Catholics are the best friends they can ever have. They pray for them and expect them back in the Church, wherein they were born and became children of God. A little of good will on both sides would soon bring peace and concord to the sons and daughters of the same people. A mutual, friendly understanding and concord would make strong and secure religious and national life of all Ukrainians living in America and in Canada.

The schism between Constantinople and Roma began in the ninth century under the patriarchate of Photius, Patriarch of Constantinople and was brought to its final stage by another Patriarch, Michael Caerularius in 1054.

The difference of race between the Greeks and Latins was already strongly marked in the pagan era. It was tempered in the first centuries by ardour for the new Faith. It reappeared from the moment when the ardour began to decline. It was a process of centuries.

The second factor that weakened the relation between Rome and Constantinople was the Papal appeal for help to the Franks, which hurt the pride and vanity of the Byzantium.

The Church of the East differed from the Church of the West in various usages. She permitted the ordinations of married men and did not compel the faithful to fast on Saturdays. On the other hand Lent was here longer and more rigorous, the taste for methaphysics and inclination for dialectical subtletics and discussions much in vogue among the Orientals.

The Emperors, regarding themselves as theologians, intervened in the affairs of the Greek Church, bringing confusion and controlling the Church activity according to their political interests.

The ever increasing monastic population exercised a fanatical influence over the people, attracting them by the exterior forms of worship, such as images and relics, and setting them at its will against bishops, patriarchs, officials, and even the emperors themselves.

All that prepared and led to the separation of Constantinople from Rome, making the bishop of Byzantium a universal Patriarch and giving him supreme jurisdiction over the Church of Christ. To

make the Easterners accept the new position of the Patriarch of Constantinople, the Bishops of Constantinople tried to set forth the idea that the Popes owed heir primacy to the fact of having been Bishops of the capital of the Empire, and that they had lost it to the benefit of the Bishops of Constantinople from the day when the capital was tranferred to that city, being profoundly persuaded and convinced of the superiority of the usages of the Greek Church over all others, and calling the Roman Church a mere Jewish community because of fasting on Saturdays and using unleavened bread in the Eucharist.

Dogmatic divergences between the Catholic and the Orthodox Church

1. Papal primacy. The Orthodox reject the primacy of jurisdiction, admitting that of honor, according to which the Pope is the first among the Bishops, who are equal to him in everything, being successors of the Apostles as he is.

2. The Orthodox do not admit the infallibility of the Roman Pontiff, unless he be with other Bishops at oecumenic Council. The Orthodox conception of the Church is oligarchical i.e. that all Bishops form an Apostolic College, to whom Christ entrusted the government of His Church. The Catholic conception instead is monarchical, recognizing in the Pope a full jurisdiction over the whole Church, the Bishops and the faithful; it plainly follows from the words of Christ Himself addressed to Saint Peter: "Feed my lambs." (John 21,17).

3. The question of *Filioque*. The Eastern Orthodox refuse to admit that the Holy Ghost proceeds from the Father and the Son, but assert that He proceeds from the Father alone, denying the procession of the Holy Spirit from the Son, mean while the Catholics believe that the Holy Ghost proceeds from the Son as from the Father.

4. The Orthodox doubt about the fire of purgatory, although they admit other pains, through which the departed souls are purefied before being admitted into heaven.

5. The Orthodox differ from the Catholics in their explanation of transubstantiation. They affirm that the mysterious change of the bread and wine does not occur at the words "This is My Body. This is My Blood", but at the invocation of the Holy Ghost, that follows the words of the consecration, during the prayer known as the Epiclesis.

6. The modern Orthodox, opposing the papal declaration of the Immaculate Conception, deny that the Blessed Virgin Mary was conceived without original sin, and so reject the dogma proclaimed by Pope Pius IX in 1854.

8. It would not be useless to mention that the modern Ukrainian "Pravoslavnyj" are contrary to accepting a hierarchy in the sphere of religion, to which men must obey, for Christ said: *He who hears* obeys *you*, obeys, *hears Me, and he who despises you, despises Me.* The Church is conceived among them as a collective institution, in which clerics and laity should enjoy the same rights. They do not hesitate to go further and to arrogate to themselves the right to dictate to their priests, making them servants of their Church commitees.

THE FIRST HOLY YEAR

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

THE ecclesiastical history relates that the first Holy Year occured in 1300, When Pope Boniface issued a bull on Feb. 22 granting a plenary indulgence to all "who, being truly penitent, shall confess their sins, and shall approach these four basilicas each succeeding hundredth year."

Encouraged by this great grace the pilgrims streamed to Rome by thousands from every country of the world, including rich and poor sound and infirm, men and women. Over two million faithful visited the center of Christendom that year praying upon the tomb of the Apostles: "St. Peter and Paul, graciously hear us."

Even the young unmarried girls that according to an ancient Roman custom had to remain at home in order to avoid the rude gaze of the men, were allowed at night under safe escort of matrons to visit the basilicas of the apostles.

Thus the trip to Rome was not a simple trip of amusement, but a true incentive to piety and a practice of penance, in which the absolute necessity of sorrow was required as an indespensable condition for gaining the Jubilee indulgence.

What are the Graces of the Holy Year?

The main grace of the Holy Year is the Jubilee indulgence.

An Indulgence is not a remission of sins, either of grievous or of venial, for there is the sacrament of confession for the remission of

sins. An indulgence instead is a partial or complete forgiveness of temporal punishment due to sins, imparted by the power of the keys through the jurisdiction of the Church.

Thus an indulgence presupposes as necessary condition the remission of these punishments which after the remission of the guilt of sin are to be expiated either on this earth by voluntary penance or in purgatory after a man passes away.

Does the Catholic Church possess the necessary power and authority to grant such remission of punishment? Yes, for she is the spiritual depository of all the graces merited by Christ, the Blessed Virgin and all the Saints, being an authoritative mediatrix between God and man.

Having the necessary jurisdiction over all the faithful, the Church has all the necessary power to absolve them from the punishments after their sins had been forgiven.

The passion of Christ, the sufferings of the Mother of God, the good works and penances of the Saints constitute Church's spiritual treasury. The Church takes from this superabundant treasure of satisfaction and offers them to God's justice for her children, who otherwise would have to pay them in person.

Some Protestants deny such a power to the Catholic Church. Fortunately they are mistaken. Christ came on this earth to save men and to lead them to heaven. He had all the power and authority to forgive any sin, being God Himself. Since He did not have to remain visible among men, He entrusted to the Church the power of binding and loosing, when He gave her the power of the keys i.e. the authority to forgive sins and the punishments due to them. In this remission of sins is included the power to forgive also the temporal punishments due to sins, otherwise the power of forgiving would be incomplete.

The Church, however, does not have absolute power over the treasure of satisfactions of Christ and the Saints, but only the administration of them. In consequence she cannot dispose arbitrarily of the treasure that had ben entrusted to her. She must, therefore, have serious reasons for granting the indulgences to her faithful, taking into consideration the glory of God and the salvation of the souls.

What are the conditions for gaining the Jubilee indulgence? Pope Pius XII in proclaiming the Jubilee of 1950 mentioned the following conditions: 1 A good confession, for the sins must be forgiven before a soul can obtain the remission of the temporal punishments due to her sins.

2. Holy Communion, which unites the soul to Christ, the source of all graces and satisfactions.

3. Visit of the four Patriarchal basilicas of Rome, which are the pride of Christendom.

4. The following prayers must be said during each visit: 5 Otche Nash, Bohorodyce Divo and Slava Otzu. . One Otche Nash, one Bohorodyce Divo and Slava Otzu for the special intention of the Holy Father. The Apostles Creed.

Many good and pious Christians regret that they cannot go to Rome to visit the basilicas as it is prescribed in order to gain the Jubilee indulgence.

It is therefore, that the Popes used to extend the Jubilee Indulgence to all those who cannot go to Rome. They must fulfill the above mentioned in their own churches.

A happy family is part of God's plan—a plan that means a family living together in understanding and affection; a family where everyone is doing what he can to make other members happy.

There is no better way to insure the happiness and peace and safety of your family now and forever than to begin at once the daily prayer of the Rosary. It will give you your share of peace and happiness here below, and the promise of eternal joys.

BLESSED AMONG WOMEN

By Claude Kean, O.F.M.

From *Our Lady's Digest*

SHE IS, as the poet has titled her, the Woman Wrapped in Silence. Her name appears on the pages of Sacred History only a dozen times at the most—and then always in reference to Another. There is not one written line to describe her appearance. Her recorded words (apart from an eight-sentence prayer that she uttered) do not number more than fifty.

The recorded facts of her life can be gathered into one brief paragraph. She was a Jewish maiden, of the House of David. She bore a Son, Whom she offered to God in the Temple. She searched for her Son when, as a Boy of twelve, He was lost. She accompanied Him to a wedding in a nearby village. She was present at His death, at His funeral. She visited His grave three days after His burial. These are the scant, simple facts, seemingly so commonplace that every one of them could be told of countless other women who lived in her day, or have lived since it.

Yet, she is the most prominent woman in all history. Other women have been known to an age; she has been known to the ages. Through nineteen hundred years, above the changing world of men, her figure has stood changeless in the skies, the timeless Woman of the Apocalypse, "clothed with the sun, and the moon under her feet, and on her head a crown of twelve stars."

She has survived the centuries not merely as a name, but as a personality; not merely as a tender memory, but as the driving power of mighty deeds. It was she who, in the days of a Nero and a Trajan and a Diocletian, strengthened young and old to walk to a martyr's death on the sands of the Roman Amphitheatre. It was she who, in the Dark Ages, guided the pens of the monks as they copied the pages of Sacred Scripture for all posterity. It was she whose banner led Crusaders in repeated march against the infidel Moor and Turk. It was she whose loveliness inspired the poets of the Renaissance to sing their fairest songs, the artists to paint their worthiest portraits, the architects to build their noblest cathedrals.

It was the thought of her that, in an age when knighthood was in flower, clothed all womanhood with a starry glory unknown to it before. It was a chant to her, "Ave Maris Stella," that launched ships on their voyages; for all events at sea were "Salve Regina," sung at sundown, that marked the progress of the voyages; for all events at sea were logged as occuring so-many hours before or after "Salve Regina" time.

It was her name that a Columbus proudly painted on the bow of his flag-ship, and her name that explorers after him gave to islands and rivers and bays and settlements in the new world they had found beyond the horizon. It was to her

that, by official proclamation, Catholic France of old, and Catholic Spain, and Catholic England, publicly dedicated themselves, declaring her their sovereign queen, their patroness, their protectress. Through all those ages of Faith, millions who had never seen her, loved her as they loved life, cherished her as they cherished their own souls.

It remained for sixteenth-century Protestantism to part company with her. By a curious reasoning, the leaders of the Reformation found the Mother dangerous for her Child: took the Child away from the Mother's arms, banished the Mother into exile. Their subsequent history has shown how seriously they erred. For, as Chesterton has pointed out, a child and a mother are inseparable. You cannot visit the child without visiting the mother; you cannot in common human life approach the child except through the mother. You must either abandon the Christ Child, or you must accept both the Christ-Child and His mother. For those holy heads are too close together for their halos not to mingle and cross. And Protestantism, which began by denying the Mother has inevitably ended by denying the Son.

In the Catholic world, however, Mary still reigns. Still does her Angelus ring out thrice daily over the roofs of cities and towns and villages. Still is her name written large over the doors of hospitals and orphanages and schools and convents; and within those walls still live thousands of nuns called after her. Still do men write best-sellers about her—about her glory enshrined at Lourdes, her appearance on the mountain top at Fatima. Still do Sodalities and Confraternities hold public pageants in tribute to her. And still do millions gather around her image, in the shadowy cathedrals, in wayside shrines: the young searching her face confidently for the answer to the problems that life is just unfolding to them, the old seeking solace from one who felt the full weight of life's sorrows.

Who can count the prayers uttered to her daily—in homes, in hospitals, in factories and shops, in city streets and country fields, in the air and on the seas, uttered by her children in all their human experiencec and needs? Who can say how many wear her medal or scapular about their necks—how many carry her Rosary on their persons? Who can tell the number of temptations resisted daily thro her aid, the number of good deeds done daily in imitation of her? There is hardly a nook or corner of the world today into which the power of her name has not penetrated, in which her blessed influence is not felt.

And why is this so? Why is it that she who, by all human standards, was destined to oblivion should remain the most unforgettable of human beings? No modern means of publicity keep alive her memory in the hearts of men—no Sunday-supplement stories, no radio advertisements, no Neon lights; yet does she live; yet do "all generations" call her "blessed." And why?

Primarily because God Himself has called her blessed: "Blessed art thou amongst women," He said through the lips of the inspired Saint Elizabeth. He chose her, from amongst all women of all time, to be the mother of God-Man Jesus Christ. And she was mother to Him in an entirely different unique sense: sharing her parenthood with no father, possessing the fulness of parenthood within herself. Thus, by an unparalleled miracle of God, she was a

mother, yet remained ever a virgin.

We know not when the world will end. But this we do know: that, when the end does come, the last name that many of the last generation shall utter, whether as a plea for pardon or a prayer of hope shall be the ever-blessed name of the Blessed Mother of God.

Authority of God Reasonably Asks Man To Adore Him

By Rev. Francis Syrianey

THE First Commandment expressly requires of man those acts of interior and exterior worship that acknowledge his dependence upon His Creator. But before man can worship God, he must believe in Him. Since a sensible experience of God is a rare occurrence and since even a rational knowledge of God is not easy to come by, for most men the knowledge of God comes largely through faith.

Faith is the acceptance of something on the word or authority of another. Divine or supernatural faith is the acceptance of the word of God. More than we can ever realize our daily actions are controlled by acts of natural faith. The strength of this faith depends upon the knowledge and the truthfulness of those who give us information of any kind. If we stopped to discover or to prove everything for ourselves, little progress would be made in human life. But, because we are able to depend upon others, our work is eased and our way through life made lighter.

The two qualifications for any authority are his knowledge and his truthfulness. The greater are these two qualities, the more credence do we place in that authority. Since these qualities are found in perfect degree in God. He is the supreme authority. Acting upon His word we cannot go wrong, for He knows all things and cannot be deceived, and He is all truth and cannot deceive.

The First Commandment, then, which bids us worship the Divinity, has rational foundation, for, acting upon the authority of God, which is the highest authority of all, we acknowledge not only the fact of His existence, but also His right to obligate men to the observance of His law.

God's law binds men to live in accordance with right reason, that is, in accordance with the nature that they have received from God. Since man is a rational creature, he is bound to honor God in a rational manner, by loving and serving Him when He is known. The reward for fidelity in the service of God and the observance of His law is an eternal one that transcends all nature—it is God Himself.

Remember, that being a Ukrainian, you must adore God and save your soul in the Ukrainian Catholic Church and Rite.

Have You A Christian Mentality?

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

WE OFTEN wonder how is it that so many Christians do not live a Christian life They lack a real Christian mentality, they do not think with Christ, they do not judge the events at the light of Christ's Gospel, they do not talk as the followers of Christ should. Their mentality is completely pagan.

How often do we not hear: "Well, the doctor told me to be careful in my marriage, for it would be dangerous for me to have more children." These women listen more to a doctor than to Christ Himself, Who condemns birth control as a horrible abuse of the great sacrament of marriage.

How often do we not hear people justifying some remarried divorcee instead of branding her: "Poor girl, she got a bad husband. She could not get along with him. So she asked for a divorce, got it and remarried. It is better to get a divorce than to live a miserable life with a drunkard." How blind are those that talk so. They do not know that a Christian marriage cannot be broken except by death of one of the partners. They do not know that the remarriage of a divorcee validly married is not a marriage before God, but a simple concubinage, for which the hellish fire awaits those who break a valid marriage and contract another.

How many modern girls defend their immodesty and sinful liberty: "Well, we are young but once in life. We have right to happiness. If I do not yield to him, I cannot hope to get married." These unfortunate girls offend God during their engagement, let themselves be treated as if they were already brides by spoiling their virginity under the false pretext that they cannot get married otherwise. There is, therefore, small wonder that so many marriages are unhappy and end in divorce. Can God ever bless a couple that spent the time of its engagement to offend Him and indulge in liberties which are permitted only after a lawful and valid marriage?

How many businessmen say: "I cannot go to Church on Sunday, for I have business to take care of." They live without going to church, without frequenting Confession and holy Communion for they have no time for such things. They regard their business as if it were their "god" and their chief purpose of their life."

The mentality of the above-mentioned men and women is pagan, for they miss the real purpose of their earthly life. God made man to know, to love and to serve Him and to save his immortal soul moulding it according to the image of His Divine Son Jesus, who made plain the road that leads men to heaven: "Seek ye first the kingdom of God, and all the rest will be added..."

To have a real Christian mentality we must read the Gospel, which should be in every Ukrainian family, we must love our own Ukrainian Catholic press which teaches

us to think and speak as the followers of Christ should think and talk, we must frequent the Sacraments which help us to follow the sublime teachings of the Saviour in order that we may become real Christians, thinking, speaking behaving in a way that fits men who live on earth for heaven and for God.

It is, therefore, necessary to think as a Christian should think; if not, one ends by thinking as one is living. A pagan life produces a pagan mentality, and a pagan mentality produces a pagan life, for it is impossible to think as a pagan and live as a good Christian, and vice versa.

EARTHLY EXISTENCE IS PRELUDE TO EVERLASTING LIFE

By Rev. Francis Syrianey

"MAN should spend less time trying to live for a long time and concentrate his efforts on living forever." Equivalently these are the words of the great St. Augustine. Actually, however we know that the learned theologian meant living *happily* forever.

For every man is an immortal creature. The physical death undergone by the bodies of men is the necessary condition by which the soul, the immortal element in man, is freed to possess immortality.

In speaking of the resurrection of the body and its reunion with the soul, St. Paul says: "This mortal body must put on immortality. But when this mortal body puts on immortality, then shall come to pass the word that is written, 'Death is swallowed up in victory' " (I Cor. XV, 54).

The most certain thing in this life is death. None can escape it. Just as certain, however, is the reality of an everlasting life. That which is spiritual cannot die. It is destined by God to live forever—and God intended that this should be a happy existence with Him.

Unfortunately, man's original sin cut him off from this preordained friendship with God, and to so serious an extent that, even though the friendship is re-established by Baptism, there is always the dangerous possibility that it can be lost again, perhaps forever. Unrepented mortal sin can cause this condition.

In the Apostle's Creed, which summarizes the essentials of Catholic belief, we conclude by professing our faith in the everlasting life ordained for man by God. We believe, too, that the just will enjoy eternal happiness in that life, where they will be united to God through their intense love for Him. The sight and love of God in the Beatific Vision will be combined with the possession of all good things, eternal joy and glory in the company of the angels and the saints.

There is one drawback. The possession of future happiness will not belong to all. Some, by their own unrepented guilt, will forfeit an everlasting life of happiness. For them the future will hold only an unending prospect of suffering and loss.

CRIMES AGAINST MARRIAGE

(From *The Liguorian*)

MARRIAGE is a sacrament which Christ intended a husband and wife to administer to themeselves under the proper religious and ecclesiastical prescriptions and conditions. It is the means God chose for the continuation of the human race and the increase of the number of blessed souls in heaven. To protect its religious character and to safeguard its purpose, the Church imposes excommunication on the following Catholics who deliberately act contrary to the divine plan for marriage:

1. Those who try to contract marriage before a non-Catholic minister. This amounts to a denial of the true faith by participation in what the Catholic knows to be erroneous religious worship.

2. Those who marry with the explicit or implicit agreement that some or all of their children will be educated outside the Catholic Church. A Catholic is bound to transmit his faith to his children; to agree not to do so when marrying is to deny the supreme importance of the true faith.

3. Those who knowingly dare to have their children baptized by a non-Catholic minister. This would be a public act of approval of heresy.

4. Those who knowingly arrange to have their children educated and brought up in a non-Catholic religion. This holds whether the education is given in a school or privately, and whether in connection with secular studies or not.

5. Those who effectively procure an abortion, or who urge or provide the means for someone to have a successful abortion. This is the most grave sin against the fifth commandment, and against the right of every conceived child to live.

6. Those who attempt to marry religious persons who are still bound by simple perpetual vows, as well as religious who would attempt this themselves. This applies to both male and female religious.

All the above actions are mortal sins in themselves. The Catholic Church adds the penalty of excommunication to the guilt of sin, in order to make Catholics aware of the great gravity of such sins, and thus the more effectively to deter them from committing them. Only the bishop of a diocese (or the one who takes his place) can lift such excommunications.

The Ukrainian Catholics must contract marriages in their own rite.

PRAYER FOR CHASTITY

O Virgin Moher of God, I surrender myself to Thee as thy child, and in honor and glory of thy purity, I offer Thee my soul and body, my mind and senses, and I plead Thy grace to keep me from sin. Amen.

HOW TO PREPARE FOR MARRIAGE

By Brother S. Methodius F.S.C.

A UKRAINIAN Catholic boy who is prudent in his choice of companions will, when he begins taking girls out, include only Catholic girls on his list. He does this not because he thinks himself too good for non-Catholic girls but because he wants to take no chance with a possible mixed marriage later on.

It is very foolish for a high school boy to go "steady" with one girl. Not only does a boy in this way lose company of many good, attractive girls but he also—and this is most important—exposes both himself and her to occasions of committing serious sins against purity. After a young Catholic man has known a number of Catholic girls for several years and has had a chance to compare their good qualities, he is better prepared to choose one for his "steady date,"—provided he is old enough to think seriously of marriage. (What is said here about boys applies equally to girls).

Therefore, a smart young Ukrainian Catholic boy who has no immediate prospect of marriage will use the years of his youth to learn the social arts, which can be learned only through pleasant, cultivated association with a wide variety of Catholic girls. Instead of fitting his youth into the straight-jacket of a single friendship, he will let his life develop with many and varied tests. Don't let any girl clamp a "Reserved, Hands Off!" sign on you before you are twenty. Time enough to go "steady" when the young man has placed the ring of solemn engagement, or when the young man has said for all the years ahead, a chocked but sincere, "I do."

Ukrainian Catholics Marry Catholics

Quite a few years ago an alumnus of the Notre Dame University wrote: "Advise Catholic boys to marry Catholic girls. I am a convert. I married a Baptist who gave me all rights over my children. She never interferred in my religion, and always reminded me of my Communion Sunday. She became a wonderful Catholic and is a wonderful woman. But with all my good luck along this line I say: 'Catholics marry Catholics.' In the past twenty years I have seen too many cases where good Catholics married good Protestants and now neither has any religion."

In general, the testimony of all those who have contracted mixed marriage is that difference in religion makes for unhappiness in marriage. Heed the advice given by the Notre Dame alumnus. The weight of the testimony of those who have married non-Catholics is against mixed marriage.

The Ukrainian boys should try to find their future companion among our wonderful Ukrainian girls, and vice versa, for it will be easier for them to get along later on, having in common the same blood, the same Ukrainian Rite, traditions and customs, for they are sons and daughters of the same people.

The Ukrainian Catholic Church is losing a lot of her good boys and girls because of mixed marriages.

Ukrainian Boys and Girls, remember that God made you a Ukrainian Catholic and He wants you to be such all the time of your life, for He dislikes traitors to one's rite and church.

Thousands See Good Friday Phenomena

THOUSANDS of faithful flocked to Konnersreuth, Germany on Friday to see a sleeping German woman, with blood apparently oozing from her eyes and palms as it has every Good Friday since 1926.

Americans and Germans filed for hours past the bed of 52-year-old Therese Neumann.

In these trances Miss Neumann experiences the agonies of Christ on the cross, according to the story told and retold by people there.

Miss Neumann is said to have gone without food or water for many years.

Asked about this, Rev. Josef Naber, the local priest, said:

"Of course there cannot be the slightest question about it. I have been here in this town for 40 years and have known Therese Neumann since she was a school girl.

"She neither eats nor drinks. It has been confirmed by a doctor and two nurses, who once watched her day and night for two weeks. At the end of that period she had lost no weight.

"It is a very extraordinary thing," the priest said. "Who can explain it?"

Informants in Vatican city said they had no direct knowledge but added that the Vatican normally does not make pronouncements on such phenomena, leaving it instead to the local hierarchy.

A spokesman of the German pontifical college in Rome said no obstacle had been placed in the way of Germans or other persons seeing Miss Neumann and described that as an indication that church authorities in Germany are satisfied her experience is genuine.

A similiar manifestation has been recorded in the story of the life of St. Francis of Assisi. Others since have been subject to what has been called "the blessed stigmata."

Between her trances, Miss Neumann lives a fairly normal life, doing light work around her home and in the nearby fields.

Liquor Causes 60 Percent of U.S. Divorces

SIXTY percent of the divorces in the United States are caused by too much liquor. Judge Roy C. Scott of the Court of Common Pleas, widely known Catholic layman, told the Shrine Luncheon Club in Cleveland. ...

"The old question—which came first, the chicken or the eggs—confuses the issue," Judge Scott said. "Does the exessive use of liquor cause domestic troubles or do the domestic troubles result in too much liquor? I frankly don't know, but I think that it is about a 50-50 proposition. Many men, and I mean heads of families, seek relief from nagging

wives by drinking and many wives with too much time on their hands seek relief from what they call boredom and either drink privately or in some cozy cocktail bar; all this adds up to divorce.

"Children of families following the example of their parents think it smart to frequent beer joints because after all, 'Pa and ma do the same thing.' Don't get me wrong, I am not against taking a drink; in fact, I take a drink myself, but as a divorce court judge I have been convinced that liquor causes too many broken homes without any good reason."

Judge Scott said there are too many organizations in the country which profess an interest in combatting the evils of divorce but "give only lip service and that is all."

"I am against divorce." the jurist continued, "because in this new year of 1950 we are going to be tested as a people; our family life, or the backbone of our strength, is diametrically opposed to the forces of communism and mass slavery spreading over the globe. If divorce and the resulting broken homes pyramid as they are doing now, the result will be a triumph for the enemy watching for our downfall. Rome fell when the family life of the empire crumbled. Germany's strength has always been the sturdy family foundation as has been England's."

Fear of War Will Remain Until All Nations Agree Upon Inalienable Rights

POPE PIUS XII told seven U. S. Senators of the armed services subcommittee that fear of war will never be lifted from the great family of nations, "so long as there is even one member who rejects the moral sense of inalienable right, uses sheer force to reduce citizens to a condition of chattels dependent on the State, and recognizes no power above and beyond itself."

The pontiff pointed out that law, however wise, can hardly hope to prevail unless it has the backing of reasonable force, But the function of force, he cautioned, is "to protect and defend the rights given by man, by God, and by just law, not to whittle them down or crush them." The Christian principles of justice and charity, he continued, founded as they are and must be on religion, are the two strong pillars supporting society.

Even within a nation, he reminded the Senators, the only genuine guarantee of peace must be sought not in force but in the inner life of the people, which will be exerted in defense of the family, children, the worker, and the employer.

He concluded with a prayer that the rehabilitation which the Senators had seen in Europe might penetrate also to the souls of peoples, "even those persecuting the Church, and bring all under the benign influence of Christ where alone they will find peace and security."

Disillusioned comment of a knowledgeable trade unionist on the tobacco situation: "If they nationalize the smokes industry, the only thing that won't strike will be the matches."

SHALL I BE A NUN?

By DANIEL A. LORD S.J.

BUT permeating all is the happiness of doing good. Who does more good or could possibly do more good than the faithful nun?

Our familiarity with the work of our sisters makes it almost superflous to talk here of what they do for the good of humanity. Our Catholic educational system is built upon them as its foundation. We Catholics have made a gesture of supreme confidence by placing the future of our Church in their hands. We have let them know that we feel safe in entrusting our children to them. Our little ones, our growing boys and girls, our Catholic young women are shaped and trained by their consecrated hands. And no one fails to see how splendidly they have acquitted themselves of their task.

"A convent-bred girl" has become a term of compliment, intended of course to distinguish the women whose fine manners and exquisite morals manifest their training but implicitly directed toward the nuns whose educational system puts on their girls a stamp that marks them off from all other women in the world. "A convent-bred girl" means simply one who has fine dignity, high standards, immaculate moral code. She has become the world's high standard of womanhood.

In America we have established our charity system on the existence and character of our nuns. We entrust to them our orphans and our old people, charge them with the care of our sick, and ask them to save and rehabilitate the fallen. If American Catholics can stand before the world proud of their achievements for charity (and no other body of people in the world approaches their record), it is because of the unselfish and devoted service of Catholic nuns.

Possibly in the press of work the nuns themselves forget the fine things they are doing for their fellow men. They are not forgotten by those who benefit by this sevice. Many a priest knows his vocation comes from the instruction, example, inspiration, and prayers of the nun who first turned his eyes toward the altar. Many a wanderer who left his faith enters heaven from his deathbed with the password of that act of contrition taught him by the sister in third grade. The orphan whose life she shapes becomes her monument, more lasting than bronze; the patient before whom she walks as a living shadow of the divine physician sees in her his first argument for the truth of Catholicity; the holy but querulous old man whom she watches in the last slow struggle for life becomes her grateful patron in heaven; the world for which she prays in the seclusion of her cloister will someday know that because of her God's lightning did not strike and the sinful lived unpunished with a chance for repentance.

In all this work the nun knows, when she stops to think of her vocation, that she is having her share. Through her the Church marches on from conquest to conquest, so much so that evil men pay her the tribute of treating her as one of the shock troops of Catholicity. When an assault is made on the Church, it begins with an attack on the sisterhoods. France, Portugal, and Mexico are our most recent examples in point.

Service, the modern world in-

sists, is a sure road to happiness. No one knows better than the nun how true this is.

This service must go on; it must spread and advance. Vocations are the frantic need. Brave young souls must give themselves to Christ and His work. One feels almost sorry for the thousands who have the invitation and lack the courage to give themselves to what is so dear to Christ and so sure a road to happiness.

Happy? Undoubtedly no one is happier than the faithful nun. Comparisons are invariably unpleasant—odious, we usually say. But if one cares to, one can compare the number of unhappy religious one has known with the number of unhappy women in the world and draw what conclusion seems logical.

YOU'RE WANTED!

OUR LORD JESUS CHRIST came into the world as a light to illuminate those who were sitting in darkness and in the shadow of death.

He passed three years in teaching the truth in public. Before His death. He entrusted His Apostles with the same spiritual power which He had, and ordered them to teach all nations. He did not wish that His ministry become limited to public preaching, but, as His own example proves, He desired that they should be a light for the whole world. "Let your light shine before men, that they may see your good works, and glorify your Father Who is in heaven."

Christ needs help in saving human souls. He could do it by using angels or by working miracles. He could, but such is not His way with men. He turns, then, to His favourite followers. He asks them for help. He might be asking you in His ordinary way. He wants you to decide for yourself whether to help Him or not. He wants you to be the light of the world—a priest.

Let us say that your friend asks you to lend him a dime. You don't turn him out, do you? Your mother asks you to do something for her. You don't turn her down either.

Let us suppose that God asks you to do something. Would you turn God down? Not likely. Only a fool would refuse God anything. Now, just look into your soul and see if God isn't really calling you? If He is, make up your mind to answer that calling.

Whatever vocation you do pick, it demands an absolute surrender. To be a success in any vocation means plenty of hard work joined with your natural abilities. There is no easy road to success, although you can make the path a little easier by choosing a vocation which you feel attracting you.

Your vocation is the position in life in which you can easily and surely save your soul. Look into the requirements of the calling you now prefer and study your qualifications for it. Fit yourself into the picture. Give God a chance to talk to you, fellow. Perhaps He wants YOU. If He wants YOU, He wants all of your life for Himself. God might be calling YOU. He may ask you to give up your sports, your music and fun, so that some day you might become the light of the world.

If you wish advice or information please write to:

REV. FATHER DIRECTOR, BOX 355, ROBLIN, MAN.

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.: 887, Office 1785
Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК

ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІТ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50

ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР $3.00
Книжка гарно оправлена, написав др. Кібзей. Гарні поради на різні хороби, в рідній мові. 735 сторін друку.

НАША РЕЛІГІЯ—Новий Катехизм уложена Всеч. о. А. Луговим ..... .25
В українській і англійській мові, третє видання. Дуже популярна.

ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .50
Має 40 великих, зворушаючих, символічних образів, та гарні науки.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK., CANADA

C-I-L
PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S
PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON — SASK.

Meet these three...

on the cover of EATON'S Summer *Sale* Catalogue

Let them show you the way to the hundreds and hundreds of seasonable bargains in this exciting 100-page Sale Catalogue.

Every one of its hundred pages boasts eye-catching, purse-pleasing bargains that will thrill some member of the family. For here is a wide selection of Summer requirements at low, low sale prices!

This book is in effect until August 31st, but be wise, take advantage of these outstanding savings and order early, while stocks are still plentiful!

THE T. EATON Co SASKATCHEWAN LIMITED

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

Липень-Серпень — July-August, 1950

15¢

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одно число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single Copy 15c

Редактор
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Subscription for 1 year to England: 17 Shillings
Передплата на рік до Англії: 17 Шілінгів

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

РОЗВАЖАННЯ—Сторінка Братства Матері Божої Неустанної Помочі 1
"КОГО БОГ ЛЮБИТЬ, ТОГО ДОСВІДЧАЄ" 4
ЛИСТ ВПР. О. ФР. БОСКОГО З АВСТРАЛІЇ 7
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ 14
ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ, 1950 16
ВЕРХОВНА ВЛАСТЬ АП. ПЕТРА ..... о. Др. Микола Комар 17
НЕБЕСНЕ ПОСЛАННЯ ПРЕЧ. ДІВИ МАРІЇ ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 21
ПРОТИ СТРУЙ ..... о. Василь Максимець 25
СПОМИНИ ПІОНІРА 28
ОБОВЯЗОК СЛУХАТИ СЛУЖБУ БОЖУ ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 29
МАТІРНЯ МОЛИТВА ЗО ДНА МОРЯ ВИЙМАЄ ..... Христя Денисиха 34
СВ. ОТЕЦЬ НАПА ПІЙ XII ..... о. І. Нагаєвський 37
ГЕНІЙ ЛЮДСТВА ТА РЕЛІГІЯ ..... о. Др. Іван Чинченко 40
НОВЕ ПОДРУЖЕ ПРАВО ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 43
СТРАХІТТЯ РОКУ 2000 ..... о. М. Оленьчук 45
ВЕСЕЛИЙ КУТИК 48

UKRAINIAN CATHOLICS ..... Rev. M. Schudlo, CSSR. 49
CATHOLIC ACTION UNDER MARY .... Edward J. McDonough 53
FATHER DELAERE, PIONEER MISSIONARY: Geo. W. Simpson 55
INSIDE FREEMASONRY ..... By L. M. Merrill 57
THE TRUTH ABOUT MERCY KILLING 61
CATHOLICS MUST FORM PUBLIC OPINION 61
HOW TO PREPARE FOR MARRIAGE .. Bro. S. Methodius, FSC. 63

СТОРІНКА ДЛЯ
БРАТСТВА МАТЕРІ БОЖОЇ
НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

РОЗВАЖАННЯ

Одного тобі треба, а це спасти свою душу.

ТВОЇМ найважнійшим ділом, це рятувати безсмертну душу. Вона твоя власна, вона в тебе лиш одна.

Її берегти, це річ конечна, це твій обовязок. Його не можеш занедбати без нарушення Божого права, без затрати своєї ціли, без провини супроти небесного Вітця й супроти самого себе.

Сотворитель лиш на це поставив тебе тут на цьому світі, щоб ти Йому служив.

Це є обовязок над обовязки. Над нього нема нічого важнійшого. Все є йому підпорядковане. Все з нього випливає й не знайдеш пильнійшої речі над це, щоб служити Богові і спасти свою душу. Від цього не може звільнити тебе навіть сам Всемогучий Сотворитель, бо це є звязане з Божою й твоєю людською природою.

Тож чому безнастанно думаєш про свої орудки і справи, що заповняють дні й роки твого життя й не оставляють тобі часу, або навіть перешкаджають посвятитися справі спасення?

Раз тебе займає те, то знова що інше. Раз клопочешся тим, то знову чим іншим. Завсіди маєш повно заняття й не стає тобі часу відсапнути.

На що це все? Пощо? Чому?

Чи хочеш збогатіти? Чи бажаєш стати вченим? Чи прагнеш дійти до почестей або придбати собі здоровля, або довге життя?

Не дбай виключно про ті речі, бо всі вони лежать в плані Божого Провидіння й Сам Бог їх укладає. Він бажає, щоб ти передовсім служив Йому. Він призначив тебе для неба й бажає щоб ти рятував себе без огляду на це, чи ти богатий, чи бідний; поважаний, чи зненавиджений; молодий, чи старий.

Що є лише на світі хай собі буде добре, гарне, пожиточне, миле, чесне та поважне, однак понад те все вважай на конеч-

ність, щоб рятувати душу, бо це одинока твоя потреба, твоя конечність.

Бійся Бога й виповняй Його заповіди, бо в тому саме лежить вся доля людини! Це для тебе так важне, як твоя власна людська природа. Поки ти оставатимеш людиною, поти будеш мати лиш ту одну ціль, поти мусітимеш боятися Бога, Його любити, Йому служити й так осягати спасення.

Тому залиши земні справи, підпорядковуй їх належно, займайся лиш додатково тим, що є менше важне.

Уживай розуму і будь супроти себе оглядний та справедливий. Одна провина проти закона віри і розуму може мати для тебе найстрашнійші наслідки.

Що за користь людині, хочаб увесь світ позискала, а на душі страту потерпіла!

Уважай! Одна річ тобі потрібна. Памятай, що на нічого не придасться тобі навіть цілий світ, коли душу свою погубиш. А о скільки більше буде нерозумно, коли свою душу віддаш на вічну погубу за марницю, за жменю золота, за дрібку почести, за хвилину розкоші!

Противно, що зашкодить тобі стратити навіть увесь світ, коли лиш одну свою душу вратуеш? Нехай собі всі корони спочивають на голові одного, нехай всі скіптри грмадяться в руці другого, хай всі скарби світа спливають до скарбниці третого, хай усі можливі змислові розкоші звеселюють іншого, ти остань забутий, висміяний, голодний та спрагнений, остань на морозі, серед терпінь та в недостатках, а лиш спаси свою душу, то ти все зискав, коли тимчасом тамті її погублять.

Скажи, хто тут здобуде більшу користь? Правда, що той, що душу спасе, бо він все позискає. Правда, що це той, що небо осягне, бо осягне Бога й осягне Його на віки.

— — —

МІСЯЧНІ НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ:

На липень: Вірність Христові й Церкві.
На серпень: Навернення безбожників і еретиків.

ДАЙТЕ СВОЇМ ДІТЯМ ДО РУК

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

найкращий одинокий місячний журнал для українських дітей в Канаді й Америці. МІЙ ПРИЯТЕЛЬ береже Ваш найдорощий скарб: Ваші Діти! Не жалійте зараз і-слати $1.50 на річну передплату до —

MY FRIEND
49 Kennedy Street, WINNIPEG, MAN., Canada

СКЛАДАЙТЕ ПОЖЕРТВИ НА БУДОВУ ЦЕРКВИ

В ЙОРКТОНІ.

Складайте жертви на будову Дому нашого Спасителя.

Складаючи жертви на церкву—будуєте:

1) Лічницю для неулічимих, котрої лікаркою є Мати Божа.
2) Сиротинець, котрого опікункою є Небесна Ненька.
3) Притулище для старців і немічних шукаючих розради і укоїння.
4) Допомогову станицю для портебуючих помочи.
5) Твердиню проти матеріялізмові.
6) Шлях до спасіння і вічного щастя.

ЦЕРКВА ЦЕ:

1) Дороговказ зблудженим.
2) Рятунок упавшим.
3) Світло сліпим.
4) Слава народу між чужинцями.
5) Будучність Нації.
6) Памятка народньої культури.
7) Музей духових скарбів і штуки народу.

Купуючи цеголки помагаєте нашому Спасителю будувати Церкву, котрої й ворота пекельні непереможуть.

Жертви просимо слати на адресу:

"Лисиці мають нори й небесні птиці гнізда, а Син чоловічий не має де голови прихилити. (Матей VIII, 20).

Ukrainian Catholic Mission,
Catherine Street,
Yorkton, Sask., Canada.

ВАЖНЕ!—До наших дорогих передплатників: Якщо присилаєте віднову своєї передплати, або як міняєте свою адресу, просимо ПОДАТИ СВОЮ СТАРУ АДРЕСУ, щоб обминути непотрібних помилок з того приводу. Повідоміть нас відразу про свій новий адрес, щоб ми не висилали Голосу на адресу, де Вас вже нема.

"КОГО БОГ ЛЮБИТЬ, ТОГО ДОСВІДЧАЄ"

Наша Церква переходить дуже тяжкі хвилини. Думка людська часто негодна понять і погодитися з тим усім. Дивується, бориться і в пригнобленім настрою шукає розвязки та пояснення тих явищ.

Вище-подана пословиця народу нашого дає відповідь на ці питання.

Змисл терпінь і переслідувань є глибший, як нам часом видається. Очима віри можемо пояти і врозуміти богато річий, котрі інакше непонятні і невразумілі. Господь Бог досвідчає і дає допусти, щоби очистити нас, зробити гідними до високих завдань. Через Хрестну Дорогу веде шлях до Воскресення. По ночі терпінь приходить світлий ранок побід і тріюмфу.

— — —

Зпоза Залізної Куртини такі вісти:

1). Старенький 70-літній о. Серединський помер між нашими людьми на виселенню в теперішній Польщі і похоронили його бідне, але гідне в містечку Битові, воєвідство Ольштин, серед плачу наших вигнанців і крайно бідної родини.

2) Коли наш священник відправляв Богослуження в однім зі західних областей Гольщі містечку, вістка про це блискавицею облетіла округу. Люди прийшли з подальших околиць, щоби почути наше "Господи Помилуй" і висповідатися. На св. Стефана священик сповідав від ранього ранку до пізної ночі і аж тоді доперва правив Службу Божу. Назви місцевости не подаю зо звісних причин. Наші священики служать своєму народові мимо безнастанних переслідувань і кожночасної загрози увязнення. Церква одинока не опустила своїх вірних ніде і ніколи.

3) В селі Немашхлеба, повіт Губін на Познанщині, помер в 51 році життя о. Стефан Демкович-Добрянський з Перемиської дієцезії, недавній парох Верхомлі на Лемківщині, що подібно як о. Серединський перейшов всі тортури і знущання польського уряду, але таки не опустив своєї пастви і з вигнанцями сам пішов на вигнання. о. Добрянський висвячений Преосв. Коциловським в лютім 1923 року був одним з перших наших священиків в безженнім стані і глибоко болів над долею нашої Церкви та народу та відношенням поляків. Помер 29 квітня 1950 року.

Обом страдальникам Отцям Вічная Память!

4) В Пряшеві арештовано обох наших владик і вони в тюрмі. Вірним заборонено з ним вноситися, а словацьке комунізуюче правительство насадило православя. Все однак вроблено тихе, по злодійськи, щоби не було розголосу. Чехи головно бояться впливу і заслуг Преосв. Василя Гойдича, якому нічогісенько негодні закинути під жадним оглядом, а який все був повний апостольської ревности і щирого патріотизму. Тим чином зліквідували отсанню греко-католицьку дієцезію, яка ще істнувала по той бік Залізної Куртини. Арештування сталося з початком цього року!

5) З Бразилії прийшла сумна і прямо неімовірна вістка про це, що в Санто Павльо духовні власті латинського обряду з незвісних блище причин заборонили відправляти Службу Божу тамошньому нашому парохові, о. Скульському, який приїхав туди недавно зо скитальщини і закрили нашу Церкву. Вірні остали без священика і духовної потіхи. Післали телеграфічно прохання до Риму на руки Преосв. Бучка. Не знаємо блище причин того сумного факту, однак впадає в очі надмірно прикре положення душ наших вірних в Санто Павльо. Не може бути найменшого сумніву, що коли б ми мали в Бразилії власного Епископа Ординарія, про що старалися і стараються многі від літ, така ситуація була б неможлива. Знаючи, як в Бразилії поводилися навіть супроти Апостольського Візитатора, яким був Преосв. Бучко, закриття нашої Церкви в Санто Павльо не здивує. Це тільки наука для нас тут, як ми повинні шанувати, цінити і підтримувати нашу ґірархію тут, яку маємо з повиготою властей і як ми повинні шанувати наше церковне майно, яке стоїть записане на нашу Церкву і остає під правним наглядом і опікою тільки виключно наших українських, католицьких Епископів Ординаріїв.

— — —

Ці всі вісти є безперечно достовірних джерел, і тому певні.

Вони кличуть не тільки до застанови, але ще більше до молитви за нашу Церкву, за наш Нарід.

ХТО ПОМОЖЕ ЗБУДУВАТИ ЦЕРКВУ

В КІРКЛЯНД ЛЕЙК, ОНТ.?

Місто Кірклянд Лейк це найдальше висунене місто в північному Онтеріо. Знаходиться тут маленька церква, що вже не вистарчає для числа людей, що збільшилося значно від тої хвилини, відколи уряд допустив більше число новоприбулих на контрактові роботи до копалень золота так, що треба конечно будувати нову гарну церкву, що сталаб прикрасою та гордістю міста. Треба памятати, що та українська церква, що знаходиться в Кірклянд Лейку є одинокою українською церквою на північне Онтаріо та Квебек. Тому, що Кірклянд Лейк занимає таке важне становище належиться тут мати гарну українську церкву. Одначе сили одної громади не вистарчають на це, щоб у нинішних тяжких часах побудувати таку церкву. Тому просимо, щоб усі люди доброї волі так у Канаді як Америці помогли нам побудувати в Кірклянд Лейку нову церкву.

Наш нарід знаний зо своєї набожности, історія нам показує скілько то церков побудовано на наших землях працею та жертвами нашого народу продовж віків. Сьогодні, коли лютий ворог нищить наші церкви, коли не дає нашому народові молитися на рідних землях ми мусимо показати свою віру та будувати церкви тут у Канаді, що мають світові голосити про нашу любов до Бога, та про нашу віру. Це власне наклонює нас звернутися з просьбою до людей доброї волі в Канаді та Америці помогти нам збудувати церкву в Кірклянд Лейк, Онт. Та нова святиня має стати нашим глибоким виразом що нарід бажає почитати Бога, молитися до Нього. Кожна жертва буде оголошена в пресі. Ласкаві жертви проситься слати на слідуючу адресу:

Rev. Stephen Shawel, C.Ss.R., Box 636, Kirkland Lake, Ont., Canada

Великий Відпуст

З НАГОДИ СВЯТОГО РОКУ

НА ЧЕСТЬ МАТЕРІ БОЖОЇ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ, В

ЙОРКТОНІ САСК.

В ДНЯХ 6. — 7. — 8. ЛИПНЯ, 1950

Архієрейська Служба Божа

Natalie Kozakevich,
Rama, Sask.

Marian Rudyk,
Rama, Sask.

Effie Shinkewski,
Kuroki, Sask.

ВЕЛИКИЙ ЛІТНІЙ МІЖПАРОХІЯЛЬНИЙ

КАРНАВАЛ В РАМА, САСК.

В неділю вечером дня 16-го липня, 1950 р. в українській католицькій галі в Рама, Саск., відбудеться великий літній міжпарохіяльний Карнавал, а дохід з нього буде призначений на докінчення новозбудованої резиденції для священика в містечку Рама, Саск.

Якраз минуло весною ц.р. один рік, коли парохія Рама враз із своїм округом дочекалася тої радісної хвилини, що їх священик не потребував вже більше тинятися по гогельних румах, а замешкав у нашій власній парохіяльній хаті-резиденції. Мрія, щоб мати власну парохіяльну хату для священика в Рамі, яка вже від 10. літ жевріла в бажаннях рамських священників-парохів, як також в серцях парохіян, десніла щойно весною тамтого року. Мимо великих труднощів вдалося парохії Рама і її округові двигнути прекрасну, розмірами досить простору, гарного вигляду з надвору, як також гарно вимальовану і частинно умеблювану хату, що може тільки свідчити про живу віру і дбайливість парохіян Рами і рамського округа, як також вказувати на розріст нашої української католицької Церкви тут в Канаді.

Акту посвячення нашої парохіяльної резиденції довершено величаво минулого року в дні храму св. Верховних Апостолів Петра й Павла.

Осінню 1949 р. завдяки Божій помочі і щирій-сердечній жертвенності наших парохіян з Рами і її округа вдалося виплатити всі довги, що тяжіли ще до того часу на новозбудованій резиденції.

Але минулого року зроблено те, що найконечнішим було. Осталось на цей рік довести це гарне міжпарохіяльне діло до кінця. І, щоби наша парохіяльна хата для священика була вповні докінчена і мала повне домашне уладження, тому-ж то поставлено на цю ціль уладити міжпарохіяльний карнавал. Молодь наша з парохії Рама і околиці, розуміючи добре вагу справи, як також і конечність вже із заранням свойого життя брати живу участь у парохіяльній ідейній праці, та власними трудами і добровільними жертвами піддержувати існування нашої Церкви тут в Канаді і підносити її до щораз то вищого розквіту і слави, тому то дуже радо приступила до цего гарного і благородного діла.

До карнавалу стало шість панночок. Дві з Рами, а саме: Панна Наталія Козакевич І П-а Марія Рудик; з дооколичних парохій чотири: Панна Агафія Шинківська, Куроки, Саск., Панна Мирослава Пешко, Куликів, Саск., Панна Савелля Якимишин, Тязів, Саск., І Панна Фльорентина Позняк, Доброводи, Саск.

Цей міжпарохіяльний карнавал має на цілі не тільки дати сяку-таку матеріяльну допомогу у докінченні парохіяльної резиденції в Рамі, але що важніше, хоче дати нагоду нашій українській молоді разом зіхатися, почути добрі морально-будуючі поучення-промови та вкінці по-

Mildred Peshko,
Invermay, Sask.

Sylvia Yakimyshyn,
Rama, Sask.

Florence Pozniak,
Rama, Sask.

думати про зорганізування УКЮ в Рамському парохіяльному окрузі, якого то тут досі не має.

І ми, згадуючи про це на сторінках "Голосу Спасителя" рівночасно запрошуємо отсим Тебе, Українське Молоде рамського округа і інших округів Східного Саскачевану, як також і всіх старших прибути на цей великий літний міжпарохіяльний Карнавал.

Програма карнавалу багата!

Приходіть всі молоді і старші, а не пожалієте труду, напевно будете вдоволені!

—Карнаваловий Комітет.

ЛИСТ ВПР. О. ФР. БОСКОГО З АВСТРАЛІЇ

(Пенент Гилз, 25-V-50.)

Дорогі Співбраття,

Наш літак, що був вирушив із Ванкувер, задержався на пів години в Кентон Айленд; це малесенький на чотири милі острівець покритий піском і коралями.—Тут така спека, що в блюзці ходити неможливе, особливо на острові Фіджі подібно як і на всіх гавайських островах.—Чудові це острови. Повно тут пальм, тропікальних дерев і прегарних квітів.—Варто приїхати та подивитися.

Приїхавши до Сидней, що є третім величиною містом у Британській імперії, ми застали на летищі тамтешнього латинського єпископа, провінціяла ОО. Редемптористів і секретаря іміграційного комітету.

Митні урядовці не заглядали до наших валізок, бо єпископ сказав їм, що ми місьонарі.—Кілька хвилин пізнійше ми вже їхали з провінціялом до манастиря у Пенент Гилз, де є новіціят для молодих хористів новиків.—Отці, Браття та Новики привітали нас просердешно, так що ми почувалися немов удома.

День по нашім приїзді прийняв нас еп. суфраган із Сидні, бо сам ординарій тепер у Римі.—Єпископ помічник сказав нам, що він бувши на студіях у Лювені, уже тоді цікавився українцями.

Опісля ми пішли до о. Брена, секретаря іміграційного Комітету. Він говорив нам багато про наших людей і про табори, в яких вони пробувають, бо Австралія прийняла й далі приймає тисячі людей, тому й немає готових для всіх помешкань.

На другий день Впр. о. Копаківський полетів до одного табору, а я до другого.—Це був менший ніж американський літак. Трохи гойдався в повітрі, тому й я немало боявся.—Нащастя не їхав я довго, бо табор був віддалений від Сідней яких 50 миль.—Тут мешкають наші люди. Кожна родина має свою власну кімнату.—Звідсіля чоловіки їздять на роботу до Сідней на цілий тиждень, вертаючись аж у суботу.

Ми обидва маємо рекомендаційну посвідку від іміграційного комітету, тому й директор кожного табору мусить нам дати осібну кімнату на нічліг.

По таборах сповідаємо людей і балакаємо з ними, як теж відправляємо Службу Божу.— По відправах вертаємося до манастиря ОО. Редемптористів у Сідней. Ці Отці чудово дбають про нас, питаючись безнастанно, чи нам що не

браує.—

В Страсному тижні ми слухали великодніх сповідей по рівних таборах, але не могли собі дати ради, бо цих таборів забагато.—Є тут люди із Тернополя, Львова, Станиславова і з різних сіл, де я колись проповідав місії.

Наші Великодні відправи немало здивували навіть Австралійських єпископів, не говорячи вже про сірих австралійців, бо вони не розуміли, що наші люди спішаться їсти паску та писанки.—Я подарував єпископам декілька артистичних писанок, яких вони в житті не бачили.—Це дуже їх здивувало, що наш нарід має такі гарні великодні відправи та звичаї.

Табори наші великі. Тягнуться по 10 миль.—Мусимо користуватися таборовим радіом, щоб заповідати відправи, сповіді, хрещення.

Тепер у нас осінь.—Австралійці не розуміють, що таке "фалл," бо тут листя міклоп не падає з дерев, що завжди зеленіють. Тут усе квіти, велень, рожі, фіялки, пальми зелені, бамбу і прерізне квітя, якого я ніколи не бачив у нашій "пур" Канаді.

А скільки тут прерізних пташок, що чудове співають!—Вони не бояться людей, бо от на снідання прилітають до нашого рефектара, сідають нам на руки та спокійно їдять із нами цукер і хліб.—Правдива, Божа "демократія"!

Тут у городі є вужі завдовжки ярда, але нащастя не їдовиті, бо інакше треба б тікати з Австралії.

Життя в манастирі відзначається надзвичайною побожністю Співбратів.—Варто б тут бути, щоб побачити, як вони всі гаряче моляться навколішках у каплиці.—Чути Божий дух між ними.—Яка ж братня любов одних до других!—

Всі відзначаються набожністю до Божої Матері та до св. Йосипа.

Поживa тут обильна, бо кажуть, що в полудневій півкулі треба якслід відживлятися.—Впр. о. Копаківський сумлінно заховує це правило і це вже "видно" на ньому.

Їдучи до таборів, мушу їхати першою клясою, бо тут невидно, щоб священик їздив разом із робітниками в другій клясі.—Тут вірні шанують своїх священиків і стидалися б, якщо б їх священик ужи-вав звичайної другої кляси по поїздах.

Прегарні тут потяги по головних лініях і їздять дуже скоро. Австралійці як теж і наші імігранти питають нас про Канаду, бо деякі хотіли б туди переїхати з Австралії.—Трудно це зробити, бо вони мають тут контракт праці.

Австралійські священики та єпископи надзвичайно гостинні для нас.—Мусимо завжди прийти до них на обід, інакше образилися б на смерть.—Деякі єпископи подорожували по Канаді та добре знають її.

В осені наші Отці проповідають тут найбільше місій і реколекцій, бо по Великодні тут трохи холодніше та легше зібрати людей до церкви, бо від січня до березня тут страшне літо з незносними спеками.—

Отці не дармують тут і в зимі, що припадає на липень, серпень, вересень і жовтень.—Тоді то проповідають місії по фармах, бо тоді фармарі мають більше часу, бувши вільні від інших робіт.

Ми будемо інформувати Австралійців про наш нарід і обряд по різних часописях, бо вони нами дуже цікавляться.

Тут маємо вже тисячі українських біженців, не вичисляючи поляків, мадярів, литовців, італійців, що невпинно прибувають до Австралії.—Всі вони проживають по таборах, бо навіть австралійці не мають для себе доволі помешкань.

Я маю займатися 10 таборами, що тягнуться цілими милями немов ті "кемпи" вояків з часу війни.

Впр. о. Копаківський щонеділі полишається в Сідней на богослуження. Я їжджу по таборах.—По таборах мешкає по яких 1,000 родин рівних національностей, що попереміщувані одні з другими на просторі 10 миль.

Приїхавши до табору, іду до мікрофону та заповідаю відправи, сповіді, тощо.—Пробуваю нераз по декілька днів поміж ними в бараку посеред танців, крику, сміхів, гуркоту машин і тягарових авт.

Табори віддалені сотки миль одні від других. Нащастя тут гарно розбудовані залізниці та літаки.

Праця трудна, але все треба жертвувати Богові.

о. Фр. Боский ЧНІ.

ПОДЯКА

Господеві нашому Ісусові Христові і Пречистій Діві Марії складаю отсим найсердечнішу подяку за всі отримані ласки а головно за ласку уздоровлення мене з тяжкої і майже безвихідної слабости.

Теодор Матейко, Торонто.

ПОДЯКА

Складаю щиру подяку Найсолодшому Серцю Ісуса й Марії, св. Йосифові, за многі ласки отримані, і прошу о дальшу опіку наді мною. З цієї нагоди складаю на прес фонд Голосу Спасителя 1.50.

Параскевія Строс, Торонто.

—З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

КІРКЛЯНД ЛЕЙК, ОНТ.
Бл. п. Микола Матіюк

Дня 12. травня помер у копальні золота Райт Гаргреве у Кірклянд Лейк, Онт. бл. п. Микола Матіюк у віці 65 р. Покійний народився 1884 р. в селі Ясенів, повіт Городенка. До Канади приїхав 1911 р. сам, полишаючи свою родину в краю. Поселився у Кобальт, Онт., де пробув до 1931 р. працюючи в копальнях срібла. Два рази їздив з Кобальт до Галичини до своєї рідні. Вкінці вдалося йому спровадити жінку Катерину, сина Івана та дочку Софію до Кобальт 1929 р. Одначе незадовго стало але в Кобальт, у Канаді настала криза й покійний був приневолений перенестися з родиною до Кірклянд Лейку. В 1931 р. перенісся до Кірклянд Лейк, одначе й тут не було ліпше. Щоб вижившити свою родину мусів працювати за 75ц. увесь день рубаючи ліси наоколо міста. Гірка це була робота, одначе виходу не було. Не можна було знайти в тих часах іншої праці, треба було і тим задовольнитися! Вкінці коли минула криза став до роботи в копальні золота, де й знайшла його смерть дня 12 травня о 11 годині в ночі. Помер на удар серця.

Бл. п. Микола Матіюк то була гарна та приємна людина. Любили його свої, любили чужі, мав багато приятелів. Одна ціха його характеру це велика любов до своєї Церкви. Навіть тоді, коли переживав найгірші часи, він ніколи не покинув своєї Церкви, все був її членом. Була це дійсно вартісна людина в парохії! Шкода, що такі нас так скоро покидають!

На похорон, що відбувся у Церкві Пресв. Серця Христового дня 15. V. зібралося багато людей. Приїхали внуки з далеких сторін, щоб в останнє попрощатися з покійним. Похорон відправило трьох священиків: о. С. Шавель ЧНІ. з Кірклянд Лейк, о. Григорій Шавель ЧНІ. з Тиминс, а також звеличав похорон своєю присутністю римокатолицький парох о. Р. МекМегон, що знав покійного ще з Кобальт. Велика маса людей рушила з церкви о 3-ій год. на цвинтар вулицями міста. Прийшли всі, щоб попрощати його в останний раз. По похороні відбулося прийняття в хаті покійного. Оплакують його жена Катерина, дочка Софія та син Іван а також велике число внуків. Жалує за ним ціла парохія для якої був добрим прикладом доброго та побожного християнина. Церква у нього все була на першому місці! Нехай канадійська земля буде йому пером!

НАГЛА, АЛЕ НЕ НЕСПОДІВАНА СМЕРТЬ

20-го травня ц.р. в годині 4-ій по полудні переходила залізничу дорогу (треку) в Роблині, Ман., бл. п. Анастазія Вербовецька. Вона вертала домів ідучи від своїх кревних, що їх відвідувала. Нараз надіхав тягаровий поїзд і висталчча залізна драбина вдарила її. Смерть слідувала сейчас. Смерть нагла. Однак покійна на цю смерть добре приготовлювалася. Щодня приходила рано на Службу Божу до монастирської каплиці, і приймала св. Причастя. Ще в сам день смерти рано сповідалася. В часі травня все була вечером на майському богослуженню. Якраз зачалася була особлива девятниця перед празником Зіслання св. Духа. Цієї девятниці не скінчила. Смерть перервала. Відійшла до вічности, щоб там її докінчити перед престолом Всевишнього.

Покійна мала 70 років життя. До Канади приїхала зі села Іванівка, повіт Теребовля, тому 44 роки, яко дівчина з родини Гавришук. Тут одружилася з Николою Вербовецьким, також родом з Іванівки. Обоє мешкали на кольонії Каддер, Саск., де належали до української католицької церкви Успення Пр. Діви. По смерти чоловіка мешкала близько Роблину, а послідні місяці в місті Роблині.

Похорон її відбувся дня 24-го травня. Тіло покійної перевезено з дому її доньки, замужної за п. Мільчариком в Роблині,—до церкви в Каддер, щоб там злożити в гробі біля її мужа бл. п. Николая. На похорон віхалися більша часть її дітей, що вспіли приїхати,—а мала трох синів і три доньки. Також прибуло много дальшої родини і знакомих так з Роблину як і з Каддеру. Похорон відправляв о. Настоятель роблинського манастиря.

При цій нагоді вложили на добру пресу свої жертви—по 1.00: пані Н. Маковий, І. Вербовецький, Роман Матуш, Адам

Мільчарек, Вол. Вербовецький, пані Данилко, Іван Л. Якимишин і Семен Гаврищук.

Учасник.

50-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖОГО ЖИТТЯ ПАНСТВА ГРИНЬКІВ

Дня 20-го мая 1950 р. обходили п. Андрій і Юліянна Гриньків разом зі своїми 4-ма подруженими доньками, сином, 19 внуками і 4 правнуками 50-літний ювілей подружого життя. Приїхали до Канади 1907 року з сіла Слобідка Горішня, повіт Бучач, замешкали на фармі коло церкви Василів коло Бюкенен, Саск., відтак у самому Бюкенен. Так тихої і побожної вдачі гарно виховали у тому самому дусі своїх 5 доньок і сина, а самім через весь час були діяльними членами-основниками обох церков Василів (1911) і Бюкенен (1935). Ювілят помагав при будові обох церков і до нині з правдивим замилуванням і побожности сповняє обовязки старшого брата обслугуючи священикові при Богослуженню. З нагоди свята зійшлося багато людей, щоб привітати достойних ювілятів з їх святом.

По перекусці зложили гості $7.57, а ювіляти 2.00 з яких ювіляти призначили 2.00 на Голос Спасителя а 7.57 на сироти в Айтуні.

о. Юрій Малий.

ПРЕС ФОНД

ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Пані Марія Антонюк, Вітарт	5.00
Пані Параскевія Строс, Торонто	1.50
Незнаний, Дукесне, Ца.	1.00
Сенчина Й., Торонто	3.50
Петро Дикий, Брентфорд	.50
Василь Макач, Вікс	.50
А. Василишин, Виннипеґ	1.00
Йосиф Лещук, Біґ Кулі	2.50
Зб. на похор. Вербовецької, Роблин	8.00
Марія Королюк, Гамільтон	.50
Василь Глушак, Делф	.50
Пані М. А. Куряк, Ванкувер	.50
Петро Мичка, Торонто	.50
Пан Ткач, Айтуна	5.00
ОО. Редемптористи, Роблин	5.00
Пані Е. Вовк, Виннипеґ	.50
о. Закревський, Гілберт Плейнс	5.00
Н. Н., Гілберт Плейнс	1.00
Марія Ріпка, Порт Артур	.50
Зб. церкви М.Б.Н.П., Торонто	17.00

Щира подяка всім жертводавцям.

ПОДЯКА

Складаю прилюдну подяку Пресв. Серцю Ісуса і Пречистій Діві Марії Неуст. Помочі за вислухані молитви о видоровлення з тяжкої недуги.

Ярослав і Анна Сенчини, Торонто.

ЖЕРТВИ

НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Андрей Кміта, Бетлегем	.50
А. Василишин, Виннипеґ	4.00

Щиро дякуємо а ласкаві жертви.

ПОШУКУВАННЯ

Василь Кавацiв пошукує **Василя Василинин**, котрий виїхав із мамою зо села Завадова коло Стрия до Канади або Америки в 1914. Моя адреса:

Wasyl Kawaciw,
Ukr. Catholic Mission,
Catherine St., Yorkton, Sask.,
Canada.

Пошукую моїх кревних перебуваючих у Канаді. Салагуб Ірину (Дріжкову) в Будинина пов. Сокаль; Поповича Данда і Теклю; Семчука; Моргалу Василя і Палагну; Нагарник Фільку; Стефана Салагуба Старика; Дзьобка Юрія з Василева.

Прошу зголоситися на адресу:

Dziubak Julian,
Blaise sous Arzitheres
Par Frignicoutr
(Marne) France

Трач Ярослав зі Мартинова Старого син Михайла Трача пошукує Вуйка Трача, Мирослава. Вони перебували до 1937 р. в Ню Йорку, фах їх пикарство.

Сірко Теодор зі Боберки, пошукує свого батька Сірка Григорія. Вони перебували скорше в Канаді.

Моя адреса:

Tracz Jaroslaw,
D.P. Lager Spittal
Barack No. 17|a
Post Spittal a|den Drocu
Austria.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

В Санаторії Валівегофс, Баварія, помер 27. 7. 1949 р. Димитрій Петруняк, бувший поручник Дивізії Галицьких Військ в 1918 р. Роджений 29 жовтня 1887 р. в Тустановичах, Борислав, п. Дрогобич. Був побожний, вірний своїй укр. катол. церкви, член Архибратства Матері Божої Неустанної Помочі. В.И.П.

ПОДЯКА

Складаю найщирішу подяку Матері Божій Неустанної Помочі і Св. Терені за ласку повороту до життя і здоровля, де лікарі немали надії на моє життя. По 14 днях як я прийшла до притомности, лікарі сказали: тільки Господь Бог вилічив тебе і хотів щоб ти жила, бо ми немали надії.

Катерина Знакова, Стемфорд.

ДО УКРАЇНСЬКОГО

ГРОМАДЯНСТВА

В КАНАДІ!

Поштовий Відділ Фінансового Ресорту Української Національної Ради приготовляє на кінець червня ц.р. видання першого в українській мові Підручника-Каталогу Українських Поштових Марок у двох частинах за зразком світових філателістичних каталогів: Шкота, Цумштайна, Міхля, Іверта та ін.

В каталозі будуть обговорені та оцінені не тільки всі українські державні поштові випуски, до речі, вже доволі точно розроблені чужими філателістичними каталогами, але теж всі марки екзильних урядів, військових формацій, повстанської і підпільної пошти, добродійні, пластові, таборові і памяткові від найдавніших часів. Крім цього ще всі випуски земських пошт в Україні 1866 і пізніших років, а врешті поштові марки німецької окупації в Україні в часі останньої війни, як теж большевицької окупації Галичини і Карпатської України.

Широкозакроєний вступ до підручника ознайомить читача про народження і історію поштової марки, технічний процес її повстання, про роди марок і основи колекціонування. До каталогу буде додана література на українські філателістичні теми в рівних мовах світу, словарець українських філателістичних термінів і філат. карта України. В тексті будуть поміщені відбитки всіх обговорених марок, понад 300 зразків.

Ціна каталогу в передплатні становить рівновартість одного американського доляра за кожну частину. Ціна після видання буде, з огляду на великі кошти друку, значно вища.

Всі українці, кожна українська родина повинна негайно надіслати передплату на каталог, щоби вможливити його появу. Ціла передплата виносить за обі книжки разом $2.20.

Уповноваженим приймати передплату з Канади:

Д-р Степан Росоха,
157 Ліґар Ст., Торонто, Онт.

ЮВІЛЕЙНИЙ

АЛЬМАНАХ

З нагоди 15-ої річниці Самостійности Карпатської України Провід Братства Карпатських Січовиків рішив видати Ювілейний Альманах. В цій цілі д-р С. Росоха передав до диспозиції Братства всі матеріяли і спогади, які йому були передані чи надіслані ще в Европі в роках 1947-48 від різних авторів і осіб. Список тих матеріялів та їх власників опублікуємо в наступнім числі. Крім того Провід Братства звернувся через українську пресу з окремим закликом до українського громадянства, який повище публікуємо і на який вже цілий ряд осіб надіслали свої матеріяли і зголосилися до співпраці.

Провід Братства уважає, що цей Ювілейний Альманах є справою загально українською і тому вважає всіх до співпраці, як в збиранні матеріялів так в його зредагуванню і видавництві. Всіх охочих просимо зголоситися, щоб відтак ніхто не говорив, що він не знав, або що не був запрошений. Цією дорогою запрошуємо всіх, все українське громадянство до ласкавої співпраці, щоб цей Ювілейний Альманах був дійсно не лише репрезентативний але і багатий своїм змістом і всеукраїнський!

Братство Карпатських Січовиків.

КОНКУРС

Отсим Провід Братства Карпатських Січовиків розписує конкурс на проект пропамятної Відзнаки-Хреста Карпатської Січі. Комбінація й підбор емблемів залишається мистцям. Проекти треба надіслати до 1-го липня 1950 на адресу Братства (Мр. В. Тимко, 157 Ліґар Ст., Торонто, Канада). Проекти розгляне

окрема Комісія, яка рішить також про нагороду.
Березень 1950.
Братство Карпатських Січовиків.

"СОЙМ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ"

З нагоди 10-и ліття Самостійности Карпатської України—Осередок Української Культури й Освіти у Вінніпегу видав книжку п.з. "Сойм Карпатської України" з під пера заступника Голоси Сойму С. Росохи. Книжка має 98 сторін і 21 ілюстрацій з такими розділами:

1. Український парламентаризм,
2. Змагання до самоврядування,
3. Політичне життя на Закарпатті в роках 1918-1938,
4. Українське Національне Обєднання,
5. Розписання виборів і кандидатні листи,
6. Передвиборча кампанія,
7. Вогні свободи,
8. Вибори
9. Вислід голосування
10. Причини успіху
11. Відкриття Сойму Карпатської України,
12. Діяльність першої сесії і остання частина на 10 стор. в англійській мові п.з. "Сойм Карпатської України," в якій подана коротка історія Закарпаття в політичному аспекті, оба основні Закони Карпато-Української Республіки і на двох сторінках вирізки в світової преси про березневі події в 1939 року.

Багатий і автентичний матеріял! Тому ця книжка повинна знаходитися не лише в кожній родині, але в кожного політичного емігранта і громадського діяча.

Замовлення з противартістю $1.00 треба надсилати на адресу:

Bratstwo K. S.,
157 Lisgar St.,
Toronto, Ont., Canada.

або жадайте в українських книгарнях!

ПОДЯКА

Братство Карпатських Січовиків цею дорогою складає сердечну подяку:

1. Всім українським редакціям і видавництвам за те, що безплатно вміщують на сторінках своїх газет і часописів пресові матеріяли Братства Карпатських Січовиків. Віримо, що і в майбутньому будуть так поступати.

II. Всім тим українцям і українкам, які вже відгукнулися на заклик збирання матеріялів до Ювілейного Альманаха і переслали їх на адресу Братства та зголосили свою участь в його працях. Дякуємо рівнож всім тим, які подали тих матеріялів, які вони посідають і які зголосили до диспозиції Братства. Імена всіх опублікуємо аж по завершені цілої акції.

III. Неменше сердечну подяку Братство складає всім українським фармерам, щирим патріотам, що погодилися спровадити до Канади бувших вояків Карпатської Січі. Просимо їх, щоб розпочату цю переселенчу акцію донели до успішного кінця. Провід Братства висловить їм щераз спеціяльну подяку з поданням їм імен у пресі разом в тими, яких вони спровадять до Канади.

Інших українських громадян і громадянок просимо зголоситися і допомогти нам, як в справі Ювілейного Альманаха, так у справі переселенчої акції.

III. ВИКАЗ ЖЕРТВ

НА БУДОВУ ЦЕРКВИ В НЕЛСОН, Б.К.

По $50.00: Федір і Настя Федораки з Гренд Форкс, В. Шкварок з Кастлегар, Б.П.

По $27.00: Збірка в церкві, Винярд, Саск. (переслав Чорній В.)

По $25.00: Оренчак А., Меленка Д., Трейл, Б.К.

По $20.00: А. Дембіцький, Трейл; Н. Федорак (збірка з вечірку) ГрендФоркс.

По $10.00: В. Е. Оренчак, Лесюк К., Ковалюк Мих., Візінський М., з Трейл; А. Кученський, Локпорт, Ман.

По $5.00: Сибулька Нік., Чубатий П., Сапливий Ж., з Трейл, Б.К., Федор Дорош, Ж. Нікольчук, Б. Нікольчук, Ольга Горгійчук, з Еріксон, Б.К., А. Бучко, Б. Гурак, М. Маргітан, з Крестон, Б.К., Ж. Шіїн, Крестон.

По $3.00: В. Попович, Виндель, Б.К.

По $2.00: Е. Маєр, Ерексон, Павло Попович, Виндель; Ж. Ліповський, Крестон, А. Кученський, Ман.

По $1.00: Жов Моріс, Трейл, Б.К., Жак Ляскі, Нік Сторожук, Марта Антонюк, Анна Сирота, Павло Василенко—Винярд, Саск., Іван Цурбик, Бовсежур, Ман., Іван Стояновський, Ст. Слокан, Б.К., Іван Кравський, Кастлегар, Б.К.

Щиру подяку складає Комітет.

Адреса посилок:
Rev. M. Shewchuk,
813 Ward St., Nelson, B.C.

БЕЗ НАДІЙ

В. Конак

Світ великий, світ широкий...
Для мене—вузенький він...
Я у світі—одинокий,
Як вечірній, тихий дзвін...
Тяжко жити на чужині
Чоловіку старих літ...
Сумно жити без родини,
Та за нею сльози лить.
Дні біжать, як сон, минають...
Вже в душі немає мрій...
В серці пісні не лунають—
Там немає вже надій...

ЮВІЛЕЙНІ

СВЯТКУВАННЯ

Айтунський дистрикт, яким займаються оо. Редемптористи почав святкувати Ювілейний Рік по різних церквах.

Парафія Гудів, Саск., мала тиждень маївки з проповідями вранці та ввечері від 30 квітня до 6 травня.—За цей тиждень вірні прийняли 250 Святих Причастій.

Парафія на Станиславцях мала чотириднівку від 11-14 травня. Побожний нарід брав численну участь.— Чотириднівка подібно як тижневі відправи в Гудів закінчилася врочистою посвятою цілої парафії Непорочному Серцю Марії.—По відправі був концерт у честь Матері. Прегарно вдався.

Всі подивляли дітей, хлопців і дівчат, що провели весь концерт у національнім дусі та в українській мові.

Парафія Пресв. Трійці біля Гудів мала теж чотириднівку на честь Божої Матері від 25-29 травня.—Відправи закінчилися посвятою парафії Непорочному Серцю Пречистої Діви.

Побожні парафіяни так у Гудів, як на Станиславцях і на Пресв. Трійці відповіли на заклик о. Мих. Шудла, що проповідав у них у честь Божої Матері та в кожній церкві справили якусь памятку Ювілейного Року 1950.

ВЕЛИКОДУШНА ЖЕРТВА

Парафія Моделфарм, Саск., мала тридніжку на честь Божої Матері, що закінчилася посвятою Непорочному Серцю Марії.

На заклик о. Мих. Шудла, що проповідав цю тридніжку, жінки дали $25.00 на памятник Впр. о. Делярія.—Почувши це, чоловіки принесли зараз $25.00 від чоловічого товариства, бо ніби чому жінки в Моделфарм мають бути ліпші ніж чоловіки?!

Всім жертводавцям, так чоловікам, як і жінкам щиро дякуємо за жертвенність.

БЕРУТЬСЯ ДО ПРАЦІ—

На закінчення чотириднівки у честь Христового Серця, яку проповідав Пр. о. Мих. Шудло ЧНІ., парафіяни церкви Чесного Христа на Габберд, Саск., порішили вдатися до будови нової церкви в самому містечку, бо хочуть чимось завначити важність Ювілейного Року.

Нехай Христос і Його Мати благословляють їх побожне рішення та допоможуть щоскоріше здійснити його!

Очевидець.

ПРИГАДКА

Чи Шановні Читачі та Читачки вже прислали свій дар на закуп Машини, що конечно потрібна Редакції Голосу Спасителя, щоб могти продовжати працю для добра нашого народу в Канаді та в Амариці? Якщо ще не вислали 5 долярів, так зробіть це негайно. Господь надгородить Вас за великодушний дарунок!— Багато Шановних Читачок і Читачів уже прислали свій подарунок. Чи Ви мали б лишитися позаду? Чи тільки Ви мали б пожалувати 5 долярів Редакції Голосу Спасителя, що в день і ночі трудиться для Вашого добра, поширюючи скрізь Христову науку, що єдина годна запевнити світові правдивий мир, щастя на землі та спасення душі по смерті?— Ми певні, що Ви зараз виповните наше прохання, як тільки прочитаєте ці рядки!— Дякуємо.

Редакція Голосу Спасителя.

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1) Я бажала, щоб дитина була охрещена, але вона прийшла на світ нежива. Чи вона пішла теж до аду?

Бажання матері не заступає хрещення для дитини.—Душа дитини пішла до аду. —Не знаємо, що буде з нею навіки. Може Бог перед страшним судом дасть їй нагоду заслужити собі небо, бо святий Бонавентура припускає подібну можливість.

2) Чому схиляємо голову перед Найсвятішими Тайнами, як увіходимо до церкви, чи переходимо попри хрест або ікону?

Цим похиленням голови чи так званою метанією виявляємо пошану Ісусові Христові в Пресвятій Евхаристії, хрестові чи образам Ісуса або Пречистої Діви.—За вияв пошани Христос благословляє, а Святі чувають над нами.

3) Чому стоїмо та клякаємо на Службі Божій чи підносимо догори руки?

Стояння це врочиста заява вірних під час богослужень служити Богові, боротися за його релігію немов та армія готова до бою. Хто стоїть, той показує, що має в собі життя.

Приклякання це вияв покути і благання і почитання. Колись підвладні клякали, обнімали ноги царя, благали в нього якоїсь ласки.—Ісус **відійшов від них і, впавши навколішки, молився.** (Як. 22,41) —Святий Степан навколішках молився за тих, що каменували його.

Складання рук на грудях це познака побожности та покори, що товаришать гарячому проханню про якусь ласку, от прощення, помилування.

Підношення рук—це вияв бажання та просьби. Давні ізраїльтяни так молилися Богові. Мойсей держав руки простягнені догори, як його нарід громив Амалекитів. Коли ж Мойсей опускав руки, Амалекити перемагали Ізраїльтян.

Так і молилися перші християни.—Простягненим догори рук прихиляємо собі Бога.

4) Чи можна зискати повний відпуст за цілогодинну адорацію Пресв. Тайн, слухаючи Службу Божу?

Можна, бо дуже легко погодити слухання Служби Божої з адорацією Найсвятіших Тайн.

5) Хто була Свята Анастазія?

Римська дама та мученица за Христову віру. Дочка патриція, вийшла замуж. По смерті мужа роздала вбогим усе своє майно.

Кати мучили та спалили її за царя Діоклеціяна 304 року.— Вірні перенесли до Риму її тіло, бо кати замучили її в дорозі до Югославії, куди спішилася помагати переслідуваним християнам.

6) Чому деякі родини наймають Службу Божу за своїх покійних у третій, сьомий і тридцятий день по їх смерті?

Відправляємо Службу Божу за усопших у **третій** день по їх смерті на честь Христового воскресення, бо Христос воскрес по трьох днях; у **сьомий**, бо в Старому Завіті жалоба по покійникові тривала сім днів (Сир. 20, 13), у **тридцятий**, бо ізраїльтяни 30 днів оплакували смерть Мойсея.

8) Чи я вислухав Службу Божу, коли я відмовляв ранні молитви замість слідувати чинності священика при престолі?

Так, ви вислухали Службу Божу, але краще брати участь у Службі Божій, слідуючи за чинностями священика, розважаючи Христові Страсті, які бувають відновлювані через чудові обряди та церемонії нашої української Служби Божої. —**Проскомидія** нагадує нам народження Спасителя, **Малий Вхід**— хрещення над Йорданом, **Євангелія**—проповідування Ісуса по Палестині, **Великий Вхід**—їзд до Єрусалиму, **Освячення** — Тайну Вечерю, **Святе Причастя**—воскресення та вознесення Спасителя.

8) Чи можу змушувати дітей часте приступати до Святого Причастя?

Замість змушувати треба вияснити їм користі частого Святого Причастя, то й діти самі ходитимуть. Ось користі: Збільшення освятної ласки, скріплення чеснот, ослаблення пристрастей і злих схильностей, особливіша опіка Спасителя над тими, що вчасто приймають його до свого серця, велика слава в небі вготована тим, що палко люблять Ісуса Христа.

9) Мій наречений часто питається мене про моє минуле життя та хоче знати справи мого сумління, гріхи, тощо... Чи маю йому це сказати?

Ні! Наречений не є вашим сповідником. Якщо ви висповідалися з давніших гріхів і Бог їх простив, так ніхто не має права питатися вас про них. Можете сміло відповісти: "Я не маю ніяких гріхів,"—бо Бог уже знищив їх у святій сповіді.

10) Чому католицька Церква позволяє присягати, хоч Христос заборонив присягу?

Христос не заборонив присягати в важних випадках, а заказав присягати лихо чи на дрібнички, як це робили фарисеї та жиди. — Непотрібне вживання присяги у щоденнім житті є легким гріхом, бо невільно вживати Божого свідоцтва в маловажних справах.—Брехлива ж присяга буває завжди тяжким гріхом. Треба уникати присягу, щоб уберегтися від кривоприсяги.

11) Що значить Сандра та Джеррі?

Сандра це німецьке імя Суванни, що була римською дівицею мученицею. — **Джеррі** це пестливе імя Герарда.

12) Чи то правда, що любов Анголів і Святих у небі не збільшає їх заслуг і щастя?

Так, правда, бо час збирання заслуг покінчився зо смертю, коли то вони вийшли з часу проби.

13) Яка різниця між католицькою і православною Церквою?

Головна різниця в тому, що римокатолики признають Папі **примат юрисдикції** цебто право рядити монархічне всією Церквою та всіма членами, а православні допускають тільки **примат почесті** цебто уважають Папу за першого між іншими єпископами, які рядять Христовою Церквою.

Всі інші різниці маловажні, тому й не були дійсною причиною погубного церковного роздору, що повстав 1054 року.

14) Який це гріх їсти мясо або танцювати в пятницю?

Це тяжкий гріх, бо пятниця для християн це день жалоби. Христос помер у пятницю за наше спасення. Християни повинні радо врікатися всяких приємностей у той день, коли Христос віддав за них своє життя.

15) Чи вільно курити папіроску або чистити зуби перед Святим Причастям?

Можна чистити зуби водою перед Святим Причастям. Проте **ліпше** воно здержатися від курення перед Святим Причастям з пошани до Ісуса Христа. Проте курення не ламає евхаристийного посту, бо це не є їдження ані пиття.

ПОВІДОМЛЕННЯ

ЛЮБКИ КОЛЕССИ

Високоповажаний Пане Редакторе!

Мої приятелі звернули на днях мою увагу на статтю, що появилася минулого місяця в паризькому тижневику "Українець-Час," автор якої пише, немов би я, з нагоди мойого останнього концерту в залі Карнегі в Нюйорку, несподівано прийняла польську національність.

Це трапляється перший раз у мойому житті, щоб якийнебудь часопис заатакував мене в такий "револьверовий" спосіб, не стараючися вперід провірити всі факти. Добре є мати журналістичний розмах і темперамент, але не треба теж забувати засад журналістичної етики.

Я не відчуваю потреби відповідати на закиди згаданого паризького часопису, які при найліпшій волі годі трактувати поважно. Моє родинне тло й ціла моя артистична кар'єра є найкращою відповіддю авторові пашквілю. Я обмежилася до вислання спростування музичному редакторові "Нюйорк Таймс'у," а коли я забираю тепер прилюдно слово, то є це лише голос остороги, в інтересі тих наших молодих артистів і артисток, що щойно шукають признання музичного світу. Автори замашистих тирад, як в "Українцеві-Часі," не повинні забувати, що подібними несмачними й необдуманими випадами вони можуть легко знищити неодну обіцюючу молоду кар'єру, а на це ми українці, покищо такі вбогі на справжні артистичні таланти, не можемо собі дозволити.

Дякуючи Вам згори за поміщення отцих стрічок у Вашому цінному часописі, прошу Вас прийняти запевнення моєї правдивої пошани—

Ваша
Любка Колесса.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ЛИПЕНЬ—СЕРПЕНЬ, 1950

НОВИЙ СТИЛЬ—

2. Неділя 5 по Сош.: Гл. 4, Єв. утр. 5. Сл. Б.: Ап. 103, і 320, Єв. Мат. 29 і Лук. 54.
9. Неділя 6 по Сош.: Гл. 5, Єв. утр. 6. Сл. Б.: Ап. 110, Єв. Мат. 29.
16. Неділя 7 по Сош., св. Отців шести Соборів: Гл. 6, Єв. утр. 7. Сл. Б.: Ап. 116 і 334, Єв. Мат. 33 і Ів. 56.
23. Нед. 8 по Сош., Ілії прор.: Гл. 7. Єв. утр. 8. Сл. Б.: Ап. 124 і 57, Єв. Мат. 58 і Луки 14.
30. Неділя 9 по Сош.: Гл. 8, Єв. утр. 9. Сл. Б.: Ап. 128, Єв. Мат. 59.

СТАРИЙ СТИЛЬ—

2. Нед. 5 по Сош.: Гл. 4, Єв. утр. 5. Сл. Б.: Ап. 103 і 77, Єв. Мат. 29 і Ів. 48
7. Пятниця. Різдво св. Івана Хрест.: Сл. Б.: Ап. 112, Єв. Луки 1 з переступ.
9. Нед. 6 по Сош.: Гл. 5, Єв. утр. 6. Сл. Б.: Ап. 110, Єв. Мат. 29.
12. Середа. Ворхевних Апост. Петра й Павла: Сл. Б.: Ап. 193, Єв. Мат. 67.
16. Нед. 7 по Сош.: Гл. 6, Єв. утр. 7. Сл. Б.: Ап. 116, Єв. Мат. 33.
23. Нед. 8 по Сош.: Гл. 7, Єв. утр. 8. Сл. Б.: Ап. 124, Єв. Мат. 58.
30. Нед. 9 по Сош. Отців 6 Соборів: Гл. 8, Єв. утр. 9. Сл. Б.: Ап. 128 і 334, Єв. Мат. 59 і Ів. 56.

СЕРПЕНЬ—НОВИЙ СТИЛЬ—

6. Нед. 10 по Сош., Преображ. Госп.: Гл. 1, Єв. утр. 10. Сл. Б.: Ап. 65, Єв. Мат. 70.
13. Нед. 11 по Сош. Гл. 2, Єв. утр. 11. Сл. Б.: Ап. 141, Єв. Мат. 77.
15. Вівторок. Успення Пр. Богородиці: Сл. Б.: Ап. 240, Єв. Луки 56.
20. Нед 12. по Сош.: Гл. 3, Єв. утр. 1. Сл. Б.: Ап. 158, Єв. Мат. 79.
27. Нед. 13 по Сош.: Гл. 4, Єв. утр. 2. Сл. Б.: Ап. 166, Єв. Мат. 87.

СЕРПЕНЬ—СТАРИЙ СТИЛЬ—

6. Нед. 10 по Сош. Гл. 1. Єв. утр. 10. Сл. Б.: Ап. 191 і 99. Єв. Мат. 72 і Ів. 52.
13. Нед. 11 по Сош.: Гл. 2, Єв. утр. 11. Сл. Б.: Ап. 141, Єв. Мат. 77.
19. Субота. Преображення Господне. Гл. 1, Єв. утр. 10. Сл. Б.: Ап. 65, Єв. Мат. 70.
20. Нед. 12 по Сош.: Гл. 3, Єв. утр. 1. Сл. Б.: Ап. 158, Єв. Мат. 79.
27. Нед. 13 по Сош.: Гл. 4, Єв. утр. 2. Сл. Б.: Ап. 166, Єв. Мат. 87.
28. Понеділок. Успення Пр. Богородиці: Сл Б.: Ап. 240, Єв. Луки 56.

ПОДИВІТЬСЯ на дату Вашої передплати при адресі на коверті коли кінчиться передплата. Якщо там зазначено напр. 10 49,— Ваша передплата кінчиться в жовтні 1949; 11 50: листопад 1950.

НАША РЕЛІГІЯ

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Це книжка уложена Всеч. о. А. Луговим в українській і англійських мові, третє поправлене видання. Дуже популярна і приступна. Надається для шкіл і катехитичних курсів, для дітей і старших. Саме імя Всеч. Автора вже говорить само про себе. —Замовляйте для кожної Вашої дитини й для шкіл.

Ціна 25с — з пересилкою 30с.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Верховна Власть Ап. Петра

ПО СВІДОЦТВУ ЛІТУРГІЧНИХ КНИГ СХІДНЬОЇ ЦЕРКВИ

о. Др. Микола Комар

З ПОЧОТУ дванадцяти апостолів, що їх Христос покликав для розбудови свойого Божого царства на землі, тішиться св. ап. Петро в Східній Церкві найбільшим літургічним почитанням. І хоч як це може парадоксально виглядає,—всетаки це почитання більше ніж у Західній Церкві. Це засвідчує:

а) ряд свят в честь ап. Петра,

б) довший піст т. зв. Петрівка.

В свойому літургічному році Східня Церква має три свята, в яких почитає ап. Петра: 1) 29 червня (12 липня після світського календаря) святкує память "святих славних і всехвальних верховних апостолів Петра і Павла," 2) 3е червня (13 липня): "Собор святих славних і всехвальних 12-ти апостолів і 3) 16 (29) січня: "Поклін оковам (веригам) святого і всехвального ап. Петра." Крім цього Східня Церква згадує і почитає св. ап. Петра ще й з нагоди інших свят чи днів, що їх установила в честь тих святих що були учнями св. ап. Петра чи з ним були в якийнебудь спосіб зв'язані, як в дні св. Еванг. Марка—25 квітня (8 травня), св. муч. Корнилія—13 (26) вересня, св. Мелетія Антіох.—12 (25 лютого), св. ап. Андрія Первозв.—30 листопада (13 грудня) і в прочі дні.

Перед головним святом апостолів Петра і Павла (29 червня) установила Східня Церква ще в давніх християнських часах піст "Петрівку," що починається по неділі Всіх Святих (1-а по Сош.) і триває до самого свята. Саме той піст, яким вірні мають приготовити себе на день празника, висуває постать ап. Петра в Східній Церкві на перше місце перед прочих апостолів, пророків і святих. Вслід за великими річними постами, зв'язаними з особою Христа (перед Різдвом і Великоднем) і Богородиці (двотижневий піст перед Успенням Пресв. Богородиці),— Петрівка є дальшим з черги найбільшим постом, який свідчить про високе почитання ап. Петра.

Високо почитає Східня Церква в своїому літургічному році св. Євангелиста Івана, якого найбільше любив Христос за його ніжну любов. Особливіше місце займає серед літургічного почитання св. Іван Хреститель, пророк і Предтеча найвищого Бога,—ніжним почитанням відзначує Східня Церква св. Отця Николая, що його ікону ставиться на кожному іконостасі поруч ікони Христа й Богородиці,—але ні одного з цих ця Церква не відзначує такими вискими відзначеннями, не вивіновує такими почестями й не коронує такими "похвальними вінцями," як св. ап. Петра.

Звідкіля походить оце велике почитання св. ап. Петра в Східній Церкві, яка в більшості перебуває в відлученні від Католицької Церкви? Відповідаючи на це питання, треба сказати, що для такого почитання існує тільки одна причина, існує один змисл, а саме, що він, Петро, син Йони, став цією твердою невзрушимою *скалою* (грецьке слово "петра" значить камінь, скала), на якій небесний Будівничий поставив на землі свою Церкву, в якій Петро та його наслідники перебрали від Христа верховний провід.

З приводу празника св. ап. Петра і Павла та свята Собору св. 12-ти апостолів розглянемо декілька текстів наших літургійних книг та з них побачимо ту високу гідність, якою відзначується ап. Петра.

Літургічні книги (т. зв. Минеї) Східньої Церкви—отже також і нез'єдиненої Церкви—дають св. ап. Петрові в тих двох святочних днях слідуючі титули:

1) Петро є *першим* між апостолами: "Христос тя *перваго* ізбрав, Петре." Ми знаємо, що першим апостолом, що його покликав Христос, був Андрій, брат ап. Петра. Але наші літургічні книги мають на думці інше покликання, а саме покликання до найвищої власти в Христовій Церкві, до якої першого покликав Христос ап. Петра. Що так це треба розуміти, говориться в дальшому стиху: "Человіком ловца тя, якоже обіща Христос, соділа божественна своея Церкве, *первому вручив кормила*" (оба стихи з канону на утрені.) Отже Христос вручив керму своєї Церкви Петрові.

2. Петро є *первопрестольником*. "Тя предвічний проувіділ проустави, всеблаженне Петре, своея Церкве *первопрестольника*" (на утр.). Св. ап. Петро зветься первопрестольником тому, що його престіл після волі Христа, що її засвідчує й Східня Церква, треба уважати за перший серед усіх інших престолів.

3. Петро є *предначальником*. "Кійми похвальними вінци увязем Петра і Павла, оваго убо (цебто Петра) *яко апостолов предначальника*, оваго же (цебто Павла) яко паче іних трудившагося" (на вечірні). Тут порівнює наша Церква обидвох апостолів, Петра і Павла, і Петра виразно називає *предначальником апостолів*.

4. Петро є *предстателем*.—"Тя Христос предустави, Петре, яко *предстателя* своея Церкве" (на утр.). Предстатель значить заступник, сторож. Такими власне в Христовій Церкві є Петро й його наслідники.

5. Петро є *верховним* і *верховнійшим* апостолом. "Петре, *верховний* учениче", "*Верховнійшаго апостолов* днесь воспоїм ..." (на утр.). Правда наші книги називають верховним також ап. Павла, але тут виразно називається Петра "верховнішим над апостолами" отже тимсамим і над ап. Павлом.

6. Петро є *предсідателем*. "Тебі Христос *первозванному* (роз. до справування найвищої власти в Церкві) і зло возлюбленному, яко *предсідателю благославну апостолов* первому являється воскрес от гроба" (на утр.). Петро є предсідателем апостолів, значить він має найвищу власть головування в Христовій Церкві.

7. Петро є *началом християн*. "Петре, *християнов началo*" (веч.). Це означає пастирський уряд, що його Петро має сповняти в імені Христа над цілим християнським світом.

8. Петро є *каменем Христової Церкви і каменем віри*. "Петре, *каменю Христовия Церкве* ..." "Петре *верховне славних апостолов, каменю віри* ..." "На *камени твоєго богословія* водрузи Владика Ісус *Церков непреклонну*, в ней же тя апостоле Петре славим" (на утр.). Цими словами малює нам східня літургія науку про заложення Христової Церкви на тверді Петрового віровизнання. І тільки та Церква, що збудована на Петрі, є правдивою й тільки до такої відносяться слова

Христа, що пекольні сили не переможуть її. Така Церква є, по словам нашої літургії, *непреклонна.*

9. Петро є *основою Церкви і віри.* "Христос тя перваго ізбрав, Петре, *основаніе віри* вінча тя." (веч.). "Іже от Отца явлься Божіе Слово тебе *Церкви водруженіе* і *основаніе* положи" (утр.). Христос поставив Петра першим керманичем своєї Церкви й вивінував його найбільшою властю над апостолами й над цілим християнським стадом. Найвища власть у Церкві є основою Христової Церкви і там, де її немає, там немає й Церкви.

10. Петро є *ключником небесного царства.* "Світилники великія Церкве, Петра і Павла восхвалим, ов убо на кресті пригвождся, к небеси шествіе творя, ідіже *царствія ключи пріять...*" Яко суща тверда, Христос тя камен нарече, Петре, і *на Тебі Церков, єяже адова врата не одоліють.*" А дальше: "Нетлінно званіе і славу присносущну Петр от Христа обріте со Павлом, ов убо *ключи небесния пріять...*" *"Яко верховнаго мудрих апостолов* і яко *ключаря небеснаго царствія* восхваляем вірою тя апостоле, Петре." (утр.).

Отце ми навели лише малу частину цитатів з молитовної служби нашої Церкви на празник Петра і Павла, з якої видимо, якими високими титулами та почестями огортає наша східня Церква апостола Петра. Ніякий Собор ані ніякий інший людський авторитет не здефінював так гарно й виразно найвищої власти в Христовій Церкві, що збудована на Петрі, як це робить наша Церква. І що-року в день празника Петра і Павла наша Церква устами своїх вірних повторяє оце тверде "Вірую," що є "Вірую" Католицької Церкви.

Ці самі слова повторяють у цей день і наші нез'єдинені т. зв. православні браття, що моляться з тих самих літургічних книг, що й ми.

Хай празник Петра і Павла скріпить ще більше нашу віру й любов до Вселенської (Католицької) Церкви, що, будучи побудованою на твердій Петровій скалі, перемагає всі пекольні сили та дає нам певну запоруку нашого спасення.

ПОТРЕБА ДОБРОГО ПРОВОДУ.—Без здібних ґенералів й найкраще військо стає безвартісне, бо не годно розвинути своєї боєздатности.—Так і без проводу найкраща організація ніщо варта.

НЕБЕСНЕ ПОСЛАННЯ ПРЕЧ. ДІВИ МАРІЇ

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ПРЕЧИСТА Діва зявилася в Римі одній побожній душі та передала оце послання.—Хоч Святіша Столиця ще не висловилася в цій справі, всетаки неодну думку насуває це послання, бо воно гейби повторює все те, що Небесна Царица сказала в Фатимі 1917 року.

"Люди будуть вдячні Мойому Серцю, що так любить їх... Серце людини сталося гейби скелею, бо повно в ньому пристрастей.

Гордість заповнює його та чинить сліпим і нечутливим. Я відновлю ці серця, наповню їх світлом, щоб бачили та вчиню їх чутливими на добро та любов Їхньої Матері."

Повторяться Зелені Свята? —спиталася затривожена душа.

Пречиста Діва відповіла: "Так, так... надійде страшний переворот у душах і вони всі будуть почуватися перетворені."

Як зявиться Марія, Сатана провалиться зо своїми сателітами! Пречиста Діва каже: "Чи знаєш, чому дух злоби такий лихий?—Він програв бій. ... Моє Серце перемогло. Не служать мені душі повні знання, але позбавлені любови... Не в знанні, але в палкій любові та досконлаість, що я домагаюся від близьких мені душ.

Моє Серце не обявляється гордим душам. Я люблю малі та покірні серцем душі.—Поглянь, який світ затроєний пітьмою! —Це пітьма гордости, пороків, гріхів.—Будьте щасливі, мої Діточки, бо моя година близька!—Все це внедовзі здійсниться.

Ніхто не зможе противитися Мені, ані світ, ані пекло... Я—Божа Мати!—Яка сила змогла б Мені опертися?—Люди будуть подолані, а дияволи прогнані до пекла!—План Божий здійсниться!"

Світ дійсно нещасний під цю пору.

Славний Сертилянж отак описує його: "Цей нещасний, засіяний хрестами світ подобає на безмежний цвинтар. Всетаки він мусить перетворитися в повне життя поле. Проминуть три дні... і все виповниться: початок, розвій і кінець нашого призначення на землі, в часі.—Величезне поле смерти стане летищем, з якого підноситимуться душі до життя, що повік триває!"

Інший талановитий письменник каже про світ: "Громадяни цього світу не проживають по лісах і джунглях, але по містах. Всетаки вони більше жорстокі ніж звірі джунглів. Вони зродилися з людини та машини.—Всетаки вони несвідомі, що не проживають як люди, але немов машини. Нема в них серця, але хронометр."

Чи це не вірний опис гітлеризму та комунізму, де людина менше вартує ніж машина, де людей винищували або й досіль винищують без найменшого скрупулу?—Скільки українців погинули від тортур Гітлера?—Скільки їх тепер гинуть в Сталінській сатрапії під ясним сонечком "батька народів?"—

Гаврило Марсел описує модерних людей: "Це карлики, для яких обридження до всього вищого сталося гейби життєвим принципом."

Переслідування меншин національних, між ними й української по різних краях, де проживав наш переможений нарід, брутальне намагання війнами, страйками, революціями, що їх викликали та викликують большевики, щоб завести в світі диктатуру пролетаріяту, що своїми методами та жорстокістю перевищає всяке можливе тиранство, морди народів, штучно викликувані голоди, тортурування священиків і вірних християн, щоб скріпити та підняти вгору прапор воюючого безбожництва, дві світові війни, скинення атомних бомб, підготовка водневої бомби, руїна міст, сіл, церков і манастирів, концентралійні табори смерти, перегони в збройонні, суперництво поміж народами за гегемонію в світі, ненависть переможених до переможців, заздрість поміж самими переможцями, все те наявно доказує, що світ стрімголов котиться в пропасть, де знайде свою певну загибель.

Ось на такім понурім тлі зявляється Небесна Цариця зо своїм божеським посланням, щоб рятувати нещасні діти, які диявол намагається погубити навіки.

Ось у цих бурхливих обставинах Пій XII проголошує Святий, ЮВІЛЕЙНИЙ РІК, що мов світляна веселка, мов простягнена рука Божого милосердя відчиняє перед пропащим світом скарби прощення та помирення саме в навечіря Христового Різдва, бож це найкращий час на Боже милосердя, сам бо Христос це дар Божого милосердя та любови для нещасного людства.

"Святий Рік, сказав Христовий Намісник у своїй різдвяній промові, мусить поважно заторкнути глибину душ, мусить всюди поширити хирстиянські чесноти, бо йнакше світ не зможе бути дійсно християнський. "Він мусить відповісти таємним замірам Божим і статися *роком великого повороту та великого прощення,* принаймні такого великого повороту, яке є теперішня апостазія та провини."

Опісля Святіший Отець вичислює тих, що мали б вернутися до Бога: безвірки, атеїсти, грішники, що призабули про свої обовязки, нездинені браття, коротко, весь світ повинен звернутися до Бога.

"В цьому році надзвичайних ласк ждемо на поворот численних синів, яких приймемо з любовю... Великий цей Рік своїми наслідками, що принесе..."

Отож Святий Рік має потрійну ціль: уможливити мільйонам католиків зустріч у центрі християнства, поглибити поміж католиками привязання та любов до Святішої Столиці, заманіфестувати перед безбожниками силу католицької Церкви, перетворюючи всіх католиків в активних борців Христа, відважних піонірів правди, бо тільки рішуча постава католиків супроти Христових ворогів потрапить спинити зухвалість Сатани та його сателітів і розгромити їх в разі збройного зудару, що неминуче гряде та наближається та здається вже дуже близький, як це сказала Небесна Цариця.

Отак Святий, Ювілейний Рік це правдива година Божа, що вибила для нещасного людства. Користаймо з цього року та по змозі співпрацюймо зо Святішим Отцем, щоб здійснити Його заміри та привести до Христа заблуканих братів.

Он вимовний заклик Лякордера: "Прошу вас прийміть світ із амбіцією. Як нема християнина без любови, так не може бути християнина без прозелітизму (ревности).—Не кажіть: "Я хочу спастися,"—але радіше: "Я хочу спасти світ!"

Спасіння ж у цьому, щоб люди, памятаючи про своє походження, відзискали людську гідність і, зодягнувшись блис-

кучою щатою освятної ласки, засіли до Божественного пиру Небесного Вітця!"

Українські провідники повинні попрацювати, щоб наш нарід зрозумів значення Святого Року, розбуджуючи в собі любов і привязання до Апостольської Столиці під ту сумну пору, коли не тільки большевики в Україні, але й усякі Тиктори своїми пофальшованими та повикривлюваними історіями нашої безталанної батьківщини ширять ненависть до Папи Римського поміж нашим народом, хоч Святіший Отець це єдиний під цю пору наш оборонець.

Було б гарно, якщоб по більших центрах Америки та Канади відбулися Ювілейні зїзди наших парафій і колоній, коли б так усюди були святочні академії з короткими, ядерними викладами про відношення Святішої Столиці до нашої Церкви та народу, щоб збити несвідомі чи злобні закиди наших ворогів, передовсім москалів, що ширять ненависть до Святішої Столиці, щоб так держати нас здалека від центра християнства та легше тримати наш нарід у релігійній і політичній неволі.

З нагоди Святого Року бажаємо всім нашим Шановним Читачам і Читачкам обильних Божих ласк і благословень і прохаємо подвоїти зусилля, щоб приєднати Голосові Спасителя кожен бодай по одному новому передплатникові!

ЗНАЧЕННЯ ФУНДАМЕНТУ—Коли нема фундаменту, так навіть найкращий будинок ніщо не варт; таке й саме із установами.—Вони скоро розваляться, коли нема доброго проводу та співпраці всіх членів.

ПІЗНАЙ СЕБЕ!—Так довго людина не розуміє, що значить бути людиною, поки не стане гарною та характерною людиною, проживаючи по засадам Христової Євангелії.

Проти Струй

СВ. ІВАН ХРЕСТИТЕЛЬ

о. Василь Максимець

В ЄРУСАЛИМІ сталася неабияка сензація. Розійшлася чутка про нового пророка, що появився над Йорданом недалеко Витанії. Жваво заговорили про нього на торговицях міста, на вулицях, навіть у військових казармах. Митники залишили свої митні буди й задумливо прислухувалися розговорам про цього нового пророка. Населення бідніших дільниць хвалило його, одушевлялося ним. Говорено також про нього і у високих сферах народу. Пануюча каста, фарисеї, сперечалися між собою: Хто він такий? Чого хоче?— Серед книжників й законовчителів настало поденервування: Хто він? Чи дійсно Бог, що так давно не посилав вже пророків "вибраному народові," післав нового пророка?...—Не могли знайти спокою...

А тимчасом цілі процесії народу йшли, як на прощу, з Єрусалиму в сторону Витанії, щоб власними очима побачити цього нового пророка, щоб власними ухами почути його проповідь і прийняти від нього хрещення покаяння.

Але ж його ніколи ніхто в Єрусалимі не бачив. Чи ж не є він сином Захарії; нащадком священичого роду Арона? Чому ж він сторонить від святині і погорджує нею, чому не приносить жертв, як приносив його батько? Чому не являється у св. місті в часі рокових празників?...—Так неприхильно зневажливо пояснювали собі й народові про з'яву нового пророка фарисеї, книжники й законовчителі.

Тимчасом новий пророк, як магнет стягав до себе в пустиню населення св. міста Єрусалиму. Здавалося, що вкоротці ціле місто перенесеться в пустиню. Настрашилися "батьки міста," що цей дивний чоловік знищить цілковито дотеперішний образ міста з його театрами, забавовими льокалями і іншими розривками.

В степу недалеко Витанії над Йорданом стоїть нащадок священичого роду, висока, худа стать чоловіка в одежі з верблюжої шкіри, обпалена жарким сонцем пустині, з розбурханим

волоссям, яким грається степовий вітер і з іскристими вогненними очима. Неначе голос пустинного лева гримить його сильний голос, взиваючи всіх до покаяння: *"Покайтеся, бо наблизилося царство небесне"*... *"Готуйте дорогу Господеві, рівняйте стежки Йому."* (Мат. 3, 2-3).— *"Потужніший за мене йде вслід за мною, що Йому я негідний, нахилившись, розв'язати ремінь обуви Його."* (Марко 1, 7).

"Нехай кожна долина заповниться і всяка гора й горбок принижиться, нерівне нехай випростується, а грудисте гладкими дорогами (нехай стане). *І узрить всяка людина спасіння Боже."* (Лук. 3. 5-6).

Цей новий муж розуміє нужду "малих людей" і влучно "ставить діягнозу" на заговіння ран зболілих сердець народу. Як спасенний лік поручає їм діла милосердя супроти ближніх, бо вони відривають серця від надмірнього привязання до земських дібр і забезпечують людині милосердя Боже в день Суду: *"Хто має дві одежі, нехай наділить того, хто не має; і хто має поживу, нехай так само робить* ... *Не домагайтеся нічого понад те, що вам призначено*... *Нікого не кривдіть, ані не оскаржуйте та вдоволяйтеся своєю платнею."* (Лука 3, 11-14).—Цей Великий Муж, що стояв по середині Старого й Нового Завіту правильно розвязує суспільне питання не тільки тодішних часів, але й всіх часів до кінця світу.

Якии страшний виглядає цей новий пророк, коли жбурляє пімстою Божою на фарисеїв, обливаючи їх лиця соромом і ганьбою перед зібраним народом: *"Роде гадючий! Хто остеріг вас, щоб утікати від наступаючого гніву? Принесіть же плоди достойні покаяння*... *бо уже й сокира при корені дерева лежить; та й усяке дерево, що не дає доброго плоду, зрубають та й кинуть у вогонь."* (Лука 3, 7-9).

Св. Іван Хреститель йшов проти струї.— Він плив проти струй аж до самого джерела, що витрискувало під колонами королівської палати четверовласника Ірода. Пророк залишає пустиню і йде до Єрусалиму. Єрусалим прислухується його кроками, чи не йде він часом вже на Сіон до святині. Але ні! Він йде іншою дорогою, мусить деінде проповідати й жертву принести. Св. Іван Хреститель йде до палати Ірода, що живе в наложництві з жінкою брата свого, Филипа. Немало здивувалася надворна служба королівської палати, коли цей "дивний" пророк попрохав "авдієнції" в Ірода. Чого хоче цей "дивак"?—подумав собі напевно Ірод і прийняв його. З запорошеними ногами ступає пророк по мягких, дорогих килимах до прийомної кімнати четвертовласника, підносить руку

і замість приналежного королеві поздоровлення, грозить пальцем, кажучи громовим голосом: *"Не годиться тобі мати жінку брата твойого!"* (Мк. 6, 18). Ірод поблід на таке "привітання," а в Іродияди змінялися барви лиця, як в райдуги. Ніхто дотепер не відважився ще так "батожити" гріхи короля. Ані з книжників, ані з законовчителів, ані панівної касти фарисеїв, аж цей новий пророк мусів залишити пустиню, піти до королівської палати, щоб сказати цьому розпусникові в очі: *"Тобі не годиться це робити!"* Цими словами прибив св. Іван Хреститель печать стиду й ганьби на дверях королівської палати, мовчки обернувся і вийшов. Він відважився приплисти проти струй аж до самого джерела гнилі й розпусти, що затроювала цілий Єрусалим, щоб вичистити його.

Заходить питання: Чому тільки св. Іван Хреститель міг так отверто і відважно це зробити?

"Нащо ви вийшли в пустиню дивитися? На очерет, що колихається від вітру? На що ви вийшли побачити? Чи чоловіка зодягненого в мягку одежу? Та ж ті, що носять мягке вбрання,—у царських палатах?" (Мат. 11, 7-8). Жидівська старшина не могла цього зробити, бо це був власне цей "очерет", що гнувся й колихався від найменшого вітру. Тут треба було чоловіка сильного характеру і сильної волі та повного зрозуміння великої місії, а цього всього не можна викувати в розкішних палатах, але в твердій школі під покрівлею Божої природи. Таким власне чоловіком був св. Іван Хреститель. Він майже ціле своє життя провів в цій школі на самітній пустині—серед молитви й посту і так набрався надзвичайної сили й характеру та відваги й ревности духа про Божу славу.

Наші часи подібні до часів св. Івана Хрестителя. Також і нині серед переситу в матеріяльні, земські багацтва та бідноти в духові добра,—як рівнож серед повної нужди й браку матеріяльних земських дібр, за те богатшої в духові добра суспільности, є дуже багато нерозвязаних суспільних питань. Чи багато є нині характерів подібних до св. Івана Хрестителя, що б могли відважно й отверто кинути клич: *"Готуйте дорогу Господеві, рівняйте стежки Йому.*— Нехай кожна долина заповниться і всяка гора й горбок принижиться, нерівне нехай випростується, а грудисте гладкими дорогами нехай стане. І узрить всяка людина спасіння Боже?!" Чи багато є християнсько-католицьких мужів, що отверто кличуть: *"Не годиться тобі мати жінку твого брата!?"* Є такі, але їх ще замало, щоб всі новомодні Іроди, фарисеї, книжники й законоучителі з всякими "ізмами" їх почули. — Св. Іван Хрести-

тель згинув за слова правди і Божої слави, однак місію піоніра Божого Царства на землі виконав і приготовив дорогу для Божественного Спасителя. Де ж є наші Предтечі й неустрашимі бійці за Божу справу, щоб так відважно плили проти струї аж до самих джерел гнилі й вичищували ці джерела?! Дай нам Боже їх як найбільше.

СПОМИНИ ПІОНІРА

(М. Х., піонір із Ґримсбі)

Проживаю вже 50 років у Канаді. Пригадую собі часи, як я приїхав сюди. Погадаю собі, як ми колись жили, та як проживають наші діти і жаль серце стискає. Сумно стає на душі, як погадаю, як то люди привязуються тепер до землі, забуваючи про Бога та про свою Церкву. Нема для них ані чеділеньки, ні свята. Їм тільки маєтки та забави в голові, про душу ж зовсім забули.

Як ми приїхали до Канади, так тут не було ні церковці, ні священика. Всі ми надзвичайно раділи, як показався раз чи двічі до року священик, бо тоді ми могли спільно Богу помолитися та приступити до сповіді та до Св. Причастя.— Ішли ми на відправу і по дванадцять миль пішки.—Тепер же цілі родини сидять вдома, бо задалеко перейти пішки милю чи дві до церковці.

Чому ж воно так?—Думав я думав і додумався: Задобре людям живеться в Канаді, тому й забувають про душу та про Бога.

Бог терпеливий, але і на нас може прийти черга Божого гніву, як прийшла вона на нещасну Европу.

Молоде наше покоління мусить опамятатися, відзвичаїтися від гулянок, щонеділі та свята ходити на Службу Божу до рідної церкви, а не тільки на Крисмес і Істир...

Отож кінчаю свої спомини словами: Схаменіться люди, бо лихо вам буде!

ОБОВЯЗОК СЛУХАТИ СЛУЖБУ БОЖУ

о. Мих. Щудло ЧНІ.

Пій XI-ий писав до французьких єпископів: "Преподобні Браття, не переставайте напоминати та заохочувати парохів, проповідників, щоб вияснювали вірним велич, успішність, цілі та користі Евхаристийної Жертви та заохочували їх щонайчастіше слухати Службу Божу, щоб виєднати собі в Бога милосердя та потрібні ласки."

Святий Франциск Асиський каже: "Як сонце блиском і силою перевищає всі планети та буває корисніше для землі ніж усі планети разом узяті, так вислухання Служби Божої переходить вартістю та заслугами усі наші щоденні діла."

Маємо такі скарби в Службі Божій, але не хочемо користати з них, тому полишаємося вбогі та нужденні, ба й не брак тих, що легковажать цей скарб, що становить спасіння світу та гордощі неба.

Неодин не йде на Службу Божу через "брак часу"!!!—Людвик IX, французький король, рядив Франціею. О'Коннель боровся за свободу Ірляндії, Гарсіо Морено правив Еквадором, Тома Мор був канцлером Англії, а всетаки мали час щоденно слухати Службу Божу.—Озанам слушно говорив: "Найкраще щадимо час, як щоденно півгодинки присвятимо вислуханню Служби Божої."

Один навернений протестант повторяв: "Днем без сонця був би для мене день без Служби Божої."—Монсенєр Сеґюр твердив: "Зачатий Службою Божою день звичайно буває чистий, плідний для часу та вічності. Скільки терпеливости, сили, підчинення Божій волі черпають побожні душі зо щоденної Служби Божої!"

I.—ЧОМУ МАЄМО СЛУХАТИ СЛУЖБУ БОЖУ?—Кожен українець католик зобовязаний під тяжким гріхом щонеділі та щосвята вислухати Службу Божу, хібащо хтось був би поважно хворий або мав би якусь важну причину, що по приписам Церкви звільняє його від цього обовязку.

Чому ж Церква так сильно настає на недільну та святочну Службу Божу?—

Мусимо вислухати Службу Божу,—щоб принаймні один день у тижні присвятити почитанню Бога. Шість днів працюємо для себе, сьомий треба віддати свому Творцеві.—Неділя це Господній день. Неділя ж без Служби Божої це не Божий, повний життя та небесних ласк день, це радіш труп, а не свято.

II.—Сьогоднішня неділя затратила свій святочний вигляд і християнську душу.—Театри, кіна, забави, танці, гріхи, праця по домах чи фабриках спаганізували неділю, відобрали їй християнський характер.—Оттому християни животіють замість жити правдивим християнським життям. Нема в них геройства перших християн.—Треба привернути душу нашим неділям і святам. Душа ж їх це Служба Божа.— Проведена по-християнськи неділя уздібнює людину свято та безгрішно жити цілий тиждень, бо запевняє їй усі потрібні Божі ласки, щоб служити Богові, який не був би її життєвий стан.—

Отож неділя це день духової обнови для дітей Церкви.

III.—Треба вислухати Службу Божу, щоб подякувати Богові за всі добродійства, що нам уже уділив і випросити собі всього, що нам потрібно, щоб жити по-християнськи та спастися.—

Наполеон Великий відвідав пансіонат дівчат, де переглянув пансіонатський статут. По приписам статуту дівчата мали слухати Службу Божу раз на тиждень. Наполеон перекреслив це і власноручно дописав: Інститутки щодня будуть слухати Службу Божу.—Щоденна Служба Божа це найкращий засіб, щоб вчинити з них добрі дівчата, вірні жінки-подруги та прикладні матері.—

Оттому інжинер Стараче Лорето відмовився в 1915 році йти на декілька місяців на Аляску будувати міст, бо там не було Священика, що б відправляв Службу Божу, хоч американський уряд жертвував йому 3,000 долярів.

ЯК МАЄМО СЛУХАТИ СЛУЖБУ БОЖУ? —Багато людей ідуть на Службу Божу, не думаючи, що властиво означає Служба Божа?—Йдучи на Службу Божу, слід пригадати собі, що Служба Божа це не звичайна собі молитва, але відновлення страстей і смерти Ісуса Христа.— Оттому слід *вчинити добрий намір* на початку Служби Божої: "Боже, я жертвую Тобі цю Службу Божу за чотири цілі: Хочу прославляти Тебе, як це Анголи роблять у небі, хочу подякувати Тобі за ласку сотворення, відкуплення, хрещення, за здоровля... Хочу перепросити та надолужити Тобі за прикрощі, що завдав я Тобі своїми гріхами чи недосконалостями, хочу накінець випрохати собі

всі потрібні ласки, щоб Тобі вірно служити, виповняти всі християнські обовязки та спастися.

II.—*Пошана.*—Служба Божа це віднова Христової смерти.—Якщо б були ми приявні при дійсній смерті Спасителя на Голгофті, то напевно побожно та співчутливо були б приглядалися до Його мук і страждань. Ніхто з нас не був би дозволив собі на сміхи та балачки під хрестом Спасителя.

Колись цікаві пагани закрадалися до церков на Службу Божу, зворушувалися побожністю християн і наверталися.—Св. Іван Золотоустий бачив, як Анголи з похиленими головами входили до церкви та з дрижанням слухали Службу Божу.—

Непошана християн для Служби Божої це страшне згіршення для модерних паган.—Один місьонар марно намагався навернути якогось турка, що зразу подивляв християнську науку, але опісля відмовився стати християнином, кажучи: "Я не думаю, що правдива та релігія, де зневажають Бога навіть у Його святинях. У наших мечетах всякий брак пошани буває строго караний. Я певний, що християни не вірять серцем, що твердять устами, іначе зовсім інакше поводилися б у присутності свого Бога!"

Пошану виявляємо своєю поставою. Деколи треба стояти, от як Священик обкаджує престіл чи людей, на Єдинородний Сине, на Малім Вході, в часі читання Євангелії, на Великім Вході, Вірую, Достойно єсть, Отче наш і в часі молитов по Св. Причасті.

Є в нас звичай клячати на дрох колінах в часі освячення та Св. Причастя, виявляючи свою покору та вдячність Спасителеві за Його за нас смерть.

III.—*Увага.*—Треба дивитися та слідувати за тим усім, що діється на престолі, пригадувати собі значення церемоній і обрядів, відповідати на благання Священика. Отак наша участь у Службі Божій буде активна—діяльна, зрозуміємо та ввійдемо в духа нашої чудової Литургії, прославимо Бога гідно, виєднаємо потрібні ласки для себе та для других...

ДЕ МАЄМО СЛУХАТИ СЛУЖБУ БОЖУ?—Багато українців католиків ходять на Службу Божу до першої ліпшої католицької церкви, думаючи, що байдуже воно, де вони виповняють недільний обовязок вислухати Службу Божу.—

Чи така воля католицької Церкви?— Ні!—Українці католики мають іти на Службу Божу до своєї рідної церкви.—Он рішення Апостольської Столиці: "Вірні українсько-католицького обряду є зобовязані великодушно піддержувати власну церкву та ходити до неї, заховуючи приписи свого обряду. —

Де ж нема церков і священиків їхнього обряду або де задалеко до рідної церкви, до якої не годні дістатися без поважних труднощів, так вони можуть вислухати Службу Божу в католицькій церкві іншого обряду." (Рішення: Кум Дата фуеріт: Арт. 28).

"Слухання Служби Божої в латинськім обряді, хоча б було воно постійне, не потягає за собою зміни обряду." (Арт. 29).

Така воля та рішення Папи Римського. Українці католики повинні скрупулятно придержуватися його. Голос Папи це голос Христа для нас!—Отож у неділю та свята всі українці повинні слухати Службу Божу у своїй українській католицькій церкві.—Хто це занедбує, не буде без гріха перед Богом, бо Бог сотворив нас українцями католиками і хоче, щоб ми Йому служили та спасли душу свою як українці католики, а не як латинники.

ПРАВДИВА ШЛЯХЕТНІСТЬ—Є люди, що зовнішньо виглядають шляхетно, але шляхетними не є, бо душі їх викривлені хибами та лихими прикметами, з яких вони не стараються поправитися.

ФАЛЬШИВИЙ ПАТРІОТИЗМ.—Хто говорить про патріотизм, але грошево не підтримує своїх шкіл і церков, як те ж і інших установ, той подібний до зозулі, що виводить свої писклята в чужім гнізді.

МАТІРНЯ МОЛИТВА ЗО ДНА МОРЯ ВИЙМАЄ...

Христя Денисиха

САМА-самісінька осталася вона на чужині. Чоловік помер, сини пішли добувати волю. Вже пять років ні слиху—ні диху про них. Туга мов їдка гадюка затроює душу, підгризає серце. Кутики уст болісно опали вниз, а сльози різьблять рівчаки на обличчі.

Снується вона сама-самісінька вулицями чужого міста, тужно глядить на молодих хлощів, що весело, безжурно й вдовільно почувають себе на власному бруку у власній, щасливій країні, й сльози як перлини самі спливають по її знищеному, колись вродливому обличчі.

—Діти мої, де ви тепер? Якими вулицями ходите? Якими очима дивитеся на світ? Якою душею молитеся Богу?

Отсей білявий... цілком як мій Микольцьо. А отсей моторний... цілком як Денис... Сини мої, де ви тепер? Чи живі ще?—

Втомлена чорними думами та приспана тугою йшла несвідомо перед себе, мов ведена місячним сяйвом. Мабуть завжди вона ходила тими самими вулицями, бо мов накручений автомат несли її ноги з одної вулиці на другу, опісля крізь довгий монастирський коридор до церкви.

Мабуть завжди вона ставала перед тою самою іконою Божої Матері і завжди тим самим слізним поглядом дивилася в болісне обличчя Богоматері. Мабуть завжди зачинала ту саму молитву:

—"О, Матінко наша, в трудах помочі, в болях усмирення, в журбах потіхи, в подвигах помочі подай"...

І мабуть завжди кінчила тим самим благанням:

"Ісусе, змилосердися над дітьми моїми. Віддаю їх Тобі. Бережи їх як дітей своїх і як власність свою..."

Уста складалися болісною лінією. На очах звисала остання сльоза і крізь неї вона дивилася на кам'яну постать Христа і сама мов кам'яна постать болісної матері застигала в німій благальній молитві.

— — —

В лісах Батьківщини весна. Зайці перестрибують зпід кущика під кущик, і пташина щебетенням сколихує повітря поміж деревами.

І наші хлощі в лісах ожили. Весна приносить завжди весняні надії... А може вже цього року?... Може це вже остання весна в лісі?... А там рідне село... рідне місто... рідна хата... рідна мати... О Мати!...

На краях ліса розставлені стежі. Серед ліса на поляні виструнжилися хлощі, відбирають наказ:

—Чотирьох... на залізничий шлях. Стежити днем і ночю. Їхатиме транспорт репатріованих "на родіну." Між ними є хлощі з Дивізії. Треба відбити.

Двадцять хлощі із сотником Білим на поготівлі під лісом у Берізках.

З рядів виступило чотирьох, станули струнко, відібрали наказ, вивчили сигнали. Цвіркун обняв провід і зникли поміж деревами.

На залізничому двірці в Г. кількоро людей вижидають поїзду, кружляють робітники біля направи рейок, переходять залізничники. Звичайний, нічим незамітний рух на залізничому двірці.

Залізничим шляхом переїжджають особові й вантажні потяги. Одні пристають, інші, незадержуючися, мчать далі. Відходить один з гурту робітників, закурює цигарку в залізничника, переходить крізь рейки на другий бік, постукує молотком об рейки. Повним бігом переїжджає вантажний потяг. Робітник скочив на ступні вагону. Залізничник допав останного вагону.

Нічим незамітний рух на вузловій станиці Г., але якби так добре приглянутися, можна б побачити чотири ті самі обличчя, що наперебій вскакують на ступні вантажних вагонів кожного потягу.

Залізнича станція Г. кільканадцять кілометрів від Берізок на захід. Зо станції на схід кожний потяг мусить переїздити туди, де вгорі темний ліс, а трохи внизу гайок Берізки.

Заходило сонце ясним кругом і на землю спадали сутінки разом з росою, як в Берізках роздався телефонний сигнал.

Сотник Білий станув біля самітної берізки край гайка, випрямився на цілий зріст, вліпив очі здовж рейок і вухами ловив ритмічний стук паровозів. На рейках замиготіли три червоні світелка.

Наказ. Десять хлощів скотилися вниз і скрилися в ровах здовж рейок. Потяг мов гадюка всмоктувався у вечірній су-

мерк і почав звільняти. В одну мить хлопці скочили на ступні вагонів. Два дістались вже до льокомотиви.

Тріск один, другий, хвилина метушні і потяг зупинився, задержаний вправним рухом Цвіркуна.

З горбка скотилися решта хлопців і опанували цілий потяг. Вмить відкрилися запльомбовані вагони і виглянули з них змізеровані оброслі обличчя. Сотник Білий обняв оком роботу й ускочив у середущий вагон.

—Хлопці з української Дивізї,—крикнув він. У вагоні зірвався із землі молодий парубок, станув на струнко й відповів:

—Наказ, пане сотник.—

Глянули собі в вічи.

—Денис!—

—Микола!—

Браття кинулись в обійми.

Ще хвиля метушні. Ще стріл один-другий. Ще один вибух гранати й робота втихла. Хлопці забрали з собою усіх з Дивізії. Вони відзискали в одну мить військову поставу. Один наказ і всі зникли серед кущів і пізньо-вечірніх сумерків.

Цвіркун, що цілий час був біля машини, звільнив звязаного машиніста та під загрозою револьвера приказав йому пустити машину в рух.

Поїзд рушив ліниво, а Цвіркун сховзнувся по ступнях і зник між кущами. Аж тепер отямилися люди в вагонах. То тут, то там зіскакували зо ступнів та зникали десь серед піль і гайків.

Хлопці добилися до ліса. Команда одна-друга, й усі вони, залишаючи за собою стежі, зникали мов лісні тіни серед темряви ночі.

На чужині, на простому твердому ліжку лежить безсонна мати. Не спиться їй. Вона всміхається до своїх синів-соколів, пестить їх у своїх мріях і в руках перебирає намистинки довгої вервиці. Вона молиться за синів і серед безсонної ночі.

ЧИСТЕ СУМЛІННЯ.—Багато людей почуваються незадоволені в житті, хоч і гроші мають і інших вигід їм не бракує.—Чого ж їм треба до щастя?—Чистого сумління, бо без чистого сумління нема задоволення.

СВ. ОТЕЦЬ ПАПА ПІЙ XII

В ПРИВАТНОМУ ЖИТТІ

о. І. Нагаєвський

СВ. ОТЕЦЬ Папа Пій XII кожного дня точно в шостій годині вранку вже на ногах. Ранні відвідувачі церкви св. Петра можуть бачити рух фіранок у вікнах на другому поверсі, що їх Папа відсуває в своїй спальні.

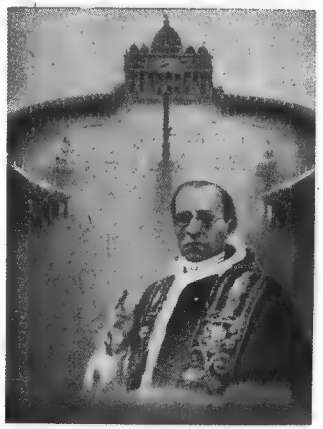

Папа любить бритися сам і при цьому уживає електричного американського апарату, за що нераз нападали на нього фашистівські часописи підчас війни. Та очевидно Папа має в своїй колекції багато інших апаратів, між іншими й один японський модель.

Теперішній Папа в своїй молодості був завзятим спортовцем-альпіністом, тому казав умістити в своїй лазничці багато різного приладдя до ґімнастизних вправ, але по серцевому атаку в 1946 р. за радою лікаря заперестав всякі вправи.

Ватиканський церемоніял-протокол вимагає від кожного Папи закінчення ранного збирання в протягу півтора години та теперішній Папа потребує до цього не цілу годину часу. Точно в сьомій годині відправляє Службу Божу в приватній каплиці, що сусідує зо спальнею, щоб міг і в випадку недуги кожного дня відправляти.

По Службі Божій і благодаренні Святіший Отець кожного дня йде до свойого приватного студіо, де прочитує свою приватну кореспонденцію та відписує на деякі важніші листи. Колись писав ці листи власноручно та сьогодні ці листи писані

машинкою. Це мабуть з причини ревматизму в пальцях. Папа часто послуговується американським диктафоном.

По залагодженні кореспонденції Папа удається на снідання, до якого услугує йому Джйованні Стефанорі. Воно складається завжди з горнятка кави з молоком та двох кромок темнопшеничного, ватиканського хліба, який їдять також богослови в українській колегії в Римі. Св. Отець їсть дуже мало мяса (ніколи вечером) а в кожну пятницю постить цілий день. Розказували мені у Ватикані, що підчас останньої війни Папа нераз три дні за порядком не приходив до їдальні, що лікаря й всіх мешканців Ватикану наповняло журбою про його здоровля. Говорили, що Св. Отець постив в наміренні скорого закінчення війни. Він не курить і не пє. Рідко пє італійське вино на половину з водою, що потрібне для всіх мешканців гарячих країв.

По сніданні йде до свойого приватного студіо, де перебуває якийсь час на молитві, й тоді всі про те дбають, щоб ніхто не перешкоджував, хіба в дуже виїмкових випадках можна перервати цю самоту. Розказують, що за понтифікату Папи Пія XII раз перервали йому ранішню молитву, а це було 1. вересня 1939 р. по нападі Німеччини на Польщу.

Між 8.30—8.45 Св. Отець, уживаючи спеціяльну вінду, йде до своєї приватної бібліотеки. Їде віндою тому, щоб уникнути непередбаченої зустрічі з різними інтрузами, головно цікавими журналістами, яких завжди повні хмари у Ватикані, а ватиканський церемоніял не передбачує таких відвідин Папи. В папській бібліотеці величезній, під суфіт виповненій книжками салі, стоїть по середині велике оріхове бюрко уміщене так, що вікно є за плечами. Вікно-вітраж представляє образ Пр. Діви Марії з Дитятком-Ісусом на руках.

Засівши за бюрко, Св. Отець кожного дня приймає насамперед своїх двох помічників-секретарів монсіньорів Монтіні й Тардіні ,що по смерті Секретаря Стану кардинала Мальоне в 1944 р. є лиш помічниками в Секретаріяті Стану, бо Св. Отець сам особисто виконує цю працю при помочі вищезгаданих монсіньорів. Це є новістю в історії Церкви. Кажуть, що зо зглядду на сучасні виїмкові важні часи сам Св. Отець хоче рішати про відношення Апостольської Столиці зо зовнішним світом.

Авдієнція секретарів триває часом дві години або дещо коротше. На цих авдієнціях Св. Отець інформується про важні світові події, вислухує звітів Апост. Нунціїв з різних країв та одобрює листу осіб, що мають бути сьогодні на авдієнції в нього. Збірні авдієнції відбуваються в Троновій салі, а приватні

в папській бібліотеці, а якщо є якесь значно більше паломництво, тоді Папа промовляє до паломників в спеціяльній салі, що міститься над входом базиліки св. Петра. Там може поміститися більше як пять тисяч людей.

Автор цих рядків мав щастя бути присутнім на авдієнції в Папи з більшою групою українців в літі 1945 р. На цій авдієнції Папа промовляв до нас по-англійськи та італійськи, але довідавшись про нашого провідника, що ми розуміємо по-німецьки, зачав говорити до нас цею мовою в дуже ніжному та сердечному тоні про долю нашого народу та нашої Церкви. Саме тоді приготовлялась славна Папська Енцикліка "Оріенталєс Омнес" про переслідування нашої Церкви під большевиками. Того враження, яке на нас викликали слова Св. Отця, ніхто з нас не забуде.

КОРИСТЬ ДОБРИХ ГАДОК І БАЖАНЬ—Треба старатися завжди піддержувати в своїй душі добрі гадки та шляхетні пориви, бо добрі думки та бажання ведуть до добрих діл, подібно як злі бажання та гадки провадять до лихих вчинків і нехристиянського життя.

ГЕНІЇ ЛЮДСТВА ТА РЕЛІГІЯ

о. Др. Іван Чинченко

ЧИ НЕ ТОМУ слава й честь великих відкрить та досліджень належить саме тим геніям, що були одночасно і великими вченими і великими християнами? Вони бо добре знали, що наука не творить віри, не замінює її, а лиш утворює шлях до віри, стереже її від людських збочень і забобонів.

Наука лише приводить до віри, хоч не наука віру дає. Наука не заперечує Бога, навпаки, приводить до визнання конечности Його існування; не заперечує чуда, а вимагає його.

Ці геніяльні вчені добре знали, що коли б геть чисто вся наука з усіма її досягненнями—тепер і в майбутньому виявилася недостатньою, то й тоді треба було б дійти до висновку про недостатність людського знання, а не Божественного Розуму.

Так само добре вони знали, що наука без релігії—це небо без сонця. А наука опромінена світлом релігії,—це надхненна думка, що протинає яскравим світлом релігії темряву цього світу.

"Я світло світу. Хто піде слідом за Мною, той не буде ходити в темряві, а матиме світло життя." (Ів. 8, 12)—говорить Спаситель. І ці генії всього людства пішли за Христом.

1. Геніяльний хемік і фізіолог Л. Пастер (1822-1895) говорить: "Саме тому, що я думав і вивчив, я лишився віруючим подібним брентонцеві. А коли б я ще більше заглиблювався, ще більше працював у науці, то безперечно став би таким віруючим, як бретонська селянка."

2. Релігійний ентузіязм геніяльного математика Паскаля особливо виявляється в його творі "Думки про релігію."

3. Галілей (1564-1642) видатний фізик і астроном говорить: "Св. Письмо ні в якому разі не може сказати неправди, ні помилитися,—це абсолютні та безпечні істини."

4. Те саме можна сказати і про геніяльного хеміка Бойля (1626-91), який пише: "Порівнавши з Біблією всі книжки людства, бачимо, що вони є тільки планетами, що запозичають своє світло і сяйво від сонця (Біблії)."

5. Навіть видатний раціоналіст-хірург і педагог Пирогов

(1810-1881) зазначує: "Мені потрібний був абстрактний, недосяжно-високий ідеал віри. І взявши Євангелію, якої я ніколи давніше не читав, а мені було вже аж 38 років, я знайшов для себе цей ідеал."

6. Нютон, цей геніяльний фізик і математик, покірно схиляв голову перед Творцем у своїх коментарах про книгу пророка Даниїла та про Апокалипсис!

7. Відомий фізик Цингер говорить: "Саме Він (цебто Бог) дарував мені правдиве пізнання існуючого, щоб пізнати устрій стихій."

8. Кеплер (геніяльний астроном) закінчує свій твір молитвою, в якій дякує Богові, що відкрив йому велич природи.

9. Лише кілька літ тому геніяльний сучасний вчений і основоположник новітньої фізики, Макс Планк, що його знання привело до відкриття атомової енергії, навіть в умовах гітлерівського режіму визнає свою сильну і глибоку віру в Творця і Його творчу безмежну силу. Він особливо вражає нас тим, що в своїй особі поєднує: блискучу вченість і сильну віру в Спасителя.

10. Проф. Денерт переглянув релігійні погляди 262 найвидатніших дослідників природи, і виявив, що 92% їх були глибоко віруючими християнами, 6% байдужими і лише 2% невіруючими, цебто з 262 вчених світової слави—невіруючих було 5 чоловіка. Серед віруючих були такі генії людства, як Роберт Майер, Бер, Ганс Ейлер, тощо...

Років 18 тому вийшла книжка англійською мовою під назвою: "Релігійні вірування сучасних вчених" Тамбура.

Автор розіслав 133 найвідомішим англійським та американським вченим лист з 2 запитами:

1. Чи заперечує науку християнська релігія в її основах, і—
2. Чи є вчені, які визнавали б суперечності між релігією і наукою?

Одержав 118 позитивних додатних для релігії відповідей, решта вчених або зовсім не відповідали, або висловилися невиразно. Серед 118 віруючих вчених були такі відомі всім імена, як Томсон, Олівер, Ладж, та інші, а також Фарадей, Ом, Кулон, Ампер, Вольт, цебто імена людей увінчаних в науці вже самим тим, що іменами їхніми *названо* відомі фізичні поняття.

Найцікавіше те, що матеріялісти в своїх запереченнях Бога, Христа, чуда найбільше покликаються на Дарвіна, що ніби заперечує релігію в самих її основах. А що ж виявляється справді? Сам Дарвін був також релігійною людиною. У своїх

листах пише він дослівно: "Я ніколи не був атеїстом, у розумінні заперечення Христа."

Рівнож виявляється, що Дарвін до самої своєї смерти був членом християнської місії, яка працювала на вогняній землі серед тубильців.

Коли він вперше приїхав на Вогняну Землю, то був здивований жорстокими звичками, які панували там серед тубильців. Але в останньому своїому приїзді він був вражений тими змінами в звичках і побуті, які стались в наслідок праці християнської місії.

Зникла жорстокість, безупинна війна і вбивства, зникла жорстокість у ставленні до жінок, припинилось дітo- і людожерство, з'явилася християнська любов і т.д., і вже до самої смерти Дарвін не залишав цієї місії своєю матеріяльною допомогою.

Навіть перед самою своєю смертю Дарвін захоплювався Біблією. Читаючи послання Ап. Павла, він до глибини душі відчув всю велич цього твору і в своїх розмовах інакше не називав його, як "Божественною Книгою."

Як можна було завважити у наведених прикладах цієї статті, згадувалося майже виключно імена геніяльних природників. Ні геніяльних письменників та поетів, малярів або різбярів, філософів, чи геніїв-представників гуманітарних наук (крім стародавніх істориків)—майже не згадано і нічого досі не говорилося про ставлення їх до релігії. Це має свою певну ціль.

Вже раніш підкреслено, що підходити до розвязання будь-якої проблеми в науці, ми повинні об'єктивно, безсторонньо, без наперед визначеного заміру за всяку ціну будьщо сліпо стверджувати.

А переглядаючи безбожну літературу, можна спостерегти виразну тенденцію авторів-безбожників спиратися майже виключно на природничих науках.

Цілком зрозуміло, що нам і належало саме на прикладах, довести помилковість поглядів та безпідставних висновків безбожних авторів.

А коли б доповнити сказане прикладами з життя та праць геніїв всіх віків і народів, як Леонарда да Вінчі, Рафаеля, Мікель-Анджела, Рембранта, Шекспіра, Шевченка, то це був би без краю довгий ряд велетів людства, що в захопленні і в екстазі дивилися на твори Всевишнього.

Щож можуть сказати ті малесенькі і бліді тіні цих геніїв з нашими напівзнаннями, наївно-дитячими твердженнями і подивугідною безпідставною амбіцією та зарозумілістю при захисті своїх дитячих поглядів?

І коли такі геніі і таланти, що рухали науку, такі велетні людства уклінно і покірно схиляли свої голови перед Престолом Бога, то як же можуть ті, що супроти них лише безпорядними немовлятами, заперечувати Творця?

Невже ті, проходячи дорогою життя накресленою Всевишнім, тільки тоді пізнають і увірують в Нього, коли проб'є остання їх хвилина, як сталося це з засудженими на нюренберському процесі?

Чому ті люди, що не тільки самі не визнавали й заперечували Всевишнього, а й своїми вчинками та пропагандою отроювали душу молоді—раптом на порозі смерти звернулися до Того, Кого ще рік передтим заперечували?

Хто їх примусив? Чи може вони перед смертю не щиро покаялися і визнали Бога? Але ж перед смертю люди не кажуть неправди.

Їм же ніхто і ніколи не казав, що коли вони визнають Бога, то їм дарують життя. Їм же жадного полегшення не обіцяно за визнання Бога!

В щирому наверненні до Бога цих нещасних—не може бути жадного сумніву. Як розбійник на хресті, вони своїм каяттям в останній хвилині життя, своїм зверненням до Бога сказали: "Помяни мене, Господи, коли прийдеш до Царства Твого."

НОВЕ ПОДРУЖЕ СХІДНЕ ПРАВО В ПИТАННЯХ І ВІДПОВІДЯХ

о. Мих. Щудло ЧНІ.

Які є перепони, що чинять подружжя недозволеним, хоч важним?

Он вони: Споріднення до шостого ступня в бічній лінії, посвоячення до четвертого ступня бічної лінії, публична чесність до другого ступня, духове споріднення (між кумами та похресником або похресницею), легальне споріднення, перелюб з обітницею або спробою подружжя навіть перед цивільною владою. (Кан. 31).

Всі ці перепони звуться перепонами меншого ступня; перепони, що уневажнюють подружжя, звуться перепонами вищого, більшого ступня.

У нас один українець жениться з латинською дівчиною, що якась його далека своячка. Чий єпископ має звільнити їх від

перепони: Її чи його? Наш чи латинський?

Треба просити диспензи від українського, католицького єпископа, бо он як говорить про це наше канонічне право: "Якщо женихи належать до різних єпархій того самого обряду або різних обрядів, так треба прохати диспензи від єрарха мущини; якщо ж мущина некатолик, так від єрарха жінки." (Кан. 32, 5).

Отож бачимо, що нове, канонічне, подруже, східне право завело тепер велику зміну. Досіль диспензу давав єпископ дівчини чи жінки, тепер має давати її єпископ хлопця.

Чому воно так?—Бо від минулого року, як вийшло наше власне подруже право, шлюб має бути в обряді мущини, а не дівчини чи жінки, як це бувало досіль.—Отож і диспензу тому подає єпископ хлопця.

Приїхав до нас якийсь українець із Америки до своєї далекої родини. Тут зазнайомився з панною Олею, що йому доводиться далекою своячкою. Вони бажають побратися. Котрий єпископ має право дати їм диспензу: канадійський чи американський?

Треба прохати диспензи в американського єпископа, бо он як говорить наше канонічне право: "Якщо женихи належать до різних єпархій того самого обряду або до різних обрядів, так треба прохати диспензи від єрарха мужчини; якщо ж мущина некатолик, так від єрарха жінки." (Кан. 32, 5).

Які є перешкоди, що перепиняють подружжя та чинять його недозволеним?

Наше церковне право вичисляє ці перепони. Ось вони:

I.—Публичний обіт досконалої чистоти при зложенні обітів звичайних, як це буває в манаших згромадженнях.

Приватний обіт чистоти дівицтва, коли особа зобовязалася не вступати в подружий стан, як теж і прийняття піддияконату. (Кан. 48, 1-2).

II.—Посвоячення легальне при адоптованні, коли цивільний закон забороняє подружжя. (Кан. 49).

III.—Мішана релігія, коли обі особи охрещені, але одна належить до католицької Церкви, а друга до еретицької чи схизматицької.—Коли ж є небезпека затрати віри для католицької сторони, так подружжя заборонене Божим законом. (Кан. 50).

Церква не звільняє від перепони мішаної релігії, хіба під оцими умовинами, бо вона як добра мати бажає зберегти свої діти від небезпеки затрати віри, яка є найбільшим скарбом людини, бо запевняє їй вічне спасіння.

1.—Важні та слушні причини.—2. Некатолицька сторона має дати каранцію, що не буде небезпеки затрати віри для католицької сторони.—Обидва женихи мусять зобовязатися охрестити всі діти та виховати їх по-католицьки.— 3. Моральна певність що женихи дотримають обітниці.

Всі ці зобоявзання мають бути дані на письмі. (Кан. 51).

Крім цього католицька сторона зобовязана второпно старатися привести до католицької віри свого партнера. (Кан. 52).

Страхіття Року 2000

о. М. Оленьчук

ПІД ТАКИМ заголовком появилася книжечка, вид. Ст. Майкел'с Каледж, Торонто, Онт., якої автором є проф. Ет. Жілсон, член французької і англійської Академії Наук. Зміст цієї книжечки такий важний і цікавий, що я вважав за потрібне подати дещо Шановним Читачам до перечитання.

Страхіття року 1000.

Коли наближався кінець першого тисячліття по Христі, стали ширитися поголоски про кінець світу, страшний суд і другий прихід Ісуса Христа; зростав страх, а паніка майже параліжувала всіх. Читаємо в тодішнім літописі черця Рауля Глябея, що вістунами цього мали бути війни, голод, зараза, вогняний дракон і кит величини острова. Сьогоднішні вчені кепкують собі з того і читають ці записки як леґенди... Тай ми, що тепер живемо, наближаємося до кінця, але вже другого тисячліття. Цим разом ворог людства почав дію раніш і значно поліпшив методи. Коли страхіття року 1000 для сьогоднішніх істориків є лише леґендами, то страхіття року 2000 будуть для майбутніх істориків правдивою дійсністю.

Страхіття року 2000.

Страхіття наших часів почалися з першою світовою війною. В 1914 р. зірвалася така війна, якої перед тим не було. Потім прийшла війна в Китаю, жорстока громадянська війна в Еспанії, нечуваний нарочно спричинений большевиками голод в Україні. В двадцять літ по першій світовій війні запалила цілий світ друга війна. Небозвід днем і ніччю пороли вогняні дракони, бомби приносили смерть на землю, румовища ще й тепер не усунені, лишилися міліони калік, вдовиць і сиріт. Бомба, скинена на Гірошіму, проголосила заляканим людям кінець війни без мира та нещасну добу, коли наука—надія і втіха людей—стала джерелом найбільшого жаху. Наука видобула з матерії таємницю нищення. Атомна енергія є тепер найстрашнішою, діючою силою руїни. Але це ще не все; це тільки початок.

Славний Пастер культивував мікроби, щоб ослабити їх отрутність та рятувати людське життя; а сьогоднішні вчені

умножують силу мікробів, щоб ними людей вбивати. Г. Ґ. Веллс писав в "Айленд оф Дактер Моро," що там працюють над перетворенням диких тварин у людей; в майбутній людській спільноті будуть старатися перетворити людей у диких тварин. Страховиська в 950 р. з'являлися тільки в одній околиці, а в 1950 р. з'являються скрізь від Владивостоку до Аляски та через Москву, Київ, Берлін, Париж, Лондон і Вашінґтон. А чи ми знаємо їх причину?

Люди десятого століття знали, чого вони лякалися. Вони не боялися кінця світу, але подій, що мали попередити той кінець, як це сказано в Обявленні 20, 7-8: "Коли скінчиться тисяча літ, буде випущений сатана зо своєї вязниці. І вийде зводити народи, що на чотирьох краях землі, Ґоґа і Маґоґа, і збере їх на боротьбу, яких число, як морський пісок." Цими словами св. Іван виявив, що ворог Бога прийде і введе жахливу добу мерзоти та спустошення.

По яких ознаках пізнаємо це і коли це буде? Бичі, які нас тепер бють, і загроза нещасть, які на нас чигають, ще не віщують кінця світу, це тільки добра генеральна проба. Чи можна щось гріше побачити, як Бухенвалд, Дахав, Лідіце, народовбивство в Україні? Де ж той Сатана-Антихрист?

Антихрист.

Він є тут! Вам певно знане прізвище німецького індивідуаліста-філософа Фридриха Ніцше (1844-1900), який написав багато філософічних книг, між іншим "Антихрист" (1888) і "Екце гомо" (1900). В "Екце гомо" він сказав про себе: це чоловік. На його думку, нема Бога, що стається чоловіком, щоб чоловіка убожественнити, а є тільки чоловік, що чиниться Богом, щоб забрати місце Бога і стати самому богом. Ніцше говорив так, як той, що про нього згадує св. Павло в 2 листі до Сол. 2, 4: "що засяде в храмі Божім, творячи себе Богом." Навчання філософа Ніцше—це страшний вибуховий матеріял, воно більше нищівне, як бомба над Гірошімою, яку воно уявляє. Він проти Христа, він Антихрист.—Цей філософ говорив: "Я не чоловік, я динаміт." Сьогодні він сказав би: "Я атомна бомба."

Минуле спиралось на певності, що Бог є; майбутність має спиратися на протилежній певності, що Бога нема. Що від початку було правдою, стає фальшом, але що стане правдою? Ніцше писав, що його місія—нищити, руйнувати. Ми вже бачимо навкруги руїну, знищення. Нищать нинішній світ, щоб творити завтрішній. Де ж той руйнник, Антихрист? Він є між нами, він є в нас. То людина, що узурпує сбої необмежену творчу владу і прямує до знищення того, щоб промостити дорогу сумнівному твореню того, що буде.

Який буде кінець світу? Наука хвалиться, що на порозі року 2000 людина буде всилі розбити землю в порох. Учені "потішають" нас, що нова трибіліонова воднева (гайдроджен) бомба зможе це доконати. Якщо Бога нема, то все дозволене. Як зачнеться руїна, то яка границя її спинить? По визволенні такими філософами людина свідома, що до її вуха не дійде виклик Судді: Адаме, ти де? Як нема Бога, то нема судді, тільки сам Адам, який сам постановляє закони і їх пристосовує. Як нема Бога, то людина залишена сама собі, розпутна, що ні в собі ні поза собою нічого не знаходить, на що могла б покладатися, надіятися. Маси людей, "визволені" атеїзмом, стали богами, хоч цього не просили і не знають, що почати зо своєю божественністю. Появляються одиниці, що використовують атеїзм і творять культ нового бога. Тому то марксизм поставив атеїзм як один зо своїх принципів. Як би ж марксизм "визволив" людей, коли б не визволив від Бога? Але як людина стане визволеною від Бога, то вона не є вільною від інших людей, перед якими давніше не було іншого захисту, як тільки Бог і Божий закон. Коли люди відмовилися служити Богові, то між ними і володарями вже нема судді. Вже не Бог судить, а володар чи уряд, який над собою не признає ніякого судді. А люди чекають на сильних цього світу і підносять їм свою волю, готові йти за диктаторами, як вождами людської юрби, що ведуть цілі народи на загибіль.

Чи є рятунок і де?

Людина втратила розум, бо втратила Бога і не відзискає розуму, доки не віднайде Бога. Раул Ґлябей, що жив при кінці першого тисячліття, записав у літописі, що по всіх нещастях і важливих віщуваннях загостив спокій небесний, і земля покрилася білим одягом Божих домів. Так минулися страхіття року 1000. Те саме спасіння, той самий рятунок і року 2000. Тільки Бог може захистити людину перед другою людиною. Або будемо служити Богові духом і правдою, або невпинно, більше й більше будемо лізти в неволю потворного ідола, якого ми створили власними думками на наш власний образ і схожість.

Причиною пребагатьох злиднів є незнання правди, що Спаситель нам народився.

—— ВЕСЕЛИЙ КУТИК ——

ТЯЖКА РІЧ.—"Чи ви знаєте, що пані Стефа по операції сліпої кишки втратила 30 павнів?"— "Подумайте! І хто би то сказав, що така маленька річ як сліпа кишка так багато важить."

ЗАРІБОК.—Учитель: "Іцку, скільки буде два рази три?" — Іцко: "Сім."— Учитель: "Якто? Не шість?"— Іцко: "Ну, я хочу, щоб і пан професор щось на той інтерес заробили!"

НЕ ДОГОДИШ!—Як підеш через село і зігнешся, то люди скажуть, що ти голоден, хочби ти який ситий був. Ідеш з корчми і захитаешся, то люди скажуть, що ти пяний, хочби ти горівки й не бачив. А ідеш з міста і шолопаеш патичком в зубах, скажуть, що ти їв мясо, хочби ти його й на очі не бачив.

ДУМКИ ПРО ЖІНКУ.—Сьогоднішний світ забагато займається жінками... Родиться мужчина, а всі питають: "Я як почувається мати?"— Жениться мужчина, то питаються: "А як виглядає молода?"— Помре мужчина, то знову питаються: "А скільки лишив удові?"

КРАЇНА 4-ОХ СВОБІД.—"Я читав, що американський уряд буде усувати з посад комуністів і симпатиків комунізму, бо вони зраджують державні таємниці."— "А хіба ж Америка має ще якісь державні таємниці?"...

Клим: "Пане лікар, скільки болю завдала мені та нещасна нога, що ви приправили мені!" — Лікар: "Як же ж штучна нога може завдавати комусь біль? Таж це дерево!"— Клим: "Моя жінка вже кілька разів потягнула мене нею по голові!"

ЙОГО НЕ ЗДИВУЄШ.—Ти чув, друже що Марконі винайшов машину, що пятьсот слів висилає на одну хвилину?

—Нічим новим, любий друже, ти не похвалився,— я з такою машиною давно оженився!...

—Пане доктор, що мені робити? Жінці що раз гірше.— Пявки не помогли?— Та ні! Три ледве зіла, а більше не хоче.

У МАТРИМОНІЯЛЬНІМ БЮРІ:—Алеж ця добродійка зизовата.—То не буде дивитися на інших мущин.—Але вона загикується.—Це добре, бо дасть вам прийти до слова.—Вона не має грошей.— Ну то не буде вам випоминати, що ви в неї на удержанні.— Вона має фальшиві зуби.— Ох, Боже мій! Ви дійсно занадто вибагливі. Таж кожна особа мусить мати якусь малу хибу.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JULY—AUGUST, 1950

UKRAINIAN CATHOLICS

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

Description of the Ukrainian Catholic Rite

THE Ukrainian Catholic Rite has many splendid proprieties, that render it precious to those who are fortunate to belong to it.

It is Artistic

Entering a Ukrainian Catholic Church we see numerous images of Christ, the Blessed Virgin Mary and other Saints. Fine banners adorn its interior, reminding the people of obligation to battle for Christ and His Church.

It is full of Deep Emotions

It comprises much dogmatic material, which illustrates many articles of the Christian faith. The people glorifying God, do not forget themselves, ask for everything that is necessary for humanity: peace, health, good crops...

With the *Song of Cherubim* the people praise God as the Angels are praising Him in heaven.

With the Credo, that they shout to God, and not whisper, they courageously confess their faith.

With *Dostojno yest* they give thanks to the Blessed Virgin Mary for having given Jesus Christ to the world, without whom the Sacrifice of the Mass would be impossible.

How wonderful are the Vechirnia, Matins, Molebens, Akafists, Suplicazia! They abound with passages of the Holy Scripture, praying to God with His own word.

It is Symbolic

Mystic symbolism is the foundation of all services. The Oriental man is by his nature an introvert; he delves into his religion, wants to know it, to feel it, being contemplative and rich in deep feelings and emotions. The Church services are, therefore, longer, because the mystics do not rush with God. The Ukrainians love symbolic ceremonies, that remind them of the life of Christ or recall to their mind different truths of religion.

The cross is found everywhere, being a symbol of our salvation and glory. The sign of the cross is used continually in the Church services.

The Ukrainians use a three or one-barred cross.

In a three-barred cross the first bar is the tittle or inscription, the second one is the regular cross bar and the third inclined bar is Saint Andrew's cross, for Saint Andrew is considered to be the Apostle of the Rus-Ukraine.

SINGING — The Ukrainians make use of *congregational singing* though choirs are also used. They know much of the services, sing the antiphons, responses and hymns with great skill and piety. The people and the priest like one person harmonize the chants, glorifying God with one heart.

Bow — The Ukrainians entering or leaving the Church make a profound bow instead of genuflecting. The bow is a beautiful gesture, being a symbol of a humble offering of their whole being to God. This bow is called *metania,* which means penance.

INCENSE — is used abundantly in all church services. The CENSER or Kadylo represents the Divine ember, Jesus Christ. The perfumous smoke of the incense represents the prayers of the faithful, that must be born up to the throne of God like the fragrant incense.

LIGHTS and numerous candles are used during the divine services even in full sunlight, reminding the people of Jesus Christ, ineffable light of our souls, that illumines the whole world with supernatural radiance.

Pictures — or icons are used for decoration of the church and for the instruction of the faithful through examples. The people slightly bow before them, kiss them ardently adoring Christ or venerating the Saints that they represent. It is not idolatry, as some sectarians pretend, for the people do not adore the pictures, but respect the Saints, whom they represent.

HOLY WATER—is often used by the Ukrainian Priests and the people to asperse things such as, animals, houses, grains, with a confidence in God's blessing.

The CALENDAR—in the Ukrainian Church begins on September the first. The holidays are mostly celebrated according to the Julian Calendar, which is thirteen days behind the Gregorian. Many Ukrainians, however, have already adopted the Gregorian Calendar especially those living in big cities, where it is hard for them to follow the old one. The change of the Calendar does not affect our beautiful rite, nor makes them Latins. The Orthodox Greeks adopted the Gregorian Calendar in 1923 without becoming Latins.

The CULT of the BLESSED VIRGIN is widely spread throughout Ukraine, both Catholic and Orthodox. The miraculous image of the Mother of Perpetual Help is in great vogue among the Ukrainians. The Kozaks brought it in their maritime raids against Tartars and Turks. The heavenly Queen is the powerful Patroness to whom Yaroslaw the Wise, called by some historians "Charlomagne of Rus" consecrated Ukraine in 1037. This cordial veneration is acceptable to the Heart of the Mother of God, for she has numerous miraculous icons almost in each region of the country, among which the most famous are: Bohorodyzia of Zarvanizia in Podolia, Bohorodyzia of Krekhiv, of Hoshiv of Pochaiv, where the Blessed Virgin appeared in 1675, extending her omofor (mantle) and protecting the monastery against the furious attacks of the Turks.

The Ukrainians called the Blessed Virgin "Queen of Ruskoho krayu (country)" for her love and protection upon their country. There are many so-called weeping

Madonnas, for the Blessed Virgin on several occasions shed tears upon the misfortunes of the country, especially in time of great national disasters, as wars, persecutions, incursions. The compassionate Mother and Queen of Ukraine must shed many tears, when the Red Russians are killing millions of the Ukrainian catholics and destroying so religious a national life in the country, that first among the European countries had been consecrated to Her care and protection. She certainly will not abandon the people that have such a great confidence in Her protection.

The Holy See and the Ukrainian Catholic Rite

Pope Benedict XIV clearly expressed the Holy See's attitude towards the Ukrainian Catholic Rite: "We love very much the Ruthenian nation ("Ruthenian" is the old designation of all peoples reunited with Rome in 1596. "Ruthenian" signifies more the rite than the people. We substitute it with "Ukrainian," which is now an official name of the people of the ancient Rus of Kiev) because of their splendid merits in favor of the Holy See."

The Ukrainians that belong to the Catholic Church are as just Catholics as the Latins or Roman Catholics. They are as good Americans or Canadians as all other peoples, that belong to the Roman or Latin Rite. The blood of their young boys shed for America or Canada in the last world war clearly proves that they are no less American or Canadian patriots than all others. The Ukrainian Rite is not merely tolerated in America nor is it a matter of concession or privilege, nor is it less American or more European than the Latin Rite, for both came from Europe and both of them are dear to those who were born in this country. All Rites approved by the Holy See form the Church of Christ. The Catholic Church having different Rites cannot be restricted to one Rite. As a spiritual Mother of God's children it embraces all nations with equal charity, for in the eyes of the Church there are not and cannot be second class Catholics or just tolerated members.

Pope Benedict XVI, admiring the universality of Christ's church in the diversity of different rites, said: "The Church of Jesus Christ is neither Latin, nor Greek, nor Slav, but Catholic. Members of all nations are equal in the eyes of the Apostolic See; Christ and the Popes want all men to be Catholics, but all need not be Latin. Catholics can have differences through venerable traditions in liturgy, language, laws and customs."

The Catholic Church is a loving Mother to all nations, being governed by the following principle: "Unity in essentials (in faith, morals, sacraments, obedience to the Pope), liberty in non-essentials (peculiar customs, traditions, rites) charity in all things." Thus no one who claims to be a Catholic can despise or damage the other Catholic Rites nor belittle them under any pretext, nor finally induce members of one Rite to pass over to the other, especially when the Eastern Rites are concerned, for their existence on the American soil is not a matter of concession, but of right. Our Lord commands His followers to belong to His Church, and not to the Latin Rite just because it has more subjects here in America or in Canada.

We quote the exact words of the Apostolic Delegate to the Uni-

ted States, Mons. Cicognani, pronounced at Bishop Bohachevsky's Silver Jubilee in Stamford in 1949: "This beautiful Slavonic Rite carries us into an atmosphere of the East, where the stars and sun shine so refulgently as to bring us directly into the presence of God... Christ chose the East for His homeland. There He announced the good news, founded the Church and became Redeemer of humanity. Undying gratitude we owe to the East for having given us the dogmatic definitions of the divinity of Christ, His one person and two natures, and for having vouchsafed in Ephesus in 431 the grandest tribute to Mary in the definition of her divine maternity." The Oriental Fathers forged the Christian theology and philosophy long before these sciences were developed in the West.

COMIC-BOOK READERS ARE JUST APING ELDERS IN FLIGHT FROM TROUBLE, PSYCHOLOGIST SAYS

Moppets who avidly follow the comic books are only aping their elders who seek escape from reality in this age of atom bombs, machines and confusing life situations, a psychologist told the American Association for the Advancement of Science recently.

The psychological climate of the times is not exactly a healthful one, said Dr. Lawrence A. Averill of the State Teachers College in Worcester, Mass.

"The juvenile comics reader, caught in the same maelstrom of gigantic events is, through the comics, likewise finding escape from too deep concern with the deeper problems of the development of inner controls and the cultivation of ethical values in an age that desperately needs them," Dr. Averill said.

Some comic book characters, such as Superman, Batman, Wonder Woman and Patsy Walker, bend the world to their wishes, he said. Children following these heroes and heroines achieve a vicarious measure of security and a status they need.

The main damage probably comes from comic boks dealing with crime horror, hate, fear and lust, Dr. Averill added. Some of these, he said, assume their readers to be monsters with "the brain of a child, the sexual drive of a satyr, and the spiritual delicacy of a gorilla."

These comics may be leading us back to the drawings of the caveman, reducing our vocabulary to monosyllables such as "Oof!" and "Zowie!" he said, but in many cases they are no worse than the movies, the radio or the more sensational and erotic literature of the day.

Dr. Averill has just completed a survey of the comic-book-reading habits of 2,881 children, ages 6 to 14, in central Massachusetts. Ninety-five per cent of them regularly read and like comic books. Practically all identified themselves with the heroes.

Production of the books has become "big business," Dr. Averill said, now amounting to about one-third of the magazine trade; they are "here to stay," he concluded.

CATHOLIC ACTION UNDER MARY

From *Our Lady's Digest*

By Edward J. McDonough

FATHER Paul Plus, S.J., once defined a Christian as "one to whose care has been committed all his fellow men." The Holy Father Pius XI said that it is an elementary Christian duty for the laity to take part in the apostolic work of the bishops and priests... He was speaking of "Catholic Action." And fifteen centuries ago St. John Chrysostom gave a warning to this effect: "On the day of judgement, remember, you must give an account not only for your own soul, but for the souls of all men."

Recent Popes have untiringly stressed this duty of every Catholic's being an apostle. Pius XI has even said that Catholic Action is practically as necessary today as the priesthood itself! The American Bishops in their message on "The Christian in action" declared that much of the chaos and confusion about us today is attributed more directly to the inaction of Catholics than to the effectiveness of the feverish efforts of the destroyers.

Everyone knows the important role played by Catholic Action groups in defeating Communism in Italy's crucial election of '48. Yet the tremendous potentialities for good that are latent in Catholic Action are nowhere as appreciated as they should. Years before the Italian elections an authority on Catholic Action remarked... "The oncoming century in Europe, I am sure, is much more likely to be shaped by Catholic Action than by any other force one can see in operation."

In 1921 ninety per cent of Belgian youth leaving Catholic schools to work in industry were being lost to the Church. One young priest starting with a pair of young workmen began to Christianize other environments. Seventen years later they were able to assemble 80,000 delegates from branches in 24 countries. The Jocists.

The Legion of Mary, founded in Ireland by a layman, is another army of lay apostles, with millions of members in all quarters of the world. It began in 1921. One of its first tasks in those early years was to eliminate prostitution in the city of Dublin. Out of 400 prostitutes the Legion of Mary brought 399 to the feet of Christ! A few years ago Legion apostles in Nairobi counted a thousand catechumens to their credit. Such is the potentiality of the lay apostolate.

But the lay apostolate is really nothing new. It may have new external forms today. True, recent popes have laid dow certain rules and guides for its development; but actually, the lay apostolate is as old as the Church itself. It began on the morning of Pentecost. And the first leader and guiding spirit of those original lay apostles was none other than Our Lady herself. Pope Pius XI once called her "the

first President of Catholic Action."

So today, if we are to have the success of the early Christians (and we *must* have it) we, too, need the guidance and help of Our Lady. A zealous army of lay apostles is not enough! It must fight under the leadership of Mary. She has suggested this with her own lips in recent apparitions, particularly at Fatima. She said that men must pray to her for peace because she alone can obtain it. She promised peace and the conversion of Russia ...if men would listen to her plans at Fatima.

The following incident might well exemplify what we may expect of Our Lady when we call her with confidence. It happened in an air-raid shelter in Liverpool, where among the huddled citizens two Catholics were saying the rosary during the raid. A land mine fell close to the densely padded shelter ...so close that by all the laws of average, everyone inside should have been killed. Not a one was harmed. The two Catholics had finished the fourth decade of the rosary when the mine exploded. When they came aut of their stupor and realized that they were still on earth, their first thought was to go on with the fifth and final decade of the rosary in thanksgiving to Our Lady. But that is not all. Twenty persons, non-Catholics, as a result of this fact, handed in their names for instruction in Faith.

Here is proof enough that the age of miracle... of mass conversions is not a thing of past ages. There is no reason why Our Lady could not work the same miracle on a worldwide scale! Russia, as she promised, will be the object of her miracles of Grace... but only, if and when men begin to pray. Why could not Russia be converted *en masse*? If a whole army of lay apostles were to cooperate with Our Lady now, we would not be too far from peace.

Every Catholic has to realize his obligation to be a lay apostle.. to follow the leadership of Our Lady. Everyone can (and *must*) be an apostle. The only real Hope of the World lies in Catholic Action under the leadership of Mary, Mediatrix of All Graces: Our Lady of Perpetual Help.

I like to recall the following conversation of a priest with Mr Fulton Oursler, because of its bright view of the present world crisis. When the priest asked Mr Oursler what he thought of the present world picture, Oursler recalled a large map that used to hang over his desk when he was preparing newscasts during the war. It was still hanging there on the wall, the Nazi-occupied areas shaded in in black. "I used to think it would take nothing less than a battalion of archangels to dislodge the Nazis," mused the writer... "Now the black areas are gone, and the world is blotted over with Red. And who is to say," he concluded, "that within a few years Our Lady will not turn it white for us!"

Mary is willing. Are we?

A lecturer had been describing some of the sights he had seen abroad. "There are some spectacles," he said, "that one never forgets."

"I wish you could tell me where I get a pair," exclaimed an old lady in the audience. "I'm always forgetting mine."

Father Delaere, Pioneer Missionary and Founder of Churches

From *Saskatchewan History*, Vol. III, No. 1, 1950

By Geo. W. Simpson

SOME fifty years ago on the night of the twenty-first, twenty-second of September, 1899, the ship "Scotchman," bound from Liverpool to Quebec, was passing through the Straits of Belle Isle. Suddenly it crashed on a submerged rock. The rudely awakened passengers rushed to the deck where it was impossible to stand because of the extreme list of the stricken vessel. Among the passengers were two monastic priests, Father Delaere and Father Koppen. Someone had thrust a life-belt into the hands of Father Delaere. He immediately handed it over to his companion. The latter who was superior in rank handed it back to Father Delaere with the remark, "If one of us is to saved it is better that it should be you since you are still young and may accomplish a great deal for the Order and for the good of souls."

Fortunately, both men were rescued. Thus Father Delaere's introduction to Canada was by way of shipwreck. In this experience he might well have recalled the misfortune of one of the sainted founders of his Church, St. Paul. Had he known it then he could have also anticipated for himself a small portion of St. Paul's missionary hardships of "journeyings often," in "perils of the wilderness," are without, that which cometh upon me daily, the care of all the churches."

Father Delaere had come to Canada to conduct religious work among the Ukrainians in Manitoba and the North-West Territories who belonged to the Greek Catholic

Father Delaere

Church. While he was the first monastic missionary priest to undertake systematic and continuous work among the Ukrainians in Western Canada he was neither a Ukrainian nor a Canadian, nor did he adhere to the Eastern rite of the Catholic Church to which the great majority of the Ukrainian immigrants belonged. He was a Belgian of Flemish extraction who belonged to an Order known as "The Congregation of the Most Holy Redeemer" that had originated in Southern Italy. Thus into the stream of Saskatchewan history flow cultural tributaries which have their sources in far-off

places. Furthermore the work of Father Delaere is an excellent example of how the Catholic Church utilizes men, organizations, nationalities and rites in its supreme task of going forth and preaching the gospel to all the peoples.

The Congregation of the Most Holy Redeemer was established on November 9, 1732. This incidentally was at a time when Canada, so-called, was still in the hands of France. On February 25, 1749, the Congregation was approved by Pope Benedict XIV, who in addition to his many other activities showed special interest in the Catholics of the Eastern rite. Since in the fullness of time this Congregation was to become connected with Saskatchewan it is interesting to note that it was in this period between 1732 and 1749 that the Saskatchewan river was reached by La Verendrye's sons.

The founder of the Redemptorists, as he came to be called, was Alphonso Maria di Liguori, who took his doctor's degree in the field of legal and philosophical studies at the age of seventeen. Soon thereafter he forsook a promising worldly career to enter the service of the Church, and particularly to do misionary work.

In addition to the distinction of founding an Order, Liguori has been regarded by some as the "most influential Roman Catholic moralist of the eighteenth century." His work in theology published in English comprise twenty-two volumes. In 1837 he was canonized and in 1871 his name was added to those of the doctors of the Church.

The Redemptorist Order was especially consecrated to missionary work and preaching. The members were instructed to make all sermons "solid, simple and persuasive." The missionary work begun in Italy spread to other lands. In 1831, the year when Belgium became an independent kingdom, the Order was established in that country. In 1874 the Redemptorists arrived in Quebec. Twenty years later Canada was made a vice-province of Belgium as far as the administration of the Order was concerned. At this period in 1894 Ukrainian migration to Western Canada was beginning. The coming of the Ukrainians who were mostly Greek Catholic presented special problems in administration and service to the Catholic hierarchy in Western Canada. To understand these problems it is necessary to appreciate the place of rites in Catholic organization and practice and to recall the unique church history of the Ukrainian people.

PARIS

An American journalist rather new to France was interviewing a member of the National Assembly. On questions regarding German reparation payments, dismantling of German industry and French control of the Rhineland, he received very uncompromising replies. At last he asked, "Why do you dislike the Germans so much? Have you ever been in Germany?"

"As a matter of fact, I haven't," the Frenchman replied. "But twice during my lifetime the Germans have been here."

INSIDE FREEMASONRY

From *The Liguorian*

By L. M. Merrill

ONE OF the questions frequently asked of Catholics is why their Church raises such a hullabaloo about Freemasonry, even to the extent of forbidding Catholics to join it under the penalty of excommunication. "After all," many a Mason has said to his Catholic acquaintances, "I have never heard anything said against Catholics in any lodge meeting I have attended. I have many Catholic friends. I even go to a Catholic Church once in a while. I don't see why there should be this opposition on the part of the Catholic Church toward an organization that is working hard toward the betterment of living conditions all over the world. We Masons build hospitals for children, and accept no fees for those who need care. We promote many charitable causes. We distribute Christmas baskets to the poor. We maintain a large number of comfortable homes for the aged. Why cannot the Catholic Church recognize the good we are doing and be friendly?"

Many a Catholic is hard put to answer such statements. For that reason it is necessary to present some of the facts about Freemasonry that clarify the picture and reveal how obligated the Catholic Church is to stand against it. Indeed, these facts are presented for the consideration of many Masons themselves, who, being enrolled only in the lower degrees of Freemasonry, and being too busy to read the official organs it publishes, and being unaware of the historic opposition of Freemasonry to the Catholic Church themselves appear to be most kindly disposed toward Catholicism. It is not the Catholic Church that has created the barriers between itself and Freemasonry; it is the latter that has officially declared itself to be an angency bent on destroying the Church. The Church merely recognizes this aim and is bound to act accordingly.

The official organ of Freemasonry in the United States is *The New Age*, a monthly publication which expresses the aims of the organization. It is supplemented by news *Bulletin* and a *Clipsheet* that are sent out to editors and many clergymen all over the land. It is impossible to read even the headlines of these hand-outs without recognizing the unifying presence of a very bitter opposition to the Catholic Church. Indeed, one can, with but little research, trace back to these propaganda vehicles many of the popular charges against the Catholic Church that make the rounds.

Here, however, is some of the clear and concrete evidence. Writing in *The New Age* in the September, 1921, issue, James W. Cook, a 32nd degree Mason, had this to say about Masonry's attitude toward the Catholic Church:

"Masonry ought to be and must

be a World Power. But there is a World Power with which Masonry is face to face, a World Power, cunning, crafty, and secretive, that seeks to dominate and control the life, the intelligence and the conscience of our people and subject them by intellectual bondage and servitude to a foreign potentate... That World Power comes to us in the name of Jesus, garbles and twists His teaching, and proclaims itself His sole representative on earth. Yet, when it considers itself safe, it throws aside the garb of religion and reveals its true nature as a gigantic political organization, determined to crush individual liberty and freedom of thought, and by superstition, ignorance and fear to bring all people into subjection to its tyrannic will. That World Power has muzzled nearly all our press. It has captured or poisoned our sources of information. It is organizing an army of Knights, who are sworn to bring our country to the knees of their pontiff in humble obedience."

It would be difficult to find a more definite statement of the attitude of official Masonry toward the Catholic Church; difficult, too, to find a statement that more deliberately and diabolically misrepresents the aims and methods of the Catholic Church. To take but one of many points as an illustration, it ignores the essential fact that the Catholic Church offers its teachings first and fundamentally to the intelligence and free will of individual men. It claims and wields no authority except that which men can, by studying the evidence, come to see has been bestowed on it by God. It resolutely refuses to accept as a member any person who has not been convinced that it represents the truth. It has no secret policies or stratagems; everything it does and says is open for all to see and read in books and ponder. But the secret society called Freemasonry has decreed that the Church is "cunning, crafty, secretive, seeking to dominate lives, to crush liberty, etc."

This is not an isolated case of a high-ranking Mason stating Masonry's eternal opposition to the Catholic Church. In the November 1923, issue of *The Living Age,* H. M. Mayes, also a 32nd degree Mason, wrote as follows about what he called the *Crisis,* i. e., the attempt of the Pope and Bishops to steal the American government:

"This papal-ecclesiastical scheme has ever been, and is now, the destructive factor of the menace to human liberty in society and the affairs of men. Roman priests assert—by the authority of the Pope and the alleged 'holy Fathers' —that they alone possess the right and the power to direct political (temporal) and spiritual affairs and conduct of men, and that no one has any rights contrary to the will and authority of the said 'holy Father the Pope'; that the most penitent submission to his decrees in matters both spiritual and temporal is necessary to salvation, and without his pardon, extended thro his 'holy priest', on any act or thought, his anathema and purgatory are assured to the offending soul. All decrees must be obeyed;... public schools in America must be destroyed because they are ungodly,-not being created and controlled by the Pope; the Church must rule the State; the Church is supreme!"

This sounds exactly like a battle-cry, which it was intended to be. The sad thing is that there are so many people by whom it was taken as a challenge in behalf of a just cause. It is a matter of history, of fact, of every day evidence, that the Catholic Church sets down clearly defined limits of authority in the spiritual and temporal realms; that she has always upheld the authority of the State as the one established by God for all temporal affairs. It is therefore pure fabrication to state that Roman priests assert that "the Pope and 'the holy fathers' alone possess the right to direct the political and spiritual affairs and conduct of men." The men who speak thus hate the Catholic Church enough not even to want to know the elementary truth about it.

In the same issue of *The New Age* this diatribe may be read:

"The Roman Catholic hierarchy is the only thing on earth calling itself a Church that has always been, is now, and according to its own repeated assertions, always will be opposed to advancement in education — particularly popular education—in any direction that promotes general enlightenment; and more particularly, it is strenuously opposed to our public school system—for obvious reasons. It is an autocratic, politico-commercial aggregation, professing religion, behind which profession it endeavors to meddle with everything else on earth, in hell or in heaven; arrogating to itself the power to decide who shall inherit the earth, inhabit it and possess it, and finally ascend to heaven, and consigning everything else to eternal and bottomless perdition..."

This particular paragraph contains one of the frequently repeated Masonic charges against the Church namely, that she opposes education. Behind it lies a pertinacious effort on the part of official Masonry to bring about, through legal means (which would be strictly totalitarian) "the compulsory attendance of all children at the public schools." Indeed, the Supreme Council of the chief Masonic lodge in the United States usually publishes in *The Living Age* its permanent ideals, and first among these is "The American public school, non-partisan, non-sectarian, efficient democratic, for all the children of all the people." Clearly, the Catholic school system of the United States stands in the way of the achievement of this ideal, and the full weight of the propaganda of the Masonic Order is levelled against it. The Church is therefore said to be opposed to education, a charge that any student of history can quickly learn to be false. Or the Church is said to favor the wrong kind of education because she insists that her own children learn something about God in school. We have known Masons who sent their children to Catholic schools and academies and colleges; but they did so without knowing that the policy-makers of Masonry have declared total war on such schools, as the above quotation proves.

Sometimes it is said by Masons that the Church, in its condemnation of Masonry has in mind only the European and particularly the Latin branches of the order, because they are usually outspokenly atheistic. They add that Freemasonry in America does not follow those lines, but that it is just a business man's fraternity bent on doing good for its members and for society. The above American Masonic declarations should in themselves be sufficient answer to that supposed distinction. However, *The New Age* itself announced in its January issue that "any attempt to draw an arbitrary line between Latin and American Masonry is largely gratuitous... The Supreme Councils of the Scottish

Rite of the Southern Jurisdiction (Mother Council of the World) and of the Northern Jurisdiction of the United States recognizes the Supreme Councils of France, Italy, Switzerland and Belgium in Europe, of the Argentine, Brazil, Central America, Chili, Colon, Columbia, Paraguay, Peru, Uruguav and Venezuela in the western hemisphere, with all of whom the American Supreme Councils are maitaining cordial fraternal relations."

These specific evidences of the attitude that Masonry takes toward the Catholic Church are supported by the various lists of books and pamphlets publicized in *The Living Age*. Prominent on these lists are titles that in themselves show a grim concern about the progress and teachings of the Catholic Church. On a list we have at hand there are the following titles: "American vs. Roman Catholicism;" "Church of Rome (Extracts from 1913 Papal Allocution" "Double Doctrine of the Church of Rome;" "Earth's Oldest Empire (Church of Rome"; "Humanum Genus—Pope of Rome's Letter against Freemasonry and Albert Pike's Reply"; "The Truth Shall Make You Free—the Pope's Letter attacking the Public School System and the Supreme Council's Resolutions relative to same"; "Vox Dei, Part I (On the Church of Rome)".

From all this it can be seen that the Catholic Church has no choice other than to prohibit membership in Freemasonry, even for the sake of insurance or business contacts, to all Catholics. She takes at their face value the declarations of high American Masons that Catholicism is the mortal enemy of the World Power of Freemasonry, and that the latter must campaign for its destruction Every dues-paying Mason, no matter what he personally thinks of the Catholic Church and her schools is contributing to that campaign.

Despite these facts, no true Catholic permits a hatred of Masons to find shelter in his heart. He knows that both those who express the inside aims of Freemasonry and those rank-and-file members who are scarcely conscious of what those aims are, in some way are victims of misrepresentations of the Catholic Church that have been handed down to them by others. Every true Catholic humbly realizes that, if he himself had been brought up from childhood on the constant repetition of the wild things quoted from Masonic writings in this article, he would have a hard time finding and accepting the truth about the Church. And he humbly prays that every Mason will be granted the grace to turn aside from the caricature of the Church he has been shown and to see and know and love and embrace the reality

The telephone rang at 3 a.m. Mr. Jones sleepily went to answer it, knocking a lamp, chair, and other objects over.

"Hello," said a voice, "is this Greenmount 5-9867?"

"Sorry, wrong number," replied Mr. Jones.

"Oh, I'm sorry I disturbed you at such an hour," said the voice.

"That's all right," said Mr. Jones, "I had to get up to answer the phone anyway."

THE TRUTH ABOUT MERCY KILLING

MERCY killing destroys the physician's chief non-medical asset in curing of patients, the sick person's confidence in his physician, Dr. Clement S. Mihanovich, pres. of the American Catholic Sociological Society states in a brief fictional pamphlet, "Can We Kill Mercifully?" published by The Queen's Work, 3115 South Grand Boulevard, St. Louis, Mo.

"Will a patient trust a doctor who advocates mercy killing?" Dr. Mihanovich, director of the Department of Sociology at St. Louis University asks.

Challenging the verdict "incurable," Dr. Mihanovich urges the physician to consider the outlook for this patient ten years ago and the patient's chances a few years from now. If the "incurable's" condition is rare, not well enough known to the medical profession to enable doctors to treat it adequately, that patient's death may sign the death warrant of any advance in the scientific study of his illness, he says.

The doctor who kills a patient in spite of his oath to fight death to the end is a failure and a shirker, the pamphlet charges.

Belief that society would be better off by reason of a particular person's death was the philosophy behind the guillotining of persons whom French Revolutionists pointed out and charged "I accuse." Likewise in early American history it accounted for the burning at the stake of innocent though deranged or feeble-minded persons whose condition brought on them the charge of witchcraft, Dr. Mihanovich states.

The author states that most clergymen know people who are suffering the most intense pain bravely and patiently, offering their pain to God in union with Our Lord and accepting their sufferings as a means of reparation or sacrifice. "Since the 'incurable' is not a criminal, should he not be consulted as to whether or not he consents to the termination of his life?" is a comment made by one of the fictional characters which the brief pamphlet uses to deliver the message of this outstanding educator on the subject of mercy killing.

Catholics Must Form Public Opinion

"IT IS significant that the last two Holy Fathers have constantly pleaded for a more active participation by the laity in the formation of public opinion," writes Msgr. Thomas J. McCarthy.

"Shaping public opinion is part of the teaching function of Catholics," says Monsignor McCarthy director of the N.C.W.C. Bureau of Information. "Where Catholics have chosen to stand on the sidelines and watch the advocates of materialism shape the ideas and opinions of the society in which they live, then they have been false to the calling Christ has entrusted to them."

When Catholics, reading their newspaper, are 'struck by the errors and misrepresentations regarding their Church and its teachings," the article continues, "they must on that same way register their protests by letter to the editors of the offending newspapers. When

radio broadcasts offend in the same manner they must register their protests with the offending radio stations."

The call to Catholics to take an active part in forming public opinion by Monsignor McCarthy come as part of the observance of Catholic Press Month. He writes that Catholics are far behind other groups in this important matter. Public opinion is formed today in the newpapers and in the radio broadcasts. If Catholics stand by, others will fulfill the task of forming public opinion and their misunderstanding of the role and principles of the Church will lead them to form an erroneous public opinion of the Catholic Church, Monsignor McCarthy writes.

Mrs. Alfred S. Lucas, president of the National Council of Catholic Women, gives a similar call to the women in all the affiliated organizations of the National Council in her monthly message. She writes: "We are called upon to become informed Christians and to bring this knowledge to those with whom we associate. An intelligent reading of the Catholic Press is an effective means to this end..."

THE PROMISES OF OUR LORD

To Blessed Margaret Mary for souls devout to His Sacred Heart

1. "I will give them all the graces necessary in their state of life.
2. "I will establish peace in their houses.
3. "I will comfort them in all their afflictions.
4. "I will be their secure refuge during life, and above all in death.
5. "I will bestow a large blessing upon all their undertakings.
6. "Sinners shall find in My Heart the source and the infinite ocean of mercy.
7. "Tepid souls shall grow fervent.
8. "Fervent souls shall quickly mount to high perfection.
9. "I will bless every place where a picture of My Heart shall be set up and honored.
10. "I will give to priests the gift of touching the most hardened hearts.
11. "Those who shall promote this devotion shall have their names written in My Heart, never to be blotted out.
12. "I promise thee in the excessive mercy of My Heart that My all-powerful love will grant to all those who communicate on the First Friday in nine consecutive months the grace of final penitence; they shall not die in My disgrace nor without receiving their sacraments; My Divine Heart shall be their safe refuge in this last moment."

Members of the Apostleship of prayer who are faithful to the practices of the League have a special title to the Promises of Our Lord.

To combat illegitimate births arising from mingling of men and girls around war plants, Mrs. Roosevelt advocated recreation programs emphasizing ice cream sodas rather than beer. Personally, we believe a knowlege of the Ten Commandments would help some, too.—*Western Catholic*, Springfield, Ill.

HOW TO PREPARE FOR MARRIAGE

By Brother S. Methodius F.S.C.

THE first rule given in the suggested preparation for marriage is so thoroughly the most important that it contains all the rest. While marriage should be an affair of the mind, it is often merely an affair of the heart while sound reason should dictate the choice of a life partner, the emotions have a tendency to dethrone reason.

"Love is blind." Perhaps it is just as well. There would not be many marriages if this were not so.

"There's no fool like an old fool." A senior at the University can be as much a child as a freshman when it comes to the girl question. Puppy love is more dangerous at sixty than at sixteen.

"Beauty may not be more than skin-deep, but it's mighty handy for a girl that ain't got no brains." This wise crack should be tacked up on your wall; better still, write it on your girl's picture, where you'll read it oftener. If her beauty intoxicates you, take a good look at her grandmother; that may give you delirium tremens. The fascinating beauty of this generation is quite likely to have crow's feet or a tripe chin in another generation. *True beauty lies in the soul,* and as long as there are men with good sense a woman with a beautiful soul will not have to worry provided her features are not positively repulsive.

"Let reason check your emotions." The emotions are God-given gifts, and they give impetus to many of the good things in life, but God never intended that they should stand superior to reason. The mitigating circumstance frequently alleged in defence of psychopathic criminals is that they have no emotion. The domination of the emotions over reason is just as bad on the other side. And while emotion generally gives the first impulse to love, it must be checked by reason, because divorce courts ore full of the fruit of unckecked emotions.

Instinct suffices for the mating of animals, because theirs is not spiritual union. On the subjective side, the most important quest in marriage is the happiness produced by the harmonious blending of spiritual qualities. Have your golden wedding in mind when you pick your wife. Will she be the kind of grandmother the kids will like to romp with, or will her precocious beauty fade so disastrously that you will be afraid to have her picture in the paper on your fiftieth anniversary?

An old practical philosopher said recently: "The trouble with young folks nowadays is that when they think about marriage, the only thing they have in mind is the one thing they shouldn't have in mind at all; it takes care of itself."

Unless you are going into vaudeville, you will want more than a dancing partner for a wife.

Many a girl nowadays is a good cocktail mixer, but that is a liability instead of an asset, because she might run off and get a good

job as a bartender. *If possible keep your head.*

Aunt Het once said: "I reckon one reason why marriages lasted better in the old days was because a bride didn't look like a stranger after she washed her face."

Nations die of softening of the brain, which, for a long time, passes for softening of the heart.

Someone once said: "Love is a recent discovery, and requires a new law. Easy divorce is the vulgar solution. The solution is some undiscovered security for true marriage."

"There can be no compromise between Catholicism and communism, no middle course between democracy and dictatorship," Cardinal Spellman said in his address. "Any man who denies America his undivided allegiance is an enemy of our land and an enemy of mine."

The first public showing of a motion picture, "Guilty of Treason," which is based on the arrest and imprisonment of Cardinal Mindszenty, was given before 1,000 persons recently at a dinner sponsored by the Overseas Press Club of America. The meting commemorated the first anniversary of the Cardinal's arrest.

Cardinal Spellman appeared briefly at the dinner, held in the Waldorf-Astoria Hotel, and posed for photographs with Bonita Granville, one of the stars of the film. Dr. Bela Fabian, a former Prime Minister of Hungary, also attended the dinner.

The film is based on a book, "As We See Russia," written by twenty-two members of the club.

"What is the board of education, Dad?"

"Well, when I went to school, it was just an oak paddle."

"How is it that you're back in the city again? I thought you were a farmer."

"You made the same mistake I did."

SMILE AWHILE

Lawyer: "Now make it brief and to the point—how did the explosion occur?"

Witness: "The engineer was full and the boiler was empty."

WHY SAVE STAMPS?

They mean SUPPORT for the Missions. — Mission Societies receive them from people like you and sell them to Stamp dealers. The money made goes to the Missionaries.

HERE'S A FRIENDLY TIP—*if you're going to SAVE STAMPS!* Cut stamp from envelope, leaving a quarter inch of paper. When you have collected a quantity send or bring them to the Mission Society you are helping. They will be welcomed at—

MISSION STAMP BUREAU, 1855 Rachel St., E., Montreal, Canada.

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.: 887, Office 1785
Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК

ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50

ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР $3.00
Книжка гарно оправлена, написав др. Кібзей. Гарні поради на різні хороби, в рідній мові. 785 сторін друку.

НАША РЕЛІГІЯ—Новий Катехизм уложена Всеч. о. А. Луговим ..... .25
В українській і англійській мові, третє видання. Дуже популярна.

ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .50
Має 40 великих, зворушаючих, символічних образів, та гарні науки.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK., CANADA

C-I-L
PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S
PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON — SASK.

If you are boating with a VIKING outboard

or riding an Eatonia Bicycle

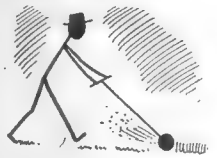

or pushing a GLENEATON lawn-mower

or snapping pictures with a TECO camera

or using any of EATON'S Branded Line merchandise, then you are among the many Canadians, from coast to coast, who are enjoying double protection.

1. All EATON customers are protected by the famous EATON Brand Names—symbols of top quality in their price class. Every EATON Branded Line is carefully made and rigidly tested to insure longer, carefree service.

2. Every item sold by EATON'S is backed by the long-standing guarantee — "Goods Satisfactory or Money Refunded—Including Shipping Charges."

THE T. EATON Co SASKATCHEWAN LIMITED

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY
Вересень Yorkton, Sask. September, 1950

15¢

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йоркton, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одно число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single Copy 15c

Редактор
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Subscription for 1 year to England: 17 Shillings
Передплата на рік до Англії: 17 Шілінгів

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

РОЗВАЖАННЯ—Сторінка Братства Матері Божої Неустанної Помочі 1
ВЕЛИКА РАДІСТЬ ПОСЕРЕД ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ 4
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ 5
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ 14
ЧЕСНИЙ ХРЕСТ 17
МОЛИТВА ..... о. П. Ч. 20
ФАТІМА ..... о. П. Олексів 21
ГІГАНТ СВЯТОСТИ (Блаженний Домінік Савіїо) ..... о. А. К. 26
УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА В КАНАДІ ..... І. Ш. 31
ЧИ ПРЕЧ. ДІВА МАЛА ІНШІ ДІТИ КРІМ ІСУСА? .. о. Степан Семчук 40
ПОТРЕБА СИЛЬНОЇ Й БЕЗЗАСТЕРЕЖНОЇ ВІРИ ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 43
НОВЕ ПОДРУЖЕ СХІДНЄ ПРАВО ..... о. В. Максимець 46
НЕ ПІДЕШ НА КАТЕХИЗМ! ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 47
СМІХОВИНКИ 48

UKRAINIAN CATHOLICS ..... Rev. M. Schudlo CSSR. 49
FATHER DELAERE, PIONEER MISSIONARY: Geo. W. Simpson 52
SEX AND MARRIAGE ..... Rev. Kenneth M. J. Morgan 54
WHAT IS OUR EDUCATION WORTH? .. Rev. M. Schudlo CSSR. 57
THE WORKMAN'S RIGHTS ..... Franciscan Message 58
TOMORROW ..... The Tablet 59
VESPERS OR VECHIRNIA ..... M. P., CSSR. 59
HOW TO PREPARE FOR MARRIAGE .. Bro. S. Methodius FSC. 60
ON PREJUDICE ..... James Gerard Shaw 62
ARE WIVES AND MOTHERS HUMAN? ..... D. F. Miller 64

СТОРІНКА ДЛЯ
БРАТСТВА МАТЕРІ БОЖОЇ
НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

КОНФЕРЕНЦІЯ

СЛАВНИЙ актор Едвін Бут був раз запрошений на обід до одного старшого й побожного пана. Господар дому попросив п. Бута, щоб він відмовив молитву Господню. Пан Бут згодився на це радо й проказав "Отче наш" з такою ревністю і сердечністю, що по скінченні тієї молитви повстала в їдальні мовчанка наче б у церкві. Ту мовчанку перервав нарешті господар дому, кажучи: "Добродію! Я вже старий чоловік, і молитву Господню я відмовляю щоденно, але мені здається, що я її нині перший раз чую, бо тільки нині я зрозумів, як тую молитву треба відмовляти."

Щоб молитву Господню відмовляти з відповідною почестю і ревністю, то її треба відмовляти зо зрозумінням. Тому зрозумінню молитви Господньої буде посвячений ряд конференцій для Братства Матері Божої.

Перше слово, яким зачинається Господня молитва, це слово "Отче." Не кажеться Сотворителю— Пане-Суддя, чи як там, а кажеться: Отче! Чи це припадок? Ні, це не припадок, але нарочність.—Ісус нарочно хотів, щоб ми називали Господа Бога нашим Отцем. Такі слова як сотворитель, пан, суддя, тощо, викликують в нас чувства вдячности, пошани, страху, і тим подібне—противно слово отець-тато збуджує в нашім серці довіря і любов, а це дуже потрібне для нашого духовного добра.

Бідна та людина, що представляє собі Господа Бога як якогось безсердечного самолюба, що тільки про себе думає, а цілим світом не інтересується. Бідна також та людина, що уявляє собі Господа Бога якимсь крівавим тираном, що тільки жде на те, щоб бідна людина згрішила, щоб її потім зараз громами й пеклом покарати. Життя людей є безпотішне, їх душі подібні до тих квітів, що не мають ані світла, ані тепла, й тому вянуть-загибають.

Противно людина, що має про Бога належне поняття, все весела й щаслива, як та квіточка, що купається в ясних і теплих промінях сонця. Така людина знає, що над нею чувае люблю-

чий Батько, що без Його волі й волосочок не спаде з її голови. Хоч така людина в своїй людській немочі деколи провиниться, а всежтаки вона в розпуку не падає, бо вона певна, що Небесний Тато зараз до неї любо усміхнеться, коли вона тільки щиро перепросить Його.

"Отче"!—яке це потішаюче слово.

Кажемо дальше: "Отче наш"!

Не кажемо: Отче мій, але кажемо: Отче наш—бо Господь Бог є не тільки моїм Отцем, але й твоїм, він є Отець наш. Це значить, що ти й я є дітьми одного небесного Тата, ми є братами й сестрами по спільнім Батькові. Прошу це добре зрозуміти. Я можу бути з одного кінця світу, а ти з другого—ми собі зовсім чужі, однак це тільки так здається, бо ми не чужі, а свої, бо ми брати й сестри по однім Батькові. А чи між нами є любов, як годиться між братьми й сестрами? Памятаймо, що всякого рода сварні, ненависти, пімсти, це каїнова робота, це братовбійство, а яка кара постигла Каїна, це кожний знає.

Кажемо також "Отче наш, іже еси на небесіх!"

Як то, чи Господь Бог мешкає тільки в небі? Ні, ні! Небо, це тільки головна кватира Господа Бога, бо Господь Бог всюди присутний. Ми це дуже добре знаємо, тільки, що ми легко про це забуваємо. О, коби ми памятали, що око Господне стало нас обсервує. Не було б тоді потайної кривди й пімсти, не було б тоді пиянства й тих гріхів, що встидно їх назвати по імені. За те всі люди заховувалися б як ті діти в клясі, коли вчитель присутний. "Коли бажаеш бути добрий, і поступати після совісти навіть в тайних річах, то уяви собі що якийсь чесний чоловік тебе стало обсервує"—таке сказав римський філософ Сенека. Ми не потребуємо себе дурити, що якийсь там чесний чоловік нас обсервує, бо ми знаємо з певністю, що найсвятіший Бог обсервує нас. Щоб ми тільки про оце памятали, то з певністю і ворог тяжкий не потрапив би закинути нам щось невідповідне.

"Отче наш, іже еси на небесіх"! Зрозуміймо ці слова, а будемо молитися як п. Бут, про якого була бесіда на початку цієї конференції.

Господь Бог, це наш початок і кінець. Як вода випаровує з землі, й вертає до неї в формі дощу, так людина вийшла від Бога Творця і має до Нього вернутися. Це найглибша рація існування людини, це її найвища ціль стреміти до Бога, вертати до Сотворителя свого, з котрого рук вона вийшла. Господь Бог в цім так заінтересований, Йому так лежить на серці, щоб поділитися з людиною своїм небесним щастям, що коли гріх смертельний загородив людині приступ до Нього, то Він не пожалував свого Єдинородного Сина, а видав Його на страшні муки й кроваву смерть, щоб в такий спосіб знову уможливити людині приступ до свого Сотворителя. Кажеться "уможливити," бо дійсна злука з Богом, це нагорода за праведне, чесне життя, життя після науки й прикладу Ісуса Христа. До того праведного й чесного життя має чоловікові помагати Христова Церква. Церква, це духовна мати, що має нас взяти за руку, й запровадити до двору Небесного Вітця. В цій справі ніхто не

має права робити святій Церкві якісь трудности, бо кожна людина, це дитина Бога, це власність Божа, а Церква свята має право й обовязок цю власність звернути Богові.

На жаль, в нинішних часах, Церква свята стрічається з страшними трудностями в виконанні свого права й обовязку. В многих случаях Церква свята жахом і жалем мусить придивлятися, як ворожа сила дітей її безталанних силоміць від неї відриває, душу їм злобно скривлює, на мученичу смерть віддає. Голос найвищого Пастиря, що накликує до покаяння і покути, навіть по так званих християнських краях є тільки голосом вопіющого в пустині.

Серед таких обставин немає чого дивуватися, що Церква свята з тривогою просить людей доброї волі, щоб молилися, Бога просили, щоб світ шанував право Боже, щоб темна сила не перешкаджала матері Церкві в вихованні й проводі її духовних дітей.

Най всі люди доброї волі, а передовсім діти Марії сердечно моляться в місяці вересні, щоб Церква свята дочекалася кращих часів, щоб вона могла виховувати й провадити дітей своїх духовних так, як цього від неї вимагає Всевишній Господь.

ВИЙШЛА З ДРУКУ...

Велика книжка духовних наук-проповідей—

БОЖЕ СЛОВО

НЕДІЛЬНІ І ПРАЗНИЧНІ НАУКИ
(На всі Неділі і Свята)

ВСЕЧ. о. ЕВГЕНА МАЦЕЛЮХА

Це гарна книжка великого формату, в обемі 368 сторін виразного, читкого друку на доброму книжковому папері. Гарно ілюстрована. — Містить в собі також вірші-поезії автора на різні празники року.

ЦІНА книжки в мягкій оправі $4.00

Можна буде набути цю книжку у твердій оправі в автора.

Замовляйте на адресу:
Rev. Eugene Maceluch, 820 Pond View, Riverhead, L. I., N. Y.
або просто в друкарні:
The Redeemer's Voice, Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

РЕДАКЦІЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ З УСІМА СПІВПРАЦІВНИКАМИ СКЛАДАЄ ЩОНАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ ВИСОКОПРЕПОДОБНОМУ ОТЦЕВІ ПРОТОІГУМЕНОВІ МАКСИМОВІ ГЕРМАНЮКОВІ ЧНІ. З НАГОДИ ЙОГО ІМЯНИН, БЛАГАЮЧИ СВ. МАКСИМА, ЩОБ З НЕБА БЛАГОСЛОВЛЯВ ЙОГО ТРУДИ ТА ПРАЦЮ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ РЕДЕМПТОРИСТІВ, ЩО ТРУДЯТЬСЯ В КАНАДІ ТА АМЕРИЦІ ДЛЯ ДОБРА НАШОГО НАРОДУ.

ВЕЛИКА РАДІСТЬ ПОСЕРЕД ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ

ЯК ДАЛЕКО сягає Чин ОО. Редемпторисітв, де тільки бється редемптористичне серце по різних сторонах широкого світу, де тільки трудяться Сини Великого Учителя Вселенської Церкви, усюди залунав оклик радости.

Св. Альфонс Ліґорій

Папа Пій XII, великий приятель ОО. Редемптористів і українського народу, своєю найвищою архиєрейською повагою 26 квітня цього року проголосив Св. Альфонса Ліґорого, основника Чина ОО. Редемптористів, покровителем всіх католицьких сповідників і моралістів.

Ця подія має надзвичайне значення, бо вона вповні, врочисто, перед цілим світом, повік зазначує, що Св. Альфонс є добрий провідник для моралістів і сповідників, що його моральна наука певна, чому й кожен може сміло держатися її в керуванні душами, хоча б інші теж католицькі моралісти не погоджувалися з системою еквипробабилизму цебто рівноправдоподібности, що її Св. Альфонс, найбільший мораліст Католицької Церкви, протиставить пробабилизмові ОО. Ісусовців.

Чи ж не мають ОО. Редемптористи тішитися почестю, що припала їхньому духовному Батькові?—Хіба невільно дітям радіти вивищенням батька?—Радість же це духова сила, що заохочує наслідувати Свого Духового Батька та щонайкраще засвоювати собі його науку, щоб могти певно провадити душі до неба!

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

ДО АВСТРАЛІЇ

о. Н. Копяківський, ЧНІ.

Подорож

З Йорктону ми виїхали 9-го березня самоходом до Мелвил, звідси потягом до Ванкувер.

В понеділок вранці о годині 7-ій ми всіли на літака компанії "В.С.Р.А."

Подорож тривала 41 годину і 25 мінут.—В повітрі 33 годині і 35 мінут, а на перестанки припало 7 годин і 50 мінут. Перестанки були недовгі, передовсім щоб переглянути мотори та набрати палива (ґазоліни).

В Сан Франціско затримались одну годину і 55 мінут, в Джан Роджерс на Гонолюлю дві годині і 55 мінут, в Тофам на коралевім острівці Кантон одну годину, в Нанді на островах Фіджі дві годин,і і до Синдею приїхали в середу ввечері о годині 6-ій і 15 мінут.

По дорозі ми "згубили" один день. Виїзджаючи з Фіджі в полудне, другого дня подорожі, нам проголосили, що це вже СЕРЕДА. Як колись буду вертатися в Канаду, то зможу "знайти" один день.

В дорозі з Йорктону до далекої Австралії треба було пересунути вказівки на годиннику на ВІСІМ годин взад. Коли ми приїхали до Сиднею о годині 6-ій ввечері в середу, то в Йорктоні тоді спали твердим сном, бо там була друга година по півночі, з вівторка на середу.

На летовищі чекали на нас Преосвященний Єпископ Іван Тугій, Впр. о. Провінціял Едвард Ґалагер, Пр. о. Боланд Маврикій з монастиря в Пеннант Гиллс, Всч. о. Ґ. М. Кренан церковний секретар Федеральний Католицького Іміґраційного Бюра і Всеч. о. Мартин, парох з Пеннант Гиллс, що й завіз нас до монастиря в Пеннант Гиллс, що лежить яких 20 миль від центра міста Сиднею.

Перші вражіння в Австралії

Наші новоприбулі до Австралії дуже зацікавились нашим приїздом. З редакції "Вільної Думки," українського незалежного часопису, що буває друкований в Сиднею раз у тиждень, зверталися до мене з питанням, чи не міг би я назначити часу на інтервю, щоб вони могли подати дещо з моїх вражінь в часописі і в той спосіб відповісти своїм передплатникам, що питають їх про нас.— Я написав до редактора "В.Д." листа такого змісту: "При пару випадкових наших стрічах Ви згадували, чи не можна б нам зійтися на довшу розмову, або як говорять: мати інтервю зо мною, що приїхав недавно сюди до Австралії з Канади. Мені трудно означити час і день. В неділю маю звичайно багато заняття, а в суботу виїзджаю часто поза Сидней. В інші трапляється, що мушу виїхати з дому.—Та щоб Ваше питання не лишилось без відповіди, посилаю Вам написані деякі мої рефлексії з нагоди приїзду до Австралії. Нехай це буде ЗАМІСТЬ ІНТЕРВЮ.

Наш приїзд до Австралії

Церковна Єрархія католицької Церкви в Австралії добачила пекучу потребу духовної опіки для українців-католиків, що приїзджаючи з Европи до Австрлаії на протязі двох років досягнули числа пять тисяч або й більше. Всі вони, як взагалі новоприбулі інших націй, розкинені по широкій Австралії, одні живуть у таборах, інші приватно, та й працюють після свого контрактового зобов'язання.

Для духовної обслуги цієї кількатисячніо громади українців-католиків, було тільки двох священиків, що з ними приїхали з Европи, а це о. Дмитро Качмар в Аделяйді і о. Павло Смаль в Мельборні.

В Канаді є Віце-Провінція Отців Редемптористів. (Друга Вінце-Провінція Львівська в Україні тепер зліквідована). Єпископат Австралії звернувся до Провінціяла австралійських Отців Редемптористів з проханням, чи не можна б дістати священиків з української канадійської Віце-Провінції. Вибір упав на о. Боского і на мене. З поручення нашого Архимандрита в Римі ми приїхали сюди до Австралії. Хоч нам обом добігає шістдесятка, а ми прийняли це назначення з тією надією, що слідом за нами приїдуть молодші священики, повні сили, ревности й жертви.

Перед нашим виїздом із Канади ми дістали ще листа від о. Провінціяла, в якому між ін. пише: "Дуже радо Вас витаємо в Австралії. Тут є тепер багато тисяч людей вашого обряду, а нема священиків, що помогли б їм в їх духовних потребах... Для єпископів ваш приїзд є відповіддю на молитви... Тим часом я зроблю все, що можливе, щоб приготовити іміґраційні власті, щоб влекшити ваш

приїзд до нашого монастиря."

Дня 22 березня ввечері ми приїхали до Сиднею.

На новій землі

З прибуттям нових поселенців до Австралії утворився Федеральний Католицький Імміграційний Комітет, що передовсім старається про духовні потреби новоприбулих різних націй. Туди ми звернулись, щоб засягнути деякі інформації про українців. Там подали нам список більших таборів, в яких живе також велике число наших людей.

Для своїх відвідин о. Боский взяв такі табори: Грета, Батерст, Кевра, Нелсон Бей, Паркс, Брізбейн, Канбера.

Для мене припало відвідати два табори на початок, а відтак залишитися в Сиднею та відвідувати при нагоді табори в околиці Сиднею.

Перший табор, що його я відвідав, був Юранквінті, в днях 27-29 березня,— другий табор в Бонегіллі від 30 березня до 2 квітня. Тут побачив і пізнав таборове життя. В таборян не видно ані пригнобления, ані розчарування. Вони вдоволені, що Австралія їх прийняла, вони безпечні й мають виглядн на будучність. Одна, може найбільш дошкульна справа, це справа помешкання: дуже трудно найти кімнату до винайму. В деяких таборах живуть мами з малими дітьми, а батьки нераз дуже далеко працюють і рідко мають змогу приїхати до своїх. Та всетаки наші люди поволі якось находять нагоду, щоб найти кімнату до винайму, або й будують свою власну хату. Та таких випадків не, багато. Зрештою, нові поселенці починають творити своє життя в цій новій країні та й не з багатством приїхали вони сюдн.

Питаю одного, що саме приїхав був до табору Бонегілля: "Як тут почуваетеся?" Він відповів: "Не зле. Нас тут приймають можна б сказати гостинно. В таборі все готове і пожива і чисте ліжко і є якийсь дах над головою. А діти мають потіху, коли автобус возить їх по таборі... Не так було в Німеччині..."

Питаю іншого: "Що поробляєте?" А він відповідає: "Працюю в містечку. Та думаю купити кусень землі, збудувати хатину, а й одружитись. По тяжких переживаннях треба почати якось по-людськи жити..."

"Чи вернемося ще колись до своїх?— міг я почути не від одного новоприбулого. Туга за Рідною Батьківщиною така глибока, така жива, така сердечна. Вигнані з Рідної Землі, розсіяні по цілому світі, затривожені долею своєї дорогої рідні, з якою не можуть порозумітись, питають: "Чи побачимо ще своїх?"

З великою радістю можу ствердити цей факт, що наша теперішня еміграція відчуває потребу життя в злуці з Церквою. Вже давніше, далеко перед нашим приїздом сюди, деякі особі, світські люди, робили старання в єпископів, щоб дістати українських католицьких священників. На скитанні дуже тісно були звязані з Церквою, яка завжди підтримує й заохочує кожного з них в хвилинах смутку, терпінь і тревоги. А скільки натерпілись на скитанні,—один Бог знає.

Ця тісна злука з Церквою є така природня для нас українців. Маємо прегарний свій обряд; в тому обряді відправляються Богослужения, які ми розуміємо досить добре. Через церковний обряд ціле наше життя тісно вяжеться з церковним життям.

В таборі Юранквінті й Бонегілля на Богослужбі було немале число людей. Це й дало мені нагоду високо оцінити любов нашого народу до Богослужень у своєму рідному обряді. Богослужения проголошувались там голосниками, в попередній день. Та більшу несподіванку завважив я у самому місті Сиднею. Богослужения мало бути на Великдень.

В Четвер Великий (Страсний) я був уже в Сиднею, повернувшись з таборів. Журився немало, як повідомити людей, коли нікого не знав. Та на рятунок прийшли мені панове д-р Степан Барчинський, Степан Валко, В. Шумський, Менціньский і ще один добродій з Ріджент Парку (та я забув його прізвище). І на Великдень пригарна відправа. Співав хор під диригентурою п. Ярослава Микитовича. Людей понад 200. Радість велика. "Сей День, єгоже сотвори Господь, возрадуємся в онь."

Про великодню відправу говорила австралійська католицька преса. Зрештою, це перша відправа в Сиднею. "Це історична подія, бо це перша нагода, ще в Сиднею було відправлено Богослуження в українському обряді"—писала преса.

Великодне Богослуження було в церкві св. Бригіди, біля почти, в дільниці міста Міллерс Пойнт.

З того часу відправляються Богослуження кожної неділі в годині 11-ій, в тій самій церкві. Та й кожної неділі в церкві понад 200 людей.

Австралійці зайнтересовані нашим богослуженням, нашим обрядом. На нашій Службі Божій можна побачити декого з них, а католицька преса час від часу подає статті про Східний Обряд.

Церковна Єрархія ставиться до нас дуже прихильно і до нашого обряду. Бо найлише є тут те, щоб ми зберегли нашу віру зберігаючи наш обряд. Протестанти, методисти, баптисти, чи інші секти, стараються заманити неодного з новоприбулих до себе, рівними обіцянками.

Та дістають належну відповідь! Зрештою кожний в нас аж надто добре знає, що ціле наше життя-буття дуже тісно повязане з церковним життям в нашому рідному обряді.

КРЕМЛЬ І ЦЕРКВА

Та вже найбільший і найтяжчий удар завдала нова комуністична влада в західно-українських землях всім українським католицьким манастирям.

Чернече життя в історії українського народу таке давне, як давне є в ньому християнство. Це життя впродовж 951 літ мало не лише великий вплив на розквіт релігійного та культурного життя в історії українського народу, але воно було теж живчиком-коренем, з якого пишно вирослало релігійне й культурне життя народу. Найдавнішим чернечим Чином в українському народі є чин отців Василіян; він існує від перших хвилин християнства в нашому народі. Новіші чернечі Згромадження появились у нас на початку цього століття: це Згромадження отців Студитів, Згромадження Найсвятішого Ізбавителя (отці Редемптористи). Найдавнішим жіночим чернечим Чином є Сестри Василіянки, а в новіших Згромадження Пренепорочної Діви Марії (Сестри Служебниці), Згромадження Сестер Мироносиць, Згромадження Сестер Студиток, Згромадження Пресвятої Родини, Згромадження Сестер Йосифітов, Згромадження Сестер Йосафатов, Згромадження Сестер Вінкентія а Павльо. Їхній вклад у розквіті релігійного й культурного життя народу до першої окупації Західної України московськими комуністами був величезний; виданництва різних журналів та книжок, ведення шкіл у чисто католицько-народньому дусі, сирітських та старечих захистів, виховних інститутів, культурно-економічних установ, виховання молодесенького квіту народу—дітвори в так зв. захоронках, дитячих садках— це нива, на якій з їхного посіву виростало майбутнє, молоде, здорове зерно народу.

Вартість тої праці в добі християнської ери вміли не тільки зрозуміти й оцінити християнські народи всього світу, але коли їй приглянулися ближче мандрівні, півдикі народи поганського світогляду, вони виявили свою пошану для неї, свою прихильність, і навіть своєю матеріяльною поміччю допомагали до кращого її розвою. Про це читаємо в історії українського народу з часів татарських нападів на Українську Землю. Добра річ, добре діло та добра праця не лише промовляє до людського розуму, але його й переконує, що всяке добро треба зберегти, його піддержати, йому допомагати до дальшого розвою. Це переконання в минулому подиктувало людям, народам, державам і навіть нападникам кочових народів пошанувати добрі надбання людської праці. Її збереження є для грядучих поколінь голосом, живим образом, живою мовою, вчителькою історичного життя даного народу.

Минула праця Христової Церкви та її працівників в історичному житті українського народу розсіяла в його прадідних західних землях до першого приходу московсько-большевицького режиму свої чудові свідоцтва. Щойно пятикутне червоне марево від перших днів другої світової війни своєю нечуваною в історії людства, руйнною роботою почало нищити тисячолітній скарб українського християнського народу.

Найбільший вклад у розвиток і розквіт не лише релігійного, але й культурного життя українського народу, як я вище згадав, дали манастирі московські комуністи про це дуже добре знали і тому зо своїм приходом на західно-українські землі від першої хвилини звернули всю свою увагу та вжили всіх своїх випробуваних засобів на те, щоб у якнайскоршому часі знищити ці тривкі старовинні основи. Коли згадаю сьогодні це їхнє варварство в нищенні наших рідних столітніх твердинь духовного життя, жах проймає всю мою істоту: я донині не можу зрозуміти, що в двадцятому столітті людської культури може проявитися ще таке здичіння в нищенні того всього, що здобувала ідейна людська праця в довгому тисячелітті. Щоб для майбутніх поколінь передати бодай світлу традицію цих рідних вікових здобутків, опишу тут, як наочний свідок, те, що і як нищили вони в цій ділянці.

І так, у всіх більших манастирях від першого дня зайняття Західної України примістили вже то військо—як у Бучачі, Голоскові, Гошеві, Добромилі, Жовкві, Золочеві, Крехові, Лаврові, Уневі, Яворові, вже то уряди тодішнього НКВД—як у Дрогобичі, Львові, Станиславові й Тернополі, вже то ті манастирі, при яких було господарство перемінили на державні господарства-радгоспи—як у Буковій, Лаврові, Краснопущі, Погоні, Михайлівці, Зарваниці, Улашківцях, Словіті, Підмихайлівцях, Уневі й Підгірцях.

Таким способом червоний режим перекреслив усяку можливість прожитку, а то й самого життя для всіх черців і черниць, що жили у згаданих манастирях. До повільної ліквідації менших та більших манастирів ужив він простіших засобів. (УПБ)

ПОДЯКА ЗА ЖЕРТВИ

НА НОВУ ЦЕРКВУ В ЙОРКТОНІ

По $100.00: Антін Явний, Стінен, Саск. По 25.00: Павло Пристай, Йорктон; Корнелія Дереплянка, Канора, Саск., Іван Панько, Давфін, Ман. — По 20.00: Семен Новак, Вест Бенд, Саск.— По 10.00: Панна Шпилявий, Ярослав, Саск.— По 8.00: Всеч. о. І. Каменецький, Елма, Ман.—По 6.00: Г. Хорунжий, Янів, Ман. —По 5.00: Софія Ричкун, Белфілд, Норт Дакота, Марія Крочак, Лересс, Саск.; Олекса Кілмен, Форествіл, Конн.— По 3.00: Г. Вихопень, Сіба Біч, Алта; Іван Лакоцький, Ню Йорк.— По 2.00: Микола Пустий, Ростерн, Саск.; В. Пенцак, Вайкаунт, Саск.; Панство Андрушків, Транскона, Ман.; Петро Мицак, Дендрон, Саск. Павліна Січкарук, Едмонтон, Алта; Микола Луців, Кичинер, Онт.; Корнелій Залітач, Йорктон, Саск. — По 2.50: Катерина Шкляр.—По 1.50: Юстин Воробець, Саскатун, Саск.— По 1.00: Панї П. Радюк, Келстерн, Саск., В. Качковський, Упсала, Онт.; панї Ф. Бонавер, Того, Саск.; Микола Андріховський, Амстердам, Ню Йорк; А. Г. Біловус, Ван Дайк, Міш.; І. Бардовський, Судбурі, Онт.; Іван Наріжкий, Судбурі, Онт; Антін Лисак, Судбурі, Онт.; Микола Якимишин, Гаґаман, Ню Йорк; Н. Д. Турко, Аленза, Ман.; Р. Г. Сенчишин, Мавнтен Ровд, Ман.; Мих. Бойко, Калґарі, Алта.; Ізидор Гошуляк, Калґарі, Алта.; Григорій Гошуляк, Калґарі, Алта.; Орест Гошуляк, Калґарі, Алта.; Анна Латин, Кичинер, Онт.; Всеч. о. Атаманюк, Трентен, Ню Йорк; І. Шведюк, Альвена, Саск.; Анна Корніш, Литл Фолс, Н.Й.; Пелягія Кондрацька, Медисин Гет, Саск.; Н.Н., Гриндрод, Б.К.. — По 50ц.: Панї Єлена Яник, Овкбурн, Ман.

Сердечно дякуємо всім цим добродіям, і най добрий Ісус винагородить їм стократно.

ОО. Редемптористи,
Йорктон, Саск.

МІСІЯ В ПРУДГОМ, САСК. 9-16, 1950

Цілий тиждень наша парафія вчащала на святу Місію, що її проповідав о. М. Шудло ЧНІ., який по місії знову вернувся до Нюарку.—Сливе цілий тиждень падали зливні дощі. Всетаки нарід приходив на проповіді та інструкції місіонара так уранці, як і ввечері.

Сотки Св. Причастій у чотирьох загальних Святих Причастях за нашу мученицьку Церкву, переслідуваний нарід, за душі в чистилищі та священичі манаші покликання, як таксамо 34 нові приятелі Голосу Спасителя, що стали його сталими передплатниками, вказують, що Христос і Його Пречиста Мати поблагословили місію.—Це була перша місія в нашій недавньо збудованій Церкві.

Всеч. наш о. парох, Мґр. Олійник, немало трудився перед місією та все як-слід підготовив.—Ми вдячні обидвом Отцям, що за час місії стільки натрудилися для наших душ.—За добру участь у Св. Місії Всевишній послав нам обильні дощі, яких так сильно потребували наші висушені поля.

Парафіяни з Прудгом.

ГОЛОСИ ПРИЗНАННЯ

...Нещодавно прибув до благословленої Америки. Ще перебуваючи в Німеччині, завжди цікавився нашою католицькою літературою, багато читав, зрідка читав і щоправда, "Голос Спасителя." Ще тоді в мене склалася щодо нього найкраща опінія. Тут випадково мав велике щастя задоволення дістати цілий комплет на 1949 рік і всі числа з цього року. З великою приємністю мушу констатувати, що моя добра думка після прочитання тільки підсильнилася. Хочу обґрунтувати, чому саме.

Моє глибоке переконання, що ми, українці, повинні обєднатися в одній Церкві довкола Папського Престола, щоб. було "єдине стадо і Єдин Пастир." Справа цього обєднання нелегка і, на мою думку, потребує від нас, насамперед, великої любови до наших братів нез'єднених, великого такту й любови.

Як много менше пихи, брутальности, методів боротьби XVII ст. Нажаль, чимала частина наших видань саме удається до цих методів. Саме цього нема в "Голосі Спасителя", який в честю може називатися християнським органом. В кожнім рядку почувається любов до ближнього, навіть до сектантів, що схибили во шляху спасіння. "Голос Спасителя" ще й тим цінний, що в ньому кожен читач, чи то малоосвічений, чи високоосвічений, знаходить для себе потрібний і цікавий матеріял... П.С.

СВ. МІСІЯ В БЕЛФІЛД, Н. ДАК. 4-11 червня 1950

Наша новозорганізована парохія св. Івана Хрестителя дочекалася великого щастя гостити в себе Вир. о. Місіонаря о. Григорія Шишковича ЧНІ., ігумена йорктонської обителі. Той самий о. Місіонар був на місії в Норт-Дакоті в 1934 році, 16 літ тому. Тоді ще не було наших людей в Белфілд ані нашої церкви, бо всі люди ще сиділи на фармах. Церков куплена в 1946 році, а парохію основано в квітні 1949 р. під проводом першого нашого пароха о. Івана Забави. Він то запросив Вир. о. Шишковича на першу Місію в тій парохії. Місія пройшла в великим успіхом. Мала церковця була за малою, щоби помістити всіх учасників Місії. Много стоялo що вечора перед дверми церкви на дворі і коло вікон і слухали уважно золотих слів досвідченого о. Місіонаря. Кождого дня невтомний о. Місіонар виголошував аж 3 проповіді: рано о 7.30 і о 9.00, а вечером о 7.00 годині і все було повно людей, а особливе вечорами. Сприяла і гарна погода, так що люди могли приїхати і з фармів. Діточки шкільні мали свою Місію окремо кождого дня пополудні о 4-ій годині. В пятницю всі діти приступили до св. Сповіди, а в суботу мали спільне Св. Причастя і спільне снідання, яке уладило церковне Сестринство.

Всі учасники Місії приступили до сповіди і до Св. Причастя, і приступали до Св. Причастя кождого дня аж до закінчення св. Місії. Около 400 сповідей і 500 Св. Причастій було висліром ревної праці Вир. о. Місіонаря. Всі тішилися і радували і співпрацювали з о. Місіонарем. Найбільше величаво випало саме закінчення Місії. Вона закінчилася процесійним обходом вулицями міста Белфілд, де при чотирох гарно прибраних престолах відбулася відправа і читання 4 св. Євангелій, як то приписує устав нашої Церкви в день свята Пресвятої Евхаристії. В процесії взяв участь місцевий німецький католицький священик о. Теодор Реслер і многі з його парохіян. Посвячення Місійного Хреста і Цілованнє Хреста, благословення та роздавання місійних памяткових образців, закінчилася Місія о 5 год. пополудні в неділю, а в понеділок дорогий наш гість відїхав назад до Канади, щоби виручити другого о. Місіонаря в зачатій там Місії.

Ми всі учасники св. Місії дякуємо в глубини серця Всевишньому за ту велику ласку, що дав нам дожити і вислухати тих важних Місійних наук—і скріпити своє духове життя і утвердити свою віру. Висліром віднови духового життя через Місію—було поправа многих байдужних і холодних в вірі. 10 дітей прийняло св. Тайну Миропомазання. Відтак на другому місці належиться сердешна і велика подяка Вир. о. Ігуменові Шишковичеві за невсипущий труд і тяжку працю через 8 день св. Місії та за їх ласкавість і доброту, що приїхали до нас на Місію, мимо своїх великих обовязків і занять, як Ігумен манастаря. Будемо всі молитися за них, щоб Добрий Господь кріпив їх на многі й многі літа, і щоб ми ще мали їх у себе гостити на св. Місії. Вкінці всі ми вдячні нашому Парохові о. Іванові Забаві, що запросив такого доброго Місіонаря до нашої парохії. Маєм всі в Бозі надію, що св. Місія принесе свої духові плоди і що милосердний Господь позволить нам ще дожити щоб знова гостити у себе нашого улюбленого о. Місіонаря і слухати його місійних наук на слідуючій Місії в нашій церковці.

Парохіянин.

ПРЕС ФОНД

ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Найщирійша подяка всім добродіям за надіслані жертви на прес фонд Голосу Спасителя:

А. Климишин, Ленґ Айленд	1.25
І. Любкий, Байта	.50
Панї Анна Шеналь, Торонто	1.00
о. Іван Калук, Ст. Джоліет	1.20
Іван Кіналь, Мекіз Рокс	1.00
Панї А. Гуцуляк, Ківатін	1.00
Панї Текля Велична, Монтреаль ...	5.00
Панї К. Лозінська, Берлін	2.00
Незнана особа, Роблін	5.00
Панї А. Дербавка, Дітройт	2.00
Павло Марцінюк, Кридор	1.00
Никола Сопіляк, Гей Лейкс	.50
Панї Агафія Бичок, Ірвінґтон ..	.50
Валтер Василівський, Овкбурн	.50
Збірка, Торонто, 25-ліття подружжя панства Гагребельних, переслав М. Гагребельний	10.00
Панї Марія та Ірина в Кеокик ..	5.00
Панна Марія Захарків, Вінніпеґ ..	.90

УВАГА—Коли хтось пише до Редактора Голосу Спасителя, нехай пише просто до Нюарку, не до Йорктону, та послуговується оцією адресою: —Rev. Michael Schudlo CSSR., The Redeemer's Voice Editor, 661 High St., Newark, N.J., U.S.A.

ПОМОЖІТЬ ВИХОВАТИ

СВЯЩЕНИКА — МІСІОНАРЯ — ПРОВІДНИКА!

Свої жертви на фонд виховання будучих священників- місіонарів- провідників нашого українського народу переслали:

БРИТІЙСЬКА КОЛЮМБІЯ: Ю. Гунтер 2.00

МАНІТОБА: Ів. Ціжик 8.00.

ОНТАРІО: Ст. Сторожук 1.00; Н. Рогужен ський 25ц. По 5.00: Т. Бучко, М. Татарин.

МОНТАНА: В. Николаїв 20.00.

Хто слідуючий? Щиро дякуємо всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай Пресвяті Серця Ісуса й Марії стократно винагородять добре серце жертвенних людей.

оо. Редемптористи,
St. Mary's Seminary,
Waterford, Ontario

ПОДЯКИ

ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Після вчиненої обітниці складаю прилюдну подяку Найсв. Серцю Ісусовому і Матері Божій Неуст. Помочі через заступництво бл. пам. Отця Альберта Дельфоржа за виздоровлення одної особи, і зміну життя на ліпше в одній родині, і за всі отримані ласки. — С. Агафія.

Складаю прилюдно найщирішу подяку Ісусу Христу, Матінці Божій та Св. Йосифові за отриману ласку.—Текля Валечна.

Щиру подяку складаю Найсолодшому Серцю Ісуса, Пречистій Діві Марії і Св. Йосифові, що помогли мені дістатися до закону.—Сестра Николая.

Складаю щиру подяку Серцю Христовому й Матері Божій Неустанної Помочі за уздоровлення моєї доньки, та за ріжні отримані ласки.—Анастазія Марцинюк.

Складаю щиру подяку Матері Божій Неустанної Помочі, Св. Апостолові Юді Тадею, Св. Йосафатові й св. Терені за отримані ласки.—Сестра Матея СПНДМ.

ПОШУКУВАННЯ

Пошукую **Мистця Кейвана** враз з дружиною лікаркою. Зголошуйтесь до:
M. Hnatyshak,
c/o Zamaitis, 94 Academy St.,
Amsterdam, NY., USA

Пошукую братів і сестер з Хохлова і Гільча, пов. Сокаль, котрі перебувають у Канаді. — Неділю Франка, Павла і Владику; Бойка Антона і Клима; Галяра Петра; Новосад Агафію; Рожелову Іванну; Покітку Марію; Мигалова Петра.
Прошу зголоситись на адресу:
Anastazia Nedila,
c/o Dziubak Julian,
Blaise sous Arziteres par
Frignicourt, (Marne) France.

УКРАЇНСЬКА КАТОЛ. ЦЕРКВА НЕСЕ ПОМІЧ ПОВОДЯНАМ

$3,548.42 передано до Манітоба Флад Реліф Фонд

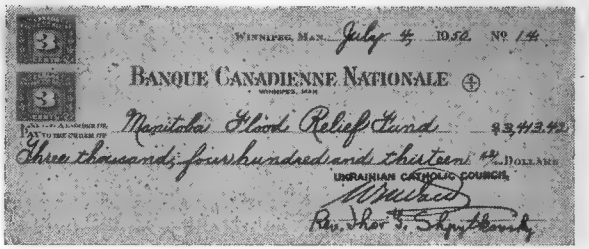

Повище подаємо знимку чека, що Централя Українців Католиків Канади виписала на суму $3,413.42 і вислала його до кватири збірок на поміч поводянам в Манітобі. До сього чека треба додати суму $135.00, котрі були прислані до Централі, однак почтові перекази були виписані впрост на МФРФодн, отже разом по кінець червня 1950 вплинуло на руки Централі Українців Католиків Канади жертв на поводянам Манітоби $3,548.42. Сі гроші прийшли від нашої Церкви і всі до одного цента були переслані на поміч нещасливцям. Українська Католицька Церква прийшла з поміччю потребуючим, без різниці хтоби він не був, після слів Христа, котрий каже, що кождий чоловік є нашим ближнім... Централя УККанади сердечно дякує усім жертводавцям за ласкаві жертви.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА СЛУЖБУ БОЖУ — НА МІСЯЦЬ ВЕРЕСЕНЬ, 1950

НОВИЙ СТИЛЬ—

3. Неділя 14 по Сош. Усікновення Ч. Голови Ів. Хрест.: Гл. 5, Єв. утр. 3. На Сл. Б.: Ап. 170, і 33, Єв. Мт. 89 і Мр. 24

8. Пятниця: Різдво Пресв. Богород.— Всеночне. На утр. Єв. Лук. 4. На Сл. Б.: Ап. 240, Єв. Лук. 54.

10. Нед. 15 по Сош., Нед. пер. Возд. Попразн.: Гл. 6, Єв. утр. 4. На Сл. Б.: Ап. 215, Єв. Ів. 9.

14. Четвер: Воздвиження Чесн. Хреста: Сьогодні піст. На Сл. Б.: Ап. 125, Єв. Ів. 60.

17. Неділя 16 по Сош., по Воздвиж.: Гл. 7, в. утр. 5. На Сл. Б.: Ап. 203, Єв. Мар. 37.

24. Нед. 17 по Сош., Св. Івана Богосл. Гл. 8, Єв. утр. 6. На Сл. Б.: Ап. 182 і 73, Єв. Мат. 62 і Ів. 61.

СТАРИЙ СТИЛЬ—

3. Нед. 14 по Сош.: Гл. 5, Єв. утр. 3. На Сл. Б.: Ап. 170, Єв. Мат. 89.

10. Нед. 15 по Сош.: Гл. 6, Єв. утр. 4. На Сл. Б.: Ап. 176, Єв. Мат. 92 .

17. Неділя 16 по Сош., Усіknов. Ч. Голови Ів. Хрест.: Гл. 7. Єв—. утр. 5. На Сл. Б.: Ап. 181 і 33, Єв. Мат. 105 і Мар. 24.

21. Четвер. Різдво Пресв. Богор.: На Сл. Б.: Ап. 240, Єв. Лук. 54.

24. Нед. 17 по Сош., Нед. пер. Возде.: Гл. 8, Єв. утр. 6. На Сл. Б.: Ап. 215, Єв. Ів. 9.

27. Середа. Воздвиження Чесн. Хрест.: Сьогодні піст. На Сл. Б.: Ап. 125, Єв. Ів. 60.

Коронація Преч. Діви на закінченні новени Марійської Дружини дня 31-го травня 1950 в Йорктоні.

МАРІЙСЬКА ДРУЖИНА

ПРИ АКАДЕМІЇ

Року 1949, в нагоди Срібного Ювилею Марійської Дружини в Йорктоні Пречиста Діва Марія наділила нас двома особливійшими ласками. Першою з них була що покликала трьох членкинь, Елену Смиснюк, тепер Сестра Анна; Маргарету Лозінську, тепер Сестра Селестина, і Марію Фідор,, тепер Сестра Николаю, до виключної Своєї служби. Радіємо коли довідуємося що молоденькі новички задоволені зі свойого покликання до Сестер Служебниць П.Н.Д.М.

Другим доказом особливійшого відзначення був вибір одної членкині Товариства, в особі Преп. Сестри Бернадети, на провінціяльну настоятельку Згромадження Сестер Служебниць. З приводу іменування на сей відповідальний уряд, ми складаємо щирі побажання та причинимося до успіху в новім званню своїми молитвами.

Сего року, 1950, минає 25 літ злучення Марійської Дружини в Йорктоні з "Прima Primaria" в Римі. З тої нагоди відбулася спеціяльна новена до Пречистої Діви, підчас котрої, крім ріжних інтенцій надісланих з цілої Канади й Злучених Держав яко відозва на леточки відносно набожества, головно молилися ми в наміренню св. Отця з приводу св. Року. Членкині щоденно слухали Служби Божої, принимали святе Причастя, співали молебен і спільно відмовляли вервицю. Маємо надію в Бозі що Небесна Матінька не відкине просьб своїх дітей.

Дня 31-го мая, на закінчення новени, Впр. о. Провідник по відповідній проповіді в котрій заохотили до умертвлення й поправи життя, посвятили всіх присутних Непорочному Серцю Марії після бажання Фатимської Богородиці. Того самого вечора відбулася коронація Пречистої Діви. При звуці труб банди, студентів з Колегії Св. Йосифа, залунала пісня "Левадов Долинов," в котру злялись всі голоси присутних в чудну гармонію. І при словах "Прийми сей віночок." Префекта Дружини, Елена Юзик, в супроводі шістьнадцятьох членкинь, підійшла до статуї і вложила вінок живих рож на голову Тої, котру ми вибрали за Царицю нашу і Матір. Згадаємо тут що цей зворушливий акт неодному витиснув сльози в очей. Закінчено гимном "Станьмо Згідно."

Марійська Дружина гарно розвивається. Що середи має свої збори, на яких обговорюється ріжні справи. Часто маємо конференції. Поодинокі комітети сповняють свої завдання. І так Комітет Матери Божої працює над поширенням набожества до Марії. Сего року куплено три нові книжки про Пречисту Діву до бібліотеки. Евхаристійний Комітет старається о розширення набожности до Найсв. Тайни. Апостольський Комітет займається "Дітьми Марії через почту." Вже пятий рік висилає тим дітям літературу релігійного змісту. Забавний Комітет занимається ріжними розривками, на пр. забавами, прогульками, перекусками, і т.д.

Віримо, що Пречиста Діва Марія, котра так обильно нас благословила цих перших двадцять-пять літ, і на будуче буде нашою надією та помочею в дальшім розвитку Товариства на Свою славу й возвеличання.

ПОДЯКА

Дорогі Читачі Голосу Спасителя,—

З серцем переповненим вдячністю, ми бажалиб устно подякувати кожному з Вас—та неможливо. Тому, при помочі Голосу Спасителя, прийміть від нас слова подяки за Ваші заохочуючі листи й щедрі жертви, що Ви офірували на приокрасу ікони Матери Божої підчас Девятниці в Маю.

Ми все виповнили після Ваших особистих бажань. І молились на надіслані інтенції поодиноке й спільно. Маємо надію що Небесна Ненька вислухає просьби,—потішить Вас. Або принаймне подасть силу й терпеливість переносити по Божому терпіння, через що Ви зможете заслужити собі на кращий вінець слави в небі.

Ще раз дякуємо Вам, Дорогі читачі Голосу Спасителя, за Ваше щире довіря до нас і запевняємо, що ніколи не забудемо Вас в своїх св. молитвах.

Щирожичливі,

Діти Марії, Йорктон.
Ірина Волоска, Секретарка.

ЖЕРТВИ

НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо ласкавим жертводавцям за надіслані жертви.

Пані К. Кузів, Мініаполіс	3.00
Теодор Кокоруда, Амстердам	5.00
Пані С. Гуцуляк, Вінніпеґозис ...	.50
Петро Комінко	2.00

Хто слідуючий?

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1. Як краще жертвувати відпуст: за одну душу чи за багато душ?

Відпусти можна жертвувати так за одну душу, як і за численні.—Коли жертвуємо за одну, тоді Божа справедливість і доброта, якщо це згідне з Божим Провидінням, увесь відпуст застосовує одній душі.— Коли за багато душ, так Господь розподіляє відпуст поміж них, через що й кожна поодинока душа дістає менше.—

Кажемо: "Якщо це згідне з Божим Провидінням," бо часом Бог може зовсім нічого не дати душі, за яку жертвуємо відпуст, але відпустити його іншим.—

От припустім, жив собі панок, що за душі в чистилищі ніколи не молився.— Жив він собі не дуже по-християнськи. Неодного згіршив, за що неодна згіршена ним душа мучиться в чистилищі.—Цей панок якось спасся та пішов до чистилища.—Чи ж несправедливо воно, щоб Господь рятував уперед коштом молитов і відпустів пожертвованих за цього панка ті душі, що через нього мучаться в чистилищі?

Це зовсім справедливо, кажуть Святі Отці Церкви, ба й додають, довгий час не дістануть помочі ті, що за життя свого забувають молитися за душі померших.

Отак Бог буде поступати з нами в чистилищі, як ми за життя поступаємо з тими, що тепер там страждають.

2. Чи Хресна Дорога має ті самі відпусти впродовж цілого року, які має вона в Великий Піст?

Хто відбуває побожно, з жалем, у стані освятної ласки Чесну Дорогу, той здобуває повний відпуст кожний раз, що це робить.—Треба перед кожною стацією робити коротке розважання про Христові Страсті.—Не має ніякого значення, чи це великий піст чи ні, бо Свята Церква надала відпуст по відбуттю Хресної Дороги, а не часові року, коли хтось цю дорогу відбуває.

Набожність до Хресної Дороги повинна поширитися поміж українським народом, що так гаряче почитає Христові Страсті в своїх богослужбах.—Хресна Дорога повинна бути в кожній нашій церкві та каплиці, щоб люди могли часто, ба й щоденно відвідувати її та здобувати повний відпуст.

Набожність до Хресної Дороги дуже давня.—Зараз по смерті Спасителя побожні християни, між ними сама Богородиця, відвідували місця мук Христових.—Не всі ж християни могли удаватися до Єрусалиму, щоб зискати тамтешні відпусти за відбуття Хресної Дороги на Голготі.—Оттому католицька Церква мов добра мати уможливила своїм дітям здобуття тих самих відпустів, що має Єрусалимська Хресна Дорога, коли відбудуть Хресну Дорогу в своїх церквах чи каплицях.

3. Чи є в небі опікунка, до якої можу звернутися, бо я завжди тяжко хворую? —Чи можу сподіватися від неї видужання?

Не знаємо, чи є якась Свята в небі, що б мала привілей вилічувати подібні до вашої хвороби.—За те кожна Свята та кожен Святий може за вами заступитися перед Богом, бо ж вони Божі приятелі.— Можете молитися до Св. Ягнети, римської мученици, до Св. Марії Алякок, до нашої Святої Ольги або Параскевії, або до Святих, от як Св. Володимир, Св. Герард, Св. Антоній Падвійський, що по нинішній день випрошує багато ласк для своїх почитателів.

Зрештою терпіння не таке велике зло, щоб доконче треба його позбутися. Терпіння звичайно буває нагодою показати Богові свою вірність і любов, як теж знаменитим засобом зібрати собі багато заслуг для вічної слави.

Святі любили терпіння. Он як висловлюється про них Св. Марія Алякок, якій Христос об'явив своє Серце: "Якщо б я не мала терпінь, так я негайно померла б!"

4. Деколи в вільний час люблю піти до доброго кіна замість ходити по сусідах і займатися пльотками.—Чи я зле роблю?

Коли кіно добре, так кожен, священик, монах, сестра, монахиня, кожен християнин може піти час до часу, бо в житті треба полегші та відпруження нервів.— Кіно це ж своєрідна забава.—Забави бувають на те, щоб по відпочинку краще працювати.—Проте не треба зачасто ходити до кіна, бо це була б страта часу. Наколи кіно є зле, згіршаюче, чи неморальне, то розуміється, не можна іти.

5. Чи можна молитися в ліжку, як у хаті зимно?

Молитва завжди та всюди добра. Краще воно молитися бодай коротко навколішках перед спанням аніж довше належачки. Не бійтеся! Не перестудитеся за дві чи три минути, як будете відмовляти свої вечірні чи ранішні молитви. Тяжко молитися в ліжку без розтріпань! —Одна пословиця каже: "Як ти молишся, лежачи, то Бог вислухає тебе, спляч!"

6. Я допустилась колись тяжкого гріха. Пригадую сбої, що докладно не визнала його в сповіді. Чи мушу ще раз висповідатися з нього чи вистачає зробити акт досконалого жалю?

Якщо з вашого визнання сповідник зрозумів природу гріха та всі потрібні обставини, так не треба знову з нього сповідатися.—Коли ж ви визнали гріх так неясно, що він видався простительним, хоч був тяжкий, так треба щераз визнати його в сповіді, зазначуючи, що ви вже сповідалися з нього, але неясно висловилися.

Досконалий жаль прощає гріхи, але треба піддати їх осудові священика по словам самого Христа: **Кому ви простите гріхи, то простяться їм, а кому задержите, то задержаться!** (Ів. 20 , 23).

7. Я вже старша вдова. Чи можу вступити до манастиря. Моя сусідка каже, що Церква не дозволяє вдовам, і ще до того немолодим бути монахинями!

Ваша сусідка нащастя помиляється. Церковне право не забороняє вдовам або старшим особам вступати до манастиря. Є за те деякі чини, яких правила вимагають приймати вдови чи старші особи, але не всі. Треба розвідатися про це в манастирі, до якого заміряєте вступити.

Одна 70-літня вдова хотіла вступити до Візиток. Свята Йоанна де Шанталь не хотіла прийняти її. В сумніві попрохала поради в свого провідника. Святий Франциск Салесій відповів їй: "Прийміть її, якщо ще дихає!"

8. Чи то гріх не боятися Бога?

Страх Божий—це початок мудрости!— каже Святе Письмо.—Треба Бога любити, але й треба боятися Його та Його справедливости, особливо в часі спокуси, якщо в нас заслаба любов, щоб повздержати нас від гріха.

9. Чи передшлюбні оповіди мають бути в церкві дівчини чи хлопця?

Церковне право приписує, що оповіді мають бути голошені в церкві так дівчини, як і хлопця, щоб викрилися перешкоди ліда подружжя, якщо б були вони.

І. ЗЇЗД ДЕЛЕГАТІВ

БРАТСТВА КАРПАТСЬКИХ СІЧОВИКІВ

В 12. Річницю заіснування Української Держави в Карпатській Україні, відбудеться в днях 7. і 8. ЖОВТНЯ 1950 в Торонті, в Українськім Національнім Домі 297—311 Каледж Стріт—

1. ЗЇЗД ДЕЛЕГАТІВ БРАТСТВА КАРПАТСЬКИХ СІЧОВИКІВ

Цей Зїзд, що первісно був заповіджений на 3-5 вересня 1950 в Ніягара Фалс, переноситься на 7-8-го жовтня 1950 на бажаннях многих членів Братства Карпатських Січовиків у ЗДА і Канаді, які у тих вересневих днях бажають взяти участь у Конґресах Американсько-Української Молоді у ЗДА і Канадійсько-Української Молоді у Канаді.

Подрібна програма Зїзду буде освоєчасне оголошена в українській пресі. Тепер тільки подаємо до відома, що кожний член Братства, який не може прибути на цей Зїзд, може письемно уповноважити когось із членів Братства його заступати. З огляду на континентальну віддаленість поодиноких Осередків Братства Карпатських Січовиків, з яких листи йдуть многими тижнями, просимо ті уповноваження вислати вчасу, щоб вчас наспіли. Також просимо вчасу вислати свої побажання відносно зїзду, статуту Братства чи його праці, висловість свою думку, яких осіб Ви бажали б мати в складі Проводу Братства тощо. (Список кандидатів Нового Проводу перешлемо до Осередків Братства, а на бажання поодиноких членів, прямо на їхні адреси).

За дальшими інформаціями звертайтеся на адресу Братства:

Carpathian Sich,
332 Howland Ave.,
Toronto, Ont., Canada

На цю адресу треба також посилати листи до Редакції й Адміністрації Бюлетеню "Карпатська Січ."

За Провід Братства Карпатських Січовиків:

Д-р Степан Росоха, в.р.,
голова

Василь Тимко, в.р.,
секретар.

ЗБІРКА ГРОШЕЙ НА БУДОВУ ЦЕРКВИ В КРЕНБРУК, Б.К.

По утворенню Західного Екзархату Їх Ексц. Ніль Саварин постарались про духовну опіку для наших людей в Бр. Колюмбії. Кренбрук є одним із тих місійних місць, що лежить найближче границь Альберти. Мимо малого числа практикуючих гр.-католиків постановлено тут в Кренбрук збудувати малу церкву. В часописях "Українські Вісти" і "Голосі Спасителя" поміщено відозву до добрих сердець з просьбою о жертви. Жертви на церкву в Кренбрук є слідуючі:

Кренбрук і околиця: п. Т. Українець $100.00. Т. Стецюра 75.00. По 50.00: Н. Стефанюк, Б. Кіселюк. По 25.00: Ларсен, Петрук, Булкот, Човник, Василюк. По 20.00: Петрович, Федорчук, Д. Полумарк 15.00; По 10.00: Ліщишин. Ватрик. По 5.00: Григорев, Віжнович, Чиж, Косович, Турак, особа з Альберти. Кучинський 4.00. Зубрик 1.00.

Всім жертводавцям складаємо щире Боже заплать. Ми закупили за ті гроші майже в середині міста площу під церкву. Нашим бажанням є ще того літа приступити до будови салера, щоб було можна в своїм домі відправляти Служби Божі. Мимо сміхів-кпин, затятих ворогів безвірків—не тратимо надії що за Божою поміччю довершимо намірене діла. Звертаємось ще раз до християнських сердець —допоможіть нам в тім святім ділі. Жертви прошу посилати до:

Rev. F. R. Starodub,
Box 717, Cranbrook, B.C.
Сл. Ім. Хр.

Mike Stayura
місто-голова

ТОРОНТО, ОНТ.
25-літній ювилей Панства Загребельних

24 червня 1950 в салі укр. катол. парафії Матері Б. Не. Помочі. при 276 Бетхерст ул., Торонто зібрались знакомі і сельчани. родина і приятелі, щоб зробити несподіванку для панства Теодора і Євдокії Загребельних з нагоди їх 25-ліття подружого життя. Недиво, що так багато зібралося гостей як місцевих так і поза Торонто, з далекого Саскачевану, з Виннипегу, зі Синкеттрін, Брентфорд. бо панство Загребельний є знані і щирі та жертвенні як на релігійні так і на національні ціля. п. Теодор є головою комітету парафії, касіером будівельного комітету, до будови нової церкви-катедри на Бетхерст. а також в дирекції позичкової каси заснованої при парафії. Пані Євдокія Загребельний є місте голова Ліги Укр. Катол. Жінок при нашій парафії. Своїми жертвами і працею здобули собі симпатію між всіми.

При вході привитав ювилятів Всеч. о. Фірман, а сини Ромко і Зенько вчинили квіти до боку ювилятів.

Коли ювиляти і гості засіли до стола привитав брат ювилятів Михайло. Новоприбулий побажав всего найкращого, а також подякував за всю поміч і спровадження його до Канади. Відтак передав провід вечірка господареві п. Теодорові Ваврікові, який попросив Всеч. о. Фірмана, щоб провів молитву.

Зачалась смачна і багата вечера, котру приготовили наші пані господині: п. Гудована, п. Залуська, п. Слободян під проводом знаної куховарки п. Смаль.

Від парафії Всеч. о. Канонік Каменецький, Всеч. о. Фірман висували присутним заслуги і працю ювилятів як на релігійним так на національнім полі.

Від парафіяльного комітету п. Чорномаз і п. Замора від провінціональної Екзекутиви ЛУКЖ, п. голова Краве, від місцевого відділу голова п. Залуцька, від Союзу Брацтв п. Бак і п. Др. Залуцький, від видавництва "Наша Мета" і від Католицької Акції п. Е. Клосевич.

Від сельчанів п. А. Возняк, п. Л. Хома свагер ювилятів. п. М. Загребельний від родини, п. А. Хома з Сенкеширин від сельчанів. Всі вони щиро, сердечно бажали ювилятам дочекати золотого ювилею, кріпкого здоровля і доброго поводження. і вручили ювилятам від всіх присутних друзів-приятелів, сельчан і родини дарунок холодільник (рефреджірейтор). При кінці панство Загребельні сердечно і щиро подякували за так великий і гарний дарунок, котрий буде завше нагадувати той день 24 червня і всіх друзів, приятелів, знакомих, сельчан і родину. Ювиляти немали слів подяки. Всім присутнім прирікли що будуть дальше працювати на честь і славу Господу Богу, для добра нашого бідного поневоленого українського народу. До збірки на пресовий фонд завізвав брат ювилятів і зібрано 66.00, що розділено на українську пресу: 20.00 на Нашу Мету, 10.00 на Голос Спасителя, 10.00 на Світло, 10.00 на Новий Шлях, 10.00 на Гомін України, 6.00 на рекорди радійо висильні п. В. Шорвана.

Слід згадати, що дружба п. А. Петришин, котрий був тому 25 літ ювилятам за дружбу, і тепер прибув з Америки. також пані М. Слободян була дружкою перше і тепер.

Ініціяторами були п. М. Загребельний. П. Годований, п. Т. Ваврів, п. Залушка і п. Слободян.

М. Загребельний.

Голос Спасителя Р.22. ч. 9. Вересень 1950

Чесний Хрест

о. П. Ч.

ЦІСАРЕВА ОЛЕНА, мати Константина Великого, в старшому вже віці відбула 326 р. прощу до Єрусалиму, щоб подякувати Господу Богу за ласки для її сина і внуків та віддати честь тим місцям в Палестині, які Христос освятив Своєю присутністю.

Дуже сумувала вона, що невідомо було, де закопано в землю правдивий хрест. Випитувала найстарших християн і поган. Ніхто не міг вказати місця певно й докладно. Але всі твердили, що треба його шукати на горі Голготі. Цісар Адріян, ненавидячи християнську віру, збудував на цій горі святиню Юпітера і Венери. По наверненні Константина ті святині збурено. Олена казала мешканцям Єрусалиму і воякам спрятати румовища й уважливо розкопувати землю.

Тепер у тому місці, де побожна цісарева казала розкопувати землю і сама вистоювала цілими годинами коло робітників і молилася, находиться велика каплиця св. Олени з копулою, а 12 ступенів нижче направо ведуть нас до каплиці Віднайдення св. Хреста. Викопано властиво три хрести і недалеко від них напис, який Пилат казав прибити до хреста Ісуса.

Св. Макарій, тодішній єпископ Єрусалиму, молився гаряче до Бога за ласку просвітлення, щоб пізнати, котрий хрест

правдивий. Наказав він занести всі три хрести до дому одної тяжко хворої жінки, та сказав їй при відчитуванні молитов діткнутися кожного з тих хрестів. За діткненням двох перших хрестів не зазнала вона ніякої полегші. Та за діткненням третього хреста вже майже вмираюча жінка відчинила очі, почулася вповні здорова і ходила по місті, дякуючи Богу за ласку уздоровлення.

Друга проба відбулася перед цілим населенням Єрусалиму. Діткнено тим хрестом померлого і він відразу ожив. Коли зняли з нього простирала, в які був завитий, піднісся і ходив серед великого здивування населення.

Опісля хрест розділено. Одну частину переслала цісарева своєму синові Константинові до Царгороду, який її поділив і половину задержав у себе, а другу половину переслав до Риму Папі Сильвестрові. Більшу частину хреста наказала св. Олена оправити в срібло і зберігати в церкві збудованій в тій цілі. Ту церкву названо "Царською Церквою Хреста"; називають її також церквою Господнього Гробу і Воскресення, тому, що в її широкому просторі є не лише місце, де розпято Христа, але також місце гробу, де похоронено Його Тіло.

Коло 300 літ опісля (в 614 чи 615 році) за грецького цісаря Геракля ввійшли перси зо своїм королем Хезроесом до Палестини, здобули Єрусалим, забрали до неволі тисячі християн, тодішнього патріярха Захарія та св. хрест, який патріярх успів сховати до скрині і забезпечати її печаттю. Та по чотирнадцятьох літах вдалося цісареві Гераклеві перемогти персів і при укладанні миру звернули перси разом з полоненими, які ще жили, і св. хрест.

Патріярх Захарій, знайшовшися також на волі, оглянув скриню і на превелике диво спостеріг ненарушену печать, яку приклав перед чотирнадцяти літами. Значить, що ворог не відчиняв скрині. Сам цісар Геракль хотів віднести Господній хрест урочисто-процесійно на давне місце. Зняв корону разом з цісарською, пурпуровою одіжжю і всіма відзнаками монархійної влади, а надів звичайну паломничу одіж і босо та з великою покорою ніс хрест на Голготу до Царської Церкви Хреста. Там віддав хрест патріярхові, який по урочистій богослужбі замкнув його до скрині призначеної на ту ціль.

Памятку того дня святкуємо урочисто під назвою "Воздвиження Чесного Хреста" дня 14 (27) вересня, а віднайдення хреста—дня 3 (16) травня.

ЧОГО Ж НАВЧАЄ НАС СВ. ХРЕСТ?

Всякі єретики та біблійники погорджують Господнім хрестом, прозивають його шибеницею та докоряють побожним християнам, що люблять його та при всякій нагоді побожно послуговуються ним.

Христова Церква завжди вживає хреста при всіляких богослужбах і благословеннях.—Хрест прикрашує християнські інституції, школи, захоронки, шпиталі. —Християнські родини ставляють його по своїх домах як запоруку Божого благословення.—Побожні душі любляче носять його безперестанку на грудях.

Чому ж християни так гаряче люблять святий Хрест?

1.—Хрест це запорука нашого вічного спасіння.—Хрестом християни перемагають диявола та його спокуси, бо диявол лякається того знамена, яким Спаситель відкупив людство та погромив пекельні сили.

II.—Хрест це школа християнської мудрости.—Він навчає людей про вартість людської душі, за яку Божий Син не вагався скласти життя.—Він мусить умертвляти пристрасті та гамувати безладні пристрасті, бо життя християн повинно бути вірною відбиткою Розпятого Спасителя.—Хрест виявляє злобу гріха та Божу справедливість, що домагалася такого страшного надолуження як смерть на хресті за прощення людських провин і беззаконня.

III.—Хрест це школа християнської любови до Бога та ближнього.—Хто б не любив Бога та своїх братів у Христі, коли Син Божий бере хрест на свої святі плечі та дає розпясти себе на ньому з любови до Бога, свого Вітця, та братів своїх, що їх обмиває з гріхів у власній крові, вмираючи за них на Голгофті?

IV.—Хрест—потіха та розрада в горю й терпіннях. — Чи може турбуватися досвідами життєвими, знеохочуватися болями, скаржитися на хвороби, хто уважно вдивляється в хрест і Розпятого на нім Спасителя?—Христос Божий Син мучиться та вмирає за людей.—Чи ж люди, Божі сотворіння, мали б відвагу скаржитися, коли Христос посилає їм крихітку терпінь, щоб вони могли участвувати в Його гірких Страстях? —Оттому розумні християни радо приймають усе з Божих рук так добро, як і зло, страждання та горя.

Пр. о. Козет відвідав одну тяжко хвору жінку, що від довгих літ дуже мучилася.—Поглянувши на її муки та болі, здивований священик промовив: "Пані, ви мусите почуватися дуже нещаслива посеред цих невинних болів!"

"Отче," відказала спокійно хвора жінка, "ви сильно помиляєтеся.—Я зовсім не почуваюся нещаслива."—при цих словах зняла зо шиї хрестик і промовила: "В кожнім новім горю я любляче цілую цей хрестик. Він уділяє мині силу та відвагу спокійно та любляче коритися Божій волі з любови до Ісуса, що помер за мене на хресті!—Чи могла б я почуватися нещаслива та скаржитися на свої страждання, коли мій Спаситель стільки настраждався за мене?"

Сльози станули в очах священика, що простягнувши руку, поблагословив хвору жінку та промовив: "Якщо б усі християни вміли так любляче та з такою живою вірою вдивлятися в святий хрест, так ніхто не скаржися б на життєві хрести, ба й благав би Господа посилати йому терпіння, бо вони наближають і уподібняють нас до Розпятого Спасителя.

Який невдячний і нерозумний той християнин, що не любить хреста та Розпятого на хресті Спасителя!—Он як Св. Павло висловлюється про таких оспалих і незрячних християн: *"Коли хто не любить Господа нашого Ісуса Христа,* який був мужем болів і страждань, *нехай буде проклятий, маран-а(а!* (I Кор. 16, 22).

о. П. Олексів

МОЛИТВА

Бувало весною,
Тихою ходою
До Тебе, Царице небес, я спішив.
За батька, за неньку
Слав мольбу щиреньку,
Для них в Тебе ласки, помочі просив.

Ти, моя надіє,
Солодка Маріє,
Завжди слухала молитви мої,
Давала пораду,
Потіхи розраду,
Коли лиш до Тебе зняв очі свої.

І тепер, Зорице,
Пречиста Дівице,
Знову шлю до Тебе гарячі мольби:
Хорони Вкраїну
В цю страшну годину,
Своїм омофором покрий, обгорни.
Бо тяженьке горе
Терплять там за морем,
І голод і холод став гостем в хатах,
І марева смерти
Щоб Вкраїну стерти,
Там сироти плачуть по своїх батьках.

Благаю, Маріє,
Єдина надіє,
Поглянь вселаскавим оком Ти на них,
Поліпши їх долю,
Дай свободу-волю,
Вчини, щоб той плач їх уже раз затих.

ФАТИМА

о. А. К.

ДНЯ 5 жовтня 1910 р. вибухла в Португалії революція. Молодий король Емануїл мусів утікати з усією королівською родиною. Новими панами країни стали безвірки. Про їх прагнення говорив виразно автор закону відлучення Церкви від держави на загальних зборах безвірків у Лісбоні 26 травня 1911 року. "Цим законом виключить Португалія вповні протягом двох ґенерацій католицизм, що є головною причиною теперішнього жалюгідного стану держави." Такий принцип визначив також діяння нової влади. Все, що католицьке і релігійне, буде здавлене і значною мірою знищене. Католицькі установи поліквідовано, навчання релігії у школах заборонено, багато церков замкнено, майже всі церковні добра сконфісковано, більшість єпископів мусіли залишити країну. Вслід за тим прийшло здивачіння обичаїв, господарський упадок держави, завершений фінансовою руїною та щораз численніша еміґрація. Це були, як сказав Св. Отець у своїй радієвій промові 31 жовтня 1942 р. може найтяжчі часи, які зазнала Португалія: "У трагічну годину тьми і заколоту, коли португальський державний корабель збочив зо шляху своєї славної традиції і наче загублений у розшалому протихристиянському й протинаціональному ґураґані, здавалося, безнадійно прямує до неминучого розбиття,—в ту хвилину виступило небо з поміччю. Із темряви заясніло світло, із хаосу виплив порядок, ґураґан замінила морська тиша і Португалія могла нав'язати до щасливої минувшини... Слава високозаслуженим, що в таких великих ділах були знаряддям Божого провидіння! Але перша слава, хвала і подяка належиться Пречистій Діві Марії, Цариці і Матері Марійського краю.—Воістину мусимо признати, що Мати Божа ущедрила Вас незвичайними привілеями."

"Ці незвичайні привілеї" вийшли з одного далекого, до того часу зовсім незнаного села Португалії, з Фатими. Докази, про які далі буде мова, спираються на автентичній праці про Фатиму П. Л. Ґанцаґи да Донсека С.Й., професора при папському

біблійнім інституті в Римі: "Ле Меравіґле" (Фатимські чуда), Рим, 6 видання, 1943 року.

Фатима лежить між Лісбоною і Койброю в дієцезії Лейрія на горбоватій височині. Небагато і ще до того погані дороги лучать височину з низиною. Найближча залізнична зупинка віддалена 16 км. Так лежала Фатима незнана у своїй тихій самітності. Жителі, здебільша незаможні хлібороби, провадять дуже примітивне та роботяще життя. Сухий кам'янистий ґрунт мало врожайний. Люди плекають поруч малих нивок із пшеницею та кукурудзою, передовсім сади і вівці. Тому, що люди живуть тут самітно, зрідка стикаючись зо світом, нелегко було завважити ту атмосферу безвір'я, що була поширилась по цілому краю. Неділя була у всіх присвячена Богу, а вервиця в кожній родині у великім пошанівку.

Тут проживало троє дітей, яких Мати Божа вибрала на своїх малих апостолів: Лукія дон Сантос мала тоді 10 літ, її небіж Франц Марто 9 літ і його сестричка Гіяцинта—7 літ. Цих троє дітей були правдиві діти своєї невеликої батьківщини, здорові тілом і душею незіпсуті з надзвичайно розвиненим нахилом до всього релігійного, хоч не вміли ні читати ні писати. Кожного дня виганяли вони свою маленьку чередю овець на поблизькі горби.

Поява Ангола

Появи Матері Божої були попереджені появами ангола, про які повідомив уперше в самі роковини появи 13 травня 1942 р. кардинал Черейера з Лісбони на основі зізнання Лукії: "Одного дня на весні 1916 року шукало троє пастушків сховку перед дощем підчас бурі. Вони сховались у печеру на схилі гори Кабеко, де вони спершу відмовили вервицю, а потому забавлялись. Сильний подув вітру примусив їх виглянути і вони побачили понад оливними деревами ясну людську постать, що зближалася до них. Вона була ясна як сніг, на якому блищить сонце, і прозора мов криштал.

Як постать наблизилась, розпізнали вони риси може 15-літнього юнака надлюдської краси. Він підійшов до дітей і заговорив до них приязно: "Не бійтесь! Я ангол миру. Моліться зо мною!" Він клякнув, схилився так, що аж чоло діткнулося землі і повторив три рази: "Мій Боже, я вірю в Тебе, молюся до Тебе, уповаю на Тебе, я люблю Тебе. Я прошу прощення для тих, що не вірять, не моляться до Тебе і Тебе не люблять."

Тоді встав він і додав: "Моліться так! Найсвятіші Серця Ісуса і Марії будуть зворушені голосом вашої молитви." Ангол зник. Його слова вбились глибоко в дитячу душу так, що діти

їх ніколи не забули. З цього часу клякали вони часто і відмовляли молитву, поки не втомилися.

Одного гарячого дня в липні, або серпні з'явилась опівдні ця таємнича постать другий раз. Діти забавлялись якраз у Лукії в городі. Несподівано з'явився ангол біля них і сказав: "Що ви робите? Моліться, моліться багато! Найсвятіші Серця Ісуса і Марії хочуть через Вас показати своє велике милосердя. Жертвуйте невпинно Ісусові молитви і жертви як покуту за так багато гріхів, що його ображають, і за навернення грішників. Робіть це! Так спровадите мир на вашу батьківщину. Я є її ангол-хоронитель. Передовсім прийміть і зносіть покірно терпіння, що їх Ісус хоче вам зіслати."

За два або три місяці були діти знов у тій малій печері, відмовляли вервицю і повторяли молитву ангола. Нагло обгорнуло їх чудесне світло і вони побачили знов ангола, що стояв перед ними. Тепер тримав він у руці чашу і над нею агнця, з якого спливали краплини крови в чашу. Ангол зависив чашу і агнця в повітрі, клякнув поруч дітей і звелів їм повторити три рази таку молитву:

"Через надзвичайні заслуги Найсвятішого Серця Ісуса і просьби Непорочного Серця Марії, благаю навернення для бідних грішників. Амінь!"

Найсвятійша Трійце, Отче, Сине й Духу Святий, я молю Тебе у найглибшій покорі і жертвую Тобі найдорожче Тіло, Кров, Душу і Божество нашого Ісуса Христа, що перебуває у всіх кивотах світу, як покуту за гріхи, що його ображають."

Тоді встав ангол, взяв Найсвятіші Дари і подав Лукії, подав чашу Францові і Гіяцинті та сказав: "Прийміть Тіло і Кров Христа так страшно зневаженого невдячними людьми. Спокутуйте їх гріхи і потіште Вашого Бога!"

Він клякнув знов, повторив ще три рази цю молитву і зник. Але діти відмовлями навколішках молитву ангола аж доки не смерклося.

Поява Матери Божої

13 травня 1917 року була якраз неділя. Троє дітей пасли свої маленькі череди овець на Кова де Ірія (долина Ірії) у віддалі приблизно двох кілометрів від Фатими. Цей яр довгий на 500 метрів покритий малими, карловатими дубками. Коли в обідню пору задзвонили дзвони у Фатимі, відмовляли діти по-домашньому звичаю вервицю. Потім почали будувати дімок із камінів. Нагло це місце прошив сліпучий промінь. Діти оглянулися здивовано довкруги. Повітря було спокійне, а небо безхмаре. Але діти боялись, що за шпилями гір встає буря, і

погнали свою череду вдолину. Та знов заясніла блискавка і нараз діти стали непорушно мов вкопані. Перед собою, у віддалі кількох кроків, на малім дубку, на висоті одного метра, побачили жінку надзвичайної краси. Перестрашені діти хотіли втікати, але "пані" (так назвала її Лукія) незвичайно лагідно промовила: "Не біймесь, я не зроблю вам нічого злого." Без страху зблизились діти до дерева й оглядали з'яву. Прекрасна пані могла мати 18 років. Вона не була подібна до жодного образу Матері Божої або Святих, що їх діти знали. Обличчя з незвичайно правильними і милими рисами сіяло мов сонце. "Воно було спокійне, з легкою тінню смутку. Із зложених на грудях рук звисала коштовна вервиця зо срібно-білих перлів, закінчена хрестом. Непорочно біла сукня спливала аж до стіп. На шиї мала вона золотий шнур з двома золотими. Гаптований золотом плащ покривав голову й усю постать. Вся постать сяла промінням і була окружена таким блиском, що світив ясніше від сонця." (Єпископ з Лейрії). Коли потім просили Лукію описати обличчя, вона не могла нічого сказати, як: "Світло! Це було світло, світло, світло!" Двадцять літ пізніше, побачивши образ нашої любої Пані з Фатими, що їй найподобався, писала до Єпископа з Лейрії: "Я думаю, якщо б я вміла малювати—хоч це неможливо—її не можна людськими словами малювати—намалювала б я сукню цілком невибагливу і білу, наскільки це можливе, та плащ, що спадає з голови аж до стіп. І тому, що я не могла б намалювати цього світла і краси, залишила б я всі прикраси за винятком золотого обрамування плаща. Ці дорогоцінності блищали в світлі як сонняшне проміння. Це порівнання лишається далеко поза дійсністю, одначе я не знаю, як би це можна було краще описати."

Пані дивилась на дітей. Лукії прийшло на думку, чи це не Пречиста Діва Марія. Але вона не зважилась цьому вірити, всетаки набрала врешті відваги й запитала: "Звідки Ти приходиш, достойна Пані (Сеннюра)?" Пані: "Приходжу з неба." Лукія: "Для чого приходиш сюди?" Пані: "Приходжу просити вас, щоб ви навідувались сюди шість разів підряд 13-го числа кожного місяця. У жовтні скажу вам, хто я і чого від вас бажаю." Лукія: "Ти приходиш з неба? Чи я також піду до неба?" "Так."— "Гіяцинта також?" Пані: "Також." "І Франц?" Тоді подивилась гарна Пані з виразом материнської доброти на хлопця і сказала: "Він також, але від мусить ще перед тим відмовити багато вервиць."

Все інше, що Пані сказала дітям, вони задержали в суворій

таємниці. Так було і з більшою частиною того, що їм сказала в появах Божа Мати. На бажання єпископа з Лейрії списала Лукія пізніше у манастирі все, що їй сказала з'ява. Із першої появи розказала вона у 1939 році таке:

"Пані запитала нас: "Чи хочете віддатись Богові, принести жертву і приняти добровільно всі терпіння, що Він вам зішле, як покуту за гріхи, які ображають Божий Маєстат? Чи хочете терпіти за навернення грішників, щоб направити образу Бога і зневаги, що їх завдають Непорочному Серцю Марії?" Лукія відповіла вірно: "Так, ми того хочемо!" На це додала з'ява з солодкою усміщкою: "Ви муситимете багато терпіти, але Божа ласка буде з вами і все вас піддержуватиме." При тім з'ява розвела руки, які дотепер тримала зложені, і цей рух розілляв на дітей таємне світло, яке проникнуло їх за словами Лукії, аж до глибини душі. Діти стали навколішки і відмовляли з усією щирістю молитву ангола: "Найсвятіша Трійце..." З'ява звеліла дітям відмовляти з увагою вервицю, щоб випросити для світу мир. Тоді відплила вона, не порушуючи ногами у східньому напрямі.

Діти опритомнівши, поділились взаємними враженнями. Всі троє бачили з'яву. Але вона говорила лише з Лукією. Гіяцинта чула її слова, Франц ні. Так було і при дальших появах. Пані говорила тільки з Лукією, що вже була одержала перше Св. Причастя. Гіяцинта чула, що вона говорить, але не розмовляла ніколи з Панею в ярі, ані Пані з нею. Франц бачив лише з'яву, але не чув нічого. Лукія мусіла йому на доручення Пані передати, що вона говорить. Розмова з гарною Панею тривала коло десяти хвилин. По першому враженню діти мовчали цілковито сполошені тим, що бачили. Лише жвава Гіяцинта говорили час-до-часу: "Яка гарна Пані!" "Яка гарна Пані!" При цьому складала вона руки і вся сіяла щастям.

Вдома не хотів дітям ніхто вірити. Люди запевнювали батьків, що це лише чванькуватість і видумка дітей. Так почалась зараз терпіння дітей, особливо Лукії. "Брехунка наша, нова Бернадетта..." Дорослі люди говорили: "Її варто б провчити..." Мати Лукії, чесна, боязлива жінка, була цим дуже схвильована. Вона хотіла вибити це вже з голови дитини всілякими способами, погрозами, а навіть биттям. Лукія мусіла багато перетерпіти також від своїх старших сестер. Однак вона твердо держалась при тому, що сказала, і жертвувала все за навернення грішників, як Пані цього від неї вимагала.

Гігант Святости

(БЛАЖЕННИЙ ДОМІНІК САВІЙО)

І. Ш.

ДНЯ 5 березня 1950 року при небуденнім здвизі старших і молоді в базиліці св. Петра в Римі Св. Отець, Папа Пій XII признав культ блаженних молоденькому, бо тільки 15-літньому юнакові, Домінікові Мудрому (Доменіко Савійо) явище небуденне і великого значення передусім для молоді споміж якої вийшов блаженний Домінік. Беатифікація молодого юнака замітна тим, що вона рідкістю в історії католицької Церкви, бо досі беатифіковано і канонізовано лиш старших віком християн, які були мучениками за віру або відзначалися геройськими чеснотами. І саме бл. Домінік, як показують усі беатифікаційні процеси, мав ті християнські чесноти в геройськім степені.

Бл. Домінік Савійо

Народився малий Святець 2 квітня 1842 р. в маленькому гірському селі біля Турина в північній Італії. Батько його був ковалем, а мати сільською швачкою. Був він другим із десяти дітей у своїх батьків. При хрещенні хлопя одержало два імені: Домінік і Йосиф, при чому й прізвище *Мудрий* неначе потверджує руку Божого Провидіння —вибрання над ним вже від самої колиски...

Вже як чотиролітня дитина Домінік знав усі молитви і відмовляв їх пильно щодня, рано і ввечері, перед і по їді, до чого заохочував не лиш родину, але й чужих. Якось один гість в родині Домініка взявся до їди, не помолившись вперед, хлопець відійшов сумний від стола, пояснюючи опісля причину свойого поступку тим, що не може сидіти при столі зо звіриною.

Перше Святе Причастя.

Ще дитиною Домінік ввесь час мріяв і горів бажанням приняти Святе Причастя, чого він попросив Пароха, маючи 7 років. Священик однак не хотів заспокоїти його прохання, бо по звичаю, що тоді панував у Церкві, перша стріча дітей з Євхаристійним Ісусом відбувалася щойно в дванадцятому році життя. Але Домінік не давав за виграну. Він вивчив напамять усі молитви і знову домагався Св. Причастя. Знаючи святість цього анголика-дитини і порадившись своїх настоятелів, священик вже більше не ставив йому перешкод і радо уможливив йому стрічу з Ісусом у Пресв. Тайні Євхаристії, яка відбулася 8 квітня 1849 р.

По Святім Причасті Домінік записав собі чотири постанови, які свідчать про його духову зрілість і велику святість, та які він здійснював по-геройськи впродовж свойого короткого життя. —Ось вони: 1. "Буду сповідатися дуже часто і буду принимати Св. Причастя коли тільки сповідник мені на це дозволить. 2. Хочу освятити святочні дні. 3. Моїми друзями будуть Ісус і Марія. 4. Радіше вмерти ніж згрішити."

І саме бл. Домінікові і тій його першій постанові ми повинні завдячувати, що Папа Пій X, який дуже любив Домініка, видав 1910 р. декрет, яким дозволив уділяти Св. Причастя дітям, що покінчили 7 років життя і можуть відрізнити звичайний хліб від Євхаристийного. Це перше Св. Причастя малого святця набрало, як бачимо, світового значення за що всі католицькі діти і батьки повинні бути вдячні бл. Домінікові та наслідувати його приклад у гарячім і ревнім почитанні Ісуса у Пресв. Тайні Євхаристії.

Любов до Марії і чистоти.

Неменше як Євхар. Ісуса малий Домінік любив і почитав Преч. Діву Марію. Про це свідчить третя точка його постанов, а передусім факт, що він враз зо своїм учителем св. Іваном Боско був основником "Товариства Непорочної" в Турині 1856 р. Бл. Домінік був рівнож одним із перших почитателів Непорочного Серця Марії, почитання якого теперішній Св. Отець Папа Пій XII всім гарячо поручає і яке поширюється щораз то більше передовсім серед молоді.

Свою набожність до Марії Домінік спрямовував до чесноти чистоти, яку сам називав "скормністю." Він всюди поводився „скромно", тобто чисто і служив прикладом не лиш у роди-

мі, але й сусідам і товаришам. Щоб вповні опанувати свої змисли він умертвляв своє ніжне, юнацьке тіло нераз аж до пересади. Отак клав собі до ліжка гостре каміння та дерево, носив волосінницю, в зимі спав без достаточних покривал, роздирав собі рани на руках. Ось один з прикладів його чистотинепорочности і дбання щодо неї навіть у других: Раз, один зо шкільних товаришів Домініка приніс часопис з сороміцькими образами і показав його іншим товаришам, при чому всі з цікавістю кинулись його оглядати. Надійшов Домінік, і побачивши ґазету, вирвав її з рук товариша і подер на кусні. Коли всі обурені кинулися на нього, закликав: "Горе нам! Господь дав нам очі, щоб ми подивляли ними речі Богом сотворені, а ви послуговуєтеся ними оглядаючи ті пехлюйства, що їх винайшли злі люди на погибель вашої душі."

—Ми, відповів один,— оглядали ці постаті оттак для жарту, щоб посміятися з них.

—Оттак для жарту,—повторив сумно Домінік,—а тимчасом ви приготовляєтеся в дорогу до пекла, жартуючи.

—Алеж ми не бачимо в тих образках ніякого зла,—додав другий.

—Це ще гірше. Не бачити великого зла оглятаючи такі неприличності це ознака, що ваші очі вже привикли оглядати подібні речі, але ці привички не виправдують вас від зла, а радше роблять вас більше винуватими.—

Після цього вже ніхто більше не відважився оглядати подібні речі в присутності Домініка...

Чистити черевики та одежу товаришів, подавати хворим найнижчі послуги, замітати і робити інші подібні роботи, було для нього улюбленим заняттям, пише св. Іван Боско у своїх споминах про Домініка. "Кожний хай зробить те, що може, звичайно говорив він. Я нездібний робити великі речі, але те, що можу, хочу робити на більшу славу Божу. Надіюся, що Він у своїй безмежній доброті прийме ці мої скромні жертви. Тут бачимо мудру практику контролі і дисципліни змисловости, без яких годі говорити про чистоту. Цього якраз потребує особливо теперішня молодь. Бо робити, як це роблять другі, це дуже легко. Треба однак іти проти струї і робити тільки противно ніж роблять молоді розпусні і легкі, що стараються задоволити усі свої змисли і насолоджуватися кожною річчю, що їх окружає.

В школі св. Івана Боска.

Правдиве життя святця почав Домінік 1854 р. ставши учнем великого учителя молоді, опісля святого 1933 р., Івана Боска, що саме тоді клав підвалини великого Чину виховників молоді, оо. Салезіянів, який сьогодні начислює 15,449 членів. В школі Домінік був усюди першим, так, що через його успіхи пропущено його з другої безпосереднно до четвертої кляси гімназії. Мав живу фантазію та гостру здібність опанувати ситуації, а особливо був переконаний, що хто служить Господеві, не повинен сумувати, бо це видалоб підозріння, що Бог строгий і вимагаючий у своїх домаганнях до людей. Тому Домінікове правило і доровговказ були: "Служити Богові в радості!"

За цю його діточу невинність і любов Господь обдаровував малого святця своїми ласками. Коли часом його бракувало вдома, чи в школі, Дон Боско ішов шукати його в церкві. Там часто знаходив він самого святця в захопленні перед кивотом.

Харитативна та апостольська діяльність бл. Домініка.

В несенні помочі ближнім Домінік не був останній. Підчас епідемії в Турині він усюди помагав учителеві, Дон Боскові, і не зважаючи на своє слабосильне здоровля, вишукував безпомічних хворих і приводив до них священика, щоб уділяв їм Св. Тайни, несучи так найкращу прислугу вмираючим...

У відношенні до товаришів був поправним під кожним оглядом, стараючись кожному помогти, а коли грозила комусь якась небезпека на тілі чи душі, він всюди був перший, щоб нести їм поміч і захороняти їх від злого... Своєю діяльністю, поведенням і любовю Домінік здобував собі серця всіх, передусім товаришів, щоб привести їх опісля до Спасителя. Він нераз жертвувався, ішов на забаву з іншими, щоб вони пішли опісля за це...висповідатися.

Одним з найкращих прикладів його святости це безсумніву оборона Прославленого імени Господа Бога перед хулою і зневагою, в якім може кожна дитина його наслідувати, замикаючи своїм словом або ручкою уста батька, що хулить, а навіть і посторонніх осіб, як це робив Домінік. Коли не раз на вулицях міста приходилось йому чути страшні, богохульні слова, що справляли йому великий біль душі й навіть тіла, він схиляв голову і шептав побожно "Слава Ісусу Христу."

Одного разу, вертаючись зо школи почув Домінік, як якийсь посторонній старший чоловік висказував страшне богохульство. Домінік, слухаючи його, затрясся цілим тілом, прославив Бога в серці, і потім підійшовши до незнайомого, і нахилившись йому до вуха, попросив, щоб цей більше не хулив Бога. Другим разом вчувши, як один з його товаришів при сварці з іншим невідповідно вимовив імя Спасителя, він взяв його за руку, і завівши перед престіл у недалекій церковці,

просив, щоб проступник перепросив Ісуса, помігши йому збудити акт жалю...

Не можна поминути мовчанкою також апостольську діяльність, якою відзначався бл. Домінік. Він не тільки щоденно молився за поширення Царства Божого на землі, але й сам по власних силах старався його поширити. Він поучав молодших товаришів і братів у катехизмових правдах, викладав їм катехизм, читав і розповідав життя Святих і загрівав усіх наслідувати їх, роблячи все те, щоб позискати душі для Христа.

Що Домінік був справжній Святець, свідчать не тільки вище згадані приклади, але також його часті, щотижневі сповіді та часте, зчасом навіть щоденне прийняття Євхаристийного Ісуса та передовсім його беззастережений послух і довіря до свого духовного провідника, Дон Боско. Цей останній пізнав до глибини цю Богом вибрану душу і саме йому треба завдячувати вивищення Домініка на престоли святости...

Коли питалися Домініка, чому він нераз лишав товариство і йшов на самоту, він відповідав: "Я часто попадаю в якесь розгублення і мені здається деколи, що рай відчиняється мені над головою." І справді, небо незадовго відчинилося, щоб узяти у свої хори малого Домініка. В березні 1857 р. він зазворів. Лікар ствердив запалення легенів, положив малого до ліжка і, забираючись лічити хвобору, додав: "Подякуймо Божому Провидінню, що все в добрім стані хвороба переможена і треба лиш поволі та уважно виздоровлятися."

"Свят переможений,—усміхаючись сказав Домінік,—а мені лишається тільки явитися на Божий суд."

Він попросив і прийняв негайно Святі Тайни, коли батько на його просьбу вголос перечитував понад 30 разів молитви за щасливу смерть. Домінік промовив: "Що за гарні речі я бачу," та усміхнувшись, скінчив своє святе життя 9 березня 1857 р., проживши 15 літ. Які гарні речі бачив Домінік в годині смерти, свідчить сон св. Ів. Боско 8. XII. 1858 р. в якім він бачив Домініка у небесній славі...

Цей прегарний приклад діточої, але заразом геройської святости потягнув і потягає за собою тисячі молодих юнаків і юначок Католицької Акції в різних краях світу.

Нехайже бл. Домінік послужить прикладом і нашим українським юнакам, як служити Богові, бути корисним родичам і Батьківщині, щоб колись заясніти в небесній славі разом із бл. Домініком, а що більше тут на землі на престолах Христової Церкви.

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА В КАНАДІ

о. СТЕПАН СЕМЧУК

ВСТУП.—Від перших початків поселення нашого народу в Канаді всю долю і недолю наших людий ділила з ними спільно і нероздільно наша Церква. Тому також всі успіхи нашого народу невідклично злучені з працею нашої Церкви так само, як всі напасти на розбиття і обезславлення нашого загалу в першій мірі вдаряли в Церкву. Першою організаторкою наших людий в новій, свобідній і вдячній Канаді була наша Церква і наше священство, це незаперечний факт, якому ілюстрацією послужать дальші дані цеї статті.

Преосв. Н. Будка

Початки.—Ріжні були причини, чому українці католики приїзджали до Канади, почавши від 1891 року, коли то приїхав патріярх і піонір всіх наших поселенців з Небилова, повіт Калуш—Василь Ілиняк, який поселився в Чипмен, Альта., і досі там живе серед належної і заслуженої пошани, яку віддало йому правительство Канади, наділяючи золотою медалею в 50-ліття нашого поселення і пошани всіх українців в домінії.

Вже пять літ потім, ще на зарінках нашого поселення, коли доводилося жити в землянках, ходити сотки миль індійськими стежками серед пралісів, багон, морозів і часто голоду, приїзджає до Канади перший наш священик з Америки, о. Нестор Дмитрів, щоби заспокоїти душевні потреби вірних. Рік потім в 1897 будують першу нашу церкву в Стар, Альта., і починається рівночасно з поселенням організація віруючих громад при своїх цвинтарах і церковцях. Всі церковці на початках були ставлені принагідно з рубанців, однак були настільки сильні, що ані агітація православних батюшок, надсиланих і спомаганих в цім ділі через царську місію, ані послідовна агітація протестантів, а далі соціялістів радикального галицького покрою, що перейшов в нинішний большевизм на канадійськім ґрунті, не змогли всі вони разом захитати, підірвати і знищити віру нашого народу в тих деревляних, рубанцевих церквах.

Цілих 25 літ першого нашого поселення в Канаді це борба за хліб насущний з дня на день, за кожну скибу новозораної землі, за кожний шмат вирубаного ліса, витягнений камінь, прорубану дорогу, забагачене багно—за життя для себе і родини, а при цім чимраз більше настирливо виринає щоденна борба за душу народу, якою то боротьбою позначилося дальше 25-ліття нашого поселення. І так як наш нарід світло побідив в першім змаганню за добро матеріяльне і забезпечив себе та грядучі покоління в достатки світові, так само відніс світлу побіду за своє добра моральне, за свою віру і душу. Все і всюди в Канаді наша Церква стоїть на першім фронті змагань.

Вже в 1900 році о. Заклинський мусить зводити борбу з російським православним батюшкою, Корчинським, на Стар. Але серед всіх невзгодин долі, хоч наш священик бідний і без помочі можних світа цього, він однак поширює ще свою працю і основує нову парохію нашу в Гіліярд, Альта. Інший наш священик о. П. Тимкевич основує нашу парохію в С. Майкел, Альта і оплачує перепис землі зо своїх фондів, хоч самий мусить при відїзді скинути плащ і віддати за хари, бо не мав чим заплатити удержання. Це були дійсно героїчні постаті в посвяті і жертвенності для Бога і народу ті перші наші священики піоніри. Вони боролися доброю борбою і витерпіли неодні прикрості від чужих, а навіть від збаламучених своїх.

В 1898 будують в Манітобі перші наші церкви одночасно в Стюартбурн і в Минк Ривер, а в 1901 повстає у Вінипегу перша наша церква, для якої старався і яку зорганізував о. др. Дамаскин Поливка мимо тяжких досвідів зо сторони місцевих поляків. На цім місці будується нині величава катедра ім. св. Володимира і Ольги, що розмірами будови, стилем і уладженням сміло буде свідком нашої віри і культури, як посестра католицьких катедр англійців і французів в столиці Манітоби.

В 1902 році повстає наша перша парохія в Сейнт Джуліен. Нажаль однак тодішні молоді студенти соціялісти, що гуртувалися при саскатунськім університеті і під впливом президента тогож університету др. Томпсона зрозуміли канадійську свободу як чинник до "підтинання крил Церкві," щоб ослабити вплив католицтва та полегшити асиміляцію, як її розуміли протестанти, ці люди почали там борбу проти нашої Церкви в 1918 і слідуючих роках, яка потім перекинулася і розгорілася по цілій Канаді у виді так званої автокефальної соборноправности, а яка то борба сильно збурила пристрасти, привела до численних процесів, що коштували не тільки много гроша, а ще більше народньої любови і сили. Та борба з одної сторони безповоротно розбила українську єдність в Канаді, але з другої скріпила Церкву і віру в серцях добрих людий, бо провела різко границі між вірою та безвірям. Тут треба підчеркнути, що якраз ці провідні люди, що започаткували цю боротьбу в імя канадійської і київської автокефалії, згодом самі ту автокефалію з черги розбили, підготовили грунт для комунізму і самі опинилися нині при боці большевиків. Так негація дістала своє окончене оформлення і відмежування від віруючого загалу.

Перша наша церква на сході Канади повстала у Форт Вилиям

в 1909 році, а в 1910 році приїзджає відвідати наших поселенців сам митрополит, Андрей Шептицький, що обїхав всі важнійші осередки нашого поселення від Монтреалу до Ванкувер, проповідуючи, відправляючи св. Літургію по глиняних, первісних хатках і сповідаючи глибоко поза північ нарід, що на вістку про приїзд митрополита зїзджався з десятьок миль навкруги.

В році 1899 приїзджають перші отці редемптористи в особі о. А. Делярого, що потім поселюється настало в Йорктоні, Саск. В 1904 році збирає кругом себе в монастирі гурток монахів і дає місії по цілій Канаді. При йорктонськім монастирі повстає згодом колегія Братів Хр. Шкіл і дівоча Академія Найсв. Серця Хр. під проводом Сестер Служебниць. Там же при монастирі повстає печатня, де друкується "Голос Спасителя" місячник-місіонар і популярні книжечки для народу. Там від 1933 року видається безперервно досі бюлетень Брацтва Українців Католиків Канади "Будучність Нації," наш перший двотижневик і книгозбірня БУК-а; а також видання Українського Католицького Юнацтва для молоді, щорічні календарі та молитовники. Прегарно розмальована монастирська церква стягає тисячні маси народу на празник Різдва св. Івана Хр. і є матірю всіх інших монастирів отців редемптористів нашого обряду на цім суходілі.

В 1902 році приїзджають перші наші отці валисіяни, з яких імя о. Плятоніда Філяса ЧСВВ остало історичним для розвою того чина в Канаді і Америці через покладення сталих основ побуту в Мондері, Альта. З тої трійки піонірів ще живе о. Созонт Дидик ЧСВВ в Америці і його стараннем треба завдячувати нарівні з тими о. Делярія призначення першого нашого єпископа ординарія в Канаді в особі Преосв. Никити Будки в 1912 році. Однак головним промотором старань і назначення без сумніву є Митрополит Андрей, що по обїзді Канади видав в 1911 році взірцевий меморіял про стан українців в Канаді п.з. Адреса, яку розіслано всім католицьким владикам світа і вручено Апостольській Столиці в Римі. Сам примірник Адреси є нині рідкістю, і вона хоча невелика обемом, однак обіймає всі наші головні потреби в цілості і представляє незавидний стан загалу нашого поселення серед борби за хліб насущний і наступ протестантів та сект на душу народу, підчеркує брак шкіл для молоді і брак своєї преси, а головно одного всецілого проводу. Цій Адресі треба головно завдячувати, що Апостольська Столиця назначила вже в 1912 році першого нашого єпископа ординарія в Канаді і тим дала прецеденс для подібного назначення в Америці і поклала основи під можливість дальшого розросту нашого екзархату, що світло завершився недавно через утворення трьох нових екзархатів з одного первісного. Саме назначення і прибуття нашого першого єпископа ординарія надзвичайно скріпило наш загал в Канаді і хоча прийшлося перенести незвичайні ще напасті, наруги і труднощі, то всі вони повстали і жили тільки як тінь живе сонцем і свідчили хоча й своєю негацією про силу і животість нашої Церкви в Канаді. Можна було ще нападати тоді на живих людий, представників і виразників віри та любови народу, однак ці всі напасті вже

були слабосилі, хоч які заїлі і люті, Церкви як такої вже ними годі було підважити і знищити. А коли в 1929 році прийшов до Винипегу наш другий єпископ ординарій в особі Преосв. Василія Ладики ЧСВВ, то ця борба і ці напасти вже доживали свого кінця. Тепер вся енергія і труд пішли на позитивну розбудову нашого церковного і релігійного життя в Канаді. І починається зпершу повільний, а що далі скорший, глибший і живійший зріст всього нашого життя під кожним оглядом. Отже в першій мірі зріст духовних покликань.

Ще в 1902 році приїзджають до Канади перші наші Сестри Служебниці і стають до помочі віруючих в розбудові релігійного життя. Вони навчають в школах, приватних рідних і прилюдних державних, ведуть лічниці, захоронки і старечі доми, украшають церкви і катехизують молодь. Праця Сестер всебічна і нема ділянки в церковнім життю, в якій вони не брали би позитивної участи. Їм завдячуємо дівочі заведення і сиротинці, що так стали в пригоді по війні.

Загально початки були тверді і суворі, як підсвоння країни та її прерія. Все треба було здобути, нічого не прийшло даром, ані легко. Наші поселенці це хлібороби, що любили землю і такими остали в Канаді. Тому поселення зпочатку обхопило головно прерію, а вже згодом повстає мійський робітничий шар, при ім твориться міщанство і професіоналісти. Від перших початків наше поселення ціхує глибока віра в Бога, працьовитість, ощадність, витривалість, невибагливість і суворість прямо спартанська в життю. Здобули прерію, забрали, засіяли пшеницю, збудували тверді дороги і залізницю, докупились рільничих машин, видерли з нурта землі природні богатства і під крилами церков захистили родини у вірності і любові наші поселенці в Канаді.

Дотеперішній поступ та осяги.

В борбі життя чоловік побіджає лишень силою моральною віри і любови; фізичні засоби тої борби є лишень додатком до моральної сили, без якої ніхто в твердій боротьбі життя не встоїться. Ані одиниця, ані нарід. Вірні, що зберегли свою віру, що громадились і організувались при своїх церквах, вони саме стали основою і опорою всіх організацій українських в Канаді, вони утримують своїм коштом наші заведення, передплачують свою пресу, вчуть своїх дітий рідної мови, жертвують з ріжних, преріжних нагод на народні цілі. Вже тим самим Церква виконала велитенську, творчу працю для поколінь і для Канади.

При церквах переводиться систематично катехизм дітий після кожної відправи, а підчас вакацій ще додатково ведеться рідні школи. Де можливо, такі рідні школи є сталі цілий шкільний рік, як вечірні по містах, або навіть цілоденні, як школа св. о. Николая у Винипегу. Тим чином молоде поколіннь ще далеко до того часу, коли по прилюдних школах стали навчати після шкільних годин української мови, передтим вчилося тої ж мови по своїх парохіях, при своїх церквах. Через рідну молитву і пісню, богослуження і звичаї, молодь остала українською в культурі. Так Церква стала заборолом і остоєю української культури в Канаді не лишень по формі, але ще більше по змісті. В церквах наших збереглися найкращі зразки культурних зразків українського народу через мистецьку будову наших церков, малюнки по іконостасах і взагалі образів, різьбу, і вишиття обрусів і фелонів, спів, молитви, проповіді, а далі при кожній церкві майже є свій нарідній дім злучений та забезпечений на церковний чартер, так що спинює роздроблення і розбивання народу, який факт має знова необчислимі прямо наслідки, коли ходить про дальше життя горожанське, яке виказується змагом демократичних установ Канади при виборах. Тут українські голоси нерозбиті, вони солідарно ідуть на свого кандидата, який заступатиме позитивні традиції нашого народу в розбудові його життя та цеї країни. Там, де сектантам вдалося розбити наш нарід релігійно, наші громади обезсляблені, організації животіють, збірки недописують, при виборах кандидати наші перепадають, слідне пригноблення та відрухове змагання до єдности бодай механічної, коли вже органічна єдність пропаща. Таке відрухове змагання до єдности за всяку ціну, отже силою компромісів на кожнім полі, виявили українці в Канаді при загрозі минулої війни і так повстав КУК, на чолі якого станув наш священик о. др. Василь Кушнір. Так позитивна праця нашої Церкви вможливила в грізну хвилину бодай формально і механічно, але всетаки зібрати загал українців Канади для спільної праці на добро Канади і українського народу взагалі. Наскільки та праця здійснилася, то інша річ. Механічна єдність ніколи не заступить єдности органічної, тої самої віри і надій і любови. Сурогат є все тільки сурогатом і наслідуванням правдивого. Таку органічну і природну єдність нашого народу установила Церква наша в 1932 році через організацію Брацтва Українців Католиків Канади (БУК). В тім році кілька наших вірних в Саскачевані, а іменно Мих. Білинський, хлібороб, і Гр. Дубик, учителі Мих. Гриневич з женою, і Ф. Т. Мамчур, Дм. Байда, купець, і о. Ст. Семчук зорганізували перший зїзд БУК-а в Саскатуні, на якім принято статут і засади, що стали основою всіх наших дальших організацій католицької акції, отже молоді, жіноцтва і старших. А саме: Католицька Релігія, Українська Культура і Канадійська Державність—ті три засади стали фундаментом і виразником всіх наших позитивних стремлінь. На тих самих засадах потім з молодечих відділів БУК-а повстало Українське Католицьке Юнацтво (УКЮ) і Ліга Українських Католицьких Жінок (ЛУКЖ), як окремі організації, що разом з Брацтвом св. о. Николая і Місійним Товариством в році 1946 відбули перший конгрес у Винипегу, вислідом чого було основання Централі Українців Католиків Канади в 350-ліття Берестейської Унії. Якраз тоді, коли Москва злобною перфідією довела до так званого львівського собору, де принято рішення про ліквідацію Унії, ми тут доросли до тих сил, такого скріплення, що удар вимірений в саме серце народу споконвічним ворогом, тут не досягнув, не захитав, не зробив навіть помітного враження. Централя веде працю координації і консолідації

всіх названих наших організацій доміняльного значіння, головно в ділянці культурній і харитативній. Головою Централі від початків остає Василь Вал, її писарем Ів. Новосад, оба по званню учителі.

При БУК повстало наше видавництво Бюлетень, що потім перейшов з місячника у двотижневник. Бюлетень виходить від 1933 року, тепер під назвою "Будучність Нації." Цілий ряд малих обемом, але популярних і дешевих книжечок видав БУК, що занявся культурною організацією молоді через зїзди, пописи, виступи, маніфестації, виклади, концерти, стипендії. В 1935 році повстає перша в Канаді бурса БУК-а ім. о. Маркіяна Шашкевича в Саскатуні, що заступила місце колишньої бурси митрополита Шептицького у Винипегу, яка з ріжних причин не втрималася ще за перших часів, хоч лишила по собі помітний слід серед дорослу нашої інтелігенції. Бурса в Саскатуні видала досі поважне число інтеліґентних провідників нашого народу в Канаді, свідомих та діяльних українців католиків і вона попри удержання для українських студентів дає їм релігійно-народне виховання. В цім вона незаступима нарівні з колегією св. Йосифа в Йорктоні, що під проводом Братів Хр. Шкіл творить покищо одиноку нашу вищу школу для молодців в Канаді. В цій колегії чимало добра зробив Брат Методій, роком Козяк з Альберти. Слідом бурси БУК-а в Саскатуні повстали подібні бурси наші у власних домах мурованих у Винипегу, Торонті і Едмонтоні, так що створено тим чином основи для виховання віруючої молоді. Довгі літа на чолі бурси в Саскатуні трудиться з правдивим успіхом і апостольською ревністю о. П. Криворучка.

Коли ходить про добродійну діяльність, то на першім місці треба поставити Брацтво св. о. Николая, що від 1905 року існує як запомогова організація українців католиків, заложена Н. Гладким і Вол. Карпцем та о. Матеєм Гурою ЧСВВ у Винипегу. Брацтво поширило свої відділи по цілій Канаді і на взір Брацтва повстали потім ріжнородні численні інші запомогові організації при церквах, з яких більшою треба відмітити Союз Укр. Брацтв на сході Канади. Ці організації дають певну запомогу своїм членам на час слабости, а також посмертне родині в случаю смерти члена. Діловодство в них ведеться головно на ідейній основі, часто безплатно і тому вкладки є дуже малі, хоча поміч є видатна. Прямо нема одної нашої церкви в Канаді, де не було би такої запомогові організації. Брацтво св. о. Николая треба уважати патріярхом таких всіх організацій, воно має поважне число членів і гроша.

В 1946 р. при Централі повстала Діецезальна Референтура Іміграції, як добродійна установа, головно ддя помочі скитальцям в Европі, жертвам минулої війни. Все діловодство ведеться виключно на ідейній підставі, безплатно, зате всі фонди, які напливають з жертв вповні відходять на добро скитальців. Тим чином вислано самої живности до грудня 1948 року 1519 пакунків КЕР, сотки пакунків одежі, десятки пакунків ліків, книжок, тисячі листів з порадами, відшуканням кревних і знакомих на запити з усіх кінців світа від українців без огляду на їх

походження і навіть релігію. Так многі православні дістали від материнської руки нашої Церкви видатну поміч в харчах і ліках, одежі і розраді, навіть духовні. Це без всякої зайвої пропаґанди найкраща пропаґанда діяльної любови ближнього і місійна діяльність нашої Церкви. Це є також наша відповідь на всі напади і виступи проти нашої Церкви.

Так як незаступима є праця Централі, що мала вже два свої конґреси підготовані і проведені відданим робітником, о. Ігорем Шпитковським, так само в культурній ділянці є незаступима праця Сестер Служебниць через ведення вечірніх шкіл при парохіях, а далі через ведення дівочих шкіл та інститутів в Мондері, Саскатуні, Йорктоні, сиротинців в Анкестер і Айтуні, старечих домів в Сифтоні і Комарні, шпиталів у Мондері і Вилинґдоні, де культурна праця тісно переходить в добродійну і з нею невідлучно лучиться. Сестри утримують ці заведення часто з прилюдних збірок Христа ради і многі користають з їх посвяти цілком безплатно. Так збережено для нас тисячі сиріт, вихованих цілі покоління дівчат, на службу Церкви і народу. Тої праці так богато і потреби такі великі, що недавно повстало ще одно згромадження Сестер Місіонарок у Ґримсбі, Онт., що має за завдання паралєльну працю.

Наша Церква має монументальні мурованні будинки, стилеві формою і уладженням. Такі церкви як в Мавнтейн Ровд, Ман., Портедж ля Прері, Ман., Кукс Крік, Ман., катедра в Едмонтоні, церква в Давфині, Саскатуні—це головно ідея, праця і труд незаступимого о. П. Ру, чина Облятів, що має ґеніяльний будівничий хист і полишив по собі нестертий слід в будівництві нашої Церкви. Прегарні є також наші церкви в Торонті, св. Йосафата, нова церква св. Кирила і Методія в Ст. Кетеринс, Онт., в далі нова катедра у Винипегу ім. св. Володимира і Ольги, ідея і праця о. др. В. Кушніра. Церква в Йорктоні з малюнками Ст. Меуша.

Загально Церква скріпила так дуже, що Декретом Апостольської Столиці з дня 3 марта 1948 утворено три екзархати для українців католиків Канади, призначаючи одночасно двох нових єпископів ординаріїв, в особах Кир Ніля Саварина ЧСВВ для заходу зо столицею е Едмонтоні і Кир Ізидора Борецького на схід зо столицею в Торонті. У Винипегу Преосв. Кир Василій Вол. Ладика ЧСВВ зістав піднесений до гідности архиепископа і помічником єпископом став Кир Андрей Роборецький. Це є не тільки признанням і оцінкою праці нашого архиепископа взагалі, але всього віруючого загалу Канади.

Цей огляд заслуґує ще на коротку згадку про нашу пресу в цілості. Від початків нашого ординаріяту все істнувала потреба мати свою часопись. Такою були спершу "Канадійський Українець" а від 1929 "Українські Вісти" в Едмонтоні, хоча вони також міняли назви, то зміст і суть остали. Попри це істнує місячник ОО. Василіян в Торонті "Світло," де є печатня, яка видає чимало популярних цікавих книжечок релігійного змісту, а також "Голос Спасителя" в Йорктоні, при монастирі Отців Редемптористів, де є друкарня, і де печатаються популярні кни-

жечки і де тепер започатковано поважне наукове богословське видання "Логос."

Вигляди на будуче.

Коли перше 25-ліття нашого поселення в Канаді перейшло під знаком здобування і забезпеки фізичного істнування народу, друге 25-ліття перейшло під знаком забезпеки духовного буття. В тім напрямі найбільшу боротьбу перейшов і перетерпів Кир Никита Будка через забезпеку церков в інкорпорації.

Теперішній час це час посильної мирної розбудови на всіх ділянках. Елемент непевний, бунтівничий, слабкий вірою відійшов. Остала подавляюча більшість народу скріплена у вірі. Зразком може стати Винипег, Ман., де на 22,578 душ українців міста 19,195 подали себе католиками.

Три екзархати мають свої катедри, монументальні муровані будинки на сотки літ. При них льогічно повстануть нищі і вищі виховні заведення, а далі лічниці і ріжні захисти. Наростає по містах верства інтеліґенції-професіоналістів, краще платна. Люди вибилися з перших клопотів і журби про завтра. Наше міщанство закуповує міські посілості і підприємства так само скоро, як фармері збирають землю в тисячах акрах ріллі. Вони будуть в спроможности жертвувати відповідно до посілостей і розбудувати нове життя відповідно до вимог трьох екзархатів. Впрочім ці екзархати, деякі з них вже дорослі навіть до окремих епископств, і зарисовується в Канаді велична стать Митрополії, що гідно і послідовно переняла б на себе завдання давніх київських і львівських митрополитів, та у рішаючу хвилину дала б помічну руку і помогла встати як фенїксові з попелів, нашим митрополіям в Україні. Перед нами в Канаді вже не тільки співпраця і співжертва, але також співпанування і кермування цілістю справ. Наші люди стали і хочуть в Канаді стати чинником співпануючим, і тому є загальне стремління до вибору своїх послів, яких в Отаві є вже два, а сама Манітоба має шість наших послів.

Статистика.

На 305,929 нашого населення після перепису в 1941 році випадає на поодинокі провінції так: Манітоба 89,762— Саскачеван 59,777— Альберта 71,868— Онтеріо 48,158— Квебек 8,006— Брит. Колюмбія 7,563 душ, решта по інших провінціях. Всіх наших провінцій в Канаді є 10, бо тепер ввійшла ще Нова Фунляндія, що прилучена до східнього екзархату. Українське населення вторить 2.66% всього населення Кандаи. Збитою лавою живуть наші головно в трьох степових провінціях і по містах в певних округах. Занимаються найбільше хліборобством, садівництвом і ремеслом, менше риболовством, шахтярством і поденною чорною працею.

Всіх українців католиків в Канаді є 190,484 (1941 рік), або 62.26% всіх українців Канади. Найбільше українців католиків є в Манітобі, бо 67,291 душ, в Саскачевані 44,461, в Альберті 39,369, в Онтерії 29,979, в Квебеку 4,489, в Бр. Колюмбії 4,248.

Ґєрархією Церкви творить Преосв. Архиепископ Кир Василій Вол. Ладика ЧСВВ, зо своїм еп. пом. у Винипегу, Кир Андреєм Роборецьким. На сході епископом ординаріем є Кир Ізидор Борецький, на заході Кир Ніль Саварин ЧСВВ. Протоігуменом ОО. Василіян є Впр. о. Теодозій Добко ЧСВВ. Настоятелем ОО. Редемптористів є Впр. о. др. М. Германюк ЧНІ., доктор лювенського університету. Оба чини мають свої новіціяти на сході Канади, ОО. Василіяни в Ґримсбі, Онт.— ОО. Редемптористи в Йорктоні, Саск. Також мають свої Духовні Семінарії.

Священиків з початком 1950 було в Архидієцезії 87, з того 66 світських. З монаших є ОО. Василіяни, ОО. Редемптористи і один Облят. Східній екзархат має 39 священиків, західній 36. Число священиків тяжко усталити точно, бо все прибувають нові зо скитальщини і занимають нові посади в новоутворених парохіях і дистриктах.

Домів Сестер Служебниць в Канаді є 19, Сестер Місіонарок один.

Старечих домів два, лічниць прилюдних дві, сиротинців три.

Закінчення.

Подані цифри і дані треба брати в світлі життя, а не завершення. Тут все росте на очах, творяться нові парохії, нові осередки, нові заведення, виринають нові потреби, наростають нові надійні сили. З таких надійних нових сил треба уважати канадійську, ґеніяльну скрипачку молоду Донну Греську з Винипегу, що є українкою католичкою і своїм мистецьким хистом здобула загальне признання і славу не тільки в Канаді, а далі співачку паню Павлову, також родом з Винипегу, тепер у Ню Йорку і доробок наших учених в Канаді, з яких перед веде проф. др. Кость Андрусишин на університеті в Саскатуні, та інші по інших університетах Канади чи Америки, як др. Мамчур, др. Піч і інші.

В Канаді на очах зростає наша Церква, що як та непереможна зливна ріка розбила всі перепони і гаті, що стримували і старалися спинити її розвій, і тепер широко і далеко простягає свої дужі рамена, обнимаючи ними загал віруючих українців. Церква росте і росте з нею нарід. Перед нами в Канаді світла будучність, все вільне, все отворене, всі засоби доступні. Тільки віри і любови і ласки Божої, а все інше певно додасться нам і прийде як сума наших старань, надій і жертви.

Направду, направду, кажу вам: якщо не їсте тіла Сина чоловічого й не п'єте крови його, не маєте в собі життя. Той, хто їсть моє тіло й п'є мою кров, має вічне життя, і я воскрещу його в останній день. Бо тіло моє справжня пожива, й кров моя справжній напиток. Хто їсть моє тіло й п'є мою кров, перебуває в мені, а я в ньому. (Ів. 6, 53-56).

ЧИ ПРЕЧИСТА ДІВА МАЛА ІНШІ ДІТИ КРІМ ІСУСА?

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ВСЯКІ біблійники плентаються поміж нашими добрими людьми та твердять, що Пречиста Діва була дівицею тільки до народження Спасителя, бо опісля мала ще інші діти від Йосипа, який був її мужем.—Оттаке твердження баламутить неодного доброго чоловіка, що не вміє відповісти на "гадані докази" ревнивих єретиків, які завжди "все доказують із Св. Письма"!

На чому ж опираються біблійники, щоб обдирати Божу Матір із чару її завсіднього дівицтва? — Он два тексти Святої Євангелії, що сталися "каменем претковенія" для євангелицьких пророків: *І не знав він* (Йосип) *її, аж породила вона свого сина первенця* (Мат. 1, 25).— *Породила сина свого первенця* (Лк. 2, 7).—

Перший текст Святого Матвія спокушує євангелицьких дослідників Святого Письма твердити, що Йосип шанував Марієне дівицтво, поки вона не породила Ісуса; опісля ж проживав із нею в подружих взаєминах і мав від неї діти, як і всі інші подруги.

Нерозумно ж воно спиратися на цьому вислові та брати його за рішальний аргумент, щоб доказати, що Марія зреклася свого дівицтва по приведенні в світ Спасителя.—Що Св. Йосип шанував дівицтво Марієне аж до народження Ісуса не доказує, що й по народженні не шанував його.—Святе Письмо має свої вислови, які треба розуміти в дусі єврейської мови.

Он деінде Св. Письмо каже: *В Мелхоли, Савлової дочки, не було дитини аж до її смерті* (2 Цар. 6, 23).— Чи з цього виходить, що Мелхола мала діти по своїй смерті?—Таксамо треба і розуміти слова Св. Матвія, де каже, що Йосип не знав Марії як жінки, поки не зродила Ісуса.

Другий доказ євангеликів зо слів: *Породила сина свого первенця:* зовсім не ліпший аніж перший, бо в євреїв звалася первенцем та дитина, що перша приходила на світ, не зважаючи на те, чи потім були ще інші діти в данім подружжі.—Он Бог зове Ізраїльтян своїм первенцем, хоч не було в Бога іншого вибраного народу: *Мій син, мій первенець, Ізраїль!* (Ісход. 4, 22).

Хоч ці наведені тексти вистачали б, усетаки деякі єретики не піддаються та намагаються піддержати своє твердження, говорячи, що Святе Письмо згадує про братів і сестер Спасителя.—Коли ж Спаситель мав братів і сестер, кажуть єретики, так Марія мусіла мати ще інші діти крім Ісуса.—

Але й цей аргумент не доказує того, до чого змагають єретики.—Перш завсе слово "брат" і "сестра" в єврейській мові не було таке стисле як у нас.—Воно нерідко означає не рідних братів і сестер, але кузинів і кузинок, братанків і сестріниць, або взагалі родичів.

Отак Мойсей назвав братами далеких родичів: *Йди та забери своїх братів сперед святині!* (Левит: 10. 4).

Хоч Ревекка не була Ісаакові сестрою рідною, проте він так назвав її: Це моя сестра! (Бут. 26, 7).

Отож саме слово "брат і сестра" нічого не доказують у користь тих, що намагаються обдерти Пречисту Діву з її досмертного дівицтва.—Навпаки маємо багато доказів із Святого Письма, що недвозначно висвітлюють і доказують ту правду святої віри, що така дорога кожному українському серцю, бо ж любов і набожність до Божої Матері гейби вроджена українському народові, бо так сказати б із кровію переходить із батьків у діти.

Книги Нового Завіту зчаста згадують про Пречисту Діву, звучи її *Дівою* (Мт. 1, 23), *Матірю Ісуса* чи *Господа* (Ів. 2, Лк. 1, 43), але ніде не кажуть, що вона мала інші діти крім Ісуса.

Коли Ісус мав рідних братів, так чому б при своїй смерті поручав Марію, свій найбільший скарб на землі, Св. Іванові, чужому апостолові, чужому їй чоловікові, а не комусь із її рідних синів?— Деякі противники бороняться та відповідають, що Христові браття не вірили в Нього, як це згадує Св. Іван

(Ів. 7, 5).—Щоправда деякі браття не були невіруючі, але були й віруючі, як виразно зазначує Св. Письмо, коли описує зшестя Святого Духа: *Всі однодушно були на молитві з Марією, Матірю Ісусовою та братами Його* (Діян. 1, 14).

Святе Письмо зве Ісуса первенцем, щоб зазначити, що Мойсеїв закон із усіма обовязками та привілеями, що заторкали єврейських первенців, заторкував теж Ісуса Христа, найкращого сина Ізраїля.

Слід тут іще звернути увагу на слова жидів, що гіршилися проповідуванням Ісуса, вважаючи Його за звичайного собі ремісника, з яким може неодин Назаретянин мав нераз до діла, як заходив до робітні, де Ісус зразу працював з Йосипом, а потім сам.—*Хіба ж Він не тесля, син Марії, брат Якову, й Йосипові, Юді та Симонові?* (Мар. 6, 3).

Це ж нерідні браття Ісуса, але якісь свояки, бо сам Св. Марко далі додає, що Яків не був сином Преч. Діви, але якоїсь другої Марії, може сестри або братови Пречистої Діви: *Були ж жінки, що дивилися здалека. Між ними Марія Магдалина, і Марія, мати Якова Молодшого та Йосії.* (Мар. 15, 40).

Отож Пречиста Діва була завжди Дівою, як це заповідали пророки Старого Завіту та католицька Церква завжди вірила і навчала й буде навчати своїх вірних.

Диявол ніколи не потрапить при допомозі своїх чемпіонів, усяких біблійників і безвірків, обдерти Божу Матір із її завсіднього дівицтва, що надземною авреолею окружає скроні Богородиці.

Любов до Бога, то такий великий скарб, що в собі містить усякі інші скарби; але не забуваймо, що направду любити Бога не є ніщо інше, як покірно сповняти святу волю Його.

Глянь на дрібненьку мурашку, яка вона працьовита, невсипуща, як пильно й запопадливо збирає вона собі в літі те все, що їй на зиму потрібне. Так і ти, християнине, добрими ділами, молитвою, постом та милостинею збирай собі на цім світі скарби Божої ласки, що тебе будуть веселити всю безконечну вічність! (Святий Августин).

ПОТРЕБА СИЛЬНОЇ Й БЕЗЗАСТЕРЕЖНОЇ ВІРИ

НИКОДИМ, РАДНИК СИНЕДРІОНУ

о. В. Максимець

ЗОРІ нічного неба св. Землі заглядали через вітражі в кімнату, продираючи крізь листя винограду, який своїми зеленими раменами обнимав мури. В кімнаті спокійно блимало світло прикріпленого до стіни каганця з оливою, освічуючи тільки півсумерком простір кімнати. При столі сиділо двох мужів занятих поважною, півголосною розмовою. Один з них з незадоволеним зморщеним чолом положив стиснену в пястук руку на столі неначе хотів затримати сильно те, що він пересідає і протиставитися тому новому, що тут чув. Це Никодим, князь жидівського народу і радник найвищої жидівської Ради, Синадріону. Під охороною темної ночі прийшов він до Божественного Учителя. Змучені бліді черти лиця Месії оживилися на вид пізнього гостя. Сильним, однак милим голосом привітав Він "боягуза," аж світло з каганця задрижало і сильніше засвітило, відбиваючись в темноголубих очах Божественного Учителя. Никодим був дуже мило прийнятий.

Півтемно, як в цій кімнаті, було в душі радника Никодима. Він знав докладно свою віру, в якій від дитинства був вихований але тепер пізнав він той сильний рух, який цей новий Учитель своїми проповідями й ділами серед народу спричинив. Він знав також й це обурення,—чорний страх найвищої жидівської Ради-Синедріону,—перед цим могутнім Учителем і закамянілу неприсутність радників до Його ясної й чистої науки, хоча жаден з них не міг заперечити ані Його чуд, ані праведности Його науки. Радник Никодим був за чесний, щоб не признати цієї величчі й правди в Ісусі. Але щось не все він може зрозуміти. Старий закон Мойсея тримав його цупко, знов же нова наука Ісуса притягала його надто сильно. Здавалося йому, що він носить тепер в собі дві душі. Хотів би піти за Ісусом, стати навіть Його учнем, але як? Багато в цій новій науці для нього не зрозуміле, цілком інакше, як в Старім Законі Мойсея.

Хто запевнить його, що ця нова наука є правдива? Книж-

ники й законовчителі це також розумні й вчені люди. Чому ж вони осуджують Ісуса й Його науку, чому не принимають її? Словом—Ісус відобрав йому спокій. Цьому розбратові він мусить зробити кінець! Але як? Хто поможе йому? Хіба публично запитати про це Ісуса? Це ж йому, радникові Синедріону, не випадає. Що сказали б на це його співрадники?

Вкінці знайшов спосіб. Піде в ночі, коли ніхто його не буде бачити, до Ісуса і поговорить з Ним сам на сам в чотири очі. Це йому вдалося. Ось тепер сидить Никодим сам на сам з Божественним Учителем. Тепер справа напевно вирішиться.

"Учителю! Ми знаємо, що Ти прийшов від Бога, як учитель, бо ніхто не може таких чуд творити, які чиниш, коли Бог не буде з ним." (Ів. 3, 2). Ісус знає, що порушує душу Никодима. Нове Боже Царство. Він знає його добру й чесну волю; знає також й перешкоди, тому ставить йому першу вимогу: "Істинно, істинно кажу тобі: *Коли хто не породиться з гори, не може побачити Царства Божого."* (Ів. 3. 3.) Никодим затопився в думках. Перед ним стоять дві незрозумілі для нього справи: Що таке те нове, Боже Царство може бути і як може людина родитися в старості? *"Хіба може вона вдруге увійти в лоно своєї матері й родитися?"* (Ів. 3, 4). Він просить вияснення цих справ у Ісуса. Ісус, нахиляючись до Никодима, непохитно і з натиском пояснив йому щераз: *"Істинно, істинно кажу тобі: коли хто не родиться з води й Духа, не може увійти в Царство Боже. Роджене з тіла—тіло, а роджене з Духа—дух. Не дивуйся, що сказав Я тобі: треба вам народитись згори. Дух дише, де хоче й чуєш Його голос та не знаєш, звідкіля виходить й куди йде; так усякий народжений з Духа."* (Ів. 3. 5-8).

Тепер сказав Учитель вже більше,—подумав собі Никодим. Можна родитися з води й Духа. В новім Божім Царстві мусять бути вищого роду люди. Вони виринають невидимо, коли вода (хрищення) дотикається тіла. Але його розум ще ніяк неможе ясно зрозуміти цих справ. Він ще ніколи так надземно не думав тому недовірливо похитуючи головою запитав Божественного Учителя: *"Як це може статися?"* (Ів. 3. 9).

Ясніше засвітив каганець на стіні й світло освітило біле чоло Божого Сина. Очі Учителя стрінулися з очима Никодима і Ісус пояснював дальше: *"Істинно, істинно кажу тобі: Говоримо про те, що знаємо та свідчимо про те, що бачили, та свідоцтва нашого ви не приймаєте. Коли про земне Я сказав вам і ви не вірите, то як повірите, коли казатиму вам про небесне? Ніхто не увійшов на небо, тільки той, що зійшов з неба, Син Чоловічий* (що на небі). *І як Мойсей підняв змія в пустині, так має бути піднятий Син Чоловічий, щоб кожен, що вірує в Нього, (не загинув), а мав життя вічне. Так бо Бог полюбив світ, що й Сина Свого Єдинородного дав, щоб кожен, що вірує в Нього не загинув, а мав життя вічне! Не післав бо Бог Сина (свого) на світ, щоб Він осудив світ, але щоб світ спасти через Нього. Хто вірує в Нього, не буде осуджений, а хто не вірує, той уже осуджений за те, що не ввірував в імя Єдинородного Сина Божого."* (Ів. 3. 11-18).

Тепер тільки розяснилося в голові Никодима. Він зрозумів, що про це нове Боже Царство може знати тільки Божественний Учитель—Божий Син, що був в небі, все це бачив і зійшов з неба, щоб звістити це людям на землі. Він—Никодим мусить в це тільки непохитно насамперед вірити, щоб потім оглядати це на власні очі. Никодим зачав дивитися на всі ці перше незрозумілі справи очима віри, очима душі. Він побачив тепер інший світ. Він сидить з Єдинородним Сином Божим при однім столі і дивиться на Нього. О, страшний той Божий Син, а заразом такий лагідний. Він з великої любови до людей умре за них. В цю надмірну Любов мусить вірити Никодим, бо хто не ввірує в цю Любов, заслуговує на осудження. Радник Никодим став інший, аніж був перед тим. Божа ласка просякла його наскрізь. Він бачить вже, як нове Боже Царство Любови сходить з хреста до нутра душ людських. Він бачить відроджене з води й Духа людство. Тепер ясно зробилося в його душі цієї ночі. Заки зійшло природне сонце на небозвід, в його душі зійшло Сонце Нової Правди й віри. З усміхненим з задоволення лицем з нечуваним дотепер спокоєм і радістю душі пращався Никодим з Божественним Учителем. Він тепер, хоч ще дальше не дуже то добре розумів все, але сильно і непохитно у всі ці небесні справи вірив, бо звістив йому їх сам Божий Син.

Людина може заперечувати свою людську гідність, але зовсім відкинути її вона не всилі. Бо хоч би й не знати, як низько впала вона, то все ж таки її душа залишається далі безсмертною. І хоч би все життя своє, без ніякого стриму, качалась вона у грішному болоті, й хоч би на цім світі намагалась бути подібною до скотини, то все таки прийде час, і вмре вона, й стане на Божий суд, і буде покарана як людина. (Л. Вейот)

НОВЕ ПОДРУЖЕ СХІДНЄ ПРАВО В ПИТАННЯХ І ВІДПОВІДЯХ

о. Мих. Щудло ЧНІ.

Чи католицька Церква похвалює мішані подружжя поміж католиками та некатоликами?

Католицька Церква не любить, не похвалює мішаних подруж, ба й виразно забороняє їх, бо вони звичайно шкідливі так для католицької сторони, як і для потомства, бо годі жити з некатоликом і не підпасти під його вплив.—Якщо Церква упоминає свої діти уникати товариство некатоликів, так куди більше треба уникати подружжя з некатоликами, що є найбільшою інтимною приязню та товариством, яке існує на землі.

Навіть один рабин публично упоминав жидів недавно в Ню Йорку, щоб не женилися з нежидами, бо такі подружжя звичайно нещасливі.—"Маєш любити свого ближнього,—казав рабин,—але це не значить, що маєш женитися з його дочкою."

Он що каже наше право про мішані подружжя:

"Єрархи та пастирі душ повинні, наскільки можуть, відраджувати мішані подружжя."

"Якщо не годні перепинити їх, так повинні старатися, щоб не відбувалися вони проти Божих і Церковних законів," цебто без дизпензи та поза Церквою."

"Мають чувати, щоб подруги вірно виповнили вчинені обітниці." (Кан. 54).

Крім цього Церква, як добра мати, упоминає свої діти, щоб не дружилися з відступниками від віри, з індиферентами або з тими, що належать до осуджених Церквою товариств, от хоча б масонерії. (Кан. 55).

Які є перепони, що чинять подружжя попросту неважним перед Богом і Церквою?— Як називати треба такі подружжя?

Подружжя заключені з уневажливлюючою перепоною не є жадними подружами, але звичайними собі конкубинатами. Такі подруги живуть у тяжкім гріху, бо не мають жадного права одне до другого. Їх діти незаконні перед Церквою та Богом.—Так нещасні подруги—наложники не можуть сподіватися Божого благословення та вічного спасіння, коли вони прожили життя в тяжких гріхах і наложництві, бо все, що мають між собою, є тяжким гріхом нечистоти.

Є різні **уневажливлюючі** подружжя перепони. Он вони:

1.—"Хлопець, що не має 16 літ, а дівчина 14, не можуть важно подружитися." "Хоч подружжя по 16 роках для хлопця, або по 14 році життя для дівчини є важне, душпастирі повинні відраджувати молодь від нього і дораджувати, щоб не дружилися перед зазначеним звичаєм краю віком." (Кан. 57).

II.—"Нездібність (от хоча б скопці) чинить подружжя неважним, якщо вона попереджає подружжя, байдуже чи це мущина чи женщина мають її, чи відома була вона перед подружжям чи ні."

Проте "неплідність ані не уневажнює, ані не забороняє подружжя." (Кан. 58).

III.—"Неважно намагається вступити в подружий стан, хто звязаний попереднім подружжям, за винятком привілею віри."

"Хоча б попереднє подружжя було неважне чи розвязане, проте не вільно вдруге женитися чи виходити заміж, поки нема певности, що перше подружжя неважне чи розвязане."(Кан. 59)

IV.—"Подружжя неважне між хрещеною та нехрещеною особою" от як між християнами та жидами. (Кан. 60).

Церква не дає позволення на подібні подружжя хіба зайдуть дуже важні причини та женихи при тім підпишуть умовини, що їх Церква вимагає при мішаних подружжях між католиками та охрещеними некатоликами; Діти мають бути хрещені в католицькій Церкві та виховані по-католицьки, не сміє бути небезпеки затрати віри для католицької сторони; женихи мають запевнити, що виконають підписані на письмі зобовязання. (Кан. 61. Див. Кан. 51).

Церква рідше та тяжче вділяє диспензи на подружжя поміж католиками та нехрещеними ніж поміж католиками та охрещеними некатоликами, бо вони більше небезпечні для католицької сторони. Оттому Церква більше обережна.

НЕ ПІДЕШ НА КАТЕХИЗМ!

Повстала сварка між батьком і маленьким синком Максом, що прохав у батька позволення йти на катехизм. Марне семилітній синок благав, плакав, обіцював бути чемним і добрим хлопчиком... Упертий батько, завзятий ворог священиків, рішуче заборонив іти з іншими дітьми на катехизм, бо катехизм це "обман" і "обдурювання" дітвори!... "Не підеш, і кінець! Мені не треба туманів!"—закінчив розлючений масон...

Макс дійсно не пішов на катехизм... Зростав, як сам хотів, біґаючи по вулицях Парижа. Так минуло десять років. Макс став юнаком... Бурхлива молодість злучена з брудними романсами завела його в безодню зіпсуття. Батько це бачив, але не тривожився, бо, мовляв, це молодість. Нехай вишумить!...

Макс став гордим, упертим, незносним, непослушним... Щоправда, добре заробляв, але через гуляще життя ніколи не мав сотика в кишені...

Нещасна була його жінка. Пив, знущався над нею, поневіряв її. Вона плакала та докоряла Максовому батькові таким вітро-

гонним сином, що крім побоїв іще й зраджував її, бо не знав ніякого стриму. Не було в його серці релігії, не було Божого страху, то й звідки взялася б у нього чесність, пошана для батька та вірність жінці, з якою не взяв шлюбу в церкві, бо не вірив у "християнські забобони"?

Раз зчинилася сварка між батьком і Максом. Був пізній вечір. Жінка намагалася помирити їх. Макс відопхнув жінку, вхопив старого батька за шию та викинув на двір зо словами: "Забирайся мені з хати, старий неробо! Я не буду працювати на дармоїдів!"

Батько вплач...— "Сину, спамятайся! Бог тяжко скарає тебе!" голосить бідолашний.

"Бог?—відповідає глумливо син... Та ж Бога нема! Ти сам мені сказав, що Бог, релігія це видумка священиків!"— Брама зачинилася. Старець зімлів біля сходів. Ранній легіт пробудив побитого старця. Поглянув довкруги... На мурі плякет: "В неділю зачинається катехизація дітей у церкві Пресв. Серця!"

"Ох, як би був я знав!"—простогнав старець... "Тепер уже запізно... Боже, прости мені! Каюся, що замість дитини виховав я собі потвора! Де нема релігії, там людина стає лютим звірем навіть для власних батьків!"

Нема таких батьків, що б у старості тішилися безбожними та безрелігійними дітьми, яких замолоду не хотіли посилати на катехизм і до церкви!

СМІХОВИНКИ

Майк: І щож ти робиш у цім офисі? — Джан: То саме вже три роки... Майк: Що ж то таке? Джан: Чекаю на підвишку.

—Знаєш, Петре, я все перший сміюся зо своїх похибок.
—Ну, то ти мусиш мати дуже веселе життя.

Жінка: Я читала, що тепер люди живуть 10 років довше ніж колись. — Чоловік: Богу дякувати, може тепер уже будеш мати доволі часу пришити мені гузик до сорочки.

Учитель: Скажи мені, Івасю, чи безрога це пожиточне звіря?
Івась: Та то, прошу пана, залежить яка це безгора: на двох чи на чотирьох ногах.

Учитель: Миколко, скажи, що було перед сотворенням світу?
Микола: Не знаю, пане учителю, бо тоді я ще не ходив до школи.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

SEPTEMBER, 1950

UKRAINIAN CATHOLICS

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

Prohibitions to change Rite

THE Roman See positively opposes any arbitrary change in Rites and defends their equality for they complete and show the universality of Christ's Church, the unity of which does not consist in a uniform way of worship or rite, but in unity of faith, morals and obedience to the Vicar of Christ the Pope of Rome.

The Catholic Church is jealous of her Rites and glories in them, for they coalesce in one harmonious whole. The real fulness of the Catholic Church cannot be comprehended except by taking into consideration the Rites of the East and of the West as one grand whole, the living expression of worshipping God according to the different dispositions and customs of the nations. Any effort to bring a forced unity in worshipping God by suppressing the other rites would be artificial and unnatural, and consequently, it would be impossible to deprive all nations of the world of their national cutsoms and turn them into English, German or French.

"Unity in faith, variety in rites" has been always the golden watchword of the Vicars of Christ. This attitude is the only successful way to bring the Oriental separated Brethren to the unique flock under the Pope. They must be convinced by a fraternal treatment that they should not be afraid of being deprived of their beautiful Rite in joining the Catholic Church, because all Rites are holy and worthy of respect.

Numerous decrees of the Roman Pontiffs, several decisions of the Congregations stress the mind of the Holy See on this matter.

Pope CLEMENT VIII, answering a letter, wrote to the Ukrainian prince, Constantine Ostrogsky in 1605: "We agree with you on the preservation of both (Eastern and Latin) Churches. We have, therefore, left intangible your Rite and ceremonies, by which you worship God, and we want them to remain so." Prince Constantine of Ostrog was at first a friend of the union with Rome, but later became its most hostile adversary, throwing his name and immense fortune into scale against the three main organizers of the union: the Metropolitan of Kiev, Michael Rahoza; his vicar, Cyril Bishop of Lutzk; and Bishop Hypatius Potey.

The laity has always enjoyed in the Church of the East a wider prerogative of supervision over ecclesiastical administration than has

been accorded them in the West. Prince Constantine of Ostrog as well as the powerful brotherhoods profited by this privilege to oppose their Bishops in their noble efforts to bring unity of faith to the Ukrainian population.

URBAN VIII forbade any arbitrary transit of the Ukrainians to the Latin Rite through the decision of the Congregation of Faith in 1624, ordering all Archbishops and Bishops of the Ukrainians to refuse such permissions of changing the Rite both to secular (laymen) and regular. Furthermore he ordered under the penalty of nullity of act and other pains incurred by the transgressors all Latin Archbishops, Bishops and Prelates to acept such Ukrainians under any pretext to the Latin Rite.

PROPAGANDA of FAITH issued a Decree in 1624, whereby it ordered the Papal Nuncio in Poland to impose to all Provincials, especially those of the Jesuits, to warn their confessors not to influence the Ukrainians to pass over to the Latin Rite.

Pope BENEDICT XIV in 1774 extended to the Ukrainians his Bull *Demandatum coelitus* issued for the Melchites, as it plainly follows from the Papal Decree *Inter Plures* addressed to the Ukrainian Metropolitan of Lviv, Atanasius Sheptycky: "We wish that you mention it." The Pope continued inflicting at the same time "privation of the active and passive voice to those, that transgress the customs, rites and ceremonies of the Oriental Church."

The same Pontiff says in a letter to the same Metropolitan: "Your complaint about the transit of the Ruthenians (Ukrainians) to the Latin Rite is right. You know well how much our predecessors abhorred such transits. We abhor them too, for we ardently wish the preservation and not the destruction of your Rite."

Pope GREGORY XVI wrote to the Ukrainian Cardinal, Michael Lewitsky in 1741: "The Roman Church preserves and respects your Rite as well as all other Oriental rites."

PROPAGANDA of FAITH issued an order in 1757: "It never had, nor has it now permitted any Orientals to transit from their own rite to the Latin, unless by special permission of the Holy See." Two yearrs later the same Congregation confirmed the quoted decree, adding: "These Orientals cannot, indeed, go over to the Latin Rite. They are under the *penalty of mortal sin* obliged to retain their own rite and to stay in it."

Pope PIUS IX wrote to the Ukrainian Bishops gathered in Vienna in 1856: "Innumerable decisions of the Roman Popes prove to you how the Apostolic See respects your Oriental Rites and exhorts you to preserve them."

Pope Leo XIII in his *Orientalium Dignitas* of 1894 states: "Neither the baptism performed of necessity by a priest of another rite, nor the confessions made to a priest of another rite, nor Holy Communions, nor extreme Unction can create a change to go over to another rite. Not even a steady practice of such a different rite, regardless of how long it may be, can entitle anyone to change his rite."

The same Pontiff continues: "It is therefore, more than ever, the duty of our office to watch strictly that no injury be done to Eastern rites by the imprudence of the ministers of the Gospel from the Western lands."

Furthermore this great Pope says "Any Latin missionary, whether secular or regular, who by his advice of influence shall have persuaded an Eastern Christian to adopt the Latin Rite, *shall incur ipso facto* (immediately) *suspension a divinis* (interdiction to say Mass and administer the Sacraments) and all other pains threatened in the Constitution "Demandatam" (of the Benedict XIV).

Pope PIUS XI in his Encyclical "Ecclesiam Dei" published on the occasion of the third centenary of St. Josaphat, the Ukrainian Metropolitan of Polotzk and glorious martyr for the Catholic unity clearly emphasized the equality of status of the various Liturgies in the Church: "Then we shall see all peoples, brought together in this manner, in possession of the same rights, whatever may be their race, language or liturgy. The Roman Church has always respected and maintained the various rites, and has at all times insisted on their preservation."

The Sacred ORIENTAL CONGREGATION issued a special Decree for the Ukrainians living in America and in Canada in 1929 "Cum Data fuerit," which states a rule: "The Priests of the Latin Rite are not allowed to induce any members of the Ruthenian (Ukrainian) Rite to transfer to the Latin Rite."

All these documents plainly rebuke those that affirm that the Holy See does not respect our beautiful rite, trying to latinize it.

HOW TO CONSECRATE A CHILD TO MARY

If a mother desires to consecrate her child to Mary, let her go to an altar of the Blessed Virgin. There she should offer and dedicate her child to the Mother of Jesus, asking her to *accept it as her own property* that it may have her special protection through life. The mother should promise Mary to raise the child conscientiously, and from its earliest dawn of reason to instill into it a tender love for Jesus and Mary. On the day of consecration, it would be quite fitting if the mother, in token of giving over her child, would give an alms, or light a candle, or have Mass offered for her child.

With this consecration, the faithful mother may firmly hope that, in the Providence of God, her child may go through life without grievous sin; or, if he has fallen into such sin, that he may not die unrepentant.

LESSON FOR THE TIMES

If the greatest disease of our modern world is activism, then the most urgent lesson the Crib has to teach us is this lesson of stillness. "Mary kept all these words in her heart," we are told: she treasured in her heart these experiences which life had brought her, and pondered over them, and so became wise, deepened in her vision, and her love. How can our world be saved unless it learns to become again contemplative?

Note on political philosophy: Waiting interminiably in line at a counter in a government bureau while a minor *fonctionaire* performed his task of filling out forms with the utmost deliberation, an American burst out in exasperation, "That's the sort of red tape that will bring the downfall of the Fourth Republic!"

The clerk stamped a couple of papers more, looked up mildly and replied, "So there'll be a Fifth Republic."

Father Delaere, Pioneer Missionary and Founder of Churches

From *Saskatchewan History*, Vol. III, No. 1, 1950

By Geo. W. Simpson

THE term "rite" is employed to employed to apply to the whole system of ceremonies, forms and prayers used in worship. It is not to be confused with the system of faith, belief and morals. The "One, Holy, Catholic and Apostolic Roman Church," commonly called the Catholic Church" or "Roman Catholic Church," admits of no variation in the matter of faith, belief and morals but it does sanction variation of rite of which there are no less than nine recognized. Of these nine the Latin rite is the most widely used and almost entirely so in Western Europe and America. But all rites which have been sanctioned by the Pope are of equal validity. While Catholics may use different rites and thus belong to different organized groups of Catholics they cannot transfer from one to the other without special cause, permission and formality. While Latin is the common language in the Catholic Church, nine other languages are used with equal authority in performing the services of the different rites. All members of the Catholic Church irrespective of rite are under the final and supreme jurisdiction of the Pope.

In the course of their early history, the Ukrainians fell under the administration of the Greek Orthodox Church (Holy Eastern Orthodox Church) one of the two churches into which christendom was split through the schism of 1054. Subsequently efforts were made by the Pope to re-unite the Churches under his jurisdcition.

The conversion of the Ukrainians to christianity took place before the schism of the Church in 1054. After Christendom was split the Ukrainians were eventually absorbed by the Greek Orthrodox Church which continued to repudiate the supreme authority of the Pope. In 1595-6 Pope Clement through negotiations with the King of Poland and the Ukrainian Orthodox Bishops of the country brought about a reunion of the Ukrainians of that country to the Catholic Church.

Not all the Ukrainians in Poland continued to accept this so-called Union of Brest. A section of the Ukraine revolted and sought protection for their freedom, and for the security of their Greek Orthodox Church from the Moscovite Czar. Those who remained in the Union has acknowledged the jurisdiction of the Pope but had been permitted to retain the customary language in their Church which was Old Slavonic and also their ancient forms of worship which involved a number of variations from the Latin rite. They were also allowed to retain their traditional practice of married secular clergy. Thus the Pope authorized what

was called the Ruthenian rite. In recognizing this divergence of rite the Pope sought to demonstrate the policy of the Church which granted a wise latitude in matured customs within the unity of jurisdiction and fundamental belief. He hoped in this way to reunite the Church and particularly to bring back into one fold the millions of Greek Orthodox who cling to their traditional church customs, habits and forms. Unfortunately the Catholics in Poland who belonged to the Latin rite failed to grasp the statesmanlike views of the Pope. Instead of extending to the Ukrainians of the Ruthenian rite the generous hand of Christian brotherhood and equality, most of the Poles regarded—though quite wrongly—the new branch of the Catholic Church as inferior. With a tincture of scorn it was designated as the "Uniate" church. In direct opposition to the official policy of the Pope many of the Polish clergy and nobility sought to bring over the Ukrainians to the Latin rite.

Through many forms of oppression and by many kinds of attraction hundreds of individual Ukrainians were induced to forsake their own rite and identify themselves with their former Polish oppressors. The result of this oppression was to create among the Ukrainians a tradition of strong antipathy to the Poles and to associate a policy of "Latinization" with a state of humiliation and a process of denationalization. They therefore clung to their Ruthenian rite with special pertinacity and were particularly sensitive to any move which might undermine their existence as a distinctive group.

When Poland was partitioned at the end of the eighteenth century the Greek Catholics were divided mainly between Russia and Austria. In the Russian Empire they were completely suppressed in the nineteenth century. Within the Austrian Empire they were given protection and assistance. The majority of them lived in the Province of Galicia and belonged for the most part to the peasant class. At the end of the nineteenth century they were experiencing a marked revival of national feeling and a new upsurge of vitality in their Church life. It was at this time that immigration to Canada began.

HEADS OR TAILS

If you like him, he's a liberal; if you don't, he's a Red.

If you like him, he's a conservative; if you don't, he's a fascist reactionary.

If you like him, he's highly intelligent; if you don't, he's a damned highbrow.

If you like him, he's discriminating in his friendship; if you don't, he's a snob.

If you like him, he's shrewd; if you don't, he's crooked.

If you like him, he's a clever conversationist; if you don't he talks all the time.

If you like him, he's a hearty eater; if you don't, he's a hog.

If you like him, he's a gay dog; if you don't he's an old goat.

SEX AND MARRIAGE

By Rev. Kenneth M. J. Morgan

From the *Family Digest*

BOTH by natural and divine law, we know that marriage was instituted by God Himself as a permanent union of one man and one woman for life; that the ends of marriage, the procreation and education of children, the mutual help and consolation of husband and wife and the legitimate satisfaction within marriage of the sex instinct have all been determined by God Himself and are subject to His laws.

Sex is a holy, sacred participation of the creative power of God, in which creatures cooperate with their creator in the generation of children. The power of sex must be used in accordance with the laws of God. We know from revelation and even from the natural law that adultry, fornication and all manner of uncleaness in the abuse and misuse of this power are forbidden by God. The human body is a temple of God.

Catholic priests condemn divorce, birth control, sexual promiscuity and other abuses of sex and marriage because we are convinced that it is our right and duty to teach, promulgate and defend God's law.

Many today refuse to accept this right or the competence of the Catholic Church to speak out in these matters. Many, too, ridicule the idea of an objective code of morality. Many reject the objective reality of sin, which is the wilful rejection of God's law but the Catholic Church will defend even unto death her right and duty to proclaim God's law.

Certainly we have the right and duty to teach our own Catholic adherents who accept these things as true. And in America we have the right to speak out to others and proclaim the law of God as we know it and to convince them, if possible, of the truth of our position in these matters.

The first responsibility of a Church is to proclaim without fear the laws of God affecting the morality and sex and family relations.

A second responsibility of the Church in this matter is to defend the primary rights and responsibilities of parents to teach their own children.

In his Encyclical of Christian marriage, Pope Pius XI stated:

"Now it is certain that both by the law of nature and of God this right of educating their offspring belongs in the first place to those who began the work of nature by giving them birth."

Canon Law (1013 p. 7) states: "the primary end of marriage is the pro-creation and education of children." I do not think that any of our readers deny that fact. Certain philosophies of life do.

The problem today regarding the sex education of children arises from the fact that too many parents are not fulfilling their duties in this regard. However, we can exaggerate in this matter, too.

Many parents are doing a magnificent job in educating their children in this matter of sex. My experiences with thousands of children who have received healthy, sane sex instruction and training from their parents convince me of this. But you and I know that far too many parents are neglecting their duties and are trying to shift the responsibility in this matter to others, to the schools, to teachers, to clergymen, to professional counsellors.

The reasons for this parental neglect are many. To enumerate a few: 1) Lack of preparation. 2) A sense of false shame. 3) Difficult vocabulary. 4) Laziness. Now the solution to this problem of parental neglect is two-fold. We can encourage parents to continue their neglect by accepting the responsibility. Or, we can insist that parents realize thir responsibility and help them to fulfil their duties.

We absolutely reject the first solution. Today there is a tendency for the schools and social agencies to take over the responsibilities of the home. There is a paternalism in the policies of government to take over all the functions of the home. There is a danger, serious danger, in that policy, I sincerely believe. It is a step in the direction of totalitarianism and I am backed up in my stand by the Second Preliminary Report of the Committee on Sex Education of Teachers Alliance of New York City ("Better Schools," September, 1939 p. 4): "Democracy lives only with strong family units as its common denominator. To weaken the family or its influence is to weaken democracy. To connive at its abdication of responsibility is to connive at the destruction of democracy. Education may not rightfully stand by while the family destroys itself, later to take on itself prerogatives which formerly belonged to the home." The Church is in complete agreement with that opinion.

Parents must be made to resume thenr responsibilities in the matter of sex education of their children. In his Encyclical on education Pope Pius XI begged: "For the love of Our Savior Jesus Christ, therefore, We implore pastors of souls, by every means in their power, by instructions, by catechisms, by word of mouth and written articles widely distributed to warn Christian parents of their obligatios. And this should be done not in a merely theoretical and general way but with practical and specific application to the various responsibilities of parent touching the religious moral and civil training of their children and with indication to the methods best adapted to make their training effective, supposing always the influence of their own exemplary lives."

The first solution and the most logical is, therefore, a program of adult education, a program of parent education. Make the parents realize their responsibilities, help them in practical and concrete ways to do a good job.

As a priest, I am proud of the job that has been done in this field. Priests all over the world in missions, in retreats, in the Confessional and from the pulpit are constantly reminding parents of their responsibility. Efforts of the Church go farther than that. She has encouraged the publication of many sensible, good books and pamphlets written by parents, educators, doctors and priests to assist parents in giving sex instruction. A complete biblography on these matters can be obtained from the Family Life Bureau of the Nation-

al Catholic Welfare Conference or from the national office of the Confraternity of Christian Doctrine, Parent-Education Section.

But the efforts of the Church to bring parents to a realization of their responsibilities is not limited to the writing of books or the preaching of sermons.

In recent years there have been very remarkable developments in the growth of parents' clubs and mothers' clubs where parents discus the problems of the education of their children. In some parishes the teachers and the parents have regular meetings and invite authorities in the field of education to help them.

Recently I attended a forum for married couples at a parish in Queens that was most successful. The forum consisted of lectures by an educator, a psychologist, a medical doctor and a priest who discussed the physical, moral, psychological factors of marriage, and the presentation of the principles of education necessary for the training of children.

All these methods are good, I think, and attack the very root of the problem, which is the negligence of parents to fulfil their sacred responsibility towards their children. But if parents today are neglecting their responsibilities one reason that can be assigned is their own lack of proper preparation for marriage.

"To bring about the universal and permanent restoration of marriage it is, indeed, of the utmost importance that the faithful should be well instructed concerning matrimony both by word of mouth and by written word, not cursorily but often and fully by means of plain and weighty arguments so that these truths will strike the intellect and will be deeply engraved on their hearts."

During the past three years I have been intimately associated with that program of preparation for marriage in the Diocese of Brooklyn: Forums for single girls, forums for single fellows, and conferences for engaged couples.

There is one other important aspect about sex education and preparation for marriage that must be remembered; Knowledge is not virtue. Too many people think that the more knowledge you give children and young people about marriage the better prepared they will be. Knowledge is power. But power in itself is not necessarily good. Atomic energy is power, but unless it is directed properly it can cause more harm than good. It can be destructive, and I have had many sad experiences of the danger of too much knowledge in regard to marriage and sex matters without the development of self-control and virtue.

We insist that hand in hand with the instruction of the mind efforts must be directed to the training of the will, to the training of the character, to the development of the virtues of self-control, respect for the human body, respect for women, unselfishness and love of purity.

Any program that rejects this moral training and the neglect of religious motivations will be rejected by the Church.

DON'T FAIL

There is great truth in the words of the poet, Tennyson, "More things are wrought by prayer than this world dreams of." Family prayer will do great things for any family. No family should so fail itself as to leave prayer and the Family Rosary out of its daily life.

What Is Our Education Worth?

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

EDUCATION is very important in the life of the individual, family and State. It is the basis of our life. A good and solid education makes us happy, our families fortunate, our fatherland strong and respectful among the nations, our church charming.

The modern educational system is deficient under many respects. It disappoints us. It lacks competence and moral strength which may make men strong individuals, used to self-sacrifice and hardships, without which life is impossible.

We have many men and women, boys and girls, but unfortunately we lack men and women with distinct personalities, upon whom we can rely in any circumstances. We have traitors in every field of our national and political life. Every third of American marriages ends in divorce, leaving millions of fatherless or motherless children to our orphanages and institutes.

The American home is no more a little paradise for a tired man, it is no more a loved center of the family life, but has turned into a mechanized hotel. The young people are undisciplined and restless. The churches become deserted. Impurity is no more an exception, but a daily phenomenon among dissatisfied youngsters. Divorces swarm in our cities, jails are filled with young deliquents.

Can we still dream of being the champions of liberty against the Soviet aggression? Will the European people trust the Americans, if there is no loyalty to the church, state or family in America?

Where is the source of all this degradation and corruption? Who is responsible for the lack of strong and stern women who would make America great and respected among the nations of the world?

The source lies naturally in ourselves.

Our schools do not furnish us with stern men and women. They give us girls and boys, who do not know what is discipline, self-denial, consciousness, patriotism, Christian mentality... Our students in leaving the school think they are free, often exchanging freedom for licence and irresponsibility. We do not get mature, self-disciplined, responsible citizens from our schools. Our youth is blinded with apparent material progress. It is infatuated with games, sports, parties, fantastic movies, fictitious magazines, comics, amusements, which it regarded as its highest ideal and aspiration.

Our movies cease in a large part to help the education of our youth. Instead of improving, most movies and screen plays morally corrupt our boys and girls, producing self-infatuated child-adults unfit for a serious life.

Our press is stimulating the lowest instincts in our population, instead teaching it to love God and respect their neighbors as children of God and Brethren of Christ.

Our legislature is incompetent in refraining vice and corruption of

the citizens, in promoting the civic virtues that would make America great and respected throughout the world.

If we wish to prevent further decadence, we must review our school system, our movies and our press. We must purge them of all that corrupts our citizens. Thus our wonderful country will have the prestige, that it should have as the leading nation in the present confusion of the world.

THE WORKMAN'S RIGHTS

From the *Franciscan Message*

WHEN work-people have to recourse to a strike, it is frequently because the hours of labour are too long, or the work too hard, or because they consider their wages insufficient. The grave inconvenience of this not uncommon occurance should be obviated by public remedial measures; for such paralysis of labor not only affects the masters and their workpeople, but is extremely injurious to trade, and to the general interests of the public; moreover, on such occasions, violence and disorder are generally not far off, and laws should be beforehand, and prevent these troubles from arising; they should lend their influence and authority to the removal in good time of the causes which lead to conflicts between masters and those whom they employ.

But if the owners of property must be made secure, the workman too, has property and possessions in which he must be protected; and, first of all, there are his spiritual and mental interests. Life on earth, however good and desirable in itself, is not the final purpose for which man is created; it is only the way and the means to that attainment of truth, and that practice of goodness in which the full life of the soul consists. It is the soul which is made after the image and likeness of God; it is in the soul that sovereignty resides, in virtue of which man is commanded to rule the creatures below him, and to use all the earth and ocean for his profit and advantage. "Fill the earth and subdue it; and rule over the fishes of the sea and fowls of the air, and all living creatures which move upon the earth." (Gen. 1, 28) In this respect all men are equal; there is no difference between rich and poor, master and servant, ruler and ruled, 'for the same is master over all." (Rom. 10, 12) No man may outrage with impunity that human dignity which God Himself treats with reverence, nor stand in the way of that higher life which is the preparation for the eternal life of Heaven. Nay, more; a man has no power over himself. To consent to any treatment which is calculated to defeat the end and purpose of his being is beyond his right; he cannot give up his soul to servitude; for it is not man's own rights which are here in question, but the rights of God, most sacred and inviolable.

TOMORROW

From *The Tablet*, London

IN THE Europe of tomorrow there will, in all probability, be a wide variety of constitutions, because constitutions ought to vary; they ought to be the formal articulation of national character, even among peoples who make up Europe, who belong to a recognizable civilization and type, differ profoundly, and persist in their differences throughout the centuries. But there will be one mark of a wholesome constitution: that under it the educational training of the youg will not be thought of as a state activity parallel to the provision of battleships or the production of specialized types of state service like naval officers. It will be thought of as a field in which the function of the government is to provide facilities and machinery for something which is an extension of the home—the teacher, the agents of the parents—and there will be no question of the right of Christian schools giving to the next generation of Christians a formation and standard of right and wrong which statemen will have to accept and respect, instead of seeking, as Hitler seeks, to impose standards more convenient and agreeable to themselves.

VESPERS or VECHIRNIA

By M. P., C.Ss.R.

VECHIRNIA is the most frequent and important liturgical service after the Eucharistic sacrifice. It is the first public function, because early Christians started the civil day at sunset according to an ancient Roman and Jewish custom. Vechirnia means evening prayer for it was substituted for the evening sacrifice of the Jews.

There were lights lit in the Jewish temples during the evening offerings. The lights burning in our churches symbolize Christ who is the Light of the world through His doctrine and examples.

Our Ukrainian Vechirnia has as basic component the recitation of some psalms of the Old Testament. Besides the psalms there are various prayers composed by the Oriental Fathers, and poetic chants, especially: "Svite tychyj" "O tranquil Light" which is Christ, our Lord light of our souls and sweetness of our hearts.

Besides the psalms there are tropars and stikheras in our Vechirnia. These are short songs which explain or glorify the occuring feast.

The canticle of Simeon calls upon our Lord as "a light to the revelation of the Gentiles"... Ukrainians do not forget to mention their heavenly Queen the Blessed Virgin Mary with an enthusiastic song: "Chestniyshuju Cherubim".. They exalt her above Cherubim and Seraphim, for she is the Mother of our Lord, infinitely higher in dignity and in glory than any other creature on earth or even in heaven.

The Vechirnia closes with the recitation of a dismissal prayer with a mentioning the Patron of the church and the Saint of the day.

HOW TO PREPARE FOR MARRIAGE

By Brother S. Methodius F.S.C.

IF WE admire chastity in a woman, we admire it a thousand times more in a man. Even the world stands in awe of the power it gives man. It cannot understand it; it scoffs at it as an impossible ideal; it even denies its existence—thus paying unwilling tribute to it—and withal it recognizes chastity in the firmness, the determination, and the power of the chaste man. The devil, having no body, cannot understand the force of impurity and the source of its hold of man; the world, having no soul, cannot understand the force of continence and the source of its power.

"Know you not that you are the temples of the Holy Ghost and that the Spirit of God dwelleth in you?" asks St. Paul. At Baptism you were anointed with holy chrism and consecrated as God's temple. He who dares violate that consecration must incur the penalty of sacrilege. Willing sacrifice and tears may wipe away the offense against God, if the sacrifice and tears are united with the Precious Blood that flowed on Calvary for the sins of the world; if willing sacrifice and tears are not forthcoming, the violator of God's temple must stand his penalty, which comes surely in the world to come, and almost as surely in this world.

You are considerate enough of the welfare of your children to want to give them the purest mother in God's creation, a mother who can train them to piety and goodnes, so that they will not "bring down your gray hairs in sorrow to the grave." Could you ask a pure, wholesome girl to entrust her innocence to the keeping of a beast? Could you ask her to enter into lifelong association with an animal whose reason is swept aside by the first breath of passion? whose sole joy in life is the beast feeling that can enter into the heart of man? Vice corrodes the mind as well as the body.

Chastity overcame pagan Rome, for it gave to the martyrs the fortitude of which they are the most excellent example in the history of the world. And chastity has lost none of its force in strengthening the arm of character. What field of battle won, what triumph of arms can compare in joy with victory won over self? When the soul comes clean with the help of God from such an assault it is conscious of a power that can say NO with a force the world can understand and fear.

If you want hygienic reasons for purity they are abundant. Syphillis kills more people in the United States than any other disease, although in the death notice it is usually listed under some other head. The Public Health Service of Chicago states that most of the locomotor ataxia, general paralysis of the insane, congenital debility, icterus and aclerma, 50 percent of the organic diseases of the heart and angina pectoris, 40 percent of the diseases of the arteries, cerebral haemorrhages, apoplexy and softening of

the brain 20 percent of the Bright's disease and 10 percent of several other diseases noted in the death certificates should be ascribed to syphillis. Perhaps the estimate is too high.

Children suffer worse than parents. Fournier's study of 72 syphillitic fathers is typical: 70 healthy mothers gave births to 307 children 110 stillborn, 166 syphillitic, 31 healthy. One hundred percent of prostitutes are diseased; so are a large portion of wives and girls who are "easy-going"—and who are so at times in order to take a cruel revenge on mankind for their own condition. The ONLY sure precaution against disease is continence; every other precaution has been known to fail.

If you are inclined to scoff at this, ask some kind-hearted physician to show you cases. The Chicago clinic averages 2,000 cases a day and the hospitals and insane asylums have plenty of them. See the noses eaten away, look through the hole in the cheek, take a good look at a decayed brain. It gives you a new idea of Nature's revenge.

Liquor is the devil's favorite weapon for assaults on chastity. A sober man may be unchaste, but no drunken man can be sure of his chastity, can never be safe from disease. "Rottennes and worms shall inherit him, and he shall be lifted up for a greater example, and his soul shall be taken away." (Ecclesiasticus 19. 3)

HOW DO YOU FEEL

In the first years of the Communist regime in Ukraine all the Soviet officials had to answer this question: "How do you feel about the Soviet ruling in Ukraine?"

One poor Sovietized banker gave the following answer: "I have pity on it but I can't help it."

WHAT IS YOUR ATTITUDE?

"What is your attitude towards the Soviet rule in Ukraine?" an American of lendlease asked a Red Army officer."—"It is just the same as it is towards my wonderous wife, said the Ukrainian officer. I don't like it, but I must endure it. What else can I do?"

INSCRIPTION ON AN ANCIENT BELL

The rose when shaken fragrance sheds around
The bell when struck pours forth melodious sound;
The Heart of Mary, moved by earnest prayer;
Will scatter grace and swetness everywhere.

The man told the doctor, "My wife thinks there is something wrong with me just because I like pancakes."

"But there's nothing wrong about that," said the doctor. "I like pancakes myself."

"Do you?" cried the man. "Then you must come up some time. I have six trunks full."

ON PREJUDICE

By James Gerard Shaw

PREJUDICE is pre-judging, passing judgment without due knowledge. It is born of a certain ignorance and it thrives by feeding on itself. For, the first act sets up a barrier, causes an aversion, prevents one from ever knowing the thing mis-judged. Thus the first ignorant act passes into an ignorant state. This state of prejudice, of opposition to something of which one has very little knowledge, is aggravated by a deep, fundamental human fear, the fear of the unknown.

The object of your prejudice is never completely unknown. If it were there would be no opportunity to pre-judge. But neither is it completely known, or else there could be no prejudice. Once adequate knowledge of the object is possessed, one is post-judging, not pre-judging, and the act is a rational act, not a pseudo-rational act placed under the influence of some emotion. Prejudice is well illustrated by the story of the Cockney urchins stopping their play to inspect a man walking down their alley. "'E's a strynger," one of them finally decided "'eave 'arf-a-brick at 'im!"

In human relations it always takes some kind of proximity to arouse prejudice. If the stranger had stayed out of that alley he would have been safe from those urchins. The Negro question is rather an academic one for us. We can discuss it in terms of human equality and come out strong for the black man. But if we lived in a Southern town where the Negro dominated, for instance, the labour unions and made it hard for us to get a job, where flashily-dressed brownskins crowded us off the pavement on a Saturday night with a wave of the hand and an "Outa my way, white man!" we would have an emotional problem that would make our adherence to principles more difficult.

An Englishman can think of a Swede or a Swiss or a Chinaman without any emotional reaction, but he begins to cock his ears the moment he hears a Scotch accent. The well-known English convert, Dr. Orchard, in a recent lecture avowed that his pacific principles would be severly tried if England should declare war on Scotland—and he meant what he said. As a Scot, I know he spoke the truth, and I know that if such a war ever came, the Scotch would fight it with more joy and with more heart than they put into any battle since Culloden.

In the English College at Rome during the Elizabethan persecution, English seminarians, who were preparing to go back to England to face torture and death for their faith, staged a rebellion and threatened to leave the College in a body because a Welshman was put over them as Rector. And they would have carried out their threat had not the Rector been removed.

I have watched a Toronto man splutter with anger as a Montrealer spoke smugly of the small-town atmosphere that hung like a fog

over the streets of Toronto and the minds of Torontonians.

But we don't need examples to prove how deeply rooted the clan instinct is in a man, how it disturbs his emotions and how any attempt to repress it or any conflict with those outside the clan strengthen it and make it more unreasonable. It is worth noting, however, that prejudice not only feeds on itself but nourishes prejudices in its victims. If you examine any case of prejudice, you will find on one hand, a real or fancied assumption of superiority, and on the other, resentment. In reaction to the resentment, the attitude of superiority grows into contempt and becomes definitely unjust. When this injustice becomes blatant, the original inferior begins to despise the moral weakness of the superior. When you despise a person you are assuming superiority over him. So we then have two assumptions of superiority, two parties burning with resentment against each other.

These mutual prejudices are felt most at close hand. You don't mind a man being a Negro if he is in Africa, but let him move into the house next door and and your neck begins to bristle. In accordance with this general rule of human reaction, national prejudices are sharpest when different nations are joined in one state. In Belgium, the Walloon hates the Fleming more than either does the German. So with the Czechs and the Slovaks, or with the Serbs and Slovenes who make up Yugoslavia. Usually such situations are made worse by the dominating group which formulates a definition of a true Belgian or a true Czechoslovak, which excludes the other groups and then snubs the other group for not confronting to the definition. Thus, in the United States, the Klu Klux Klan (who were merely the over-active extremists of what is a very large American group) decided that to be a real American you had to be white and a Protestant, and then proceeded to persecute all others as un-American. In Canada, an English Protestant minority has arrived at a definition of a Canadian analogous to the Klan definition of an American. Another minority in Canada holds that you are not a Canadian unless you speak French and go to Mass.

Each of these groups is assuming a superiority which arouses resentment in the other. Their thinking about each other is very likely to be prejudiced.

Is there any cure for prejudice? Yes, there is. And this is much less Utopian than would be a similar reply to the questions "Is there a cure for Racism? for Nationalism? for Religious Conflict?"

For, to cure prejudice you don't have to conquer dislike. Prejudice is cured when you avoid pre-judging. And it is quite possible for a judge to dislike a man intensely and yet render an honest judgment in his cause. If you recognize the fact that you are likely to be prejudiced on this or that question, your battle against prejudice is half won. Then you can take steps to remedy the ignorance which makes for prejudice. In the fundamental prejudices of racism, nationalism and religion, the remedy lies largely in a study of history *especially from the other side*. Too often a prejudice looks like a fair decision from your own point of view. But look where you are standing! It is your point of view that is causing the trouble.

If you would understand the Scottish-English question, read a Scotch history of Scotland; if you would understand the Jews, read

their history by one of themselves; if you would understand the Negro's viewpoint, let him tell you his own story and if you would understand the Canadian question, read the history of Canada by a French-Canadian.

ARE WIVES AND MOTHERS HUMAN?

From *The Ligourian*

D. F. Miller

PROBLEM: "Is it a husband's duty to see to it that his wife gets out for some sort of entertainment occasionally? I have been married for 10 years, and in that time I can truthfully say that my husband and I have not been out together 10 times, and I have been out alone to attend a baby shower or the like about five times. Each time I did go out my husband made such a fuss over it that I did not enjoy myself. He says that all women belong at home. Yet he attends his own society meetings, bowls regularly, etc. He won't even permit me out of the house to shop, but insists on doing that himself."

Solution: Any doctor, priest, marriage counsellor, judge, amateur or professional psychologist will agree that if, in ten years of marriage, you have not been out more than 10 times with your husband nor more than five times by yourself because he will not permit you to leave the house even for shopping, there is something radically wrong with him. He needs a professional psychologist if anybody ever did.

His malady may be the terrible affliction of jealousy. Secretly he realizes that he is not a very good husband, and his practical imprisonment of his wife is due to a wild fear that if she meets a few people, someone may cast an eye on her who has a lot more in his favor than himself. We have frequently seen instances of this: a husband acts like a tyrant over his wife to cover up a jealous fear begoten of the knowledge that he is a poor stick of a husband.

Or he may suffer from a deep-seated and half-conscious mistrust and suspicion of all women, which he takes out on his wife. This may be combined with the not uncommon fantasy of male superiority. It is necessary and safe for men to attend meetings, mingle with the world, bowl with their friends, etc., but women have to be kept in their place or they will get out of hand. Thus they should be satisfied with their work at home, with the same scenery day after day, with meeting nobody but their husbands and children. This blatant nonsense is a blot on the male sex.

A wife should meet this kind of situation by 1) firmness in insisting on the right and need of every wife to go shopping, to attend women's affairs, to go to a movie once in a while, etc.; 2) patience with her deluded spouse, under the realization that there is something wrong with him.

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.: 887, Office 1785
Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК

ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50

ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й нарсду за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР $3.00
Книжка гарно оправлена, написав др. Кібзей. Гарні поради на ріжні хвороби, в рідній мові. 735 сторін друку.

НАША РЕЛІГІЯ—Новий Катехизм уложена Всеч. о. А. Луговим ..... .25
В українській і англійській мові, третє видання. Дуже популярна.

ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .50
Має 40 великих, зворушаючих, символічних образів, та гарні науки.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK., CANADA

CIL
PAINTS
FOR BEAUTY
AND PROTECTION

MACKAY'S
PAINT SHOP
PHONE 838
YORKTON — SASK.

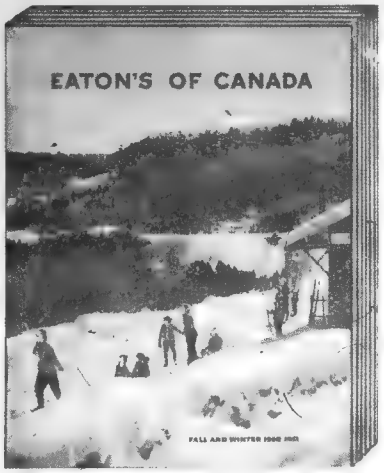

EATON'S

1950—1951

FALL

and

WINTER

CATALOGUE

IS NOW OFF

THE PRESS!

What a thrill you will get, when you receive this colourful big 646-page Catalogue. When you do, check it thoroughly —from the beautiful Women's Coats, at the front of the book, right through to the money-saving "Economy" section at the back.

For homes, there's news in the wide assortment of richly colourful patterns in Floor Coverings on pages 497—502, the smart sectional Furniture on page 463, the bright, bold, new designs in Plastic Draperies on page 505.

But these are only highlights, we could go on and on, pointing out items of interest from the clothing sections, home furnishings staples, hardware and all the others. Thousands of useful items of dependable quality merchandise at EATON'S moderate prices.

THE T. EATON Co SASKATCHEWAN LIMITED

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

Жовтень Yorkton, Sask. October, 1950

15¢

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йоркton, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одно число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single Copy 15c

Редактор
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Subscription for 1 year to England: 17 Shillings
Передплата на рік до Англії: 17 Шілінгів

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

КОНФЕРЕНЦІЯ—Сторінка Братства Матері Божої Неустанної Помочі 1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ 7
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ 14
ПОЧИТАННЯ БОЖОЇ МАТЕРІ ..... о. Андрій Мельник 17
СВЯТА ОЛЬГА ..... о. М. Щ. ЧНІ. 23
НАЙСВЯТІША ТАЙНА ЕВХАРИСТІЇ ..... о. В. М. 25
ЦЕРКОВНИЙ ПОДАТОК ..... о. Дм. Гавриляк ЧНІ. 29
ПЯТА БОЖА ЗАПОВІДЬ ..... о. др. Іван Чинченко 33
СВ. ІВАН БОГОСЛОВ ..... о. Василь Максимець 35
ЧИ ЦЕРКВА ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНА? 37
ЦАРЮЙ НАД НАМИ! ..... о. М. Щ. ЧНІ. 39
ЯК БОГОРОДИЦЯ ГРІШНІ ДУШІ ДО НЕБА ПЕРЕНОСИЛА— Іванна Петрів 42
ПРОПОВІДЬ НА ГОРІ ..... о. М. Р., ЧНІ. 44
МИЛОСЕРДНИЙ СПАСИТЕЛЬ ..... С.Х. 46
НОВЕ ПОДРУЖЕ СХІДНЄ ПРАВО ..... о. М. Щудло ЧНІ. 47
UKRAINIANS IN USA AND CANADA .. Rev. M. Schudlo CSSR. 49
FATHER DELAERE, PIONEER MISSIONARY— G W. Simpson 51
THE ROSARY ..... The Eikon 53
HOW ABOUT THE PRESS? ..... Rev. M. Schudlo, CSSR. 54
LOVE AT FIRST SIGHT ..... D. F. Lonergan 56
A QUEST FOR HAPPINESS 59
HOW TO PREPARE FOR MARRIAGE .. Br. S. Methodius, F.S.C. 61
LIFE OF ST. MARIA GORETTI ..... The Way 62
BIRTHDAY OF BL. VIRGIN MARY .. Rév. Dm. Laptuta, CSSR. 63
ACTUAL GRACES MOTIVATE MAN .. L. M. Riordan, Ph. D. 64

СТОРІНКА ДЛЯ
БРАТСТВА МАТЕРІ БОЖОЇ
НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

КОНФЕРЕНЦІЯ

ОДНА побожна легенда твердить, що по сотворенні цвітів ріжного рода, Господь Бог сотворив при кінці ще й одну дрібненьку, синеньку цвіточку, котру Він назвав незабудькою. Ця цвіточка мала бути начеб сталим напімненням для людей, щоб вони на вид чудових діл всемогучої Божої руки не забували при тім про їх Сотворителя.

Такою цвіткою-незабудькою між людьми є Пречиста Діва Марія. Прикмети цвітки-незабудьки так живо відбиваються на тій преблагословенній Богоотроковиці.

Незабудька, це цвіточка голуба, вона споглядає на нас очинятами синими як небо. Чи це не пригадує нам Марію? Марія ступає ногами по сірій землі, але дух її буяє по небі. На кождім образі Пречистої Діви, очи її або впрост впялилися в небо, або вона виглядає дуже задумана, бо душа її ширяє по небесних просторах. Марія, це духовна цвітка-незабудька. Це велика проповідь для нас. Це пригадує нам, що очі нашої душі повинні бути звернені до неба, ми повинні бути переняті духом неба, ціле наше життя повинне бути наставлене до неба. Ми повинні памятати, що цей світ, це тільки готель, в котрім ми маємо перебувати через якийсь час, а опісля ми маємо перенестися до нашої правдивої відчини, до неба. Ми не можемо забувати, що час, даний нам на перебування на цім світі, має бути ужитий тільки на те, щоб собі заслужити на небо через вірну службу Богові, через совісне захованнє Божих і церковних заповідий. Хто інакше поступає, цей марнує час, цей надармо живе, а не тільки на дармо, але ще й на свою погубу, й для него булоб ліпше, як щоб він зовсім не був вродився, як це сказав Христос Господь про Юду Іскаріота.

Цвіточка-незабудька, це цвіточка дуже дрібненька. Її також не плекають по вазонках і теплярнях. Вона не парадує по парках між ріжними пишними цвітами. Вона росте собі десь на якійсь сіножати, десь над річкою чи ставом, тень далеко від великого світу. Незабудька, це цвіточка покірна. О як ця

гарна прикмета незабудьки живо відбивається на Пречистій діві Марії.

Марія, це сільська дівчина, може ще не 15 літна в хвилі Благовіщення. Живе вона в Назареті, гень далеко від великого світу, знана хіба тільки родині й найближчим сусідам. Вона дуже маленька-дрібненька після світської рахуби. Вона маленька, й вона любить ту свою маленькість. Коли інші ізраїльські невісти тільки мріють про те, щоб статися матерю Мессії, то Марія ще в дитячім віку складає Богові обітницю чистоти, й так раз на все замикає собі дорогу до великого гонору Материнства Божого. Коли всеж таки посланець Божий звіщає їй, що вона вибрана на Матір Божу, значить на Царицю Небес, то вона деклярує себе рабинею Господньою. Так, Марія, це покірна цвіточка-незабудька. А ми? О, ми часто аж до обридження горді. Ми любимо уходити за щось ліпшого від других, ми шукаємо популярности, похвал людських. Коли нас люди не хвалять то ми себе самі хвалимо, а коли нас ганять, то ми нетерпеливомося й гніваємося. Коли ми свідомі, що хтось в чім небудь перевищає нас, то ми заздрісні, а в тій зазрості ми стараємося ближнього понизити. О, ми не є покірними, й тому ми маємо Бога проти себе, бо Бог гордим противиться. Тож покірними будьмо, незабудьками будьмо! Та бо й чим гордуватися? Маєтками, високими посадами, гонорами, здоровлям, красою? Може ми того всього навіть і не маємо, а хочби й мали, то на як довго? Тож покірними будьмо, незабудьками будьмо, а Господь милосердний колись ту незабудьку вирве зі земського ґрунту, та пересадить на райський.

На кінець, цвітка-незабудька не росте ані на піску, ані на камені, ані не на видоптаній, твердій стежці. Вона росте там, де вона знаходить корм для свого удержання, де вона може розвиватися і цвисти. И під цим зглядом Марія є правдивою незабудькою. Не заходилася вона з легкодушними, зіпсутими людьми, що ходять дорогою беззаконія, а мешкала вона під одним дахом зі Сином Божим. Приглядаючися Його святому життю, і прислухуючися Його будуючим бесідам, вона розвинула свою душу до такої святости, що жаден херувим чи серафим її не дорівняє.

Дбаймо й ми про духовний розвиток своєї душі. Любім молитву, часто молімся, рано й в вечір, вживаймо коротких стрілистих актів часто-частенько. Ті наші молитви будуть начеб хмарою, з котрої безнастанно ллятиметься дощик ласки, й причиниться чудово до духовного зросту нашої душі. Кормім також свою душу Божим словом, коли можливо, та не опускаймо ані одної проповіди, котру голосить католицький священик. Читаймо також добрі, будуючі книжки, котрі просвічують розум і облагороднюють серце.

А вжеж найкраще, що ми можемо зробити для нашої душі, це користування зі святих Тайн. Сповідь свята, це купіль духовна, в котрі наша душа відсвіжується і омивається з брудів гріха. А що може більше причинитися до зберігання і скріплення духовного життя, як не хліб ангельський, небесна страва, себто Тіло й Кров Ісуса Христа.

Дбаймо про свої душі, як наша Цариця і Мати Пречиста Діва Марія. Будьмо духовними незабудьками на зразок Пречистої Діви Марії, а дасть Господь, що й нас милосерна рука Бога пересадить на райський ґрунт. Того ми собі всі жадаємо, й так най станеться. Амінь.

Ану чи знаєте?

Вже вийшов із друку чудовий **КАЛЕНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ на 1951** рік.. Цей каледар надзвичайно цікавий. Має багато модерних і повчальних статтей про різні питання, прецікаві оповідання, вірші, приказки та жарти, що наш нарід так любить, бо ж українці, здається, єдині в світі вміють крізь сльози сміятися!

Статті поприкрашувані прегарними клішами та знимками так релігійними, як і світськими. Крім цього цей календар має свою англійську частину для нашої молоді, що не вміє читати по-українськи. Там наша дорога молодь знайде цікаві новинки про Україну, про наш обряд, про родинне життя та про все те, що її може цікавити. Англійська частина Календаря має 30 сторін дрібного друку в двох колонах. Отож є що читати.

Замовляйте щонайскоріш цей прецікавий Календар, бо як спізнитеся, так на превеликий жаль уже не зможемо Вас задовольнити.

Адміністрація Голосу Спасителя,
THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK., CANADA

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ— Коли хтось висилає якісь питання та бажає щоб була на них відповідь у ГОЛОСІ СПАСИТЕЛЯ, так нехай не посилає своїх запитів до Йорктону, а просто до редактора до Америки. — При цьому прохаємо Шановних Читачів і Читачок ставляти виразно та ясно свої питання, бо часом приходять такі питання, що годі на них відповісти, бо сливе неможливо їх прочитати. Питання можна присилати так в українській як і в англійській мові, хоч наразі відповідаємо на них по-українськи. — Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя або посилаєту йому питання: — Rev. M. Schudlo, Redeemer's Voice Editor, 661 High St., Newark, N.J.

ДАЙТЕ СВОЇМ ДІТЯМ ДО РУК
МІЙ ПРИЯТЕЛЬ
найкращий одинокий місячний журнал для українських дітей в Канаді й Америці. МІЙ ПРИЯТЕЛЬ береже Ваш найдорощий скарб: Ваші Діти! Не жалійте зараз післати $1.50 на річну передплату до —

MY FRIEND
49 Kennedy Street, WINNIPEG, MAN., Canada

† ВПР. О. ДМИТРО ГАВРИЛЮК, ЧНІ.

8-го вересня айтунська парохія була свідком величавого, хоч сумного релігійного торжества—справляла похорони свого улюбленого ігумена-пароха, Впр. о. Дмитра Гаврилюка ЧНІ.

Хотя покійний через кілька останніх літ все більше занепадав на здоровлю та в останніх місяцях помітною була загроза його життя, все ж його нагла смерть несподівано та болюче вдарила всіх, що його знали. Смерть постигла його в неділю 3-го вересня біля Ванкуверу, куди він виїхав за порадою лікарів, щоби відпочивати та лікуватися в надморському поземі.

† бл. п. Впр. о. Дм. Гаврилюк ЧНІ.

Родився він 3-го жовтня 1896 р. в селі Княже Снятинського повіту, де його батьки: Юрій і Марія Мерлюк господарили. Буйність та натуральна великодушність, що відзначає населення українського підгірр'я Галичини, уділилась в обильній мірі покійному. З вибухом першої світової війни він як молодий студент гімназії без вагання йде за голосом своєї великодушньої вдачі. Він вступає до армії й хоробро борється як рядовик 2. сотні булавного відділу Укр. Січових Стрільців. Ця сама великодушність спокукує його, щоб станути в ряди Української Галицької Армії та разом із найкращими синами України боротися за незалежність Соборної України.

Сумне закінчення визвольних змагань не здавило жару його шляхотного серця. У чорних годинах після здавлення визвольних змагань воно звертається до вищих ідеалів, щоб далі працювати для свого поневоленого народу. Він вписується до іншої армії, Армії Христа—вступає до духовного семінара у Станіславові. Воїн Ісуса Христа, він міняє кріс за Часослов—молитву, Богослужения і св. Тайни, це його орудія від тепер аж до кінця його життя.

І тут знову палкий дух його самопосвяти об'являється у повноті його великодушного серця. Заледно покінчив філософічні студії, покійний зголосився до Чина українських оо. Редемптористів і по році новіціяту 6-го липня 1923 р. зложенням монашних обітів всецілo віддається на службу Христу Спасителю, Його Церкві і своєму народові.

Після скінчених богословських студій приняв у Львові з рук бл. п. Митрополита Андрея Тайну Священства. Від тоді розпочалась ревна, всесторонна праця о. Димитрія, націхована тим же духом запалу й самопосвяти. То працює як професор в гімназії (колегії) оо. Редемптористів, то проповідає Місії та Реколекції по містах і селах. Його сповідальниця в монастирській церкві в Станіславові все була окружена натовпом народу.

В р. 1932 лишає він по розпор'ядках настоятелів Чина улюблений рідний край та переїзджає в Канаду. Чужий край, інше поле праці, але й тут о. Димитрій працює з повною самопосвятою, хотя серцева недуга, що мала остаточно перервати його життя в повній силі віку, вже дається йому в знаки. Трудиться він як місіонар-душпастир в округах йорктонському та айтунському, будує дві нові церкві в ново-зорганізованих парохіях у Віннярд і Паркервю.

З надзвичайною посвятою і успіхом організує відділи БУК-а передовсім між молоддю. Дає популярні відчити. Проповідає місії в Саскачевані, Манітобі й Онтеріо.

о. Димитрій не забуває на апостолят пера. В р. 1934 був редактором Голосу Спасителя, а також уложив цілий ряд популярних книжок: 1) Про Христову Церкву; 2) Про Церковні Обряди; 3) Про Церковні Заповіди; 4) Про Христа Спасителя; 5) Про Божу Матір; 6) Про Східні Обряди. Всі ці книжки дуже скоро розійшлися, а деякі з них в друге друковано. Також перекладав драми релігійного змісту як "Розпни Його" і інші.

В часі свого ігуменату в Айтуні 1946-1950 будує тут новий мурований монастир.

Мимо того, що його недуга стає чимраз докучливішою—останніх два роки ледви чи міг спати 2-3 години на добу, і то лиш сидячи,—незломна воля не дає йому спочати від праці аж поки сили остаточно не заломилися. За радою лікарів і на приказ своїх настоятелів вибирається на відпочинок до Британської Колюмбії. Однак там дуже скоро переніся на вічний спочинок в день св. Ап. Тадея 3-го вересня в Лонглей Прері, біля Ванкувер, Б. К.

Нич дивного, що вдячний нарід освідчив своє признання покійному величавим похороном. До дві тисячі народу з'їхалися з близька і далека, щоб віддати останню почесть улюбленому ігумену-парохові. Дуже многі жертвували на Службу Божі за упокій його душі. Хоть день був прекрасний і дорогоцінний серед опізнених жнив, фармері лишили некучу роботу і спішили на похорон.

До поїзду, що привіз тлінні останки покійного, вийшла величава процесія. У ній ішло 25 священиків, між ними всі українські співбратня покійного з Айтуни, Йорктону та Роблину, два Отці Редемптористи латинського обряду, Впр. о. Шевчук ЧСВВ., парох Едмонтону, оо. Лотоцький, Криворучка, Колодій та Олійник, двох латинських парохів-сусідів, два Брати з Йорктонської Колегії, усі новики та брати з Йорктону та Роблину.

Біля церкви привитав тіло покійного Ексцеленція Преосв. Єпископ Кир Андрей, що й проводив заупокійними Богослуженнями на троні, відправив останне ціловання та панахиду, відпровадив покійного на місце останнього спочинку та запечатав гріб.

Усі Богослуження—тревали вони 5 годин—передавалося голосниками, бо маси народу не могли зміститися в церкві, а густими лавами заповнили всю простору площу коло церкви. Торжественну Службу Божу заупокійну відправив Впр. о. протоігумен М. Германюк ЧНІ., в сослуженні оо. ігумена Шевчука ЧСВВ. і Лотоцького, з діяконами оо. Денищуком та Библів.

Проповідь виголосив ново-іменований ігумен айтунського монастиря, Впр. о. Бахталовський ЧНІ.

Діяльність покійного о. Гаврилюка влучно охопив о. Проповідник кінцевими словами своєї проповіді: Любив Бога, любив святу Церкву, любив свій український нарід любов'ю посвяти.

Просимо всіх о св. молитви за душу бл. п. о. Димитрія.

Вічная Йому Пам'ять!

БАЗАР НА БУДОВУ
УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО
ІНСТИТУТУ
В САСКАТУНІ

Устроюємо осінний базар на будову виховного Інституту в Саскатуні. При Божій помочі, нашими спільними силами, трудом і жертвами здвигаємо отсю нашу науково-виховну установу. Належний памятник нашої жертви, дбайливости й стремління перед грядущими поколіннями українців Канади.

Нашим сердечним бажанням є прбсити ласкавої помочі всіх наших Шан. Громадян. Просимо сердечно всіх занятися так розпродажею як жертвенністю купувати базарові значки. Ми порозсилали так поодинoко богатьом нашим людям як також Духовним Отцям, які по відправі Богослужень мали пороздавати своїм членам по кольоніях.

Ми знаємо, що по кольоніях наші добрі люде мають свої базарі, карнівали. Будують то церкви, то резиденції, то галі. То все добре і є вияв нашого парохіяльного чину й поступу, але се льокальна справа. А Інститут—то наша всенародня, загальна справа. Тому повинно нам всім дуже пильно й сердечно лежати на серці і всіми силами помогти в наших важких змаганнях його збудувати й виплатити.

Нехай кождісінька укр. католицька родина в Канаді вевьме хоч одну книжечку тікетів. Сеж одного доляра, то ніщо. А нам велика поміч. Бо наколиб 50,000 родин пожертвувало 1.00, то ми дісталиби пятьдесять тисяч долярів. Тоді можна легко докінчити будинок. Наша спільна праця, наше спільне змагання можуть чуда доказати. Ми українці католики мусимо викавати повну солідарність, святе завзяття, залізну волю витревалости.

Добрий ласкавий Ісусе, сподобить нас видіти благородні овочі праці наших рук. Студіюючій молоді гарне, модерне, вигідне приміщення. Слава, честь всіх українців перед прочими горожанами Канади.

Гроші й відтинки просимо пересилати впрост до нас на 304—4 ул. п., Саскатун. Також оо. Духовні будуть мати список кому давали значки. Отже на їхні руки можуть передавати належитість. Отці знова доставлять сюди.

За будівельний Комітет,

о. Петро Криворучка.

ПОМОЖІТЬ ВИХОВАТИ

СВЯЩЕНИКА — МІСІОНАРЯ — ПРОВІДНИКА!

Свої жертви на фонд виховання будучих священиків-місіонарів-провідників нашого українського народу переслали:

АЛЬБЕРТА: І. Січкарик 1.00.

САСКАЧЕВАН: Ів. Попик 5.00.

МАНІТОБА: Н. Клярк 2.00; Н. Н. 3.00.

ОНТАРІО: Др. П. Прибитківський 2.00; По 5.00: Ів. Феник і М. Перейда; А. Перейда 25.00.

ПЕНСИЛЬВЕНІЯ: М. Ваславська 5.00.

МИШИҐЕН: К. Рибінська 70.00.

Хто слідуючий? Щиро дякуємо всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай Пресвяті Серця Ісуса й Марії стократно винагородять добре серце жертвенних людей.

ОО. Редемптористи,
Духовна Семінарія Божої Матері,
Ватерфорд, Онтаріо.

ВЕЛИКИЙ ПРОВІНЦІЯЛЬНИЙ

ЗЇЗД БУК-А

І АРХІЄРЕЙСЬКЕ ПОСВЯЧЕННЯ ФУНДАМЕНТУ ІНСТИТУТУ Ім. Митр. Андрея Шептицького в САСКАТУНІ, САСК.

7-9 ЖОВТНЯ

ПРОГРАМА

7 жовтня, субота: Год. 2.00—6.00 пополудні: Наради УКЮ. Вечером забава в Домі Просвіти, Ave. M. Cavt.

8 жовтня, неділя: Год. 7.00-9.00 рано: Читані Служби Божі й сповідь у церкві св. Юрія. Год. 9.30-11.30: Архієрейська Служба Божа на площі Інституту при ул. Каледж Драйв, коло Університету. Год. 11.30-12.30: Архієрейське Посвячення Фундаменту Інституту. Год. 1.00-3.00: Бенкет у Домі Просвіти. Год. 3.00-6.00: Головні Наради з доповідями о. др. Кушніра. Год. 7.30-8.30: Молебен в церкві св. Юрія. Год. 8.30: Концерт у Домі Просвіти.

9 жовтня, понеділок: Год. 9.30: Наради в справі Інституту.

ПОШУКУЮТЬ

Я, Никола Ясінський зі села Гніздична, повіт Кремянич, на Волині, пошукую односельчан. Можу подати богато новинок про Ваші рідні села. Пишіть:

Nicolas Yasinski.
Sillent Dame Agnes,
par Conches (Eure) France

Я, Розалія Старат зі села Воля Постолова, пошукую кусина, сина Василя й Катерини Старат. Він виїхав до Канади 1928 або 1929 році. Пишіть:

Rosalia Popowych (Starat)
Reception et Training Centre
Creta 2, N.S.W.
Bl. "I", 19|1, Australia.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ
ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ

В неділю 16 липня ц.р. панство Микита і Евдокія Фик, з Йорктон, Саск., святкували 50 літній ювілей свого подружого життя. Того дня Пр. о. Павло Малюґа, ЧНІ., відправив співану Службу Божу в їх наміренні й виголосив святочну проповідь з тої нагоди. По Службі Божій Пр. Отець дав шановним ювілятам особливіше благословення.

Панство Микита і Евдокія Фик

Потім вся родина й запрошені гості пішли до галі св. Йосифа, де чекав на всіх гарне приготований обід. В часі обіду всі гості гарно співали улюблені українські пісні. Рівнож промовляли ріжні бесідники, складаючи при тім свої найкращі побажання. На заклик господаря бенкету пана Семена Яремовича, присутні зложили $17.00 на пресфонд Голосу Спасителя. При кінці обіду діти панства Фиків і приятелі принесли свої дарунки й доручили їх присутним ювілятам, складаючи одночасно свої сердечні побажання.

Шановні ювілята походять з села Сухоставів, п. Гусятин. До Канади приїхали 1897 року й замешкали в околиці Калдер, Саск. Там прожили 50 років на фармі й минулої осени перебралися до Йорктону. Вони поклали великі заслуги для калдерської парафії. Коли приїхали там, то старалися, щоб якнайскорше громада поставила церкву. Кілька років опісля вони причинилися до будови нової й гарнішої церкви, і купили для неї великий і гарний дзвін.

Всевишній поблагословив їх подружжя 3 синами й 2 дочками. Їх власні діти справили їм цей святочний ювілей на знак вдячности й пошани за їх посвяту.

Дорогим ювілятам желаємо многих і щасливих літ разом з їхніми дітьми.

СВЯТОЧНИЙ ВЕЧІР

В суботу ввечері 22 липня, ц.р., зїхалася ближча й дальша родина до хати п. Пилипа Вонітового в Йорктоні, щоб зробити несподіванку для панства **Іллі й Катарині Гармадський,** з нагоди 52 ліття їх подружого життя.

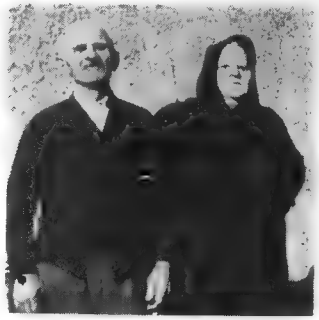

Ілія і Катарина Гармадські

Панство Гармадський прихали тому 50 років до Канади й замешкали в околиці Калдер, Саск. Вони перебули, як усі українські поселенці, тяжкі піонірські часи. Зазнали вони тоді ріжні трудности й недостатки, а передовсім брак священиків. Однак не відступили від правдивої греко-католицької Церкви, бо мали в собі живу віру й боязнь Божу.

Вони дочекалися 6 дітей, в котрих ще 4 живе, 11 внуків і 9 правнуків. Власні діти й внуки постановили в цей день вшанувати їх цим святочним вечірком, та виявити свою вдячність і любов найщирішими словами й дарунками.

ПОДЯКА ЗА ЖЕРТВИ

НА НОВУ ЦЕРКВУ В ЙОРКТОНІ

На будову нової церкви в Йорктоні жертвували слідуючі добродії:

Іван Боярський, Торонто	2.00
Михаїл Ченіка, Валдор, Кве.	1.00
Іван Мудрий, Пурламарк, Кве. ...	1.00
Пані А. Панграс, Арран, Саск. ...	1.50
Пані Сікорська, Арран, Саск. ...	.50
Пані Пушкар, Арран, Саск.	1.00
Василь Лупкий, Сенділенде, Ман..	2.25
Теодор Мадараш, Бюкенен, Саск...	1.00
Катарина Баранюк, Олифант, Па..	1.00
Василь Николаїв, Войта, Ман.....	2.00
Зенон Линковський, Вінніпег, Ман..	2.00
Анна Валасіновська, Карнегі, Па...	3.00
Пані Василь Корнак, Сиракюз, Н.Й.	2.00
Д. Г. Равлик, Блейнлейк, Саск. ..	6.75
Пані О. Дутка, Вінніпег, Ман.....	13.00
Стефан Яремишин, Амстердам, Н.Й.	5.00
Г. Макар, Йонкерс, Н. Й.	4.00
Юрій Білецький, Вегревіл, Алта. ..	1.00
Родина Гуцуляків, Росбури, Ман. .	1.30
Стефан Бігун, Етелберт, Ман.	1.00
Текля Ріпяк, Брентфорд, Онт.	1.50

Най Бог благословить всіх цих добрих людей, котрі не дбають тільки про себе, але також й про славу Божу й про добро душ людських. Най Господь милосерний винагородить їм стократно за кождий цент, який вони пожертвували на Його славу.

ЕСПАНСЬКІ СПОМИНИ

Петро Пласнач

По більше як трирічному побуті в Еспанії, я знову опинився в старій, знайомій Бельгії. Хоч Еспанія положена не так то й далеко від Бельгії і був час, що Бельгія була під владою еспанських королів, то всетаки різниці між обома країнами є великі.

Насамперед клімат. Еспанці самі кажуть, що в Мадриді впродовж шести місяців—зима, а в другій половині року—пекло. Щодо зими, то звичайно, еспанці грубо перебільшують. Для українця їхня зима—не зима. Якщо я тужив за чимсь в Мадриді, то це за справжнім нашим морозом і снігом.

Зате літо там це дійсно пекло. Цілими місяцями над вами сине, безхмарне небо й немилосерно палюче сонце, що витискує з людини останню краплину поту. На додаток злого, еспанські звичаї не дозволяють ходити в місті без піджака і без краватки. Нечисленні чужинці туристи в коротких штанцях і в сорочках з короткими рукавами викликують літом на вулицях еспанської столиці правдивий скандал та ставлять часто тамошніх поліцистів в трудне положення; вони хотіли б звернути увагу "вільнодумним" туристам, та респект, який еспанці мають перед чужинцями, не дозволяє цього їм робити.

Саме місто це велика, мільйонова й модерна столиця, положена дослівно серед пустині, для того мабуть тільки, що еспанці королі хотіли мати столицю докладно посередині національної території. Бо кругом скелі і сонцем спалений степ. Зате місто направду чудове. Високі, модерні будівлі, люксусові вистави, багатство і розкіш. А при тому по менших вулицях на кождому розі жебраки. Нічого дивного; контрасти і противоріччя—це характерна прикмета Еспанії.. Хочете знати, як мешканці Мадриду працюють? Літом в день більше відпочивають у холодочку, а в ночі балакають по кавярнях і на вулицях. Замилування пересічного еспанця? Вони мають велику пристрасть: це боротьба з биками, національне еспанське свято, як самі вони кажуть. Тепер до цієї долучилася друга, не менша пристрасть: копаний мяч. В неділю стадіони переповнені.

Українська громада в Еспанії невелика. Кількоро старших громадян і понад 30 студентів. Але ця, хоч і нечисленна громада, багато робить для пропаганди української справи серед еспанців. А студентська група всіми концертами, а дальше успіхами в студіях, записала направду золоту сторінку в історії нашої першої еміграції в Еспанії.

Не можу закінчити цих коротких споминів, не згадавши про "запорожців в Сарагозі." Десь перед роком, група чужинецьких студентів з Мадриду зробила прогулькy до Сарагози, щоб поклонитися славній Пречистій день Піляр. Українці були теж у комплеті. В розмовах зо студентами сарагонського університету хтось з наших згадав про мнимих "запорожців в Сарагосі." Нажаль, еспанці прекрасно знають свою історію. "Ні, пане," була відповідь, "у нас в архівах записані всі чужинецькі зєднання, що брали участь в боях проти французів. Про запорожців нема згадки." І дійсно, скоро один з наших "істориків" роздобув один примірник повісти "Запорожці в Сарагосі"; ми знайшли, що в передмові автор сам заявляє виразно, що події ним описані, це плід його уяви.

Так першими і автентичними "запорожцями" були ми, року Божого 1949, щоправда не в бою, а на сцені сарагоського театру. Там з уст українських студентів гриміли бодрі козацькі марші і лилися наші прекрасні пісні, дивуючи еспанське вухо своїм чаром і красою.

СОВЄТСЬКА ПРЕСА

Хто бодай трохи знає совєтські відносини, той мусить зараз помітити велику різницю між совєтською пресою і тою, яку ми зустрічаємо в кожній іншій країні. Передовсім вражає те, що тієї преси доволі мало, бо в СССР відчувається велику недостачу паперу, зокрема ж газетного. Щойно тепер починають часописи мати 6 чи 8 сторін друку.

Совєтські редактори не ломлять собі голови, що будуть писати, бо все йде згори за "уложеним пляном.". Хоч вони дуже добре знають, що може публіці подобатись, одначе мусять писати те, що їм кажуть. Вийнятково лише наукові чи чисто фахові статті мають більше свободи. Всі закордонні відомості подає офіційна совєтська аґенція ТАСС, які теж переходять через строгу цензуру. Також передовсі статті, міжнародні огляди і навіть деякі характеристичні звороти є офіційно подані через радіо і дуже часто все те можна скоріше вчитати в провінційній пресі, як в офіціозі "Правда." Цікаве те, що тисячі примірників різних столичних і провінційних часописів порозвішувані по вулицях, клюбах, бібліотеках та інших публічних місцях, так що багато мешканців "совєтського раю" не стараються передплачувати часопису. Все ж таки дається завважити, що по більших залізничних двірцях є кіоски, де продають газети. Одначе є велика недостача тижневиків і наприклад на двірці в Харкові можна було дістати довший час тільки один примірник одного тижневика.

Найбільші партійні часописи — це "Правда," орган комуністичної партії, "Ізвєстія," орган Президії Верховного Совета, "Червона Звізда," орган Комісаріяту Оборони, "Комсомольська Правда," орган комуністичної молоді та "Труд", орган професійних спілок.

"Правда" й "Ізвєстія" є до себе дуже подібні і їх наклад доходить до 2 мілюнів примірників. Найбільш улюбленою газетою є "Вечерная Москва," що має ще доволі оголошень приватного характеру. На провінції, головно по більших містах, є багато газет, які є немов передруками столичних часописів і навіть носять такі ж самі назви, як нпр. "Ленінградська Правда," "Сталінградська Правда" і т.д. Великі фабрики та малі міста мають свої органи, де подається дещо з місцевого життя. Газетний папір в СССР злої якости, черенки малі, ілюстрацій дуже мало, хіба що йде про знимки Сталіна чи інших партійних достойників. Газети появляються лише 6 разів на тиждень і нема спеціяльних недільних видань.

Загально говорять, що в СССР є 3 мілюни кореспондентів і журналістів, які дають матеріяли совєтській пресі. Все, що навіть у найменшій мірі нарушує "загальну лінію партії," не появляться. Совєтський читач вже призвичаєний читати "між рядками" і робити різні "висновки" навіть з різних фраз і висловів офіційних большевицьких журналістів. Коротко кажучи: совєтська преса є скована кайданами цензури і наставлена тільки на те, щоб хвалити режим і ширити комуністичну пропаганду.

(Едмонтон, П.Б.)

ЖЕРТВИ

НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

З Місії, Портедж ля Прері	4.00
Микита Фик, Йорктон, принятя ..	17.00
Марія Дучак, Ст. Кетеринс, Онт..	.50
Біленький Іван, Куперсбург, Па. ..	5.00
Панасюк Марія, Ню Вестмінстер ..	2.00
Чировський, Ньюарк, Н. Дж.	5.50
Мартинюк Юрій, Норквей, Саск., з нагоди пращання	9.70
Данков Марія, Фостон, Саск.	3.00
Збірка, Тиндал, Ман.	5.00
Гермелінг Марія	1.00
Кравчук Ц.	1.00
Пилип Вонітовий, Йорктон	10.00

Щира подяка всім жертводавцям.

НОВА КНИЖКА

"МАРІЯ І ТИ"—це прегарна книжка про Божу Матір. Автор о. Іриней Назарко ЧСВВ. помистецьки переходить коротенько ціле життя Божої Матері, основуючи своє оповідання у формі проповідей на Св. Письмі, християнській традиції та навчанні Св. Отців.

Ця книжка повинна знайтися в кожній українській родині, щоб розбуджувати набожність і любов до Божої Матері між побожним, українським народом.

Ціна $1.00.

Цю книжку можна набути в редакції Голосу Спасителя.

МОЇ ВІДВІДИНИ В

ТЕРЕСИ НОЙМАН

Перебуваючи в українському таборі в Міттертайх (Німеччина), я довідався, що 9 км. від нас лежить село Коннерсройт. Кожний християнин-католик знає цю місцевість, бо в ній народилася і проживає славна стиґматичка Тереса Нойман. Нас кількоро осіб вибралося пішки відвідати Тересу в часі її найбільших стиґматичних терпінь, що вже від кільканадцяти літ повторюються в кожну Вел. Пятницю.

Було це 4-го квітня 1947 р. День був погідний; саме завітала рання баварська весна, денеде по левадах і горах показалися вчасні квіти. По півторагодиннім ході ми запримітили на горбу розложене село Коннерсройт із типово-німецькими, господарськими забудованнями, а між хатами можна було доглянути невисоку вежу церковці. В часі недавньої війни село було досить знищене, деякі хати були ще розвалені, дерева обсмалені або стяті стрільнами, а огорожа при вулиці розсунена.

Оповідали мені, що ще перед війною в часі екстаз Тереса бачила це страшне знищення своєї рідної місцевости та повідомила декого зо свого оточення про точний час досвіду за невірність і кепкування з релігії деяких одиниць у селі. В год. 11-ій ми прибули до Нойманів і вже застали багато авт коло дому та яких 200 людей різного віку і фаху з американськими старшинами включно. Люди щораз то більше прибували, товпилися при вході до дому. При дверях кількох мужчин, узявшись за руки, зробили маленьку огорожу і що 10 хвилин впускали до нутра по 8-10 осіб. Наша черга припала на год. 2 пополудні. До кімнати на поверсі, де находилася Тереса, провадили вузенькі сходи, якими за чергою виходили і сходили один попри одного відвідувачі. На обличчях тих, що виходили, видніла радсіть і щастя, що вони побачили хоч раз у своєму житті ту, про яку розповідає багато книжок у різних мовах.

В передсінку кімнати стояла низька старенька жінка (мабуть мати Тереси) і роздавала образці й карточки з обітницями Найсолодшого Христового Серця, виявлених Марґариті Алякок. В кімнаті находився старенький священик і теж роздавав образці з підписом "Бог благословить"— Тереса Нойман. В ліжку напівсидячи лежала Тереса, вкрита периною, убрана в блюзку з широкими, по лікті закоченими, рукавами, а на голові мала накинену білу хустину. Очі в неї майже заплющені, запалі, цілковито закривавлені, по обох сторонах обличчя аж по шию спливали дві струї крови. Давніша кров була темно-червона, аж чорна, вже мабудь засохла, а свіжа, зверха ясно-червона. В подібній крові находилося теж ціле чоло. Решта обличчя, що було вільне від крови, мало барву блідо-жовту з синцями наче від побоїв. Уста держала легко розхилені, спалені губи шептали незрозумілі слова наче: "Люди, що я вам зробила?" Руки мала дещо розложені як до молитви, часом їх розхиляла на боки; пальці легко скорчені. По долонях, я ктеж і зовні аж до ліктів, спливала зо стиґмів обильно цілими струями кров. Постіль і убрання місцями були поплямлені кровю. Під враженням такого образу кожний з відвідувачів ставав пригноблений немовби сам себе питав, яка причина та яка ціль цих страшних терпінь.

В мене та в ще деяких осіб з нашого табору була думка побачити Тересу здоровою. Тому іншим разом ми вибралися до Коннерсройт в середу 22 жовтня 1947 р. Коло полудня ми побачили, як верталася з праці, в селянському вбранні з залізними грабельками і сапкою, висока, сильної (на вигляд) будови тіла, білява Тереса. По привітанні запитала нас про ціль прибуття. Кожний з нас поручив себе, свою рідню і всіх українських скитальців її молитвам. У поведенні Тереса дуже ввічлива, її обличчя наче втішно розрадуване, розмову веде коротенько, щоб кожного відвідувача задовільнити. На запити відвідувачів про майбутнє Тереса відповідає: "Молися за своїх близьких чи знайомих, за себе самого, а до твоїх молитов я долучу свої."

В поблизькій церковці Тереса щоденно приступає до Св. Тайн, а потім працює в хаті чи в городі, не проявляючи жадної хвороби крім засклеплених стиґмів на руках і ногах.

По відвідинах у неї я сказав: "Дивні діла Твої, Боже!"

(Едмонтон, П.Б.)

УКРАЇНЦІ В ПАРАҐВАЮ

(Скорочений лист п. А. Кищинського)

Українська колонія Фрам 11 червня ц.р. святкувала посвячення угольного каменя під свою католицьку церкву. Впр. о. Іван Бугера, єдиний укр. священик на Параґвай, доконав посвячення. Урочиста Служба Божа була в домівці "Просвіти."

Осип Долотович зробив плян церковці в нашому стилі. По Службі Божій процесія вирушила з домівки поміж бавоняними плянтаціями на місце, де має станути наша церковця мурована з вульканічного каменя.

Впр. о. Іван починає відправу, а хор молоді під батутою Романа Балака захоплює учасників чудовим співом. Далі Впр. Отець дякує параґвайській владі за прихильне ставлення до українців і їх духовних потреб, висловлює признання комітетові церковному та будівельному, висказує подяку всьому громадянству та всім жертводавцям. Опісля слідували різні "многолітствія"... На закінчення голова комітету, п. Г. Реґей подякував Впр. Отцеві, що прибув сюди посвятити церкву.

Треба поґратилювати всім парафіянам, що потрудилися для церкви в Фрам. Взагалі українці в Параґваю сильно люблять свою церкву та трудяться для неї. В Параґваю під цю пору проживають яких три тисячі родин, розкинені по краю. Ледве 150 родин обєдналися в Просвіті. Багато наших людий зблудили політично. Багато українських поселенців далися звести комуністам і повірили в совітський рай! Оттому нашим українцям католикам тяжко проживати посеред таких поселенців, що вживають проти них наклепів, обчернень, інтриг. Нащастя не брак і добрих, що люблять свою Україну та держаться рідної Церкви, для якої трудяться всіма силами. Є вони на колонії Фрам. Це вони започаткували церковцю Святої Покрови, щоб Божа Мати була їхньою опікункою на чужині та скоро повернула в рідну батьківщину. Честь і слава тим, що трудяться для Бога, української, католицької Церкви та своєї батьківщини!

СМЕРТНІ ВИРОКИ В СССР

Італійська газета "Коллеґаменто," орган Католицької Акції, повідомляє, що в СССР за останній триместр засуджено на смерть коло 1000 людей, закидуючи їм шпіонажу, зраду і саботажі. Статтю цю написав Л. Ґодда і свої виводи спирає на даних, що їх подав один німецький ісусовець, о. Шекатла, який недавно був у СССР, працюючи кочегарем на паровозі. Він твердить, що в Україні існує підземний рух спротиву і багато міліонів людей признається до католицької і православної Церков. Большевики декретом з 12 січня ц.р. наново ввели в себе кару смерти і саме військові трибунали Москви, Києва й Одесси засудили на смерть 1000 людей. Автор додає, що серед народів СССР щоразто більше помічується невдоволення і протикомуністичне наставлення. (Едмонтон, П.Б.)

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ СХІДНОЇ КАНАДИ

за Благословенням Преосвященного Кир Ізидора—влаштовує в

ТОРОНТО, ОНТ., в днях 7-го, 8-го та 9-го ЖОВТНЯ ц.р.

КОНҐРЕС

УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ МОЛОДІ

з тридневними вечірними реколекціями для молоді, що відбудуться в церкві при вул. Бетирст 276 в Торонті

В ПРОГРАМІ КОНҐРЕСУ:

7-го жовтня: Служба Божа, Реєстрація, Святочне Відкриття Конґресу, довершене Апостольським Екзархом Східної Канади, Привіти, Звіти з діяльности Дієцезальної Екзекутиви УКЮ та Відділів, Дискусія, Уділення абсолюторії, Вибір Комісій.— **а вечером:** Великі Вечерниці з Коронацією учасниць змагань за популярність в прес. Контесті "Н.М."

8-го жовтня: Архієрейська Служба Божа, Пленарна Сесія для молоді й гостей, з основними світоглядовими рефератами. Вечером—Концерт молоді.

9-го жовтня: Сповідь, Причастя, Спільний сніданок, Підсумки Конґресу, Відчитання постанов Комісій, резолюцій та вибір нової Дієцезальної Управи УКЮ.

ЖЕРТВИ

НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ

Ваврикович Петро, Вавн	.50
Погореська Дора, Нора, Саск.	5.00
Вівчар Василь, Винипеґ	5.00

Найщиріша подяка ласкавим жертводавцям.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю прилюдну подяку Ісусу Христу і Матери Божій за охорону збіжжя й городів від передвчасного морозу й в тім наміренні жертвую 3.00 на співану Службу Божу.

Павліна Библів.

Складаю щиру подяку Найсвятішому Серцю Ісусовому і Матері Божій Неустанної Помочі і св. Йосифові що нас виздоровили зі слабости.

Марія Д.

ПРИГАДКА

Чи Шановні Читачі та Читачки вже прислали свій дар на закуп Машини, що конечно потрібна Редакції Голосу Спасителя, щоб могти продовжати працю для добра нашого народу в Канаді та в Амариці? Якщо ще не вислали б долярів, так зробіть це негайно. Господь надгородить Вас за великодушний дарунок!— Багато Шановних Читачок і Читачів уже прислали свій подарунок. Чи Ви мали б лишитися позаду? Чи тільки Ви мали б пожалувати 5 долярів Редакції Голосу Спасителя, що в день і ночі трудиться для Вашого добра, поширюючи скрізь Христову науку, що єдина годна запевнити світові правдивий мир, щастя на землі та спасення душі по смерті?— Ми певні, що Ви зараз виповните наше прохання, як тільки прочитаете ці рядки!— Дякуємо.

Редакція Голосу Спасителя.

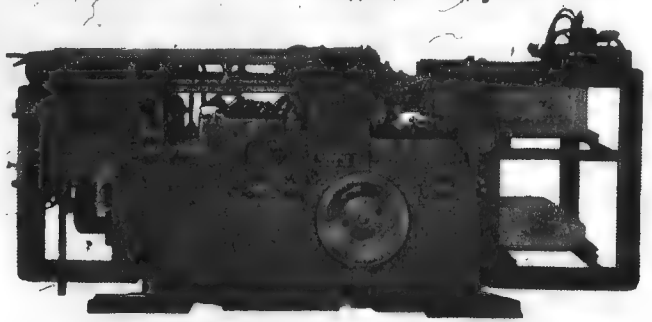

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брошурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

УВАГА!—**Коли хтось із наших Шановних Читачів або Читачок має якусь справу до Редактора Голосу Спасителя, нехай не пише до АДМІНІСТРАЦІЇ Голосу до Йорктону, але просто до РЕДАКТОРА на адресу:— Rev. Michael Schudlo, 661 High Street, Newark, N. J., USA. Так заощаджується час і поштові значки.**

УВАГА— Коли хтось пише до Редактора Голосу Спасителя, нехай пише просто до Нюарку, не до Йорктону, та послуговується оцією адресою: —Rev. Michael Schudlo CSSR., The Redeemer's Voice Editor, 661 High St., Newark, N.J., U.S.A.

ВАЖНЕ ДЛЯ ОГОЛОШЕНЬ— **Дуже часто напливають до "Голосу Спасителя" письма, що не є ні статтями, ні новинками, але звичайними оголошеннями.—Коли Шановні Читачі чи Читачки бажають, щоб ці оголошення появилися в "Голосі Спасителя," так прохаємо разом з оголошенням прислати і належитість за оголошення, як це буває по всіх часописах у світі. — І так: Оголошення на чверть сторінки коштує $5.00, оголошення на одну третю сторінки $10.00; оголошення на пів сторінки $15.00; оголошення на цілу сторінку $25.00.—Отак пригадуємо всім Шановним Приятелям "Голосу Спасителя" залучати чека до своїх оголошень, так тоді й оголошення появиться і не буде ніяких непорозумінь і невдоволення ані в нас, ані в тих, що присилають свої ціни! оголошення до нашого Місячника.**

Адміністрація ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ.

ВАЖНЕ!—**До наших дорогих передплатників: Якщо присилаєте віднову своєї передплати, або як міняєте свою адресу, просимо ПОДАТИ СВОЮ СТАРУ АДРЕСУ, щоб обминути непотрібних помилок з того приводу. Повідоміть нас відразу про свій новий адрес, щоб ми не висилали Голосу на адресу, де Вас вже нема.**

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ПРЕСУ КАНАДИ

"ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ", місячник, коштує **$1.50 на рік. Адреса** "THE REDEEMER'S VOICE," Catherine Street, Yorkton, Sask.
"УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ," тижневник, коштує **$2.50 на рік. Адреса** "UKRAINIAN NEWS," 1002—109 St., Edmonton, Alberta.
"БУДУЧНІСТЬ НАЦІЇ," двотижневник, коштує **$1.50 на рік.** "THE FUTURE OF THE NATION, 49 Kennedy St., Winnipeg, Man.
"СВІТЛО," двотижневник, коштує $2.00 на рік. Адреса: "THE LIGHT," 3 Beverly Street, Toronto, Ont.
"НАША МЕТА", тижневник, $2.50 на рік. Адреса: "OUR AIM," 550 Church Street, Toronto 5, Ont.
"ЮНАЦТВО," місячник, орган УКЮ, коштує **$1.00 на рік.** "THE YOUTH," 9648—108 Ave., Edmonton, Alta.

(УКПСлужба)

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВ. МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Надзвичайно гарна книжка, 96 сторін друку з 40 великими, зворушаючими символічними образками та науками. Принесе вона Вам велику духовну користь.

ЦІНА З ПЕРЕСИЛКОЮ тільки 50с

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1) Мій сусід каже, що то все одно, чи хтось належить до католицької, православної чи протестантської Церкви, аби тільки він проживав так, як Бог приказує. Чи то правда?

Ні! Не байдуже воно Богові, до якої Церкви люди належать. Христос установив одну Церкву, якої видимим Головою був Святий Петро. Інші релігійні організації, що довуть себе церквами, повстали пізніше, зачинаючи від 16-го століття, як Мартин Лютер і Генрих VIII збунтувалися проти Папи та повасновували свої "Церкви," що опісля поділилися на прерізні секти.

Христос бажає, щоб усі належали до основаної Ним Церкви. Люди проживають так, як Бог хоче тоді, як належать до тої Церкви, яку оснував його Син, Ісус. Он як гаряче Христос молився за одність Церкви перед своїми Страстями на Тайній Вечері: "Святий Отче, заховай їх в імя Своє, яких дав Ти Мені, щоб як Ми, одине були! (Ів. 17, 11).

2) Чому українська католицька Церква дозволяє на хресну дорогу та на девятниці-новени?. Чи воно не латинізує тим українців?

Ні! Церква розвивається. Святий Дух обявляє нові набожності, щоб людям було легше спастися. Ми можемо взяти дещо від інших, не перестаючи бути українцями католиками. Поляки взяли від нас Суплікацію, Різдвяний Святий Вечір, але через те не стали українцями. Де життя, там розвій і поступ. На одних цвинтарах, де нема життя, буває все незмінне!

3) мій приятель оженився з протестантною в українській, католицькій Церкві. По двох роках жінка покинула його, взяла в уряді розвід і вийшла заміж за другого. Чи мій приятель може таксамо вчинити?

Ні! Шлюб їх був важний перед Церквою та перед Богом: Що Бог злучив, каже Христос,—нехай чоловік не розлучує! (Мат. 19, 6). Цивільний розвід не уповажнює вашого приятеля вдруге женитися, бо він тяжко згрішив би. Його другий шлюб не був би важний! Це було б звичайне собі наложництво-конкубінатом. Треба памятати, що держава не має права йти проти Христового закону. Коли ж держава нарушує Божий закон, так треба більше слухати Бога ніж держави. Христос, а не держава буде судити нас по смерти!

4) Чи є якісь молитовки, що мають відпусти за кожен раз, що їх хтось відмовляє? Я часто відмовляю стрілисті молитовки та бажала б зискати відпуст.

Кожен християнин повинен часто відмовляти стрілисті молитовки, бо вони пригадують нам про Бога та виявляють нашу любов до Творця. Треба їх відмовляти в любовю в терпіннях, горях, досвідах, бо вони скріпляють нашу душу та дають силу терпіти по-християнськи.

Є деякі молитовки, за відмовлення яких зискуємо відпусти. Церква збагатила їх відпустами, щоб вірних спонукати часто відмовляти їх.

Он ці стрілисті молитовки з відпустами:

1. "Ісусе, Маріе, Йосипе!" (7 літ і 7 чотиридесятниць).

2. "Пресолодке Серце Ісуса, вчини нехай Тебе люблю щораз більше і більше!" (300 днів відпусту за кожен раз).

3. Божественне Серце Ісусове, наверни грішників, спаси вмираючих, освободи бідні душі з чистилища!" (300 днів відпусту за кожен раз).

Щоб здобути ці відпусти, особа мусить бути в стані ласки Божої та мати жаль чи досконалий акт любови.

5) Якийсь жид приніс мені крісло чи канапу. Я не хотіла брати. Він лишив мені. Потім прислав візвання через адвоката. Чи я маю платити?

Якщо ви не бажали цієї канапи, так ви не зобовязані платити. Коли ж адвокат буде примушувати вас, так треба буде піти до суду та боронитися, доказуючи, що ви не бажали згаданої канапи, яку жидок силоміць полишив у вашій хаті та обіцяв, що прийде забрати її на другий день.

6) Чи то правда, що українці католики погорджують трираменним хрестом, бо так каже моя сусідка, що покинула свою Церкву та перейшла на "православя"?

Ніхто не може погорджувати хрестом, бо хто погорджував би хрестом, той погорджував би Тим, хто на хресті помер за наше спасіння.

Українці католики вживають свобідно так однораменного, як і трираменного хреста, бо обидва хрести знані в нас в Україні, хоч у Києві, столиці нашої батьківщини, нема ні одної церкви, що б мала трираменний хрест. Всі вони мають однораменні хрести.

Отак українці католики можуть свобідно вживати обидвох хрестів. Нові Служебники, що Святіша Столиця видала для всіх українців католиків, мають трираменні хрести.

Коли Рим не боїться приказувати нам вживати трираменного хреста, так ми без скрупулу можемо йти за римськими вказівками. Не треба бути більшим папістом аніж сам Папа та Східня Конгрегація, що видала наші литургійні книжки та настає, щоб усі українці католики придержувалися їх у своїх богослужбах.

7) Чи можна здобути Ювілейний відпуст Святого Року в парафіяльній Церкві? Що треба робити, щоб здобути його?

Не треба нічого робити, бо цього відпусту не здобудете в своїй парафіяльній церкві. За винятком декількох категорій осіб, от як монажині..., яким Папа дозволив зискати ювілейний відпуст у своїх церквах, всі інші мусять удатися до Риму, коли хочуть зискати ювілейний відпуст...

НАША РЕЛІГІЯ

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Це книжка уложена Всеч. о. А. Луговим в українській і англійських мові, трете поправлене видання. Дуже популярна і приступна. Надається для шкіл і катехитичних курсів, для дітей і старших. Саме імя Всеч. Автора вже говорить само про себе. —Замовляйте для кожної Вашої дитини й для шкіл.

Ціна 25с — з пересилкою 30с.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ДУХОВНА ВЯЗАНКА

(Нове Видання)

Там є: Молебень до Ісуса Христа, Молебень і Параклис до Матері Божої та молитви до Серця Христового і Матері Божої.

Книжечка дуже відповідна на травень і червень.

ЦІНА 15¢

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada.

Почекайте, на другий рік ювілейний відпуст буде поширений на цілий світ, як Святіший Отець уже заявив. Тоді здобудете його в своїй парафіяльній церкві. Місцеві єпископи дістануть владу означити умовини, при яких вірні зможуть вискати цей відпуст.

8) Чому Великдень не припадає все в той сам день?

Великдень не припадає все в той сам день року, тому що Великдень припадає в неділю по повні, що є по весняним зрівнанні дня з ніччю. Ця ж неділя не припадає все в той сам день, бо повна місяця не припадає все в той сам день по весняним зрівнанні дня з ніччю.

9) Чому мясниці раз довші, а раз коротші?

Мясниці раз коротші, а раз довші тому, що Великдень часом припадає скоріше, а часом пізніше. Як час між Богоявленням і великим постом довгий, то більше маємо мясниць, і навпаки.

КЛОПОТИ ІРЛЯНДІЇ

Ірляндці, які недавно добилися своєї невалежности, стоять перед загрозою вимертя. Сто літ тому Ірляндія мала поверх 6 і пів міліона населення, в 1946 р. жило там вже тільки неповних 3 міліони людей. Селянство в Ірляндії є найменше численне з усіх рільничих країн Европи.

Одною з причин зменшення населення Ірляндії є її велика іміграція в роках 1847-1857 до ЗДА, коли то виїхало півтора міліона людей. В роках 1936-1946 покинуло Ірляндію 250 тисяч людей. Одначе зменшення населення Ірляндії не лежить у її іміграції. Демографія, які постійно студіюють питання населення Ірляндії, доходять до іншого висновку і катастрофічний стан добачують у страсі населення перед життям.

Ірляндці формально бояться закладати родини і яких 65% з них перебуває до 40 року життя в безженному стані. Спізнені подружжя не мають численного потомства і в ірляндській родині немає більше, як 3 дітей. Тому один учений слушно каже, що цей стан є страшніший за англійське підбиття Ірляндії, чи великий голод у 1848 році. Бо "переслідування скріпляють серця, щедрість природи вкриває поля, а занік родинного вмислу приносить упадок самого життя."

(Едмонтон, П.Б.)

ПОДИВІТЬСЯ на дату Вашої передплати при адресі на коверті коли кінчиться передплата. Якщо там зазначено напр. 10 49,— Ваша передплата кінчиться в жовтні 1949; 11 50: листопад 1950.

★

—Я чула, Олено, що ваш чоловік дістав працю. Гратулюю! Чи це правда?— Олена: Не тільки дістав, але й уже страйкує.

Сталін видав приказ усім енкавудистам, щоб були чемні та перестали брутально поступати з населенням. Один міліціонер їхав трамваєм. Хтось пчихнув. Енкавудист скрикнув: Хто тут пчихає? Пасажери злякалися. Одна старушка відозвалася перестрашена: —Це я, товаришу. На здоровя! сказав енкавудист, ховаючи до кишені каган.

Здивований американець питається одного скитальця: Чому ви не хочете вертатися в Україну? Таж це ваша батьківщина!

Скиталець: Бо там є Сталін...

Американець: Що таке Сталін? Хіба він такий страшний? Та ж Совети це найдемократичніший край. Як Сталін вам не подобається, так при найблищих виборах скинте його та виберіть кого іншого!

ПОЧИТАННЯ БОГОМАТЕРІ В УКРАЇНІ ВІД НАЙДАВНІШИХ ЧАСІВ ПО СЬОГОДНІ

о. Андрій Мельник

ВІД Ефеського собору цебто від 431 р. культ Марії завжди зростав у світі. Під впливом наступаючих орд Сходу на Візантію ще більше скріпився. Крім святих почитателів Сходу і Заходу від III по XII стор., виступали і в чергових сторіччях великі святці, яким культ Марії був одним із найдорожчих. І так св. Франц Ксавер, великий місіонар далекого Сходу, св. Ігнатій Лойоля, св. Франц від Павла, св. Франц Салезій, св. Алойзій Гонзага і Родрикій, св. Станислав Костка, св. Берхманс, св. Альфонс Лігурі, св. Климент Гоффавер, св. Канізій, св. Тереса, св. Бригіда, Магдалина де Пазіс. Папи римські, як Пій IX, що проголосив догму Непорочного Зачаття, Лев XIII, Пій X, Пій XI і Пій XII, поручали себе і цілу Христову Церкву опіці Богоматері.

Між почитателями України видніють такі імена, як Іларіон —київський митрополит в XI стор., Кирила Турівський, Климент Смолятич, Антоній і Теодозій Печерські. З князів: Володимир Великий, що збудував Десятинну Церкву, на одержання якої склав десятину свойого майна. 996 р. Ярослав Мудрий, що звигнув нову величаву церкву під назвою Благовістя М. Б. над Золотими Воротами в 1037 р. і віддав в опіку "люди свої і місто всеславній і скорій на поміч християнам, Святій Богородиці; її церкву на великих воротах здвигнув в

ім'я першого Господнього празника, св. Благовістя," щоб архангелів привіт Діві повторявся в цьому місту;—як Цій було сказано: "Радуйся, благодатна, Господь з тобою," так городові: "Радуйся, благовірний граде, Господь з тобою!"... Є інші князі, як Володимир Мономах, король Данило, кн. Василько.

1) *Будуються в честь Марії церкви:* в Києві посвячено ще одну церкву в честь Успення М. Б., на Київо-Подолі. В Чернігові будує князь Святослав Володич (1176-1194) церкву в честь Благовістя Богоматері, князь Мстислав Із'яславич основує церкву під закликом Успення М. Б. в 1160 р. в місті Володимирі, а церква "на Борничеві" в Києві прийняла чудотворну ікону М. Б., яку приніс грецький купець Пирогоща. Вона прославилась там чудами. Церкву здвигнув князь Мстислав І. 1125-1132 р., а князь Володимир П. Мономах поставив храм Успення в Новгороді Сіверськім, а в єлецькому манастирі Успення М. Б. збудував Дім Божий князь Святослав 1060 р. В Холмі будує собор король Данило в 1260 р., де його й похоронили. В Кам'янці Подільськім будує церкву князь Володимир Василькович. В Галичі на Високім Замку стояла прегарна церква в честь Пресвят. Богородиці, де мали Угри замкнутися і боронитися перед здобуттям города 1221 р. Біля Галича між Крилосом і Четвертками знайдено руїни церкви Благовістя на т зв. "Церквищах." В городі Мельнику стояла прегарна церква під назвою Пресвят. Богородиці, де молився король Данило перед походом на Литву з Бурундаєм. Князь Мстислав, син Володимира,—князь Тьмутороканії—пішов походом на Касогів (Черкесів) і з нагоди поконання великана-борця Редеді побудував церкву в честь М. Б. в Тьмуторокані.

1240 р. побудував король Данило храм Пресв. Богородиці в городі Дрогочині. В Вишгороді побудували церкву під візванням Б. М., де похоронили св. Бориса і Гліба, а в городі Берестові в 1289 р. у Володимирі Великім здвигнув кн. Мстислав Данилович каплицю св. Йоакима й Анни. Кн. Ярослав Осмомисл побудував церкву в Крилосі б. Галича в честь М. Б., якої фундаменти відкопав у 1937 р. проф. Пастернак.

II) *І манастирі в Україні повстають під назвою Богоматері.* Київо-Печерська Лавра величалася прекрасною церквою М. Б., яку здвигнено 1073 р. Над Хрещатиком станув в XI. стор. манастир в честь М. Б. На Гнилеччині був гнилецький манастир в честь Б. М. Навіть в Єрусалимі заходами українських монахів повстав Богородичний манастир званий "Руським." В Синевідську був теж під візванням Богоматері манастир, де король Данило, повертаючи з Угорщини, вступав

і молився. В Чернігові в єлецькому манастирі побудував кн. Святослав 1060 р. церкву в честь Успення М. Б. Князь Ізяслав (1054-1078) побудував манастир і церкву під закликом Успення Б. М. в Києві на одному з горбків.

І в українській апокрифічній літературі находить Божа Мати виняткове місце. В апокрифі "Богородична риба" подано ось що: По похороні Свого Сина сидить Божа Мати в крайньому смутку і споживає рибу. Коли Її сповістили, що Її Син воскрес, заявила вістунам, що тільки тоді повірить в цю вістку, якщо риба, яку тепер споживає, стане живою. І сталось чудо. Риба ожила. Цю рибу кидає Б. М. до води і досі зовуть її Богородичною рибою," не їдять її, лише сушать та вживають її до прогнання злого духа. В апокрифі "Хожденіе Богородиці по мукам" чудово змальовує невідомий автор заступництво Марії, як то Вона після мандрівки по пеклі, чистилищі, виєднує ласки милосердя, звільняючи душі з мук чистилища. В апокрифі "Видініе Апостола Павла," веде ангол св. Павла до неба, де він бачить Марію в небі в окруженні анголів. В апокрифі "Сказаніе о світлой неділі," наказує автор святкувати святу неділю," бо в цей день було Благовстія Богоматері."

В апокрифі "Змій, царівна і св. Юрій" подає автор, як при помочі молитви Ісуса і Пречистої Діви рятує св. Юрій царівну від змія. Наводимо нарочно деякі з них, щоб додатково доказати, що почитав і величав наш нарід Богоматір і в своїй уяві представляв собі Її силу і велич в небі. Великим звеличником Марії був єпископ Турова, Кирило Турівський (1130-1134). Він виголосив між іншими науками проповідь на "велику п'ятницю" де в поетичній формі змальовує "Плач Богородиці" в моменті, коли Йосиф з Аримателї прийшов забрати тіло Ісуса. Там застає ридаючу Богоматір зо св. Іваном Апостолом. В проповіді на "неділю мироносиць" автор розказує про плач Марії і горе по втраті Сина. В "Каноні кн. Ольги" віддає автор честь Пречистій Діві. Після наїзду Половців на Україну виголошує 1067 невідомий автор науку "Поученя про Божі кари," де радить між іншим на пирах говорити тропар на початку на честь Ісуса, а перед кінцем на честь Марії, що породила Христа; при кінці за князя.

В творі "Моленія" просить Данило Заточник молитися до Пречистої і благати ласки милосердя. Печерська Лавра стає вогнищем культу Марії. В Печерському Патерику ("Патерик —це збірник біографій ченців окремих манастирів), находиться твір п. н. "Похвала св. Теодозія," де автор закликає його, щоб пам'ятав на своє приречення, що гріхи всіх померлих "в

місті св. Богородиці" цебто в Києві—святий візьме на свою душу і відповідатиме за них перед Господом Богом. При кінці просить святого, щоб благав опіки в Богоматері над манастирем та прогнав богохульників і ворогів. Літопись подає: князь Володимир Великий улаштовував славні пири в день торжества М. Б., на які скликував чимало народа і роздавав між бідні милостиню. І так нпр. з нагоди празника Успення М. Б. з приводу перемоги над переважаючими силами Печенігів, за її посередництвом, роздав 30 гривен бідним.

Св. Борис і Гліб були синами князя Володимира і гарячими звеличниками М. Б., що перед смертю молилися до Неї, щоби не захитались у вірі. Під 1111 р. читаємо про похід українських князів на Половців, де про перемогу рішила молитва до Пресв. Богородиці. "В поученію к дітям" князь Володимир Мономах просить в Божої Матінки помочі, щоб написав цю книжку для добра народу. В 1169 р. напав на Київ князь суздальський Андрій Боголюбський і в жорстоко його зруйнував. Тоді запалив теж Печерський Марійський манастир, та Божа Мати його врятувала від руїни. В 1170 р. відбувся похід в'єднаних українських князів на Половців. За грабунок Десятинної Церкви, що була під покровом Богоматері, Половці потерпіли погром, і цю велику перемогу завдячують українці Пречистій Марії.

В оповіданні про смерть князя Ярополка Ізяславича під 1087 р., що дуже любив Чудотворну Ікону М. Б. в Десятинній Церкві, розказується, що він давав на цю церкву десятину збіжок і скота кожного року. Князь Ізяслав, перемігши Ігоря, виїхав до Киева і зложив поклін Божій Матері з цієї нагоди. Кн. Ростислав смоленський мав велике почитання до Богоматері і по смерті Ізяслава повертається до Киева й молиться до Неї. Кн. Ізяслав Мстиславович по смерті Всеволода Ольговича звів успішну боротьбу за Київ з князями лише завдяки Пресв. Богородиці. Літописець оповідає про проворот кн. Мстислава Ростиславича до Новгороду, про його візд, про поклін Богоматері. В 1172-73 рр. в часі спору за київський престіл між Андрієм Суздальцем і Ростиславичами, останні звернулися за поміччю до Божої Матінки.

Кн. Рюрик в 1194-95 рр. зайняв Київ і дякував Марії в Софії за ласку перемоги, як і раніше прохав.

Князі просили хоронити їх в храмах Марії. В часі татарських і турецьких нападів народ крився в храмах Пр. Д. М.

Князі прикрашували храми і ікони Богоматері золотом, сріблом і дорогоцінними каменями.

І гетьмани були ревними любителями й шпрителями культу Пр. Д. Марії. В 1710 р. гадяцький полковник, Іван Черниш, в тюрмі молився до Пр. Діви Марії і просив про визволення. Його дружина щоденно заносила мольби до Матінки Б. Однієї ночі явилася їй у сні Богомати і запевнила, що її муж незабаром повернеться додому, що й сталось. З вдячности за волю справив Черниш срібну ризу для ікони Б. М., перед якою молилася його дружина.

І Запоріжська Січ стояла під покровом Богоматері. Козаки здвигнули деревляну церковцю під закликом св. Покрови Матінки Божої на Чортомлику. Церква стояла, поки її не зруйнував цар Петро (1709 р.). Три ікони Богоматери, як Іржавецька, Охтирська і Новокодницька були в великому почитанні. Св. Йосафат Кунцевич, мученик за єдність Церкви, Іпатій Потій і Велямин Рутський були визначними любимцями Д. Марії. Ікона Жировицька, що сьогодні находиться в Римі, в церкві св. Сергія і Бакха, була улюбленою їх іконою.

Транквіліон Ставровецький (1646), архимандрит Чернигова, написав прегарний твір "Перло многоцінная", де зібрав легенди, що звеличують Божу Матір. Йоаннікій Галятовський (1688) черниґівський архимандрит написав: "Ключ разуміння, Небо новоє," "Коротка наука в 95 чудами Пречистої," "Скарбниця потрібна," де звеличує Марію в чудотворній Іконі чернігівській, "Гора Почаївська," де прославлює Богоматір та Ікону в Почаєві. Антін Радивилівський видав друком 2 збірники проповідей, з яких перший числив 1159 сторін, а другий 563. Дмитро Туптало Ростовський († 1079) написав: "Четії Минеї"—4 томи, науки на Богородичні свята, "Руно Орошенноє," де гарно зясовує чуда Марії в єлецькому манастирі. Одна з найгарніших його проповідей була виголошена на Успення М. Б., до порівнює життя Пречистої з нивою, а Її Успення зо жнивами.

Митрополит Чернигова Лазар Баранович († 1693) написав проповідь, звеличуючи Божу Матір: 1) "Труби словес," 2) "Міч духовний" 1666 і 1686 р. Вкінці виступає Інокентій Гизель († 1684), архимандрит Печерської Лаври, і прославляє Пречисту Діву Марію. І много інших Маріофілів і Маріологів виступало в нашій історії, що не щадили похвал, гимнів Богоматері в 18, 19 і 20 сторіччях.

Не від речі буде згадати нашого письменника Миколу Хвильового, який відхилився цілим життям від большевизму і комунізму і відвернувся від Сходу та звернувся до Заходу, заявляючи устами свого героя Дмитра Карамазова в романі п. н.

"Вальдшнепи," що довго переслідував його "втілений образ надзвичайної Марії, що стоїть на гранях невідомих віків... І мій неможливий біль і моя незнана наука тепліють у лямпаді фанатизму перед цим прекрасним образом..." Стільки автор книжки. Напевно діяла в його душі ласка Марії так довго, поки не станув на правий шлях у житті, відкликавши свої прогріхи супроти релігії, Церкви і свого народу.

О. Федькович

ПРЕЧИСТА ДІВО, РАДУЙСЯ, МАРІЄ!

Пречиста Діво, радуйся, Маріє!
У синє море сонце ясне тоне
І своє світло ніби кров червоне
По всій країні довкола сіє.
Пречиста Діво, радуйся, Маріє!
Он молод жовнір мертвий на мураві.
Холодне личко, шати всі криваві,
Розстрілен нині за матір Вкраїну.
Пречиста Діво, радуйся, Маріє!
Під плотом сіла удова—мати,
До себе тулить бідне сиротятко
І плаче тяжко, серденько їй мліє.
Пречиста Діво, радуйся, Маріє!
Там онде блудить сплакана дитина,
Без тата, мами бідна сиротина,
Давно не їла, душечка аж мліє.
Пречиста Діво, радуйся, Маріє!
Бо я не можу, я ж бо маю душу
І чути мушу і дивитись мушу,
Що тут на світі лихо люте діє,—
Та як до гробу зложуть моє тіло
Де темно, тісно, холодно, затліло,
Де вже не плачуть, де усе німіє:
Пречиста Діво, радуйся, Маріє!

СВЯТА ОЛЬГА

о. М. Щ. ЧНІ.

ОДНА із найбільших Святих Українок це без сумніву Свята Княгиня Руси-України, Свята Ольга, що вже перед офіційним запровадженням християнства на наших землях мала всього капеляна та публично визнавала Християнську віру, ба й намовляла свого сина Святослава навернутися на християнство, але він відповів їй: "Не можу послухати твоєї поради, бо мої дружинники будуть сміятися з мене!"

Свята Ольга була жінкою великого князя Ігоря, що вступив на великокняжий престол 914 року. Сміливий цей князь провадив війну з греками та іншими народами, що замешкували береги Каспійського моря.

Свята Ольга була не тільки його подругою, але й второпною дорадницею в заряді держави. Не знаємо докладно, з якого роду походила Свята Княгиня. Один правдоподібний переказ подає, що була вона дочкою перевізника. Ігор проїжджав туди, де батько Ольги працював. Запізнався із вродливою дочкою, захопився її второпністю та прегарними прикметами та взяв собі її за жінку.

Ольга стала рядити Київською державою по смерті свого мужа, що згинув з рук Деревлян, які не хотіли покоритися київському володареві та ввійти в склад держави, зливаючись в один адміністравивний і політичний організм, що надавав би тодішній руській державі динамічну одність, силу та потугу.

Хоч згинув сміливий Ігор, всетаки його енергійна, заступаюча свого малолітнього синка, Святослава, зуміла покорити гордих Деревлян і влучити їх у склад київської держави.

Ольга була здібна, проворна організаторка, наділена організаторським і державницьким хистом. Вміла держати в карності та послусі численні удільні князівства, що тоді входили в склад київської держави, хоч мали своїх осібних князиків, які

не завжди були схильні піддатися під залізний провід Києва, що вже в тих давніх часах намагався накинути всім українським племенам свою керму та запевнити могутність нашому народові.

Нарід любив добру та побожну Ольгу, подивляв її здібності та заінтересування добром населення.

Проте розумна володарка зрозуміла, що християнська віра це найбільше добро народу, бо вона виховує громадян на сумлінних людей і ушляхетнює їх. Тому то подалася до грецького царя, Константина Порфірогенета. Коли ж грецький цар бажав використати християнство в Україні, щоб закріпити там свою владу, розумна Ольга звернулася по місьонарів до західнього, німецького цісаря, Оттона Великого, щоб увільнити свій край від політичного впливу Царгороду.

Прикладне життя християнської княгині додатньо вплинуло на нарід і на бояр; бо як Володимир Великий скликав нараду в справі офіційного прийняття християнства, так бояри відповіли: "Християнська віра мусить бути добра, бо йнакше твоя бабка, Ольга, була б не прийняла його!"

Отак княгиня Ольга причинилася немало до християнізації України. Християнство піднесло наш нарід і поставило його в рядах найбільше цивілізованих народів тодішнього світу. Володимир запровадив християнство в східньому обряді, був у взаєминах з Папою, бо тоді ще не було роздору поміж греками та римлянами, яке прийшло значно пізніше, бо аж у 1054 році, хоч Україна була охрещена в 988, отже віра тодішніх українців була католицька.

Церква зачислила Св. Ольгу поміж своїх Святих і ставляє її за взірець усім українським жінкам. Ми повинні бути горді з великої, святої Княгині, та в її честь хрестити своїх діток, щоб вони відтворювали в собі її чесноти, любов до України, привязання до християнської, католицької віри, бо тільки одна католицька віра запевнить Україні давню славу та велич, яку мала наша батьківщина в часах Святої Ольги та Володимира.

"Мої браття, як ви хочете зробити великі поступи, вглядайте в себе, нічо перед собою не закриваючи і в нічім собі не підплещуючи"—каже св. Августин. Справді, хто совісно вглядає в себе, сей пізнає ясно, кільки в чім провинився, чого йому ще бракує, а це пізнання спонукає його не тільки не затримуватися, але рішучо всіми силами змагатися до скорого поступу вперід.

НАЙСВЯТІША ТАЙНА ЕВХАРИСТІЇ— ХЛІБ ЖИТТЯ!

о. В. М.

НАШ Божественний Спаситель, установляючи Найсв. Тайну Евхаристії, мав три цілі:

1) Ісус Христос хотів ущасливити людей Своєю приявністю на землі по всі часи аж до кінця світу, як Богочоловік.

2) Ісус Христос хотів у Службі Божій безнастанно приносити Себе в жертву Небесному Отцю за гріхи людей.

3) Ісус Христос бажав стати поживою людських душ на земній вандрівці до країни вічности.

Заки Ісус Христос установив Найсв. Тайну Евхаристії, то вже рік наперед підготовляв людей на її приняття. Було це по чудеснім накормленні пятьма хлібами й двома рибами понад пять тисяч народу в пустині. Зараз на другий день зійшлося багато народу до Ісуса, що з апостолами переплив човном озера до Капернауму. Вони думали, що Ісус знов накормить їх в чудесний спосіб хлібом. Ісус, як Бог, знав їх думки, тому сказав їм: *"Істинно, істинно кажу вам: Шукаєте Мене не тому, що бачили чуда, а що їли хліб і наситились. Дбайте не про ту поживу, що гине, а про ту, що зістається на життя вічне, а яку дасть вам Син чоловічий, Його бо назначив Бог Отець"* (Ів. 6, 26-27). Тоді люди сказали до Нього: "Господи, завжди давай нам такого хліба" (Ів. 6, 34). На це сказав їм Ісус: *"Я—Хліб життя. Хто приходить до Мене, не голодуватиме; і хто вірує в Мене, не прагнутиме ніколи... Батьки ваші їли манну в пустині, та й померли. Цей Хліб, що сходить з неба, такий, щоб, хто їсть його, не вмер. Я Хліб Життя, що зійшов з неба; коли хто споживатиме цього Хліба, житиме повік; а Хліб, що Я дам, це Моє Тіло, що Я дам за життя світу... Хто споживає Моє Тіло й пє Мою Кров, той у Мені перебуває, а Я в ньому."* (Ів. 6, 35-57).

Народ не зрозумів Ісуса. Почувши це, сказав: "Жорстоке це слово, хто може його слухати" (Ів. 6, 61), й опустив Ісуса, відійшовши домів. Жиди в Капернаумі, (як і всі взагалі) не

могли поняти, як Ісус може дати Своє Тіло їсти й Свою Кров пити! Лишилися при Ісусі тільки вибранці з Його учнів, апостоли, що вірували в Ісуса, як всемогучого Божого Сина, яку то віру в імя всіх апостолів визнав св. Петро, коли Ісус Христос поспитав їх, чи і вони хотять відійти від Нього.

Що Ісус Христос в Капернаумі приобіцяв, те, за рік, перед Своїми Страстями, на Тайній Вечері у Великий Четвер виконав. Підчас послідньої з апостолами "Пасхальної Вечері" взяв Ісус хліб, поблагословив, поламав й давав апостолам, кажучи: *"Прийміть, споживайте, це є Тіло Моє, що за вас ломиться на відпущення гріхів."* (Мат. 26, 26; Лука 22, 19 . Відтак, взявши чашу, хвалу віддав, подав їм, кажучи: *"Пийте з неї всі, бо це Кров Моя Нового Завіту, що за вас і за многих проливається на відпущення гріхів."* (Мат. 26, 27-28; Лука 22, 20). Відтак наказав Ісус апостолам і їх наслідникам, єпископам й священикам, даючи їм власть і силу, не тільки в таїнственний спосіб перемінювати хліб в Його Найсв. Тіло, а вино в Його Найсв. Кров підчас Служби Божої, цієї найдосконалішої Жертви Нового Завіту, але й подавати це Найсв. Тіло й Найсв. Кров вірним в св. Причастю, як поживу на життя вічне.

Хотяй всі св. Тайни, які Г. Н. Ісус Христос установив, є випливом Його безмежньої любови до людей, то Найсв. Тайна Евхаристії є найбільшою Тайною Любови, яка перевищає все, що безмежно милосерний й любячий нас Отець Небесний для нас учинив. Він покликав нас з нічого до життя; Він дарував нам Сина Свого Єдинородного, що, принявши на Себе людську природу, своїм життям на землі, терпіннями й жорстокою смертю на хресті викупив нас від вічних, пекельних мук й привернув нам назад синівство Боже, яке наші прародичі в раю нещасно стратили були для нас; безперечно те все й багато іншого, це неоцінені добродійства й дари Божої доброти й милосердя, однак те все не досягає тієї висоти любови й доброти, тієї глибини таїнств, яку криє в собі Найсв. Тайна Евхаристії. Цього ми ніяк не в силі зрозуміти нашим слабим людським розумом так, як не могли цього зрозуміти жиди в Капернаумі. Тому тут мусить прийти нам на поміч наша сильна й беззастережна віра, така віра, яка в Капернаумі затримала апостолів при Ісусі, що не відійшли від Нього, як інші люди. Що нам найбільше неясне, то ця покора й пониження Божественного Спасителя, що вибрав собі нашу щоденну поживу, щоб увязнити Себе в ній на те, щоб міг не тільки все між нами перебувати, але й через Св. Причастя бути для нас поживою на життя вічне!

Вже само установлення Найсв. Тайни Евхаристії взиває нас й спонукує, щоб ми на цю "Вечерю Любови" являлися, брали в Ній участь й живилися на Ній Хлібом Життя, бо сам Ісус Христос перестерігає нас: *"Істинно, істинно кажу вам: Як не спожиєте Тіла Сина чоловічого й не пєте Крови Його, життя не маєте в собі"* (Ів. 6, 54). Кожного дня накритий й приготований для нас цей Стіл Ласки! Користаймо ж якнайчастіше з тієї гостини, яку нам приготовив сам Владика неба й землі, ба що більше, Він сам перемінюється в поживу й напиток для Своїх гостей! Знаємо, що поживу приготовляють на те, щоб її споживати, а не, щоб викидати геть. Щоб Ви сказали на те, якщо б якийсь земний добродій приготовив виставну вечерю і запросив на неї всіх нуждарів, а вони обезцінили б цю доброту й ласку, та й не прийшли? Напевно б осудили їх поведінку й назвали б їх негідниками й невдячниками, бо це було б ганебною зневагою цього добродія. А як дуже Г. Н. Ісус Христос бажає видіти нас, як гостей при Своїм столі Ласки! *"Бажанням забажав Я їсти з вами цю пасху"* (Лука 22, 15), сказав Ісус Христос до Своїх апостолів на Тайній Вечері. Ці слова Христові відносяться також і до всіх визнавців Його, до всіх християн, членів Христової, Католицької Церкви, до якої й ми належимо. Як тоді на Тайній Вечері, з такою самою тугою й бажанням й тепер бажає наш Спаситель зєднитися з нами, Своїми дітьми у Св. Причастю. Це найбільша Його насолода увійти до наших сердець, замешкати в них, зіллятися з нами.

Але на цю Велику Вечерю Любови треба гостям приходити в святковій одежі! Про це остерігає нас сам Ісус Христос в притчі про весільну одежу. (Мат. 22, 1-14). По давньому, східньому звичаю цар, запрошуючи гостей на весільну гостину свого сина, рівночасно посилав запрошеному весільну одежу. Божественний Спаситель приймаючи нас в св. Тайні Христення до Своєї Церкви, дав нам світлу одіж освятної ласки. Її втрата або забрудження це тяжка, смертельна провина. Якщо ми нашими гріхами цю світлу одіж збрудили або й цілковито затратили, то перш заки прийдемо до цього Стола Ласки, щоб взяти участь у Вечері Любови, постараймося відзискати її через св. Сповідь, вибливши її в сльозах жалю й покаяння, бо:

"Для того, хто їстиме цей Хліб або питиме чашу Господню недостойно, буде винен Тіла й Крови Господньої" (І. Кор. 11, 27), перестерігає нас св. Апост. Павло. Хто в тяжкім, смертельнім грісі причащається Найсв. Тіла й Крови Господньої, то його причастя є цілуванням Юди, а про таких людей каже

Ісус Христос, що краще було б не родитись чоловікові тому. (Мат. 26, 24).

Тож стараймося як найчастіше приходити на цю Вечерю Любови, яку для нас щоденно готовить наш Божественний Спаситель й Відкупитель через Своїх священиків, берім в Ній участь й споживаймо на Ній Хліб Життя, Найсв. Тіло й Кров Г. Н. Ісуса Христа, але уважаймо, щоб наша світла одіж освятної ласки була чиста, бо інакше більше горе буде нам, як тим, що відказуються від участи в цій Вечері Любови.

Богдан Лепкий

І НАЧЕ СОН ЯВЛЯЄТЬСЯ МЕНІ...

Ще й нині бачу церковцю стару
З дубових брусів наче на картині,
Доріжка вється під гору,
Село лежить в долині.
І "Жучка" й "Зельмана" й "Воротаря"
І "Зайчика" й "Через-попові лози,"
Крізь прірву літ так чую я,
Неначе сміх крізь сльози.
І наче сон являється мені,
Сільських дівчат веселі хороводи,
Лунають співи голосні
Немов весняні води.
Не знаю, чи ще церковця стара
Стоїть, чи гагілок там співають,
Чи коли не будь буду я
З тобою, Рідний Краю.

Всі звірята призначені до землі, тому всі вони дивляться в землю; одна тільки людина свої очі з надією підносить угору: це знак, що призначення її не на землі, а в небі. (Св. Василій)

СПРАВДІ "ГЕНІЯЛЬНИЙ"...З приводу святкування 70-річчя народин Йосифа Сталіна в Советах деякі американські часописи іронічно завважують, що він справді геніяльний державний діяч: він привів до заіснування Північно-Атлянтійського пакту, двопартійної закордонної політики ЗДА, Пляну Маршала, антиізоляційного курсу в Америці і т.п. Іншими словами, Сталін увесь час робить медвежу прислугу Советам і світовому комунізмові.

ЦЕРКОВНИЙ ПОДАТОК

о. Дм. Гаврилюк ЧНІ.

"Дайте Богові, що Боже"

Від нас належиться Богові признання, честь і признання Його безконечного Маестату. Не тільки це. Через Свого Сина Бог оснував на землі лічницю—католицьку Церкву. А чи зглядом неї—цього Божого твору, ми не маємо ніякого обовязку? Думаю тут не тільки про обовязки католицького життя, але й інші . Чи ми не мусимо Церкву матеріяльно спомагати? Чи в цьому змислі ми не мусимо дати Богові, що Боже?

Ви певно догадуєтесь, про що я хочу говорити. Про це я ще ніколи не говорив у Голосі Спасителя. Та деякі непорозуміння і плитки погляди, на які я то тут, то там наткнувся, змушують мене проповідати нині про церковні податки: Тут я кажу недвозначно:

1) Церковний податок це вимога справедливости;
2) Треба платити його з любовю та щедрістю.

1) Католицька Церква це не тільки якесь поняття, тільки слово, якому в дійсності ніщо або малощо відповідає. Ні! Католицька Церква це зовнішнє, видиме товариство, що має зовнішні, видимі цілі, зовсім так само, як і держава! Ті цілі можна осягнути тільки зовнішніми, видимими середниками так, як у державі. Божі доми будувати й утримувати—коштує гроші: ризи, свічки і все, що потрібне до богослуження—коштують гроші; утримання священиків, паламарів, півців—коштує гроші. Були колись часи, що громади поодинокі на це мали власний маєток, з якого покривали ті кошти. Або напливало так багато жертв і дарів, що це було досить на потреби поодиноких церков і громад. Але як є нині? В многих краях насильники забрали майно Церкви. Хто ж тепер має журитися удержанням її?

Ви знаєте, що члени одного муніципалу мають на його цілі платити податки. Також якебудь товариство, спортове, чи асекураційне, співацьке, чи яке інше вимагає вкладок. Котрі

члени хотять, щоб їхнє товариство існувало не лиш на папері, але змагало до осягнення своєї цілі, мусять також дбати і про середники, щоб товариство могло жити: вони мусять свої членські вкладки платити. Цілком таксамо з великим товариством —громадою, також зо ще більшим державою і з найбільшим— католицькою Церквою. Хто хоче тішитись її благословенням, мусить також дбати про середники, щоб Церква могла виконувати свою повноблагодатну чинність. І це цілком справедливо.

Хто вже не хоче платити членської вкладки до якогось товариства, то тим самим він виступає з того товариства. Кому громадський податок є за високий, тому вільно перенестися до іншого муніципалу. Кому податок державний за тяжкий, той може виїхати до центральної Африки (Конґо) або на північний бігун (Ескімоси), де буде мало або й ніякого податку платити. Хто не хоче церковного податку заплатити, той може "ні ваш ні наш" з Церкви виступити, Певно, що Церква нікого силоміццю не тримає. Але чи хтось може опустити правду (Церкву) так, що Бог не буде його гостро карати за це?

Чи має хтось зо скали скакати у воду тому, що скала є за тверда, а вода є мягша? Чи не буде мати тяжкого гріха хто виступає з Церкви тому, що йому здається, що йому за тяжко платити церковну вкладку? Що каже на це Ваш розум? Здоровий розум каже, щоби ви зістали в правдивій Церкві, щоби ви підтримували її зо свого майна й зо свого дорібку. Розум це доказує, що є обовязком справедливости, щоби вірні дбали про потреби Церкви.

Також і носії духовної власти, починаючи від Св. Отця в Римі аж до останнього священика десь в глухій закутині, як також діріґент в катедрі як і півець в малій деревляній церковці, всі вони є людьми, що потребують до життя поживи, одіння й дечого іншого конечного так само, як й ви всі. Різниця та, що інші мають удержатися зо своєї праці: лікар, адвокат, ремісник, робітник... Чи не мають мати удержання тільки ті, що для всіх працюють для вічности, які безпосередньо служать Церкві? Вони не є вимагаючі й вдоволяються меншим. як інші, однак щодо життя і відповідного їхньому станові удержання є потрібне, це вони мусять мати.

2) Ці видатки можуть бути покриті або добровільними датками бо обовязковим податком. Так повстає в нашім краю, щоб дістати середники потрібні до удержання церков і їхніх слуг, податок церковний, який стягається так, як державний податок.

По своїй формі цей розпорядок є нової дати, однак сама річ

є вже дуже давна. Вона є старша ніж католицька Церква. Якто? Ви в це не вірите? Чи ви нічого не чули про десятину в Старім Краю? Сам Бог її зарядив (2 Мой. 22, 29): *"Твою і твої первістки ти маєш дати без гніву* (злости)." А дальше знова: "*...Первоплоди овочів твоєї землі ти маєш принести до дому Господнього, до дому твого Бога*" (2 Мой. 23, 19). В означенім часі жиди мали приносити Господеві приноси страв: з кожного дому два перші хліби (з нового збіжжа) і ріжні штуки з їхніх черед. Коли священик ці дари з першими хлібами приносив в жертву Господеві, тоді вони мали бути при тім (вислухати) (3 Мой. 23, 20). Ще на многих інших місцях св. Письма загострював Бог жидам той обовязок дбати про богослуження та підтримувати життя священиків. Чи ж не був це церковний податок, хоча в іншій формі, як нині?

До того кн. Еклез. упоминає всіх: *"Шануй* (почитай) *священиків: Дай їм, як тобі це приказано, їхню часть з жертв очищення"* (7, 33).

Священики ж мусять бути увільнені від земських занять і журб про хліб насущний, щоб так могли вповні посвятитися їхньому високому завданню, вічному спасенню народу.

Цей обовязок наложений також і в Новім Завіті. Про нього говорить наш Спаситель до своїх учеників, коли їх висилав голосити благу вість про царство Боже, що кожний робітник є гідний своєї заплати (надгороди). Вже цілком ясно це виказує св. Ап. Павло: "Чиж не маємо власти їсти й пити?"— то значить від громад, в яких Апостоли працювали, діставали середники до життя.— "Хто служить у війні своїм власним коштом?"—продовжає Апостол. Хто садить винницю і не їсть овочі з неї? Хто пасе стадо і не кормиться молоком від того стада? Чи як чоловік це говорю? Чи й закон цього не каже? Чи не знаєте, що в святині працюють, з святині їдять, а котрі вівтареві служать, з вівтаря діляться? Так Господь постановив, щоб ті, що голосять Євангелію, з Євангелії жили?" (І. Кор. 9, 14).

Ревність перших християн під цим зглядом є всім знана. Вони так далеко йшли, що весь свій маєток і дорібок продавали тай дарували Апостолам. Ми знаємо зо Св. Письма також, що власне в перших часах для потреб Церкви скликали собори.

Коли ревність вірних з бігом часів остигла, тоді Церква була примушена в 6-ім віці ввести загальний церковний податок. Тоді відновилася десятина Старого Завіту і кожний християнин був обовязаний, під карою виключення з Церкви, давати десятину свойого доходу на удержання духовенства тай для заспо-

коєння інших церковних потреб. Коли ж пізніше поодинокі церковні громади посідали з того власний маєток, (церковне поле) із записів ревних християн, тоді десятина знова призабулася і вкінці й цілком залишено її всюди.

Ви знаєте, що тепер деякі держави сконфіскували (відобрали) від Церкви всі ті фундації (бенефіції) і доходи з них. Декуди, щоб жити з Церквою в мирі і згоді та направити кривду (грабунок) вони зобовязалйся піднести податок на покриття церковних потреб і їй помагати з державних податків. Ось так повстав декуди в такій формі церковний податок. Він є інакший, як у старих часах але річ є подібна.

В кожнім разі ви тепер ліпше бачите, що церковний податок це вимога справедливости, обоснована в собі та розпорядком Божим наложена і загострена.

Всі Ізраїльтяни, досягнувши віку 20-літ, мусіли платити податок на святиню в Єрусалимі. Цей податок був пів шекеля. Сам Христос учинив чудо, щоб заплатити податок на святиню за себе та за свого апостола. Він приказав Св. Петрові зловити рибу, що мала монету в устах, що й він учинив. (Мат. 17, 27).

Ревні та добрі християни радо помагають своїй церкві та священикові. Один латинський місьонар повторяв: "Вигляд церкви та дому, де мешкає священик, виявляє мені серце народу. Де церква вбога, священик бідний, там нарід скупий і слабої віри."

Св. Віяней повторяв: "Скільки то кар Божих спадають на нарід за те, що не дбають про Церкву та священика... Скільки посух, градів, браків урожаю не мучили б людей, якщо б вони були щедрі для Церкви та свого священика!"

Добрі люди хочуть, щоб їхня церква була гарно прибрана, мала все, що потрібне, щоб їх священик гарно мешкав і представлявся, бо вони стидалися б коли б їхній душпастир був убогий і проживав у злиднях. Злі ж і оспалі парафіяни тішаться, коли парох живе в найнужденнішій хаті та має найгірший за всіх парафіян автомобіль, ба й по-фарисейськи гіршаться, коли парох має нове авто, хоч самі викуповують найкращі авта та багато умебльовують свої доми!

Вода в річці підноситься й упадає, земля якийсь час дрижить і втихомирюється, вітер віє й устає, огонь вибухає й гасне; тільки закаменілому грішникові спочинку ніколи нема: в бідній душі його боротьба не втихає ніколи. (Св. Ів. Зол.)

Пята Божа Заповідь

НЕ ВБИВАЙ!

о. д-р Іван Чинченко

ПЯТА Божа Заповідь забороняє шкодити життю ближньому і самому собі. Християнська релігія узнає чоловіка за сотворіння подібне Богові і навчає про його велику гідність і його велике призначення, високо оцінює людське тіло, як складову частину чоловіка, як мешкання і знаряддя душі, необхідне до її діяльности і розвою. Тому чоловік мусить піклуватися розвитком тіла, який католицька релігія не тільки поручає, а навіть наказує.

Старовинна засада: "В здоровому тілі, здоровий дух," є також і християнською засадою. Чоловік з хворим тілом, з хворими і слабими нервами має звичайно і хвору душу.

Гріхи проти пятої Божої Заповіді:

1. Відбирати (вбивати) життя ближньому.
2. Коли хто непосильною працею і жорстокими карами виснажує ближнього і тим самим прискорює його смерть.
3. Коли хто не визволяє від смерти ближнього, маючи до того можливість, коли, приміром, багатий допускає бідного до голодової смерти.
4. Коли суддя карає підсудного, якого безвинність відома йому.
5. Коли хто звільняє або переховує вбивця і так дає йому можливість доконувати нові вбивства.
6. Коли ближнього засуджено на смерть на підставі несправедливого обвинувачення.
7. Коли хтось навмисне шкодить своєму тілові, щоб скоротити собі життя.
8. Найстрашнішим гріхом проти 5-ої Божої Заповіді є гріх самовбивства.
9. Бажання собі смерти.

Не є гріхом проти 5-ої Божої Заповіди:

1. Якщо злочинця карають в тому разі, що не залишаються жадні інші засоби оборонити суспільство від злої волі проступного чоловіка.
2. Вбивство свого противника на війні, якщо чоловік до того змушений.

Самогубець грішить перш-завсе проти Бога, присвоюючи собі право розпоряджати життям, яке дарував Бог, яке може відібрати один Бог; грішить самовбивець проти ближнього, викликаючи своєю смертю терпіння когонебудь, особливо з близьких до нього людей і терпіння цілком безвинних. Нарешті самовбивець грішить і проти себе самого, ризикуючи власною вічною долею, бо йде на суд Господа як непокаянний і непослушний Його волі.

Великим гріхом проти 5-ої Божої Заповіді є поєдинки, бо в поєдинку можливе вбивство ближнього, як і самого себе. Коли підчас поєдинку чоловік вбиває іншого чоловіка, вбиває ближнього; коли його вбють, доконав самогубства, бо його вбито з його власної волі.

До гріхів 5-ої Божої Заповіді відноситься також і духове вбивство, коли зводять ближнього на шлях невірства і цим віддають його душу на смерть духову і вічне осудження.

Про тягар гріха духовного вбивства, говорить Спаситель: "Хто спокусить одного з малих тих, що в Мене вірують, тому краще було б, коли б камінь млиновий повішено йому на шию і потонув би він в морській глибині." (Мат. 18, 6).

До таких проявів вбивства можна віднести всі справи і слова, що противні любові і порушують спокій і безпеку ближнього, і нарешті, внутрішню ненависть до ближнього, хоч би вона і не виявлялась назовні.

"Кожен, хто ненавидить брата свого, той чоловікогубець" (1. Ів. 3, 15).

Тяжким і налоговим гріхом проти 5-ої Божої Заповіді є вбиття плоду через аборт. Цей гріх (що в наші дні такий поширений) нічим не відріжняється від вбивства чоловіка. Абортом відбирається життя новозародженому чоловікові. Грішить жінка, що допускається цього гріха, грішить і чоловік, що позволяє на душогубство, грішить той, хто доконує аборт; він вбиває життя, він вбиває душу. Коли родичі мають діти і більше не хотять їх мати, то аборт такий самий, коли б тато чи мама повбивали вже тих дітей, що вже мають. Крім того, аборт позбавляє душу вічного щастя.

Забороняючи шкодити життю ближнього, 5-а Божа Заповідь одночасно зобовязує чоловіка чинити такі добродійства:

1. З усіма обходитись лагідно.
2. Любовно і повчаюче (обходитись з ближніми).
3. Миритись з тим, що гніваються.
4. Прощати кривди і чинити добро ворогам своїм.

СВ. ІВАН БОГОСЛОВ, ЛЮБИМЕЦЬ ІСУСА І СКОРБНА МАТИ

о. Василь Максимець

ГОДИНИ терпінь Божественного Спасителя змагалися й доходили до найприкрішого кінця. Як ягня на заколення йде Божетвенний Спаситель по Своїй Хресній Дорозі. Сам один. Ні одної вірної душі при Ньому крім ворогів. Навіть любимець Його Іван далеко від Нього. Чи й він перестрашився як інші учні? Ні!

Він знає, що все мусить "сповнитися." Він зник тільки, щоб посвятити свою палку вірність й любов другій особі, що в цій хвилі трясеться в найбільшій лихорадці, почувши найбільш несправедливий в світі засуд Пилата, що боявся більше людей як Бога. Він стоїть при боці Скорбної Божої Матері! Вони моляться разом й терплять обоє з Ісусом! Мати й любимець Ісуса—Іван. Терплять так, якби самі йшли на розпяття.

Стали хвилинку при дорозі, якою котився з галасом народ, де кивалися кінці жовнірських списів. Болюче й горячково шукають очима якоїсь прогалини, щоб побачити обтяженого хрестом Спасителя. Ось побачили вже Його! Свята Голова на посміховиско увінчана тернистим вінцем. Сам приодітий в червоний лахман ніби "багряницю." Ледве ступає. Неначе шукає помочі. Мати вривається від учня, що підтримує Її перешиту наскрізь сімома мечами болів. Іван бачить Її вже коло Сина. Однак жовнірські пястуки розділюють Їх, а юрба витискає Матір від Сина. Іван знов коло Матері. Тепер Вона

в своїх болях ще дороща, святіша й достойніша пощани. Вона така героїчномужня, гідна Бога! Однак Іван видить цей великий біль, що просякає цілу істоту Матері на Її обличчю. Йдуть разом з народом, що прямує на "Череповище." Там стоять тихо. Вже чують удари молотів, чують наруги кровожадної юрби, що роздирають серце Матери й учня.

Довго спочивала найдороща голова Скорбної Матері на рамені неначе шукала захисту перед бовдурами ненависти, що ревіли проти Сина й Матері. Нараз затемніло небо. Чудні явища, що настали в природі й холодний вітер порозганяли розбещену товпу. Тихо й порожньо стало під хрестом. Скорбна Мати приступає до хреста, та разом з Нею й любимець Її Син,а Іван. Він мав щастя переживати послідню годину між Матірю і Сином, якої ніхто не удостоївся переживати. Один, одинокий з дванайцятьох стоїть близько Учителя, щоб почути його послідню волю!

Марія буде тепер одна-одинока, як билина в полю, по смерті найдорощого Сина. Умираючий Спаситель хоче віддати Найдорощу Матір під опіку найлюбішого учня. Послідним земним поглядом прощаючоїся дитини споглядає на Неї: "Жено, це син Твій," каже, вказуюча головою на Свого любимця. А відтак звертає Свій погляд на учня й каже: "Сину, це твоя Мати!" Іван, сильно зворушений, складає набожно руки. Що за неоцінений Скарб залишив йому умираючий, Божественний Учитель! Що за висока честь називатися сином Пречистої Матері на місце Спасителя, синівською любовю наповняти туземне життя Цариці Мучеників. "І від того часу вздв Її учнь до себе." (Ів. 19, 27). Якби ми знали, що діялося тоді в душі Івана! Божественний Спаситель не міг гарніше винадгородити Свойого учня за вірність й не було гарнішого подарунку і святішого завдання для новоприбраного сина Марії.

В св. Івані дістали й ми щиролюбячу Небесну Матір. І ми повинні Її в такій почесті мати й величатися Нею, як св. Іван Богослов. Чого б у нашій св. Церкві і в наших домах не бракувало, якби ми не мали права називати Пречисту Діву Марію нашою Матірю і не могли призивати на поміч цю нашу Небесну Матір всіх ласк й милосердя?!

Від днів св. Іван аБогослова Пречиста Діва Марія є нашою Матірю, Матірю наших радощів й наших терпінь. І це все завдячуємо св. Іванові Богословові. Його непорочна дівственність, його пламенна любов і вірність Ісусові зробили любимцем Божественного Спасителя так, що умираючи за спасіння людей, Божественний Відкупитель людського роду віддав його,

й в нім усіх людей під св. Покров Найсвятішої Своєї Неньки, поручаючи заразом Її дальше земне життя його опіці.

Кожний християнин-католик повинен наслідувати св. Івана Богослова в святій чистоті душі й тіла, у вірності й любові до Божественного Спасителя й Його Пречистої Матери, якщо хочемо бути правдивими дітьми Марії й братами Її Сина, як Богочоловіка. Тож підтримуймо цю пламенну любов й вірність по всі часи не тільки в наших душах, в наших домах, але й стараймося вщіпювати її серед нашого оточення.

Що св. Іван Богослов своєю вірністю й любовю до Божественного Спасителя набув, те в ревній службі Небесній Ненці прекрасно збогатив. За вірність й любов до Божественного Учителя удостоївся св. Іван Богослов стати сином й підпорою Його Найсвятішої Неньки. За синівську вірність й любов до Найсвятішої Неньки удостоївся на схилку свого життя на острові Патмос видіти часи й долю світу аж до кінця днів й часу, що гарно описав в своїм "Обявленню," одинокій пророчій книзі Нового Завіту.

ЧИ ЦЕРКВА ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНА?

ЦЕРКВА є інтернаціональна і спиняє національний розвій. —Цей закид є дуже плиткий і опертий на звичайній демагогії. Церква не є й ніколи не буде інтернаціональною. Інтернаціоналізм старається затерти національні прикмети народів, вирівняти національні різниці та всі народи змішати так, щоб не лиш ці поодинокі народи, але й ця нова спільна маса не мала ніякого національного обличчя. Проти цього Церква завсіди протестувала. Церква є *понаднаціональною*, цебто Церква приймає національні різниці поодиноких народів, як щось природне, на них будує свої правди і їх дальше розвиває. "Ця надземська держава покликує своїх горожан з усіх народів і збирає свою громаду з усіх мов і рас. Вона не зражується тим, що знаходить серед цих народів різні звичаї, закони чи урядження; вона їх не нищить і не розвязує, але їх дальше заховує й утримує" (св. Августин).

Інтернаціоналізм, здушуючи національного духа, противиться природньому порядкові, що його Творець вложив в людську природу так одиниць, як і народів. Тому Церква ніяк не може боронити інтернаціональних течій. Правдивий націоналізм, як щось природне, є творчим, могутнім чинником, який так для розвою людства, як і для існування Церкви не дасться нічим заступити. Тому Церква, як одинока понаднаціональна Божа інституція, боронить завсіди засад правдивого здорового націоналізму, виступаючи рівночасно проти вибуялого скрайного націоналізму. Вона осуджує цей скрайний націоналізм, що приводить до державного імперіялізму, до життя одної нації коштом другої, до надуживання державної влади для угнітання інших самостійних народів. Рівночасно з цим, Церква пятнує всяке убожествлення (деіфікацію) держави чи нації, як поганство і осуджує національну ненависть, як негідну людини.

Після християнської науки поділ людей на різні народи й раси не розколює людства, як цілости, бо ані національна ані расова різнородність не в силі затерти чи заперечити факту, що всі люди і всі народи походять від одної Богом сотвореної пари. В усіх людей, помимо їх розвоєвих різниць у тілесній чи духовій структурі є завсіди один і той самий образ Божий. Також і Христос прийшов на це, щоб спасти всіх людей. Тому і в Апостольських Діяннях кажеться: "Бог не глядить на особи, і кожний нарід, що боїться Його і чинить правду, є Йому милий" (10, 35).

Тому Католицька Церква, що по своїй суті розтягається над усіма народами, націями і державами, є універсальною і понаднаціональною. Власне завдяки цим прикметам вона не спиняє, але, противно причиняється до національного розвою поодиноких народів. На прикладі історії нашого народу знаємо, що тільки Церква перетворила нас в націю рівну другим. "Кожна нація росте наче дерево на власному корені. А християнство, це правдиве визнання Бога і людини являється для всіх націй наче небесною росою, що не зміняє ані характеру ані урожайности поодиноких дерев, але зарівно всім дає покріплення і сили." (Гердер).

Людина не має чим так дуже хвалитися. Але, якщо конче бажає похвалитися чим, то нехай хвалиться своїм Богом, що всемогучим словом її сотворив і на світі постійно її піддержує. (Св. Августин).

Царюй Над Нами!

о. М. Щ. ЧНІ.

Як СВЯТИЙ Франциск Асизький порішив зірвати зо світом і віддатися вповні Христові, зрікаючись земських дібр, багато його приятелів відраджували йому цей крок. Святий не зважав на намови світу та відповідав на всі закиди: "Я —геральд великого Царя!"

Що це за цар, якому Святий Франциск посвятив своє життя та діяльність? Це Христос, цар неба та землі, часу та вічности, анголів і людей.

Христос це дочасний і духовний цар всесвіту. Він має повну царську владу над усіма сотвореннями. Він виконує над ними судейську та священичу владу, бо Пресвята Тройця вчинила Його царем вселенної, як цього вимагала гідність втіленого Божого Сина, представника Тройці на землі.

Він судить кожного чоловіка, що виходить із цього світу. Він буде судити всіх людей при кінці світу на долині Йосафата. Його влада абсолютна, необмежена, бо й самі анголи небесні коряться втіленому Божому Слову та виповняють його накази. Христова влада вічна, найвища та загальна, бо простягається на всі сотворіння, що підлягають Пресвятій Тройці.

Чому ж Христос такий могутній цар?

Пророки помазували оливою ізраїльських царів. Святий Дух зодягнув Христа царською короною, як при помочі Пречистої Діви сполучив другу Божу особу з людською природою в лоні Марії та спочив на Христі.

Вже й як людина Христос цар перевищає гідністю всіх зем-

ських царів, бо Його людська природа нерозривно сполучена з Божою особою.

Страждання на хресті зодягнули Христа владою над людьми, бо Він відкупив їх від прокляття та вчинив Божими дітьми, змиваючи гріховні плями людства у власній крові. Його царська велич появилася на Голгофті як знамя та вияв любови, на якій опирається Його царство.

Христос був завжди свідомий, що Він цар царів. Він обявився мудрцям зо Сходу, як "князь народів." Христос позволив своїм учням звати себе: "Учитель" і "Пан." Перед Пилатом Він признається, що Він цар.

За земського життя Христос не бажав виконувати свою земську, царську владу, не прийняв почестей, що належалися Йому, як цареві, бо ж Його місія була цілком духовна. Він був зявився в світі, щоб запанувати над серцями людей, що повірили в Його духове царство.

Бувши царем людей, Христос проголосив Новий Закон, видав нові заповіді для всього людства, прощав розкаяним грішникам, вирвав людство з пітьми диявола та привів його до Божого царства.

Христос бажав померти в Єрусалимі, бо це було місто ізраїльських царів. Христос це посередник і осередок всесвіту. Все кружляє довкола Нього та мусить лучитися в Ньому, бо Він посередничить між Богом і людьми. Христос це сентеза природного та надприродного світу, бо людською природою Він є частиною світа, а своїм божеством Христос є другою Божою особою. Отак у Христі лучиться земля та небо.

Христос є осередком надприродного порядку, бо ласкою Він привертає порядок у світ розстроєний гріхом. Животворний вплив Христа осяює світ, людей і анголів, бо Він у всесвіті немов те серце в людськім тілі, що нормує життя організму, розділяючи всюди потрібну кров. Так і Христос Святим Духом уділяє всім членам Церкви надприродне життя ласки, бо Він—голова Церкви.

Христос є ще й моральним осередком, бо в Ньому зосереджуються в досконалій рівновазі всі чесноти та досконалості, що є взірцем досконалости для людей. Люди не можуть поступати дорогою досконалости, наближатися до Бога, якщо Христос не стане їх посередником, бо Він—дорога, правда та життя! Мусить починати з Христом, хто бажає досягнути християнську досконалість, бо Він один має в собі всі скарби мудрости. Він один є засобом здобути всяке можливе знання. Він є єдиним Учителем, що мов сонце промені, так Він уділяє світові всяке знання, бо ж Він духове сонце духовного світу. Оттому не треба шукати знання в Аристотеля чи Плятона, але в Христа, вічної Премудрости.

Христос—наш закон і живе правило справедливости для людського спожиття. Коли б люди піддалися під Його благодійний вплив і застосували до Його законів усе своє особисте, родинне, соціяльне, національне, міжнародне життя, так повстав би земський рай на нашій бідній півкулі. Не було б гріха, воєн, незгоди, замішання, ненависти, бо Христос—Цар мира та щастя.

Ох, як би люди пізнали та полюбили Христа—Царя! Він же має стільки тугів і прав до їх любови. Для них прийшов із неба на землю, став людиною, страждав і помер, щоб доказати, як гаряче їх любить!

Христос Цар мав би повне право приказувати любити Його. Проте Він воліє здобути собі людські серця добротою та любовю. Он тому Він обявив їм своє пломінне та розлюблене Серце, що палає любовю до людей.

Не зможе опертися чарам Христового Серця та потужній Його любові до людей, хто уважно приглянеться до Божого Серця Спасителя. Он слова великого Учителя Церкви, Святого Альфонса Ліґорого, що його Пій XII проголосив 26 квітня 1950 року небесним покровителем усіх католицьких сповідників і моралістів: "Хто дійсно любить Ісуса Христа, той перестає любити всі земські добра та намагається позбутися всього земського, щоб краще злучитися з Христом. Христа він бажає, про Христа думає, за Христом зідхає та силкується завжди та всюди подобатися Христові. Треба позбутися всього непотрібного, земського привязання, щоб досягнути подібну любов до Ісуса Христа."

Отак найкраще служимо Христові Цареві та запевняємо собі Його благословення, поміч на землі та щастя вічне по смерті! Отож повторюймо в усіх обставинах життя, прикрих і приємних, веселих і болючих: *Царюй над нами, Князю Мира, по наших селах і містах!*

Якби спитати проклятих у пеклі, через що попались вони в ту вічну, вогненну тюрму, то по найбільшій часі почули б ми відповідь: "Через те, що ми вдавали глухих тоді, як Господь Бог до нас ласкаво промовляв."

ЯК БОГОРОДИЦЯ ГРІШНІ ДУШІ ДО НЕБА ПЕРЕНОСИЛА

(ЛЕГЕНДА)

Іванна Петрів

Вийшла Богородиця за небесні ворота погуляти поміж хмаринками, з зірками погратися, поглянути вниз на зелену землю.

Стеляться хмаринки білою доріжкою. Блакить і проміння сонця райдугою вінчають святу головку Богородиці. Вона [illegible], з хмаринки за хмаринку переступає, відморгне зіронькам, до сонечка всміхається, місяченькові пальчиком погрозить. Ніби іде Богородиця, ніби не іде. Ніби пливе, і не пливе. Ніби летить, і не летить, а так собі переноситься, куди захоче.

Дивиться Богородиця до [illegible] сонця — а там чорна хмара вовтузиться, громами [illegible], вогняним батогом махає. Мов чорна ніч почорніла, мов лиха [illegible] надулася та буркотить.

—Може хто помочі потребує?—думає Богородиця. —Може душеньки визволяти треба.— Іде туди Богородиця та дивиться. — А [illegible]. Та це душеньки до неба прусть, а [illegible] їх не пускають.

Чорною хмарою застелили їм [illegible] дорогу до неба, громами їх лякають, блискавками до пекла дорогу показують. А душеньки [illegible] знову прусть, щоб до неба дорогу знайти. Богородицю угледіли і на всіх язиках благають.—Пресвятая Богородице, спаси нас.

—"Іду, іду, дітоньки мої. Іду визволяти".

Побачила чорна хмара ясне личко Богородиці й розступилася. Почули [illegible] святий голосок Пречистої й [illegible], а душеньки припали до стіп Богородиці й моляться, благають. "Пресвятая Богородице, спаси нас."

—"Цить, дітоньки. Цить. Чим ви так прогрішилися, що [illegible] вас до неба не пускають?"

"Змилуйся над нас, Богородице! Я і ці мої два друзі пішли ми Батьківщину від ворогів визволяти. Заступали нас,—[illegible]—ворогів [illegible] під лісом. Встоятись не було сили

Ми в полон не здалися..., поговами наложили, щоб живий язик не зрадив товариства вояцького, що в лісі табором стануло. Тяженький гріх ми на душу взяли, ради війська нашого християнського, ради Батьківщини поневоленої."

—"Не плачте, дітоньки. Господь сам сказав, що нема більшої любови, як та, що душу свою за друзів своїх погубить!"

"А ви хто такі, що дрожите мов у пропасниці?"—питається Богородиця тих, що праворуч Неї.

—Чорний, тяжкий гріх на душі наші ми взяли, Богородице. Він нас до неба не пускає. Послухай, Матінко. Приїхали вороги в село батьків наших з прадідівської землі вивозити. Але ми їх у ночі усіх перебили та на той світ післали. А може в них жінка, діти плачуть і їхні сльози нам до неба дорогу загородили... Рятуй, Богородице!"

"Тяжкий ваш гріх, душеньки мої, та він ради батьків ваших. Благатиму Господа за вас. Кріпіться діти мої."

"Пречиста, рятуй!"—заскиглiла душечка, що позад усіх стояла.

"Чогож скиглиш, дівонько?"

"Пречиста рятуй! Покинула я старих батька-матір, пішла з повстанцями хворих доглядати, рани промивати... Батька-матір за мене розстріляли..."

Поклала Богородиця руку на головку Оксанни, а тут ще одна душечка тягне Пречисту за одежу.

"Спаси й помилуй, Богородице. Личко хороше дала мені ненька, та... душенька моя погана мов падлина, що в ній черви завелися. Гуляла я молоденька, як ніч так день. Душу занапастила!"

"Як ти померла, дівонька нещасна?"

"Бачиш, Богородице, он той хрестик на грудях у мене? Наругавсь над тим хрестиком, хотів здерти його з мене. Я не дала... Дряпала, кусала..., а не дала хрестика на наругу... а він, безбожник, задавив мене."

Ще одна душечка стогне: "Я грішник, Богородице. До сповіди я не ходив. Дітей своїх молитви не вчив. Господь мене до неба не візьме, бо так мені й треба. Богородице! В мене на землі дружина осталася, така сама грішниця як я. Богородице, рятуй вже не мене. Рятуй її, рятуй мою дружину!"

Покотилися сльози у Пречистої з очей і впали перлинами на землю, лягли на душу його дружини, як вода у святому хрещенні.

"Великі ваші гріхи, дітоньки мої, але милосердя Господнє більше... Ховайтеся всі ось тут під мій омофор. Закрию вас

і переведу крізь небесні ворота, а там уже побачимо. Благатиму Господа за вас."

Поховалися душечки у Пречистої під омофор, а Вона на хмарці поплила під самі небесні ворота. На воротах стоїть старенький святий воротар, Петро, вклонився низенько Богородиці, а Вона, мовби нічого, спокійно граючись чотками, увійшла в небесний двір. Поглянув святий Воротар, підвів сиві густі брови та й каже до св. Павла:

"Павле, гей, чув? Павле! Мабуть знова Богородиця грішників під омофором понесла!"

"Та, що вдієш?—каже Павло.— "Як Господь мовчить, то й ти мовчи! На те Вона Мати!"

Йде Богородиця перед небесний трон Господа благати й душечки навчає: "Як побачите світло велике мов сотня сонць, як почуєте хори Серафимів мов бренькіт бандур, це буде Господь перед нами. Падіть тоді ниць і мовчіть, а Я благатиму за вас!"

Побачили душечки сотню ясних сонць, почули небесні хори, ніжні мов бренькіт бандур.

"Господи помилуй!"—крикнули душечки й впали ниць перед Ним.

А Богородиця поклонилася низенько, рученьки зложила й просить: "Величить душа моя Господа! Ось раба Господня помилування просить для грішних діток своїх. Нехай стане ться їм після великого милосердя Твого, Господи!"

Поглянув Господь на Богородицю, поглянув на грішні душечки. Всміхнувся ізза сивого вуса, погладив довгу бороду та в очах Його синіх—синіх, мов безкраїй блакит неба, доглянула Пречиста безкраї простори Божої всевідючости, доглянула бездонну глибінь Божої любови.

Душечки остались в небі. Жили спокійно, а тільки Святий Воротар чіхав потилицю, як стрічався з ними.

ПРОПОВІДЬ НА ГОРІ

о. М. Р., ЧНІ.

НАГІРНА Христова проповідь це найкраща частина Спасителевої науки, запорука, що людина може перевищити саму себе, статися анголом, хоч проживає в тілі повнім пристрастей.—Якщо б Ангол прийшов і спитався нас, що є найдороще в світі, так ми мали б показати йому Нагірну проповідь Спасителя, бо це титул нашої слави, а не авта, літаки, атомні бомби...

Он ядро нагірної проповіді! (Мт. 5, 3-12):

А Він (Христос) звівши очі на своїх учнів, говорив: *Блаженні вбогі духом, бо їх царство Боже.*— Вбогі духом і серцем легко участвують у добрах відкуплення на цім світі та в добрах неба на другім світі, бо, не мавши повно журб про земські добра, легко їм полюбити Христа та дбати про спасення душі.

Блаженні голодні та спрагнені правди, бо ви будете нагодовані!—Добра Божих добродійств обильно спливуть на тих, що коряться Божій волі та без скарги приймають недостатки, що навідуються до них.

Блаженні засмучені, бо вони будуть потішені!—Щасливі ті, що замість заздрощати багачам марних земських дібр, плачуть над їх засліпленням і своїми гріхами, прагнучи неба, де жде їх повне щастя.

Блаженні лагідні, бо вони наслідять землю!—Хвалить тих, що не відплачуються злом за зло, як це робили пагани, але жертвують Богові заподіяні їм кривди та зневаги.—Жде їх небо, яке зображав Ханаан, обіцяна земля Ізраїльтян.

Блаженні милосердні, бо вони будуть помилувані!—Вони милосердяться над бідними своїми братами, то й Бог помилує їх і простить провини.

Блаженні чисті серцем, бо вони побачуть Бога!—Бог дається пізнати душам, що не руководяться пристрастями, але панують і вмертвляють своє тіло.

Блаженні, що їх переслідують за справедливість, бо їх цар-Бог—Цар мира та спокою. Хто поширює мир поміж людьми, той Божий син і приятель.

Блаженні, що їх переслідуть за справедливість, бо їх царство небесне!—Христа переслідували та вірних Його слуг будуть переслідувати.

Блаженні ви, як будуть вас ганьбити та переслідувати й облудно наговорювати на вас всяке лихе слово через Мене!— Як вас обкидають наклепами та погордою, тому що ви повірили в Мене...

Радійте та тішіться замість попадати в зневіру, *бо ваша надгорода велика на небі!*

МИЛОСЕРДНИЙ СПАСИТЕЛЬ

С. Х.

ПЕРЕД СХОДОМ сонця ковтає до брами місійного дому якийсь Китаєць. Хто там?!— "Християнин зі села віддаленого 20 миль", була відповідь. "Я йду до вас цілу ніч, бо мого брата пострілили в груди. Він умирає і дуже просить про священика і лікарства." "Хто-хто? Твій брат? Чи не є він розбійником?" Одинокий християнин розбійник поміж кількома сотками розбійників нашої околиці." "Так отче, мій брат є розбійником, але він хоче навернутися, він хоче йти до неба."

"Деж він є?" Він лежить в ґаолянових нивах недалеко нашого села. Зо страху перед поліцією навідуємося до нього лише в ночі."

Образ Доброго Пастиря, що йде шукати загибшу овечку, станув мені перед очима. Я вибрався в дорогу. Зараз по півночі слідуючої ночі був я вже недалеко села, з якого походив ранений розбійник. Серед нічної пітьми чую голос: "Отче, ми відважилися занести раненого до його хати в селі." "Добре, я йду туди." Відна, брудна ліпянка. На барлозі лежить в крові нужденний китаєць. 'Отче, чи це Ви? О, як я Вам дякую, що Ви не погордили мною! Тепер доконалося в тій нужденній брудній шанді чудо святої Тайни покаяння, яким тішаться ангели в небі.

"Але я ще хочу приняти Ісуса, мого Спасителя. Чи Ви, Отче. Його принесли?" "Ні, але знаєш, що недалеко звідсіля в селі є наша каплиця. Я відчитаю зараз Службу Божу і принесу тобі Спасителя."

І коли я йому, хинському Дидамі, приніс Спасителя, вічне життя, то він приняв Його з сльозами радости в очах. Були це сльози небесної потіхи. Потому оглянув я його рану. Куля перейшла скісно його груди.

"Нас двайцять розбійників рабувало перед послідної ночі одно господарство. Я був провідником банди і послідній опускав зрабоване господарство. Один з розбійників серед темноти думав, що я переслідую банду, стрілив і ось я лежу тут, та умираю."

"Божа рука кермувала кулею; вона відчинила тобі небо."— Я вимив його рану, налляв цілющого бальзаму і перевязав її.

"Священику, чи не можу я піти з Вами? Я хочу умерти на Ваших руках!"

"Неможливе! Поліція знайшла б тебе у мене, відтяла б тобі

голову, а наша місія попала б у підозріння і небезпеку."

"Але я бажаю умерти близько каплиці." "Я тобі дам карточку і тебе приймуть в Енфу до місійного шпиталя, коли тебе товариші там віднесуть."

За кілька днів прийшла з місійного шпиталю з Енфу відомість, що навернений розбійник умер в тамошнім шпиталі серед молитви і ознак жалю за гріхи на руках отця Вевеля.

Отак і віддав-духа Богові, вимовляючи Пресвяте Імя Ісуса та Марії, що не опустили заблуканої овечки, але нещасним пострілом привели його до себе.

НОВЕ ПОДРУЖЕ СХІДНЄ ПРАВО В ПИТАННЯХ І ВІДПОВІДЯХ

о. Мих. Щудло ЧНІ.

Знаю священика, що був колись католицьким пароxом. Як Василь Свистун зробив бунт проти нашої Церкви, він покинув католицьку Церкву, пішов на православя та оженився. Чи його шлюб важний?

Шлюб священика відступника неважний, і тому не є ніяким шлюбом, але звичайним собі конкубінатом, бо церковне наше право каже виразно: "Священики неважно пробують вступити в подружжя. Таксамо піддияконат, як і дияконат роблять подружжя неважним." (Канон 62).

Один монах виступив і оженився. Чи його шлюб важний?

Це сумна подія, бо неповинен ламати своїх обітів той, хто віддасвя Богові на службу. Проте церковне право каже: "Неважно намагаються вступити в подружий стан монахи, що зложили врочисті обіти, як теж і ті, що зложили обіт чистоти, до якого з особливішого рішення Апостольської столиці доданий привілей уневажнювати подружжя." (Кан. 63).

Отож монах, що зложив врочисті обіти не може важно вступити в подружий стан без звільнення від своїх обітів. Монах же, що зложив звичайні обіти, може заключити важне подружжя, хоч воно заборонене, поки не дістане диспензи від своїх обітів.

Один інжинер пірвав насилу молоду дівчину та оженився з нею. Чи цей шлюб важний?

Ні, бо каже наше канонічне право: "Не може бути важного подружжя між мущиною, що пірвав дівчину, поки вона залишається під його владою.

"За те нема перешкоди, якщо пірвана дівчина відійде від того, хто пірвав її, та перейде в безпечне місце, коли вона згодиться вийти за нього заміж." (Кан. 64).

Отак Церква поступає, бо подружжя нелегка річ. Не зможе бути добрим подругом або подругою, хто добровільно та охотно не вступає в подружий стан.

Я знала одного чоловіка, що за намовою якоїсь жінки замордував свою подругу, й опісля оженився з тю жінкою, що намовила його до злочину. Чи Церква позволяє таким злочинцям женитися?

Он рішення Церкви в цій справі: "Неважне подружжя тих, що бувши подружені, допустилися перелюбу та прирекли собі побратися або й попросту взяли цивільний шлюб."

"Неважне подружжя тих, що, бувши важно подружені, допустилися перелюбу й при тім одне із них вбили свого подруга чи подругу."

Неважний шлюб тих, що й без перелюбу спільно фізично чи морально вбили свого подруга чи подругу." (Кан. 65).

Отак Церква захищає життя подругів перед затіями зрадників і підмовників, що чигають на чуже щастя чи життя.

Сміховинки

Я вже тобі нераз говорила, що мусиш любити свого чоловіка, якщо хочеш, щоб у твоїй родині був мир і спокій!—промовила Ганна до сусідки.

Сусідка: Добре тобі, ти маєш чоловіка; а я бідна маю таку заразу, що й не знати, як її любити!

—Іване, чи це правда, що ти вмієш викликати духів?
Іван: Правда, але духи чомусь не хочуть являтися.

Пані Олена бажала відовчити свого мужа пияка від пиянства. Пізно ввечері пяний муж вертався з коршми. Олена загорнулася в біле простирало та стануда в темнім куті на сходах.—Пяниця, зобачивши якусь постать, закликав заляканий: Хто це так у куті?— Жінка здавленим голосом відозвалася: Це дух!
Чоловік: Богу дякувати! Я думав, що то моя жінка!

Два приятелі ідуть на сходини. Один пропонує: Ходім вперед на чорну каву, бо ще й так маємо багато часу. — Другий: Ні не піду, бо йнакше не міг би я спати на засіданні, а мусів би слухати довжезних і нудних сплетень, де одні і другі мають рацію.

Мати: Петрусю, не тягни кота за хвіст! Хто таке видав?
Івась: Та я, мамцю, не тягну. Я тримаю хвіст, а кіт сам тягне.

Учитель: Скажіть мені, хлопці, чи людина має свобідну волю?
Микитко: Ні, ні! Зовсім не має свобідної волі!
Учитель: Як то ні? Що ти говориш? Хто тобі таке казав?
Микитка: Якщо б я мав свобідну влою, то сьогодні не був би прийшов до школи.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

OCTOBER, 1950

UKRAINIANS AND RUSINS IN THE UNITED STATES AND CANADA

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

ABOUT six hundred thousand immigrants came from the Rus or old Ukraine, to settle in the U.S.A. and almost three hundred thousand in Canada from the Atlantic to the Pacific Oceans, but chiefly in the Provinces of Manitoba, Saskatchewan and Alberta.

CANADA—The first Ukrianians arrived in Canada in the year 1891 and proved to be excellent farmers. They came at first without their own Priests and were exposed to the propaganda of various sects. Fortunately, the priests who came among them were the Ukrainian Redemptorist and Basilian Fathers. They saved our people from being seduced by the sectarians.

The first Ukrainian Bishop in Canada was the Most Rev. Nicetas Budka from 1912 - 1928. At present the Ukrainians have three dioceses in Canada administered by four Bishops: Archbishop Basil Ladyka and Andrew Roborecky in Winnipeg, Man., Most Rev. Isidor Borecky in Toronto, Ont.; Neil Savaryn in Edmonton, Alta.

There are about 450 churches, a College for the boys and an Academy for the girls in Yorkton, Sask. They try to educate and to make the Canadians of Ukrainian origin conscious of their own glorious history, their rite, their Church, thus making out of them good Canadians.

Three religious Orders are laboring among the Ukrainian population: Redemptorists, Basilians and Oblates. The Redemptorists Fathers have their own printing shop and the popular monthly in Ukrainian and English: "The Redeemer's Voice".

AMERICA—The Ukrainians of the U.S.A. are living chiefly in the industrial States of the North: Illinois, Ohio, Pennsylvania, New York, New Jersey. They began to come to America about 1880. In 1907 they got their own Bishop, Most Rev. Stephen Soter Ortynsky, who had all the Ukrainians and Rusins under his jurisdiction. In 1924 the Rusins or Carpatho-Ruthenians got their own Bishop, Most Rev. Basil Takach. So originated the two dioceses: Diocese of Philadelphia for the Ukrainians and diocese of Pittsburgh for the Rusins. At the present time the former is ruled by Most Rev. Constatine Bohachevsky, the great organizer of the Ukrainian parochial schools, the later by the Most Rev. Daniel Ivancho.

The Ukrainians have three Academies for girls in Fox Chase and Stamford and Sloatsburg, one Academy for boys in Stamford and

a seminary in Washington. The Rusins have an Academy for girls in Uniontown.

The Sisters of St. Basil are laboring in both dioceses. Besides the Basilian Sisters there are the Sisters of the Immaculate Heart of Mary and the Missionary Sisters in the diocese of Philadelphia. The latter were founded by the Most Rev. A. Senyshyn, Auxiliary Bishop of Philadelphia diocese.

There is but little cooperation between the two dioceses due to a lack of understanding among the sons of the same people. The name *Ruthenians* or *Rusins* was changed into *Russian* in 1926 under the pressure of some Russian-minded leaders. This discord and lack of understanding cannot but favor the hostile aims of the enemies who can hardly suffer a branch of the catholics of the Eastern Rite. The reunion and mutual cooperation would be of vital importance for both dioceses.

Among the Ukrainian people are laboring at the present time the Redemptorists, Basilians and Franciscans.

TO MARY, MEDIATRIX OF GRACES

From thy throne on high above,
Dearest Mother, look with love
Upon thy erring children.
Each and ev'ry one is thine,
Given by thy Son Divine
To thy most fond protection.
For the tempted intercede,
Back to God the wayward lead;
O Mary, pray for sinners.
Do obtain the needed grace,
From all evil turn each face
With love to Christ, our Saviour!

Christian, pagan, rich and poor,
All who trials of life endure—
O plead for their salvation.
Virgin Mother, our prayers hear
For the grace to persevere
In wisdom, truth, and virtue.
Cherish dear each ransomed soul
That each may with joy behold
Thy Son's majestic splendor.
Meet us as life's dimming light
Fades, and faith our souls unite
With love to Christ, our Saviour!

A WONDERFUL MOTHER

St. Petersburg, Fla. A young lad won a contest today on why he thinks he has the best mother in the world with these remarks: "She stays on speaking terms with God and spanking terms with me."

Author of these words is Floyd Williams, 12-year-old newspaper carrier.

Father Delaere, Pioneer Missionary and Founder of Churches

From *Saskatchewan History*, Vol. III, No. 1, 1950

By Geo. W. Simpson

THE Ukrainians began to arrive in Canada in substantial numbers in 1897 when nearly 4000 Galicians were reported in the immigration returns. By June 30, 1900, over 21,000 Galicians had found their way to Canada. Among the immigrant groups their numbers were exceeded only by those coming from England and Wales, and from the United States. In the fiscal year ending June 30, 1901, the number of Galicians arriving was reported as 4702, and in the next twelve months, 6550. Since there was a category for Austrians and also for Poles in the immigration returns it is reasonably safe to assure that the Galicians, so reported, were Ukrainian-speaking people and that the great majority of them normally belonged to the Greek Catholic Church.

The presence of these people in Canada created a unique problem in the matter of religious administration. Since there was no separate church organization, for the Greek Catholics in Canada, and indeed no clergy belonging to the Ruthenian rite, the members of this Church as Catholics would normally be under the religious care and jurisdiction of the Catholic administation already existing in this area. At this time the Catholic administration in Western Canada was under the direction of Oblate Order of the Latin rite. When the Ukrainians arrived in the nineties there were two large administrative areas: the diocese of St. Boniface, which included Manitoba and the eastern and southern part of what is now Saskatchewan; and the diocese of St Albert which embraced Alberta and the dependent vicariate of Saskatchewan, later to become the See of Prince Albert.

Since 1895 the ruler of St. Boniface was Archbishop Adelard Langevin, a native of Quebec who had joined the Oblate Order in 1881 and after a period of academic work as Professor of Theology at Ottawa University had come to Winnipeg in 1893. In the years following his appointment to St. Boniface Archbishop Langevin was soon beset by many difficulties caused by the great influx of immigrants. It was urgently necessary to secure priests for the varied groups including the Ukrainians. On his visit to Rome in 1898 the Archbishop took steps to secure recruits. Among other places he visited Belgium and made an appeal to the Redemptorists there. It was as a result of this visit that Father Delaere came to Canada. There had recently been opened a branch of the Redemptorist Order in Brandon and this seemed a convenient home from which Father Delaere could carry on his missionary and religious services to the Ukrainian settlements.

The Catholic Church is rich in

its great variety of Orders and specialized institutions which give a remarkable flexibility to its organization. In order to be effective, however, these institutions must be harmonized with great diplomatic skill. The utilization of the Redemptorists for work among the the Ukrainians provides a good example of the difficulties involved as well as the measure of success achieved.

Father Delaere began at once the study of the Ukrainian language and presently began to visit Ukrainian homes and settlements. The Ukrainians were in obvious need of religious attention. A few Ukrainian priests from the United States had made fleeting visits to Canada but found conditions so unsatisfactory that they had not ventured to stay. The first of these was Rev. Nestor Dmytriw. In an extended article written in the oldest Ukrainian American newspaper, *Svoboda,* entittled, "What do Our Church Authorities Think about 25,000 Emigrants in Canada," Father Dmytriw estimated that it would take five priests three months to visit all the Ukrainian settlements in Canada performing their priestly duties. In a letter written the same year to the paper a Ukrainian settler in Sifton, Manitoba, exclaimed, "For the sake of Heaven, dear Editor, send us our Ukrainian priests for the French, Polish, and Orthodox descend on us.."

The term "French" used by the letter writer referred to the French speaking Oblate priests. The reference to Polish probably referred to a Polish-speaking Oblate priest, Father Waclaw Kuliawy, who had been induced by Archbishop Langevin to come to Canada for work among the Ukrainians. The mention of Church had already made their appearance in Canada. Thus Ukrainian susceptibilities were being aroused at three of their most sensitive points, the pressure of Latin rite, Polish nationality and Russian Orthodoxy.

One of the difficulties raised by the practice of the Latin rite was the rule concerning the celibacy of the clergy. It is important to remember that the question of a celibate clergy was a matter of rule and not of faith. There is nothing inherently uncertainly unchristian or uncatholic in the existence of a married clergy. However, in Western Europe and America the rule of celibacy had been so long observed that for most Catholics a married Catholic priest was unthinkable and would be regarded as a matter of reproach. Among Catholic Ukrainians in Galicia overwhelming majority of the clergy were married. When the Ukrainians emigrated to the United States the appearance of married Catholic clergymen caused a great furor, especially among the Irish Catholic clergy. In order to avoid popular offence on the part of the Latin Catholics the Sacred Congregation for the Propagation of the Faith thought it wise to promote the rule of celibacy among the clergy of the Ukrainian Catholics coming to America. In 1894 they issued a decree that only celibate Ukrainian priests of the Greek Catholic Church should be permitted to go to the United States and Canada.

In addition to the desire to avoid friction among Catholics of different rites the Congregation was also probably moved to take this step by the conviction which appeared to dictated by long experience in the West that celibate clergy represented a higher degree of devotion and concentration of service than was usually the case with a married clergy. Whatever the reason this rule increased the initial difficulty of supplying the Ukrainians in Canada with clergy from their motherland. It also meant that the regular clergy, that is the clergy in monastic orders, would have to play a more prominent part than the secular clergy in the initial organization of church life. This indeed turned out to be the case.

THE ROSARY

From THE EIKON

IT is well-known that the devotion of the Most Holy Rosary was revealed to St. Dominic by the Divine Mother herself, at a time when the saint was in affliction, and bewailing, with his Sovereign Lady, over the Albigensian heretics, who were at that time doing great mischief to the Church. The Blessed Virgin said to him: "This land will always be sterile until rain falls on it." St. Dominic was then given to understand that this rain was the devotion of the Rosary, which he was to propagate.

This the saint indeed did, and it was embraced by all Catholics; so much so that, even to the present day, there is no devotion so generally practiced by the faithful of all classes as that of the Rosary. What is there that modern heretics Calvin, Brucer, and others, have not said to throw discredit on the use of Beads? But the immense good that this noble devotion has done to the world is well-known. How many, by its means, have been delivered from sin! how many led to holy life! how many to a good death, and are now saved! To be convinced of this, we need only read the many books that treat on the subject. Suffice it to know that this devotion has been approved by the Church, and that the Sovereign Pontiffs have enriched it with indulgences.

The Rosary should also be said with devotion; and here we may call to mind what the Blessed Virgin said to St. Eulalia: "That she was better pleased with five decades said slowly and devoutly than with fifteen said in a hurry and with little devotion." It is, therefore, well to say the Rosary kneeling, before an image of Mary; and before each decade, to make an act of love to Jesus and Mary, and ask them for some particular grace. It is also preferable to say it with others rather than alone.

The devotion of the Rosary is spreading quickly among the pious Ukrainian people. Each family should say the Rosary every day, for it is the wish of the Blessed Virgin that the world be saved through Her Immaculate Heart and the Rosary!

Harold Nicolson, British diplomat, writer and politician, is reported as relating this: "My mother is a dear person, but a terrific Tory. When I told her I was going to stand as Labor candidate for North Croyden she said: 'I had hoped I should never live to see the day when a son of mine would betray his country.'"

HOW ABOUT THE PRESS?

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

THE press is one of the most important factors and means of communication and of exchange of ideas. It is perhaps the most powerful vehicle of good or evil, of virtue or corruption.

Some "prophets" were afraid that the radio and television would diminish the importance of the press. Is it true? By no means. With all the sets of radio, television, telegraph and telephone the U.S.A. has 50,000,000 copies of various papers a day.

If they are printed, they are sold and read, otherwise nobody would print them.

What are the contents of these papers and magazines? What do they write about? Politics, industry, economics, advertisements, finance, romance, crime, sensation, murders, divorces, sports, sex...

And where is God? Where is His law? What is the attitude of the modern press towards religion and Church of Christ? Is it co-operative, benevolent? No, it is mostly indifferent or even hostile or at least indecisive, for they write of God as well as the devil, publishing moral articles, but do not forget to mention and sometimes even to emphasize the crime and to ridiculte certain laws of the church upon which they pass the mark of being old fashioned.

So it was up to the end of the last war. Religion, especially the Catholic religion was regarded as the leper, whom the press and the newspapermen prefered not to mention in their publications. The Gospel of Christ and His ethics were considered intruders, meanwhile music, art, sex scandals were the ordinary food distributed to the readers by the newspapermen.

Such a food cannot produce but sick individuals. It is not necessary to be a great observer to see the harmful influence of such a press upon the readers. Murders, sex offences, lack of character, national treason, suicides, immorality, corruption are the ordinary phenomena of our days without mentioning the avalanche of divorces that is seriously menacing the very existence of the world.

The pernicious influence of an indifferent or hostile to religion press is more harmful to the public than one may realize. The readers cannot read reports defending crimes and corruption without being influenced by them. One cannot eat noxious food without damaging his health. The press forms the mentality of the readers. If the press is pagan and indifferent to religion and to the Gospel, the reader will be led to regard them as something unnecessary, if not despicable.

It is, therefore, absolutely necessary to arouse the journalistic conscience to look upon religion as an indispensible remedy and resort to cure the world's ills, since all other medicine proved unsuccessful to give men peace and security. The press must labor for the spiritual revival of the world by forming the Christian trend of popular thought, for a general

sense of morality without connection with God, the supreme Rulér of the world, it is not enough to reform mankind and to bring happiness to men.

The press must become a reliable guide and leader for men to a spiritual renewal of the Christian spirit and philosophy, for the Gospel alone with it's sublime principles and maxims is able to secure the renaissance to the world. The minds and the hearts with their consciences must be reformed according to the principles of the Christian religion and philosophy, if the world is to be rebuilt.

Men must be taught to think and act as Christians responsible to God for what they are doing, speaking or acting.

The sublime principles of the Gospel must permeate the whole man: his mind, his heart, his home, his factory, his politics, his economy, his labor... Men must have a clear Christian mentality to be real Christians wherever they are or whatever they are doing. The Christian mentality must permeate his every thought, action, decision.. All human national and international problems must be handled in conformity with the Gospel of Christ and the social teachings of His Church, which is the authorative teacher of men.

The role and task of the press is of vital importance in the next rechristianization of the world. It must strive to correct the faulty ideas men have about God, man's life on earth and his ultimate goal. The present life is just a short preparation for the life that has to start as soon as man passes away.

The press must refute the materialistic outlook upon wealth and pleasures, which are looked upon by most of today's girls and boys as the end of their life. The wealth and amusements are to help men to attain their ultimate goal, to make easier the duties of each hope to us... They are just the means, and not the goal... We cannot hope to reform our country and to bring it closer to God, unless we reform the mentality of our fellowmen. The world cannot be rebuilt unless the individuals and the homes are reformed.

The citizens shouldn't be ashamed to be Christians and to behave as such in all circumstances of their life. If every man has his political convictions, why should he not have religious convictions?

Press must instill into the minds of its readers the Christian principles, exposing uncompromisingly the doctrine of Christ which alone is able to renew the materialized souls and to renew the face of the world. Press must teach virtue to its readers and condemn sin as evil without justifying or diminishing it lest men loose consciousness of it. The tragedy of the modern man is that many deny sin and regard it as human weakness which must be excused rather than condemned, as for divorce, planned parenthood...

For Parisians, like Britons and many other Europeans, the tobacco shortage and its kindred irritations are a constantly recurring theme of discussion. On the boulevards, however, there was little or no consolation in the report of a remark of one Muscovite to another: "Our new jet planes are wonderful. I come from the country in one every morning. I'm in Leningrad in twenty minutes and so I'm always first in line to buy matches."

LOVE AT FIRST SIGHT

By Desmond Francis Lonergan

BEAUTIFUL and eighteen! And the most exciting day in her life ahead tomorow, when Grace would grace her first Ball as debutante. Her parents were in a position to make it a grand affair and they were overlooking nothing to insure it being the most talked-of event of the season. Grace always had things that way, ever since she was born. When other children marvelled at their new red sleighs, Grace took her pair of ponies for granted, and through high school and college she wore the clothes other girls envied. And so, tonight, a rather selfish girl, but a very desirable girl, was thinking the thousand things that such girls think on the eve of their "coming-out," and I guess they even included such thoughts as: How she would look; the dancing and music; whom she might meet; and—last thought of all—she might find what was "part of a man's life but a woman's whole existence." Sleep took a longer time than usual to come tonight; but constant as a mother, she came looked into Grace's shining eyes with the familiarity of six thousand nights' care; lingered longingly with a young girl's thoughts; smiled knowingly then closed her eyes on a dream.

And to-morrow came. It was one to-morrow that did, this *Eight* of December. Apart from being excited, Grace had only one thing to attend to connected with the Ball. It was her own wish to look after the floral decorations, for flowers were almost a cult with her and she intended having them play a conspicuous part at this, her entry into the social whirl. She already had two dozen pink and white carnations (her favourite flowers) in the conservatory, but these were her very own; the florists would provide the necessary flowers, she thought, and she chose roses.

Grace didn't think it strange when "The Rosedale" informed her that they had no roses on hand. She became slightly annoyed when "The Flower-Nursery" had the same thing to say. "The Blossom Shop" was out of roses too; they had all been bought up, the storekeeper apoligized. Grace asked him the reason of such a demand for roses... "It seems the catholics have something special on to-day," he replied, "They are honoring something or other and they have bought all the roses everywhere." Grace's chagrin knew no bounds. Those catholics were always up to something, she reflected, and now they were interfering with her plans. Everything would be spoiled she felt. Roses were so beautiful. There would be a definite "something missing" without them. A non-catholic herself, Grace had always thought as well of her catholic girl-friends as any of the rest, but now she felt that all catholics were stupid and queer. Little things that she hadn't understood about them and which she had never bothered inquiring, seemed so many absurdities now. Still,

there were other florists, but she was just as unsuccessful at these. She had the afternoon left to locate those roses.

Grace lost no time in going out. She didn't know exactly where, but somehow she must try and get some flowers. As she walked along it gradually came to her that quite a few people were walking in her direction. She watched them curiously for a moment and because they were connected with the provoking thought, uppermost in her mind, it flashed on her that they must be catholics, on their way out to the virgin's shrine. Grace was sure now, and her eyes flashed their anger. It *would* be the virgin. All those roses were for her. She remembered that catholics were like that. They sickened her with the way they went on about the virgin. Grace had had no aversion for her until she noticed how Catholics acted in connection with her. They had turned her indifference into something akin to dislike. Today though, she hated the virgin with all the spite of a spoiled girl, accustomed to having her own way always, but now frustrated in a pet scheme by ... a woman.

From a curiousity born of envy and resentment, Grace decided that she would go and see the object of so much floral tribute. She would get a little satisfaction if she could look at the virgin with the bitterness and antagonism she now felt towards her. She hurried, in her vexation and disappointment, to the door of the Shrine where she hesitated in her strange surroundings. She would go in though, being less obvious that way.

Grace slipped through the door of Our Lady of Lourdes church. It wasn't hard to see that whatever was going on was taking place on the left hand side of the church, so Grace walked very deliberately down and knelt in one of the front benches. She could have cried as her eyes wandered over the countless roses in the baskets and vases everywhere, leading up to a grotto with which Grace was vaguely familiar through pictures she had seen. Insolently she raised her eyes to the virgin's statue, and saw there... the mildest, sweetest, most exquisite conception of femininty that she had ever seen. Such radiating humility in one so fair,—all fair—was disarming. Grace could only stare in fixed wonderment at the Queen of Queens, the Mother of God who never lost her "Handmaid" complex. Nothing defiled or unkind, not even in thought, could survive before such Immaculate purity, glowing love and goodness. All other feelings vanished. Grace suddenly felt that the Blessed Virgin was looking towards her with the world's motherliest eyes. Under the wistful gaze of those immortal eyes, Grace was living minutes that were too much for her; she wanted to cry so as to ease an emotion that had been in her heart all her life and which only now was being expressed. She was looking in:

"That unattainable Beauty, the
thought of which was pain;
That flickered on eyes and on
lips, and vanished again;
That fugitive Beauty, thou shalt
attain."

Grace felt like Magdalene had felt when Christ had looked upon her; and she wanted to clasp the Blessed Virgin's feet in her arms and shower them with tears and kisses and yet she didn't want to move for fear of losing the only moments, Grace felt, that she had ever lived. She was sobbing now because: she felt the terrible emptiness of eighteen years without such love; because of the blinding beauty of a glance; and because it was the only way she could express

the love she now felt for that consuming love. She didn't care who noticed her either; it only mattered to Grace that she had looked at the Blessed Virgin and felt stirred by a love which could only be a reflection of Divine Love.

Grace "Came-out," that night, and even though there were no flowers, she had a happier time than she had even hoped for the reason for it could have been found in two separate news-items, next day:

In the social column: "Last night we saw the sweetest-looking and, we add, the sweetest-mannered Debutante of this season, last season, or next season, when we attended..

From "Around our Parishes,"—*Our Lady of Lourdes*... "What impressed us most, even amidst so many beautiful roses, were the loosely-together, pink and white carnations that someone had laid across Our Lady's feet."

From THE EIKON

Dear Boys and Girls,

I suppose you are getting ready for Thanksgiving Day. You can almost taste the turkey and the other good things already. Some of you may be going to a football game or to visit relatives.

But I hope you will not pay so much attention to these things that you will forget why we have a day of thanksgiving. People become so interested in food and games and parties that they forget to get down on their knees to thank God for the things they have.

In some ways it is too bad that there has to be a Thanksgiving day. People should not have to be reminded to give thanks to God. They should do that every day of the year, not on just one holiday. If they forget about God all the rest of the year, I wonder whether they really mean it when they thank Him on November 24.

You and I are better off than most Americans when it comes to thanking God. Every time we go to Mass we are taking part in the greatest act of thanksgiving. Why? Because Mass is the most perfect kind of thanksgiving. Why? Because it is offered by Our Lord Himself."

The best way to celebrate Thanksgiving Day will be to attend Mass and receive Holy Communion.

—Father Jim

WOMAN CLAIMS VISION SEEN

A back-country farm woman said recently that at the stroke of noon she was granted a vision of the Virgin Mary, appearing to her for the seventh time. A multitude estimated officially at nearly 100,000 persons gathered for the occasion.

Mrs. Mary Anna Van Hoof said the mother of God appeared to her and told her: "Pray and pray hard. The time is short.' "

State police said the "nearly 100,000 persons were jammed into nine acres, standing in a blazing sun amid billowing clouds of sand, to witness the scene.

About 60 priests and 30 nuns were at the kneeling wall before the shrine and in front of the multitude. At 11 a.m. Jo Ann, one of Mrs. Van Hoof's seven children crowned a statue of the virgin with roses. Several persons fainted.

A QUEST FOR HAPPINESS

JUDY was bubbling over with happiness and excitement. Holidays had begun and tonight she was going to a dance—the first real dance in her life. Judy was fourteen years old. She had danced at parties with friends of her own age, but this was her first formal dance.

"Oh Mom, I love you," she said, "you are the best of mothers to let me go to this dance. I am so happy."

"Take it easy my dear," explained mother, "you are really too young to attend dances yet, but I hate to see your sister Marie go alone, so you must go along to keep her company."

Judy went to the dance. That she was enjoying herself was evidenced by her radiant face. The minutes, than the hours moved too rapidly for her as she changed from one partner to another, for Judy was a good dancer, and was therefore in great demand. Then when it was all over she found herself tired, weary, and a bit disappointed. She had dreamed of something more satisfying, of a happiness more lasting; and this.. What was it? It was lovely but..? Judy sighed, maybe the next time.

She went to other parties and dances, but somehow she was never completely happy. There was craving and yearning for something. For what she herself did not know. Was it for happiness?

Then came the year when Judy was sent to an Academy conducted by nuns. She had to exchange the freedom and comforts of home for the daily routine of boarding school life.

The first few weeks were very confusing, lonely and even dull, but before Judy realized it she had adapted herself to her new environment and liked it. There were so many new things to learn, so many new friends to know and love and the nuns were not so bad after all.

Best of all she liked her religion classes. Was it because she was already in love with the smiling brown-eyed Sister Justine? The nun had such a musical voice and was always ready with a real honest-to-goodness joke. Sister Justine's favorite theme was the Blessed Sacrament. How her countenance glowed when she spoke of the Real Presence!

Under the gentle guidance of the nuns Judy had come to realize the value of frequent COMMUNION, and the short time spent in thanksgiving was very sweet indeed.

One Sunday at High Mass the Reverend Father Pastor opened his sermon with, "The heart of man is restless and unhappy until it rests in God." Judy sat up, listened. Father was so convincing. In Judy's mind the words heaven, sacrifice, happiness, love and sorrow became synonymous.

The sermon over, Judy slipped to her knees covering her face with her hands. Her thoughts were chaotic. "In sacrifice is happiness." "Lord," she whispered and shivered in spite of the very warm church, "I love you, you know I do, but to leave my dear ones, my friends..

'If you leave father or mother for MY sake you shall receive a hundredfold.' I know Lord, I know but I can't... Oh, please take this feeling away from me. Mary my mother, help me, you know I am afraid, I don't wish to be a nun and yet, and yet...

"It's time for Holy Communion" someone whispered and gave Judy a gentle shove with an elbow.

"Yes, yes, certainly; Jesus I believe in Thee! Jesus I hope in Thee! Jesus with all my heart I love Thee! I am sorry for having offended Thee! I love Thee" prayed Judy in preparation for Holy Communion. Soon she was at the rail. With her Lord and God in her heart she would feel better. She knew He would calm her turbulent soul, soothe her throbbing brow.

After Holy Communion her girl companions noticed a recollected Judy,—a Judy unaware of her whereabouts. And Judy in deep humility and gratitude was whispering words of love to her Divine Guest, "O Jesus, let me know and do Thy will... I will, I will O Jesus, in search of lips to tell the love You bear for Your children; lips to tell the poor and lowly they are not despised; lips to tell the sinful they are not cast away; the timid they are not unprotected. Oh Jesus, grant that my lips may speak words of Strength, love, comfort, and pardon. Teach me Lord to teach Thy little children."

Today Judy is a Sister and teacher. She loves working in Christ's vineyard. She has found true happiness. Ask Judy, now Sister M. what she enjoys most and she smiles radiantly, "Oh, I love doing every little thing for God, but"—and here Judy pauses, each word is reverently spoken as she continues, "but mostly I love preparing children for Holy Communion. It is such a great marvellous work bringing the little ones to God."

Dear Teen-ager is your heart burning with a desire to spread the Kingdom of Christ among his little ones? Do you wish to be a Judy, to prepare our little Ukrainian boys and girls for First Holy Communion? You know they are scattered over our vast territory, some in places unless you as a Sister will bring the heavenly message to them. Can you deny them this Food of the Angels?

For information apply to:

Sister Superior,
Mount Mary Immaculate,
Ancaster, Ont.

TELLS JEWS TO SHUN MARRYING GENTILES

The president of Rabbinical Council of America urges American Jews to shun marriage with Gentiles because "it tends to weaken the stamina of the American population."

Rabbi Israel Thabak of Baltimore told the council, which represents more than 400 orthodox rabbis, that studies indicate that 90 per cent of mixed marriages have been failures. He said understanding among various creeds and sects "could be fostered to a greater effectiveness" if intermarriages were avoided.

"You can 'love thy neighbor,' but you do not necessarily have to marry his daughter," Thabak said.

HOW TO PREPARE FOR MARRIAGE

By Brother S. Methodius, F.S.C.

"THE nicest divorce I ever had" is the front-page characterization given by an American princess of the Paris decree that ended a month's debauch with an Egyptian. This sort of legalized prostitution kills everything fine in the heart and if it goes on unchecked at its present rate, it will kill everything fine in the American family. No social scourge is more deadly than the frenzied licentious woman who has the approval of society and the law; flee her poisonous breath.

The Catholic Church holds up to us the Blessed Virgin as the ideal of pure womanhood and St. Joseph as the ideal of manly chastity. And to prove that these models are possible of imitation she lays before us the long roll of Saints, men and women, who consecrated their chastity to God. To see that these models still have ardent imitators you have only to watch the file of rugged, healthy young men approaching the Communion rail each morning. You love the fight you see in a strong, clean eye. "Blessed are the clean of heart, for they shall see God."

Clean Companionship

Gold and silver, even diamonds, lose their lustre when exposed to poisonous fumes. Your soul is more precious than any of these, and no less susceptible to tarnish. Can your mind stay clean and pure in the midst of sordid discussions, filthy stories, foul philosophy, scenes of beastly degradation of the temple of God? Can your conscience keep its fine edge when it trifles with temptations? Can you ask God to preserve your soul free from stain when you rush headlong into danger? Can ideals remain untarnished when the books and papers and magazines you read are written with the sole purpose of selling by their appeal to the basest human instincts? "Tell me with whom you go and I will tell you what you are."

The Sacraments and Prayer

It was certainly by the inspiration of the Holy Ghost that Pope Pius X opened the tabernacle for daily Communion when he did, for extraordinary means of grace are necessary to meet the extraordinary temptations of this licentious age. Only the state of grace and the right intention are necessary; hence even those whose struggle for purity meets with discouraging falls are not barred from the Holy Table. Prayer and Sacraments will give purity; and if one is not satisfied with the progress he is making in his quest of this virtue he should see a priest to find where the defect lies.

"As I knew that I could not otherwise be continent, except God gave it, and this also was a point of wisdom, to know whose gift it was: I went to the Lord, and besought Him, and said with my whole heart, God of my fathers, and Lord of mercy... give me wisdom, that sitteth by Thy throne, and cast me not off from among Thy children." (Wisdom.

"The corruptible body is a load upon the soul, and the earthly habitation presseth down the mind that museth upon many things." (Wisdom).

LIFE OF ST. MARIA GORETTI

From *The Way*

ON JULY 3, 1950 the body of St. Maria Goretti was taken to the Basilica of Sancta Maria degli Angeli (Our Lady of the Angels), where representatives of young Catholic women of the Catholic Action organization from all over Italy gathered to render homage to the new saint.

St. Maria Goretti was born on October 16, 1890, at Corinaldo (Ancona). Her parents were poor but devout peasants. From her earliest years she was a sweet and obedient child and her nature offered a fertile ground for the flowering of the highest virtue.

At the age of six she received the Sacrament of Confirmation together with her brother, Angelo, who came from America to assist at the canonization. In the same year, the family, in search of labor, migrated to the Pontine marshes and founded a homestead in a lowly farmhouse at Ferriere di Conca, near Nettuno, about 40 miles southwest of Rome.

Maria grew up as an industrious and intelligent child, helping her mother in the household duties and taking care of her younger brothers. Her father died when she was ten years old. Assisted by divine grace her soul became richer with each day in the exercise of obedience, in a spirit of profound piety and, above all, in union with God thro constant prayer which came from her lips and which she taught to the younger children. According to witnesses, she always carried the Rosary in her hands.

Having such a holy disposition, she prepared herself for the First Communion, which she received on May 29, 1902, the Feast of Corpus Christi. Uppermost among the many holy resolutions which the

young girl made on that day was that of preserving her purity. And indeed, from that day on many noticed in Maria a redoubled love of prayer, an eagerness in the accomplishment of her duties, and such a profound spirit of self-denial that she was considered the angel of the family.

Beseeched and ensnared by a wanton youth 19 year old Alessandro Serenelli, who lived in the same house, as the Vatican press office statement described it, the young girl who feared sin more than death itself resisted constantly all temptations and all threats until, on the afternoon of July 5, 1902, she fell under the steel of the wicked youth and the white gown of her immaculate purity became stained with the blood of her martyrdom. She was taken to the hospital at Nettuno where she died the following day, July 6. Before her death she forgave her killer, prayed for him and asked that he be pardoned.

Alessandro however, was convicted and sent to prison for 30 years, but repented long before the expiration of the sentence. After serving his term, Alessandro became a gardener for the Capuchin monastery at Ascoli, where he lives in seclusion.

The canonization of Maria took place 48 years after her death and three years after her beatification.

Birthday of the Blessed Virgin Mary

By Rev. Dm. Laptuta, C.Ss.R.

NOWHERE in the Holy Scriptures is there mention of the exact date on which the Mother of God was born. Yet the Church has set aside the 8th of September (the 21st of Sept. for us who go according to the Greek or Julian calendar) as the day to represent the Nativity of the Blessed Virgin Mary.

We, who are Greek (or more specifically Slav-Byzantine) Catholics coming from the Slavic race must follow the example of our forefathers who have always had a very ardent and genuine love and devotion for the Blessed Virgin Mary. All the feast days of our Holy Mother are in our Rite Holidays of Obligation. This means that everyone must attend Mass on that day. If Mass is neglected by the Greek Catholic he violates the first command of the Church, which is "to attend Mass on Sundays and Holydays of Obligation." Excuses as, "I have to go to school," "I have to go to work", "The church is to far," does not release the person from the obligation, for Masses are said early enough in the morning to permit one to hear Mass before going to school or work.

On the 21st of September of this year, which was the feast day of the Blessed Virgin Mary, very few of the youth of our parish attended Mass in our church. Born and baptized Greek Catholics they have turned their backs on their religion and devotion to Mary. To these I have only one thing to say that the time will come when the Blessed Virgin Mary also will turn Her back on these persons and the Catholic Church may look upon them as reprobate children. The fault of these persons who may in later life suffer is not caused by themselves alone but also by their parents who are negligent to their obligation of telling their children that they must hear Mass on Holydays of Obligation as well as Sundays.

I urge the Youth to show great devotion to their own Ukrainian Greek Catholic Church and to attend Mass on all Holydays, especially on the feastdays of the Blessed Virgin Mary. Saint Alphonsus a great Doctor and Saint of the Church said, "A child of Mary is a child of Heaven". We do unto others as we wish others to do unto us. If I turn my back upon my friend I can expect my friend to turn his back upon me. If you also turn your back upon the Blessed Virgin Mary be assured that the day will come when She will turn Her back upon you, and that day you will need Her most.

Actual Graces Motivate Man to seek out God

By Linus M. Riordan, Ph. D.

NO ONE comes to Christ or believes in Him unless he is internally drawn by God. The means by which God brings man to Himself and to justification are called actual graces. They might be called the divine light that allows man's intellect and will to penetrate the spiritual darkness and to focus themselves on God.

By definition actual grace is a supernatural help of God that enlightens man's mind and strengthens man's will to do good and to avoid evil. It is divine impulse, or even a divine shove, moving man to perform acts that are above his natural capacity.

The fact of the existence of supernatural help, called by theologians actual grace, is clearly proved from documents of faith. The Second Council of Orange teaches that man cannot deem best, or choose, any good that belongs to salvation unless the Holy Spirit illumines and directs man's mind. It also teaches that without actual grace it is impossible for man to perform acts that lead directly to man's salvation. God must be the one who moves man in all such actions. It is through the assistance of grace that man believes, wills, desires, prays, and performs other works requisite for salvation. Through actual grace man is prepared for justification, and by cooperation with actual grace man is able to preserve the grace of justification once he receives it.

The Council of Trent declares that the beginning of justification in adults is caused by "the prevenient grace of God" so "that those who have been turned away from God through sin are, through His exciting and helping grace, disposed to turn themselves to Him that they may be justified by Him."

The council, moreover, points out that adults "when they are excited and helped by divine grace" produce various acts by which they dispose themselves to justification. Lastly, according to the council, adults "who have fallen through sin from the justification they have received" can recover the grace they have lost only "through the incitement of God."

Actual grace is a boon not only to the sinner, but is also a divine gift for the just. Without it no adult can long resist severe temptation. Neither can such a person perform other actions that merit eternal reward in heaven. "Not that we are sufficient of ourselves, but our sufficiency is from God" (II Cor. III, 5) as St. Paul said.

A modern illustration of sanctifying grace and actual grace might be found in the modern airplane. The plane might be compared to santifying grace. In such an example the pilot in the plane is the same as a man's soul wrapped in sanctifying grace.

To keep him on the right path the pilot is guided by radio signal, so lined up that they enable him to follow a constant, accurate course. Actual graces are spiritual radio signals that hold man fast to the course that will lead him to salvation.

If the pilot in the plane follows his radio signals he will reach his destination; if man observes the direction afforded him by actual grace he will be given all grace necessary for salvation and he will reach his eternal destination.

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.: 887, Office 1785
Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК

ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50

ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР $3.00
Книжка гарно оправлена, написав др. Кібзей. Гарні поради на ріжні хороби, в рідній мові. 735 сторін друку.

НАША РЕЛІГІЯ—Новий Катехизм уложена Всеч. о. А. Луговим ..... .25
В українській і англійській мові, третє видання. Дуже популярна.

ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .50
Має 40 великих, зворушаючих, символічних образів, та гарні науки.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK., CANADA

CIL PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S
PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON – SASK.

Question: What recently published book interests most Canadian families?

Answer: **EATON'S 1950-1951 FALL AND WINTER CATALOGUE!**

—the Answer to Your Shopping Problems.

All members of the family, young and old alike, should find dozens and dozens of pages to hold their interest. For this colourful new 646-page catalogue is a treasure-house of values, offering thousands of items of merchandise! Beautiful things, practical things; some recreational, some educational, useful or ornamental—just about everything to fit your needs, your wishes—your purse.

Shop from this exciting new book!
If you haven't received your copy—
write for it or enquire at your nearest Order Office.

THE T. EATON Co
SASKATCHEWAN LIMITED